

BIBLIOTHECA INDICA

O. S. fasc. 14, 15, 17, 20, 23, 25

Collection of Oriental Works

Published under the Patronage of the
Hon. Court of Directors of the East India Company,
and the Superintendence of the
ASIATIC SOCIETY OF BENGAL.

volume 3
The Chandogya Upanishad

Reprint of the edition Calcutta 1849–1850

Biblio Verlag · Osnabrück 1980

Printed in W-Germany
by Proff & Co. KG, Bad Honnef am Rhein
ISBN 3 7648 1077 7 (vol. 1–123)
ISBN 3 7648 1302 4 (vol. 3)

BIBLIOTHECA INDICA;
COLLECTION OF ORIENTAL WORKS

PUBLISHED UNDER THE PATRONAGE OF THE

Hon. Court of Directors of the East India Company,

AND THE SUPERINTENDENCE OF THE

ASIATIC SOCIETY OF BENGAL.

EDITED BY DR. E. RÖER.

~~~~~  
VOL. III.—Nos. 14, 15, 17, 20, 23, 25.  
~~~~~

सानन्दगिरिकृतटोकशाङ्करभाष्यसम्बलित-
छान्दोग्योपनिषत् १

—
THE CHILANĀOGYA UPANISHAD,

WITH THE

COMMENTARY OF SANKARA ACHARYA, AND THE GLOSS OF
ANANDA GIRI.

EDITED BY DR. E. RÖER.

~~~~~
CALCUTTA:

PRINTED BY J. THOMAS, AT THE BAPTIST MISSION PRESS,
CIRCULAR ROAD,

1850.

ॐ परमात्मने नमः ।

कान्दग्योपनिषद्भाष्यं ॥

भा० ॐमित्येतदक्षरमित्याद्यष्टाध्यायी कान्दग्योपनिषत् ।
तस्याः सङ्क्षेपतोऽर्थजिज्ञासुभ्य ऋजुविवरणमल्पग्रन्थमिद-
मारभ्यते ॥

आनन्दगिरिद्वयतटीका ।

आ० ॐ ॥ नमो जन्मादिसम्बन्धबन्धविध्वंसहेतवे ।

हरये परमानन्दवपुषे परमात्मने ॥ १ ॥

नमस्तथ्यन्तसन्दोहसरसीरुहमानवे ।

गुरवे परपक्षौघध्वान्तध्वंसपटीयसे ॥ २ ॥

कन्दोऽगानामुपनिषद्भेदं व्याचिख्यासुर्भगवान् भाष्यकारश्चिकी-
र्षितग्रन्थपरिसमाप्तिप्रचयपरिपञ्चिदुरितनिर्दण्डमिद्व्यर्थमोक्षा-
रोच्चारणक्षणां मङ्गलाचरणं सम्पादयन् व्याख्येयस्वरूपं दर्शयति ।
ॐमित्येतदिति ॥ व्याख्यानं सप्रयोजकं प्रतिजानीते । तस्या
इति ॥ ननु शारोरेके भूयःसु प्रदेशेषु विस्तरेण व्याख्यात-
त्वादमुष्य भाष्यं किमिति सम्प्रत्यारभ्यतेऽत्राह । सङ्क्षेपत इति ॥
विस्तरेण व्याख्यातत्वेऽपि सङ्क्षेपतो व्याख्यानमस्याः सम्प्रणीयते
विस्तृतस्य सङ्क्षिप्य ग्रहणे सुगृह्यत्वादित्यर्थः ॥ किञ्च । न चेयं
यथा पाठक्रमं व्याख्याता । प्रकृते तु पाठक्रममनतिक्रम्य व्याख्यायते
तद्युक्तमिदं भाष्यमित्याह । ऋजुविवरणमिति ॥ ऋजु पाठ-
क्रमानुसारि विवरणमर्थरूपट्टीकरणं प्रकृतोपनिषदो यस्मिन्
भाष्ये तत्तथेति यावत् ॥ अथ पाठक्रममाश्रित्यापि त्राविड
भाष्यं प्रणीतं तत् किमनेनेत्याशङ्क्याह । अल्पग्रन्थमिति ॥ तथापि

भा० तत्र सम्बन्धः । समस्तं कर्माधिगतं प्राणाग्न्यादिदेव-
ताविज्ञानसहितमर्चिरादिमार्गेण ब्रह्मलोकप्रतिपत्तिका-
रणं । केवलं च धूमादिमार्गेण चन्द्रलोकप्रतिपत्तिकारणं ।
स्वभावप्रवृत्तानां च मार्गद्वयपरिभ्रष्टानां कष्टाऽधोग-
तिरुक्ता ॥

आ० विशिष्टाधिकार्यभावे कथमिदमारभ्यते । तत्राह । अर्थजि-
ज्ञासुभ्य इति ॥ ये हि मुमुक्षवाऽस्याविवक्षितमर्थं जिज्ञासन्ते
तेभ्यो भाष्यमिदं प्रस्तूयते । तथा च विशिष्टाधिकारिसम्भवे
तदारम्भः सम्भवति । तस्य च प्रवृत्तोपनिषदर्थपरिज्ञानमवान्त-
रफलं तद्वारा केवल्यं परमं फलमिति भावः ॥

ननु कर्मविधिष्येयत्वादुपनिषदस्तद्याख्यानेनैव कृतव्याख्या-
नत्वात् पिष्टपिष्टिप्रसङ्गात् कृतं तद्भाष्येणेत्याशङ्क्य शेषशेषित्वे
प्रमाणाभावान्नैवमित्यभिप्रेत्य पूर्वोत्तरकाण्डयोर्निर्णयतपूर्वोपर-
भावप्रयुक्तं सम्बन्धं प्रतिजानीते । तत्रेति ॥ तस्या व्याख्येयत्वेन
प्रस्तुताया उपनिषदः कर्मकाण्डेन सह सम्बन्धोऽभिधीयत
इत्यर्थः । कोऽसावित्यपेक्षायां तदभिधित्वया कर्मकाण्डार्थमनुव-
दति । समस्तमिति ॥ विहितं प्रतिषिद्धञ्च कर्म पूर्वस्मिन् काण्डे
प्रतिपन्नमित्यर्थः ॥ तत्र हि विहितं समुचितमसमुचितञ्चेति
द्विविधमङ्गीकृत्य समुचितस्य फलमनुवदति । प्राणाग्न्यादीति ॥
प्राणश्चाग्निश्चेत्याद्यधिदेवता तद्विज्ञानं तदुपासनं तेन समुचित-
मग्निहोत्रादि कर्म अर्चिराद्युपलक्षितेन देवयानेन यथा कार्य-
ब्रह्मप्राप्तौ कारणं न तु ब्रह्मप्राप्तौ तस्य गन्तव्यत्वाभावात् कार्य-
स्यैव गन्तव्यताया वादर्थ्यधिकरणे राज्ञान्तितत्वात् । तस्मान्न
समुचितं विहितं कर्म परमपुरुषार्थहेतुरित्यर्थः ॥ तस्यैवासमु-
चितस्य फलमाह । केवलञ्चेति ॥ विहितस्य गतिमुक्त्वा प्रतिषि-
द्धस्य गतिमाह । स्वभावेति ॥ स्वभावेन शास्त्रापेक्षामन्तरेण
प्रवृत्तिवशादेव प्रवृत्ता यथेष्टचेष्टारसिकास्तेषां कर्मज्ञानाभा-
वाद्देवयाने पिष्टयागे च पथ्यनधिकृतानामधोगतिरितिर्थाग-
वस्था क्षुद्रजन्तुलक्षणा अपुनरावृत्तिर्दुर्लभा ॥

भा० न चाभयोरपि मार्गयोरन्यतरस्मिन्नपि मार्गे आत्य-
न्तिकीपुरुषार्थसिद्धिरित्यतः कर्मनिरपेक्षमद्वैतात्मविज्ञानं
संसारगतित्रयहेतूपमर्देन वक्तव्यमित्युपनिषदारभ्यते ।

न चाद्वैतात्मविज्ञानादन्यत्रात्यन्तिकी निःश्रेयसप्राप्तिः ।

आ० वाक्येनान्यतरस्मिन्नेवाधिकृतानां परमपुरुषार्थः सेत्स्यति ।
शुक्लकृष्णे गतो ह्येते जगतः शाश्वते मते इति स्मृत्वा तयोर्नित्यफ-
लत्वप्रतिपत्तेरत आह । न चाभयोरित्यादिना ॥ ननु मार्गद्वय-
भ्रष्टानां पुरुषार्थाभावेऽपि द्वयोः पथोरन्यतरस्मिन् वा भवि-
ष्यतीति चेत् तत्र न तावद्देवयानपथि निमित्ते निरतिशयपुरु-
षार्थसिद्धिः ॥ इमं मानवमावर्त्तन्नावर्त्तते तेषामिह न पुनरावृ-
त्तिरित्यत्रेममिहेति विशेषणात् एकया यात्यनावृत्तिमिति स्मृता-
वनावृत्तेरेतत्कल्पविषयत्वात् कल्पान्तरेऽप्यनावृत्तावपि विशेष-
णानर्थक्यात् । नापि पितृयाणपथि निरतिशयपुरुषार्थसिद्धिः ।
एतमेवाध्वानं पुनर्निवर्त्तते । अन्यथा वर्त्तते पुनरिति चन्द्र-
स्थलस्खलनावगमात् । तस्मान्न कर्मवशादात्यन्तिकपुरुषार्थ-
प्राप्तिरित्यर्थः ॥ एवमनूद्य कर्मफलं फलितं सम्बन्धमाह । इत्यत
इति ॥ उक्तरीत्या कर्म यतो न निरतिशयपुरुषार्थहेतुरतः ससा-
धनात् कर्मणस्तत्फलाच्च विरक्तस्य निरतिशयपुरुषार्थं काङ्क्ष-
तस्तत्साधनं केवलमात्मज्ञानं संसारान्तर्भूतपूर्व्याक्तगतित्रयहेतु-
कर्म तद्धेतुनिराकरणेन वक्तव्यमित्यभिप्रायेणोपनिषदारभ्यते ।
न हि कर्मानुष्ठानात् पुमर्थो निरतिशयो लभ्यते । तस्य तत्
यथेहेत्यादौ क्षयिष्णुफलत्वश्रुतेः । तथा चेश्वरार्पणबुद्ध्याऽनुष्ठि-
तशुभकर्मवशादुपजातशुद्धबुद्धेर्विरक्तस्य मुमुक्षोर्भोक्तसाधनज्ञा-
नार्थोऽयमुपनिषदारम्भ इति हेतुहेतुमद्भावः सम्बन्ध इत्यर्थः ॥

ननु भोक्तार्यो न प्रवर्त्तत तत्र काम्यनिषिद्धयोर्नित्यनैमित्तिके
कुर्यात् प्रत्यवायजिहीर्षयेति यद्वैरुक्तत्वात् । काम्यनिषिद्धे वर्ज-
नीये नित्यनैमित्तिके च कृत्वा व्यवस्थितस्य मुमुक्षोर्वर्त्तमानदेह-
पाते पुनर्देहान्तरग्रहे हेत्वभावादनाथासिद्धाज्ञानादृतेऽपि
मुक्तिरिति कथं तादर्थ्येनोपनिषदारभ्यते तत्राह । न चेति ॥ न

भा० वक्ष्यति हि । अथ येऽन्यथातो विदुरन्यराजानस्तैश्च-
लोका भवन्ति । विपर्यये च स स्वरुट् भवतीति ॥

तथा द्वैतविषयानृताभिसन्धस्य बन्धनं तत्स्वरूपेव
तत्तत्परशुग्रहणे बन्धदाहभावः संसारदुःखप्राप्तिश्चेत्युक्ता

ग्या० हि त्वदुत्प्रेक्षितो मोक्षोपायो विना प्रमाणं कल्प्यते । न च पौ-
षेयं वाक्यं मूलप्रमाणमन्तरेण प्रमाणं । न चात्र श्रुतिस्मृती प्रत्य-
क्षादि वा मूलमालोच्यते । सम्भवति च यथावर्णितरचितस्यापि
कर्मशेषवशादेहान्तरं न चैकभविकः कर्माश्रयः । तद्य इह रमणी-
यचरणास्ततः शेषेणेत्यादिश्रुतिस्मृतिविरोधात्तस्मादात्मज्ञानादेव
मुक्तिरिति भावः ॥ अद्वैतात्मज्ञानविधुराणां भेदज्ञानभाजां
कर्मानुष्ठायिनां क्षय्यफलशालित्वे वाक्यशेषं प्रमाणयति । वक्ष्यति
हीति ॥ अद्वैतात्मोपदेशानन्तर्यमथशब्दार्थः । ये पुनरनुपासि-
तगुरुवस्तदुपदेशशून्या यथा मति यथोक्तादद्वैतादन्यथा द्वैतमेव
तत्त्वं विन्दन्ति ते परतन्त्राः सन्तो रागादिना कर्मानुतिष्ठन्तो
विनाशफलशालिनः स्युरिति श्रुत्यर्थः ॥ अद्वैतात्मज्ञानादात्य-
न्तिकपुरुषार्थसिद्धिरित्यत्रापि वाक्यशेषमनुकूलयति । विपर्यये
चेति ॥ चकारात् क्रियापदमनुकूल्यते । स हि विद्वान्विद्यया
निरस्ताऽविद्यादिमलः स्वपरिज्ञानात्स्वयमेव परात्मा भवति ।
भेदप्रतिपत्तिहेतोरुच्छिन्नत्वादित्यर्थः ॥

कर्म्मिणां पुरुषार्थो निरतिशयो न सिद्ध्यति । अद्वैतनिष्ठा-
नान्तु कर्म्म त्यजतां पुमर्थः सेत्स्यतीत्यत्र वाक्यशेषस्य लिङ्गं दर्शयति ।
तद्येत्यादिना ॥ द्वैतमेव विषयस्तस्मिन्वाचारम्भणमिति श्रुते-
रन्तेऽभिसन्धा यस्याभिसन्धा सत्यत्वाभिमानस्तस्य बन्धनं पर-
मानन्दस्याविर्भावहारित्वं । संसारात्मकस्य दुःखस्य प्राप्तिश्च ।
यथा वस्तुतस्तत्स्वरूपस्य नाहं तत्स्वरुट्सीति मिथ्यैवाभिमन्वानस्य
परिशोधनार्थं तत्तत्परशोर्यग्रहणे दाहो बन्धनं दुःखप्राप्तिश्च
प्रतीयते । तथैव द्वैताभिनिवेशवतोऽपीति प्रथममुक्ता वस्तुतोऽत-
स्वरूपस्य पररारोपिततत्स्वरूपस्य परिश्रुत्यया तत्तत्परशुग्रहणे
दाहाद्यभाववद्द्वैताभावोपलक्षिते प्रत्यगात्मनि परमार्थसत्येऽभि-

भा० ऽद्वैतात्मसत्याभिसन्धस्यातस्करस्यैव तत्तत्परशुग्रहणं बन्ध-
दाह्यभावः संसारदुःखनिवृत्तिश्चेति । अतएव न कर्मासह-
भात्यद्वैतात्मदर्शनं ॥

क्रियाकारकफलभेदोपमर्देन सदेकमेवाद्वितीयमात्मै-
वेदं सर्वमित्येवमादिवाक्यजनितस्य बाधकप्रत्ययानुप-
पत्तेः । कर्माविधिप्रत्यय इति चेत् । न । कर्तृभोक्तृस्वभाव-
विज्ञानवतस्तज्जनितकर्मफले रागद्वेषादिदोषवतश्च कर्म-
विधानात् । अधिगतसकलवेदार्थस्य कर्माविधानादद्वैत-

आ० मानवतो द्वैताच्च व्यावृत्तचित्तस्थानर्थध्वंसे निरतिशयानन्दावि-
र्भावश्चेति । यथोक्तार्थानुरोधेनाग्रे श्रुतिर्वक्ष्यतीति योजना । केवल-
मात्मज्ञानं कैवल्यहेतुस्त्वसिद्ध्यर्थमुपनिषदारम्भ इति स्वपक्षो
दर्शितः । स्वयूथ्यास्तु कर्मसमुच्चितमात्मज्ञानं मोक्षसाधनं ।
तादर्थ्येनोपनिषदारम्भ इत्याहुः ॥ तां प्रत्याह । अत एवेति ॥ यत्क-
तकं तदनित्यमिति व्याख्यनुगृहीततया तद्यथेहेत्यादिश्रुत्या कर्म-
फलस्यानित्यत्वावगमाद्भ्रष्टविदाप्नोति परमित्यादिश्रुत्या च ज्ञान-
फलस्य नित्यत्वसिद्धेर्ज्ञानकर्मणोर्विरुद्धफलत्वाध्यवसायादद्वैत-
स्यात्मनो दर्शनं नैव कर्मणा सह भावि भवितुमुत्सहते । न हि
विरुद्धयोस्तमःप्रकाशयोः समुच्चयः सङ्गच्छते । तन्न समुच्चितज्ञा-
नार्थत्वेनोपनिषदारम्भ इत्यर्थः ॥

किञ्चाद्वैतात्मज्ञानं स्वसाध्यसिद्ध्यर्थं कर्मापेक्षते । स्वबाधक-
विधूननार्थं वा । नाद्यः तस्यासाध्यफलत्वादिति मन्वानो द्वितीयं
प्रत्याह । क्रियेति ॥ वाक्यजनितस्याद्वैतात्मज्ञानस्येति शेषः । तस्य
बाधकाभावेन तत्परिहारार्थं सहकार्यपेक्षा नास्तीत्यर्थः ॥
बाधकप्रत्ययाभावस्यासिद्धिमाशङ्कते । कर्मेति ॥ तद्विषयो विधि-
प्रत्ययो यजेतेत्यादिविधिजनितः कर्तव्यतावबोधः । स चात्मनि
कर्तृत्वादिकमाकाङ्क्षन्नकर्त्तृत्वात्मात्मज्ञानस्य बाधको भवतीत्यर्थः ।
कस्यायं कर्मविधिरज्ञस्य विदुषो वेति विवक्ष्यार्थं प्रत्याह ।

भा० ज्ञानवतोऽपि कर्मेति चेत् । न । कर्माधिकृतविषयस्य कर्तृ-
 भोक्तादिज्ञानस्य स्वाभाविकस्य भेदेकमेवाद्वितीयमात्मैवेदं
 सर्वमित्यनेनोपमर्दितत्वात् । तस्मादविद्यादिदोषवत एव
 कर्माणि विधीयन्ते । नाद्वैतज्ञानवतः । अत एव हि
 वक्ष्यति । सर्वे एते पुण्यलोका भवन्ति । ब्रह्मसंस्थोऽमृतत्व-

प्या० नेत्यादिना ॥ कर्त्ताद्याकारं प्रमाणनिरपेक्षप्रकृतिप्रसूतं मिथ्या-
 ज्ञानं तद्वतस्तेन मिथ्याज्ञानेन जनितकर्मफलविषयो रागादि-
 दोषस्तद्वतश्च कर्म विधीयते । न हि कर्त्ताहमित्यादिमिथ्याधियो
 रागादेश्च भावे कर्म विधातुं शक्यं । यद्यद्वि कुरुते'जन्तुस्तत्तत्का-
 मस्य चेष्टितमिति स्मृतेः । अतोऽज्ञस्य कर्मविधिपक्षे न तत्प्रत्यये
 बाधकः प्राप्त्यभावादित्यर्थः ॥ द्वितीयं शङ्कते । अधिगतेति ॥
 अधीतस्वाध्यायो हि वैदिके कर्मणि अधिक्रियते । अध्ययनस्वा-
 र्थावबोधफलमिति मीमांसकमर्थ्यादा । तथा चाध्ययनवतो
 ज्ञातसर्ववेदार्थस्य यजेतेत्यादिना कर्मविधानादात्मज्ञानस्यापि
 कर्माङ्गत्वं गम्यते । न चात्मज्ञानमपबाध्यते । अविरोधादित्यर्थः ।
 न तावदर्थ्यावबोधफलमध्ययनमिति प्रामाणिकमक्षरावाप्तिफलं
 तदिति चाध्येष्टप्रसिद्धं । तत्राध्ययनविधिवशेन नात्मज्ञानस्य
 कर्मविधिसम्बन्धः सम्भवतीति परिहरति । नेति ॥ किञ्च भवेदं
 कर्मेति कर्मण्यैश्वर्यं प्रतिपद्य व्यवस्थितं विषयीकृत्य प्रवृत्तस्य कर्त्ता-
 द्याकारविज्ञानस्य प्रमाणापेक्षामन्तरेण स्वभावप्राप्तस्य वाक्यो-
 त्थेन सम्यग्ज्ञानेनापहृतत्वात् कर्मफलविषये रागाद्ययोगात्तन्निव-
 न्नस्य कर्मणोऽपि दुरनुष्ठानत्वाज्जात्मज्ञस्य कर्मोपपत्तिरित्याह ।
 कर्माधिकृतेति ॥ अद्वैतात्मज्ञानस्य कर्मप्रवृत्तिविरोधित्वे फलि-
 तमुपसंहरति । तस्मादिति ॥ अज्ञस्य कर्मविधिर्न त्वात्मज्ञस्येत्यत्र
 श्रुतं संवादयति । अत एवेति ॥ एते त्रयोऽप्याश्रमिणः कर्मा-
 धिकृता इति यावत् ॥ यथा ब्रह्मचारी गृहस्थो वानप्रस्थश्चेत्येते
 कर्मिणस्तथा ब्रह्मविदपि कर्मी चेन्न पृथक् क्रियेत । पृथक्कार-
 णाच्च न तस्य कर्मविधिरिति सलोकाः । ब्रह्मसंस्थ इति ॥ यदि

भा० मंतीति । तत्रैतस्मिन्नद्वैतविद्याप्रकरणेऽभ्युदयसाधनान्युपासनान्युच्यन्ते । कैवल्यसन्निवृत्त्युपलानि चाद्वैतादीषद्विद्वत्तत्त्वविषयाणि मनोमयशारीर इत्यादीनि कर्मासम्पत्तिफलानि च कर्माङ्गसम्बन्धीनि । रहस्यसामान्यान्मनोवृत्तिसामान्याश्च ॥ यथाऽद्वैतज्ञानं मनोवृत्तिमात्रं तथान्यान्युपासनानि मनोवृत्तिरूपाणीत्यस्ति हि सामान्यं । कस्तर्ह्यद्वैतज्ञानस्योपासनानाञ्च विशेषः । उच्यते । स्वाभाविकस्यात्मन्यक्रियेऽधारोपितस्य कर्त्तादिकारकक्रियाफलभेदविज्ञानस्य निवर्त्तकमद्वैतविज्ञानं । रज्ज्वादाविव

धा० समुच्चयासम्भवात् केवलमेवात्मज्ञानं कैवल्यसाधनमिति तादर्थ्येनोपनिषदारभ्यते । इन्त किमित्यस्यामुपनिषदि त्रिविधान्युपासनान्युपन्यस्यन्ते तत्राह । तत्रेति ॥ उक्तरोत्योपनिषदारम्भं सतीति यावत् । स यो वायुं दिशां वत्सं वेदन् पुरेदं रोदतीत्यादीन्यभ्युदयफलानि उपासनानि । कैवल्येन सन्निवृत्त्युपलानं नाम क्रममुक्तिफलत्वं । अद्वैतान्निष्प्रपञ्चादीषद्विद्वत्तत्वं सगुणं ब्रह्म । कर्मसम्पत्तिफलानि कर्मफलगतातिशयफलान्युद्गीथाद्युपासनानीत्यर्थः ।

आत्मविद्याप्रकरणे त्रिविधोपासनोपन्यासे हेतुमाह । रहस्येति ॥ उपनिषत्पदवेदनीयत्वस्यात्मविद्यायामुपासनेषु चाविशेषादित्यर्थः । तत्रैव हेत्वन्तरमुद्गाह्य विभजते । मनोवृत्तीत्यादिना ॥ आत्मज्ञानस्योपासनानां च यथोक्तं सामान्यमिष्यते चेत्तर्हि फलतोऽपि विशेषो न स्यादिति मन्वानः शङ्कते । कस्तर्ह्येति ॥ फलतो विशेषं दर्शयन्नन्तरमाह । उच्यत इति ॥ तत्र प्रथममात्मज्ञानस्योपासनाभ्यो विशेषमादर्शयति । स्वाभाविकस्येति ॥ प्रत्यगात्मनि क्रियाकारकफलविभागविकले कूटस्थे स्वभावशब्दिताविद्याकृतमधारोपितं कर्त्ताद्याकारविज्ञानं । तस्याद्वितीयत्वादिलक्षणाधिष्ठानयाथात्मज्ञानं निवर्त्तकं । यथा

भा० सर्पाद्यधारोपलक्षणज्ञानस्य रज्जादिस्वरूपनिश्चयः प्रका-
 शनिमित्तः । उपासनं तु यथाशास्त्रसमर्पितं किञ्चिदा-
 लम्बनमुपादाय तस्मिन् समानचित्तवृत्तिमन्तानलक्षणं ।
 तद्विलक्षणप्रत्ययानन्तरितमिति विशेषः । तान्येतान्युपा-
 सनानि सत्त्वशुद्धिकरत्वेन वस्तुतत्त्वावभासकत्वादद्वैतज्ञा-
 नोपकारकाण्यालम्बनविषयत्वात् सुखसाधानि चेति पूर्व-
 मुपन्यस्यन्ते ॥ तत्र कर्माभ्यासस्य दृढीकृतत्वात्कर्मपरि-

क्षा० रज्जादावधिष्ठाने सर्पादिसमारोपरूपस्य मिथ्याज्ञानस्य प्रका-
 शादिकारणप्रसूतो रज्जाद्यधिष्ठानस्वरूपनिश्चयो निवर्तकस्तथे-
 त्यर्थः । सम्प्रत्युपासनानामद्वैतज्ञानाद्विशेषं दर्शयति । उपासनं
 त्विति ॥ शास्त्रं मनो ब्रह्मेत्युपासीतेत्यादि किञ्चिदालम्बनं मनः-
 प्रभृति विवक्षितं । समानजातीयप्रत्ययसन्तानकरणं विच्छिद्य
 विच्छिद्य ध्यायिनोऽपि सिध्यतीत्याशङ्क्य विशिनष्टि । तद्विल-
 क्षणेति ॥

आत्मज्ञानस्योपासनानां च अवान्तरविशेषमुपसंहरति ।
 इति विशेष इति ॥ ननु विद्याप्रकरणे यथोक्तोपासनानामुपदे-
 शसम्भवेऽपि विद्यैव प्राधान्यात्प्राथम्येनोच्यतामुपासनानि पुनर-
 प्रधानत्वात्पश्चात्तेन वाच्यानीत्याशङ्क्याह । तानीति ॥ उपासना-
 नामीश्वरार्पणबुद्धानुष्ठितनित्यादिकर्मवच्चित्तशुद्धिद्वारा ज्ञान-
 कारणत्वात् । कार्योच्च कारणस्य प्राथम्यप्रसिद्धेः साकारवस्तु-
 विषयत्वेन सुसाध्यत्वाच्च । मन्दानां सहसा तेषु प्रवृत्त्युपपत्तेरा-
 दावुपदेशः सम्भवतीत्यर्थः ॥ तथापि बह्विधेषूपसनेषु किमि-
 त्यङ्गावबद्धमेवोपासनं प्रथममुच्यते तत्राह । तत्रेति ॥ प्राकृते
 पुरुषे कर्माभ्यासस्यानादिवासनया दृढीकृतत्वादभ्यस्ततत्तत्क-
 र्मत्यागेनातत्सम्बन्धिनि केवलोपासने चेतसः समर्पणं दुःखं
 कर्तुमित्यङ्गावबद्धमेव तावदुपासनमुच्यते । एवमादावुक्त्वा पुन-
 रुपासनान्तराणि क्रमेण वक्तव्यानीत्यर्थः । काण्डद्वयस्य नियत-

उ०

ॐमित्येतदक्षरमुद्गीथमुपासीत ॥

भा० त्यागेनोपासन एव दुःखं चेतःसमर्पणं कर्तुमिति कर्माङ्ग-
विषयमेव तावदादावुपासनमुपन्यस्यते ॥

ओमित्येतदक्षरमुपासीत । ओमित्येतदक्षरं । परमा-
त्मनोऽभिधानं नेदिष्टं । तस्मिन् हि प्रयुज्यमाने स
प्रसीदति प्रियनामग्रहण इव लोकः । तदिहेति परं प्रयु-
क्तमभिधायकत्वाद्वावर्त्तितं शब्दस्वरूपमात्रे प्रतीयते ।
तथाचार्चादिवत्परस्यात्मनः प्रतीकं सम्पद्यते ॥

आ० पौष्वापर्य्यप्रयुक्तसम्बन्धमुपनिषत्तात्पर्य्यञ्चोक्ता प्रत्यक्षरं व्याख्यातु-
कामः प्रतीकमादत्ते । ओमित्येतदक्षरमिति ॥

तत्र प्रथममोङ्कारस्याभिधायकत्वपक्षमेवावलम्बते । परमा-
त्मन इति ॥ अभिधानान्तरेभ्यो विशेषं दर्शयति । नेदिष्टमिति ॥
निकटतममतिशयेन प्रियमिति यावत् । ॐकारस्य नेदिष्टत्वत्वं
समर्थयति । तस्मिन्निति ॥ ॐकारस्यान्यत्र परमात्मनामत्वेऽपि
प्रकृते किं विवक्षितमित्याशङ्काह । तदिहेति ॥ प्रकृते हि
वाक्ये तदोमिति पदमिति शब्दशिरस्कं प्रयुक्तमिति शब्दसाम-
र्थ्यादेव वाचकत्वाद्वावर्त्तितं । शब्दस्वरूपमात्रमुपास्यं गम्यते ।
यत्र ह्येति परः प्रयोगो न तत्राभिधेयविवक्षास्ति यथा गौरि-
त्ययमाहेति । तथा चात्रेति परत्वादींकारस्य स्वरूपमात्रमुपास्यं
विवक्षितमित्यर्थः ॥ तस्योपास्यत्वार्थं श्रैष्ठ्यं साधयति । तथा चेति ॥
इति परप्रयोगवशादभिधायकत्वाभावे सत्यर्चाशब्दितप्रति-
मायां भगवत्प्रतीकत्ववदींकारस्यापि परमात्मप्रतीकत्वेन
श्रैष्ठ्यादुपास्यत्वसिद्धिरित्यर्थः ॥ तदीयं श्रैष्ठ्यं सप्रमाणकं
निगमयति ।

भा० एवं नामत्वेन प्रतीकत्वेन च परमात्मापामनसाधनं
 श्रेष्ठमिति सर्ववेदान्तेष्ववगतं । जपकर्मास्वाध्यायाद्यन्तेषु
 बह्वशः प्रयोगात्प्रसिद्धमस्य श्रेष्ठ्यं । अतस्तदेतदक्षरं वर्णा-
 त्मकमुद्गीथभक्त्यवयवत्वादुद्गीथशब्दवाच्यमुपासीत । कर्मा-
 ज्ञावयवभूते ॐकारे परमात्मप्रतीके दृढामेकाग्र्यलक्षणां
 मतिं सन्तनुयात् ॥

आ० एवमिति ॥ सर्ववेदान्तेष्वेतदात्मनः श्रेष्ठमेतदात्मनः परमि-
 त्यादिषु । किञ्च नान्यस्य श्रेष्ठ्यं समर्थनीयं प्रसिद्धत्वादित्याह ।
 जपेति ॥ गायत्र्यादिजपे यज्ञादौ कर्मणि स्वाध्यायस्यादावन्ते
 चोङ्कारस्य प्रयोगो दृश्यते ॥ तस्मादोमित्युदाहृत्य यज्ञदानतपः-
 क्रियाः । प्रवर्तन्ते विधानोक्ताः सततं ब्रह्मवादिनां । ब्राह्मणः
 प्रणवं कुर्यादादावन्ते च सर्वदा । स्ववयनेऽङ्कतं पूर्वं परस्ताच्च
 विशीर्यत इति स्मृतः ॥ ओमिति ब्राह्मणः प्रवक्ष्यन्नाद्येत्यादि
 श्रुतेष्वेत्यर्थः । ओमितीत्यर्थं भागो व्याख्यातः । सम्प्रत्येतदक्षर-
 मित्यस्यार्थमाह । अत इति ॥ श्रेष्ठत्वमुपास्यत्वार्थमनुष्ठाप्यते ।
 व्याप्तेश्च समञ्जसमिति न्यायेन विशेषणस्यार्थवत्त्वमभिप्रेत्य
 रूढिर्योगमुपहरतीति न्यायेनाक्षरशब्दस्य प्रकरणमनुष्ठृत्य
 प्रसिद्धमर्थमाह । वर्णात्मकमिति ॥ यामो दग्धः पटो दग्ध
 इतिवदेकदेशे समुदायविषयं पदं प्रकृतमित्याह । उद्गीथेति ॥
 उपास्तिं विभजते । कर्मेति ॥ उद्गीथावयवत्वादोङ्कारे तच्छब्द-
 प्रवृत्तिरित्युक्तत्वादनन्तरवाक्यमकिञ्चित्करमित्याशङ्क्य श्रुत्युक्तो
 योऽस्मद्रक्तो हेतुस्तेन स्फुटीक्रियते ततश्चोक्तव्यासाभिर्दर्शित
 इत्यभिप्रेत्याह ।

उ० ओमित्युद्गायति तस्योपव्याख्यानं ॥ १ ॥
एषां भूतानां पृथिवी रसो पृथिव्या आपो रसः॥

भा० स्वयमेव श्रुतिरोङ्कारस्योद्गीथशब्दवाच्यत्वे हेतुमाह ।
ओमिति ह्युद्गायति । ओमित्यारभ्य हि यस्मादुद्गायति
अत उद्गीथ ओङ्कार इत्यर्थः । तस्याक्षरस्योपव्याख्यानमेव-
मुपासनमेवं विभूत्येवं फलमित्यादिकथनमुपव्याख्यानं ।
प्रवर्त्तत इति वाक्यशेषः ।

एषां चराचराणां भूतानां पृथिवी रसो गतिः परा-
यणमवष्टम्भः । पृथिव्या आपो रसोऽप्यु ह्योता च प्रोता च

आ० स्वयमेवेति ॥ ओमित्येतदक्षरमित्यत्रोपासनेत्युक्तिविधिरुक्तः ।
सम्पत्तिं गुणं विवक्षुर्वाक्यान्तरमादाय व्याचष्टे । तस्येति ॥ एवमु-
पासनमिति ॥ रसतमत्वमाप्तिः समृद्धिरित्येवंगुणकमुपासनं यस्या-
क्षरस्य तत्तथेत्यर्थः । एवं विभूतीति परमपराङ्मयः । तेनेयं त्रयीविद्या
वर्त्तत इत्याद्या विभूतिः स्तुतिर्यस्य तत्तथेति यावत् ॥ एवं फल-
मित्यापयिता ह वै कामानामित्यादिफलं यस्यापास्यसाक्षा-
त्कारस्य तत्तथोक्तमित्यर्थः ॥ गोदाह्ननवदाश्रित्य विधानादधि-
क्षताधिकारमिदमुपासनं तथापि पृथगेव । पृथग्व्यप्रतिबन्धः
फलमिति न्यायेन फलवत्फलं याजमानमुद्गातुर्यजमानेन कर्मार्थं
क्रीतत्वात्तत्कार्तृकस्योपासनस्यापि यजमानस्य स्वामिनः फलमिति
वचनमादिशब्दार्थः । वाक्यस्य साकाङ्क्षत्वेनानर्थक्यं वारयति ।
प्रवर्त्तत इति ॥

तदेवोपव्याख्यानमनुवर्णयन्नेङ्कारस्य रसतमत्वं गुणं विधातुं
पातनिकां करोति । एषामिति ॥ गतिरित्युत्पत्तिकारणत्वं परा-
यणमिति स्थितिहेतुत्वमवष्टम्भ इति प्रलयनिदानत्वमुच्यत
इति भेदः । वैपरीत्येन वामूनि पदानि नेयानि । अपां पृथि-

उ० अपामोषधयो रस ओषधीनां पुरुषो रसः पुरुषस्य
वाग्रसो वाच ऋग्रसऋचः साम रसः साम उद्गीथो
रसः ॥ २ ॥ स एष रसानां रसतमः परमः

भा० पृथिव्यतस्ता रसः पृथिव्याः । अपामोषधयो रसोऽप्परि-
णामत्वादोषधीनां । तासां पुरुषो रसोऽन्नपरिणामत्वात्पुरु-
षस्य । तस्यापि पुरुषस्य वाग्रसः । पुरुषावयवानां हि वाक्
सारिष्ठा । अतो वाक्पुरुषस्य रस उच्यते । तस्या अपि वाचः
ऋग्रसः सारतरा । ऋचः साम रसः सारतरं । तस्यापि
साम उद्गीथः प्रकृतत्वादीकारः सारतरः । एवं स एष
उद्गीथाख्य ॰ ॐ कारो भूतादीनामुत्तरोत्तररसानामति-

आ० वीरसत्त्वं साधयति ॥ अशु हीति । अस्यार्थस्य श्रुत्यन्तरप्रसिद्धिं
द्योतयितुं हिशब्दः । ओषधीनामपः प्रति कारणत्वाभावात् कथं
तत्र रसशब्दस्तत्राह । अप्परिणामत्वादिति ॥ कारणपरतया
पूर्वत्र व्याख्यातोऽपि रसशब्दो गौरस इतिवदुत्तरत्र कार्यपर-
तया व्याख्येय इत्यर्थः । कथमोषधीनां पुरुषो रसः । न हि ताभि-
रसौ क्रियते तत्राह । अनेति ॥ पुरुषरसत्वं वाचः समर्थयते ।
पुरुषेति ॥ वाग्विहीनं प्रति पुरुषान्तरं निन्दन्ति अतो वाचः
सारतमत्वं प्रसिद्धमिति हिशब्दार्थः । तस्याः सारिष्टत्व-
प्रसिद्धिरतःशब्दार्थः ॥ वाङ्मिर्वर्त्यत्वादृचस्तद्रसत्वमित्यभिप्रेत्याह ।
सारतरेति ॥ ऋचः सकाशादपि तदृढं साम गीयमानं वक्तृ-
श्रोत्रोःसुखकरमिति मत्वाह । सारतरमिति ॥ उद्गीथशब्दश्चाव-
यवे प्रकरणान्नियमयति । प्रकृतत्वादिति ॥ न हि सामानोऽङ्गुते
फलाय भवतीति मन्वानोऽङ्गुते । सारतर इति ॥

यदर्थं पृथिव्यादीनां रसत्वमुक्तं तदिदानीं दर्शयति । एव-
मिति ॥ रसतमत्वगुणकमोङ्कारमुपास्यत्वार्थं विशेषणाभ्यामधि-

भा० परार्थीऽष्टमो यदुद्गीथः ॥ ३ ॥ कतमा कतम-
र्क्षितमत्कतमत्साम कतमः कतम उद्गीथ इति

भा० शयेन रसो रसतमः परमात्मप्रतीकत्वात् परार्थः अर्द्धं
स्थानं परञ्च तदर्द्धञ्च तदर्हतीति परार्थः परमात्मस्था-
नार्हः । परमात्मबुद्ध्यास्वादिभ्यः । अष्टमः पृथिव्या-
दिरससङ्ख्यायां यदुद्गीथो य उद्गीथः । वाच ऋच इत्युक्तं ।
कतमा सा ऋक् कतमत्तत्साम कतमो वा स उद्गीथः
कतमा कतमेति वीष्णादरार्था । ननु वा बहूनां जाति-

प्रा० करोति । रस इति ॥ तस्य परमात्मस्थानयोग्यत्वं समर्थयते ।
परमात्मवदिति ॥ यथा परमात्मा स्वरूपत्वेनानुसन्धीयते तथा-
स्यापि तदात्मनानुसन्धेयत्वाद्विष्णुबुद्ध्यालम्बनार्हप्रतिमावदयमपि
परमात्मबुद्ध्यालम्बनयोग्यो भवतीत्यर्थः । ॐकारात्पराची रसो
नास्तीति तदीयरसतमत्वस्फुटीकरणार्थं परिगणना । स्वतः सिद्धम-
ष्टमत्वमनुवदति । अष्टम इति ॥ ननु भूतान्यारभ्य नवमत्वे प्रती-
यमाने कथमेकारस्याष्टमत्वं प्रतिज्ञायते तत्राह । पृथिव्या-
दीति ॥ स एष इत्युक्तं व्यक्तीकर्तुं यदुद्गीथ इत्येतद्वाच्ये । य
उद्गीथ इति ॥ पूर्व्ववदुद्गीथशब्दोऽवयवपरो नेतव्यः । अथ
गुणान्तरविधानार्थं प्रश्नमवतारयन्वृत्तमनुवदति । वाच इति ॥
ऋचः साम रसः साम्न उद्गीथो रस इति चोक्तमिति द्रष्टव्यं ।
इदानीमृगादिजातिं जिज्ञासमानः पृच्छति । कतमेति ॥ वीष्णा-
चयं प्रश्ने तत्तज्जातिज्ञाने अर्द्धातिरेकं दर्शयितुमित्याह । कतमा
कतमेति ॥ प्रश्नत्रयमाक्षिपति । ननु वेति ॥ अनेकजात्यवच्छि-
न्नानां मध्ये यदैकस्या जातेर्निर्द्धारणार्थः परिप्रश्ना भवति तदा
तस्मिन्विषये विकल्पेन उतमच्प्रत्ययः स्याद्यथा बहूनां कठादीनां
मध्ये कठजातिनिर्णयार्थं कतमे कठा इति प्रश्नो दृश्यते तथा-
न्यत्रापीति सूत्रार्थः । बहूनामेकस्यानिर्द्धारणो उतमज्जिघानेऽपि

उ० विमृष्टं भवति ॥ ४ ॥ वागेवर्कप्राणः साम

भा० परिप्रश्ने इतमच् । न ह्यत्र ऋगजातिबहुत्वं कथं इतमच् प्रत्ययः । नैष दोषो जातौ परिप्रश्नो जातिपरिप्रश्न इत्येतस्मिन् विग्रहे जातावृग्व्यक्तीनां बहुलोपपत्तेः । न तु जातेः परिप्रश्न इति विगृह्यते ।

ननु जातेः परिप्रश्न इत्यस्मिन्विग्रहे कतमः कठ इत्याद्युदाहरणमुपपन्नं जातौ परिप्रश्न इत्यत्र तु न युज्यते । तत्रापि कठादिजातावेव व्यक्तिबहुत्वाभिप्रायेण परिप्रश्न इत्यदोषः । यदि जातेः परिप्रश्नः स्यात् कतमा कतमा

आ० प्रकृते प्रश्नत्रये कानुपपत्तिरित्याशङ्काह । न हीति ॥ अत्रेत्यध्यापकाध्येटव्यवहारभूमिरुक्ता । ऋगजातियहणं सामजातेरुद्गीथजातेश्चोपलक्षणं । तद्बहुत्वाभावेऽपि किन्नः क्लियते तत्राह । कथमिति ॥ ऋगादिजातयो यदि भूयस्यः स्युस्तदा तासां मध्ये कतमा ऋगजातिः कतमा सामजातिर्वा कतमा वेदगीथजातिरत्र विवक्षितेति प्रश्नो युज्यते । न चास्ति तत्र जातिबहुत्वं प्रमाणाभावादतोऽनुपपन्नं प्रश्नत्रयमित्यर्थः । प्रश्नानुपपत्तिं दूषयति । नैष दोष इति ॥ बहूनां तत्तज्जात्यवच्छिन्नानां सन्निधाने जातौ सत्यां व्यक्तिबहुत्वसम्भवात्तदन्यतमनिर्धारणार्थं परिप्रश्ने विकल्पेन इतमजिति सूत्रार्थाङ्गीकारादृगादिजातौ तद्व्यक्तिबाहुल्यात्कतमा तद्व्यक्तिर्वाच्य ऋयस इत्यादौ विवक्षितेति प्रश्नपर्यवसानादुपपन्नं प्रश्नत्रयमित्यर्थः ॥ यत्तु वियहान्तरं गृहीत्वा प्रश्नानुपपत्तिरित्युक्तं तत्राह । न त्विति ॥

तत्र चानुपपत्तिं यदि जातेरित्यत्र व्यक्तीकरिष्यति । अस्मदियवियहापरियहे वृत्तिकारीयमुदाहरणं विरुध्यते ॥ कठशब्दस्य व्यक्तिविशेषत्वाभावादिति शङ्कते । नन्विति ॥ उदाहरणेऽपि सत्यां कठजातौ तद्व्यक्तिबाहुल्यात्तदन्यतमनिर्धारणाभि-

उ०

ॐमित्येतदक्षरमुद्गीथः

भा० ऋगित्यादौ उपसङ्ख्यानं कर्त्तव्यं स्याद्विमृष्टं भवति विमर्शः
कृतो भवति । विमर्शं हि कृते मति प्रतिवचनोक्तिरूपपन्ना
वागेवर्क्प्राणः सामेति ।

वागृचोरेकत्वेऽपि नाष्टमत्वव्याघातः । पूर्वस्माद्वाक्यान्त-
रत्वादाप्तिगुणसिद्धये ॐमित्येतदक्षरमुद्गीथ इति वाक्

ष्या० प्रायेण परिप्रश्ने डतमजित्यङ्गोकारान्न परोक्तोदाहरणविरोधो
ऽस्मिन् पक्षेऽस्तीति परिहरति । तत्रापीति ॥ ननु द्विधापि
वियहोपपत्तौ किमिति त्वदिष्टो वियहो नियम्यते तत्राह ।
यदीति ॥ त्वदिष्टवियहपरियहस्येदगादिजातेरेकत्वात् प्रत्येकं
बद्धत्वायोगाद्वा बह्वनामित्यादिस्त्वचेण कतमर्कतमत्सामेत्युदाहरणं
न सिद्धेत । तथा च तत्सिद्ध्यर्थं एथक् सूत्रविधानं प्रसज्येत । न
हि वैदिकमुदाहरणं प्रमत्तगीतमिव द्वातुं शक्यं तस्मादगादि-
व्यक्तिरेवात्र प्रयुक्त्यर्थः ॥ किमिति यथोक्तरीत्या विमृश्यते ।
विवक्षितमृगादिस्वरूपमेवादावुपन्यस्यतां लाघवादित्याशङ्क्याह ।
विमर्शं हीति ॥ शिष्यभूतया श्रुत्या चोदिते सैवाचार्यभूता
परिहरति । वागेवेति ॥ नन्वाद्ये प्रतिवचने वागृचोरेकत्वा-
वगमात् ॐकारस्य रसतमवाक्कोपदिष्टमष्टमत्वं व्याहन्येतेत्या-
शङ्क्याह । वागृचोरिति ॥

कथम्पुनारसतमत्ववाक्यादिदं प्रश्नप्रतिवचनरूपं वाक्यं भिद्य-
तेऽयं पुधिक्याभावात् तत्राह । आसीति ॥ पूर्वं हि वाक्यमो-
ङ्गारस्य रसतमत्वं विदधाति । इदन्तु तस्यैवाप्तिगुणं विधत्ते ।
तथा च तादृग्गुणविध्यर्थत्वेनास्य वाक्यान्तरत्वादेतद्वाक्यवशाद-
ष्टमत्वभावेऽपि पूर्ववाक्यादोङ्गारस्याष्टमत्वमविरुद्धमित्यर्थः ॥
तथापि कथमृगादिजातीये एष्टे वागेवर्गित्यादिप्रतिवचनमु-
चितं । तद्व्यक्तिविशेषवचनमेव प्रश्नानुसारीत्याशङ्क्याह । वाक्-
प्राणाविति ॥ वागृचो योनिस्तन्निर्वर्त्तकत्वात् । प्राणाश्च सामो
हेतुर्वक्ष्येन हि गीतिरुत्पाद्यते । तथा च वागेवेत्यादिना कार्यका-

उ० तद्वा हतन्मिथुनं यद्वाक् च प्राणश्चर्क च
साम च ॥ ५ ॥

भा० प्राणावृक्सामयोनी इति वागेवर्क् प्राणः सामेत्युच्यते ।
यथाक्रममृक्सामयोन्योर्वाक्प्राणयोर्ग्रहणे हि सर्व्वसा-
मृचां सर्व्वेषाञ्च साम्नामवरोधः कृतः स्यात् । सर्व्वर्क्षा-
मावरोधे चर्कसामसाध्यानां च सर्व्वकर्मणामवरोधः कृतः
स्यात् । तदवरोधे च सर्व्वे कामा अवरुद्धाः स्युः ।
ओमित्येतदचरमुद्गीथ इति भक्त्याशङ्का निवर्त्यते ।
तद्वैतदिति मिथुनं निर्दिश्यते । किन्तन्मिथुनमित्याह
यद्वाक् च प्राणश्च सर्व्वर्क्सामकारणभूतौ मिथुनं

आ० रणयोरेभेदोपदेशादृङ्गात्रं साममात्रं वा तत्तत्कारणात्मकं प्रती-
यते न पूर्व्वत्रापि व्यक्तिरविवक्षिता । प्रश्नप्रतिवचनयोरेकार्थ-
त्वात् । न चैवमृगादिजातेरेकत्वात् इतमच्प्रत्ययानुपपत्तिस्त-
त्तज्जात्यवच्छिन्नानामृक्सामोद्गीथानां सन्निधादृगादिजातेरेकस्या
निर्धारणार्थं परिप्रश्ने तत्रयोगसम्भवादृगादिषु प्रत्येकं भेदविव-
क्षया षष्ठीसमासे दूषणमुक्तं । तत्र प्रत्येकमेकत्वमुपेत्योक्तरीत्या
षष्ठीसमासे तु न किञ्चिदुच्यतीति भावः । ऋगात्मिकाया वाचः
सामात्मकस्य प्राणस्य ग्रहणे फलितं दर्शयन्मुक्तमेव व्यक्तीकरोति ।
यथा क्रममिति ॥

ऋक्साममात्रावरोधेऽपि किं सिद्धतीत्याशङ्काह । सर्व्वेति ॥
तथापि किं स्यादिति चेत्तदाह । सर्व्वे कामा इति ॥ उक्तप्रक्रि-
यया सर्व्वकामावाप्तिहेतुरोङ्कारो विवक्षिताभिगुणकः सिद्धती-
त्यर्थः । तृतीये प्रतिवचने तात्पर्य्यमाह । ओमित्येतदिति ॥
अत्रापि पूर्व्ववज्जातिगृहीतौ तद्व्यक्तित्वेन भक्तिरेवोक्तेति शङ्कां
निरसितुमोमित्येतदचरमिति विशेषणं । तथा चोद्गीथस्तदवयवो
विशेषणात् प्रकरणाच्चेत्यर्थः । पारम्यर्थेण वाक्प्राणयोः सर्व्वका-

उ० तदेतन्मिथुनमोमित्येतस्मिन्नक्षरे संसृज्यते

भा० ऋक् च साम चेति ऋक्सामकारणौ ऋक्सामशब्दोक्ता-
वित्यर्थः । ननु स्वतन्त्रं ऋक् च साम च मिथुनं ।
अन्यथा हि वाक् च प्राणश्चेत्येकमिथुनमृक्साम चापरं
मिथुनमिति द्वे मिथुने स्यातां । तथा च तदेतन्मिथुनमि-
त्येकवचननिर्देशोऽनुपपन्नः स्यात् । तस्मादृक्सामयोर्वा-
क्प्राणयोरेव मिथुनत्वं ॥

तदेतदेवंलक्षणं मिथुनमोमित्येतस्मिन्नक्षरे संसृज्यते ।
एवं सर्वकामावाप्तिगुणविशिष्टं मिथुनमोङ्कारे संसृष्टं विद्यत
इत्याङ्कारस्य सर्वकामावाप्तिगुणवत्त्वं प्रसिद्धं । वाङ्मयत्वमो-

धा० मसम्बन्धादुद्गीथस्यापि तथाभूतवागादिसम्बन्धादस्ति सर्व-
कामसम्बन्ध इत्युक्तः । इदानीमोङ्कारस्य वाक्प्राणद्वारा सर्वका-
मसम्बन्धे हेतुन्तरमाह । तद्वा इति ॥ तदेतत्पदयोरक्षरविष-
यत्वं व्यावर्त्य वक्ष्यमाणविषयं दर्शयति । मिथुनमिति ॥ वैशब्दे ।
मिथुनप्रसिद्ध्यर्थः ॥ वाक् च प्राणश्चेति यदुभयमुपलभ्यते तदेत-
न्मिथुनमिति योजनामङ्गीकृत्य वाक्यार्थमाह । सर्वर्क्सामेति ॥
वाक्प्राणयोर्ऋक्सामकारणत्वमुत्तरवाक्येन स्पष्टयति । ऋक्
चेति ॥ यथा वाक्प्राणौ मिथुनमेवमृक्सामे च स्वातन्त्र्येण
मिथुनं निर्देशसामान्यादित्याशङ्क्याह । नन्विति ॥ विपक्षे दोष-
माह । अन्यथेति ॥ इष्टमेव मिथुनद्वयमिति चेन्नेत्याह । तथा
चेति ॥ ननु मिथुनयोरनुगतं मिथुनत्वमादायैकवचनमुपपत्स्यते
चेन्नेत्याह । तस्मादिति ॥

उपक्रमभङ्गान्न स्वतन्त्रं मिथुनद्वयमस्तीत्यर्थः ॥ भवतु वाक्प्रा-
णाख्यमृक्सामात्मकं वाक्प्राणरूपं । ओङ्कारमिथुनयोः संसर्गे किं
फलतीत्याह । एवमिति ॥ कथा पुनर्विधया मिथुनेन संसृष्टत्व-
मक्षरस्य सेत्स्यति तत्राह । वाङ्मयत्वमिति ॥ यत्तु सर्वकामा-

उ० यदा वै मिथुनौ समागच्छत आपयतो वै ता-
वन्योन्यस्य कामं ॥ ६ ॥

आपयिता ह वै कामानां भवति य एतदेवं

भा० कारस्य प्राणनिष्पाद्यत्वञ्च मिथुनेन संसृष्टत्वं मिथुनस्य
कामापयित्वं प्रसिद्धमिति दृष्टान्त उच्यते । यथा लोके
मिथुनौ मिथुनावयवौ स्त्रीपुमांसौ यदा समागच्छतो
ग्राम्यधर्म्मतया संयुज्येयातां तदाऽऽपयतः प्रापयतोऽन्योन्य-
स्येतरेतरस्य तौ कामं । तथा च स्वात्मानुप्रविष्टेन मिथुनेन
सर्वकामाप्तिगुणवत्त्वमोङ्कारस्य सिद्धमित्यभिप्रायः ॥

तदुपासकोऽप्युद्गाता तद्धर्म्मा भवतीत्याह । आपयिता
ह वै कामानां यजमानस्य भवति य एतदक्षरमेवाप्ति-
गुणवदुद्गीथमुपास्ते तस्यैतद्यथोक्तं फलमित्यर्थः । तं यथा

आ० मिगुणविशिष्टं मिथुनमित्युक्तं तदुपपादयति । मिथुनस्येति ॥
प्रसिद्धमिति ॥ स तादृशार्थो यथोक्ताक्षरस्य सर्वकामापयित्वे
दृष्टान्तः सन्नुच्यतेऽनन्तरवाक्येनेत्यर्थः ॥ दृष्टान्तमेव विवक्ष्योति ।
यथेत्यादिना ॥ मिथुनद्वयं नास्तीत्युक्तत्वात्कथं मिथुनाविति द्विव-
चनं तत्राह । मिथुनावयवाविति ॥ ग्राम्यधर्म्मतया तथाविध-
व्यापारतयेति यावत् । वै शब्दोऽवधारणे ॥ विवक्षितं दार्ष्टा-
न्तिकमाचष्टे । तथेति ॥ एवमोङ्कारमाप्तिगुणविशिष्टं शिष्टा
तदुपासनाफलं कथयति । तदुपासकोऽपीति ॥

तद्धर्म्मेत्युपासकस्याप्तिगुणवैशिष्ट्योक्तिः । आप्तेति वक्तव्ये कथ-
मापयितेत्युक्तं तत्राह । यजमानस्येति ॥ निपातौ त्ववधारणार्थौ ।
उद्गीथं तदवयवभूतमिति यावत् ॥ आप्तिगुणवदोङ्कारोपास-
नात् कथमुपासिता तद्गुणो भवतीत्याशङ्क्याह । तमिति ॥ उत्तर-
ग्रन्थस्य गुणान्तरविधाने तात्पर्यं दर्शयति । समृद्धीति ॥ तस्य

उ० विद्वानक्षरमुत्तीथमुपास्ते ॥ ७ ॥ तद्वा एतदनुज्ञा-
क्षरं यद्धि किञ्चानुजानात्योमित्येव तदाह एषो
एव समृद्धिर्यदनुज्ञा समर्द्धयिता ह वै कामानां

भा० यथोपासते तदेव भवतीति श्रुतेः । समृद्धिर्वाञ्छांकारः कथं
तद्वा एतत्प्रकृतमनुज्ञाचरमनुज्ञा च साचरच्च तत् । अनु-
ज्ञानुमतिरोंकार इत्यर्थः । कथमनुज्ञेत्याह । श्रुतिरेव
यद्धि किञ्च यत्किञ्च लोके ज्ञानं धनं वानुजानाति विद्वा-
न्धनी वा तच्चानुमतिं कुर्वन्नेमित्येव तदाह । तथा च वेदे
त्रयस्त्रिंशदित्योमिति होवाचेत्यादि ॥

तथा च लोकेऽपि तवेदं धनं गृह्णामि इत्युक्त ओमि-
त्याह । अत एषा उ एव एषैव समृद्धिर्यदनुज्ञा या अनुज्ञा
सा समृद्धिस्तन्मूलत्वादनुज्ञायाः समृद्धौ होमित्यनुज्ञां

आ० समृद्धिगुणवत्त्वमप्रामाणिकमित्याशङ्क्य परिहरति । कथमित्या-
दिना ॥ तदेतत्प्रदयोरोंकाराख्यमक्षरविषयत्वेन निर्दिशति ।
प्रकृतमिति ॥ तस्य स्मृत्यर्था वैशब्दः । अनुज्ञाक्षरमित्येतद्विगृह्य
विवक्षितेनार्थेन घटयति । अनुज्ञा चेति ॥ तस्यानुज्ञात्वे प्रश्न-
पूर्वकप्रसिद्धिमुपन्यस्यति । कथमिति ॥ तत्रेति ज्ञानधनयोरुक्ति-
स्तदित्यनुमन्तव्यं साधारण्येनोच्यते ॥ ओंकारस्यानुज्ञाक्षरत्वे लोक-
प्रसिद्धिवद्देदप्रसिद्धिं समुच्चिनोति । तथा चेति ॥ कत्येव देवा याज्ञ-
वल्क्येति शाकल्येन पृष्टे त्रयस्त्रिंशदिति याज्ञवल्क्येन प्रत्युक्ते
सत्योमिति शाकल्योऽनुज्ञां कृतवान् पुनश्च कत्येवेति प्रश्ने षडिति
प्रतिवचने सत्योमिति होवाचेत्यादि बृहदारण्यके यथोक्ता-
र्थानुसारि प्रसिद्धमित्यर्थः ॥ यद्धि किञ्चेत्यादावुक्तां लोकप्रसिद्धि-
मेव प्रकटयति । तथा च लोकेऽपीति ॥ ओंकारस्य लोकवेद-
प्रसिद्धिभ्यामनुज्ञात्वेऽपि कथं समृद्धिगुणकत्वमित्याशङ्क्याह । अत

उ० भवति य एतदेवं विद्वानक्षरमुद्गीथमुपास्ते ॥ ८
 तेनेयं त्रयी विद्या वर्तते ओमित्याश्रावय-
 त्योमिति शं० सत्योमित्युद्गायत्येतस्यैवाक्षरस्या
 पचित्यै महिम्ना रसेन ॥ ९ ॥

भा० ददाति तस्मात्समृद्धिगुणवानोऽङ्कार इत्यर्थः । समृद्धिगुणो-
 पासकत्वात्तद्धर्मा समर्द्धयिता ह वै कामानां यजमानस्य
 भवति य एतदेवं विद्वानक्षरमुद्गीथमुपास्त इत्यादि पूर्व-
 वत् । अथेदानीमक्षरं स्तौति उपास्यत्वात्प्ररोचनार्थं । कथं
 तेनाक्षरेण प्रकृतेनेयमृग्वेदादिलक्षणा त्रयी विद्या विहितं
 कर्मैत्यर्थः ।

न हि त्रयी विद्यैवाश्रावणादिभिर्वर्तते कर्म तु तथा
 प्रवर्तते इति प्रसिद्धं । कथमोमित्याश्रावयत्योमिति शं०-

आ० इति ॥ उशब्दोऽप्यर्थः समृद्धिशब्दादुपरि सम्बध्यते । तस्याः समृ-
 द्धिमूलत्वं साधयति । समृद्धो ह्येति ॥ अनुज्ञायाः समृद्धिं प्रति
 कारणत्वेन समृद्धित्वे सत्याङ्कारस्यापि तदात्मकस्य समृद्धिगुणवत्त्वं
 सिद्धमित्युपसंहरति । तस्मादिति ॥ समर्द्धयितेत्यादिफलवाक्यं
 प्रत्याह । समृद्धीति ॥ अस्मिन्वाक्ये समर्द्धयितेत्यादिपदजातमा-
 पयितेत्यादिपूर्ववद्वाख्येयमित्याह । इत्यादिपूर्ववदिति ॥
 ओङ्कारस्य गुणत्रयवतः सफलमुपासनमुक्तं । तथा च वक्तव्या-
 भावात् तेनेयमित्यादिवाक्यमनर्थकमित्याशङ्क्याह । अथेति ॥
 स्तुतेरानर्थक्यमाशङ्क्याह । उपास्यत्वादिति ॥ प्ररोचनं प्रश्नपूर्वकं
 प्रकटयति । कथमित्यादिना ॥ त्रयी विद्या वर्तते इति सम्बन्धः ।
 त्रयी विद्येत्यस्योपचरितार्थत्वं कथयति । त्रयी विद्येति ॥
 किमिति श्रुतं त्यक्त्वा व्याख्यायते तत्राह । न ह्येति ॥ तस्याः
 स्वरूपलाभस्यानादित्वेन हेतुनपेक्षत्वादित्यर्थः । कर्मापि कथं

उ० तेनोभौ कुरुतो यश्चैतदेवं वेद यश्च न वेद ।

भा० त्योमित्युद्गायतीति लिङ्गाच्च सोमयाग इति गम्यते तच्च कर्म
एतस्यैवाक्षरस्यापचित्यै पूजार्थं । परमात्मप्रतीकं हि तत् ।
तदपचितिः परमात्मन एव सा । स्वकर्मणा तमभ्यर्च्य भिद्धिं
विन्दति मानव इति सूतेः । महिम्ना रसेन किञ्चैतस्यैवा-
क्षरस्य महिम्ना महत्त्वेन ऋत्विग्यजमानादिप्राणैरित्यर्थः ।

तथैतस्यैवाक्षरस्य रसेन ग्रीहियवादिरसनिर्वृत्तेन
हविषेत्यर्थः । यागहोमाद्यक्षरेण क्रियते । तच्चादित्यमुप-

चा० माश्रावणादिभिरात्मानं लभते तत्राह । कर्म त्विति ॥ प्रसिद्धि-
मेव प्रपञ्चयति । कथमित्यादिना ॥ आध्वर्य्वहौत्रौद्गात्रसमा-
हारस्य दर्शपूर्णमासादिष्वसम्भवादग्निष्टोमादिषु च सम्भवा-
त्तत्त्वितयसमाहारास्त्रिङ्गादोद्गारेण प्रवर्तमानं त्रयीविहितं कर्म
सोमयाग इति प्रतिभातीत्याह । लिङ्गाच्चेति ॥ स्वत्यनोद्गतं
कर्म इति न्यायादोद्गारेण वैदिकस्य कर्मणः स्थितिरिति स्तुतिं विधाय
स्तुत्यन्तरमाह । तच्चेति ॥ कथं पुनरुत्तरं कर्मणा पूज्यते तत्राह ।
परमात्मेति ॥ तस्य तत्प्रतीकत्वे किं स्यादिति चेत्तदाह । तदपचि-
तिरिति ॥ ननु कर्मणा परमात्मा चेदाराध्यते तर्हि तत्प्रतीक-
त्वादक्षरस्यापि तेनाराधनं स्यात् । न चेत्स्वरस्तेनाराध्यत इति प्रमा-
णमस्ति तत्राह । स्वकर्मणेति ॥ वर्णाश्रमविहितेन कर्मणा ईश्वरं
प्रसाद्य तत्प्रसादवशात्तत्फलं कर्त्ता प्राप्नोतीति भगवतोक्तत्वात्
ईश्वरपूजार्थं कर्मेति गम्यते । तथा च तत्प्रतीकत्वादोद्गारस्य तत्पू-
जार्थं कर्मेति युक्तमित्यर्थः । वैदिकं कर्माक्षरपूजार्थमित्यक्षरं
स्तुत्वा विधान्तरेण स्तौति । किञ्चेति ॥ यजमानादीत्यादिपदेन
पत्नी गृह्यते । प्राणैस्त्रयीविहितं कर्म वर्त्तत इति सम्बन्धः ॥

स्तुत्यन्तरमाह । तथेति ॥ यथाक्षरविकारैर्यजमानादिप्राणै-
र्वैदिकं कर्म प्रवर्त्तते तथेति यावत् ॥ हविषश्चाक्षरविकारविकार-
व्ययः । कथं ऋत्विगादिप्राणानां हविषश्चाक्षरविकारविकारव्ययः ।

तिष्ठते । ततो वृथादिक्रमेण प्राणोऽन्नञ्च जायते । प्राणैर-
न्नेन च यज्ञस्तथायते । अत उच्यतेऽक्षरस्य महिम्ना रमे-
नेति । तत्राक्षरविज्ञानवतः कर्म कर्त्तव्यमिति स्थितमा-
क्षिपति । तेनाक्षरेणोभौ यश्चैतदक्षरमेवं व्याख्यातं वेद
यस्य कर्ममात्रवित् अक्षरयाथात्म्यं न वेद तावुभौ कुरुतः
कर्म । तयोश्च कर्मसामर्थ्यादेव फलं स्यात् किं तत्राक्षर-
याथात्म्यविज्ञानेनेति ॥

दृष्टं हि लोके हरीतकीं भक्षयतोस्तद्रसाभिज्ञेतरयो-
र्विरेचनं । नैवं । यस्मान्नाना तु विद्या च अविद्या च ।
भिन्ने हि विद्याविद्ये । तुशब्दः पक्षव्यावृत्त्यर्थः । ओंकारस्य

आ० आह । यागेति ॥ आदिशब्दोऽनुक्तवैदिककर्मसङ्ग्रहार्थः ।
तस्मादोमित्युदाहृत्येत्यादिसूतेरित्यर्थः ॥ अथैव प्राप्ताऽऽकृतिः
सम्यगादित्यमुपतिष्ठते । आदित्याज्जायते दृष्टिर्दृष्टेरन्नं ततः प्रजा
इति सूतिमाश्रित्याह । तच्चेति ॥ दृष्ट्यादीत्यादिशब्देनात्रस्य
प्रजानाञ्चात्पत्युपकरणं सर्वमुच्यते । तथापि कथमेतस्यैवाक्षरस्य
महिम्नेत्यादि तत्राह । प्राणैरिति ॥ अक्षरस्य स्तुत्या महीकृतत्वा-
दुपासने सिद्धे किमुत्तरेण ग्रन्थेनेत्याशङ्क्याह । तच्चेति ॥ पूर्व-
स्मिन्सन्दर्भे स्तुतिवशादक्षरविज्ञाने कर्त्तव्ये तन्निष्पाद्यं कर्म तद्वि-
ज्ञानवतोऽनुष्ठेयमिति स्थितं । तदाक्षेपमुत्तरं वाक्यमित्यर्थः ॥
आक्षेपाक्षराणि व्याचष्टे । तेनैत्यादिना ॥ ननु कर्मकर्तृत्वे विद्व-
दविदुषोर्विद्वानेव तत्फलमश्नुते नाविद्वानिति कथमित्याश-
ङ्क्याह । तयोश्चेति ॥ इति शब्दस्वाक्षिपतीत्यनेन सम्बध्यते ॥ कथं
विद्वदविदुषोरविशिष्टं फलमित्याशङ्क्य दृष्टान्तमाह ॥

दृष्टं हीति ॥ विमतं न स्वतन्त्रफलमङ्गज्ञानत्वादाव्यावेक्ष-
णवदिति प्राप्ते प्रत्याह । नैवमिति ॥ हेतुत्वेनावतारितं वाक्यं

उ० यदेव विद्यया करोति श्रद्धयोपनिषदा तदेव
वीर्यवत्तरं भवतीति खल्वेतस्यैवाक्षरस्योप-

भा० कर्माङ्गत्वमात्रविज्ञानमेव रसतमान्निमृद्धिगुणवद्विज्ञानं
किन्तर्हि ततोऽभ्यधिकं । तस्मात्तदङ्गाधिक्यात्फलाधिक्यं
युक्तमित्यभिप्रायः । दृष्टं हि लोके वणिक्श्वरयोः पद्म-
रागादिमणिविक्रये वणिजो विज्ञानाधिक्यात्फलाधिक्यं ॥

तस्माद्यदेव विद्यया विज्ञानेन युक्तः सन् करोति कर्म
श्रद्धया श्रद्धधानश्च सन्नुपनिषदा योगेन युक्तश्चेत्यर्थः

आ० व्याचष्टे । भिन्ने हीति ॥ विद्योपासना कर्माविद्या तयोर्भिन्नत्वं
एथक्फलवत्त्वं तन्न विद्यावैयर्थ्यमित्यर्थः ॥ विद्यायाः स्वतन्त्रफल-
वत्त्वं नास्तीति पक्षस्य व्यावृत्तिप्रकारमेव प्रपञ्चयति । नेत्यादिना ॥
अङ्गज्ञानाद्गुणवदक्षरज्ञानस्याधिक्ये फलितमाह । तस्मादिति ॥
तदङ्गकर्माङ्गमुद्गीथमात्रज्ञानं तस्मादाधिकाद्विशिष्टाक्षरस्य
ज्ञानस्येति यावत् । यत् पुनरुक्तं तयोश्च कर्मसामर्थ्यादेव फलं
स्यादिति तत्राह । दृष्टं हीति ॥ यत्त्वङ्गज्ञानत्वादिति तत्किम-
ङ्गत्वे सति ज्ञानत्वं किंवाश्रित्य विहितत्वमथवा एतदेव ज्ञान-
त्वविशेषितं । नाद्यः । तन्निर्द्धारणानियमन्यायेनासिद्धेः । न द्विती-
यो गोदोहने व्यभिचारात् । न तृतीयो दृष्टान्तस्य साधनविक-
ल्पत्वादाज्यावेक्षणस्याश्रित्य विध्युदाहरणवहिर्भूतत्वादङ्गसम्बन्ध-
ज्ञानत्वमात्रेण दृष्टान्तत्वे सत्यङ्गत्वोपाधेः सम्भवादित्यभिप्रेत्य
ज्ञानाधिक्ये फलाधिक्यमित्यत्रानन्तरवाक्यं योजयति । तस्मादिति ॥

विज्ञानमुद्गीथाद्यङ्गमात्रविषयमुपासनातिरिक्तं तेनेति यावत् ।
योगो देवतादिविषयमुपासनं । इतिशब्दस्तदर्थसमाख्यर्थः ॥
तत्रैवार्थसिद्धमर्थं कथयति । विद्वदिति ॥ नन्वर्थी समर्थो
विद्वानपर्युदस्तश्च कर्मण्यधिकारीत्यङ्गीकारादविदुषस्तत्त्वज्ञा-
नाक्रान्तस्यानधिकारात्कथं तत्कर्म वीर्यवदिति प्रतिज्ञायते
तत्राह । न चेति ॥ औषस्ये उपस्तिस्त्वन्धे मटचीद्वतेष्वित्यादिके

उ० व्याख्यानं भवति ॥ १० ॥ १ ॥ तृतीयस्य प्रथमः
खण्डः ॥

भा० तदेव कर्म वीर्यवत्तरं । अविद्वत्कर्माणोऽधिकफलं न भव-
तीति । विद्वत्कर्माणो वीर्यवत्तरवचनादविदुषोऽपि कर्म
वीर्यवदेव भवतीत्यभिप्रायः । न चाविदुषः कर्मण्यनधि-
कारः । औषस्थे काण्डेऽविदुषामपि आर्त्विज्यदर्शनात् ।
रसतमाप्तिमृद्धिगुणवदक्षरमित्येकमुपासनं । मध्ये प्रय-
त्नान्तरादर्शनात् । अनेकैर्हि विशेषणैरनेकधोपास्यत्वा-
त्खल्वेतस्यैव प्रकृतस्योद्गीथाख्यस्याक्षरस्योपव्याख्यानं भवति
॥ * ॥ छान्दोग्यतृतीयाध्यायप्रथमखण्डभाष्यं ॥ १ ॥

आ० तस्मिन्प्रत्यजाते विद्याहीनानामपि कर्मानुष्ठानं दृश्यते प्रस्ता-
तया देवतेत्यादौ । तास्तेदविद्वानित्यादिलिङ्गात् । तस्मादविदुषो
ऽपि कर्मण्यधिकारः । अधिकारलक्षणे तु ज्ञानाभावेऽपि द्रव्यादि-
ज्ञानमात्रेण विशेषणसिद्धिरित्यर्थः । गुणवदक्षरज्ञानं स्वतन्त्र-
फलमित्युक्तं । तत्तु रसतमगुणवदक्षरविषयमेकमुपासनं तत्र च
विध्युद्देशे फलस्याश्रुतत्वेऽपि विश्वजिज्ञासेन वा तत्कल्प्यते ।
आप्तिगुणवतः समृद्धिगुणवतश्चाक्षरस्य द्वे विज्ञाने प्रत्येकं
फलश्रुतेः । तथा चात्र त्रीण्युपासनानि पृथक्फलानि विवक्षि-
तानीत्यत आह । रसतमेति ॥ न तावदिहोपासीतेति विधिव्य-
तिरेकेण मध्ये विध्यन्तरमुपलभ्यते । न चापयिता ह वै कामाना-
मित्यादिवाक्ये फलश्रुत्या विधिरुन्नेयः । रसतमगुणवदक्षरवि-
ज्ञानविधौ फलाकाङ्क्षिण्यर्थवादस्य फलांशान्वयेनानेकगुणवदेक-
विज्ञानविधिसम्भवे विधिभेदकल्पनायोगात्तु खल्वर्थवादफल-
वदनेकविशेषणैकोपासनाविषयविध्युपगमेन वाप्यविषयसम्भवे वाक्यं
भेत्तुमुचितं । एतेन विश्वजिज्ञासो निरस्तः । रात्रिसत्रन्यायस्तु
प्रकृताविरोधीति भावः ॥ तस्योपव्याख्यानमित्युक्तस्योपसंहार-

उ०

देवासुरा ह वै यत्र संयेतिरे

भा० देवासुराः । देवाश्चासुराश्च । देवा दीव्यतेर्द्योतनार्थस्य
 शास्त्रोद्भासिता इन्द्रियवृत्तयः । असुरास्तद्विपरीताः ।
 स्वेवेवासुषु विष्वग्विषयासु प्राणनक्रियासु रमणात्
 स्वाभाविक्यस्तम आत्मिका इन्द्रियवृत्तय एव । ह वै
 इति पूर्ववृत्तोद्भासकौ निपातौ । यत्र यस्मिन्निमित्ते इतरे-

आ० वाक्यं खल्वेतस्येत्यादि तत्रैतच्छब्देन प्रकृताकर्षणे कारणमाह ।
 चनेकैरिति ॥ रसतमाप्तिसमृद्धिरूपाण्यनेकानि विशेषणानि
 तैर्विशिष्टत्वेनाक्षरस्यानेकप्रकारेणोपास्यत्वात् । प्रकारभेदेऽप्युपा-
 सनैक्यस्य प्रागेवोक्तत्वात्प्रकृतस्यैवाक्षरस्यैतदुपव्याख्यानं यत्खलु
 विहितमित्यर्थः ॥ ॥ प्रथमः खण्डः ॥ १ ॥

गुणत्रयविशिष्टमुद्गीथावयभूतमोङ्काराख्यमक्षरं परमात्म-
 प्रतीकं तद्गुणोपास्यमित्युपदिष्टमिदानीं तस्यैवाक्षरस्याध्यात्माधि-
 दैवभेदेनादित्यप्राणदृष्ट्योपासनं विवक्षन् कण्डिकान्तरमवतार-
 यति । देवासुरा इति ॥ तत्राक्षराणि व्याचिख्यासुरप्रतिभायु-
 दासार्थं विवक्षितं समासन्दर्शयति । देवास्वेति ॥ देवशब्द-
 निष्पत्तिप्रकारं सूचयति । देवा इति ॥ दीव्यतेर्द्योतनार्थो दिवु
 क्रीडाविजिगीषाव्यवहारद्युतिस्तुतिमोदमदस्वप्रकान्तिगतिष्विति
 दर्शनान्तस्य चाजन्तस्य सति गुणे कर्त्तरि यथोक्तरूपसिद्धिरित्यर्थः ॥
 ते च द्योतका देवा रूढेरिन्द्रादयो भविष्यन्तीत्याशङ्काह ।
 शास्त्रेति ॥ इत्यध्यात्ममित्युपसंहारविरोधात्प्रसिद्धेरेव हेयत्वादु-
 पासकशरीरस्थकरणावस्था देवाः सत्त्वात्मकाः शास्त्रानुसारिणो
 देवशब्दवाच्या इत्यर्थः ॥ तथाध्यात्मं असुरा विरोचनादयः
 स्युरित्याशङ्का पूर्ववदुपसंहारविरोधमभिप्रेत्याह । असुरा
 इति ॥ असुरा इन्द्रियवृत्तय एवेति सम्बन्धः । सात्त्विकेन्द्रिय-
 वृत्तिभ्यो वैपरीत्यं तासामसुरत्वसिद्ध्यर्थं दर्शयति । तद्विपरीता

भा० तरविषयापहारलक्षणे संयेतिरे । सम्पूर्वस्य यततेः सङ्ग्रामा-
 र्थत्वमिति । सङ्ग्रामं कृतवन्त इत्यर्थः । शास्त्रीयप्रकाशवृत्त्यभि-
 भवनाय प्रवृत्ताः स्वाभाविक्यस्तमोरूपा इन्द्रियवृत्तयो
 ऽसुराः । तथा तद्विपरीताः शास्त्रार्थविषयविवेकज्योति-
 रात्मानो देवाः स्वाभाविकतमोरूपासुराभिभवनाय
 प्रवृत्ता इत्यन्योन्याभिभवोद्भवरूपः सङ्ग्राम इव सर्व-
 प्राणिषु प्रतिदेहं देवासुरसङ्ग्रामोऽनादिकालप्रवृत्त इत्य-
 भिप्रायः ॥

आ० इति ॥ तासामसुरशब्दवाच्यत्वे निमित्तान्तरमाह । स्वेष्टेवेति ॥
 विष्वग्विषयासु विष्वक्षो नानागतयो विषया यासां तास्त्विति
 यावत् । प्राणनक्रियासु जीवनानुकूलप्राणचेष्टास्त्वित्यर्थः ॥ तदेव
 स्फोरयति । स्वाभाविक्य इति ॥ शास्त्रापेक्षामन्तरेणैव
 स्वभाववशात्प्रवर्तमानत्वं स्वाभाविकत्वं । तथा च शास्त्रीये-
 न्द्रियवृत्तिभ्यो वैपरीत्यममृषामतिविशदमित्यर्थः । वैपरीत्या-
 न्तरमाह । तमष्वात्मिका इति ॥ कथं मिथो विषयापहारं
 निमित्तीकृत्य देवानामसुराणां सङ्ग्रामोऽभूदित्यपेक्षायामा-
 सुरीं वृत्तिं प्रकटयति । शास्त्रीयेति ॥ देवीं वृत्तिं प्रथ-
 यति । तथेति ॥ देवानामुक्तासुरवैपरीत्यं स्फुटयति ।
 शास्त्रेति ॥ स्वाभाविकः शास्त्रानपेक्षस्तमोरूपः पाप्माऽसुरपरि-
 च्छेदाभिमानस्तस्य तिरस्कारार्थमिति यावत् ॥ उक्तमाध्यात्मि-
 कसङ्ग्रामं निगमयति । इत्यन्योन्येति ॥ उक्तातीत्या यथोक्तानां
 देवानामसुराणाञ्च पराभिभवः सोद्भवस्वेत्येवं रूपः सङ्ग्रामः
 प्रतिदेहमनादिकालप्रवृत्तो यथा देवासुरसङ्ग्रामस्तथेति योजना ।
 किमर्थं पुनरपुनरुपार्थरूपो देवासुरसङ्ग्रामः श्रुत्या आवृत्यते
 तत्राह ॥ स इहेति ॥

उ० उभये प्राजापत्यास्तद्व देवा उद्गीथमाजहु-

भा० स इह श्रुत्याख्यायिकारूपेण धर्माधर्मात्पत्तिविवेक-
विज्ञानाय कथ्यते प्राणविशुद्धिविज्ञानविधिपरतया । अत
उभयेऽपि देवासुराः प्रजापतेरपत्यानीति प्राजापत्याः ।
प्रजापतिः कर्मज्ञानाधिष्ठतः पुरुषः । पुरुष एवोक्त्यमयमेव
महान्प्रजापतिरिति श्रुत्यन्तरात् । तस्य हि शास्त्रीयाः
स्वाभाविक्यश्च रणप्रवृत्तयो विरुद्धापत्यानीव तदुद्भवत्वात् ।
तत्तत्रोत्कर्षापकर्षलक्षणनिमित्ते ह देवा उद्गीथं उद्गीथ-
भक्त्युपलक्षितमौद्गात्रं कर्माजहुराहृतवन्तः । तस्यापि
केवलस्याहरणासम्भवाज्ज्योतिष्टोमाद्याहृतवन्त इत्यभि-
प्रायः ॥

ष्या० स हि सङ्ग्रामोऽस्मिन्मकरणे प्राणस्य विशुद्धिविषयं विज्ञानं
विधातुं प्रवृत्तः । तथा श्रुत्या कथारूपेणाख्यायते । इन्द्रियाणां विष-
यवैमुख्ये धर्मः स्यात्तेषां तदाभिमुख्ये पापस्योत्पत्तिरिति विवे-
कविज्ञानसिद्ध्यर्थं चाख्यायिका प्रणीयते । तस्मादिन्द्रियाणां प्रय-
त्नतो विषयप्रावर्ण्यं परिहर्तव्यं । तद्वैमुख्यश्च तेषां श्रेयोऽर्थिभि-
र्यत्नादाधेयमिति भावः । यजमानप्राणानामेव देवासुरभावस्यो-
क्तत्वमतःशब्दार्थः । प्रजापतिशब्दस्य रूढमर्थमपाकृत्य विव-
क्षितमर्थमाह । प्रजापतिरिति ॥ उक्तरूपः पुरुषः प्रजापति-
रित्यत्र गमकमाह । पुरुष एवेति ॥ कथं पुनर्यथोक्तानां देवा-
सुराणां तदपत्यत्वं तत्राह । तस्य हीति ॥ यत्रेत्युक्तं संग्रामनि-
मित्तं परामृशति । तत्तत्रेति ॥ देवानामुत्कर्षोऽपकर्षस्यासुराणा-
मित्यस्मिन्निमित्ते कथमुद्गीथभक्त्याहरणमित्याशङ्क्याह । उद्गी-
थेति ॥ कक्षितलक्षणान्यायं सूचयति । तस्यापीति ॥ उद्गीथ-
भक्तेरित्यपेक्षार्थः ॥

उ० रनेनैनानभिभविष्याम इति ॥ १ ॥
ते ह नासिक्यं प्राणमुद्गीथमुपासाञ्चक्रिरे

भा० तत्किमर्थमाजहुरित्युच्यते । अनेन कर्मणैनानसुरान-
भिभविष्याम इत्येवमभिप्रायाः सन्तो यदा च तदु-
द्गीथकर्माजिहीर्षवस्तदा ते ह देवा नासिक्यं नासिकायां
भवं चेतनावन्तं घ्राणं प्राणं उद्गीथकर्त्तारमुद्गातारं उद्गीथ-
भक्त्योपासाञ्चक्रिरे कृतवन्त इत्यर्थः । नासिक्यप्राण-
दृष्टोद्गीथाख्यमक्षरमोङ्कारमुपासाञ्चक्रिर इत्यर्थः । एवं
हि प्रकृतार्थपरित्यागोऽप्रकृतार्थोपादानञ्च न कृतं स्यात् ।
खल्वेतस्यैवाक्षरस्येत्योङ्कारो ह्युपास्यतया प्रकृतः ॥

आ० तदाहरणप्रयोजनं प्रश्नपूर्वकं कथयति । तत्किमर्थमित्या-
दिना ॥ सम्प्रत्युद्गीथाहरणप्रकारं प्रकटयति । यदा चेति ॥
अचेतनस्य करणस्योद्गाढत्वासम्भवादिशिनश्चि । चेतनावन्तमिति ॥
मुख्यं प्राणं व्यावर्त्तयति । घ्राणमिति ॥ तन्न उद्गाथेति वाजसनेय-
कश्रुतिमाश्रित्याह । उद्गीथकर्त्तारमिति ॥ अथोद्गीथभक्तिरेव
श्रूयते न तूद्गाता ॥ तत्कथं तदुपासनमित्याशङ्क्याह । उद्गीथ-
भक्त्येति ॥ तयोपलक्षितमुद्गातारमुपासत इति यावत् ॥ कथ-
मुपासनमित्यपेक्षायामुद्गीथेन कर्तृत्वप्रार्थनयेत्याह । कृतवन्त
इति ॥ ते ह नासिक्यमित्यक्षरोक्तमर्थमुक्त्वा वाक्यार्थमाह ।
नासिक्येति ॥ किमित्यक्षरमोङ्काराख्यमिहोपास्यत्वेन व्याख्यायते
तत्राह । एवं हीति ॥ उक्तमेव स्फुटयति । खल्विति ॥ तथा च
प्राणस्योद्गाढदृष्टोपासने प्रकृतस्य परित्यागो भक्तेश्च प्राणदृष्टो-
पास्यत्वाङ्गीकारे प्रकृतोपादानमिति शेषः ॥ पूर्वपरविरोधमा-
शङ्कते । नन्विति ॥

उ०

तथं हासुराः पाप्मना विविधुः

भा० ननु उद्गीथोपलक्षितं कर्माद्धतवन्त इत्यवोच इदानी-
मेव कथं नासिक्यप्राणदृष्ट्योङ्कारमुपासाञ्चक्रिर इत्यात्थ ।
नैष दोषः । उद्गीथकर्मण्येव हि तत्कर्तृप्राणदेवतादृष्ट्यो-
द्गीथभक्त्यवयवस्योङ्कार उपास्यत्वेन विवक्षितो न स्वतन्त्रो
ऽतस्तादर्थ्येन कर्माद्धतवन्त इति युक्तमेवोक्तं । तमेवं
देवैर्वृतमुद्गातारं हासुराः स्वाभाविकास्तमश्चात्मानो
ज्योतीरूपं नासिक्यं प्राणं देवं स्थात्येन पाप्मना ऽधर्मासङ्ग-
रूपेण विविधुर्विद्ववन्तः संसर्गं कृतवन्त इत्यर्थः । स हि
नासिक्यः प्राणः कल्याणगन्धग्रहणाभिमानासङ्गाभिभूत-
विवेकविज्ञानो बभूव ॥

आ० उद्गीथोपलक्षितेनौद्गात्रेणोपलक्षितं ज्योतिष्टोमादि कर्मा-
द्धतमित्युक्तं तदाहरणञ्च तस्योपासनं तद्विरुद्धं नासिक्यप्राणदृ-
ष्ट्याक्षरोपासनवचनमित्यर्थः ॥ स्तोक्तेर्मिथो विरोधं परिहरति ।
नैष दोष इति ॥ उद्गीथोपलक्षितकर्मापलक्षिते ज्योतिष्टो-
मादौ कर्मणि सत्येवोद्गात्प्राणदृष्ट्योपास्यत्वेनाक्षरं विवक्षितं ।
स्योङ्कारस्योद्गीथावयवो ध्येयत्वेनेष्टो न स्वतन्त्रो व्यापकः । तथा
चाक्षरोपासनार्थत्वेन कर्माद्धरणं न ध्येयत्वेनेत्यविरोध इत्यर्थः ॥
आश्रित्य विधानार्थं कर्माद्धरणमित्युक्त्वा तं हेत्यादि व्याचष्टे ।
तमेवमिति ॥ स्थात्येन चासुरेण नासिकासम्बन्धेनेति यावत् ।
अधर्मादासङ्गस्तद्रूपेणेतस्यासङ्गवेधं साधयति । स हीति ॥
कल्याणो गन्धः सुरभिरुक्तस्तस्य ग्रहणं ममैवेत्यभिमानात्पायोऽय-
मासङ्गस्तेनाभिभूतमुपकारो गन्धाग्राणकृतस्तुल्यः सर्वस्य कार्य-
करणसङ्घातस्येति विवेकविज्ञानं यस्य स तथेति विग्रहः ॥

उ० तस्मात्तेनोभयं जिघ्रति सुरभि च दुर्गन्धि च
पाप्मना ह्येष विद्धः ॥ २ ॥

भा० स तेन दोषेण पाप्मसंसर्गं बभूव । तदिदमुक्तमसुराः
पाप्मना विविधुरिति । यस्मादासुरेण पाप्मना विद्ध-
स्तस्मात्तेन पाप्मना प्रेरितो घ्राणः प्राणो दुर्गन्धिग्राहकः
प्राणिनां । अतस्तेनोभयं जिघ्रति लोकः सुरभि च दुर्गन्धि
च । पाप्मना ह्येष यस्माद्विद्धः । उभयग्रहणमविवक्षितं ।
यस्योभयं हविरार्त्तिमार्च्छतीति यद्वत् । यदेवेदमप्रतिरूपं
जिघ्रतीति समानप्रकरणश्रुतेः ॥

आ० ननु कथं यथोक्तासङ्गस्पर्शितेत्याशङ्क्याह । स तेनेति ॥ उक्ते-
ऽर्थे वाक्यं योजयति । तदिदमिति ॥ घ्राणप्राणस्यासुरपाप्मवि-
द्धत्वे कार्यलिङ्गकमनुमानं सूचयति । तस्मादिति ॥ उक्तानुमा-
नावद्योति वाक्यं व्याकरोति । अत इति ॥ अतः शब्दार्थमेव
स्पष्टयति । पाप्मनेति ॥ ननु पाप्मना विद्धत्वात्तेन कौकौ दुर्गन्धं
जानातीत्येव वक्तव्यं सुरभिश्चानस्य पाप्मकर्मत्वाभावात् । तथा
च कथं तेनोभयं जिघ्रतीत्युक्तं तत्राह । उभयग्रहणमिति ॥ एक-
स्यापि हविषो द्रवात्मकस्य पुरोडाशादेर्वा काकादिसम्बन्धाद्भूषे
प्रायश्चित्तसत्त्वेऽपि यस्योभयं हरिरार्त्तिमार्च्छति स येन्द्रं पञ्च-
शरावमोदनं निर्वपेदित्यत्रोभयग्रहणमविवक्षितमिति स्थितं
प्रथमतन्त्रे तथाऽत्रापीत्याह । यस्येति ॥ न केवलं पाप्मना हीति
वाक्यशेषादत्रोभयग्रहणमविवक्षितं किन्तु वाजसनेयके यथो-
क्तोद्गीथविद्याविषयत्वेन समानप्रकरणे यदेवेदमप्रतिरूपं
जिघ्रति स एव स पाप्मेति श्रुतेरत्रापि पाप्मवधवशाद्दुर्गन्धं
जानातीत्येव वक्तव्यत्वादविवक्षितमुभयग्रहणमित्याह । यदेवेति ॥

उ० अथ ह वाचमुद्गीथमुपासाञ्चक्रिरे तां ह्यसुराः
पाप्मना विविधुस्तस्मात्तयोभयं वदति सत्यञ्चा-
नृतं च पाप्मना खेषा विद्धा ॥ ३ ॥ अथ ह चक्षुर-

भा० मुख्यप्राणस्योपास्यत्वाय तद्विशुद्धत्वानुभवार्थोऽयं
विचारः श्रुत्या प्रवर्तितः । अतश्चक्षुरादिदेवताः क्रमेण
विचार्यासुरेण पाप्मना विद्धा इत्यपोह्यन्ते । समानमन्यत् ।
अथ ह वाचं चक्षुः श्रोत्रं मन इत्यादि । अनुक्ता अप्य-
न्यास्त्वग्रसनादिदेवता द्रष्टव्याः । एवमु खल्वेता देवताः
पाप्मभिरिति श्रुत्यन्तरात् ॥

असुरेण विद्धत्वात्प्राणादिदेवता अपोह्यन्ते । अथान-
न्तरं य एवायं प्रसिद्धो मुखे भवो मुख्यः प्राणस्तमुद्गीथमुपा-

धा० ननु नासिक्यस्य प्राणस्य पाप्मविद्धत्वादनुपास्यत्वे सिद्धे न्याय-
सामान्याद्वागादीनामपि नोपास्यत्वमिति सिद्ध्यति तत्किमुत्तर-
ग्रन्थेनेत्यत आह । मुख्यप्राणस्येति ॥ न्यायसाम्येऽपि मुखतो नि-
राकरणाभावे मुख्यप्राणस्यैवोपास्यत्वमित्यनिश्चयात्तदुपास्यतादा-
ह्यर्थं मुखतो वागादीनामुपास्यत्वमप्राकर्तुमुत्तरग्रन्थ इत्यर्थः ।
विद्धा इति विचार्य क्रमेणापोह्यन्त इति सम्बन्धः । उत्तरवा-
क्येऽप्युत्तरव्याख्यानमनपेक्षितं पूर्व्वेण समानत्वादित्याह । समान
इति ॥ अवशिष्टवाक्यैकदेशग्रहणार्थभादिपदं ॥ ननु प्राणादीनां
पाप्मविद्धत्वादनुपास्यत्वेऽपि तद्वागादीनां तद्विद्धत्वेनानुपास्यत्वाद्वा-
चनान्मुख्यस्यैव प्राणस्योपास्यत्वं नावसीयते तत्राह । अनुक्ता
इति ॥ उक्तानामनुक्तोपलक्ष्यत्वे बृहदारण्यकश्रुतिं संवादयति ।
एवमु खल्विति ॥ अथ ह्येत्यादि मुख्यप्राणावयववाक्यमुत्थाप्य
व्याकरोति । असुरेणेत्यादिना ॥

पूर्व्ववद्वागादिष्विवेति यावत् । तद्वै च विदारकैर्लोहविशे-
षैरित्यर्थः । अश्रुतस्य जोषस्यात्रोपादाने हेतुमाह । सामर्थ्या-

उ० ङीथमुपासाञ्चक्रिरे तद्भासुराः पाप्मना विविधु-
स्तस्मात्तेनोभयं पश्यति दर्शनीयं चादर्शनीयं च
पाप्मना ह्येतद्विद्धं ॥ ४ ॥ अथ ह श्रोत्रमुङ्गीथमुपा-
साञ्चक्रिरे तद्भासुराः पाप्मना विविधुस्तस्मात्तेनो-
भयं शृणोति श्रवणीयञ्चाश्रवणीयञ्च पाप्मना
ह्येतद्विद्धं ॥ ५ ॥ अथ ह मन उङ्गीथमुपासाञ्चक्रिरे
तद्भासुराः पाप्मना विविधुस्तस्मात्तेनोभयं सङ्क-
ल्पते सङ्कल्पनीयञ्चासङ्कल्पनीयञ्च पाप्मना ह्येत-
द्विद्धं ॥ ६ ॥ अथ ह य एवायं मुख्यः प्राणस्तमु-
ङ्गीथमुपासाञ्चक्रिरे तं हासुरा ऋत्वा विदध्वं-
सुर्यथाश्मानमाखणमृत्वा विध्वंसेत ॥ ७ ॥

भा० साञ्चक्रिरे तं हासुराः पूर्ववदृत्वा प्राप्य विदध्वंसुर्विनष्टा
अभिप्रायमात्रेण । अकृत्वा किञ्चिदपि प्राणस्य कथं विनष्टा
इत्यत्र दृष्टान्तमाह । यथा लोके अश्मानमाखणं न शक्यते
खनितुं कुद्दालादिभिरपि टङ्कैश्चेत्तुं न शक्योऽखण
एवाखणस्तमृत्वा । सामर्थ्याल्लोष्टः पांशुपिण्डः श्रुत्यन्तरा-
च्चाग्निं चिप्तोऽश्मभेदनाभिप्रायेण तस्याग्निः किञ्चिदप्य-
कृत्वा स्वयं विध्वंसेत विदीर्येतैव विदध्वंसुरित्यर्थः ।

आ० दिति ॥ तस्य ध्वंसनयोग्यत्वात् ध्वंसतेष्व कर्त्तृपेक्षत्वादित्यर्थः ।
तर्हि यस्य कस्यचिदेवंविधस्य सम्भवादत्तं लोष्टग्रहणेनेत्या-
शङ्क्यथाश्मानमृत्वा लोष्टो विध्वंसेतेति बृहदारण्यकश्रुतेस्तस्यै-
वात्र ग्रहणमित्याह । श्रुत्यन्तराच्चेति ॥

उ० एवं यथाश्मानमाखणभृत्वा विध्वंसेत एव
 हैव स विध्वंसेते य एवंविदि पापं कामयते
 यश्चैनमभिदासति स एषोऽश्माखणः ॥ ६ ॥

भा० एवं विशुद्धोऽसुरैरधर्षितत्वात्प्राण इति । एवंविदः प्राणा-
 त्मभूतस्वेदं फलमाह । यथाश्मानमित्येष एव दृष्टान्तः । एवं
 हैव स विध्वंसेते विनश्यति । कोऽमावित्याह । य एवंविदि
 यथोक्तप्राणविदि पापं तदनहं कर्तुं कामयते इच्छति
 यस्याप्येनमभिदासति हिनस्ति प्राणविदं प्रत्याक्रोशताड-
 नादि प्रयुक्ते सोऽप्येवमेव विध्वंसेत इत्यर्थः । यस्मात् स एष
 प्राणवित् प्राणभूतत्वादश्माखण इवाश्माखणोऽधर्षणीय
 इत्यर्थः । ननु नासिक्योऽपि प्राणो वाय्वात्मा यथा मुख्यस्तत्र
 नासिक्यः प्राणः पाप्मना विद्धः प्राण एव सन्न मुख्यः कथं ।
 नैष दोषो नासिक्यस्तु स्थानकरणवैगुण्याद्विद्धो वाय्वात्मापि
 सन् मुख्यः स्थानदेवताबलीयस्त्वान्न विद्ध इति युक्तं ॥

व्या० दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकाभ्यां सिद्धमर्थं निगमयति । एवमिति ॥
 इति प्राणस्य विशुद्धत्वात्तदुपासनं कर्त्तव्यमिति शेषः ॥ फलवचन-
 मवतार्य व्याकरोति । एवं विद इत्यादिना ॥ प्राणवित्प्रतिस्पर्द्धिर्नो
 विनाशे हेतुमाह । यस्मादिति ॥ नासिक्यप्राणस्य मुख्यप्राणस्य
 च वायुविकारत्वेन प्राणत्वाविशेषात्पाप्मना वेधावेधा तुल्यावेव
 स्यातामिति शङ्कते । नन्विति ॥ स्थानविशेषसम्बन्धासम्बन्धाभ्यां
 द्वयोरपि पाप्मवेधावेधव्यवस्था युक्तेति परिहरति । नैष दोष
 इति ॥ स्थानावस्थावच्छिन्ने करणे वैगुण्यं विषयविशेषासक्तत्वं
 तस्मात्तद्रूपस्य नासिक्यप्राणस्यापि विद्धता स्यादिति यावत् । तद-
 सम्भवाद्विशेषसम्बन्धप्रयुक्तवैगुण्यायोगादित्येतच्छिष्टमुक्तमुपपन्नं ॥

उ० नैवैतेन सुरभि न दुर्गन्धि विजानात्यपह-
तपाप्मा ह्येष तेन यदश्नाति यत्पिबति तेने-
तरान्प्राणानवति ।

भा० यथा वास्यादयः शिचावत्पुरुषाश्रयाः कार्यविशेषं
कुर्वन्ति नान्यद्वस्तुगतास्तद्वदोषवद्ग्राणसचिवत्वादिङ्गाघ्राण-
देवता न मुख्यः । यस्मान्न विद्धोऽसुरैर्मुख्यस्तस्मान्नैवै-
तेन सुरभि दुर्गन्धि वा विजानाति घ्राणेनैव तदुभयं विजा-
नाति लोकः । अतश्च पाप्मकार्यादर्शनादपहतपाप्माऽपहतो
विनाशितोऽपनीतः पाप्मा यस्मात्सोऽयमपहतपाप्मा ह्येष
विशुद्ध इत्यर्थः । यस्माच्चात्मभरयः कल्याणाद्यासङ्गवत्त्वा-
द्ग्राणादयो न तथात्मभरिर्मुख्यः किं तर्हि सर्वार्थः । कथ-
मित्युच्यते तेन मुखेन यदश्नाति यत्पिबति लोकस्तेनाशि-
तेन पीतेन चेतरेणान् घ्राणादीनवति पालयति ।

आ० स्थानसम्बन्धविशेषात् । घ्राणप्राणस्य पाप्मविद्धत्वं तदभावाच्च
मुख्यप्राणस्य तदविद्धत्वमित्येतद्दृष्टान्तेन स्पष्टयति । यथेत्या-
दिना । न मुखो दोषवद्ग्राणसचिवत्वाभावादिति शेषः ॥ घ्राण-
देवता विद्धा घ्राणदेवता तु न विद्धेत्यत्र गमकत्वेनानन्तरवाक्यं
व्याचष्टे । यस्मादिति ॥ मुख्यप्राणस्य पाप्मवेधाभावमुपसंहरति ।
अतस्तेति ॥ पाप्मकार्यमासङ्गस्तस्य प्राणोऽनुपलम्भादित्यतः शब्द-
सैवार्थं हिशब्देनोक्तं ॥ पाप्मवेधं विशुद्धत्वे हेतुत्वात् मुख्यप्राण-
विशुद्धिमुपसंहरति । ह्येष इति ॥ तस्य विशुद्धत्वे हेत्वन्तर-
माह । यस्माच्चेति । अतो विशुद्ध इत्यन्तरत्र सम्बन्धः ॥ सर्वार्-
थत्वं प्राणस्य प्रत्यपृच्छकं प्रतिपादयति । कथमित्यादिना ॥ घ्राणा-
दीत्यादिशब्देन कार्यमप्युच्यते ॥

उ० एतमु एवान्ततोऽवित्त्वोत्क्रामति व्याददात्ये-
वान्तत इति ॥ ६ ॥

भा० तेन हि तेषां स्थितिर्भवतीत्यर्थः । अतः सर्व्वम्भरिः
प्राणोऽतो विशुद्धः । कथं पुनर्मुखाशितपीताभ्यां स्थिति-
रेषां गम्यत इति । उच्यते । एतं मुख्यं प्राणं मुख्यप्राणवृत्तिं ।
अन्नपाने इत्यर्थः । अन्ततोऽन्ते मरणकालेऽवित्त्वाऽलब्धो-
त्क्रामति । घ्राणादिप्राणसमुदाय इत्यर्थः । अप्राणो हि न
शक्नोत्यशितुं पातुं वा । तेन तदोत्क्रान्तिः प्रसिद्धा घ्राणा-
दिकलापस्य । दृश्यते ह्युत्क्रान्तौ प्राणस्याग्निशिषा । अतो
व्याददात्येवास्य विदारणं करोतीत्यर्थः । तद्वन्नालाभे
उत्क्रान्तस्य लिङ्गं ॥

आ० तेनैतास्तृप्यन्तीति श्रुत्यन्तरमाश्रित्याह । तेन ह्येति ॥ प्राण-
वृत्तिहेतुभ्यामन्नपानाभ्यां सङ्घातस्थितिरतः शब्दार्थः । सर्व्वार्थत्वं
द्वितीयस्यातः शब्दस्यार्थः ॥ मुख्यप्राणोपयुक्तत्वादन्नपानानां सङ्घा-
तस्थितिहेतुत्वमित्यत्र प्रश्नपूर्व्वकं लिङ्गं दर्शयति । कथमित्या-
दिना ॥ वृत्तिमेव विशिनष्टि । अन्नपाने इति ॥ अन्वहमुपयु-
ज्यमानेऽन्नपाने प्राणस्थितिहेतू इति यावत् । प्राणसोच्चिक्रमि-
षायामपि सङ्घातः स्वयमन्नपाने कृत्वा स्यास्यति इत्याशङ्क्याह ।
अप्राणे ह्येति ॥ तदा प्राणोच्चिक्रमिषावस्थायामिति यावत् ॥
ननूत्क्रान्त्यवस्थायामग्निशिषाद्यभावादेव सङ्घातस्योत्क्रान्तिर्न त्वश-
नाद्यभावात्तत्र प्रमाणाभावादत आह । दृश्यते ह्येति ॥ तदिति
मुख्यादानमुच्यते । अन्नग्रहणं पानोपलक्षणार्थं ॥

उ० तं हाङ्गिरा उद्गीथमुपासाञ्चक्र एतमु एवाङ्गिरसं मन्यन्ते

भा० तं हाङ्गिरास्तं मुखं प्राणं च अङ्गिरा इत्येवगुणमुद्गीथ-
मुपासाञ्चक्रे उपासनं कृतवान् वको दाल्भ्य इति वक्ष्यमा-
णेन सम्बध्यते। तथा बृहस्पतिरित्यायास्य इति चोपासाञ्चक्रे
वक इत्येवं सम्बन्धं कृतवन्तः केचित् । एतमु एवाङ्गिरसं
बृहस्पतिमायासं प्राणं मन्यन्ते इति वचनाद् भवत्येवं ।
यथाश्रुतासम्भवे सम्भवति तु यथाश्रुतमृषिचोदनायामपि
श्रुत्यन्तरवत् । तस्माच्छतर्चिन इत्याचक्षते एतमेव सन्त-
मृषिमपि ।

आ० विशुद्धिगुणकमुख्यप्राणात्मोद्गाढदृष्ट्योद्गीथावयवभूतमोद्गारा-
ख्यमक्षरमुपास्यमित्युक्तं इदानीं तत्रैवाङ्गिरसबृहस्पत्यायास्य-
गुणत्रयविधानार्थमुत्तरयश्चमृत्यापयति । तं हेति ॥ तत्र वृत्ति-
काराभिप्रेतं सम्बन्धं दर्शयति । तं मुख्यमिति ॥ पराभिप्रेतस-
म्बन्धे गमकमाह । एतमिति ॥ अव्यवहितसम्बन्धसम्भवे व्यव-
हितसम्बन्धकल्पना न युक्तेति परिहरति । भवत्येवमिति ॥
ऋषीणामङ्गिरोबृहस्पत्यादिशब्दैरुपदेशेऽपि गुणत्रयनिश्चितप्रा-
णोपासनं न विरुध्यतेऽतश्च प्रधानानामबाधे प्राणोपासकानामृ-
षीणामुपदेशो न त्यागमर्हत्यङ्गिरोबृहस्पत्यादिशब्देभ्योऽपि । प्रय-
मप्रतिपन्नानृषीन्विहाय यौगिकवृत्तिप्रतिपत्तव्यगुणमात्रप्रतिप-
त्त्यनुपपत्तेरित्यर्थः ॥ प्राणोपासकानामृषीणामभिधानमैतरेयक-
श्रुत्या द्रष्टव्यम् । श्रुत्यन्तरवदिति ॥ तदेव स्पष्टयति । तस्मा-
दिति ॥ शतर्चिनो नाम प्रथममण्डलदृश ऋषयः । एष च प्राणो
यस्मात्पुरुषं सङ्घाताख्यं शतवर्षाण्यभिगतवान् तस्मादेतमेव
प्राणं सन्तमृषिशरीरस्थितमपि शतर्चिनशब्दवाच्यं वदन्तीति
योजना ॥

उ०

अङ्गानां यद्रसः ॥ १० ॥

भा० तथा मध्यमा गृह्णमदो विश्वामित्रो वामदेवोऽत्रिरि-
त्यादिच्छपीनेव प्राणमापादयति श्रुतिः । तथैतानप्युषीन्
प्राणोपासकानङ्गिरोद्वहस्यत्यायास्थान् प्राणं करोत्य-
भेदविज्ञानाय । प्राणो ह पिता प्राणो मातेत्यादिवच ।
तस्मादृषिरङ्गिरा नाम प्राण एव सन्नात्मानमाङ्गिरसं
प्राणमुद्गीयमुपासाञ्चक इत्येतत् । यस्मात्सोऽङ्गानां प्राणः
सन् रसस्तेनासावाङ्गिरसः ।

घा० शतचिन्शब्दवदुभयविषयाणि शब्दान्तराण्यपि सन्तीत्याह ।
तथेति ॥ आद्यं मण्डलमुक्त्वा मध्यमानां मण्डलानां द्रष्टारो
माध्यमा ऋषयस्तेऽपि प्राणस्तस्य स्वात्मनि मध्ये सर्वजगद्विधार-
कत्वात् । गृह्णमदस्तु द्वितीयमण्डलदर्शी । स्वापकाले वागादीनां
गिरणात्प्राणो गृह्णः रेतोविसर्गकारणं मदहेतुत्वात् । अपानो मदः
प्राणापानात्मकत्वात्प्राणोऽपि तथोच्यते । तृतीयमण्डलदर्शी विश्वा-
मित्रः प्राणोऽपि तथा व्यपदिश्यते तस्य हि विश्वं भोज्यजातं
स्थितिहेतुतया स्निग्धमासीत् । वामदेवस्तु चतुर्थमण्डलद्रष्टा
प्राणोऽपि तच्छब्दवाच्यस्तस्य वागादिदेवतासम्भजनीयत्वात् ।
पञ्चममण्डलद्रष्टाऽत्रिरित्युच्यते प्राणोऽपि तथैव कथ्यते । तस्य
प्राप्नोऽनर्थरूपान्प्रति सर्वत्रात्तृत्वात् । आदिपदेन भरद्वाजा-
दिपदानि गृह्णीतानि ॥ दृष्टान्तमेवं व्याख्याय दार्ष्टान्तिकमाह ।
तथेति ॥ किमित्यङ्गिरःप्रभृतीन्प्राणं करोति श्रुतिरत आह ।
अभेदेति ॥ तथा च सप्तमे प्राणस्य सार्व्वाम्यं वक्ष्यते तथाचापि
तस्य तत्तद्दृष्टिरूपत्वं विवक्षितमित्याह । प्राणो हेति ॥ अथव-
हितसम्बन्धसम्भवे फलितं वाक्यार्थं कथयति । तस्मादिति ॥
प्राणस्याङ्गिरस्त्वं व्युत्पादयति । यस्मादिति ॥

उ० तं हाङ्गिरा उद्गीथमुपासाञ्चक्र एतमु एवाङ्गिरसं मन्यन्ते

भा० तं हाङ्गिरास्तं मुख्यं प्राणं च अङ्गिरा इत्येवगुणमुद्गीथ-
मुपासाञ्चक्रे उपासनं कृतवान् वको दाल्भ्य इति वक्ष्यमा-
णेन सम्बध्यते। तथा बृहस्पतिरित्यायास्य इति चोपासाञ्चक्रे
वको इत्येवं सम्बन्धं कृतवन्तः केचित् । एतमु एवाङ्गिरसं
बृहस्पतिमायासं प्राणं मन्यन्ते इति वचनाद् भवत्येवं ।
यथाश्रुतासम्भवे सम्भवति तु यथाश्रुतमृषिचोदनायामपि
श्रुत्यन्तरवत् । तस्माच्छतर्चिन इत्याचक्षते एतमेव सन्त-
मृषिमपि ।

आ० विशुद्धिगुणकमुख्यप्राणात्मोद्गाढदृष्ट्योद्गीथावयवभूतमोक्षारा-
ख्यमक्षरमुपास्यमित्युक्तं इदानीं तत्रैवाङ्गिरसबृहस्पत्यायास्य-
गुणत्रयविधानार्थमुत्तरग्रन्थमुत्थापयति । तं ह्येति ॥ तत्र वृत्ति-
काराभिप्रेतं सम्बन्धं दर्शयति । तं मुख्यमिति ॥ पराभिप्रेतस-
म्बन्धे गमकमाह । एतमिति ॥ अव्यवहितसम्बन्धसम्भवे व्यव-
हितसम्बन्धकल्पना न युक्तेति परिहरति । भवत्येवमिति ॥
ऋषीणामङ्गिरोबृहस्पत्यादिशब्दैरुपदेशोऽपि गुणत्रयनिश्चितप्रा-
णोपासनं न विरुध्यतेऽतश्च प्रधानानामबाधे प्राणोपासकानामृ-
षीणामुपदेशो न त्यागमर्हत्यङ्गिरोबृहस्पत्यादिशब्दैर्मोऽपि । प्रय-
मप्रतिपन्नानृषीन्विहाय यौगिकवृत्तिप्रतिपत्त्यगुणमात्रप्रतिप-
त्त्यनुपपत्तेरित्यर्थः ॥ प्राणोपासकानामृषीणामभिधानमैतरेयक-
श्रुत्या द्रष्टव्यम् । श्रुत्यन्तरवदिति ॥ तदेव स्पष्टयति । तस्मा-
दिति ॥ शतर्चिनो नाम प्रथममण्डलदृश ऋषयः । एष च प्राणो
यस्मात्पुरुषं सङ्घाताख्यं शतवर्षाण्यभिगतवान् तस्मादेतमेव
प्राणं सन्तमृषिशरीरस्थितमपि शतर्चिनशब्दवाच्यं वदन्तीति
योजना ॥

उ०

अङ्गानां यद्रसः ॥ १० ॥

भा० तथा मध्यमा गृहमदो विश्वामित्रो वामदेवोऽचिरि-
त्यादिच्छेदीनेव प्राणमापादयति श्रुतिः । तथैतानपृषीन्
प्राणोपासकानङ्गिरोद्वहस्यत्यायास्यान् प्राणं करोत्य-
भेदविज्ञानाय । प्राणो ह पिता प्राणो मातेत्यादिवच्च ।
तस्मादृषिरङ्गिरा नाम प्राण एव सन्नात्मानमाङ्गिरसं
प्राणमुद्गीयमुपासाच्चक्र इत्येतत् । यस्मात्सोऽङ्गानां प्राणः
सन् रसस्तेनासावाङ्गिरसः ।

आ० शतर्चिन्शब्दवदुभयविषयाणि शब्दान्तराण्यपि सन्तीत्याह ।
तथेति ॥ आद्यं मण्डलमुक्त्वा मध्यमानां मण्डलानां द्रष्टारो
माध्यमा ऋषयस्तेऽपि प्राणस्तस्य स्वात्मनि मध्ये सर्वजगदिधार-
कत्वात् । गृहमदस्तु द्वितीयमण्डलदर्शी । स्वापकाले वागादीनां
गिरणात्प्राणो गृहः रेतोविसर्गकारणं मदहेतुत्वात् । अपानो मदः
प्राणोपानात्मकत्वात्प्राणोऽपि तथोच्यते । तृतीयमण्डलदर्शी विश्वा-
मित्रः प्राणोऽपि तथा व्यपदिश्यते तस्य हि विश्वं भोज्यजातं
स्थितिहेतुतया स्निग्धमासीत् । वामदेवस्तु चतुर्थमण्डलद्रष्टा
प्राणोऽपि तच्छब्दवाच्यस्तस्य वागादिदेवतासम्भजनीयत्वात् ।
पञ्चममण्डलद्रष्टाऽचिरित्युच्यते प्राणोऽपि तथैव कथ्यते । तस्य
प्राप्नोऽनर्थरूपान्प्रति सर्वत्रात्तृत्वात् । आदिपदेन भरद्वाजा-
दिपदानि गृहीतानि ॥ दृष्टान्तमेवं व्याख्याय दार्ष्टान्तिकमाह ।
तथेति ॥ किमित्यङ्गिरःप्रभृतीन्प्राणं करोति श्रुतिरत आह ।
अभेदेति ॥ तथा च सप्तमे प्राणस्य सार्व्वान्म्यं वक्ष्यते तथात्रापि
तस्य तत्तद्दृष्टिरूपत्वं विवक्षितमित्याह । प्राणो हेति ॥ अव्यव-
हितसम्बन्धसम्भवे फलितं वाक्यार्थं कथयति । तस्मादिति ॥
प्राणस्याङ्गिरस्त्वं व्युत्पादयति । यस्मादिति ॥

उ० तेन तं ह बृहस्पतिरुद्गीथमुपासाञ्चक्र एतमु
 एव बृहस्पतिं मन्यन्ते वाग्धि बृहती तस्या
 एष पतिः ॥ ११ ॥ तेन तं हायास्यमुद्गीथमुपा-
 साञ्चक्र एतमु एवायास्यं मन्यन्त आस्याद्यदयते
 ॥ १२ ॥ तेन तं ह वको दाल्भ्यो विदाञ्चकार ।

भा० तथा वाचो बृहत्याः पतिस्तेनासौ बृहस्पतिः । तथा
 यद्यस्मादास्यादयते निर्गच्छति तेनायास्यः । ऋषिः प्राण
 एव सन्नित्यर्थः । तथान्योऽप्युपासक आत्मानमेवाङ्गिरसा-
 दिगुणं प्राणमुद्गीथमुपासीतेत्यर्थो न केवलमङ्गिरःप्रभृत-
 य उपासाञ्चक्रिरे । तं ह वको नाम दाल्भ्यस्यापत्यं दाल्भ्यो
 विदाञ्चकार यथा दर्शितं प्राणं विज्ञातवान् ॥

आ० अङ्गिरःशब्दवद्बृहस्पतिशब्दोऽप्युभयत्र नेतव्य इत्याह ।
 तथेति ॥ प्राणस्य बृहस्पतित्वं साधयति । वाच इति ॥ अङ्गिरो-
 बृहस्पतिशब्दवदायास्यशब्दोऽप्युभयत्र द्रष्टव्य इत्याह । तथेति ॥
 तस्योभयत्र वृत्तिं विशदयति । यद्यस्मादिति । यस्मादायास्या-
 दयते तेनायास्यः प्राणः स एवात्रोपासकत्वादृषिरपि तथेति
 योजना ॥ यद्योक्तानामृषीणामेवोक्तगुणकमुपासनं नान्येषां
 विशेषवचनादित्याशङ्क्याह । तथेति ॥ विशेषस्य न शेषनिवर्त्त-
 कत्वं प्रदर्शनार्थत्वादित्यर्थः ॥ यद्योक्तोपासनस्य त्रिषु नियमाभावे
 गमकं दर्शयति । न केवलमिति ॥

उ० स ह नैमिषीयानामुद्गाता बभूव स ह स्मैभ्यः
कामानागायति ॥ १३ ॥ आगाता ह वै कामानां
भवति य एतदेवं विद्वानक्षरमुद्गीथमुपास्त इत्य-
ध्यात्मं ॥ १४ ॥ २ ॥ तृतीयस्य द्वितीयः खण्डः ॥
अथाधिदैवतं य एवासौ तपति तमुद्गीथ-

भा० विदित्वा च स ह नैमिषीयानां सचिणामुद्गाता बभूव ।
स च प्राणविज्ञानसामर्थ्यादेभ्यो नैमिषीयेभ्यः कामाना-
गायति स्म ह आगीतवान् किलेत्यर्थः । तथान्योऽप्युद्गाता
आगाता ह वै कामानां भवति य एवं विद्वान् यथाक्तगुणं
प्राणमक्षरमुद्गीथमुपास्ते तस्यैतद्वृष्टं फलमुक्तं । प्राणात्म-
भावस्त्वद्वृष्टं । देवो भूत्वा देवानप्येतीति श्रुत्यन्तरात्सिद्धमेवे-
त्यभिप्रायः । इत्यध्यात्ममेतदात्मविषयमुद्गीथोपासनमि-
त्युक्तोपसंहारोऽधिदैवतोद्गीथोपासने वक्ष्यमाणे बुद्धिस-
माधानार्थः ॥ २ ॥

अथानन्तरं अधिदैवतं देवताविषयमुद्गीथोपासनं
प्रस्तुतमित्यर्थोऽनैकधोपास्यत्वादुद्गीथस्य य एवासावादित्य-

आ० सम्प्रति विहितोपासनस्य दृष्टफलमादेशुं पातनिकां करोति ।
विदित्वेति ॥ भूमिकां कृत्वा विवक्षितमुपास्तिफलं कथयति ।
तथेति । दृष्टमिति विशेषणादभीष्टं फलान्तरमाचष्टे । प्राण्येति ॥
आत्मविषयं शरीरवर्त्तिप्राणगोचरमिति यावत् ॥ उपसंहारस्य
प्रयोजनमाह । अधिदैवतेति ॥ २ ॥

अनन्तरमाध्यात्मिकप्राणदृष्ट्योद्गीथोपासनवचनादिति शेषः ॥
किमिति देवताविषयमुद्गीथोपासनं प्रस्तूयते तत्राह । अने

उ० मुपासीतोद्यन्वा एष प्रजाभ्य उद्गायति ।
 उद्यंस्तमोभयमपहन्त्यपहन्ता ह वै भयस्य तम-
 सो भवति य एवं वेद ॥ १ ॥ समान उ एवा-

भा० स्तपति तमुद्गीथमुपासीतादित्यदृष्ट्योद्गीथमुपासीतेत्यर्थ-
 स्तमुद्गीथमित्युद्गीथशब्दोऽक्षरवाची सन् कथमादित्ये वर्त्तत
 इति । उच्यते । उद्यन्नुद्गच्छन्वैष प्रजाभ्यः प्रजार्थमुद्गायति
 प्रजानामन्नेत्यर्थः । न ह्यनुद्यति तस्मिन्वृद्धादेः पक्तिः
 स्यादत उद्गायतीवोद्गायति ॥ १ ॥

यथैवोद्गाताऽन्नार्थं अत उद्गीथः सवितेत्यर्थः । किञ्चो-
 द्यन्नैशं तमस्तज्जञ्च भयं प्राणिनामपहन्ति तमेवंगुणं सवि-
 तारं यो वेद सोऽपहन्ता नाशयिता ह वै भयस्य जन्म-

आ० कर्धेति ॥ प्राणरूपेणादित्यादिरूपेण चोद्गीथस्योपास्यत्वादेवता-
 विषयतदुपास्तिप्रस्तावोयुक्त एवेत्यर्थः ॥ आदित्यादिमतयश्चेत्या-
 दिन्यायेन वाक्यार्थं कथयति । आदित्यदृष्ट्येति ॥ तमादित्यमु-
 द्गीथमुपासीतेत्यादित्यशब्दस्योद्गीथशब्दस्य च सामानाधिकर-
 ण्यमयुक्तमुद्गीथशब्दस्य प्रकरणादक्षरवाचित्वादादित्यशब्दस्य च
 ज्योतिर्विषयत्वाद्भिन्नार्थयोश्च शब्दयोः सामानाधिकरण्याद्यो-
 गादिति शङ्कते । तमुद्गीथमिति ॥ आदित्ये यद्यपि नोद्गीथ-
 शब्दो रूढ्या वर्त्तितुमर्हति तथापि गौण्या च तत्र तत्र वृत्तेः
 सामाधिकरण्यासिद्धिरित्युत्तरमाह । उच्यत इति ॥ प्रजार्थमुद्गा-
 यतीत्येतदेव स्पष्टयति । प्रजानामिति । अन्नेत्यर्थमुद्गायतीति
 पूर्व्वेण सम्बन्धः ॥ तदेव व्यतिरेकद्वारा साधयति । न हीति ॥
 आदित्यस्यान्नार्थमागानमतः शब्दार्थः । न तस्योद्गातुरिव प्रत्य-
 क्षमुद्गानमुपलब्धमित्याशङ्क्याह । उद्गायतीवेति ॥

उपमानेवोपपादयति । तथेति ॥ व्यथात्मनेऽन्नाद्यमागायेदिति-
 श्रुत्यन्तरे यथान्नार्थमुद्गाताऽऽगायतीत्यवगतं तथाऽऽदित्योऽपि

उ० यञ्चासौ चोष्णोऽयमुष्णोऽसौ स्वर इतीममाचक्षते
स्वर इति प्रत्यास्वर इत्यमुं तस्माद्वा एत-
मिमममुञ्चेद्गोथमुपासीत ॥ २ ॥

भा० रणादिलक्षणस्यात्मनस्तमसश्च तत्कारणस्याज्ञानलक्षणस्य
भवति । यद्यपि स्थानभेदात्प्राणादित्यौ भिन्नाविव लक्ष्येते
तथापि न स तत्त्वभेदस्तयोः । कथं समान उ एव तुल्य एव
प्राणः सवित्रा गुणतः सविता च प्राणेन । यस्मादुष्णोऽयं
प्राणः उष्णश्चासौ सविता । किञ्च स्वर इतीमं प्राण-
माचक्षते कथयन्ति तथा स्वर इति प्रत्यास्वर इति
चामुं सवितारं । यस्मात्प्राणः स्वरत्येव न पुनर्मृतः
प्रत्यागच्छति ॥

आ० प्रजानामन्नार्थमागायतीत्यर्थः । उद्गोथशब्दस्यादित्ये सम्भवं
परामृश्य फलितमाह । अत इति ॥ आदित्यदृष्ट्योद्गोथोपास-
नमुपपाद्य फलोक्तिं व्याचष्टे । किञ्चेत्यादिना ॥ एवंगुणं तम-
स्तज्ज भयनिवर्त्तकत्वगुणसहितमिति यावत् । नन्वध्यात्ममधिदै-
वतमिति स्थानभेदात्प्राणादित्ययोर्भिन्नत्वात् ॥ भिन्नमेव तयोः
पासनमुपादेयमत आह । यद्यपीति ॥ प्राणादित्ययोः स्वरूप-
भेदाभावं प्रश्नपूर्वकं प्रतिपादयति । कथमित्यादिना ॥ उग्रब्दे
ऽप्यर्थः । स्थानभेदतो भेदमनुजानाति गुणतः साम्यं साधयति ।
यस्मादिति ॥ नामतः साम्यं सङ्गिरते । किञ्चेति ॥ सविद्व-
त्प्राणेऽपि प्रत्यास्वरशब्दप्रवृत्तिमाशङ्क्याह । यस्मादिति ॥ स्वर-
त्येव गच्छत्येवेति यावत् । तस्मिन्नेव स्थूलदेहे न प्रत्यागच्छति
तस्मात्प्राणेऽक्षरशब्दप्रवृत्तिरित्यर्थः ॥

उ० अथ खलु ध्यानमेवोद्गीथमुपासीत यद्वै प्राणिति
स प्राणो यदपानिति सोऽपानः । अथ यः

भा० सविता त्वस्तमित्वा पुनरप्यहन्यहनि प्रत्यागच्छति । अतः
प्रत्याखरोऽस्माद्गुणतो नामतश्च समानमितरेतरं प्राणा-
दित्यौ । अतः सतत्त्वाभेदादेतं प्राणमिमममुच्चादित्यमुद्गी-
थमुपासीताथ खल्विति । प्रकारान्तरेणोपासनमुद्गीथस्यो-
च्यते ध्यानमेव वक्ष्यमाणलक्षणं । प्राणस्यैव वृत्तिविशेष-
मुद्गीथमुपासीत । अधुना तत्सतत्त्वं निरूप्यते । यद्वै पुरुषः
प्राणिति मुखनासिकाभ्यां वायुं वह्निर्निःसारयति स
प्राणाख्यो वायोवृत्तिशेषो यदपानित्यपश्चसिति ताभ्यामेव
अन्तराकर्षति वायुं सोऽपानोऽपानाख्या वृत्तिः ॥

आ० सवितर्यपि तर्हि तच्छब्दप्रवृत्तिरेवेत्याशङ्क्याह । सविता
त्विति ॥ आदित्यस्यास्तं गतस्य प्रत्यहमेकत्रैवागतिदर्शनात्तस्मि-
न्प्रत्याखरशब्दस्यापि प्रवृत्तिरस्तीत्यर्थः । अतः प्राणादित्ययोस्तं
साम्यं निगमयति । अस्मादिति ॥ अन्योन्यसाम्यकृतं फलमाह ।
अत इति ॥ प्राणादित्यावेकीकृत्य तद्दृष्ट्योद्गीथावयवभूतमोङ्गा-
राख्यमक्षरमुपास्यमित्यर्थः । अथार्थात्मिकमाधिदैविकस्योद्गी-
थोपासनं प्रस्तुत्य तदेव समस्यैकीकृत्योक्तं तथा च वक्तव्याभावात्
किमुत्तरेण ग्रन्थेनेत्याशङ्क्याध्यात्मिकमेवोद्गीथोपासनमनुवृत्त्याह ।
अथेति ॥ कोऽसौ ध्यानो यद्दृष्ट्योद्गीथोपासनमुपदिदिक्षितमत
आह । वक्ष्यमाणलक्षणमिति ॥ पक्षान्तरं व्यावर्त्तयति । प्राणस्यै-
वेति ॥ वक्ष्यमाणलक्षणमित्युक्तं व्यक्तीकरोति । अधुनेति ॥ तन्नि-
रूपणार्थमादौ प्राणापानौ निरूपयति । यद्वा इत्यादिना ॥
ताभ्यामेव मुखनासिकाभ्यामित्येतत् स्यातामित्येवं प्राणापानौ ॥
ध्यानस्य तु किमायातमिति शङ्कित्वा तत्स्वरूपं दर्शयति । तत्
इत्यादिना ॥

उ० प्राणापानयोः सन्धिः स व्यानो यो व्यानः सा वाक् १ तस्मादप्राणन्नपानन्वाचमभिव्याहरति ॥ ३ ॥

ततः किमित्युच्यते अथ य उक्तलक्षणयोः प्राणापानयोः सन्धिसंयोरन्तरावृत्तिविशेषः स व्यानो यः साह्यादिशास्त्रप्रसिद्धः श्रुत्या विशेषनिरूपणान्नामौ व्यान इत्यभिप्रायः । कस्मात्पुनः प्राणापानौ हित्वा महताऽऽयासेन व्यानस्यैवोपासनमुच्यते । वीर्यवत्कर्महेतुत्वात् । कथं वीर्यवत्कर्महेतुत्वमित्याह । यो व्यानः सा वाक् । व्यानकार्यत्वाद्वाचः ।

यस्माद्व्याननिर्वर्त्या वाक्तस्मादप्राणन्नपानन् प्राणापानव्यापारावकुर्वन् वाचमभिव्याहरत्युच्चारयति लोकः ।

आ० सन्धिमेव स्फुटयति । तयोरिति ॥ प्राणापानयोर्द्वयोरभावावस्थायां मध्ये च वायोर्द्वत्तिविशेषो योऽस्ति स व्यानशब्दार्थ इत्यर्थः । सन्धिः सन्धिमर्मदेशद्वत्तिर्यान इति साह्या योगाश्चाङ्गस्तान् प्रत्याह । यः साह्यादिति । साह्यानां योगानाञ्च शास्त्रे प्रसिद्धो यो वायोर्द्वत्तिविशेषः सन्ध्यादिदेशगो नामौ व्यानः श्रुत्या विशेषनिरूपणादिति योजना । व्यानस्य प्राणापानसापेक्षत्वात्तयोरन्यतरस्योपासनमेवोचितं न व्यानोपासनमिति मन्वानस्येदयति । कस्मादिति ॥ महताऽऽयासेन न व्यानसतत्त्वनिरूपणेनेति यावत् ॥ ताभ्यां वैशिष्ट्यमुपेत्य परिहरति । वीर्यवदिति ॥ व्यानस्यैवोपासनमिति शेषः । तदेव प्रश्नद्वारा प्रपञ्चयति । कथमित्यादिना ॥ कथं व्यानस्य वीर्यवत्कर्म प्रसिद्धं प्रतिज्ञायते कार्यकारणाभावादित्याह । व्यानेति ॥

वाचो व्याननिर्वर्त्यत्वे लिङ्गं दर्शयति । यस्मादिति ॥ या वागित्यादिवाक्यानामर्थं सङ्गृह्णति । तथेत्यादिना ॥ अतो यानी-

उ० या वाक्सर्त्कीस्मादप्राणन्नपानन्नृचमभिव्याह-
रति यर्त्कीत्साम तस्मादप्राणन्नपानन्साम गायति
यत्साम स उद्गीथस्तस्मादप्राणन्नपानन्नृज्ञायति
॥ ४ ॥ अतो यान्यन्यानि वीर्य्यवन्ति कर्म्माणि
यथाग्नेर्मन्थनमाजेः सरणं दृढस्य धनुष आय-
मनमप्राणन्नपानंस्तानि करोत्येतस्य हेतो-

भा० तथा वाग्विशेषामृचमृक्स्यञ्च साम सामावयवञ्चोद्गीथम-
प्राणन्नपानन् व्यानेनैव निर्वर्त्तयतीत्यभिप्रायः । न केवलं
वागाद्यभिव्याहरणमेवातोऽस्मादन्यान्यपि यानि वीर्य्यवन्ति
कर्म्माणि प्रयत्नादधिकनिर्वर्त्तयानि यथाग्नेर्मन्थनमाजेर्मन्थ-
दायाः सरणं धावनं दृढस्य धनुष आयमनमाकर्षणम-
प्राणन्नपानंस्तानि करोति । अतो विशिष्टो व्यानः
प्राणादिप्रवृत्तिभ्यः । विशिष्टस्योपासनं ज्यायः फलवत्त्वाद्वा-
जोपासनवत् ॥

आ० त्यादि व्याचष्टे । न केवलमिति ॥ व्यानेन निर्वर्त्तयतीति पूर्व्वेण
सम्बन्धः । यान्यन्यान्यपि यथोक्तानि कर्म्माणि तानि लोको व्याने-
नैव करोतीत्युत्तरञ्च सम्बन्धः । प्रयत्नाधिक्यनिर्वर्त्तयानि कर्म्माण्ये-
वोदाहरति । यद्येति ॥ यथा तानि कर्म्माणि तथान्यान्यप्येवं-
प्रकाराणीति योजना ॥ व्यानस्य वीर्य्यवत्कार्य्यहेतुत्वे फलितमाह ।
अत इति ॥ वैशिष्ट्येऽपि किं स्यादिति चेत्तदाह । विशिष्ट-
स्येति ॥

उ० वीनमेवोद्गीथमुपासीत ॥ ५ ॥ अथ खलूद्गीथा-
क्षराण्युपासीतोद्गीथ इति प्राण एवोत्प्राणेन

भा० एतस्य हेतौरेतस्मात्कारणाद्धानमेवोद्गीथमुपासीत
नान्यदृत्यन्तरं कर्म वीर्यवत्तरत्वं फलं । अथाधुना खलूद्गी-
थाक्षराण्युपासीत भक्त्यक्षराणि मा भूवन्नित्यतो विशिनष्टि
उद्गीथ इति । उद्गीथनामाक्षराणीत्यर्थो नामाक्षरोपासने-
ऽपि नामवत् एवोपासनं कृतं भवेदमुकमिथा इति यदत् ।
प्राण एवोददित्यस्मिन्नक्षरे प्राणदृष्टिः । कथं प्राणस्योच्च-
मित्याह । प्राणेन ह्युत्तिष्ठति सर्वोऽप्राणस्यावसाददर्शना-
दतोऽस्युदः प्राणस्य च सामान्यं । वागीः । वाचो ह गिर
इत्याचक्षते शिष्टाः ॥

व्या० वैशिष्ट्यफलमुपसंहरति । एतस्येति ॥ फलवत्त्वादित्युक्तमुपा-
स्तिफलं स्पष्टयति । कर्मेति ॥ व्यानदृष्ट्योद्गीथोपासनस्याङ्गाव-
वद्भवादिनि शेषः । उद्गीथोपासनप्रसङ्गेनोद्गीथाक्षरोपासनां
प्रस्ताति । अथेति ॥ विशेषणतात्पर्यं दर्शयति । भक्तीति ॥
उद्गीथाक्षराण्युपासीतेत्युक्ते भक्त्यक्षराण्युपास्यानि प्राप्तानि तानि
मा भूवन्निति यतो मन्यते श्रुतिस्ततो विशेषणं करोतीत्यर्थः ॥
विशेषणश्रुतिं व्याकरोति । उद्गीथेति ॥ नामाक्षरोपासनमुद्गीथो-
पासनस्याकिञ्चित्करमित्याशङ्काह । नामेति ॥ यथा लोके कृष्ण-
मिश्रादिवाचकशब्दप्रयोगे वाचस्य पुरुषविशेषस्योपासनं गम्यते
तथेहापीत्यर्थः ॥ नामाक्षरोपासने नामवत्तदुपासनेऽपि तदु-
पासनमेव कथमित्याशङ्क्य विभजते । प्राण एवेति ॥ प्राण-
स्योदः सादृश्यं प्रश्नपूर्वकमाह । कथमित्यादिना ॥ गिरित्य-
स्मिन्नक्षरे वागदृष्टिः कर्तव्येत्याह । वागीरिति ॥ वाचो गिरश्च
सादृश्यं दर्शयति । वाचो हेति ॥

उ० व्युत्तिष्ठति वाग्गीवीचो ह गिर इत्याचक्षते
 अन्नं यमन्ने हीदं सर्वं स्थितं ॥ ६ ॥
 द्यौरेवोदन्तरिक्षं गीः पृथिवी यमादित्य एवो-
 द्वायुर्गीरग्निस्थं सामवेद एवोद्यजुर्वेदो गीः

भा० तथान्नं यमन्ने हीदं सर्वं स्थितमतोऽस्यन्नस्य याचरस्य च
 सामान्यं । त्रयाणां श्रुत्युक्तानि सामान्यानि तानि तेनानु-
 रूपेण शेषेष्वपि द्रष्टव्यानि द्यौरेवोदुच्चैः स्थानात् । अन्तरिक्षं
 गीर्गिरणाद् लोकानां । पृथिवी यं प्राणिस्थानात् । आदित्य
 एवोदूर्ध्वत्वात् । वायुर्गीरग्न्यादीनां गिरणात् । अग्निस्थं
 याज्ञीयकर्मावस्थानात् । सामवेद एवोत्सर्गसंस्तुतत्वात् ।
 यजुर्वेदो गीर्यजुषा प्रत्तस्य हविषो देवतानां गिरणात् ।

आ० उद्गीरत्तरयोः प्राणवाग्दृष्टिरिव यमित्यस्मिन्नक्षरेऽन्नदृष्टिः
 कार्येत्याह । तथेति ॥ यकारान्नयोरपेक्षितं सादृश्यं दर्शयति ।
 अन्ने हीति ॥ प्राण एवोदित्यादौ सादृश्यं श्रुत्यैवोक्तं । द्यौरेवोदि-
 त्यादौ तु नेक्तं । तथा च तत्र सादृश्याभावे कथं दृष्टीकरणमि-
 त्याशङ्काह । त्रयाणामिति ॥ अन्तरिक्षमाकाशस्तदन्तः प्रतिष्ठा
 लोकास्तेन गीर्णा इवेति मत्वाह । गिरणादिति ॥ अग्न्यादीनां
 गिरणादिति संवर्गविद्यायां द्रष्टव्यं ॥ सामवेदो वै स्वर्गो लोक
 इति स्वर्गलोकत्वेन सामवेदस्य संस्तुतत्वादिति हेतुमाह ।
 स्वर्गेति ॥ यजुषा स्वाहास्वधादिनेति यावत् । अध्यात्ममधिलोक-
 मधिदैवमधिवेदश्च नामाक्षरोपासनमुक्त्वा तत्पक्षोक्तिमवतार्य
 व्याकरोति ॥ उद्गीथेति ॥

उ० ऋग्वेदस्थं दुग्धेऽस्मै वाग्दोहं यो वाचो दोहः
अन्नवानन्नादो भवति य एतान्येवं विद्वानुद्गी-
थाक्षराण्युपास्त उद्गीथ इति ॥ ७ ॥

भा० ऋग्वेदस्थमृचस्फुटत्वात्मानः । उद्गीथाक्षरोपासनफल
मधुनोच्यते दुग्धे दोग्धस्मै साधकाय । का सा वाक् कं दोहं
कोऽसौ दोह इत्याह । यो वाचो दोहः । ऋग्वेदादिशब्द-
साध्यं फलमित्यभिप्रायस्तदाचो दोहस्तं स्वयमेव वाग्दोग्धि
आत्मानमेव दोग्धि किञ्चान्नवान् प्रभूतान्नेऽन्नादश्च
दीप्ताग्निर्भवति य एतानि यथोक्तानि एवं यथोक्तगुणान्यु-
द्गीथाक्षराणि विद्वान्सन्नुपास्ते उद्गीथ इति ॥

चा० यो वाचो दोह इत्यत्र षष्ठी कर्मणि द्रष्टव्या । तमेव वाग्दोहं
प्रकटयति । ऋग्वेदादीति ॥ तत्साध्यं फलं स्वाधीनोच्चारणक्षमत्वं
तदनायासेनास्य सम्भवतीत्यर्थः । तदिति प्रकृतफलपरामर्शः ।
षष्ठी पूर्ववत् । तमिति दोहोक्तिः । वाच एव दोहे कर्मत्वं
कर्तृत्वञ्चेत्याह । आत्मानमेवेति ॥ यो दोग्धा सा वागेव सा
चात्मानमेव तं दोग्धोति योजना । यथोक्तानि प्राणवागन्नादि-
रूपत्वेनोक्तानीति यावत् । यथोक्तगुणान्युत्थानगिरणस्थित्यादि-
धर्मकानीत्यर्थः । उद्गीथाक्षराणीत्युक्तं विशेषणानुवादेन स्फुट-
यति । उद्गीथ इतीति ॥ उद्गीथ इत्येवं रूपस्य नाम्नोऽक्षराणीति
यावत् । वागादिसमृद्धिफलकमुपासनमुपदिश्य फलसमृद्धिर्येन
प्रकारेण भवति तत्प्रकारं ज्ञानं सर्वकाम्योपासनशेषभूतं प्रास-
ङ्गिकं विधीयत इत्याह । अथ खल्विति । वागादिसमृद्धिफलको-
पासनानन्तर्यमथशब्दार्थः । वक्ष्यमाणोपासनानां सर्वकाम्योपा-
सनाशेषत्वद्योतनायं खल्वित्युक्तं ॥

उ० अथ खल्वाशीःसमृद्धिरूपसरणानीत्युपासीत
 येन साम्ना स्तोथन् स्यात्तत्सामोपधावेत् ॥ ८ ॥
 यस्यामृचि तामृचं यदार्षेयं तमृषिं यां देवताम-
 भिष्टोथन्स्यात्तां देवतामुपधावेत् ॥ ९ ॥ येन
 छन्दसा स्तोथन्स्यात्तच्छन्द उपधावेद्येन स्तोमेन
 स्तोथमाणः स्यात् तच्छन्दोस्तोममुपधावेत् ॥ १० ॥

भा० अथ खलु इदानीमाशीःसमृद्धिराशिषः कामस्य समृद्धि-
 र्यथा भवेत्तदुच्यते इति वाक्यशेषः । उपसरणान्युपमर्त्त-
 व्यान्युपगन्तव्यानि श्रेयानीत्यर्थः । कथमित्युपासीत एवमु-
 पासीत तद्यथा येन साम्ना विशेषेण स्तोथन् स्तुतिं करि-
 ष्यन् स्याद्भवेदुद्गाता तत्सामोपधावेदुपसरेच्चिन्तयेदुत्प-
 त्यादिभिः । यस्यामृचि तत्साम तामृचं उपधावेद्देवता-
 दिभिः । यदार्षेयं साम तमृषिं । यां देवतामभिष्टोथन्
 स्यात्तां देवतामुपधावेत् । येन छन्दसा गायत्र्यादिना स्तो-
 थन् स्यात्तच्छन्द उपधावेत् । येन स्तोथमाणः स्यात् स्तोमेन ।

आ० प्रासङ्गिकत्वं दर्शयति । इदानीमिति ॥ कामशब्दः फलविषयः ।
 तच्छब्दः प्रकारज्ञानपरामर्श उच्यते विधीयते इत्यर्थः ॥ ध्यान-
 प्रकारं प्रश्नपूर्वकं विशदयति । कथमित्यादिना ॥ इतिशब्दार्थ-
 मभिनयति । एवमिति ॥ एवं शब्दार्थमुदाहरणनिष्ठतया स्पष्ट-
 यति । तद्यथेति ॥ उत्पत्त्यादिभिरित्यादिशब्देन छन्दोदेवतादि-
 गृह्यते देवतादिभिरित्यादिपदेनार्षेयादिग्रहः । गायत्र्यादिनेत्या-
 दिपदमुष्णिगनुष्टुब्धत्यादिसंग्रहार्थः । त्रित्यक्षदश सप्तदश एक-
 विंश इति प्रसिद्धः सोमयागे स्तोमः ॥

उ० यां दिशमभिष्टेयन्स्यातां दिशमुपधावेत् ॥ ११ ॥
 आत्मानमन्तत उपसृत्य स्तुवीत कामं ध्यायन्न-
 प्रमत्तोऽभ्यासो ह यदस्मै स कामः समृद्धेत
 यत्कामः स्तुवीतेति यत्कामः स्तुवीतेति ॥ १२ ॥
 ३ ॥ तृतीयस्य तृतीयः खण्डः ॥

भा० स्तोमाङ्गफलस्य कर्तृगामित्वादात्मनेपदं स्तोष्यमाण
 इति । तं स्तोममुपधावेत् । यां दिशं स्तोष्यमाणः स्यात्तां
 दिशमुपधावेदधिष्ठात्रादिभिः । आत्मानमुद्गाता स्वं
 रूपं गोत्रनामादिभिः सामादीन् क्रमेण स्वच्चात्मानम-
 न्ततोऽन्ते उपसृत्य स्तुवीत । कामं ध्यायन्नप्रमत्तः
 खरोष्णव्यञ्जनादिभ्यः प्रमादमकुर्व्वन्स्ततोऽभ्यासः क्षिप्रमेव
 ह यद्यत्रास्मा एवंविदे स कामः समृद्धेत समृद्धिं

आ० आत्मनेपदप्रयोगप्रतिपन्नमर्थमाह । स्तोमाङ्गेति ॥ यत्र कर्तृ-
 गामि फलं तत्रात्मनेपदं प्रयुज्यते प्रकृते च स्तोष्यमाण इत्यात्मने-
 पदं दृश्यते । तस्मादेतत्फलस्य कर्तृगामित्वं गम्यते अन्यथा पूर्वोत्तर-
 योरिव परस्मैपदप्रयोगप्रसङ्गादित्यर्थः । यां दिशमभिष्टेय-
 व्याप्यत्यर्थः । स्तोष्यन्देवताविशेषमिति शेषः । अधिष्ठातृशब्देनेन्द्रा-
 दयो गृह्यन्ते । आदिपदं तत्तद्दिगवस्थितासाधारणधर्मसङ्गृहार्थं ।
 आत्मानं स्वरूपं गोत्रादिभिरुपसृत्योद्गाता स्तुवीतेति सम्बन्धः ।
 नामादिभिरित्यादिशब्देन वर्णाश्रमादिग्रहणं । अन्तत इत्य-
 र्थार्थमाह । सामादीनिति ॥ पूर्वोक्तान् सामादीन् सर्वानुक्तेन
 क्रमेण ध्यात्वा तदवसाने स्वात्मानमपि सच्चिन्त्यापेक्षितफलमनु-
 सन्दधानः खरादिभ्यः प्रमादमकुर्व्वन्मुद्गाता स्तुवीतेति योजना ।
 यत्र कर्मण्यमुद्गाता यथोक्तरीत्या स्तोता भवति तत्र क्षिप्रमे-

उ० ॐमित्येतदक्षरमुपासीतोमिति लुङ्गायति त
स्योपवाख्यानं ॥ १ ॥ देवा वै मृत्योर्विभ्यतस्त्रयीं
विद्यां प्राविशंस्ते

भा० गच्छेत्कोऽसौ यत्कामः सन् स्तुवीतेति द्विरुक्तिरा-
दरार्था ॥ ३ ॥

ॐमित्येतदित्यादिप्रकृतस्याक्षरस्य पुनरुपादानं । उद्गी-
थाक्षराद्युपासनान्तरितत्वादप्यत्र प्रसङ्गो माभूदित्येवमर्थं
प्रकृतस्यैवाक्षरस्यामृताभयगुणविशिष्टस्योपासनं विधात-
व्यमित्यारम्भः । ॐमित्यादि व्याख्यातं । देवा वै मृत्यो-
र्मारकाद्विभ्यतः किं कृतवन्त इत्युच्यते । त्रयीं विद्यां
त्रयीविहितं कर्म प्राविशन् प्रविष्टवन्तो वैदिकं कर्म
प्रारम्भवन्त इत्यर्थः । तन्मृत्योस्ताणं मन्यमानाः ॥

आ० वासौ स सकामः समृद्धिं गच्छेत् यत्कामः सन् यः स्तुवीतेत्यन्वयः ।
इतिशब्दः प्रासङ्गिकोपासनसमाप्त्यर्थः ॥ ३ ॥

प्रासङ्गिकं हित्वा प्रकृतमनुसन्धत्ते । ॐमित्येतदित्यादीति ॥
पुनरुपादानस्य तात्पर्यमाह । उद्गीथेति ॥ आदिशब्देन पूर्वो-
क्तान्युपासनानि गृह्यन्ते । उद्गीथस्य तैर्यवहितत्वात्प्रकरण-
विच्छेदशङ्कायां । ततोऽन्यस्मिन्नर्थे प्रसङ्गः स्यात् स माभूदित्येवमर्थं
पुनरुपादानमित्यर्थः । देवा वै मृत्योरित्यादेस्तात्पर्यमाह । प्रकृत-
स्येति ॥ अक्षरव्याख्यानप्राप्तावनुवादभागं प्रत्याह ॥ ॐमित्या-
दीति ॥ देवासुरा ह वै यत्रेत्यत्र व्याख्याता देवाः मारकादासुरा-
त्पाप्मनः सकाशादिति यावत् ॥ कोऽयं कर्मणि प्रवेशो नाम
तत्राह । वैदिकमिति ॥ तदिति वैदिकं कर्मोच्यते ते कन्दो-
भिरित्यादि व्याचष्टे । किञ्चेति ॥

उ० छन्दोभिरच्छादयन्त्यदेभिरच्छादयन्तच्छादयन् ।
 सां छन्दस्त्वं ॥ २ ॥ तानु तत्र मृत्युर्यथा मत्स्यमुद-
 दको परिपश्येदेवं पर्यपश्यदृचि साग्नि यजुषि ।

Prasara

T. T. D.

Date .....

भा० किञ्च ते कर्मण्यविनियुक्तैः छन्दोभिर्मन्त्रैर्जप्यमानैः
 कुर्वन्त आत्मानं कर्मान्तरेष्वच्छादयन् क्वादितवन्तः । यच्च-
 स्मादेभिर्मन्त्रैराच्छादयन्तस्माच्छन्दसां मन्त्राणां छान्द-
 नाच्छन्दस्त्वं प्रसिद्धमेव । तांस्तत्र देवान् कर्मपरान्मृत्यु-
 र्यथा लोके मत्स्यघातको मत्स्यमुदको नातिगम्भीरे परि-
 पश्येद्विशोदकस्यावोपायसाध्यं मन्यमान एवं पर्यपश्यदृष्ट-
 वान् मृत्युः । कर्मक्षयोपायसाध्यान् देवान् मेने इत्यर्थः ।
 कासौ देवान्दर्शेत्युच्यते । अचि साग्नि यजुषि । अग्नयजुः-
 सामसम्बन्धिकर्मणीत्यर्थः ॥

आ० नहि सर्वे मन्त्राः सर्वत्र विनियुज्यन्ते । तथा चैकस्मिन् कर्मणि
 अनुष्ठायमाने विनियुक्तान् मन्त्रान् हित्वा कर्मान्तरेष्ववशिष्टै-
 र्जप्यादि कुर्वन्तः स्वात्मानं देवाश्छादितवन्तः । तस्मान्न मृत्युवश्यता
 तेषामित्यर्थः ॥ तेषां छन्दोभिश्छादितत्वे छन्दसा छन्दस्वप्रकार-
 मभिनयति । तस्मादिति ॥ कर्मानुतिष्ठतां देवानां मृत्युवश्यता न
 व्यावृत्तेत्याह । तानिनि ॥ तत्रेति वैदिककर्मप्रारम्भोक्तिः । उ
 शब्दोऽप्यर्थः । यथोक्तकर्मपरानपि तान्मृत्युः पर्यपश्यदिति
 सम्बन्धः ॥ कर्मणां मृत्युपदगोचरत्वं दृष्टान्तेनाह । यथेति ॥
 दार्यान्तिकभागस्य विवक्षितमर्थं गृह्णाति । मृत्युरिति ॥ दार्या-
 न्तिके क्षुद्रोदकस्थानीयं किं स्यादिति प्रश्नपूर्वकं दर्शयति ।
 कासावित्यादिना ॥ ऋगादीनां नित्यत्वेन क्षयाभावान्न क्षुद्रोद-
 कस्थानीयतेत्याशङ्क्य विवक्षितमर्थमाह । ऋगिति ॥ कर्मण्यस्य
 कृतकत्वेन फलतः स्वरूपतश्च क्षयिता प्रसिद्धेति भावः ॥ मृत्यु-
 परिहारोपायमुपदिशति ॥

उ० ते नु वित्वोद्धा ऋचः सामो यजुषः स्वरमेव प्राविशन् ॥ ३ ॥ यदा वा ऋचमाप्नोत्योमित्येवा-
तिस्वरत्येव ॥ सामैवं यजुरेष उ स्वेरो यदेत-
दक्षरमेतदमृतमभयं तत्प्रविश्य देवा अमृता
अभया अभवन् ॥ ४ ॥

भा० ते नु देवा वैदिकेन कर्मणा संस्कृता शुद्धात्मानः
सन्तो मृत्योश्चिकीर्षितं विदितवन्तः । विदित्वा च तदुद्धा
व्यावृत्ताः कर्मभ्यः ऋचः सामो यजुषः ऋग्यजुःसामसम्बद्धा-
त्कर्मणः अभ्युत्थायेत्यर्थः । तेन कर्मणा मृत्युभयापगमं प्रति
निराशास्तदपास्यामृताभयगुणमत्तरं स्वरशब्दितं प्रावि-
शन्नेव प्रविष्टवन्तः । ॐ कारोपासनपराः संवृत्ताः । एव-
शब्दोऽवधारणार्थः सन् समुच्चयप्रतिषेधार्थः । तदुपासन-
पराः संवृत्ता इत्यर्थः । कथं पुनः स्वरशब्दवाच्यत्वमत्तरस्ये-
त्युच्यते । यदा वै ऋचमाप्नोत्योमित्येवातिस्वरत्येवं सामैवं

आ० ते नु देवा इत्यादिना कर्मभ्यः सकाशादुद्धा व्यावृत्ता इत्यर्थः ।
सर्वकर्मसङ्गुद्धार्यं कर्मभ्य इति बज्रवचनं । अत्रैदिककर्मत्यागस्य
कर्मिष्वपि सिद्धत्वाद्दैदिककर्मत्यागार्थं विशिनष्टि । ऋच इति ॥
कर्मत्यागमात्रात्कृतकृत्यताशङ्कां वारयति । तेनेति ॥ किन्तदत्तरं
तदाह । ॐ कारेति ॥ उदात्तादिरूपत्वाभावादत्तरस्य न स्वर-
शब्दत्वमित्याशङ्क्य परिहरति । कथमित्यादिना ॥ ऋचमाप्नोत्य-
ध्ययनेन साधीनं करोतीत्यर्थः । अतिस्वरत्यतिशयेनादरधियोच्चा-
रयतीति यावत् ॥ ऋग्यजुःसामां प्रत्येकमोङ्कारोच्चारणद्वारेणै-

उ० स य एतदेवं विद्वानक्षरं प्रणौत्येतदेवाक्षरं
स्वरममृतमभयं प्रविशति तत्प्रविश्य यदमृता
देवास्तदमृतो भवति ॥ ५ ॥ तृतीयस्य चतुर्थः
खण्डः १४ ॥

भा० यजुः । एष एव उ स्वरः । कोऽसौ यदेतदक्षरमेतद-
मृतमभयं तत्प्रविश्य यथागुणमेवामृता अभयाश्चाभ-
वन्देवाः ।

स योऽन्योऽपि देववदेवैतदक्षरमेवममृताभयगुणं विद्वान्
प्रणौति स्त्रौति उपासनमेव चात्र स्तुतिरभिप्रेता स तथै-
वैतदेवाक्षरं स्वरममृतमभयं प्रविशति तत् प्रविश्य च राज-
कुलं प्रविष्टानामिव राज्ञोऽन्तरङ्गवहिरङ्गतावन्न परस्य
ब्रह्मणोऽन्तरङ्गवहिरङ्गताविशेषः । किन्तर्हि यदमृता
देवा येनामृतत्वेन यदमृता अभूवन् तेनैवामृतत्वेन
विशिष्टस्तदमृतो भवति न न्यूनता नाप्यधिकता अमृतत्व
इत्यर्थः ॥

वाप्तिदर्शनादित्यतिशब्दार्थः । उ शब्दोऽपिपर्यायः । सम्प्रतिपन्न-
स्वरवदिति दृष्टान्तार्थः ॥

आ० अमृतमभयं तथाविधब्रह्मप्रतीकत्वादित्यर्थः । तत् प्रविश्य
ब्रह्मबुद्ध्या तद्व्यानं हृत्वेत्यर्थः ॥ भवतु देवानामेवमस्माकन्तु किमा-
यातमित्याशङ्काह । स योऽन्योऽपीति ॥ राजगृहं प्रविष्टस्य विशे-
षदर्शनादक्षरं प्रविष्टस्यापि फले विशेषः स्यादित्याशङ्काह । तत्
प्रविष्टेति ॥ अमृतत्वेन विशिष्टा इति शेषः ॥ ४ ॥

उ० अथ खलु य उद्गीथः स प्रणवो यः प्रणवः स
उद्गीथ इत्यसौ वा आदित्य उद्गीथ एष प्रणव
अमिति लेष स्वरनेति ॥ १ ॥

भा० प्राणादित्यदृष्टिविशिष्टस्योद्गीथस्योपासनमुक्तमेवानूद्य
प्रणवोद्गीथयोरेकत्वं कृत्वा तस्मिन् प्राणरश्मिभेदगुणवि-
शिष्टदृष्ट्याऽक्षरस्योपासनमनेकपुत्रफलमिदानीं वक्तव्यमि-
त्यारभ्यते । अथ खलु य उद्गीथः स प्रणवो बह्वृचानां । यश्च
प्रणवस्तेषां स एव कान्दोग्य उद्गीथशब्दवाच्योऽसौ
वादित्य उद्गीथ एष प्रणवः प्रणवशब्दवाच्योऽपि स एव
बह्वृचानां नान्य उद्गीथ आदित्यः कथं उद्गीथाख्यमक्षरमो-
मित्येतदेष हि यस्मात् स्वरनुच्चारयन्नेकार्थत्वाद्भातृनां ।
अथवा स्वरन् गच्छनेति अतोऽसावुद्गीथः सविता ॥

आ० खण्डान्तरस्य तात्पर्यमाह । प्राणादित्येति ॥ प्रणवस्योद्गीथस्य
चैकत्वं कृत्वा तस्मिन् सत्यध्यात्मं प्राणदृष्ट्याधिदेवतमादित्यदृष्ट्या च
विशिष्टस्योद्गीथस्य यदुपासनमुक्तं तदेवानूद्य निन्दित्वा प्राणानां
रश्मीनां च भेद एव गुणस्तद्विशिष्टदृष्ट्या तस्यैवोद्गीथावयवस्या-
क्षरस्यानेकपुत्रफलमुपासनमनेन ग्रन्थेन वक्तव्यमित्युत्तरो ग्रन्थः
सम्प्रति प्रस्तूयत इत्यर्थः । अमृताभयगुणकाक्षरोपासनानन्तर्य-
मथशब्दार्थः । प्रणवोद्गीथयोरेकत्वे वैदिकप्रसिद्धिप्रदर्शनार्थं
खल्वित्युक्तं । तयोरेकत्वमुक्त्वा आदित्यदृष्ट्याऽऽर्थापाप्तिमुक्त्वा-
मनुवदति । असाविति ॥ उद्गीथादित्ययोरेकत्वं प्रत्यपूर्वकमुप-
पादयति । उद्गीथ इत्यादिना ॥ उच्चारयन्नेतीति सम्बन्धः ॥ स्वरते-
र्गत्यर्थत्वात्कथमुच्चारयन्नित्युच्यते तत्राह । अनेकार्थत्वादिति ॥

उ० एतमु एवाहमभ्यगासिषं तस्मान्मम त्वमे-
कोऽसीति ह कौषीतकिः पुत्रमुवाच रश्मींस्त्वं
पर्यावर्तयाद्बहवो वै ते भविष्यन्तीत्यधिदैवतं ॥
२ ॥ अथाध्यात्मं य एवायं मुख्यः प्राणस्तमुद्गीथ-
मुपासीतोमिति ह्येष स्वरन्नेति ॥ ३ ॥

भा० तमेतमु एवाहमभ्यगासिषमाभिमुख्येन गीतवानस्या-
दित्यरभ्यभेदं कृत्वा ध्यानं कृतवानस्तीत्यर्थस्तेन तस्मात्
कारणान्मम त्वमेकोऽसि पुत्र इति ह कौषीतकिः कुपीतक-
स्थापत्यं कौषीतकिः पुत्रमुवाचोक्तवान् । अतो रश्मीनादि-
त्यञ्च भेदेन त्वं पर्यावर्तयात्पर्यावर्तयेत्यर्थः । त्वं योगा-
देवं बहवो वै ते तव पुत्रा भविष्यन्तीत्यधिदैवं । अथानन्त-
रमध्यात्ममुच्यते । य एवायं मुख्यः प्राणस्तमुद्गीथमुपासीते-
त्यादि । तथा पूर्ववदोमिति ह्येष प्राणोऽपि स्वरन्नेत्यो-
मिति ह्यनुज्ञां कुर्वन्निव वागादिप्रवृत्त्यर्थमेतेत्यर्थः ।

षा० गच्छन् सविता प्राणिनां प्रवृत्त्यर्थमोमित्यनुज्ञां कुर्वन्निव गच्छति
तस्मादोङ्गारत्वं सवितुरित्याह । अथवेत्यादिना ॥ आदित्य-
दृष्ट्याद्गीथमुपदिष्टमनूद्य निन्दति । तमेतमिति ॥ निन्दाफलं दर्श-
यति । अत इति ॥ पर्यावर्तयादिति प्रथमपुरुषे श्रूयमाणे किमिति
मध्यमपुरुषो व्याख्यायते तत्राह । त्वं योगादिति ॥ युष्मद्युपपदे मध्य-
मपुरुषविधानादित्यर्थः ॥ रश्मिभेदगुणदृष्टिविशिष्टोद्गीथोपा-
सनस्य फलं कथयति । एवमिति ॥ वक्ष्यमाणेऽध्यात्मबुद्धिसमाधा-
नार्थमुक्तं ॥ देवताविषयं दर्शनमुपसंहरति । इत्यधिदैवतमिति ॥
अध्यात्मप्राणदृष्ट्याद्गीथोपास्तिमुक्तामनुवदति । अथेत्यादिना । कथं
प्राणोद्गीथयोरेकत्वमित्याशङ्क्याह । तथेति ॥ यथा प्राणिनां प्रवृत्त्य-
र्थमोमित्यनुज्ञां कुर्वन्निवादित्यो गच्छतीत्युक्तं तद्वदिति थावत् ॥

उ एतमु एवाहमभ्यगासिपं तस्मान्मम त्वमेवो॥
 ऽसीति ह कौषीतकिः पुत्रमुवाच प्राणं ऽस्त्वं भूमा-
 नमभिगायताद्ब्रह्म मे भविष्यतीति ॥ ४ ॥

भान्न न हि मरणकाले मुमूर्षाः समीपस्थाः प्राणस्योङ्करणं
 शृण्वन्तीति । एतस्मान्मान्यादादित्येऽप्योङ्करणमनुज्ञामात्रं
 द्रष्टव्यं । एवमु एवाहमभ्यगासिपमित्यादि पूर्ववदेव ।
 अतो वागादीन्मुख्यञ्च प्राणं भेदगुणविशिष्टमुद्गीथं पश्यन्
 भूमानं मनसाऽभिगायतात् । पूर्ववदावर्त्तयेत्यर्थः । ब्रह्मो
 वै मे मम पुत्रा भविष्यन्तीत्येवमभिप्रायः सन्नित्यर्थः ।
 प्राणादित्येकत्वोद्गीथदृष्टेरेकपुत्रत्वफलदोषेणापोदितत्वाद्र-
 क्षिप्राणभेददृष्टेः कर्त्तव्यता चाद्यते ऽस्मिन् काण्डे ब्रह्म-
 पुत्रफलत्वाय ॥

आ० उक्तमेव व्यतिरेकद्वारा स्फोरयति । न हीति ॥ मुमूर्षुसमी-
 पवर्त्तिनो बन्धवो मरणकाले प्राणस्य वागादिप्रवृत्त्यर्थमनुज्ञा-
 करणं नैव जानन्ति । तथा च जीवदवस्थायामोमिति तदनुज्ञा-
 वशादेव वागादीनां प्रवृत्तिरालक्ष्यते ॥ तस्मात्प्राणस्यानुज्ञामात्र-
 मोङ्करणमित्यर्थः । प्राणादित्येवार्थात्माधिदैवतयोरुद्गीथत्वावि-
 शेषात्प्राणवदादित्येऽप्यनुज्ञामात्रमोङ्करणमवधेयमित्याह । एत-
 त्स्मान्मान्यादिति ॥ प्राणदृष्ट्योक्तामुद्गीथोपास्तिं निन्दित्वा विवृत्ति-
 तामुपास्तिमुपन्यस्यते । एतमु एवेति ॥ भूमानं ब्रह्मत्वेऽप्येतमिति
 यावत् । भध्यमपुरुषे तातजादेशस्य वैकल्पिकत्वेऽपि प्रथमपुरु-
 षशब्दाया दुरन्वयं व्यावर्त्तयति । पूर्ववदिति ॥ एकत्वदृष्टिनि-
 न्दाद्वारा प्रधानोपासनं सफलमुपसंहरति । प्राणेत्यादिना ॥

उ० अथ खलु य उद्गीथः स प्रणवो यः प्रणवः स
उद्गीथ इति होतृषदनाद्धैवापि दुरुद्गीथमनु-
समाहरतीत्यनुसमाहरतीति ॥ ५ ॥ तृतीयस्य
पञ्चमः खण्डः ॥ ५ ॥

भा० अथ खलु य उद्गीथ इत्यादिप्रणवोद्गीथैकत्वदर्शनमुक्तं
तस्यैतत्फलमुच्यते । होतृषदनाद्धेता यत्रस्थः शंसति तत
स्थानं होतृषदनं होत्रात्कर्मणः सम्यक् प्रयुक्तादित्यर्थः ।
न हि देशमात्रात्फलमाहर्तुं शक्यं किन्तु एवापि दुरु-
द्गीतं दुष्टमुद्गीतमुद्गीतं कृतं उद्गात्रा स्वकर्मणि क्षतं क्षत-
मित्यर्थस्तदनुसमाहरत्यनुसन्धत्त इत्यर्थः । चिकित्सयेव
धातुवैषम्यशमीकरणमिति ॥ ५ ॥

आ० पूर्वोत्तरयोर्मन्त्रयोरसङ्गतिमाशङ्क्य तात्पर्यप्रदर्शनपूर्वकमुत्त-
रग्रन्थमवतार्य व्याकरोति । अथेत्यादिना ॥ ननु यथाश्रुतं स्थानं
होतृषदनं किं नेष्यते तत्राह । न र्धाति ॥ होत्रात्कर्मणो
यत्फलमाद्रियते तत्राप्यपूर्वकमविशेषतो दर्शयति । किन्तादि-
त्यादिना ॥ निपातद्वयमवधारणातिशयफलकं क्रियापदेन सम्ब-
ध्यते । अपिशब्दस्तु निष्ठानन्तरभाविता नेतव्यः ॥ दुष्टमुद्गीतमेव
स्पष्टयति । उद्गात्रेति ॥ कथमन्यनिष्ठात्कर्मणोऽप्यत्र फलमा-
हर्तुं शक्यमित्याशङ्क्याह । चिकित्सयेति ॥ उद्गात्रा प्रणवोद्गी-
थैकत्वविज्ञानमाहत्यात्रामादिकं स्वकर्मणि प्राप्तं क्षतं होत्रा-
त्कर्मणः सम्यक् प्रयुक्तात्प्रणवात्प्रतिसन्दधातीत्यर्थः ॥ ५ ॥

उ० इयमेवगीग्निः साम तदेतदेतरयामृच्यधूढं साम
तस्मादृच्यधूढं साम गीयते इयमेव साऽग्निरमस्त-

भा० अथेदानीं सर्वफलसम्पत्त्यर्थमुद्गीयस्योपासनान्तरं वि-
धित्यते । इयमेव पृथिवीदृष्टिः । अचि पृथिवीदृष्टिः कार्या ।
तथाग्निः साम । साम्यग्निदृष्टिः । कथं पृथिव्यगोर्चक्षामत्व-
मिति । उच्यते । तदेतदग्न्याख्यं सागंतस्थां पृथिव्यामृच्य-
धूढमधिगतमुपरिभावेन स्थितमित्यर्थः । अचोव साम ।
तस्मादत एव कारणादृच्यधूढमेव साम गीयते इदानी-
मपि सामगैः । यथा च अक्षामनी नात्यन्तभिन्नेऽन्योन्यं
तथैतौ पृथिव्यग्नी ॥

आ० इयमेवेत्यादिसन्दर्भस्य तात्पर्यमाह । अथेति ॥ पृथिव्यैश्व-
र्यैकदेशविषयोपासनोपदेशानन्तरमवसरे प्राप्ते ज्योतिषोमा-
दावधिक्षतस्य समग्रैश्वर्यप्राप्त्यर्थमधिदैवाध्यात्मविभागेनोद्गीय-
विषयमेवापूर्वमुपासनमस्मिन् ग्रन्थे विधातुमिष्टमित्यर्थः ॥ तत्र
तदङ्गभूतमुपासनमादौ विदधाति । इयमेवेति ॥ पृथिव्यामृदृष्टि-
रत्र नेष्टा कर्माङ्गस्य संस्कर्तव्यत्वादित्यभिप्रेत्याह । अचोति ॥
अचि यथा पृथिवीदृष्टिरनन्तरवाक्ये विहिता तथाग्निः सामे-
त्यत्राग्निदृष्टिः साम्नि विधीयते पूर्ववदित्याह । तथेति ॥ अक्त्वं
पृथिव्याः सामत्वञ्चाग्रेरसिद्धिमिति शङ्कते । कथमिति ॥ अक्-
सामत्वसिद्धिरित्युत्तरमाह । उच्यते इति ॥ तयोराधाराधेय-
भावे गमकं दर्शयति । तस्मादिति ॥ अचि पृथिवीदृष्टिः साम्नि
चाग्निदृष्टिरित्यत्र हेत्वन्तरमाह । यथा चेति ॥

उ० त्साम १ १ १ अक्षरिक्षमेवर्गीयुः साम तदेतदे-
 तस्यामृच्यधूढं साम तस्मादृच्यधूढं साम गीय-
 तेऽक्षरिक्षमेव सा वायुरमस्तत्साम १ २ १ द्यौरे
 वर्गादित्यः साम तदेतदेतस्यामृच्यधूढं साम
 तस्मादृच्यधूढं साम गीयते द्यौरेव साऽऽदित्योऽ
 मस्तत्साम १ ३ १ नक्षत्राण्येवर्क्चन्द्रमाः साम तदे-
 तस्यामृच्यधूढं साम तस्मादृच्यधूढं साम गी-
 यते नक्षत्राण्येव सा चन्द्रमा अमस्तत्साम १ ४ १
 अथ यदेतदादित्यस्य शुक्लं भाः सैवर्गीय यन्नीलं

भा० कथमियमेव पृथिवी सा सामनाभार्द्धशब्दवाच्या इत-
 रार्द्धशब्दवत्स्योऽग्निरमस्तदेतत्पृथिव्यग्निद्वयं सामैकश-
 ब्दाभिधेयत्वमापन्नं साम । तस्मान्नान्योन्यं भिन्नं पृथिव्यग्नि-
 द्वयं नित्यसंस्तिष्ठन्मृक्षामनी इव । तस्माच्च पृथिव्यग्न्योः
 ऋक्षामत्वमित्यर्थः । सामाक्षरयोः पृथिव्यग्निदृष्टिविधा-

द्या० पृथिव्यग्नोरत्यन्तभेदाभावं प्रश्नपूर्वकं प्रकटयति । कथमि-
 त्यादिना ॥ कर्माङ्गयोः सह प्रयोगादृक्सामयान्योन्यमव्य-
 भिचारान्नात्यन्तभेदस्तथा पृथिव्यग्नोरप्येकशब्दवाच्यत्वान्नात्यन्तं
 भिन्नतेत्यर्थः ॥ तयोरत्यन्तभेदाभावे फलितमाह । तस्माच्चेति ॥
 पृथिवी साशब्दवाच्या स्त्रीत्वादग्निरमः पुंस्त्वादिति द्रष्टव्यं ॥
 पक्षान्तरमुत्पाप्याङ्गीकरोति । सामाक्षरयोरिति ॥ कथं पुनर्न-
 क्षत्रपर्याये तदेतदेतस्यामित्यादि वाक्यं । न हि नक्षत्रेषु चन्द्रमसः
 स्थितिरत आह । नक्षत्राणामिति ॥ नक्षत्राधिपत्यात्तदुपरि-
 भावेन चन्द्रमसः स्थितेरित्यतः शब्दार्थः ॥ नक्षत्रसहितं चन्द्रमसं

उ० परः कृष्णं तत्साम तदेतदेतस्याभृचध्यूढं साम
तस्मादृचध्यूढं साम गीयते । ५ । अथ यदेवै-
तदादित्यस्य शुक्लं भाः सैव साऽथ यन्नीलं परः कृष्णं
तदमस्तत्सामाथ य एषोऽन्तरादित्ये हिरण्मयः

भा० नार्थमियमेव साग्निरम इति केचित् । अन्तरिचमेवर्वायुः
सामेत्यादि पूर्ववत् । नक्षत्राणामधिपतिश्चन्द्रमा । अतः
स साम । अथ यदेतदादित्यस्य शुक्लं भाः शुक्ला दीप्तिः
सैवर्क् । अथ यदादित्ये नीलं परः कृष्णं परोऽतिशयेन
काष्ण्यं तत्साम । तद्भोकान्तसमाहितदृष्टे दृश्यते । अत-
एवैते भाःशुक्लकृष्णत्वे सा चामस्य साग । अथ य एषो
ऽन्तरादित्ये आदित्यस्यान्तर्मध्ये हिरण्मयोः हिरण्मय
इव हिरण्मयो नहि सुवर्णविकारत्वं देवस्य सम्म-

आ० परामृष्टं स शब्दः । अङ्गोपासनानि कानिचिदुक्ता तादृगेवो-
पासनान्तरमाह । अथेति ॥ आदित्यस्य मण्डलात्मनो यद्रूपं
शुक्लं दृश्यते ऋचि तद्दृष्टिः कर्त्तव्येत्यर्थः ॥

तदेव रूपं विशिनष्टि । भा इति ॥ तामेव व्याचष्टे । शुक्ला
दीप्तिरिति ॥ ऋचि यथा पूर्वाक्तरूपदृष्टिस्तथा साग्नि वक्ष्यमाण-
रूपदृष्टिरनुष्ठेयेत्याह । अथेति ॥ नन्यादित्ये शैलवदतिशयं
काष्ण्यं नास्माभिरनुभूयते तत्राह । तद्वीति ॥ एकान्तेन समा-
हिता शास्त्रसंस्कृता यस्य दृष्टिस्तस्यादित्ये निरतिशयं काष्ण्यं
दृश्यते तथा च तद्दृष्टिः साग्नि स्मिष्टेत्यर्थः ॥ अथ यदेवैतदित्या-
देस्तात्पर्यमाह । अत एवेति ॥ अङ्गोपासनानि समाप्यानन्तर-
माधिदैविकीं प्रधानोपासनां विवक्षुरपास्यस्वरूपमुपन्यस्यति ।
अथेत्यादिना ॥ किमिति हिरण्मयपदमुपमार्थं व्याख्यायते ॥
हिरण्यविकारत्वमेवात्र विवक्षितं किं न स्यादित्याशङ्काह ।

उ० पुरुषो दृश्यते हिरण्यश्मश्रुर्हिरण्यकेश आप्र-
णत्वात्सर्व एव सुवर्णः । ६ । तस्य यथा कप्यासं
पुण्डरीकमेवमक्षिणी तस्योदिति नाम स एष

भा० वति ऋक्सामगेष्णत्वापहतपाप्मत्वासम्भवात् । नहि सौवर्णे
ऽचेतने पाप्मादिप्राप्तिरस्ति येन प्रतिषिध्येत चाक्षुषे चा-
यहणात् । अतो लुप्तोपम एव हिरण्यशब्दो ज्योतिर्मय
इत्यर्थः ॥ ८ ॥

उत्तरेष्वपि समाना योजना । पुरुषः पुरि शयनात्पू-
रयति वा स्वेनात्मना जगदिति दृश्यते निवृत्तचक्षुर्भिः समा-
हितचेतोभिर्ब्रह्मचर्यादिसाधनापेक्षैस्तेजस्विनोऽपि श्मश्रुके-
शादयः कृष्णाः स्युरित्यतो विशिनष्टि । हिरण्यश्मश्रुर्हि-
रण्यकेश इति ॥ ज्योतिर्मयान्येवास्य श्मश्रूणि केशाश्चेत्यर्थः ।

आ० न हीति ॥ अपहतपाप्मत्वासम्भवं साधयति । न हीत्यादिना ॥
पाप्मादीत्यादिपदं तत्कार्यत्वसङ्गृहार्थं । किञ्च चक्षुष्युपास्ये पुरुषे
सुवर्णविकारस्याग्रहणाद्गौणमेव हिरण्यशब्दमित्याह । चाक्षुषे
चेति ॥ न च तत्राप्यातिदेशिकं तद्ग्रहणं ऋक्सामगेष्णत्वादिना
तादृशेन विरोधात्तस्माद्गौणमेव हिरण्यशब्दमित्युपसंहरति ।
अत इति ॥

हिरण्यश्मश्रुरित्यादिविशेषणेष्वपि तुल्यं गौणत्वमित्याह ।
उत्तरेष्वपीति ॥ नन्वादित्यादिमण्डले पुरुषो नास्माभिर्दृश्यते
तत्राह । निवृत्तचक्षुर्भिरिति ॥ विशिष्टाधिकारिणामादित्य-
पुरुषदर्शनमुपपादयति । ब्रह्मचर्यादीति ॥ सर्व एव सुवर्ण
इति विशेषणादक्षोरपि सुवर्णत्वग्राप्ते प्रत्याह । तस्येति ॥ विशे-
षमेव प्रश्नपूर्वकं विशदयति । कथमित्यादिना ॥ यथा कप्या-

उ० सर्वेभ्यः पाप्मभ्य उदित उदेति ह वै सर्वेभ्यः
पाप्मभ्यो य एवं वेद १ ७ १

भा० आप्रणखात् प्रणखो नखाग्रं नखाग्रेण सह सर्व्यः सुवर्ण इव
भारूप इत्यर्थः । तस्यैवं सर्वतः सुवर्णवर्णस्याप्यक्षणेऽर्वावशेषः
कथं तस्य यथा कपेर्मर्कटस्यासः कप्यासः । आसेरुपवेश-
नार्थस्य करणे घञ् कपिपृष्ठान्तो येनोपविशति । कप्या-
स इव पुण्डरीकमत्यन्ततेजस्यैवमस्य देवस्याक्षिणी ॥

उपमितोपमत्वान्न हीनोपमा तस्यैवंगुणविशिष्टस्य
गौणमिदं नामोदिति । कथं गौणत्वं । स एष देवः सर्वेभ्यः
पाप्मभ्यः पाप्मना सह तत्कार्येभ्य इत्यर्थः । य आत्मापहत-
पाप्मेत्यादि वक्ष्यति । उदित उत् इत उद्गत इत्यर्थोऽतोऽ

आ० सवद्यवस्थितं पुण्डरीकं तथा तस्याक्षिणी इति योजना ॥ आस-
शब्दनिष्पत्तिप्रकारं सूचयति । आसेरिति ॥ घञन्तस्य शब्दस्य
विवक्षितमर्थं कथयति । कपीति ॥ तस्य करणत्वं स्फुटयति ।
येनेति ॥ कपिः स कपिपृष्ठान्तः कप्यास इति शेषः ॥ पदार्थ-
मुक्त्वा वाक्यार्थमाह । कप्यास इवेति ॥

निहीनोपमया देवस्य चक्षुषी व्यपदिशता तयोरपि निहीनत्वं
व्यवदिष्टं स्यादित्याशङ्काह । उपमितेति ॥ कप्यासेनोपमितं
पुण्डरीकं तेनोपमानेनोपमितत्वाच्चक्षुषोर्न निहीनोपमानप्रयुक्तं
निहीनत्वमित्यर्थः ॥ यथोक्तस्यादित्यपुरुषस्य क्षेत्रज्ञत्वशङ्कां व्याव-
र्त्तयितुं नाम व्यपदिशति । तस्येति ॥ नाम्नो गौणत्वं शङ्काद्वारा
श्रुत्यादयति । कथमित्यादिना ॥ तस्य न सर्वपाप्मोदयस्तत्कार्य-
भाक्तादित्याशङ्काह । पाप्मनेति ॥ आदित्यक्षेत्रज्ञेऽपि सर्व-
पाप्मोदयः सम्भवति । न ह वै देवान्पापं गच्छतीति श्रुतेरित्या-
शङ्का परमात्मविषयवाक्यशेषमुदाहरति । य आत्मेति ॥ उक्तार्थ-

उ० तस्यर्क् साम च गेष्यौ तस्मादुद्गीथस्तस्मात्वे-
वोद्गातैतस्य हि गाता स एष ये चामुष्मात्पराञ्चो

भा० सावुन्नामा तमेवंगुणसम्पन्नमुन्नामानं यथोक्तेन प्रकारेण
यो वेद सोऽप्येवमेवोदेत्युद्गच्छति सर्वेभ्यः पाप्मभ्यः । ह
वै इत्यवधारणार्थो निपातौ । उदेत्येवेत्यर्थः ॥

तस्योद्गीथत्वं देवस्यादित्यादीनामिव विवक्षितत्वाद् ।
तस्यर्क् साम च गेष्यौ पृथिव्याद्युक्तलक्षणे पर्वणी । सर्वात्मा
हि देवः परापरलोककामेशित्वादुपपद्यते । पृथिव्यग्न्या-
द्यृक्सामगेष्यत्वं सर्व्योनित्वाच्च । यत एवमुन्नामा चासा-
द्यृक्सामगेष्यश्च तस्माद्यृक्सामगेष्यत्वप्राप्तमुद्गीथत्वमुच्यते

आ० योगोऽतःशब्दार्थः ॥ उपास्य परमात्मानमुपन्यस्य तदुपासनां
दानौ सफलमुपन्यस्यति । तमेव गुणसम्पन्नमिति ॥ यथोक्तं
प्रकारेणोन्नामानमिति सम्बन्धः ॥ कथं परस्योपासनमित्यपेक्षाया-
मुद्गीथे सम्पाद्येति दर्शयति । तस्येत्यादिना ॥

यथाऽऽदित्यादीनामुद्गीथे सम्पाद्योपासनमत्र विवक्ष्यते तथा
परमात्मनोऽपि तत्र सम्पाद्योपासनं विवक्षितत्वात् सर्वर्कसा-
मात्मत्वमाह तस्येत्यादिवाक्यमित्यर्थः ॥ मण्डलावच्छिन्नस्य पुरु-
षस्य कथमृगादिगेष्यत्वमित्याशङ्क्याह । सर्वात्मेति ॥ परस्य
स्वारस्येन सर्वात्मत्वादाधानार्थं मण्डलावच्छेदादुपपन्नमृगादि-
गेष्यत्वमित्यर्थः ॥ तत्रैव हेतुन्तरमाह । परापरेति ॥ सर्वात्मत्वं
साधयति । सर्व्योनित्वादिति ॥ सर्वकारणत्वेन सर्वात्मत्वादृगा-
दिगेष्यत्वं युक्तमेवेत्यर्थः ॥ तस्मादुद्गीथ इति वाक्यं योजयति ।
यत इति । प्राप्ते सति तस्मादुद्गीथ इत्यनेन वाक्येनोद्गीथत्वं परो-
क्षेण नाम्ना देवस्योच्यत इति योजना ॥ किमिति ॥ परोक्षनाम्ना
देवो व्यपदिश्यत इत्याशङ्क्य परोक्षप्रिया इव हि देवाः प्रत्यक्षद्विष-

उ० लोकास्तेषां चेषे देवकामानां चेत्यधिदै-
वतं ॥ ८ ॥ ६ ॥ तृतीयस्य षष्ठः खण्डः ॥

भा० परोक्षेण परोक्षप्रियत्वाद्देवस्य तस्मादुद्गीय इति । तस्मात्त्वेव
हेतोरुद्गायतीत्युद्गाता । यस्माद्धेतस्य यथोक्तस्योन्नान्नो
गाताऽसौ अतो युक्ता उद्गातेति नामप्रसिद्धिरुद्गातुः ॥

स एष देव उन्नामा ये चामुष्मादादित्यात्पराञ्चः परा-
गञ्चनादूर्द्धा लोकास्तेषां लोकानाञ्चेष्टे न केवलमीशि-
ष्टत्वमेव च शब्दाद्भारयति च । सदाधारपृथिवीं द्यामुते-
मामिदित्यादिमन्त्रवर्णात् । किञ्च देवकामानामिष्ट इत्ये-
तदधिदैवतं देवताविषयं देवस्योद्गीयस्य स्वरूपमुक्तं ॥ ६ ॥

आ० इति श्रुत्यन्तरमाश्रित्याह । परोक्षप्रियत्वादिति ॥ उन्नामत्वे
देवस्योद्गातुरुद्गातृत्वप्रसिद्धिं प्रमाणयति । तस्मादिति ॥ तच्छब्दार्थं
स्फुटयति । यस्मादिति ॥ प्रकृतस्योन्नान्नो देवस्यागानादित्यतःश-
ब्दार्थः । उद्गातुरुद्गातेति नामप्रसिद्धिरिति युक्तमिति योजना ।
सर्वपाप्मोदर्यालङ्कातस्य चान्यत्रासम्भवात् ॥ आदित्यान्तर्गतो
देवः परात्मेत्युक्तं तत्रैव हेत्वन्तरमाह । स एष इति ॥ देवकामा-
नामादित्यादुपरितनलोकेष्वधिष्ठातारो ये देवास्तेषां कामाः
काम्यमानफलविशेषास्तेषामिति यावत् । न हि निरङ्कुशं
लोककामेष्टित्वं परस्मादन्यत्र सम्भवत्येष सर्वेश्वर इति श्रुते-
रितिभावः । आधिदैविकोपास्यानन्तर्यमथशब्दार्थः ॥ ऋचि
वाग्दृष्टिः सामि प्राणदृष्टिश्च कर्त्तव्येत्यत्र हेतुमाह । अथ-
रेति ॥ कथमृक्सामयोरिव वाक्प्राणयोरधरोपरिस्थानत्वं
तत्राह । प्राण इति ॥ स्थानमात्रत्वं व्यावर्त्तयति । सहेति ॥
भोक्तारं व्यावर्त्तयति । आत्मेति ॥ कायात्मनः सामत्वे हेतुमाह ।
तत्स्थित्यादिति ॥ चक्षुषि कायात्मनः स्थितत्वादृचि सामवदित्यर्थः

उ० अथाध्यात्मं वागेवर्क्प्राणः साम तदेतस्यामृच-
 ध्यूढं साम तस्मादृचध्यूढं साम गीयते वागेव
 सा प्राणोऽमस्तत्साम १ १ १ चक्षुरेवगीत्मा साम
 तदेतदेतस्यामृचध्यूढं साम तस्मादृचध्यूढं साम
 गीयते १ चक्षुरेव साऽऽत्माऽमस्तत् साम १ २ १
 श्रोत्रमेवर्ज्जुनः साम तदेतदेतस्यामृचध्यूढं साम
 तस्मादृचध्यूढं साम गीयते १ श्रोत्रमेव सा मनो
 ऽमस्तत्साम १ ३ १ अथ यदेतदक्षः शुक्लं भाः
 सैवर्गथ यन्नीलं परः कृष्णं तत्साम तदेतदेत-
 स्यामृचध्यूढं साम तस्मादृचध्यूढं साम गीयते
 अथ यदेवैतदक्षः शुक्लं भाः सैव साऽथ यन्नीलं
 परः कृष्णं तदमस्तत्साम १ ४ १ अथ य एषोऽ

भा० अथाधुनाध्यात्ममुच्यते । वागेवर्क्प्राणः साम अध-
 रोपरिस्थानत्वसामान्यात् । प्राणो घ्राणमुच्यते सच्च वायुना
 वागेव सा प्राणोऽम इत्यादि पूर्ववत् । चक्षुरेवर्क् आत्मा
 साम आत्मेति छायात्मा तत्स्थित्वात्साम श्रोत्रमेवर्ज्जुनः
 साम श्रोत्रस्थाधिष्ठातृत्वान्नमसः सामत्वं ॥

आ० आधिदैविकोपाख्यानन्तर्यमथशब्दार्थः ॥ ऋचि वाग्दृष्टिः
 साम्नि वाग्दृष्टिश्च कर्त्तव्येत्यत्र हेतुमाह । अधरेति ॥ कथमृक्
 सामयोरिव वाक्प्राणयोरधरोपरिस्थानत्वं तत्राह । प्राण
 इति ॥ प्राणमात्रत्वं व्यावर्त्तयति । सहेति ॥ भोक्तारं व्यावर्त्तयति ।
 आत्मेति । छायात्मनः सामत्वं हेतुमाह । तत्स्थित्वादिति । चक्षुषि
 छायात्मनः स्थितत्वादृचि सामवदित्यर्थः ॥

उ० अक्षरक्षिणि पुरुषो दृश्यते सैवर्वीतत्साम तदुक्थं
तद्यजुस्तद्ब्रह्म तस्यैतस्य तदेव रूपं यदमुथ रूपं
यावमुथ गेष्णौ तौ गेष्णौ यन्नाम तन्नाम १ ५ १

भा० अथ यदेतदक्षः शुक्लं भाः सैवर्क् अथ यन्नीलं परः
क्षणमादित्य इव दृक्शक्त्यधिष्ठानं तत्साम । अथ य एषो-
ऽन्तरक्षिणि पुरुषो दृश्यते पूर्ववत् सैवर्गध्यात्मं वागाद्या
पृथिव्याद्या चाधिदैवतं । प्रसिद्धा च ऋक् पादवद्धाऽचरा-
त्मिका । तथा सामोक्थसाहचर्याद्वा स्तोत्रं साम ऋक्कुसुं
उक्थादन्यत् । तथा यजुः स्वाहास्वधावषडादि । सर्वमेव
वाग्यजुस्तत्स एव ।

आ० आध्यात्मिकानि कानिचिदङ्गोपासनान्युक्तानन्तरं प्रकारा-
न्तरेणाङ्गोपासनमेव किञ्चिदुपदिशति । अथेति ॥ अक्षोर्गदे-
तद्रूपं शुक्लं दृश्यते अक्षि तद्दृष्टिः कर्त्तव्येत्यर्थः ॥ तदेव रूपं विशि-
नष्टि । भा इति ॥ अक्षि पूर्वोक्तरूपदृष्टिवदक्ष्यमाणरूपदृ-
ष्टिरपि साक्षि कर्त्तव्येत्याह । अथेति ॥ यथादित्यमण्डले सम-
धिगम्यमतिक्षणरूपमुक्तं तथा चक्षुःष्वपि दृक्क्षेत्राधिष्ठानं तादृ-
यूपमुपलभ्यते तद्दृष्टिः साक्षि कर्त्तव्येत्यर्थः । आध्यात्मिकप्रधानो-
पासनशेषत्वेनाङ्गोपासनान्युक्तानन्तरं प्रधानोपासनाविषयं दर्श-
यति । अथेति ॥ दृश्यत इति प्रयोगाच्छायात्माऽयमित्याशङ्क्याह ।
पूर्ववदिति ॥ यथा पूर्वस्मिन्नाधिदैविके वाक्ये समाहितचेतो-
भिरादित्यपुरुषस्य दृश्यत्वमुक्तं तथा चाक्षुषपुरुषस्यापि विशिष्टा-
धिकारिभिरेव दृश्यत्वमेष्टव्यमित्यर्थः । छायात्मपक्षे वाक्यशेषवि-
रोधमभिप्रेत्याह । सैवेति ॥ येयमग्यथा व्याख्याता सा सर्वा स
एव पुरुष इत्यर्थः ॥ अक्षुक्तं न्यायं सामन्यतिदिशति । तथेति ॥ य-
त्किञ्चित्साम तत्सर्वं स एव पुरुष इत्यर्थः ॥ ऋक्सामशब्दयोरर्था-
न्तरमाह । उक्थेति ॥ ऋक्साम यददिति दृष्टान्तस्तथाशब्दार्थः ॥

उ० स एष ये चैतस्मादवीञ्चो लोकास्तेषां चेष्टे

भा० सर्वात्मकत्वात्सर्वयोनित्वाच्चेति ह्यवोचाम ऋगादि-
प्रकरणान् । तद्वृत्त्येति त्रयो वेदाः । तस्यैतस्य चाक्षुषस्य
पुरुषस्य तदेव रूपमिति दिश्यते । किन्तद्यदमुष्यादित्यपुरुषस्य
हिरण्यमय इत्यादि यदधिदैवतमुक्तं यावमुष्य गेष्णौ पर्वणी
तावेवास्यापि चाक्षुषस्य गेष्णौ । यच्चामुष्य नामोदित्युद्गीथ
इति च तदेवास्य नामस्थानभेदात् रूपगुणनामातिदेशादी-
शित्वविषयभेदव्यपदेशाच्चादित्यचाक्षुषयोर्भेद इति चेत् ।
न । अमुना अनेनैवेत्येकस्योभयात्मप्राप्त्यनुपपत्तेः । द्विधाभा-
वेनोपपद्यत इति चेत् । वक्ष्यति हि स एकधा भवति द्विधा
भवति इत्यादि । न । चेतनस्यैकस्य निरवयवत्वाद्विधा-

ध्या० कथमृगाद्यात्मत्व परस्येत्याशङ्क्याह । सर्वात्मकत्वादिति ॥
ब्रह्मशब्दस्य परमात्मविषयं व्यावर्तयन्मकरणादित्युक्तन्यायेन
त्रयो वेदाः स एव पुरुष इत्युपसंहारः ॥ कायात्मनो जडस्य व्यावृ-
त्त्यर्थं रूपातिदेशं दर्शयति । तस्येति ॥ किन्तदादित्यपुरुषस्य
रूपमित्यपेक्षायामाह । हिरण्यमय इत्यादीति ॥ इतश्च नायं
कायात्मेत्याह । यावमुष्येति ॥ नामातिदेशोऽप्येतमुपोद्बलयतीत्याह ।
यच्चेति ॥ आदित्यचाक्षुषयोरेषास्ययोभेदादुपासनापि भिन्नेति
शङ्कते । स्थानेति ॥ आदित्यमण्डपं चक्षुष्येति स्थाने भिद्येते रूपं
हिरण्यमयो हिरण्यमश्रुतित्यादिऋगादिगेष्णत्वादिगुणः । उदि-
त्यादि नाम तेषामतिदेशस्तस्यैतस्य तदेव रूपमित्यादिः । ये चामु-
ष्मात्पराञ्चो लोकास्तेषां चेष्टे देवकामानां चेत्यधिदैवतं । ये
चैतस्मादवीञ्चो लोकास्तेषां चेष्टे मनुष्यकामानां चेत्यध्यात्मं ।
इत्ययमीशित्वविषयो भेदव्यपदेशः । अतश्चैतयोर्भेदादुपास-
नमपि भिन्नमेवेत्यर्थः ॥

उ० मनुष्यकामानाञ्चेति तद्य इमे वीणायां गायन्त्येतं
ते गायन्ति सस्मात्ते धनसनयः १ ६ १

भा० भावानुपपत्तेः । तस्मादध्यात्माधिदैवतयोरेकत्वमेव । यत्तु
रूपाद्यतिदेशो भेदकारणमवोचो न तद्भेदावगमाय । किं
तर्हि स्थानभेदाद्भेदाशङ्का माभूदित्येवमर्थः । स एष
चाक्षुषः पुरुषो ये चैतस्मादाध्यात्मिकादात्मनाऽर्वाञ्चोऽर्वा-
गता लोकास्तेषां चेष्टे मनुष्यमम्बन्धिनाञ्च कामानां
तत्तस्माद्य इमे वीणायां गायन्ति गायकास्त एतमेव
गायन्ति । यस्मादीश्वरं गायन्ति तस्मात्ते धनसनया
धनलाभयुक्ता धनवन्त इत्यर्थः ॥

आ० नोपास्यभेदादुपासनाभेदोऽस्तीति दृषयति । नेति ॥ उपा-
सकस्तावदमुनाऽऽदित्यात्मना पराचो लोकान्देवकामांश्चाप्नोति ।
स एवानेन चाक्षुषरूपेणार्वाचीनलोकान्मनुष्यकामांश्चाप्नोतीति
श्रूयते । न चैकस्य वस्तुतोऽभिन्नेभयरूपत्वप्राप्तिरुपपद्यते । तस्मा-
द्भेदकल्पना न युक्तेत्यर्थः ॥ उभयात्मकत्वमकस्यापि विद्यामाहात्म्या-
द्देवभावोपगमादुपपन्नमिति शङ्कते । द्विधेति ॥ एकस्य विद्या-
वशादनेकरूपत्वे वाक्यशेषं प्रमाणयति । वक्ष्यति हीति ॥ एक-
स्यानेकशरीरपरिग्रहेऽपि न स्वरूपभेदोपपत्तिरिति परिहृ-
रति । न चेतनस्येति ॥ एकत्वसाधकसङ्गावस्तच्छब्दार्थः ॥ परोक्तं
भेदकमनुवदति । यत्त्विति ॥ भेदकारणमित्यस्मादुपरिष्ठादिति
शब्दो द्रष्टव्यः ॥ दृषयति । न तदित्यादिना ॥ तदित्यतिदिश्य-
मानरूपाद्युक्तं । आधिदैविकपुरुषवदध्यात्मिकेऽपि पुरुषे निर-
तिशयैश्वर्यश्रवणाच्च तयोरेक्यमित्याह । स एष इति ॥ तयो-
र्भेदाभावे हेत्वन्तरमाह । तत्तस्मादिति ॥ ईश्वरस्यैव प्रागुक्तहेतो-
र्गानविषयत्वयोग्यत्वादित्यर्थः ॥ तच्छब्दार्थं स्फुटयति । यस्मादिति ॥
स्थानभेदेन यथोक्तोपासनवतः फलान्नित्यर्थं पातनिकां करोति ।

३० अथ य एतदेवं विद्वान्साम गायत्युभौ स गायति सोऽमुनैव स एष ये चामुष्मात्पराञ्चो लोकास्तांश्चाप्नोति देवकामांश्च १७१ अथानेनैव ये चैतस्मादर्वाञ्चो लोकास्तांश्चाप्नोति मनुष्यकामांश्च तस्मादु हैवंविदुद्गाता ब्रूयात् १ ८ १ कं ते काममागायानीत्येष ह्येव कामागानस्येष्टे य एतदेवं विद्वान्साम गायति साम गायति १ ९ १ तृतीयस्य सप्तमः खण्डः ॥ ७ ॥

भा० अथ य एतदेवं विद्वान् यथोक्तं तदेवमुद्गीथं विद्वान् साम गायति उभौ स गायति चक्षुषमादित्यञ्च तस्यैवं विदः फलमुच्यते । सोऽमुनैवादित्येन स एष ये चामुष्मात्पराञ्चो लोकास्तांश्चाप्नोति आतित्यान्तर्गतदेवो भूत्वेत्यर्थो देवकामांश्च । अथानेनैव चाक्षुषेणैव ये चैतस्मादर्वाञ्चो लोकास्तांश्चाप्नोति मनुष्यकामांश्च चाक्षुषो भूत्वेत्यर्थः । तस्मादु हैवं विदुद्गाता ब्रूयाद्यजमानं कमिष्टन्ते तव काममागायानीति । एष हि यस्मादुद्गाता कामागानस्योद्गानेन कामं

धा० अथेति ॥ एतत्सामेति सम्बन्धः ॥ एवं विद्वानित्येतदेव विभजते । यथोक्तमिति ॥ विद्वानित्यस्मादुपरिष्ठादधशब्दः सम्बन्धते ॥ सोऽमुनैव लोकान् कामांश्चाप्नोतीति सम्बन्धः ॥ आप्तिप्रकारं विवक्ष्येति । स एष इति ॥ उपाख्यवदुपासकस्यापि कुतो निरतिशयमैश्वर्यं । न हि द्वयोर्निरङ्गशमैश्वर्यं युक्तमित्याशङ्क्याह । आदित्येति ॥ अमुनैवादित्येनेत्युक्तमेवात्र व्यक्तीकृतं । अथशब्दस्तथापर्यायश्चाक्षुषो भूत्वाऽनेनैव चाक्षुषेणैवेति सम्बन्धः ॥ उक्तफलस्य याज-

उ० त्रयो होद्गीथे कुशला बभूवुः शिलकः शालावत्य-
चैकितायनो दाल्भ्यः प्रवाहणो जैवलिरिति ते
होचुरुद्गीथे वै कुशलाः स्मो हनोद्गीथे कथां वदाम
इति ॥ १ ॥

भा० सम्पादयितुमीष्टे समर्थ इत्यर्थः । कोऽसौ य एवं विद्वान् साम
गायति साम गायति । द्विरुक्तिरुपासनसमाप्तर्या ॥ ७ ॥

अनेकधोपास्यत्वादचरस्य प्रकारान्तरेण परोवरीयस्त्व-
गुणफलमुपासनान्तरमानिनाय । इतिहासस्तु सुखावबोध-
नार्थः । त्रयस्त्रिसङ्ख्याकाः । ह इति ऐतिह्यार्थः । उद्गीथे उद्गी-
थज्ञानं प्रति कुशला निपुणा बभूवुः कस्मिंश्चिद्देशे काले च
निमित्ते वा समेतानामित्यभिप्रायः । न हि सर्वस्मिन्
जगति त्रयाणामेव कौशलमुद्गीथादिविज्ञाने । श्रूयन्ते ह्युप-
स्तिजानश्रुतिकैकेयप्रभृतयः सर्वज्ञकल्पाः । के ते त्रय इत्याह ।
शिलको नामतः शलावतोऽपत्यं शालावत्यः । चिकितायन-
स्यापत्यं चैकितायनः । दाल्भ्यगोत्रो दाल्भ्यो ज्ञामुध्यायणो वा

भा० मानत्वं दर्शयति । तस्मादिति ॥ तच्छब्दार्थमेव कथयति । एष
हीति ॥ उद्गातारं विशिनष्टि । कोऽसाविति ॥ उद्गीथे परस्य
सम्पाद्योपासनं विभागेनोक्तमुपसंहरति । द्विरुक्तिरिति ॥ ७ ॥

अध्यात्माधिदैवततत्स्थानभेदावच्छिन्नपरमात्मदृष्ट्योद्गीथोपास-
नमखिलपाप्मापगमफलमुक्तं ॥ सम्प्रति स्थानभेदावच्छेदं हित्वा
परोवरीयस्त्वगुणकपरमात्मदृष्ट्योद्गीथोपासनं परोवरीयस्त्वप्रा-
प्तिफलकमानोतवानाम्नाय इति प्रकरणात्तात्पर्यमाह । अनेकमेति ॥
तर्हि विवक्षितमुपासनमेवाच्यतां किमाख्यायिकयेत्याशङ्क्याह ।
इतिहासस्त्विति ॥ इतिहासः पूर्ववृत्तं । इतिहास्य भाव ऐतिह्यं ।

उ० तथेति ह समुपविविशुः स ह प्रवाहणो जैव-
लिरूवाच भगवन्नावग्रे वदतां ब्राह्मणयोर्वदतो-
वीचः श्रोथामीति १ २ १ स ह शिलकः शाला-
वत्यश्चैकितायनं दाल्भ्यमुवाच हन् त्वा पृच्छा-
नीति पृच्छेति होवाच १ ३ १

भा० प्रवाहणो नामतो जीवलस्यापत्यं जैवलिरित्येते त्रयस्ते हो-
चुरन्योन्यमुद्गीथे वै कुशला निपुणा इति प्रसिद्धाः स्मः। अतो
हन्त यद्यनुमतिर्भवतामुद्गीथे उद्गीथज्ञाननिमित्तां कथां
विचारणं पक्षप्रतिपक्षोपन्यासेन वदामो वादं कुर्म इत्यर्थः॥

तथाच तद्विद्यसंवादे विपरीतग्रहणनाशोऽपूर्वविज्ञा-
नोपजनः संशयनिवृत्तिश्चेति। अतस्तद्विद्यसंयोगः कर्त्तव्य इति
चेतिहासप्रयोजनं दृश्यते हि शिलकादीनां। तथेत्युक्त्वा ते
समुपविविशुर्होपविष्टवन्तः किल। तत्र राज्ञः प्रागल्भ्योप-

प्या० समेतानामिति निर्द्धारणे षष्ठी। ननु सर्वस्मिन्नगति त्रयाणा-
मेवोद्गीथादिज्ञाने कौशलमिति किं नोच्यते किमिति तेषां मध्ये
त्रयाणामेव तन्नैपुण्यं प्रतिज्ञायते तत्राह। न हीति ॥ अमुष्य
प्रसिद्धस्यापत्यमामुष्यायणो द्वयोरामुष्यायणः द्यामुष्यायणः। तव
मम चायमिति परिभाषया धर्मतः परिगृहीत इति यावत् ॥

किमर्थो वादारम्भ इत्यत आह। तथा चेति ॥ प्रवृत्ते वादे
तस्मिन्निवर्त्तितेऽर्थे विद्या येषां तैः सह संवादे दृष्टमेव फलमि-
त्यर्थः। इतिशब्दस्य प्रयोजनमित्येतेन सम्बन्धः। वादारम्भस्य
दृष्टफलत्वे फलितमाह। अत इति ॥ इतिहासस्तु सुखावबो-
धार्य इत्युक्तेन समुच्चयार्थस्वकारः। कथं यथोक्तफलं दृष्टमित्या-
शङ्काह। दृश्यते हीति ॥ शिलकादीनां तद्विद्यसंयोगे विपरीतधी-
भ्रंसादिकं फलमिति शेषः। तत्रेति निर्द्धारणार्था सप्तमी। राज्ञः

उ० का साम्नो गतिरिति स्वर इति होवाच स्वरस्य
का गतिरिति प्राण इति होवाच प्राणस्य का
गतिरित्यनुमिति होवाचानुस्य का गतिरित्याप
इति होवाच १ ४ १ अपां का गतिरित्यसौ
लोक इति होवाच अमुष्य लोकस्य का गतिरिति

भा० पत्तेः । स ह प्रवाहणो जैवलिरुवाचेतरौ भगवन्तौ पूजाव-
न्तावये पूर्वं वदतां । ब्राह्मणयोरिति लिङ्गाद्राजाऽसौ
युवयोर्ब्राह्मणयोर्वदतोर्वाचं श्रोयामि । अर्थरहितामित्य-
परे वाचमिति विशेषणात् । उक्तयोः स ह शिलकः शाला-
वत्यथैकितायनं दाल्भ्यमुवाच । हन्त यद्यनुमंस्वसे त्वा त्वां
पृच्छानीत्युक्त इतरः पृच्छेति होवाच लब्धानुमतिराह ॥

का साम्नो गतिः । प्रकृतत्वादुद्गीथस्य । उद्गीथो ह्यत्रोपा-
स्यत्वेन प्रकृतः । परोवरीयांसमुद्गीथमिति च वक्ष्यति । गति-
राश्रयः परायणमित्येतत् । एवं पृष्टो दाल्भ्य उवाच
स्वर इति । स्वरात्मकत्वात्साम्नो यो यदात्मकः स तद्गतिः

आ० प्रागल्भ्योपपत्तेरित्युक्तं तस्य राजत्वे हेत्वभावादित्याशङ्क्याह ।
ब्राह्मणयोरिति ॥ पक्षान्तरं विशेषणसामर्थ्यादुत्थाप्याङ्गीकरो-
ति । अर्थेति ॥ राज्ञा यथोक्तेन प्रकारेणोक्तयोर्ब्राह्मणयोर्मध्ये
शालावत्यो दाल्भ्यं प्रत्युवाचेति सम्बन्धः । साम्नो गतिरित्यन्वयः ॥

सामशब्दार्थमाह । प्रकृतत्वादिति । तस्य पूर्वोत्तरग्रन्थयोः
प्रकृतत्वं प्रकटयति । उद्गीथो हीति ॥ गतिशब्दस्य क्रियावि-
षयत्वं व्यावर्त्तयति । आश्रय इति ॥ औपचारिकमाश्रयं निर-
स्यति । परायणमित्येतदिति ॥ स्वरो ध्वनिभेदः स कथमुद्गीथस्य
गतिरित्याशङ्क्याह । स्वरात्मकत्वादिति ॥ तद्यन्त्रकतया तदा-

३० न स्वर्गं लोकमति नयेदिति होवाच स्वर्गं वयं
लोकं सामाभिसंस्थापयामः स्वर्गसंस्तावहि
सामेति ॥ ५ ॥ तं ह शिल्कः शालावत्यञ्चै-

भा० तदाश्रयश्च भवतीति युक्तं मृदाश्रय इव घटादिः ।
स्वरस्य का गतिरिति प्राण इति होवाच । प्राण-
निष्पाद्यो हि स्वरस्तस्मात्स्वरस्य प्राणो गतिः । प्राणस्य
का गतिरित्यन्नमिति होवाच । अन्नावष्टम्भो हि प्राणः ।
शुष्यति वै प्राण ऋतेऽन्नादिति हि श्रुतेः । अन्नं दामे-
ति च । अन्नस्य का गतिरित्याप इति होवाच । अप्सम्भव-
त्वादन्नस्य । अपां का गतिरित्यसौ लोक इति होवाच ॥

अमुष्मासोकादृष्टिः सम्भवति । अमुष्य लोकस्य का गति-
रिति पृष्टो दाबभ्य उवाच । स्वर्गममुं लोकमतीत्याश्रयान्तर
साम न नयेत् कश्चिदिति होवाच आह । अतो वयमपि
स्वर्गं लोकं सामाभिसंस्थापयामः । स्वर्गलोकप्रतिष्ठं साम

आ० अयत्वेन तत्तादात्म्याद्भवति स्वरस्तस्य गतिरित्यर्थः ॥ साम्नः स्वरा-
त्मकत्वेऽपि कथं तद्गतित्वमित्याशङ्क्य दृष्टान्तेन परिहरति । यो
यदात्मक इति ॥ प्राणस्यान्नावष्टम्भकत्वे वाजसनेयश्रुतिं प्रमा-
णयति । शुष्यतीति ॥ वत्सस्थानीयस्य प्राणस्यान्नं दाम बन्धनमिति
च श्रुतेरित्यर्थः । ता अन्नमसृजन्तेति श्रुतेरन्नस्याप्सम्भवत्वं द्रष्टव्यं ॥

कथमपामसौ लोको गतिस्तत्राह । अमुष्मादिति ॥ इति
पृष्टो दाबभ्य उवाच । हेति सम्बन्धः ॥ तत्र क्वन्दसि कालनियमा-
भावमभिप्रेत्य क्रियापदं व्याकरोति । आह्वेति ॥ यद्यपि परो
नास्याश्रयान्तरं प्रतिपद्यते तथापि त्वया तदाद्यमेवेत्याशङ्क्याह ।
अत इति ॥ अतःशब्दार्थमेव स्फोरयति । स्वर्गति ॥ तस्मा-

उ० कितायनं दाल्भ्यमुवाचाप्रतिष्ठितं वै किल ते
दाल्भ्य साम यस्त्वेतर्हि ब्रूयान्मूर्द्धा ते विपतिय-
तीति मूर्द्धा ते विपतेदिति ॥ ६ ॥ हन्ताहमेतद्ग-

भा० जानीम इत्यर्थः । स्वर्गसंस्तावं स्वर्गत्वेन संस्तवनं संस्तावो
यस्य तत्साम स्वर्गसंस्तावं हि यस्मात्स्वर्गा वै लोकः साम
वेद इति श्रुतिः । तमितरः शिल्पकः शालावत्यश्चैकितायनं
दाल्भ्यमुवाच । अप्रतिष्ठितमसंस्थितं परोवरीयस्तेनास-
माप्तगतिः सामेत्यर्थः । वै इत्यागमं स्मारयति किलेति च
दाल्भ्य ते तव साम । यस्त्वसद्दिष्णुः सामविदेतर्ह्येतस्मिन्
काले ब्रूयात्कश्चिद्विपरीतविज्ञानं अप्रतिष्ठितं साम प्रति-
ष्ठितमित्येवं वादापराधिनं मूर्द्धा शिरस्ते विपतियति वि-
स्पष्टं पतियति इति । एवमुक्तस्यापराधिनस्यैव तद्विपतेन
संशयो न लब्धं ब्रवीमीत्यभिप्रायः । ननु मूर्द्धपाताहं चेदप-

आ० त्वर्गलोकप्रतिष्ठं सामेति पूर्व्वेण सम्बन्धः ॥ स्वर्गसंस्तावं सामेत्यत्र
प्रमाणमाह । स्वर्ग इति ॥ उपदेशपारम्पर्य्यमागमः ॥ यत्कृतकं
तदनित्यमिति स्वर्गस्यान्तवत्त्वान्न परायणत्वं सम्भवतीत्याशये-
नाह । किलेति ॥ यथोक्तं न्यायं सूचयतीति शेषः ॥ न्यायागमा-
भ्यामप्रतिष्ठितं सामेत्युपसंहरति । दाल्भ्येति ॥

स्वर्गप्रतिष्ठितं सामेति ज्ञाने दोषं दर्शयति । यस्त्विति ॥
असद्दिष्णुर्मिथ्यावचनमसद्मानः सन्निति यावत् । एतस्मिन्काले
मिथ्यावचनावस्थायामित्यर्थः । विपरीतं विज्ञानं यस्य स तथो-
क्तस्तं प्रति इति विग्रहः ॥ तदेव विपरीतज्ञानमभिनयति । अप्र-
तिष्ठितमिति ॥ साम प्रतिष्ठितमिति विपरीतज्ञानं प्रति कश्चि-
द्ब्रूयादिति सम्बन्धः ॥ तदीयवचनमेव दर्शयति । एवमिति ॥ स

उ० गवतो वेदानीति विद्धीति होवाचामुथ लोकस्य
का गतिरित्ययं लोक इति होवाच अस्य लोकस्य
का गतिरिति न प्रतिष्ठां लोकमिति नयेदिति

भा० राधं कृतवानतः परेणानुक्तस्यापि पतेन्मूर्द्धा न चेदपराधु-
क्तस्यापि नैव तत्पततु । अन्यथा अकृताभ्यागमः कृतनाशश्च
स्यातां । नैष दोषः । कृतस्य कर्माणः शुभाशुभस्य फलप्राप्ते-
र्देशकालनिमित्तापेक्षत्वात् ॥ तत्रैवं सति मूर्द्धपातनि-
मित्तस्याप्यज्ञानस्य पराभिवाहारनिमित्तापेक्षत्वमिति ।
एवमुक्तो दाल्भ्य आह हन्ताहमेतद्भगवतो वेदानि
यत्प्रतिष्ठं सामेत्युक्तः प्रत्युवाच शालावत्यो विद्धीति
होवाच । अमुष्य लोकस्य का गतिरिति पृष्टो दाल्भ्येन

आ० तथा कथयतु मम तु किं स्यादित्याशङ्काह । एवमुक्तस्येति ॥
तथैव विदुषः शापवाक्यानुसारेणेति यावत् ॥ तदिति शिरो-
निरुक्तिः ॥ शापदानाय प्रवृत्तस्त्वयमिति शङ्कां वारयति । न
त्विति ॥ मूर्द्धपातोपन्यासानर्थक्यमाशङ्कते । न त्विति ॥ अपराधा-
भावेऽपि परोक्तिवशान्मूर्द्धपाते दोषमाह । अन्यथेति ॥ सति
चापराधिनि परोक्तिवैधुर्यान्मूर्द्धपाताभावे दोषं कथयति ।
अकृतेति ॥ अपराधस्य मूर्द्धपातहेतोरपि सद्दकार्यपेक्षत्वादभि-
वाहरणं नानर्थकमित्युत्तरमाह । नैष दोष इति ॥

कर्मणः शुभादेराचरितस्य निमित्तापेक्षया फलहेतुत्वेऽपि
प्रकृतेऽपराधिनि कुतो व्याहरणापेक्षेत्याशङ्काह । तत्रेति ॥ तत्र
शुभादौ कर्मण्येव निमित्तापेक्षया फलप्रदे सतीत्यर्थः । इति
पराभिवाहरणमर्थवदिति शेषः ॥ हन्तेत्यादि व्याकरोति । एव-
मिति ॥ कथममुष्य लोकस्यैतल्लोकप्रतिष्ठत्वं तदाह । अयं लोक
इति ॥ आदिशब्दः अज्ञादिसङ्ग्रहार्थः ॥ तत्रैव श्रुतिं प्रमाणयति ।

उ० होवाच प्रतिष्ठां वयं लोकं सामाभिसंस्थाप-
यामः प्रतिष्ठा संस्ताव ह्येति ॥ ७ ॥ तं ह
प्रवाहणो जैवलिरुवाचानवद्वै किल ते शालावत्य
साम यस्त्वेतर्हि ब्रूयान्मूढी ते विपतिथतीति मूढी

भा० शालावत्योऽयं लोक इति होवाच । अयं हि लोको याग-
दानहोमादिभिरमुं लोकं पुष्यतीति । अतः प्रदानं देवा
उपजीवन्तीति हि श्रुतयः । प्रत्यक्षं हि सर्वभूतानां धरणी
प्रतिष्ठेति । अतः सामोऽप्ययं लोकः प्रतिष्ठैवेति युक्तं । अस्य
लोकस्य का गतिरित्युक्तं आह शालावत्यः । न प्रतिष्ठां
दमं लोकमतीत्य न नयेत्साम कश्चित् ॥ अतो वयं प्रतिष्ठां
लोकं सामाभिसंस्थापयामः । यस्मात् प्रतिष्ठासंस्तावं
हि प्रतिष्ठात्वेन संस्तुतं सामेत्यर्थः । इयं वै रथन्तर-
मिति च श्रुतिस्तमेवमुक्तवन्तं ह प्रवाहणो जैवलिरुवा-

चा० अत इति ॥ अस्माकलोकात्प्रदीयमानं चरुपुरोडाशायमिदारे-
पजीवन्ति देवा इति श्रौती प्रसिद्धिरित्यर्थः ॥ भवतु परं लोकं
प्रति प्रतिष्ठात्वमस्य लोकस्य तथापि कथमयं लोकः सामः
प्रतिष्ठेत्याशङ्क्याह । प्रत्यक्षं हीति ॥ पृथिव्याः सर्वाणि भूतानि
प्रति प्रतिष्ठात्वे फलितमाह । अत इति ॥ सामोऽपि सर्वान्त-
र्भावादित्यर्थः ॥

तथापि प्रतिष्ठान्तरं त्वया वाच्यमित्याशङ्क्याह । अतो वय-
मिति ॥ यस्मादेतल्लोकप्रतिष्ठात्वेन संस्तुतं साम तस्मादिदं साम
प्रत्येतमेव लोकं प्रतिष्ठां जानीम इति योजना ॥ कथं प्रतिष्ठात्वेन
सामत्वाविशेषात्पृथिव्यां साम स्तुतमित्याशङ्क्याह । इयमिति ॥
इयं वै रथन्तरशब्दवाच्यस्य सामविशेषस्य पृथिवीत्वेन स्तुतत्वा-
दुद्गीयस्यापि सामत्वाविशेषात्पृथिव्यात्मत्वं सम्भाव्यत इत्यर्थः ।

उ० ते विपतेदिति हन्ताहमेतद्भगवन्नो वेदानीति
विद्धीति होवाच ॥ ८ ॥ तृतीयस्याष्टमः खण्डः ॥ ८ ॥

अस्य लोकस्य का गतिरित्याकाश इति होवाच
सर्वाणि ह वा इमानि भूतान्याकाशादेव समुत्पद्यन्त
आकाशं प्रत्यस्तं यन्त्याकाशो ह्येवैभ्यो ज्यायाना-
काशः परायणं ॥ १ ॥ स एष परो वरीयानुद्गीथः

भा० चान्तवद्द्वै किल ते शालावत्य सामेत्यादि पूर्वत् । ततः
शालावत्य आह हन्ताहमेतद्भगवन्नो वेदानीति विद्धि
इति होवाच ॥ ८ ॥

इतरोऽनुज्ञात आह अस्य लोकस्य का गतिरिति आ-
काश इति होवाच प्रवाहणः । आकाश इति च पर आत्मा
आकाशो वै नामेत्याकाशशब्दश्रुतेः ॥ तस्य हि कर्म
भूतोत्पादकत्वं । तस्मिन्नेव हि भूतप्रलयः । तत्तेजोऽसृ-
जत । तेजःपरस्यां देवतायामिति हि वक्ष्यति । सर्वाणि
ह वै इमानि भूतानि स्यावरजङ्गमानि आका-

आ० हन्ताहमेतदित्यत्रानन्तं सामैतदित्युच्यते ॥ आकाशशब्दवाच्यस्य
भूताकाशविषयत्वं व्यावर्त्य परमात्मविषयत्वं वाक्यशेषवशाद्दर्श-
यति । आकाश इति चेति ॥ किञ्च परस्यात्मनः सर्वभूतोत्पा-
दकत्वं कर्मेति वेदान्तमर्थ्यादा तदिहाकाशे श्रुतं ॥

तथा च परमात्मेवाकाशशब्द इत्याह । तस्य हीति ॥ किञ्च
परस्मिन्नेव भूतानां प्रलयः स चाकाशे श्रुतस्तस्मात्पर एवात्मा-
काश इत्याह । तस्मिन्नेवेति ॥ सर्वोत्पादकत्वं परस्य कर्मेत्यत्र
मानमाह । तत्तेजोऽसृजतेति ॥ परस्मिन्नेव लघो भूतानामित्य-
त्रापि मानमाह । तेज इति ॥ भवतु परस्यात्मनः सर्वोत्पाद-

उ० स एषोऽनन्तः परोवरीयो हास्य भवति परो-
वरीयसो ह लोकान् जयति य एतदेवं विद्वान्प-
रोवरीयाऽसमुद्गीथमुपास्ते ॥ २ ॥ तऽं हैतमति-

भा० शादेव समुत्पद्यन्ते । तेजोबलादिक्रमेण सामर्थ्यादाकाशं
प्रत्यस्त्वं यन्ति प्रलयकाले तेनैव विपरीतक्रमेण हि यस्मा-
दाकाश एवैभ्यः सर्वेभ्यो भूतेभ्यो ज्यायान्महत्तरोऽतः
सर्वेषां भूतानां परायणं प्रतिष्ठा त्रिस्वपि कालेष्वित्यर्थः ।
यस्मात्परम्परं वरीयः वरीयसोऽप्येषः परश्च परोवरीयानु-
द्गीथः परमात्मसम्पन्न इत्यर्थः । अत एव स एषोऽनन्तोऽवि-
द्यमानान्तस्तमेतं परोवरीयांसं परमात्मभूतमनन्तमेवं

आ० कत्वं कर्म तथापि किमायातमाकाशस्येति चेत्तत्राह । सर्वा-
णीति ॥ कथमयं क्रमो लभ्यते । अविशेषेण हि ततः सर्वात्पत्तिः
श्रुतेत्याशङ्क्याह । सामर्थ्यादिति ॥ आत्मन आकाशः सम्भूतस्त-
त्तेजोऽसृजतेत्यादिश्रुतिबलादित्यर्थः ॥ तथापि कथमाकाशे सर्व-
भूतलयस्तत्राह । आकाशं प्रतीति ॥ विपर्ययेण तु क्रमोऽत इति
न्यायेनाह । विपरीतेति ॥ आकाशस्य परमात्मत्वे हेत्वन्तर-
माह । यस्मादिति ॥ परायणत्वमपि तत्रैव लिङ्गमित्याह । अत
इति ॥ आकाशस्तल्लिङ्गादिति न्यायेनाकाशस्य परमात्मत्वमुक्त-
मिदानीं तस्योद्गीथे सम्पादितस्य परोवरीयस्त्वं गुणमुपदिशति ।
यस्मादिति ॥ उत्तरमुत्तरं श्रेष्ठादपि श्रेष्ठोऽयमित्येतत् ॥

साममात्रस्य कथमयं गुणः स्यादित्याशङ्क्याह । परमात्मेति ॥
आकाशस्य परमात्मत्वे लिङ्गान्तरमाह । अत एवेति ॥ परमा-
त्मसम्पन्नत्वादिति यावत् । आकाशो हि प्रकृतोद्गीथे सम्पादि-
तोऽनन्तः श्रुतः । न चानन्त्यं ब्रह्मणोऽन्यत्र युक्तं । सत्यं ज्ञानमनन्तं
ब्रह्मेति श्रुतेः । तस्मादाकाशो ब्रह्मेत्यर्थः । सम्प्रत्याकाशशब्दितस्य
परस्योद्गीथे सम्पादितस्य परोवरीयस्त्वगुणविशिष्टस्योपास्ति

उ० धन्वा शौनक उदरशाण्डिल्यायोक्तोवाच यावत्
 एनं प्रजायामुद्गीथं वेदिष्यन्ते परोवरीयो हैभ्य-
 स्तावदस्मिल्लोके जीवनं भविष्यति ॥ ३ ॥ तथामु-
 ष्मिल्लोके लोक इति स य एतमेवं विद्वानुपास्ते
 परोवरीय एव हास्यास्मिल्लोके जीवनं भवति
 तथामुष्मिल्लोके लोक इति लोके लोक इति ॥
 ४ ॥ ६ ॥ तृतीयस्य नवमः खण्डः ॥

भा० विद्वान् परोवरीयांसमुद्गीथमुपास्ते तस्यैतत्फलमाह । परो-
 वरीयः परम्परं विशिष्टतरं जीवनं हास्यविदुषो भवति दृष्टं
 फलमदृष्टञ्च परोवरीयस उत्तरोत्तरविशिष्टतरानेव
 ब्रह्माकाशान्ताल्लोकाञ्जयति य एतदेवं विद्वानुद्गीथमुपास्ते॥
 किञ्च तमेतमुद्गीथं विद्वानतिधन्वा नामतः शुनकस्यापत्यं
 शौनक उदरशाण्डिल्याय शिष्यायैतमुद्गीथदर्शनमुक्तोवाच ।
 यावत् ते तव प्रजायां प्रजासन्ततावित्यर्थः । एतमुद्गीथं
 तत्सन्ततिजा वेदिष्यन्ते ज्ञास्यन्ते तावन्तं कालं परोवरीयो
 ह एभ्यः प्रसिद्धेभ्यो लौकिकजीवनेभ्य उत्तरोत्तरविशि-
 ष्टतरं जीवनतेभ्यो भविष्यति । तथादृष्टेऽपि परलोके
 ऽमुष्मिन्परोवरीयाल्लोको भविष्यतीत्युक्तवान् शाण्डिल्या-

च्या० विदधाति । तमेतमिति ॥ परम्परमुपर्युपरीति यावत् । तस्मा-
 देवमुपासीतेति भावः ॥ विधिशेषमर्थवादं दर्शयति । किञ्चेति ॥
 इतश्चात्र विधिरस्तीत्येतत्तेभ्यस्तत्सन्ततिजा ये यथोद्गोथे वेदि-
 तारस्तदर्थमित्यर्थः । तथा दृष्टविशिष्टतरजीवनवदित्यर्थः ।

उ० मटचीहतेषु कुरुघाटिवया सह जाययोषस्तिर्हं
चाक्रायण इभ्यग्रामे प्रद्राणक उवास ॥१॥स हेभ्यं
कुल्माषान् खादन् विभिक्षे तः होवाच ।

भा० यातिधन्वा शौनकः । स्यादेतत्फलं पूर्वेषां महाभाग्या-
नां नैदंयुगीनानामित्याशङ्कानिवृत्तये आह । स यः
कश्चिदेतदेवं विद्वानुद्गीथमेतर्ह्युपास्ते तस्याप्येवमेव परोव-
रीय एव द्वास्यास्मिँल्लोके जीवनं भवति तथामुस्मिँल्लोके
लोक इति ॥ ८ ॥

उद्गीथोपासनप्रसङ्गेन प्रस्तावप्रतिहारविषयमप्युपासनं
कर्त्तव्यमिति दमारभ्यते । आख्यायिका तु सुखावबोधार्था ।
मटचीहतेषु मटच्योऽशनयस्ताभिर्हतेषु नाशितेषु कुरुष-
स्येखित्यर्थः । ततो दुर्भित्ते जाते आटिक्याऽनुपजातयो-
धारादिस्त्रीव्यञ्जनया सह जाययोषस्तिर्हं नामतश्चक्र-
स्यापत्यं चाक्रायणः । इभो हस्ती तमर्हतीतोभ्यः ईश्वरो

आ० अदृष्टेऽपीति क्लेदः ॥ स य एतमित्याद्युत्तरवाक्यं शङ्कोत्तरत्वेनो-
त्थाप्य व्याचष्टे । स्यादित्यादिना ॥ अस्मिन् युगे भवन्तीत्यैदंयुगी-
नास्तेषामैदंयुगीनानां लोकः परोवरीयानिति शेषः । पुनरु-
क्तिरुद्गीथोपास्तिसमाख्यार्था ॥ ८ ॥

अथोद्गीथाक्षरोपासनस्यानेकधोक्तत्वाद्वक्तव्यानवशेषात्प्रपाठक-
परिसमप्तिरेव युक्तेत्याशङ्क्याह । उद्गीथेति ॥ इदमाखण्डान्तं परा-
मृश्यते ॥ प्रस्तावाद्युपासनं विवक्षितं चेत्तदेवोच्यतां किमनया कथ-
येत्याशङ्क्याह । आख्यायिका त्विति ॥ मटच्यो मर्दनहेतवोऽशनयः
पाषाणदृष्टयो वा ततः शस्यनाशादित्येतत्सर्वतः खैरसञ्चारेऽपि
न व्यभिचारशङ्केति दर्शयितुमाटिक्येति विशेषणं । प्रद्राणकपदस्य

उ० नेतोऽन्ये विद्यन्ते यच्च ये म इम उपनिहिता इति ।
 २ । एतेषां मे देहोति होवाच तानस्मै प्रददौ
 हनानुपानमित्युच्छिष्टं वै मे पीतं स्यादिति
 होवाच । ३ । न स्विदेतेऽप्युच्छिष्टा इति न वा
 अजीविष्यमिमानखादन्निति होवाच कामो म

भा० हस्त्यारोहो वा तस्य ग्राम इभ्यग्रामस्तस्मिन्प्रद्राणकोऽन्ना-
 लाभात् । द्रा कुत्सायां गतौ । कुत्सितां गतिं गतोऽन्यावस्थां
 प्राप्त इत्यर्थः । उवाच उषितवान् कस्यचिद्गृहमाश्रित्य ।
 सोऽन्नार्थमटन्निभ्यं कुल्माषान् कुत्सितान्माषान् खादन्तं
 भक्षयन्तं यदृच्छ्योपलभ्य विभिचे याचितवान् । तमुपस्थिं
 ह उवाचेभ्यः । नेतोऽस्मान्मया भक्ष्यमाणादुच्छिष्टराशेः
 कुल्माषा अन्ये न विद्यन्ते । यच्च ये राशौ मे मम उप-
 निहिताः प्रक्षिप्ता इमे भाजने किं करोमीत्युक्तः प्रत्युवा-

चा० क्रियापदेन सम्बन्धः । कुत्सितगतिप्राप्तौ हेतुरन्नालाभादिति ॥
 प्रद्राणकशब्दार्थं धातूपन्यासद्वारा कथयति । द्रा कुत्सायामिति ॥
 यदृच्छ्या सहसेत्यर्थः ॥ नेत इति वाक्योपादानं तद्व्याकरोति ।
 अस्मादिति ॥ यदित्यर्थं बद्धवचनान्तं । उपनिहिताः कुल्माषा
 इति शेषः । तेषां खल्विमे भाजने प्रक्षिप्ता इति योजना । हन्त
 कुल्माषा भक्षिताश्चेदित्यर्थः ॥ किं प्रत्युवाचेत्याकाङ्क्षापूर्वकमाह ।
 किमित्यादिना ॥ अनुपानाभावेऽपि तुल्यं जीवनराहित्यमित्या-
 शङ्गाह । काम इति ॥

अन्योच्छिष्टकुल्माषभक्षणमर्थेर्वदन्याः श्रुतेस्तात्पर्यमाह । अत-
 स्तेति ॥ चाक्रायणस्य विदुषोऽभक्ष्यभक्षणदर्शनादिति यावत् ।
 एतामवस्थां प्राप्तस्य जीवितसन्देहमापन्नस्येत्यर्थः । विद्याधर्म-
 यशोवतो ज्ञानादिप्रयुक्तख्यातिं प्रपन्नस्येत्येतत् । स्वात्मोपकारे

उ० उदपानमिति १ ४ १ स ह खादित्वाऽतिशेषान्
जायाया आजहर साय एव सुभिक्षा बभूव

भा० चोषस्तिः । एतेषामेतानित्यर्थः । मे मद्यं देहीति होवाच ।
तान् स द्रव्योऽस्मा उषस्तये प्रददौ प्रदत्तवान् । अनुपानीयं
समीपस्थमुदकं च । हन्त गृहाणानुपानमित्युक्तः प्रत्युवाच ।
उच्छिष्टं मे ममेदमुदकं पीतं स्याद्यदि पास्यामीत्युक्तवन्तं
प्रत्युवाचेतरः । किं न खिदेते कुल्माषा अणुच्छिष्टा इत्युक्त
आहोषस्तिर्न वै अजीविष्यं न जीविष्यामीमान् कुल्माषान-
खादन्नभक्षयन्निति होवाच । काम इच्छातो मम उदक-
पानं लभ्यत इत्यर्थः । अतश्चैतामवस्थां प्राप्तस्य विद्याधर्म-
यशोवतः स्वात्मपरोपकारममर्थस्यैतदपि कर्म कुर्वतो
मागःस्पर्श इत्यभिप्रायः । तस्यापि जीवितं प्रत्युपायान्तरे
अजुगुप्सिते सति जुगुप्सितमेतत्कर्म दोषाय । ज्ञानावलेपेन
कुर्वतो नरकपातः स्यादेवेत्यभिप्रायः ॥

प्रद्राणकशब्दश्रवणात्तांश्च स खादित्वाऽतिशेषानतिशि-
ष्टान् जायायै कारुण्यादाजहार । साटिक्यग्र एव कुल्माष-

षा० परोपकारे च सामर्थ्यं नियहानुग्रहशक्तिमत्त्वमेतत्कर्म जीवन-
मात्रकारणं कुस्मितश्चेष्टितमित्यर्थः ॥ उच्छिष्टोदकपानप्रतिषेध-
श्रुतेरभिप्रायमाह । तस्यापीति ॥ एतत्कर्मैव भक्ष्यभक्षणोक्तिः ॥
ननु ज्ञानिनो यद्येष्टचेष्टात्रानुज्ञायते । मैवं । सर्वान्नानुमतिस्त्वे-
त्यादिन्यायविरोधादित्याह । ज्ञानेति ॥

तस्मिन्नभिप्राये लिङ्गं दर्शयति । प्रद्राणकेति ॥ चाक्रायणे प्रद्रा-
णकप्रयोगात्परमापदमापन्नः सन्कुल्माषानुच्छिष्टान् च नु भक्षि-

५० तान्प्रतिगृह्य निदधौ १ ५ १ स ह प्रातः सञ्चि-
हान उवाच यद्वताऽनुस्य लभेमहि लभेमहि धन-
मात्रां राजाऽसौ यक्ष्यते स मा सर्वैरात्विज्यै-
र्वृणीतेति १ ६ १ तं जायेवाव हन्त य त इम
एव कुल्माषा इति तान् खादित्वाऽमुं यज्ञं

॥० प्राप्तेः सुभिचा शोभनभिचा लब्धान्ना इत्येतद्वभूव संवृत्ता ।
तथापि स्त्रीस्वाभाव्यादनवज्ञाय तान् कुल्माषान्पत्युर्हस्तात्
प्रतिगृह्य निदधौ निक्षिप्तवती । स तस्याः कर्म जानन्प्रात-
रुषःकाले सञ्चिहानः शयनं निद्रां वा परित्यजनुवाच ।
पत्न्याः गृह्णन्त्याः यद्यदि वतेति खिद्यमानोऽनस्य स्लोकं
लभेमहि । तद्भुक्तान्नं समर्थं गत्वा लभेमहि धनमाचां धन-
स्थाल्यं । ततोऽस्माकं जीवनं भविष्यतीति ॥ धनलाभे च

॥० तवानिति प्रतिभाति । तथा च ज्ञानिनो यथेष्टाचरणे प्रमाणाभा-
वादनैकप्रमाणविरोधाच्च नासावत्र विवक्षित इत्यर्थः । स्त्रीस्वा-
भावं पत्युराज्ञाकरणं । तस्याः कर्म कुल्माषाणां परिरक्षणं ॥ यक्ष्य-
तीति कस्मान्नोक्तं तत्राह । यजमानत्वादिति ॥ राज्ञो यजमानत्वा-
द्यागफलस्यात्मगामित्वाद्यक्षय इत्यात्मनेपदं प्रयुक्तमित्यर्थः ॥ अन्ये-
धामुपद्रष्टृत्वसम्भवे कुतस्वामेव राजा मानयिष्यतीत्याशङ्काह । स
चेति ॥ हन्तेत्यन्नलेशलाभश्चेदेवं धनलब्धिद्वारा जीवहेतुरित्यर्थः ।
राज्ञो यज्ञस्तत्रेत्युच्यते ॥ उद्गातुरेकत्वे कुतो बह्वक्तिरित्याशङ्काह ।
उद्गाढपुरुषानिति ॥ स्तुवन्त्यस्मिन्निति सप्तम्या संवाददेशो निर्दे-
श्यते ॥ किमर्थंमामन्त्रणं तदाह । अभिमुखीकरणायेति ॥ विदुषः
समीपे देवतामविद्वान्प्रस्तोष्यसि चेन्मूर्द्धा ते विपतिष्यतीत्यर्थे
सम्बन्धः ॥ नन्वविद्वन्निन्दाया विवक्षितत्वाद्विद्वत्समीपवचनम-
किञ्चित्करमिति चेन्नेत्याह । तत्परोक्षोऽपीति ॥ तस्येत्यविदाग्रस्तो-

उ० विततमेयाय १ ७ १ तत्रोद्गातृनास्तावे स्तोत्रमा-
 णानुपोपविवेश स ह प्रस्तोतारमुवाच १ ८ १
 प्रस्तोतयीदेवता प्रस्तावमन्वायता ताञ्चेदविद्वा-
 न्प्रस्तोथसि मूर्द्धा ते विपतिष्यतीति १ ९ १ एव-
 मेवोद्गातारमुवाचोद्गातयी देवतोद्गीथमन्वायता

भा० कारणमाह । राजासौ नातिदूरस्थाने यज्यते । यजमानत्वा-
 त्तस्यात्मनेपदं । स च राजा मा मां पात्रमुपलभ्य सर्व्वे-
 रात्विज्यैर्ऋत्विक्कर्मभिर्ऋत्विक्कर्मप्रयोजनायेत्यर्थो वृणीते-
 त्येवमुक्तवन्तं जायोवाच । हन्त गृहाण हे पते इम एव ये
 मद्भुस्तविनिचिन्तास्त्वया कुल्पाषा इति । तान् खादित्वा मुं यज्ञं
 राज्ञो विततं विस्तारितं ऋत्विग्भिरेयाय । तत्र च गत्वोद्गाह-
 नुद्गाहपुरुषानागत्य आसुवन्त्यस्मिन्निति आस्तावस्तस्मिन्ना-

आ० तोच्यते ॥ माभूत्कर्ममात्रविदां कर्मण्यधिकार इति चेन्नेत्याह ।
 तच्चेति ॥ तेनोभौ कुरुत इत्यादिश्रुताविति शेषः ॥ अविदुषामपि
 कर्माधिकारे हेत्वन्तरमाह । दक्षिणेति ॥ तदेव व्यतिरेकद्वारा
 स्फोरयति । अनधिकारे चेति ॥ तस्यैव समुच्चयफलत्वादित्यर्थः ।
 ननु दक्षिणमार्गस्य वापीकूपतडागादिस्मार्त्तकर्मप्रयुक्तत्वाद्दैदि-
 ककर्मणि विद्वानेवाधिक्रियते नेत्याह । न चेति ॥ यज्ञेन दानेन
 लोकाञ्जयतीति वैदिककर्मनिष्ठानामज्ञानामेव दक्षिणमार्गश्रव-
 णादिति हेतुमाह । यज्ञेनेति ॥ इतस्त्वाविदुषां विद्वत्समीपे
 कर्माधिकारो नास्तीत्याह । तथोक्तस्येति ॥ देवताविज्ञानशून्यस्य
 न मूर्द्धा विपतिष्यतीत्यनेन प्रकारेण मयोक्तस्य मूर्द्धा व्यपतिष्य-
 दिति विशेषश्रवणाद्विद्वत्समीपे तदनुज्ञामन्तरेण कर्म कुर्व्वतोऽप-
 राधित्वात्तस्य कर्मण्यनधिकार एवेत्यर्थः ॥ विद्वत्समीपे पुनरवि-
 दुषोऽपि कर्मण्यधिकारोऽस्तीत्याह । न सर्व्वचेति । अग्निहो-

उ० ताञ्चेदविद्वानुज्ञास्यसि मूर्द्धा ते विपतिथतीति १
 १० १ एवमेव प्रतिहर्तारमुवाच प्रतिहर्तार्या
 देवता प्रतिहारमन्वायता ताञ्चेदविद्वान्प्रति-
 हरिथसि मूर्द्धा ते विपतिथतीति ते ह समा-
 रतास्तूष्णीमासाञ्चक्रिरे ॥ ११ १ दशमः
 खण्डः १ १० ॥

भा० स्तावे स्तोत्रमाणानुपोपविवेश समीप उपविष्टस्तेषामित्यर्थः ।
 उपविष्ट स ह प्रस्तोतारमुवाच । हे प्रस्तोतरित्यामन्याभि-
 मुखीकरणाय प्रस्तोतर्या देवता प्रस्तावं प्रस्तावभक्ति-
 मनुगताऽन्वायता ताञ्चेदेवतां प्रस्तावभक्तेरविद्वान् सन्
 प्रस्तोत्रसि विदुषो मम समीपे तत्परोक्षेऽपि चेद्विपतेत्तस्य
 मूर्द्धा कर्माचात्रविदामपि अनधिकार एव कर्मणि स्यात् ॥
 तच्चानिष्टमविदुषामपि कर्मदर्शनात् । दक्षिणमार्गश्रुतेः ।
 अनधिकारे चाविदुषामुत्तर एवैको मार्गः श्रूयेत । न च
 स्मार्त्तकर्मनिमित्त एव दक्षिणः पन्था । यज्ञेन दानेनेत्या-

चा० चादौ श्रौते कर्मणि स्मार्त्तेषु च वापीकूपतडागादिकर्मस्वध-
 यनजपादिषु च विद्वत्सन्निधिमन्तरेणापि सर्वस्मिन् काले
 कर्ममात्रविदो नाधिकारोऽस्तीत्यशक्यं वक्तुमित्यर्थः ॥ तत्र हेतु-
 माह । अनुज्ञेति । भगवन्तं वा चर्हं विविदिषाणीत्यादिना
 राज्ञां स्वकीयकर्मनिर्वर्त्तने प्रार्थनादर्शनादेत एव मया समति-
 ष्टया स्तुवतामिति चानुज्ञोपलम्भादस्येवाविदुषामपि कर्म-
 ण्यधिकार इत्यर्थः ॥ उक्तमर्थमुपसंहरति । कर्ममात्रेति ॥
 विद्वत्समीपे तदनुज्ञामलब्ध्वा नास्ति कर्मानुष्ठानमित्येतन्निगम-

उ० अथ हैनं यजमान उवाच भगवन्तं वा अहं
विविदिषाणीत्युषस्तिरस्मि चाक्रायण इति हो-
वाच १ १ १ स होवाच भगवन्तं वा अहमेभिः
सर्वैरात्विज्यैः पर्यैशिषं भगवतो वा अहम-

भा० दिश्रुतेः । तयोक्तस्य मयेति च विशेषणाद्विद्वत्समक्षमेव कर्म-
ण्यनधिकारो न सर्वत्राग्निहोत्रस्मार्त्तकर्माध्यापनादिषु
च । अनुज्ञायास्तत्र दर्शनात् । कर्ममात्रविदामप्यधिकारः
सिद्धः कर्माणीति ॥ मूर्द्धा ते विपतिष्यतीत्येवमेवोद्गातारं
प्रतिहर्त्तारमुवाचेत्यादि समानमन्यत् । ते प्रस्तोत्रादयः
कर्मभ्यः समारता उपरताः सन्तो मूर्द्धपातभयान्तूष्णी-
मासाञ्चक्रिरे अन्यच्चाकुर्वन्तः । अर्थित्वात् ॥ १० ॥

अथानन्तरं ह एनमुषस्तिं यजमानो राजोवाच । भग-
वन्तं वै पूजावन्तं अहं विविदिषाणि वेदितुमिच्छामीत्युक्त
उषस्तिरस्मि चाक्रायणस्तवापि ओत्रपथमागतो यदीति

आ० यितुमितिशब्दः ॥ मूर्द्धा ते विपतिष्यतीत्येतदन्तं प्रस्तोत्रविषयं
वाक्यं व्याख्यातमित्यनुवदति । मूर्द्धति ॥ तूष्णीमित्यर्थस्यार्थमाह ।
अन्यच्चेति ॥ तत्र हेतुमाह । अर्थित्वादिति ॥ तत्तद्देवताविषय-
विज्ञानार्थित्वेन कर्मान्तरमकुर्वन्तश्चाक्रायणाभिमुखाः स्थिता
इत्यर्थः ॥ १० ॥

अथ हैनमित्यादि व्याकरोति । अथेति ॥ प्रस्तोत्रप्रभृतीनां
तूष्णींभावादिति शेषः ॥ चाक्रायणस्य वचनमङ्गीकरोति । सत्य-
मिति ॥ अङ्गीकारमेव स्फोरयति । एवमिति ॥ आत्विज्यैरि-
त्यस्य व्याख्यानं ऋत्विक्कर्मभिरिति । तदर्थमिति यावत् ॥ यदि
मामात्विज्यार्थमनुसंहितवानमि किमितीमानन्यान्वृतवानित्या-

उ० वित्यान्यानवृषि १ २ १ भगवांस्त्वेव मे सर्वै-
 रार्त्विज्यैरिति तथेत्यथ तर्हीत एव समतिसृष्टाः
 स्तुवतां यावत्वेभ्यो धनं दद्यास्तावन्मम दद्या
 इति तथेति ह यजमान उवाच १ ३ १ अथ
 हैनं प्रस्तोतोपससाद प्रस्तोतया देवता प्रस्ताव-

भा० होवाचोक्तवान् । स ह यजमान उवाच सत्यमेवमहं भगवन्तं
 बह्वृणमश्रौषं सर्वैश्च ऋत्विक्कर्मभिरार्त्विजैः पर्यैश्विषं
 पर्येषणं कृतवानस्मि । अन्विष्य भगवतो वा अहमवित्याऽ
 लाभेनान्यानिमानवृषि वृतवानस्मि । अद्यापि भगवांस्त्वेव
 मे मम सर्वैरार्त्विजैर्ऋत्विक्कर्मार्थमस्वित्युक्तस्तथेत्याहो-
 षस्तिः । किन्त्वथैवं तर्हीत एव त्वया पूर्वं वृता मया समति-
 सृष्टाः मया सम्यक् प्रसन्नेनानुज्ञाताः सन्तः स्तुवतां । त्वया
 त्वेतत्कार्यं । यावत्तु एभ्यः सर्वेभ्यो धनं दद्याः प्रयच्छसि
 तावन्मम दद्या इत्युक्तस्तथेति ह यजमान उवाच । अथ हैन-
 मौषस्थं वचः श्रुत्वा प्रस्तोतोपससादोषस्तिं विनयेनोपज-

षा० शङ्काह । अन्विष्येति ॥ एवं गते किमधुना कर्त्तव्यमित्याशङ्काह ।
 अद्यापीति ॥ चाक्रायणानुमतिं श्रुत्वा किमिदमिति व्याकुलितेषु
 प्रस्तोतृप्रभृतिषु ब्रूते । किन्त्विति ॥ उभयानुमत्यपेक्षयाऽऽन-
 न्तर्त्यमथशब्दः । ममालाभेनामीषां कृतत्वस्य निवृत्त्यवस्थाया-
 मित्याह ॥ तर्हीति ॥ अनुज्ञाताः सन्तः प्रस्तुतिं कुर्वतामित्याह ।
 स्तुवतामिति ॥ अस्त्वेवं तदर्थं पुनर्मया किं विधेयमित्या-
 शङ्काह । त्वया त्विति ॥ यजमानं प्रत्युषस्तिप्रोक्तं वचः श्रुत्वा-
 नन्तरमेवमुषस्तिं प्रस्तोता त्यक्त्वा व्याकुलत्वं शिथिलेनोपसन्नवा-

उ० मन्वायत्ता ताञ्चेदविद्वान्प्रस्तोथसि मूर्द्धा ते
 विपत्तिपथीति मा भगवानवोचत्कतमा सा देव-
 तेति १ ४ १ प्राण इति होवाच सर्वाणि ह वा
 इमानि भूतानि प्राणमेवाभिसंविशन्ति प्राणम-
 भ्युज्जिहते सैषा देवता प्रस्तावमन्वामता ताञ्चेद-
 विद्वान्प्रस्तोथो मूर्द्धा ते व्यपत्तिपथथोक्तस्य मयेति
 १ ५ १ अथ हैनमुज्जातोपससादोद्गातया देव-
 तोद्गीथमन्वायत्ता ताञ्चेदविद्वानुद्गास्यसि मूर्द्धा

भा० गम । प्रस्तोतया देवतेत्यादि मा मां भगवानवोचत् पूर्वं ।
 कतमा सा देवता या प्रस्तावभक्तिमन्वायत्तेति पृष्टः प्राण
 इति होवाच । युक्तं प्रस्तावस्य प्राणो देवतेति । कथं
 सर्वाणि स्थावरजङ्गमानि प्राणमेवाभिसंविशन्ति प्रलय-
 काले प्राणमभिलक्षयित्वा प्राणात्मनैवोज्जिहते प्राणादे-
 वोद्गच्छन्तीत्यर्थ उत्पत्तिकाले । अतः सैषा देवता प्रस्ताव-
 मन्वायत्ता ताञ्चेदविद्वान् त्वं प्रस्तोष्यः प्रस्तवनं प्रस्तावभक्तिं

आ० नित्याह । अथेति ॥ उपगतिप्रकारमभिनयति । प्रस्तोतरिति ॥
 प्रतिवचनमादाय प्रशब्दसामान्यं गृहीत्वा तात्पर्यमाह । पृष्ट
 इति ॥ कथमिह प्राणशब्दार्थो निश्चीयतामित्याशङ्क्य, त एव
 प्राण इति न्यायेनाह । कथमिति ॥ प्राणात्मनैव संविशन्तीति
 पूर्वेषां सम्बन्धः । प्राणशब्दार्थस्य परमात्मत्वेन निर्णीतत्वमतः
 शब्दार्थस्वेच्छब्दार्थो यदीत्युक्तः । मया तथोक्तस्य मूर्द्धा ते विप-
 तिपथीत्येवमुक्तस्य तव तत्काले स्वापराधावस्थायां मूर्द्धा व्यप-
 तिपथदेवेति योजना । प्रमादस्य महतस्त्वया परिहृतत्वादित्यतः शब्दार्थः ।

उ० ते विपतिथतीति मा भगवानवोचत्कतमा सा देवतेति १ ६ १ आदित्य इति होवाच सर्वाणीह वा इमानि भूतान्यादित्यमुच्चैः सन्तं गायन्ति सैषा देवतोद्गीथमन्वायन्ता ताञ्चेदविद्वानुदगास्यो मूर्द्धा ते व्यपतिथन्तथोक्तस्य मयेति १ ७ १ अथ हैनं प्रतिहर्त्तोपससाद प्रतिहर्त्तया देवता प्रतिहारमन्वायन्ता ताञ्चेदविद्वान् पतिहरिष्यसि मूर्द्धा ते विपतिथतीति मा भगवानवोचत्कतमा सा देवतेति १ ८ १ अनुमिति होवाच सर्वाणि ह वा

भा० कृतवानसि यदि मूर्द्धा शिरस्ते व्यपतिथद्विपतितमभविष्यन्तथोक्तस्य मया तत्काले मूर्द्धा ते विपतिथतीति । अतस्त्वया साधु कृतं । मया निषिद्धः कर्माणो यदुपरममकार्षीरित्यभिप्रायः । तथोद्गाता पप्रच्छ कतमा सोद्गीथभक्तिमनुगताऽन्वायन्ता देवतेति पृष्ट आदित्य इति होवाच । सर्वाणि ह वा इमानि भूतानि आदित्यमुच्चैरुद्धं सन्तं गायन्ति शब्दयन्ति सुवन्तीत्यभिप्रायः । उच्छब्दसामान्यात्प्रशब्दसामान्यादिव प्राणोऽतः सैषा देवतेत्यादि पूर्ववत् । एवमेवाथ हैनं प्रतिहर्त्तोपससाद कतमा सा देवता प्रतिहारमन्वा-

षा० यथा प्रशब्दसामान्यात्प्राणः प्रस्तावदेवतेत्युक्तं तथादित्योद्गीथयोश्च उच्छब्दसामान्यादुद्गीथदेवता आदित्य इत्याह । उच्छब्देति ॥ उक्तसामान्यपरामर्शार्थोऽतः शब्दः । सर्वमेव प्रस्तावदुद्गातव्येत्यर्थः । ऋत्विग्भ्यां प्रस्तावोद्गीथदेवतयोर्विज्ञानानन्तर्यमथ-

उ० इमानि भूतान्यन्नमेव प्रतिहरमाणानि जीवन्ति
 सैषा देवता प्रतिहारमन्वायता ताञ्चेदवि-
 द्वाप्रत्यहरिषो मूर्द्धा ते व्यपतिथतथोक्तस्य
 मयेति तथोक्तस्य मयेति १ ६ १ एकादशः
 खण्डः १ ११ १

अथातः शौच उद्गीथस्तद्ध वक्तो दाल्भ्यो ग्लोवो
 वा मैत्रेयः स्वाध्यायमुद्ववाज १ १ १ तस्मै श्वा

भा० यत्ता इति पृष्ठोऽन्नमिति होवाच । सर्वाणि ह वा इमानि
 भूतान्यन्नमेवात्मानं प्रति सर्वतः प्रतिहरमाणानि जीवन्ति ।
 सैषा देवता प्रतिशब्दसामान्यात्प्रतिहारभक्तिमनुगता ।
 समानमन्यत् । तथोक्तस्य मयेति । प्रस्तावोद्गीथप्रतिहार-
 भक्तीः प्राणादित्यानदृष्ट्योपासीतेति समुदायार्थः । प्राणा-
 द्यापत्तिः कर्मसमृद्धिर्वा फलमिति ॥ ११ ॥

अतीते खण्डेऽन्नानाग्निनिमित्ता कष्टावस्थोक्तोच्छिष्ट-
 पर्युषितभक्षणलक्षणा सा मा भूदित्यन्नलाभायाधानन्तरं

आ० शब्दार्थः ॥ कथमन्नस्य प्रतिहारत्वं तदाह । सर्वाणीति । ताञ्चेद-
 विद्वानित्याद्यन्यदित्युच्यते । तथोक्तस्य मयेत्येतदन्तमिति शेषः ॥
 कीदृगुपासनमस्मिन् प्रकरणे विवक्षितमित्याशङ्काह । प्रस्तावेति ॥
 उपास्तित्रयस्य फलं दर्शयति । प्राणादीति ॥ ११ ॥

पूर्वोत्तरखण्डयोः सङ्गतिं दर्शयन्नुपासनान्तरं प्रस्तौति । अतीत
 इति ॥ अन्नलाभस्यापेक्षित्वमतःशब्दार्थः ॥ प्रकारान्तरेणोद्गीथो-
 पासनमन्नकामस्य प्रस्तुत्य प्रतिपत्तिसौकर्यार्थमाख्यायिकामा-

उ० श्वेतः प्रादुर्बभूव तमन्ये श्वान उपसमेत्योचुरन्नं
नो भगवानागायतु अशनायाम वा इति १ २ १

भा० श्रौवः श्वभिर्दष्ट उद्गीथ उद्गानं सामातः प्रसूयते । तत्र
किल वक्तो नामतो दल्लस्यापत्यं दाल्भ्यो ग्लावो वा नामतः
मित्रायाश्चापत्यं मैत्रेयो । वाशब्दश्चार्थः । द्यामुध्यायणो
ह्यसौ । वस्तुविषये क्रियास्त्रिव विकल्पानुपपत्तेः । द्विनाम
द्विगोत्र इत्यादि हि स्मृतिः । दृश्यते च उभयतः पिण्ड-
भाक्तं ॥ उद्गीथे वद्धचित्तत्वादृषावनादरादा वाशब्दः
स्वाध्यायार्थः । स्वाध्यायं कर्तुं यामाददिरुद्धव्राजोद्गतवान्

आ० दत्ते । तत्रेति ॥ न केवलं दल्लस्यापत्यं किन्तु मित्रायाश्चेति
चार्थः । न च सा दल्लस्य पत्नी इति युक्तं । तथा सति मैत्रेयपदस्य
वैयर्थ्यात् । पत्यन्तरापत्यत्वव्यावृत्त्यर्थमिति चेन्न । प्रयोजनाभावात् ॥
नन्वत्र वाशब्दात् द्वावपि विवक्षिताविति चेन्नेत्याह । वाशब्द
इति ॥ कथं पुनर्दल्लस्यापत्यं वक्तुमर्हति मित्रायाश्चापत्यं भवितु-
मुत्सहते तत्राह । द्यामुध्यायणो ह्येत्येति ॥ चैकितायनो दाल्भ्य
इत्यत्रोक्तमेतदिति सूचयितुं हिशब्दः । उदितानुदितहोम-
वत्केषाञ्चिद्दृष्ट्या वक्तोऽसावन्येषां ग्लाव इत्येकस्मिन्नपि विकल्पो
भविष्यति नेत्याह । वस्तुविषय इति ॥ कथं पुनर्विना मान-
मेकस्यैव द्विनामत्वाद्यङ्गीक्रियते तत्राह । द्विनामेति ॥ इत्यादि-
वाक्यं स्मृतिरूपं धर्मशास्त्रे प्रसिद्धमित्यर्थः ॥ द्विगोत्रत्वमेकस्य
लौकिकेऽपि प्रसिद्धमित्याह । दृश्यते चेति ॥ यतः सुतो जायते
येन चायं धर्मतो गृह्यते तयोर्बभूवोरित्याह । उभयत इति ॥
उभयोऽप्यसौ ऋक्थो पिण्डदाता च धर्मत इति स्मरन्तीत्यर्थः ।
दाल्भ्यादन्यो मैत्रेय इत्यङ्गीकृत्याह । उद्गीथ इति । तदुपास्तौ
तात्पर्यमृषावनादरे हेतुः । तस्मादधिचयमधिदयं वा विवक्षित-

उ० तान्होवाचेहैव मा प्रातरूपसमीयातेति तद्ध

भा० विविक्तदेशस्योदकाभ्यासं । उद्धव्राज प्रतिपालयाञ्चकारेति
चैकवचनास्त्रिङ्गादेकोऽष्टावृषिः । श्रोद्धीयकालप्रतिपा-
लनादृषेः स्वाध्यायकरणमन्त्रकामनयेति लक्ष्यत इत्य-
भिप्रायतः स्वाध्यायेन तोषिता देवता ऋषिर्वा श्वरूपं
गृहीत्वा आ श्वेतः सन् तस्मै ऋषये तदनुग्रहार्थं प्रादुर्बभूव
प्रादुश्चकार तमन्ये शुक्लं श्वानं क्षुद्रकाः क्षुद्रकाः श्वान
उपसमेत्योचुस्तवन्तोऽन्नं नोऽस्मभ्यं भगवानागायत्वा-
गानेन निष्पादयत्वित्यर्थः । मुख्यप्राणवागादयो वा प्राण-
मन्त्रभुजः स्वाध्यायपरितोषिताः सन्तोऽनुगृह्णीयुरेनं
श्वरूपमादायेति युक्तमेवं प्रतिपत्तुं । अशनायाम वै बुभु-

षा० मित्यर्थः । पक्षान्तरयोतनार्थो वाशब्दः । श्रोतो वाशब्दस्तर्हि
किमर्थमित्याशङ्क्य पाठादन्यन्न तस्मात् फलमित्याह । वाशब्द इति ॥
मैत्रेयान्तवाक्यं व्याख्याय स्वाध्यायमित्यादि व्याचष्टे । स्वाध्याय-
मिति ॥ यदुक्तमृषिरेको वकादिशब्दैरुच्यते इति तत्र लिङ्ग-
माह । उद्धव्राजेति ॥ श्रुनामुद्धीयः श्रोद्धीयस्तत्कालस्य प्रति-
पालनं प्रतिक्षणमृषेर्दृश्यते तेषां श्रोद्गानमन्त्रार्थं तदृषेरपि
स्वाध्यायकरणं तदर्थमित्याह । श्रोद्गीयेति ॥ यथाक्तार्थ-
वाचिशब्दाभावेऽपि सामर्थ्यादयमर्थो भवतीत्याह । अभि-
प्रायत इति ॥ तस्मा इत्यादि व्याचष्टे । स्वाध्यायेनेति ॥ क्षुद्रकाः
क्षुद्रकाः शिशव इति यावत् । श्वेतश्चा कश्चिदृषिर्देवता वा । अन्ये
च श्वानो देवता ऋषयो वेत्युक्तं ॥

सन्नति विवक्षितं पक्षमाह । मुख्येति ॥ तमूचुरिति सम्बन्धः ॥
तानेव विशिनष्टि । प्राणमन्त्रिति ॥ मुख्यप्राणसहितवागादिग्रहे

उ० वको दाल्भ्यो ग्लावो वा मैत्रेयः प्रतिपालयाञ्च-
कार ॥ ३ ॥ ते ह यथैवेदं वहिष्पवमानेन
स्तोथमाणाः संरब्धाः सर्पन्तीत्येवमासमृपुस्ते
ह समुपविश्य हिञ्चक्रुः । ४ । ॐमदारमो

भा० चिताः सो वै इत्येवमुक्तवन्तः । स आ श्वेतस्तान् चुल्ल-
कान् शुन इहैवास्मिन्नेव देशे मा मां प्रातःकाल
उपसमीयातेति । दैर्घ्यं कान्दसं समीयातेति प्रमाद-
पाठो वा । प्रातःकालकरणं तत्काल एव कर्त्तव्यार्थं ।
अन्नदस्य वा सवितुरपराक्तेनाभिमुख्यात्तत्तत्रैव ह वको
दाल्भ्यो ग्लावो वा मैत्रेय ऋषिः प्रतिपालयाञ्चकार
प्रतीक्षणं कृतवानित्यर्थः ॥

ते श्वानस्तत्रैवागत्य ऋषेः समक्षं यथैवेह कर्मणि
वहिष्पवमानेन स्तोत्रेण स्तोथ्यमाणा उद्गातृपुरुषाः संरब्धाः

आ० हेतुमाह । स्वाध्यायेति ॥ अन्यथा वाक्यमनिर्द्धारितं स्यादिति
भावः । किमित्यन्नं भवद्भ्यो मया सम्पाद्यते । न हि भवतामभोक्तृणां
तेन कृतमस्तीत्याशङ्क्य त्वन्निष्ठचेतनद्वारेणास्माकमपि भोगसिद्धे-
र्नैवमित्याह । अशनायाम वा इत्यादिना ॥ किमिति प्रातःकाल-
प्रतीक्षणं कृतं तत्राह । प्रातरिति । उद्गानस्येति शेषः ॥ प्रातः-
कालप्रतीक्षणकरणे कारणान्तरमाह । अन्नदस्येति ॥ तस्य दृष्टि-
द्वारान्नदत्वमेष्टव्यं ॥ तज्ज्ञेत्यादि व्याचष्टे । तत्तत्रेति ॥ ऋषेरन्न-
कामत्वमितोऽवगतं ॥

ते हेत्यादि व्याकरोति । ते श्वान इति । समक्षमासद्यपु रिति
सम्बन्धः । उद्गातृपुरुषा इत्यध्वर्युप्रमुखा यजमानपर्यन्ता गृह्यन्ते

उ० पिबामो देवो वरुणः प्रजापतिः सविता २ ऽ-
न्नमिहा २ ऽहरद २ ऽन्नपते २ ऽन्नमिहाहरा २ ऽहरो ३-
मिति १ ५ १ द्वादशः खण्डः ॥ १२ ॥

भा० संलग्नाः अन्योऽन्यमेव सर्पन्ति । एवं मुखेनान्योन्यस्य पुच्छं
गृहीत्वा आससृपुरासृप्तवन्तः परिभ्रमणं कृतवन्त इत्यर्थः ।
त एवं संसृष्य समुपविशोपविष्टाः सन्तो हिञ्चकुर्हिङ्कारं
कृतवन्तः । ओमदामो पिबामो । देवो द्योतनात् । वरुणो वर्ष-
णाज्जगतः । प्रजापतिः पालनात्प्रजानां । सविता प्रसवित-
त्वात्सर्वस्यादित्य उच्यते । एतैः पर्यायैः स एवम्भूत आदि-
त्योऽन्नमस्रभ्यमिहाहरत् आहरत्विति । त एवं हिं कृत्वा
पुनरप्युचुः । स त्वं हे अन्नपते । स हि सर्वस्यान्नस्य प्रसवित-
त्वात्पतिः । न हि तत्पाकेन विना प्रसूतमन्नमणुमात्रमपि
जायते प्राणिनां । अतोऽन्नपतिः । हेऽन्नपते ऽन्नमस्रभ्यमि-
हाहरेति । अभ्यास आदरार्थः । ॐमिति ॥ १२ ॥

षा० अन्योऽन्यसंलग्नाः सर्पन्तीति शेषः ॥ हिङ्काररूपमाह । ओमित्या-
दिना ॥ त्रिवारमोकारो गानार्थमुच्चारितः । अदाम अशनं
करवाम । पिबाम पानं करवामेत्येतत् । इति शब्दे हिङ्कारसमा-
त्यर्थः ॥ अत्र प्रसवितत्वमादित्यस्य साधयति । न हीति ॥ इहेति
प्रकृतदेशोक्तिः । ॐकारः सवित्प्रार्थनामन्त्रसमात्यर्थः । भक्ति-
वधयोपास्तिसमात्यर्थमितिपदं ॥ १२ ॥

उ० अयं वाव लोको हाउकारो वायुर्हाइकार-
श्चन्द्रमा अथकारः १

भा० भक्तिविषयोपासनं सामावयवसम्बन्धमित्यतः सामावय-
वान्तरस्तोभाक्षरविषयाण्युपासनान्तराणि संहतान्युपदि-
श्यन्ते । अनन्तरं सामावयवसम्बद्धत्वाविशेषादयं वा वायमेव
लोको वा हाउकारः स्तोभो रथन्तरे सांनि प्रसिद्धः । इयं
वै रथन्तर इति । अस्मात्सम्बन्धसामान्याद्वाउकारस्तोभो-
ऽयं लोक इत्येवमुपासीत । वायुर्हाइकारः । वामदेव्ये सामनि
हाइकारः प्रसिद्धः । वाय्वसम्बन्धश्च वामदेव्यस्य सांनि

च्चा० ननु भक्तिसम्बन्धानामुपासनानां ज्ञातत्वात्समस्तस्येत्यादि वक्तव्ये
किमनन्तरखण्डेनेत्याशङ्काह । भक्तीति ॥ इत्यतोऽस्मात्सङ्गा-
दिति यावत् ॥ ऋगक्षराणि गीयन्ते तद्वतिरिक्तानि वाचशू-
न्यानि गीतिसिद्धार्थानि स्तोभाक्षराणि परिभाष्यन्ते तानि च
कर्म्मपूर्वनिवृत्तिद्वारेण फलवत्त्वादुपास्यानि तदुपास्तिविधिप-
रमुत्तरवाक्यमित्यर्थः ॥ वक्ष्यमाणोपासनानां प्रत्येकं स्वातन्त्र्यं
नास्तीत्याह । संहतानीति ॥ तेषामनन्तरमुपदेशे हेतुमाह ।
सामावयवेति ॥ न चैवंविधस्तोभो नास्तीति वाच्यमित्याह । रथ-
न्तर इति ॥ तथापि कथं पृथिवीदृष्ट्या यथोक्तस्तोभस्योपास्यत्वं
तत्राह । इयं रथन्तर इति ॥ इयं रथन्तर इत्यत्र पृथिव्या रथन्त-
रत्वं श्रुतं । प्रस्तुतश्च स्तोभो रथन्तरेऽस्तीत्युक्तं । तथा च यथोक्ता-
त्सम्बन्धरूपात्सादृश्यात्पृथिवीदृष्ट्या हाउकार उपास्य इत्यर्थः ॥ कथं
पुनर्वायुदृष्ट्या हाइकारस्योपास्यत्वं तत्राह । वाय्वसम्बन्धश्चेति ॥
हाइकारो वामदेव्ये सांनि प्रसिद्धः । तस्य च वायोरुपास्य सम्बन्धः ।
योनिर्भेद्युनेच्छावतीनामपां वायुः पृथिव्यवर्तत ततो वामदेव्यं

उ० आत्मेहकारोऽग्निरिकारः १ १ १ आदित्य
उकारः निहव एकारो विश्वे देवा औहो-
इकारः प्रजापतिर्हिंकारः प्राणः स्वरोऽन्नं या
वाग्विराद् १ २ १ अनिरुक्तस्त्रयोदशस्तोभः
सञ्चारो हुंकारः १ ३ १

भा० योनिरिति । अस्मात्सामान्याद्वाइकारं वायुदृष्ट्योपासीत ।
चन्द्रमा अथकारः । चन्द्रदृष्ट्याऽथकारमुपासीत । अन्ने
हीदं स्थितं अन्नात्मा चन्द्रः । यकाराकारसामान्याच्च ।
आत्मा इहकारः । इहेति स्तोभः । प्रत्यक्षो ह्यात्मा
इहेति व्यपदिश्यते । इहेति च स्तोभः । तत्सामान्यादग्निरि-
कार इति । ईनिधानानि चाग्नेयानि सर्वाणि सामानीति ।
अतस्तत्सामान्यादादित्य ऊकारः । ऊच्चैरूद्धं सन्तमादित्यं

षा० सामाभवदिति श्रुतेः । तस्माद्यथोक्तादामदेव्यसामसम्बन्धसामा-
न्यादायुदृष्ट्या ह्वाइकारमुपासीतेत्यर्थः ॥

कथमथकारस्य चन्द्रदृष्ट्योपासनं तत्राह । अन्ने हीति ॥ तथा
च यकारसामान्याद्यथोक्तोपास्तिसिद्धिरिति शेषः । यकारवद-
कारसामान्याच्च चन्द्रदृष्ट्याऽथकारमुपासीतेत्याह । यकारेति ॥
अथकारे तावद्युक्तोऽकारोऽन्नात्मनि चन्द्रमस्यपि सोऽस्तीति
तद्युक्तं यथोक्तमुपासनमित्यर्थः । प्रथममप्रत्यक्षः पञ्चात्यत्यक्षो-
भवन्निति शेषः । तत्सामान्यमिहेति व्यपदिश्यमानत्वं । तस्मादात्म-
दृष्टिरिहेति स्तोभे कर्त्तव्येत्याह । तत्सामान्यादिति ॥ अग्निदृष्टिरि-
काराख्ये स्तोभाक्षरे कर्त्तव्येत्यत्र हेतुमाह । ईनिधानानीति ॥
ईकारो निधीयते येषु सामसु तान्याग्नेयानि प्रसिद्धानि । तथा च
वेष्मग्निरिकारश्चेत्युभयोर्भावादस्मात्सादृश्यादोकारमग्निदृष्ट्योपा-

उ० दुग्धेऽस्मै वाग्दोहं यो वाचौ दोहोऽनुवाननादो
भवति य एतामेव ११ साम्नामुपनिषदं वेदोप-
निषदं वेद इति ॥ ४ ॥ तृतीयस्य त्रयोदशः
खण्डः ॥ १३ ॥ इति छान्दोग्योपनिषद्ब्राह्मणे
प्रथमः प्रपाठकः समाप्तः ॥ १ ॥

भा० गायन्तीत्यूकारश्चायं स्तोमः । आदित्यदैवत्ये सान्नि स्तोम
इत्यादित्य ऊकारः ॥ निहव इत्याङ्गानमेकारः स्तोमः ।
एहोति चाङ्गयन्तीति तत्सामान्यात् । विश्वे देवा औहोइ-
कारो वैश्वदेव्ये सान्नि स्तोमस्य दर्शनात् । प्रजापतिर्हिङ्कारः ।
अनिरुक्त्याद्धिङ्कारस्य चाव्यक्तत्वात् । प्राणः स्वरः । स्वर इति
स्तोमः । प्राणस्य च स्वरहेतुत्वसामान्यात् । अन्नं या । या
इति स्तोमोऽन्नं । अन्नेन हीदं यातीतस्तत्सामान्याद्वागिति

आ० सीतेत्यर्थः ॥ ऊकारमादित्यदृष्ट्या कथमुपासीतेत्याशङ्काह ।
उच्चैरिति ॥ ऊकारादित्ययोर्विधान्तरेण सादृश्यमाह । आदि-
त्येति ॥ एकारसामान्यान्निहवदृष्टिरेकारे स्तोमे कार्य्येत्याह ।
निहव इत्यादिना ॥ औहोइकारस्य विश्वेदेवदृष्ट्योपासौ
हेतुमाह । वैश्वदेव्य इति ॥ प्रजापतिदृष्ट्या हिङ्कारोपासत्वे हेतुः ।
अनिरुक्त्यादिति ॥ नीलपीतादिरूपेण निरुक्त्यविषयत्वात्प्रजापते-
रित्यर्थः । अव्यक्तत्वाद्रूपादिरहितत्वादित्यर्थः । प्राणस्य चेति
चकारात्स्वरस्य चेत्यर्थः ॥ स्वरहेतुत्वं तन्निर्वर्त्तकत्वेन तदात्मकत्वं ।
वाक्यं याचये । या इतीति ॥ अन्नदृष्टिर्या इति स्तोमे कर्त्तव्ये-
त्यत्र हेतुमाह । अन्नेनेति ॥ विराड्दृष्टिर्वागिति स्तोमे कार्य्येत्यत्र
हेतुमाह । वैराज इति ॥ अनिरुक्तः कारणात्मा ॥ तस्यानिरुक्तत्वं
साधयति । अव्यक्तत्वादिति ॥ स चानेकधा कार्य्यरूपेण सञ्च-

भा० स्तोभो विराडन्नं देवताविशेषो वा । वैराजे सास्त्रि स्तोभ-
दर्शनात् । अनिरुक्तोऽव्यक्तत्वादिदं चेदच्चेति निर्वर्तुं न
शक्यत इत्यतः सञ्चरो विकल्पमानस्वरूप इत्यर्थः ॥ कोऽ
सावित्याह । ऊङ्कारः । अव्यक्तो ह्ययमतोऽनिरुक्तविशेष
एवोपास्य इत्यभिप्रायः । स्तोभाच्चरोपासनाफलमाह ।
दुग्धेऽसौ वाग्दोहमित्याद्युक्तार्थं । य एतामेवं यथोक्तलक्षणं
साक्षां सामावयवस्तोभाच्चरविषयामुपनिषदं दर्शनं वेद
तस्यैतद्यथोक्तं फलमित्यर्थः ॥ द्विरभ्यासोऽध्यायसमाप्त्यर्थः ।
सामावयवविषयोपासनाविशेषपरिसमाप्त्यर्थ इतिशब्दः
॥ १३ ॥ इति श्रीमद्भोविन्दभगवत्पूज्यपादशिष्यपरमहंस-
परिव्राजकाचार्यश्रीमच्छङ्करभगवत्पादकृतौ क्कान्दोग्यो-
पनिषद्विवरणे प्रथमः प्रपाठकः समाप्तः ॥ १ ॥

भा० रतीति सञ्चरः । ऊङ्कारोऽपि शाखाभेदेन विकल्पमान-
स्वरूपस्त्वयोदशस्वायं वावेत्यारभ्य गण्यमानस्ततस्तत्र कारणदृष्ट्या
ऊङ्कारमुपासीतेत्यर्थः ॥ उक्तमेवोपपादयति । अव्यक्तो हीति ॥
तत्र विकल्पमानत्वं हेतुः । नैतानि व्यस्तान्युपासनानि प्रत्येकं
फलाश्रवणात् । समस्तं पुनरेकमिदमुपासनमेकफलत्वादित्यभि-
प्रेत्याह । स्तोभाच्चरेति ॥ उपनिषदं वेदोपनिषदं वेदेत्यावृत्ते-
स्तात्यर्थमाह । द्विरभ्यास इति ॥ प्रथमप्रपाठकव्याख्यानसमाप्ता-
वितिशब्दः ॥ १३ ॥ इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकशुद्धानन्द-
पूज्यपादशिष्यभवदानन्दज्ञानकृतायां क्कान्दोग्यभाष्यटीकायां
प्रथमोऽध्यायः समाप्तः ॥ १ ॥

उ० ॥ ॐ ॥ समस्तस्य खलु साम्न उपासनं साधु
यत्खलु साधु तत्सामेत्याचक्षते यदसाधु तदसामेति
॥ १ ॥ तदुताप्याहुः साम्नैनमुपागादिति साधुनैन-
मुपागादित्येव तदाहुरसाम्नैनमुपागादित्यसाधु-

भा० आमित्येतदक्षरमित्यादिना सामावयवविशेषमुपास-
नमनेकफलमुपदिष्टं । अनन्तरञ्च स्तोभाक्षरविषयमुपासन-
मुक्तं । सर्वथापि सामैकदेशसम्बद्धमेव तदिति । अथेदानीं
समस्ते साम्नि समस्तसामविषयाण्युपासनानि वक्ष्यामीत्या-
रभते श्रुतिः । युक्तं ह्येकदेशोपासनानन्तरमेकदेशिविषयमु-
पासनमुच्यत इति । समस्तस्य सर्वावयवविशिष्टस्य पाञ्चभ-
क्तिकस्य साप्तभक्तिकस्य चेत्यर्थः । खल्विति वाक्यालङ्कारार्थः ।
साम्न उपासनं साधु । समस्ते साम्नि साधुदृष्टिविधिपरत्वान्न

आ० ॥ ॐ ॥ पूर्वोत्तरप्रपाठकयोः सङ्गतिं दर्शयति । आमित्येतदि-
त्यादिना ॥ सर्वथापि सामावयवविषयत्वे स्तोभाक्षरविषयत्वे
चेत्यर्थः । इतिशब्दो हेत्वर्थः ॥ यस्मादेकदेशविषयाण्युपासनानि
वृत्तानि तस्मात्तानि समस्तविषयाणि वक्तव्यानीत्यर्थः । एकदे-
शोपास्तित्याख्यानन्तर्यमथशब्दार्थः ॥ कथमुक्तवक्ष्यमाणोपासन-
योरिदं पौर्वापर्यं तत्राह । युक्तं हीति ॥ समस्तस्योपासनं
साध्विति वचनादवयवोपासनं निन्दितत्वादननुष्ठेयमित्याश-
ङ्गाह । समस्त इति ॥ अर्थादस्ति निन्देति शङ्कते । नन्विति ॥
पूर्वत्रापि साधुत्वस्य विद्यमानस्यैव विशेषणत्वेनानुपादानान्ना-
र्थादपि निन्देति परिहरति । न साध्विति ॥ यत्खल्वित्यादि-
व्याख्यातुं पातनिकामाह । साधुशब्द इति ॥ वाक्यमवतार्य
व्याचष्टे । कथमित्यादिना ॥

उ० नैनमुपागादित्येव तदाहुः ॥२॥ अथोताप्याहुः
साम नो वतेति यत्साधु भवति साधु वतेत्येव
तदाहुरसाम नो वतेति यदसाधु भवत्यसाधु

भा० पूर्वीपासननिन्दार्थत्वं साधुशब्दस्य । ननु लोके पूर्वत्रावि-
द्यमानं साधुत्वं समस्ते सामान्यभिधीयते । न साधु सामेत्युपास्त
इत्युपसंहारात् । साधुशब्दः शोभनवाची । कथमवगम्यत
इत्याह । यत्खलु लोके साधुशोभनमनवद्यं प्रसिद्धं तस्मा-
त्सामेत्याचक्षते कुशलाः । यदसाधु विपरीतं तदसामेति ।

तत्तत्रैव साध्वसाधुविवेककरणे उताप्याहुः । साम्ना एनं
राजानं सामन्तञ्चोपागादुपगतवान् । कोऽसौ । यतोऽसा-
धुत्वप्राप्त्याशङ्का स इत्यभिप्रायः । शोभनाभिप्रायेण
साधुनैनमुपागादित्येव तत्तत्राहुः लाकिका बन्धनाद्य-
साधुकार्यमपश्यन्तः । यत्र पुनर्विपर्यये बन्धनाद्यसाधुकार्यं
पश्यन्ति तत्रासाम्नैनमुपागादित्यसाधुनैनमुपागादित्येव

प्या० किं पुनरेवं विवेककरणे कारणमित्याशङ्क्याह । तत्तत्रेति ॥
विवेककरणोपायभेदविकल्पार्थमतेत्युभयत्र पदं साम्नैनमित्या-
दिना साधुनेत्यादिवाक्यस्य पौनरुक्त्यमाशङ्क्य व्याख्याव्याख्येयभा-
वान्मैवमित्याह । शोभनेति ॥ शोभनकार्यदर्शने सतीति यावत् ॥
तत्रैव हेत्वन्तरमाह । बन्धनादीति ॥ असाप्तेत्यादि व्याचष्टे । यत्रेति ॥

कार्यगम्यं साधुत्वमसाधुत्वञ्चेत्क्वा खानुभवगम्यं तदुपन्यस्यति ।
अथेति ॥ कार्योत्तस्य साधुत्वादिविवेकानन्तर्यमप्यशब्दार्थः ॥
स्वसंवेद्यं साधुत्वमसाधुत्वञ्चेति शेषः ॥ तत्र साधुत्वं खानुभव-
सिद्धमित्येतद्युत्पादयति । सामेति ॥ यत्साध्वित्यादिवाक्यस्य

उ० वतेत्येव तदाहुः ॥३॥ स य एतदेवं विद्वान्साधु
सामेत्युपास्तेभ्यःशो ह यदेन॥ साधवो धर्मी
आ च गच्छेयुरूपचनमेयुः ॥४॥ चतुर्थस्य प्रथमः
खण्डः ॥ १ ॥

भा० तदाहुः ॥ २ ॥ अथोताप्याहुः स्वसंवेद्यं साम नोऽस्माकं वने-
त्यनुकम्पयतः संवृत्तमित्याहुः । एतन्नैरुक्तं भवति यत्साधु
भवति साधु वतेत्येव तदाहुः । विपर्यये जातेऽसाम नोव-
तेति । यदसाधु भवत्यसाधु वनेत्येव तदाहुः । तस्मात्साम-
साधुशब्दयोरेकार्थत्वं सिद्धं ॥

अतः स यः कश्चित्साधु सामेति साधुगुणवत्सामेत्युपास्ते
समस्तं सामसाधुगुणवद्विद्वांस्तस्मैतत्फलमभ्याशो ह क्षिप्रं
यदिति क्रियाविशेषणार्थमेनमुपासकं साधवः शोभनधर्माः
श्रुतिसूत्र्यविरुद्धा आ च गच्छेयुरागच्छेयुश्च न केवल-
मागच्छेयुरूपचनमेयुरूपनमेयुश्च भोग्यत्वेनोपतिष्ठेयुरि-
त्यर्थः ॥ १ ॥

चा० पूर्वेण पौनरुक्त्यमाशङ्क्याह । एतदिति ॥ असामेत्यादि व्याचष्टे ।
विपर्यय इति ॥ वतेत्याहुरिति सम्बन्धः ॥ किन्नैरुक्तं भवति
तदाह । यदसाध्विति ॥ साधुशब्दः शोभनवार्त्तात्युक्तमुपसं-
हरति । तस्मादिति ॥ तयोरेकार्थत्वमतःशब्दार्थः ॥ उपासकमेव
विशिनष्टि । समस्तमिति ॥ आगच्छेयुरिति वत्तत्त्विप्रमेवेति
क्रियाविशेषणत्वं यदित्यस्य द्रष्टव्यं ॥ १ ॥

उ० लोकेषु पञ्चविधं समोपासीत पृथिवी हि-
ङ्गारः ।

भा० कानि पुनस्तानि साधुदृष्टिविशिष्टानि समस्तानि
सामान्यपास्यानीति । इमानि तान्युच्यन्ते लोकेषु पञ्चवि-
धमित्यादीनि । ननु लोकादिदृष्ट्या तान्युपास्यानि साधु-
दृष्ट्या चेति विरुद्धं । न । साध्वर्थस्य लोकादिकार्येषु
कारणस्यानुगतत्वात् । मृदादिवद्वटादिविकारेषु । साधु-
शब्दवाच्योऽर्थो धर्मा ब्रह्म वा सर्वथापि लोकादिकार्ये-
ष्वनुगतं । अतो यथा यत्र घटादिदृष्टिर्मृदादिदृष्ट्यानु-
गतैव सा । तथा साधुदृष्ट्यानुगतैव लोकादिदृष्टिः । धर्मा-
दिकार्यत्वाल्लोकादीनां ॥

यद्यपि कारणत्वमविशिष्टं ब्रह्मधर्मयोः । धर्म एव साधु-
शब्दवाच्य इति युक्तं साधुकारी साधुर्भवतीति । धर्मवि-

ष्या० एकस्योभयदृष्टिविषयत्वमयुक्तं ॥ नहि घटे दृष्टिगोचरः सन्
पटदृष्टेरपि गोचरः स्यादिति शङ्कते । नन्विति ॥ एकस्मिन्नपि
प्रस्तुतं दृष्टिद्वयमविरुद्धमिति समाधत्ते । न साध्वर्थस्येति ॥ यथा
घटादिषु मृदाद्यनुगतं तथा साधुशब्दार्थस्य कारणस्य लोकादिषु
कार्येष्वनुगतत्वात्तद्व्युत्पत्तौ साधुदृष्टेरनुगमात्तद्विषयस्यैकत्र विरो-
धोऽस्तीत्यर्थः ॥ तदेव स्फुटयति । साधुशब्देति ॥ साध्वर्थस्य
लोकेष्वनुगतिरपिशब्दार्थः । यत्रेति देवदत्तांक्तिः । सा घटादि-
दृष्टिस्तत्रेति शेषः ॥

ननु साधुशब्दार्थयोर्धर्मब्रह्मणोस्तुल्यं कारणत्वं । तथा चात्र
साधुशब्दार्थो न व्यवस्थितः स्यादन्याय्यस्यानेकार्थत्वमित्याशङ्क्याह ।

भा० षथे साधुशब्दप्रयोगात् । ननु लोकादिकार्येषु कारणस्या-
 नुगतत्वादर्थप्राप्त्यैव तद्वृष्टिरिति साधु सामेत्युपास्त इति
 न वक्तव्यं । न । शास्त्रगम्यत्वात्तद्वृष्टेः । सर्वत्र हि शास्त्रप्रापिता
 एव धर्मा उपास्या न विद्यमाना अथशास्त्रीयाः । लोकेषु
 पृथिव्यादिषु पञ्चविधं पञ्चभक्तिभेदेन पञ्चप्रकारं साधु
 समस्तं सामोपासीत । कथं । पृथिवी हिङ्गारः । लोकेष्विति
 या सप्तमी तां प्रथमात्वेन विपरिणम्य पृथिव्यादिदृष्ट्या
 हिङ्गारे पृथिवी हिङ्गार इत्युपासीत ॥

आ० यद्यपीति ॥ धर्म एवेत्यत्र तथापीति च वक्तव्यं । ब्रह्मणि तु पर-
 मानन्दे साधुशब्दे भक्त्या गमयितव्यः । न च धर्मस्य निमि-
 त्तकारणत्वान्न कार्यानुगतिरिति वाच्यं । कर्मापूर्वसहितदधिप-
 यः प्रभृत्यवयवसमुदायस्य धर्मत्वात् तत्परिणामत्वाच्च कार्यस्य ।
 तत्र तदनुगतिसिद्धेरिति द्रष्टव्यं ॥ अपूर्वत्वाभावेन विधिमाप्ति-
 पति । नन्विति ॥ कारणानुगमस्यानुमानिकत्वेऽपि तद्वृष्टिकत्वम-
 पूर्वमेवेति परिहरति । न शास्त्रगम्यत्वादिति ॥ यस्वार्थादर्थो न स
 चोदनार्थ इति न्यायेनोक्तं विवक्ष्येति । सर्वत्रेति ॥ लोकेष्वित्यादि-
 वाक्ये पञ्चविधसामदृष्ट्या लोकानामुपास्यत्वप्रतीतेरत्रापि हिङ्गार-
 दृष्ट्या पृथिव्या ध्येयत्वे प्राप्ते प्रत्याह । लोकेष्विति ॥ लोकाः
 पञ्चविधं सामोपासीतेति विभक्तिविपरिणामेन प्रथमवाक्या-
 र्थपर्यवसानात् तदनुसारेणात्रापि पृथिवीदृष्ट्या हिङ्गारे ध्येये
 सति पृथिवी हिङ्गार इति पृथिवीदृष्टिमारेण्य हिङ्गारमुपा-
 सीतेति द्वितीयवाक्यं पर्यवस्यतीत्यर्थः । लोकसम्बद्धा सप्तमी
 हिङ्गारादिषु तत्सम्बन्धा च द्वितीया लोकेषु नेतव्या । तथा च
 लोकविषया सप्तमी श्रुतिर्हिङ्गारादिषु तत्सम्बद्धा च द्वितीया
 लोकेषु व्यत्यस्य पृथिव्यादिदृष्टिं हिङ्गारादिषु कृत्वोपासीतेति
 पक्षान्तरमाह ॥

उ० अग्निः प्रस्तावोऽन्तरिक्षमुद्गीथ आदित्यः प्रतिहारो
 द्यौर्निधनमित्यूर्द्धेषु ॥ १ ॥ अथावृत्तेषु द्यौर्हिङ्कार
 आदित्यः प्रस्तावोऽन्तरिक्षमुद्गीथोऽग्निः प्रति-

भा० व्यत्यस्य वा सप्तमीं श्रुतिं लोकविषयां हिङ्कारादिषु
 पृथिव्यादिदृष्टिं कृतोपासीत । तत्र पृथिवी हिङ्कारः ।
 प्राथम्यसामान्यात् । अग्निः प्रस्तावः । अग्नौ हि कर्माणि
 प्रस्तूयन्ते । प्रस्तावश्च भक्तिः । अन्तरिक्षमुद्गीथः । अन्तरिक्षं
 हि गगनं । गकारविशिष्टमुद्गीथः । आदित्यः प्रतिहारः ।
 प्रतिप्राण्यभिमुखत्वान्मां प्रति मां प्रतीति । द्यौर्निधनं ।
 दिवि निधीयन्ते हि इतो गता इत्यूर्द्धेषु ऊर्द्धं गतेषु
 लोकदृष्ट्या सामोपासनं ॥

अथाऽऽवृत्तेष्ववाङ्मुखेषु पञ्चविधमुच्यते सामोपासनं ।

आ० व्यत्यस्येति ॥ ब्रह्मदृष्टिरुत्कर्षादिति न्यायेन पक्षद्वयमुक्त्वा प्रति-
 वाक्यं व्याचष्टे । तत्रेति । उक्तरीत्याऽन्योपासने प्रस्तुते सतीति
 यावत् ॥ अध्यासस्य सादृश्यनिबन्धनत्वाद्युक्तसादृश्याभावेऽपि
 यथा कथञ्चित्कल्पनीयं मत्वाह । प्राथम्येति ॥ लोकेषु पृथिव्याः
 सामसु च हिङ्कारस्य प्राथम्यमस्ति तस्मात्सामान्यादिति यावत् ॥
 अग्निदृष्ट्या प्रस्तावोपासने प्रस्तावत्वसामान्यमाह । अग्नौ हीति ॥
 अन्तरिक्षदृष्ट्योद्गीथोपासने गकारसम्बन्धसादृश्यं दर्शयति ।
 अन्तरिक्षं हीति ॥ आदित्यदृष्ट्या प्रतिहारोपासौ प्रतिशब्द-
 सामान्यं हेतुमाह । प्रतिप्राणीति ॥ द्युदृष्ट्या निधनोपासने निध-
 नत्वसामान्यमाह । दिवीति ॥ उक्तमुपासनमुपसंहरति ।
 इत्यूर्द्ध्वेति ॥

अथाऽऽवृत्तेष्विति वाक्यं व्याकरोति । अथेति ॥ पृथिवीमुख्येषु
 द्युपर्यन्तेषु पञ्चविधसामोपासनकथनानन्तर्यमथशब्दार्थः ॥

उ० रिक्षमुद्गीथोऽग्निः प्रतिहारः पृथिवी निधनं ॥२॥
 कल्पन्ते हास्मै लोका उद्गीथावृत्ताश्च य एतदेवं
 विद्वाँल्लोकेषु पञ्चविधं सामोपास्ते ॥३॥ द्वितीयः
 खण्डः ॥ २ ॥

भा० गत्यागतिविशिष्टा हि लोकाः । यथा ते तथादृष्ट्यैव
 सामोपासनं विधीयते यतोऽत आवृत्तेषु लोकेषु ।
 द्यौर्द्विङ्गारः प्राथम्यात् । आदित्यः प्रस्तावः । उदिते
 हि आदित्ये प्रसूयन्ते कर्माणि प्राणिनां । अन्तरिक्ष-
 मुद्गीथः पूर्ववत् । अग्निः प्रतिहारः । प्राणिभिः प्रतिहर-
 णादग्नेः । पृथिवीनिधनं । तत आगतानामिह निधनात् ।

उपासनफलं कल्पन्ते समर्था भवन्ति हास्मै लोका
 उद्गीथावृत्ताश्च गत्यागतिविशिष्टा भोग्यत्वेन व्यव-
 तिष्ठन्त इत्यर्थः । य एतदेवं विद्वाँल्लोकेषु पञ्चविधं

प्रा० पूर्वोत्तरग्रन्थयोर्मिथो विरोधं शङ्कित्वा परिहरति । गत्या-
 गतीति ॥ यथा वा ते गतिविशिष्टास्तथादृष्ट्यैव द्विङ्गाराद्यु-
 पासनं विहितं । यथा चागतिविशिष्टास्ते तथादृष्ट्यैव तदुपासनं
 विधीयते । तथा च शास्त्रानुसारेण क्रियमाणयोरुपासनयोरन-
 विरोधोऽस्तीत्यर्थः ॥ द्विविधोपास्तिविषयसन्दर्भयोर्विरोधाभाव-
 मनूय फलितमुपासनं दर्शयति । यत इति ॥ द्युलोकदृष्ट्या
 द्विङ्गारस्योपास्यत्वे हेतुमाह । प्राथम्यादिति ॥ आदित्यौ द्युलो-
 कस्यारम्भे च द्विङ्गारस्य प्राथम्यं द्रष्टव्यं ॥ आदित्यदृष्ट्या प्रस्ता-
 वस्योपास्यत्वे हेतुमाह । उदित इति । पूर्ववदिति गङ्गारसा-
 मान्यं विवक्षितं ॥ अग्निदृष्ट्या प्रतिहारोपास्तौ हेतुमाह । प्राणि-
 भिरिति ॥ प्रतिहरणमितस्ततो नयनं ॥

उ० वृष्टौ पञ्चविधं सामोपासीत पुरोवातो हि-
ङ्कारो मेघो जायते स प्रस्तावो वर्षति स उद्गीथो
विद्योतते स्तनयति स प्रतिहारः ॥ १ ॥ उद्गृह्णाति
तन्निधनं वर्षति हास्मै वर्षयति ह य एतदेवं
विद्वान् वृष्टौ पञ्चविधं सामोपास्ते ॥ २ ॥ ॥ ३ ॥

भा० समस्तं साधु सामेत्युपास्त इति सर्वत्र योजना पञ्चविधे
सप्तविधे च ॥ २ ॥

वृष्टौ पञ्चविधं सामोपासीत । लोकस्थितेरृष्टिनिमि-
त्तत्वादानन्तर्यं पुरोवातो हिङ्कारः पुरोवाताद्युद्गृहणान्ता
हि वृष्टिः । यथा साम हिङ्कारादिनिधनान्तं अन्तःपुरो-
वातो हिङ्कारः । प्रायम्यात् । मेघो जायते स प्रस्तावः ।
प्रावृषि मेघोपजनने वृष्टेः प्रस्ताव इति हि प्रसिद्धिः ।
वर्षति स उद्गीथः । श्रैष्ठ्यात् । विद्योतते स्तनयति स प्रति-
हारः । प्रतिहृतत्वात् । उद्गृह्णाति तन्निधनं समाप्तिसामा-

आ० साध्वितिपदं सर्वत्र द्रष्टव्यमित्याह । इति सर्वत्रेति ॥ सर्व-
त्रेत्यस्य व्याख्या । पञ्चविधे इत्यादि ॥ २ ॥

ननु लोकदृष्ट्या सामोपास्यनन्तरं किमिति दृष्टिदृष्ट्या तदु-
पास्तिरुपन्यस्यते तत्राह । लोकस्थितेरिति ॥ पुरोवातदृष्ट्या
हिङ्कारोपासने हेतुमाह । पुरोवातादीति ॥ उद्गृह्यं वर्षोप-
संहरणं ॥ अतःशब्दार्थमाह । प्रायम्यादिति ॥ मेघजनमदृष्ट्या
प्रस्तावोपास्तौ हेतुमाह । प्रावृषाति ॥ वर्षणदृष्ट्योद्गीथोपासन-
हेतुमाह । श्रैष्ठ्यादिति ॥ विद्योतनस्तनयितुदृष्ट्या प्रतिहारो-
पासने कारणमाह । प्रतिहृतत्वादिति ॥ विद्युतां स्तनयितुनाञ्च
प्रतिहृतत्वं विप्रकीर्णत्वं तेन प्रतिशब्दसादृश्याद्विद्योतनादि-

उ० सर्वास्वप्सु पञ्चविधं सामोपासीत मेघो यत्
सम्प्लवते स हिङ्कारो यद्वर्षति स प्रस्तावो याः
प्राच्यः स्यन्दन्ते स उद्गीथो याः प्रतीच्यः स प्रतिहारः
समुद्रो निधनं ॥ १ ॥ न हाप्सु प्रैत्यप्सुमान्
भवति य एतदेवं विद्वान् सर्वास्वप्सु पञ्चवि-
धं सामोपास्ते ॥ २ ॥ ॥ ४ ॥

भा० न्यात् । फलमुपासनस्य वर्षति हास्मा इच्छातः । तथा वर्ष-
यति ह असत्यामपि वृष्टौ य एतदित्यादि पूर्ववत् ॥ ३ ॥

सर्वास्वप्सु पञ्चविधं सामोपासीत । वृष्टिपूर्वकत्वात् सर्वा-
सामपामानन्तर्यं । मेघो यत्सम्प्लवते एकीभावेनेतरेतरं घनी
भवति मेघो यदा उद्गतो वा तदा सम्प्लवत इत्युच्यते ।
मेघस्तदाऽपामारम्भः स हिङ्कारः । यद्वर्षति प्रस्तावः ।
आपः सर्वतो व्याप्तुं प्रस्तुताः । प्राच्यः स्यन्दन्ते स उद्गीथः ।
श्रैष्ठ्यात् । याः प्रतीच्यः स प्रतिहारः प्रतिहारसामान्यात् ।

चा० दृष्ट्या कर्तव्या प्रतिहारोपास्तिरित्यर्थः । उद्ग्रहणदृष्ट्या निध-
नोपासने तिदानमाह । समाप्नोति ॥ वर्षति पर्यन्ये तदनु-
मन्तत्वमकिञ्चित्करमित्याशङ्काह । असत्यामपीति ॥ ३ ॥

किमिति दृष्टिदृष्टेरनन्तरमपां दृष्टिः साम्नि क्षिप्यते तत्राह ।
दृष्टिपूर्वकत्वादिति ॥ मेघसम्प्लवदृष्ट्या हिङ्कारमारम्भसामान्या-
दुपासीतेत्याह । मेघ इति ॥ वर्षदृष्ट्या प्रस्तावस्योपास्यत्वे हेतु-
माह । आप इति ॥ प्राच्यो नद्यो गङ्गाद्याः । प्रतीच्यस्तु नर्मदाद्या
इति भेदः । तर्हि गङ्गादावपेक्षितमपि मरणं न स्यादिति चेत्त-

उ० ऋतुषु पञ्चविधं सामोपासीत वसन्तो हिङ्गारो ग्रीष्मः प्रस्तावो वर्षा उद्गीथः शरत्प्रतिहारो हेमन्तो निधनं ॥ १ ॥ कल्पन्ते हास्मा ऋतव ऋतुमान्भवति य एतदेवं विद्वानृतुषु पञ्चविधं सामोपास्ते ॥ २ ॥ ५ ॥

भा० समुद्रो निधनं । तन्निधनत्वादपां । न हाप्सु प्रैति । नेच्छति चेत् । अप्सुमान् भवति फलं ॥ ४ ॥

ऋतुषु पञ्चविधं सामोपासीत । ऋतुव्यवस्थाया यथोक्तान्निमित्तत्वादानन्तर्यं । वसन्तो हिङ्गारः प्राचस्यात् । ग्रीष्मः प्रस्तावः । यवादिसङ्ग्रहः प्रस्तूयते हि प्रावृडर्थं । वर्षा उद्गीथः प्राधान्यात् । शरत्प्रतिहारो रोगिणां मृतानाञ्च प्रतिहरणात् । हेमन्तो निधनं निवाते निधानात्प्राणिनां फलं कल्पन्ते च ऋतुव्यवस्थानुरूपं भोग्यत्वेना । सा उपासकायर्त्तवः । ऋतुमानात्तर्वैर्भागेऽस्य सम्पन्नो भवतीत्यर्थः ॥ ५ ॥

त्राह । नेच्छति चेदिति ॥ असावुपासको मरुस्थलीष्वपि यथेच्छमुदकवान्भवतीत्यर्थः ॥ ४ ॥

आ० किमिति सखिलदृष्टानन्तरमृतुदृष्टिः सामन्यारोप्यते तत्राह । ऋतुव्यवस्थाया इति ॥ ऋतुव्यवस्थानुरूपं तत्र क्रियाविशेषणं ॥ कस्यचिदनुपासितुरपि क्रमेण तत्तद्गुणफलभोगभागितोपपत्तेर्न दमुपासनानुरूपं फलमित्याशङ्क्याह । ऋतुमिति ॥ सम्पन्नो सर्वदा स्वेच्छावशादिति शेषः ॥ ५ ॥

उ० पशुषु पञ्चविधं सामोपासीताजा हिङ्गारो
 ज्वयःप्रस्तावो गाव उद्गीथोऽश्याः प्रहितारः पुरुषो
 निधनं ॥ १ ॥ भवन्ति हास्य पशवः पशुमान्
 भवति य एतदेवं विद्वान्पशुषु पञ्चविधं सामो-
 पास्ते ॥ २ ॥ ६ ॥

भा० पशुषु पञ्चविधं सामोपासीत । सम्यग्दृत्तेष्वृतुषु पशव्यः
 काल इत्यनन्तर्यः । अजा हिङ्गारः प्राधान्यात्प्राथम्याद्वा ।
 अजः पशूनां प्रथम इति श्रुतेः । अवयः प्रस्तावः साह-
 चर्यदर्शनादजावीनां । गाव उद्गीथः श्रैष्ठ्यात् । अश्याः
 प्रतिहारः प्रतिहरणात्पुरुषाणां । पुरुषो निधनं पुरुषा-
 श्रयत्वात्पशूनां । फलं भवति हास्य पशवः पशुमान्भवति ।
 पशुफलैश्च भोगत्यागादिभिर्युज्यत इत्यर्थः ॥ ६ ॥

आ० ऋतुदृष्ट्यानन्तरं सास्त्रि पशुदृष्ट्यारोपकारणमाह । सम्यगिति ॥
 अजादृष्ट्या हिङ्गारोपासने हेतुद्वयमाह । प्राधान्यादित्यादिना ॥
 अजाया यज्ञसम्बन्धात्प्राधान्यं । प्राथम्यन्तु प्रथमपाठादिति द्रष्टव्यं ।
 ब्राह्मणो मनुष्याणामजः पशूनां तस्मात्ते मुख्या मुखतो ह्यसृ-
 ज्यन्तेति श्रुतिमजाप्राधान्ये प्रमाणयति । अज इति ॥ तस्माज्जाता
 अजावय इति श्रुतेरजानामवीनाश्च साहचर्यं हिङ्गारप्रस्ता-
 वयोश्च साहचर्यं प्रसिद्धं । पशुमान् भवतीत्यस्य पूर्व्वेण पौनरुक्त्यं
 परिहरति । पशुफलैश्चेति ॥ ६ ॥

उ० प्राणेषु पञ्चविधं परोवरीयः सामोपासीत
प्राणो हिङ्गारो वाक्प्रस्तावश्चक्षुरुद्गीथः श्रोत्रं प्रति-
हारो मनो निधनं परोवरीयाऽसि वैतानि ॥ १ ॥

भा० प्राणेषु पञ्चविधं परोवरीयः सामोपासीत । परम्परं
परोवरीस्त्वगुणवत्प्राणदृष्टिविशिष्टं सामोपासीतेत्यर्थः ।
प्राणो घ्राणो हिङ्गारः । उत्तरोत्तरवरीयमां प्राथम्यात् ।
वाक्प्रस्तावः । वाचा हि प्रस्तूयते सर्व्वं । वाग्वरीयमी
प्राणादप्राप्तमप्युच्यते । वाचा प्राप्तस्यैव तु गन्धस्य ग्राहकः
प्राणः । वाचो बद्धतरविषयं प्रकाशयति । चक्षुरतो वरीयो
वाच उद्गीथः श्रैष्ठ्यात् । श्रोत्रं प्रतिहारः । प्रतिहृतत्वात् ।
वरीयश्चक्षुषः सर्व्वतः श्रवणात् । मनो निधनं । मनसि हि
निधीयन्ते पुरुषस्य भोग्यत्वेन सर्व्वेन्द्रियाहृतविषयाः ।
वरीयस्त्वं च श्रोत्रान्मनसः सर्व्वेन्द्रियविषयव्यापकत्वात् ।
अतीन्द्रियविषयोऽपि मनसो गोचर एवेति यथोक्तहेतुभ्यः

आ० पशुप्रसूतप्रयोष्टादिनिमित्तत्वात्प्राणस्थितेस्तदृष्टानन्तरं प्राण-
दृष्ट्या सामोपास्तिं प्रस्तौति । प्राणेष्विति ॥ प्राणशब्दस्य मुख्य-
प्राणविषयत्वं व्यावर्त्तयति । घ्राण इति ॥ मुख्यप्राणादुत्तरेषां वरी-
यस्त्वासम्भवात्तस्य सर्व्वश्रेष्ठताया निर्द्धारितत्वात्परम्परं वरीयसां
वागादीनां मध्ये प्रथमभावित्वेनोक्तत्वाद्वा एवात्र प्राणशब्द-
इत्यर्थः ॥ कथं प्राणादाचो वरीयस्त्वं तच्चाह । वाचेति ॥ अप्रा-
प्तत्वं व्यवहितत्वं ॥ चक्षुषो वरीयस्त्वं साधयति । वाच इति ॥
शब्दस्येति यावत् । वाचः शब्दात्सकाशादित्यर्थः ॥ उद्गीथत्वे
चक्षुषो हेतुमाह । श्रैष्ठ्यादिति ॥

उ० परोवरीयो हास्य भवति परोवरीयसो ह
लोकाञ्जयति य एतदेवं विद्वान्प्राणेषु पञ्चविधं
परोवरीयः सामोपास्त इति तु पञ्चविधस्य ॥
२ ॥ ७ ॥

अथ सप्तविधस्य वाचि सप्तविधं सामोपा-
सीत यत्किञ्च वाचो हुं इति स हिङ्कारो यत्प्रेति
स प्रस्तावो यदेति स आदिः ॥ १ ॥

भा० परोवरीयांसि प्राणादीनि वै एतानि । एतद्व्याप्तिं विशिष्टं
यः परोवरीयः सामोपास्ते परोवरीयो हास्य जीवनं
भवतीति उक्तार्थमिति तु पञ्चविधस्य साम्न उपासनमुक्त-
मिति सप्तविधे वक्ष्यमाणविषये बुद्धिसमाधानार्थं । निर-
पेक्षो हि पञ्चविधे वक्ष्यमाणे बुद्धिं समाधत्सति ॥ ७ ॥

अथानन्तरं सप्तविधस्य समस्तस्य साम्न उपासनं साध्वि-
दमारभ्यते । वाचीति सप्तमी पूर्ववत् । वाग्दृष्टिविशिष्टं
सप्तविधं सामोपासीतेत्यर्थः । यत्किञ्च वाचः शब्दस्य ऊं
इति यो विशेषः स हिङ्कारो हकारसामान्यात् । यत्प्रेति-
शब्दरूपं स प्रस्तावः प्रसामान्यात् । यदा इति स आदिः ।
आकारसामान्यात् । आदिरित्येकारः । सर्व्वादित्वात् ।

ध्या० मनसो वरीयस्त्वे हेतुन्तरमाह । अतीन्द्रियेति ॥ इति वरी-
यस्त्वमिति पूर्व्वेण सम्बन्धः । अप्राप्तमप्युच्यते वाचेत्यादयो यथोक्त-
हेतवः ॥ उक्तोपसंहारविरहेऽपि वक्ष्यमाणे बुद्धिसमाधानं किं
न स्यादित्याशङ्क्याह । निरपेक्षो हीति ॥ ७ ॥

उ० यदुदिति स उद्गीथो यत्प्रतीति स प्रतिहारो
 यदुपेति स उपद्रवो यन्नीति तन्निधनं ॥ २ ॥
 दुग्धेऽस्मै वाग्दोहं यो वाचो दोहोऽन्नवानन्नादो
 भवति य एतदेवं विद्वान्वाचि सप्तविधं
 सामोपास्ते ॥ ३ ॥ ८ ॥

अथ खल्वमुमादित्यं सप्तविधं सामोपा-
 सीत सर्वदा समस्तेन साम मां प्रति मां प्रतीति
 सर्वेण समस्तेन साम ॥ १ ॥

भा० यदुदिति स उद्गीथः । उत्पूर्वत्वादुद्गीथस्य । यत्प्रतीति स
 प्रतिहारः । प्रतिषामान्यात् । यदुपेति स उपद्रव उपोप-
 क्रमत्वादुपद्रवस्य । यन्नीति तन्निधनं । निशब्दसामान्यात् ।
 दुग्धेऽस्मा इत्याद्युक्तार्थं ॥ ८ ॥

अवयवमात्रे भान्नि आदित्यदृष्टिः पञ्चविधेषु उक्ता
 प्रथमे चाध्याये । अयेदानीं खल्वमुमादित्यं समस्ते सामान्यव-

आ० अधिकसङ्ख्याज्ञानस्याल्पसङ्ख्याज्ञानपूर्वकत्वात्पञ्चविधोपासना-
 न्तरं सप्तविधोपासनं प्रसूति । अयेति ॥ पूर्ववत्लोकेष्विति
 वत्सप्तमी च नेतव्येत्यर्थः ॥ वाक्शब्देन शब्दसामान्यमुच्यते तत्सप्तधा
 प्रविभक्तसामावयवेभ्यारोप्योपासनं कर्त्तव्यमिति वाक्यार्थमाह ।
 वाग्दृष्टीति ॥ यत्किञ्च वाच इति वाक्योपादानं तस्यार्थमाह ।
 शब्दस्येति ॥ ८ ॥

वाग्दृष्टेरनन्तरमादित्यदृष्टिर्विधीयते । तस्य वाङ्मयत्वात् । न च
 तद्विधानं युक्तं ॥ पूर्वमप्यादित्यदृष्टिर्विशिष्टोपासनस्योपदित्वा-
 दित्याशङ्काह । अवयवमात्र इति ॥ तस्य सामान्ये हेतुं पृच्छति ॥

उ० तस्मिन्निमानि सर्वाणि भूतान्यन्वायत्तानीति
विद्यात्तस्य यत्पुरोदयात्स हिङ्कारस्तदस्य पशवो
ऽन्वायत्तास्तस्मात्ते हिङ्कुर्वन्ति हिङ्कारभाजिनो

भा० यवविभागशोऽध्यस्य सप्तविधं सामोपासीत । कथं पुनः
सामत्वमादित्यस्येत्युच्यते । उद्गीथ हेतुवदादित्यस्य सामत्वे
हेतुः । कोऽसौ सर्वदा समो वृद्धिचयाभावात्तेन हेतुना
सामादित्यो मां प्रति मां प्रतीति तुल्यां बुद्धिमुत्पादयति ।
अतः सर्वेण समोऽतः साम समत्वादित्यर्थः । उद्गीथभक्ति-
सामान्यवचनादेव लोकादिषूक्तसामान्याद्धिङ्कारादित्यं
गम्यत इति हिङ्कारादित्ये कारणं नोक्तं । सामत्वे पुनः
सवितुरनुक्तं कारणं न सुबोधमिति समत्वमुक्तं । तस्मिन्ना-
दित्येऽवयवविभागश इमानि वक्ष्यमाणानि सर्वाणि
भूतान्यन्वायत्तान्यनुगतान्यादित्यमुपजीव्यत्वेनेति विद्यात् ।

आ० कथमिति ॥ सर्वदेत्यादिवाक्यमुत्तरत्वेनादत्ते । उच्यत इति ॥
उच्चैःसन्तमादित्यं गायन्तीत्यादित्यस्योद्गीथत्वे हेतुः श्रुत्योक्तः ।
तथा सामत्वेऽपि तस्य हेतुश्च्यत इत्यर्थः ॥ तमेव प्रश्नपूर्वकं
विवृणोति । कोऽसाविति ॥ नोदेत नास्तमेतेत्यादिदर्शनादित्यर्थः ॥
मां प्रतीत्यादि व्याचष्टे । मां प्रतीति ॥ अन्यशब्दस्यान्यत्रवृत्तिर्ना-
न्तरेण किञ्चिन्निमित्तमित्यादित्यस्य सामत्वं हेतुश्च्यते चेद्देवानां
हिङ्कारादित्येऽपि कुतो निमित्तं श्रुत्या नोक्तमित्याशङ्काह । उद्गीथे-
ति ॥ आदित्यस्योद्गीथेन सहोर्द्धत्वं सामान्यं श्रुत्योक्तं । तदनुसारे-
णास्मदुक्तप्राथम्यादिसामान्यं यथा पृथिव्यादिषु हिङ्कारादित्यं
गम्यते तथादित्यप्रभेदानामपि हिङ्कारादित्यं शक्यावगम्यमिति-
श्रुत्या तेषां सद्भावेनोक्तं कारणमित्यर्थः ॥ तर्हि सामत्वेऽपि कारणो-

उ० ह्येतस्यसाम्नः ॥ ३ ॥ अथ यत्प्रथमोदिते स
प्रस्तावस्तदस्य मनुष्या अन्वायतास्तस्मात्ते प्रस्तु-
तिकामाः प्रशंसकाः प्रस्तावभाजिनो ह्येतस्य

भा० कथं तस्यादित्यस्य यत्परोदयाद्भूमिरूपं स हिङ्कारो भक्ति-
स्तत्रेदं सामान्यं । यत्तस्य हिङ्कारभक्तिरूपं तदस्यादित्यस्य
साम्नः पशवो गवादयोऽन्वायता अनुगतास्तद्भक्तिरूप-
मुपजीवन्तीत्यर्थः ॥

यस्मादेवं तस्मात्ते हिङ्कुर्वन्ति पशवः प्रागुदयात् । तस्मा-
द्भिङ्कारभाजिनो ह्येतस्यादित्याख्यस्य साम्नस्तद्भक्तिभजन-
शीलत्वाद्धि ते एवं वर्तन्ते । अथ यत्प्रथमोदिते सवितृ-
रूपं तदस्यादित्याख्यसाम्नः स प्रस्तावस्तदस्य मनुष्या
अन्वायताः पूर्ववत् । तस्मात्ते प्रस्तुतिं प्रशंसां कामयन्ते ।

आ० त्वेक्षासम्भवान्न वक्तव्यं कारणमित्याशङ्क्याह । सामत्वे पुनरिति ॥
समत्वं तत्र निमित्तमिति यावत् ॥ समः सर्वश्रेष्ठोत्तमं व्यक्तीकरो-
ति । तस्मिन्निति ॥ वेदनप्रकारं प्रश्नपूर्वकं प्रकटयति । कथ-
मित्यादिना ॥ धर्मरूपत्वं सुखकरत्वात् धर्मकार्यात्मकं रूप-
मिति यावत् । तद्वद्व्या हिङ्कारोपासने प्राथम्यं हेतुः ॥

पशवो यथोक्तमादित्यरूपमुपजीवन्तीत्यत्र किं प्रमाणं तदाह ।
यस्मादिति ॥ तेषां हिङ्कारं साधयति । तस्मादित्यादिना ॥ तद्-
भक्तिभजनशीलत्वादित्यस्मात्प्रागेव तस्यादित्यस्य सम्बन्धः । सवि-
तरि प्रथमोदिने सति यत्तस्य रूपं तद्वद्व्या प्रस्तावस्तोपास्यत्वे
पूर्वस्मादानन्तर्यं हेतुः । यथोदयात्प्राचीनरूपं पशुभिरुपजीवन्ते
तथेत्याह । पूर्ववदिति ॥ उदयात्प्राचीनमादित्यरूपं मनुष्या
उपजीवन्तीत्यत्र लिङ्गमाह । तस्मादिति ॥ प्रत्यक्षपरोक्षभावेन

उ० साम्नः ॥ ४ ॥ अथ यत्सङ्गववेलायां स आदित्य
स्तदस्य वयांस्वन्वायत्तानि तस्मात्तान्यन्तरिक्षे-
ऽनारम्बणान्यादायात्मानं परिपतन्त्यादिभाजी-
नि ह्येतस्य साम्नः ॥ ५ ॥ अथ यत्सम्प्रति मध्य-
न्दिने स उद्गीथस्तदस्य देवा अन्वायत्तास्तस्मात्ते
सत्तमाः प्राजापत्या नामुद्गीथभाजिनो ह्येतस्य

भा० तस्मात्प्रस्तावभाजिनो ह्येतस्य साम्नः । अथ यत्सङ्गव-
वेलायां गवां रक्षीनां सङ्गमनं सङ्गवो यस्यां वेलायां गवां
वत्सैः सह सङ्गववेला तस्मिन्काले यत्सावित्रं रूपं स आदि-
भक्तिविशेष आङ्गारस्तदस्य वयांसि पक्षिणोऽन्वायत्तानि ॥

यत एवं तस्मात्तानि वयांसि अन्तरिक्षेऽनारम्बणान्य-
नालम्बनान्यात्मानमादायात्मानमेवालम्बनत्वेन गृहीत्वा
परिपतन्ति गच्छन्त्यत आकारसामान्यादादिभक्तिभा-
जोनि ह्येतस्य साम्नः ॥ अथ यत्सम्प्रति मध्यन्दिने ऋजुमध्य-
न्दिने इत्यर्थः । स उद्गीथभक्तिस्तदस्य देवा अन्वायत्ताः ।

आ० प्रस्तुतिप्रशंसयोर्भेदः । गोशब्दवाच्यानां रक्षीनां जगन्मण्डलेन
सङ्गमनं सम्बन्धगमनमित्यर्थः । वत्सैः सङ्गमनमिति सम्बन्धः ।
सङ्गवकालीनमादित्यरूपमारोप्यादिभक्तेरोङ्गारस्योपास्यत्वे द्व-
योराकारसामान्यं हेतुः । पक्षिणां यथोक्तमादित्यरूपमुपजीव्य-
मित्यत्र हेतुमाह ।

यत इति ॥ ऋजुमध्यन्दिने यदादित्यस्य रूपं तद्दृष्ट्वाद्गीथो-
पासने अर्थं हेतुः । तत्कालीनादित्यरूपस्य देवोपजीव्यत्वे हेतु-
माह । द्योतनेति ॥ तथापि तस्य देवैरुपजीव्यत्वं कथमि-

उ० साम्नः ॥ ६ ॥ अथ यदूर्ध्वं मध्यन्दिनात्प्रागप-
राह्णात्स प्रतिहारस्तदस्य गर्भा अन्वायत्तास्त-
स्मात्ते प्रतिहृता नावपद्यन्ते प्रतिहारभाजिनो
ह्येतस्य साम्नः ॥ ७ ॥

अथ यदूर्ध्वमपराह्णात्प्रागस्तमयात्स उपद्रव-
स्तदस्यारण्या अन्वायत्तास्तस्मात्ते पुरुषं दृष्ट्वा

भा० द्योतनातिशयात्तत्काले । तस्मात्ते सत्तमा विशिष्टतमाः
प्राजापत्यानां । प्रजापत्यपत्यानामुद्गीथभाजिनो ह्येतस्य
साम्नः ॥ अथ यदूर्ध्वं मध्यन्दिनात्प्रागपराराह्णाद्यदूर्ध्वं
सवितुः स प्रतिहारस्तदस्य गर्भा अन्वायत्ताः । अतस्ते
सवितुः प्रतिहारभक्तिरूपेणोर्ध्वं प्रतिहृताः सन्तो नावपद्यन्ते
नाधः पतन्ति द्वारे सत्यपीत्यर्थः । यतः प्रतिहारभाजिनो
ह्येतस्य साम्नो गर्भाः ॥

अथ यदूर्ध्वमपराह्णात्प्रागस्तमयात् स उपद्रवस्त-
दस्यारण्याः पशवोऽन्वायत्ताः । तस्मात्ते पुरुषं दृष्ट्वा भीताः

आ० तिचेत्तत्राह । तस्मादिति ॥ अथ यदूर्ध्वमिति वाक्यमादाय
याचष्टे । मध्यन्दिनादिति ॥ तदृष्ट्वा प्रतिहारोपासने प्रतिशब्द-
साम्नं हेतुस्तस्मिन् काले सवितुरस्त्वं गिरिं प्रति हरणाद्यथोक्त-
मादित्यरूपं गर्भरूपजीव्यमित्यत्र गमकमाह । यत इति ॥ ऊर्ध्वं
योनेरुपरिष्ठाज्जठरं प्रतीत्यर्थः । यतो गर्भाः पूर्वोक्तविशेषणवन्तो
ऽत इति यावत् ॥

तद्वारं पतनद्वारं तत्र तत्कालीनादित्यदृष्ट्वा उपद्रवमुपासीत तस्य
तदाऽस्ताचलं प्रत्युपद्रवणादित्याह । अथेति ॥ अरण्यानां पशूनां

उ० कक्षंश्वभ्रमित्युपद्रवन्त्युपद्रवभाजिनो ह्येतस्य
साम्नः ॥ ८ ॥ अथ यत्प्रथमास्तमिते तन्निधनं
तदस्य पितरोऽन्वायत्तास्तस्मात्तन्निदधति निध-
नभाजिनो ह्येतस्य साम्न एवं खल्वमुमादित्यं
सप्तविधं सामोपास्ते ॥ ९ ॥ ९ ॥

अथ खल्वात्मसम्मितमतिमृत्यु सप्तविधं

भा० कक्षमरणं श्वभ्रं भयशून्यमित्युपद्रवन्त्युपगच्छन्ति दृष्ट्वा-
पद्रवभाजिनो ह्येतस्य साम्नः ॥ अथ यत्प्रथमास्तमितेऽदर्शनं
जिगमिषति सवितरि तन्निधनं तदस्य पितरोऽन्वायत्ता-
स्तस्मात्तान्निदधति पितृपितामहप्रपितामहरूपेण दर्भेषु
निक्षिपन्ति तांस्तदर्थपिण्डान्वा स्थापयन्ति । निधन सम्ब-
न्धान्निधनभाजिनो ह्येतस्य साम्नः पितरः । एवमवयवशः
सप्तधा विभक्तं खल्वमुमादित्यं सप्तविधं सामोपास्ते यस्तस्य
तदापत्तिः फलमिति वाक्यशेषः ॥ ९ ॥

मृत्युरादित्यः । अहोरात्रादिकालेन जगतः प्रमा-
पयित्वात्तस्यातितरणाद्येदं सामोपासनमुपदिश्यते । अथ

चा० यथोक्तरूपोपजीवनमुपपादयति । तस्मादिति ॥ श्वभ्रं गच्छं गुहेति
यावत् । तत्सर्वित्वरूपमिति शेषः । तद्दृष्ट्वा निधनोपासने समाप्ति-
सामान्यं हेतुः । यथोक्तमादित्यरूपं पितृभिरुपजीव्यमित्यत्र गमक-
माह । तस्मादित्यादिना ॥ तत्र तत्राथशब्दस्तदुपासनानन्त-
र्यार्थो व्याख्येयः ॥ एवं खल्वित्यादिवाक्यमपेक्षितं पूरयन् व्याक-
रोति । एवमिति ॥ ९ ॥

अथ खल्वात्मसम्मितमित्यादेस्तात्पर्यमाह । मृत्युरिति ॥ अन-

उ० सामोपासीत हिङ्कार इति त्र्यक्षरं प्रस्ताव इति
 त्र्यक्षरं तत्समं ॥ १ ॥ आदिरिति त्र्यक्षरं प्रति-
 हार इति चतुरक्षरं तत इहैवां तत्समं ॥ २ ॥
 उद्गीथ इति त्र्यक्षरमुपद्रव इति चतुरक्षरं
 त्रिभिस्त्रिभिः समं भवत्यक्षरमिति शिष्यते त्र्यक्षरं
 तत्समं ॥ ३ ॥ निधनमिति त्र्यक्षरं तत्सममेव भवति

भा० खल्वनन्तरं । आदित्यमृत्युविषयसामोपासनस्यात्मसम्मितं
 स्वावयवतुल्यतया मितं परमात्मतुल्यतया वा सम्मितं अति-
 मृत्यु मृत्युजयहेतुत्वात् । यथा प्रथमेऽध्याये उद्गीथभक्ति-
 नामाचराण्युद्गीथ इत्युपास्यत्वेनोक्तानि । तथेह साम्नः सप्त-
 विध भक्तिनामाचराणि समाहृत्य त्रिभिस्त्रिभिः समतया
 सामत्वं परिकल्प्योपास्यत्वेनोच्यते । तदुपासनं मृत्युगोचरा-
 चरमष्ट्यासामान्येन मृत्युं प्राप्य तदतिरिक्ताचरेण तस्या-
 दित्यमृत्योरतिक्रमणायैव सङ्क्रमणं कल्पयति । अतिमृत्यु
 सप्तविधं सामोपासीत मृत्युमतिक्रान्तमतिरिक्ताचरमष्ट्य-
 चेति अतिमृत्यु साम । तस्य प्रथमभक्तिनामाचराणि

षा० न्तरमित्यस्यापेक्षितं निक्षिपति । आदित्येति ॥ स्वशब्देन सामो-
 च्यते । तस्यावयवा हिङ्कारादयस्तन्नामाचराणां त्रित्वेन त्रित्वेन
 तुल्यतया मितं सामेत्यर्थः ॥ यथा परमात्मावगमो मृत्योर्माक्षणा-
 हेतुस्तथेदमुपासनमपीत्यर्थान्तरमाह । परमात्मेति ॥ कीदृशत्रो-
 पासनं विवक्षितमित्यपेक्षायां सदृष्टान्तमुत्तरमाह । यथेत्या-
 दिना ॥ उद्गीथ इत्युद्गीथभक्तिर्नाम तदक्षराणीति यावत् ॥ सामत्वं
 तेषां नामाचराणामित्यध्याहार्यं । तदुपासनं तेषामक्षराणा-

उ० तानि ह वा एतानि द्वाविंशतिरक्षराणि ॥ ४ ॥
 एकविंशत्यादित्यमाप्नोत्येकविंशो वा इतो
 ऽसावादित्यो द्वाविंशेन परमादित्याज्जयति

भा० द्विङ्कार इत्येतत् । अक्षरं भक्तिनाम प्रस्ताव इति च ।
 भक्तेस्त्यक्षरमेव नाम । तत्पूर्वेण सममादिरिति द्व्यक्षरं
 सप्तविधस्य साम्नः सङ्ख्या पूरणे । ओङ्कार आदिरित्यु-
 च्यते । प्रतिहार इति चतुरक्षरं । तत इह एकमक्षरमव-
 च्छिद्याद्यक्षरयोः प्रक्षिप्यते । तेन तत्सममेव भवत्युद्गीथ
 इति अक्षरमुपद्रव इति चतुरक्षरं त्रिभिस्त्रिभिः समं
 भवत्वक्षरमतिश्लिष्यतेऽतिरिच्यते । तेन वैषम्ये प्राप्ते साम्नः
 समत्वकरणायाह । तदेकमपि सदक्षरमिति अक्षरमेव
 भवति । अतस्तत्समं निधनमिति अक्षरं तत्सममेव भवति ॥

एवं अक्षरसमतया सामत्वं सम्पाद्य यथा प्राप्तान्येवा-
 क्षराणि सङ्ख्यायन्ते । तानि ह वा एतानि सप्तभक्तिनामा-

आ० मादित्यादिदृष्ट्योपासनमित्यर्थः । मृत्युगोचराक्षरसङ्ख्यैकविंशतित्व
 लक्षणा सास्त्येकानेकेष्वक्षरेषु तत्सामान्येन तेष्वक्षरेष्व्यादित्यदृष्ट्या
 मृत्युमादित्यमित्यर्थः । अतिक्रमाय तत्साधनमुपासनमिति शेषः ॥
 अतिमृत्यु मृत्योरत्ययहेतुत्वादित्युक्तमेव स्पष्टयति । मृत्यु-
 मिति ॥ नामाक्षराणि कथ्यन्त इति शेषः । आद्यक्षरयोरिति यावत् । तेन प्रक्षेपेन तदादिभक्तिनाम
 प्रतिहारनाम्ना तुल्यमेवेत्यर्थः ॥

ननु यथोक्तरीत्या चतुर्विंशत्यक्षराणि तत्कथं तानि ह वा एतानि
 द्वाविंशतिरक्षराणीति तत्राह । एवमिति ॥ आदित्यस्यास्मा-
 द्दोक्षादेकविंशत्वे श्रुत्यन्तरं प्रमाणयति । द्वादशेति ॥ हेमन्त-

उ० तन्नाकं तद्विशोकं ॥ ५ ॥ आप्नोतीहादित्यस्य जयं
परो हास्यादित्यजयाज्जयो भवति य एतदेवं
विद्वानात्मसम्मितमतिमत्यु संपूविधं सामो-
पास्तेसामोपास्ते ॥ ६ ॥ १० ॥

भा० चराणि द्वाविंशतिस्तत्रैकविंशत्यक्षरमल्लयाऽऽदित्यमाप्नोति
मृत्युं । यस्मादेकविंश इतोऽस्मात्लोकादमावादित्यः मल्लया ।
द्वादशमासाः पञ्चर्त्तवस्तय इमे लोका अमावादित्य एक-
विंश इति श्रुतेरिति श्रिष्टेन द्वाविंशेनाक्षरेण परं मृत्यो-
रादित्याज्जयत्याप्नोतीत्यर्थः ॥ यच्च तदादित्यात्परं किन्तत् ।
नाकं कमिति सुखं तस्य प्रतिषेधोऽकं तन्न भवतीति
नाकं कमेवेत्यर्थः ॥ अमृत्युविषयत्वात्तदुःखस्य विशोकं च
तद्विगतशोकं मानसदुःखरहितमित्यर्थः । तदाप्नोती-
त्युक्तस्यैव पिण्डितार्थमाहैकविंशतिमल्लयादित्यस्य जय-
माप्नोति । परो हास्य एवं विद आदित्यजयान्मृत्युगोच-
रात्परो जयो भवति द्वाविंशत्यक्षरमल्लयेत्यर्थः ॥ य

आ० शिशिरावेकीकृत्य पञ्चर्त्तव इत्युक्तं । आदित्यस्याक्षरात्राभ्यां पौनः-
पुन्येन मृत्युहेतुत्वमस्मिन्नोक्ते दृश्यते । तदयं लोको मृत्युविषयत्वात्त-
दुःखात्मकस्तदभावाद्भूतलोकः सुखात्मक इति मत्वाह । मृत्युवि-
षयादिति ॥ पूर्वशोत्तरस्य पौनरुक्त्यमाशङ्क्याह । उक्तस्यैवेति ॥
व्याख्यातस्यैव ग्रन्थस्य समुदायार्थः सङ्क्षिप्य बुद्धिसौकार्यार्थमनन्त-
रग्रन्थेनोच्यते । तत्र पौनरुक्त्यमित्यर्थः । जयमनुपरोजयो भव-
तीति सम्बन्धः ॥ परो हास्येत्युपात्तं वाक्यं व्याकरोति । एवं विद

उ० मनोहिङ्कारो वाक्यस्तावच्चक्षुरुद्गीथः श्रोत्रं प्रति-
हारः प्राणो निधनमेतद्गायत्रं प्राणेषु प्रोतं ॥ १ ॥

भा० एतदेवं विद्वानित्यादि उक्तार्थं तस्यैतद्यथोक्तं फलमिति
द्विरभ्यासः साप्तविध्यसमाप्त्यर्थः ॥ १० ॥

विना नामग्रहणं पञ्चविधस्य सप्तविधस्य च साम्न
उपासनमुक्तं। अथेदानीं गायत्रादिनामग्रहणपूर्वकं विशि-
ष्टफलानि सामोपासनान्तराण्युच्यन्ते। यथाक्रमं गायत्रा-
दीनां कर्मणि प्रयोगस्तथैव मनो हिङ्कारो मनसः सर्व-
करणप्रवृत्तीनां प्राथम्यात्। तदानन्तर्यादाक् प्रस्तावश्चक्षु-
द्गीथः श्रैष्ठ्यात्। श्रोत्रं प्रतिहारः प्रतिहतत्वात्। प्राणो
निधनं यथोक्तानां प्राणे निधनात्स्वापकाले। एतद्गायत्रं
साम प्राणेषु प्रोतं ॥

आ० इति ॥ फलमिति शेष इति यावत्। साप्तविध्यं सप्तविधत्वं तदु-
पेतसामोपासनस्य समाप्त्यर्थोऽभ्यास इत्यर्थः ॥ १० ॥

ननु पञ्चविधस्य सप्तविधस्य च सामोपासनं व्याख्यातं। तथा च
आतविषये वक्तव्याभावादलमनन्तरग्रन्थेनेत्याशङ्क्य पूर्वोत्तरग्रन्थ-
योरर्थभेदमाह। विनेत्यादिना ॥ गायत्रं रथन्तरमित्यादि नाम-
ग्रहणेन विशिष्टानि विशिष्टफलानि चेत्यर्थः ॥ कथं पुनर्वक्ष्य-
माणेषूपासनेषु निर्देशक्रमसिद्धिस्तत्राह। यथाक्रममिति ॥ या-
दृशक्रममाश्रित्य तेषां कर्मणि प्रयोगः कर्मणामियस्तेनैव क्रमेण
तदुपासनेक्तिरित्यर्थः ॥ तत्राप्राणस्य क्रियाज्ञानयोः संरम्भात्
प्राणस्य प्रधानत्वात्तद्दृष्ट्या गायत्रोपास्तिमादौ दर्शयति। मनो हि-
ङ्कार इत्यादिना ॥ प्राणं तर्हि वागप्येतीत्यादिश्रुत्या स्वापकाले
प्राणे वागादीनां निधनमवधेयं प्रोतं प्रगतं प्रतिष्ठितमिति यावत् ॥

स य एवमेतद्गायत्रं प्राणेषु प्रोतं वेद प्राणी
 उ० भवति सर्वमायुरेति ज्योग्जीवति महान्प्रजया
 पशुभिर्भवति महान्कीर्त्या महामनाः स्यात्तद्गतं ॥
 २ ॥ ११ ॥

अभिमन्यति स हिङ्गारो धूमो जायते स प्रस्ता-
 वो ज्वलति स उद्गीथोऽङ्गारा भवन्ति स प्रतिहार

भा० गायत्र्याः प्राणसंस्तुतत्वात्स य एवमेतद्गायत्रं प्राणेषु प्रोतं
 वेद प्राणी भवति अविकलकरणो भवतीत्येतत् । सर्व-
 मायुरेति । शतं वर्षाणि सर्वमायुः पुरुषस्येति श्रुतेः ।
 ज्योग्ज्वल जीवति । महान्भवति प्रजादिभिर्महांश्चकीर्त्या ।
 गायत्रोपासकस्येतद्गतं भवति यन्महामनास्त्वचुद्रचित्तः
 स्यादित्यर्थः ॥ ११ ॥

अभिमन्यति स हिङ्गारः प्रायस्मात् । अग्नेर्धूमो जायते
 स प्रस्ताव आनन्तर्यात् । ज्वलति स उद्गीथो हविः
 सम्बन्धाच्छ्रैष्ठ्यं ज्वलनस्य । अङ्गारा भवन्ति स प्रतिहा-

आ० गायत्रस्य प्राणेषु प्रतिष्ठितत्वे हेतुमाह । गायत्र्या इति ॥
 प्राणो वै गायत्रीति हि श्रुतिः । अविदुषोऽपि प्राणित्वसिद्धेर्नेदं
 विद्याफलमित्याशङ्क्याह । अविकलेति ॥ कथं पुनर्नानाजनीनं
 सर्वमायुरेको ध्याता गन्तुमलमित्याशङ्क्याह । शतमिति ॥ शता-
 युरैव पुरुष इति श्रुतेरित्युच्यते । ज्योक्शब्दे निपातः । स चोज्ज्व-
 लनार्थः । उज्ज्वलः सूपरोपकारसमर्थ इति यावत् ॥ ११ ॥

समयप्राणवतो मस्यनकर्तृत्वसम्भवात्प्राणदृष्ट्यनन्तरं मस्यनादि-
 दृष्टिमवतारयति । अभिमन्यतीत्यादिना ॥

उ० उपशाम्यति तन्निधनं सँशाम्यति तन्निधन-
मेतद्रथन्तरमग्नौ प्रोतं ॥ १ ॥ स य एवमेतद्रथन्तर-
मग्नौ प्रोतं वेद ब्रह्मवर्चस्यन्नादो भवति सर्वमा-
युरेति ज्योःजीवति महान्प्रजया पशुभिर्भ-
वति महान्कीर्त्या न प्रत्यङ्मुग्निमाचामेन निष्ठीवे-
तद्रतं ॥ २ ॥ १२ ॥

भा० रोऽङ्गाराणां प्रतिहतत्वात् । उपशमः सावशेषत्वादग्नेः
संशमो निःशेषोपशमः समाप्तिसामान्यान्निधनमेतद्रथन्त-
रमग्नौ प्रोतं । मन्यने ह्यग्निर्गीयते । स य इत्यादिपूर्ववद्ब्रह्म-
वर्चसी वृत्तस्वाध्यायनिमित्तं तेजो ब्रह्मवर्चसं । तेजस्तु केवल-
न्विड्भावः । अन्नादो दीप्ताग्निर्न प्रत्यङ्मुग्नेरभिमुखो
नाचामेन भक्षयेत्किञ्चिन्न निष्ठीवेच्छ्रेष्ठानिरसनञ्च न
कुर्यात्तद्रतं ॥ १२ ॥

आ० उपशमः संशमश्चेत्यर्थभेदाभावात्पुनरुक्तिमाशङ्क्य सावशेष-
निरवशेषत्वाभ्यां विशेषमाह । उपशम इति ॥ कथं पुनो रथन्तर-
साम्नोऽग्नौ प्रतिष्ठितत्वं । न हि तत्र किञ्चिन्निमित्तमुपलभ्यत एत-
द्याह । मन्यने हीति ॥ मन्यनं निमित्तीकृत्याग्नेरत्यक्तौ रथन्तर-
साम्नोऽद्वीयमानत्वदर्शनादग्नौ तस्य प्रतिष्ठितत्वसिद्धिरित्यर्थः ।
नन्वत्र ब्रह्मवर्चसीति फलमुक्तं बृहदुपासने तु तेजस्वी भवतीति
वक्ष्यते । न च ब्रह्मवर्चसतेजसोर्भेदस्तथा च बृहद्रथन्तरोपा-
सनयोर्न फलवैषम्यमत आह । वृत्तेति ॥ १२ ॥

उ० उपमन्त्रयते स हिङ्कारो ज्ञपयते ग प्रस्तावः
स्त्रिया सह शेते स उद्गीथः प्रतिसूत्री सह शेते स
प्रतिहारः कालं गच्छति तन्निधनं पारं गच्छति
तन्निधनमेतद्वामदेवं मिथुने प्रोतं ॥ १ ॥ स य एव-
मेतद्वामदेवं मिथुने प्रोतं वेद मिथुनी भवति
मिथुनान्मिथुनात्प्रजायते सर्वमायुरेति ज्योतिष्-

भा० उपमन्त्रयते सङ्केतं करोति प्राथम्यात् हिङ्कारः ।
ज्ञपयते तोषयति स प्रस्तावः । सहजयनमेकपर्यङ्के गमनं स
उद्गीथः श्रेष्ठ्यात् । प्रतिसूत्रीयनं स्त्रीयोऽभिमुखीभावः स
प्रतिहारः कालं गच्छति मैथुनेन पारं समाप्तिं गच्छति ।
तन्निधनमेतद्वामदेवं मिथुने प्रोतं । वाय्वम्बुमिथुनसम्ब-
न्धात् । स य इत्यादिपूर्ववत् । मिथुनी भवत्यविधुरो भव-
तीत्यर्थः । मिथुनान्मिथुनात्प्रजायत इत्यमोघरेतस्त्वमुच्यते ।

आ० उत्तराधरारणिस्थानीययोः स्त्रीपुरुषयोरवाचकर्मणि प्रवृत्त-
योर्मन्त्र्यनसामान्यान्मन्त्र्यनादिदृष्टानन्तरं मैथुनद्वयं विदधाति ॥
उपमन्त्रयत इत्यादिना ॥ पुरुषो हि पशुकर्मार्थं स्त्रियं वस्त्रा-
दिना प्रीणयति । तस्मिन्प्रारम्भसामान्यात्प्रस्तावद्वयमित्याह ।
ज्ञपयत इति ॥ कुतो वामदेव्यस्य सासो मिथुने प्रोतत्वं तत्राह ।
वाय्वम्बुमिथुनेति ॥ वायोरपाञ्च मिथुनं तथा सम्बन्धाद्वाम-
देव्योत्पत्तेरुक्तत्वात्तस्य मिथुने प्रोतत्वं युक्तमित्यर्थः ॥ न
काञ्चनेतिवाक्यमादाय व्याचष्टे ॥ काञ्चिदपीति पराङ्मनां नोप-
गच्छेदिति स्मृतिविरोधमाशङ्क्याह । वामदेव्येति ॥ विधिनिषेधयोः
सामान्यविशेषविषयत्वेन व्यवस्थानिर्द्धेति भावः । किञ्च शास्त्र-
प्रामाण्याच्च धर्माऽवगम्यते न काञ्चन परिहरेदिति च शास्त्रा-

उ० वति महान्प्रजया पशुभिर्भवति महान्कीर्त्या न
काञ्चन परिहरेत्तद्व्रतं ॥ २ ॥ १३ ॥

उद्यन्हिङ्कार उदितः प्रस्तावो मध्यन्दिन उद्गी-
थोऽपराह्लः प्रतिहारोऽस्तं यन्निधनमेतद्बृहदा-
दित्ये प्रोतं ॥ १ ॥ स य एवमेतद्बृहदादित्ये प्रोतं
वेद तेजस्यन्नादो भवति सर्वमायुरेति ज्योऽजी-
वति महान्प्रजया पशुभिर्भवति महान्कीर्त्या
तपन्तं न निन्देत्तद्व्रतं ॥ २ ॥ १४ ॥

भा० न काञ्चन काञ्चिदपि स्त्रियं स्वात्मतत्त्वप्राप्तां न परिह-
रेत्समागमार्थिनीं । वामदेव्यसामोपासनाङ्गत्वेन विधा-
नात् । एतस्मादन्यत्र प्रतिषेधस्तथो वचनप्रामाण्याच्च
धर्मावगतेर्न प्रतिषेधशास्त्रेणास्य विरोधः ॥ १३ ॥

उद्यन्सविता स हिङ्कारः प्राथम्याद्गर्जनस्य । उदितः
प्रस्तावः प्रस्तवनहेतुत्वात्कर्मणां । मध्यन्दिन उद्गीथः
श्रेष्ठ्यात् । अपराह्लः प्रतिहारः पश्चादीनां गृहान्
प्रतिहरणात् । अस्तं निधनं रात्रौ गृहे निधानात्प्रा-
णिनां । एतद्बृहदादित्ये प्रोतं बृहत्तः आदित्यदैवत्यत्वात् ।
स य इत्यादि पूर्ववत् । तपन्तं न निन्देत्तद्व्रतं ॥ १४ ॥

आ० वगतत्वादवाच्यमपि कर्म धर्मा भवितुमर्हति ॥ तथाच श्रौतेऽर्थे
दुर्बालायाः स्मृतेर्न प्रतिस्पर्द्धितेत्याह । वचनेति ॥ यथोक्तो-
पासनावतो ब्रह्मचर्यनियमाभावो व्रतत्वेन विद्वत्तत्तन्न प्रति-
षेधशास्त्रविरोधाशङ्केति भावः ॥ १३ ॥

आदित्यस्य प्रजाप्रसवहेतुत्वात्तद्धेतुर्मेधुनदृष्ट्यनन्तरमादित्यदृ-
ष्टिमुत्थापयति । उद्यन्नित्यादिना ॥ १४ ॥

उ० अग्राणि सम्प्लवन्ते स हिङ्गारो मेघो जायते स
प्रस्तावो वर्षति स उद्गीथो विद्योतते स्तनयति
स प्रतिहार उद्भूलाति तन्निधनमेतद्वै रूपं पर्जन्ये
प्रातं ॥ १ ॥ स य एवमेतद्वै रूपं पर्जन्ये प्रातं
वेद विरूपांश्च सुरूपांश्च पशूनवरन्धे सर्वमायु-
रेति उद्योगजीवति महान्प्रजया पशुभिर्भवति
महान्कीर्त्या वर्षन्तं न निन्देत्तद्व्रतं ॥ २ ॥ १५ ॥

वसन्तो हिङ्गारो ग्रीष्मः प्रस्तावो वर्षा उद्गीथः
शरत्प्रतिहारो हेमन्तो निधनमेतद्वै राजमृतुषु
प्रातं ॥ १ ॥ स य एवमेतद्वै राजमृतुषु प्रातं वेद
विराजति प्रजया पशुभिर्ब्रह्मवर्चसेन सर्वमायु-

भा० अग्राण्यम्बरणान्मेघ उदकसेकृत्वादुक्तार्थमन्यदेतद्वै रूपं
नाम साम पर्जन्ये प्रातं अनेकरूपत्वात् अग्रादिभिः पर्जन्यस्य
विरूपांश्च सुरूपांश्च अजाविप्रमृतीन्पशूनवरन्धे प्राप्नो-
तीत्यर्थः । वर्षन्तं न निन्देत्तद्व्रतं ॥ १५ ॥

वसन्तो हिङ्गारः प्राथम्यात् । ग्रीष्मः प्रस्ताव इत्यादि-
पूर्ववत् । एतद्वै राजमृतुषु प्रातं वेद विराजति ऋतुव-

आ० आदित्याज्जायते दृष्टिरिति स्मृतेरादित्यकार्यत्वात्पर्जन्यस्या-
दित्यदृष्ट्यनन्तरं पर्जन्यदृष्टिं दर्शयति । अग्राणीति ॥ कथं वैरूपं
साम तस्मिन्प्रतिष्ठितं तच्चाह । अनेकेति ॥ १५ ॥

पर्जन्यायत्तत्वादृतुव्यवस्थायास्तदृष्ट्यनन्तरमृतुदृष्टिमाचष्टे वसन्त
इत्यादिना ॥ वैराज्यं सामो युष्मां ऋतुषु प्रातस्त्यं तेषां स्वधर्मे-

उ० रेति ज्योग्जीवति महान्प्रजया पशुभिर्भवति
महान्कीर्त्यर्त्तून् निन्देत्तद्वतं ॥ २ ॥ १६ ॥

पृथिवी हिङ्गारोऽन्तरिक्षं प्रस्तावो द्यौरङ्गीथो
दिशः प्रतिहारः समुद्रो निधनमेताः शक्त्वर्यो
लोकेषु प्रोताः ॥ १ ॥ स य एवमेताः शक्त्वर्यो लोकेषु
प्रोता वेद लोकी भवति सर्वमायुरेति ज्योग्जी-
वति महान्प्रजया पशुभिर्भवति महान्कीर्त्या
लोवान्न निन्देत्तद्वतं ॥ २ ॥ १७ ॥

भा० यद्यत्तव आर्त्तवैर्धर्मैर्विराजन्त एवं प्रजादिभिर्विद्वानि-
त्युक्तमन्यत् । ऋतून् निन्देत्तद्वतं ॥ १६ ॥

पृथिवी हिङ्गार इत्यादि पूर्ववत् । शक्त्वर्य इति नित्यं
बहुवचनं । रेवत्य इव लोकेषु प्रोताः । लोकी भवति
लोकफलेन युज्यत इत्यर्थः । लोकान्न निन्देत्तद्वतं ॥ १७ ॥

चा० विराजनादित्याह । एतदिति । यद्वा ऋतूनामन्नेत्यत्तिनिमित्त-
त्वाद्विराडात्मनश्चान्नत्वात्तस्य तेषु प्रतिष्ठितत्वात्तद्वारा विराजमपि
साम तेषु प्रोतमिति भावः ॥ १६ ॥

ऋतुषु सम्यग्वृत्तेषु लोकस्थितेः प्रसिद्धत्वादृतुदृष्ट्यनन्तरं लोक-
दृष्टिमाह । पृथिवीति ॥ कथं शक्त्वर्य इत्येकरथेव सामो नामधेयं ।
बहुवचनाद्भि बहूनि सामानि प्रतीयन्ते तत्राह । शक्त्वर्य इतीति ॥
नित्यबहुवचनत्वमुभयत्र तुल्यमिति द्योतनाय वक्ष्यमाणां दृष्टान्त-
यति । रेवत्य इवेति ॥ महानाभीषु ऋतून् शक्त्वर्या गीयन्ते ।
तासां चापो वै महानाभीरित्यद्भिः सम्बन्धः स्मृतः । अणु लोकाः
प्रतिष्ठिता इति श्रुतं । तथा च अस्मात्सम्बन्धां लोकेषु शक्त्वर्यः
प्रतिष्ठिता इत्याह । लोकेष्विति ॥ १७ ॥

उ० अजा हिङ्कारोऽवयः प्रस्तावो गाव उद्गीथो
ऽश्वाः प्रतिहारः पुरुषो निधनमेता रेवत्यः पशुषु
प्राताः ॥ १ ॥ स य एवमेता रेवत्यं पशुषु प्राता
वेद पशुमान् भवति सर्वमायुरेति ज्योग्जीवति
महान्प्रजया पशुभिर्भवति महान्कीर्त्या पशून्
निन्देत्तद्व्रतं ॥ २ ॥ १८ ॥

लोम हिङ्कारस्त्वक्प्रस्तावो मांसमुद्गीथोऽस्थि
प्रतिहारो मज्जा निधनमेतद्यज्ञायज्ञीयमङ्गेषु
प्रातं ॥ १ ॥ स य एवमेतद्यज्ञायज्ञीयमङ्गेषु प्रातं
वेदाङ्गी भवति नाङ्गेन विहूर्धति सर्वमायुरेति
ज्योग्जीवति महान्प्रजया पशुभिर्भवति महान्

भा० अजा हिङ्कार इत्यादि पूर्ववत् । पशुषु प्राताः पशून्
निन्देत्तद्व्रतं ॥ १८ ॥

लोम हिङ्कारो देहावयवानां प्राथम्यात् । त्वक् प्रस्ताव
आनन्तर्यात् । मांसमुद्गीथः श्रेष्ठ्यात् । अस्थि प्रतिहारः
प्रतिहतत्वात् । मज्जा निधनं । एतद्यज्ञायज्ञीयं नाम साम
देहावयवेषु प्रातमङ्गी भवति समग्राङ्गो भवतीत्यर्थो नाङ्गेन

आ० पशूनां लोककार्यत्वात्लोकदृष्ट्यनन्तरं पशुदृष्टिमुपन्यस्यति ।
अजेति ॥ रेवत्य इति सामनामधेयं पूर्ववन्नित्यबद्धवचनान्तं ।
पशवो वै रेवतीरिति श्रुत्यन्तरमाश्रित्याह । पशुष्विति ॥ १८ ॥

पशुविकारपयोदध्यादिना पृथिरङ्गानां दृष्टेति पशुदृष्ट्यनन्तरं

उ० कीर्त्या संवत्सरं मज्जो नाश्रीयान्नद्रुतं मज्जो
नाश्रीयादिति वा ॥ २ ॥ १६ ॥

अग्निर्हिङ्गारो वायुः प्रस्ताव आदित्य उद्गीथो
नक्षत्राणि प्रतिहारश्चन्द्रमा निधनमेतद्राजनं देव-
तासु प्रोतं ॥ १ ॥ स य एवमेतद्राजनं देवतासु
प्रोतं वेदेतासामेव देवतानां सलोक्तां सा-
र्ष्टितां सायुज्यं गच्छति सर्वमायुरेति ज्योग्जी-

भा० हस्तपादादिना विहर्षति न कुटिलीभवति पङ्क्तुः कुणी
वेत्यर्थः । संवत्सरं संवत्सरमात्रं मज्जो मांसानि नाश्रीयान्न
भक्षयेत् । बद्धवचनं मत्स्योपलक्षणार्थं । मज्जो नाश्रीया-
त्सर्वदैव नाश्रीयादिति वा तद्व्रतं ॥ १६ ॥

अग्निर्हिङ्गारः प्रथमस्थानत्वात् । वायुः प्रस्ताव आनन्त-
र्यसामान्यात् । आदित्य उद्गीथः श्रेष्ठ्यात् । नक्षत्राणि प्रति-
हारः प्रतिहतत्वात् । चन्द्रमा निधनं कर्मिणां तन्निधनात् ।
एतद्राजनं देवतासु प्रोतं देवतानां दीप्तिमत्त्वात् ।

आ० मङ्गदृष्टिमाह । लोमेति ॥ रसो वै यज्ञायज्ञीयमिति श्रुते-
रन्नरसविकारेण लोमादीनां सम्बन्धाद्यज्ञायज्ञीयं सामाङ्गेषु
प्रतिष्ठितमित्याह । एतदिति ॥ कुणिः श्वश्रुरहितः ॥ १६ ॥

अग्न्यादीनामङ्गेषु प्रतिष्ठितत्वादङ्गदृष्ट्यनन्तरमग्न्यादिदृष्टिमु-
त्थापयति । अग्निरित्यादिना ॥ राजनस्य सामो देवतासु प्रोतत्वे
हेतुमाह । देवतानामिति ॥ फलविकल्पार्थं वाशब्दस्यात्रासत्त्वे
कथं वाक्यं स्यादित्याशङ्क्याह । सलोक्तां वेद्यादीति ॥ कथं
पुनरेकस्मिन्नुपासने फलत्रयं विकल्प्यते तत्राह । भावनेति ॥

उ० वति महान्प्रजया पशुभिर्भवति महान्वीर्य्या
ब्राह्मणान् निन्देत्तद्वतं ॥ २ ॥ २० ॥

त्रयी विद्या हिङ्गारस्त्रय इमे लोकाः स प्रस्तावो
ऽग्निर्वीयुरादित्यः स उद्गीथो नक्षत्राणि वयाँसि

भा० विद्वत्फलमेतासामेवाग्न्यादीनां देवतानां सलोकतां समा-
नलोकतां सार्थितां समानर्द्धित्वं मायुज्यं सयुग्भावमेकदे-
हदेहित्वमित्येतत् । वाशब्देऽत्र लुप्तो द्रष्टव्यः । सलोकतां
वेत्यदिभावनाविशेषतः फलविशेषोपपत्तेर्गच्छति प्राप्नोति ।
समुच्चयानुपपत्तेश्च । ब्राह्मणान् निन्देत्तद्वतं । एते वै देवाः
प्रत्यक्षं यद्ब्राह्मणा इति श्रुतेर्ब्राह्मणनिन्दा देवनिन्दैवेति
॥ २० ॥

त्रयी विद्या हिङ्गारः । अग्न्यादिमान्न आनन्तर्यं त्रयी-
विद्याया अग्न्यादिकार्यत्वश्रुतेः । हिङ्गारः प्राथम्यात्सर्वकर्त्त-
व्यानां । त्रय इमे लोकास्तत्कार्यत्वादनन्तरा इति प्रस्तावः ।
अग्न्यादीनामुद्गीयत्वं श्रेष्ठ्यात् । नक्षत्रादीनां प्रतिहृतत्वात्प्र-

ष्ठा० ननु फलत्रयमत्र समुचितमिष्यतां किमिति वाशब्दं गृहीत्वा
विकल्प्यते तत्राह । समञ्चयेति ॥ न हि मिथो विरुद्धं फल-
त्रयमेकत्र समुच्चेतुं शक्यमतो विकल्पसिद्धिरित्यर्थः ॥ ननु देवता-
दृष्ट्या राजनस्य सामोऽध्वानाद्देवता न निन्देदिति वक्ष्ये कथ-
मन्यधीच्यते तत्राह । एत इति ॥ २० ॥

अग्न्यादिदृष्टान्तरं त्रयीविद्यादृष्टिविधाने कारणमाह ।
अग्न्यादीति ॥ यदग्न्याद्यात्मकं सामोपास्यमुक्तं तस्मादानन्तर्य-
मुपास्यायास्त्रयीविद्याया युज्यते । ऋग्वेदोऽमेर्यजुर्वेदो वायोरादि-

तु० मरीचयः स प्रतिहारः सर्पा गन्धर्वाः पितर-
 स्तन्निधनमेतत्साम सर्वस्मिन्प्रातं ॥ १ ॥ स य एव-
 मेतत्साम सर्वस्मिन्प्रातं वेद सर्वं ह भवति ॥ २ ॥
 तदेष श्लोको यानि पञ्चधा त्रीणि तेभ्यो न
 ज्यायः परमन्यदस्ति ॥ ३ ॥ यस्तद्वेद स वेद सर्वं

भा० तिहारत्वं । सर्पादीनां धकारसामान्यान्निधनत्वमेतत्साम-
 नामविशेषाभावात्सामसमुदायः सामशब्दः सर्वस्मिन्प्रातं ।
 त्रयीविद्यादि हि सर्वं । त्रयीविद्यादिदृष्ट्या हिङ्का-
 रादिसामभक्तय उपास्याः । अतीतेष्वपि सामोपासनेषु येषु
 येषु प्रातं यद्यत्साम तदृष्ट्या तदुपास्यमिति । कर्माङ्गानां
 दृष्टिविशेषेणाज्यस्य संस्कार्यत्वात्सर्वविषयसामविदः फलं
 सर्वं भवति सर्वेश्वरो भवतीत्यर्थः ॥

निरूपचरितसर्वभावे हि दिक्स्थेभ्यो बलिप्राप्त्युप-
 पत्तेस्तदेतस्मिन्नर्थे एष श्लोको मन्त्रोऽप्यस्ति । यानि पञ्चधा
 पञ्चप्रकारेण हिङ्कारादिविभागैः प्राक्तानि त्रीणि त्रीणि
 त्रयीविद्यादीनि तेभ्यः पञ्चत्रिकेभ्यो ज्यायो महत्तरं परञ्च
 व्यतिरिक्तमन्यदस्त्वन्तरं नास्ति न विद्यत इत्यर्थः । तत्रैव

द्या० त्यात्सामवेद इति श्रुतेः । त्रयास्तत्कार्यत्वावगमादित्यर्थः । तत्का-
 र्यत्वात्त्रयीसाध्यकर्मफलत्वादित्यर्थः ॥ कथं सर्वस्मिन्प्रातमित्युक्तं
 त्रयीविद्यादौ प्रातमिति वक्तव्यत्वादत आह । त्रयीविद्यादीति ॥
 कथं पुनरत्र त्रयीविद्यादिदृष्ट्या सामो ध्येयत्वं गम्यते तत्राह ।
 त्रयीति ॥ न चास्यां प्रतिज्ञायां पूर्व्येण सन्दर्भेण विरोधशङ्का-
 मर्हतीत्याह । अतोतेष्वपीति ॥ तत्र हेतुमाह । कर्माङ्गानामिति ॥

उ० सर्वा दिशो बलिमस्मै हरन्ति सर्वमस्मीत्युपासीत
तद्भुतं तद्भुतं १ ४ ॥ २१ ॥

विनर्द्दिमाम्ने वृणे पशव्यमित्यग्नेरर्जीशोऽनिरक्ताः
प्रजापतेनिरक्ताः सोमस्य मृदु श्लक्ष्णं वायोः श्लक्ष्णं

भा० हि सर्वस्यान्तर्भावः । यस्तद्यथोक्तं सर्वात्मकत्वं साम वेद
सर्वं स सर्वज्ञो भवतीत्यर्थः । सर्वा दिशः सर्वदिक्स्था
अस्मा एवम्विदे बलिं भोगं हरन्ति प्रापयन्तीत्यर्थः ।
सर्वमस्मि भवामीत्येवमेतत्सामोपासीत तस्यैतदेव व्रतं ।
द्विरुक्तिः सामोपासनसमाप्त्यर्था ॥ २१ ॥

सामोपासनप्रसङ्गेन गानविशेषादिसम्पदुद्गातुरूपदि-
श्यते । फलविशेषसम्बन्धाद्विनर्द्दि विशिष्टो नर्द्दः स्वरविशेष
अपभकृजितसमोऽस्यास्तीति विनर्द्दि गानमिति वाक्यशेषः ।
तच्च सान्नः सम्बन्धि पशुभ्यो हितं पशव्यमग्नेरग्निदै-
वत्यञ्जोद्गीथ उद्गानं । तदहमेनं विशिष्टं वृणे प्रार्थय इति

आ० दर्शपूर्णमासाधिकारं पत्यवेक्षितमाज्यं भवतीति दृष्टिविशे-
षणमाज्यं संस्क्रियते । तथा सामभेदानां दृष्टिविशेषणत्वाविशेषा-
त्तेषां कर्माङ्गानां तत्तदङ्गदृष्ट्या संस्कर्तव्यत्वादित्यर्थः ॥

अथ यथा श्रुतं सर्वात्मत्वमेव किं न स्यादत आह । निरुप-
चरितेति ॥ सर्वविषयसामविदः सर्वेश्वरत्वमित्यत्र मन्त्रं संवा-
दयति । तदेतस्मिन्निति ॥ परमित्यस्यैव व्याख्यानमन्यदिति वक्तव्य-
न्तराभावे हेतुमाह । तत्रैवेति ॥ सर्वज्ञत्वं सर्वेश्वरत्वञ्च तच्छ-
ब्दार्थः ॥ २१ ॥

सामोपासनं समाप्तञ्चेत्किमुत्तरग्रन्थेनेत्याशङ्क्याह । सामेति ॥
आदिशब्देन स्वरादयो वर्णा गृह्यन्ते ॥ किमित्युद्गातुर्यथोक्तोपास्ति-

उ० बलवदिन्द्रस्य क्रौञ्चं बृहस्पतेरपध्वान्न वरुणस्य
तान्सर्वानेवोपसेवेत वारुणन्त्वेव वर्जयेत् ॥ ११ ॥ अ-
मृतत्वं देवेभ्य आगायानीत्यागायेत्स्वधां पितृभ्य
आशां मनुष्येभ्यस्तृणोदकं पशुभ्यः स्वर्गं लोकं
यजमानायान्नमात्मन आगायानीत्येतानि मनसा

भा० कश्चिद्यजमान उद्गाता वा मन्यते । अनिरुक्तोऽमुकमम
इत्यविशेषितः प्रजापतेः प्रजापतिदैवत्यः स गानविशेषः ।
अनिरुक्त्यात्प्रजापतेर्निरुक्तः स्पष्टः । सोमस्य सोमदैवत्यः स
उद्गीय इत्यर्थः । मृदु स्रक्ष्णञ्च गानं वायोर्वायुदैवत्यं तत्
स्रक्ष्णं बलवच्च प्रयत्नाधिक्योपेतं । इन्द्रस्यैन्द्रं तद्गानं क्रौञ्चं
क्रौञ्चपक्षिनिनादसमं । बृहस्पतेर्बार्हस्पत्यं तदपध्वान्तं
भिन्नकांस्यस्वरसमं । वरुणस्यैतद्गानं । तान्सर्वानेवोपसेवेत
वारुणन्त्वेवैकं वर्जयेत् ॥

अमृतत्वं देवेभ्य आगायानि साधयानि । स्वधां पितृभ्य
आगायान्याशां मनुष्येभ्य आशां प्रार्थनां प्रार्थितमित्येतत् ।
तृणोदकं पशुभ्यः स्वर्गं लोकं यजमानायान्नमात्मने

आ० रुच्यते तत्राह । फलेति ॥ मृत्युपरिहारादिफलविशेषस्तत्सम्बन्धा-
देधः । उपास्तिरनुष्ठेयेत्यर्थः ॥ पशुभ्यो हितमस्य वचनाद्गमयि-
तव्यं ॥ वाक्यस्यमितिशब्दं व्याचष्टे । इति कश्चिदिति ॥ इत्य-
विशेषितः । अनेन प्रकारेणायमिति विशेषितो व्यवच्छिद्य ज्ञातो
न भवतीत्यर्थः ॥ तस्य प्राजापत्यत्वे हेतुमाह । अनिरुक्त इति ॥
नीलपोतादिभिर्निश्चित्यावचनादित्यर्थः ॥

स्वरविशेषज्ञानपूर्वकमुद्गानकाले ध्यातव्यार्थमाह । अमृतत्व-

उ० ध्यायन्नप्रमत्तः स्तुवीत ॥ २ ॥ सर्वे स्वरा इन्द्रस्या-
 त्मानः सर्वे जुष्माणः प्रजापतेरात्मानः सर्वे स्पर्शी
 मृत्योरात्मानस्तं यदि स्वरेषूपालभेतेन्द्रः शरणं
 प्रपन्नोऽभूवं स त्वा प्रति वक्ष्यतीत्येनं ब्रूयात् ॥ ३ ॥
 अथ यद्येनमूष्मसूपालभेत प्रजापतिः शरणं प्रप-
 न्नोऽभूवं स त्वा प्रति पेक्ष्यतीत्येनं ब्रूयादथ यद्येनः
 स्पर्शेषूपालभेत मृत्युः शरणं प्रपन्नोऽभूवं स त्वा
 प्रति धक्ष्यतीत्येनं ब्रूयात् ॥ ४ ॥

भा० मङ्गलमागायानीत्येतानि मनसा चिन्तयन्ध्यायन्नप्रमत्तः
 स्वरोष्मव्यञ्जनादिभ्यः स्तुवीत । सर्वे स्वरा अकारादय
 इन्द्रस्य बलकर्माणः प्राणस्यात्मानो देहावयवस्थानीयाः ।
 सर्वे जुष्माणः शपसहादयः प्रजापतेर्विराजः कश्यपस्य
 वात्मानः । सर्वे स्पर्शाः कादयो व्यञ्जनानि मृत्योरात्मान-
 स्तमेवं विदमुद्गातारं यदि कश्चित्स्वरेषूपालभेदस्वरस्त्वया
 दुष्टः प्रयुक्त इत्येवमुपालब्ध इन्द्रं प्राणमीश्वरं शरणमाश्रयं
 प्रपन्नोऽभूवं स्वरान्प्रयुञ्जानोऽहं स इन्द्रो यत्तव वक्तव्यं
 त्वा त्वां प्रति वक्ष्यति स एव देव उत्तरं दास्यतीत्येनं
 ब्रूयात् ॥ यद्येनमूष्मसु तथैवोपालभेत प्रजापतिं शरणं
 प्रपन्नोऽभूवं स त्वा प्रति पेक्ष्यति मञ्जूर्णयिष्यतीत्येनं ब्रूयात् ।

आ० मिति ॥ स्वरोष्मव्यञ्जनादिभ्य इत्यत्रादिशब्देन स्थानप्रयत्नादि-
 सङ्ग्रहः ॥ कीनाप्यादिभ्योद्गातुमुद्गानकाले प्रतिहारज्ञानाय स्वरा-
 दिदेवताज्ञानमुपन्यस्यति । सर्वे स्वरा इति ॥ शपसहादय इत्या-

उ० सर्वे स्वरा घोषवन्तो बलवन्तो वक्तव्या इन्द्रे बलं
ददानीति सर्वे उष्माणोऽग्रस्ता निरस्ता विवृ-
ता वक्तव्याः प्रजापतेरात्मानं परिददानीति
सर्वे स्पर्शा लेशेनाभिनिहिता वक्तव्या मृत्योरा-
त्मानं परिहराणीति ॥ ५ ॥ २२ ॥

भा० अथ यद्येनं स्पर्शेषूपालभेत मृत्युं शरणं प्रपन्नोऽभूवं स त्वा
प्रति धक्ष्यति भस्मीकरिष्यतीत्येनं ब्रूयात् ॥

यत इन्द्राद्यात्मानः स्वरादयोऽतः सर्वे स्वरा घोषवन्तो
वक्तव्या बलवन्तस्तथाहमिन्द्रे बलं ददानि बलमाददा-
नीति । तथा सर्वे उष्माणोऽग्रस्ता अन्तरप्रवेशिता अनिरस्ता
अवहिराक्षिप्ता विवृता विवृतप्रयत्नोपेताः प्रजापते-
रात्मानं परिददानीति प्रयच्छानीति । सर्वे स्पर्शा लेशेन
अनकैरनभिनिहिता अनभिनिक्षिप्ता वक्तव्या मृत्योरात्मानं

षा० दिशब्दस्तदवान्तरभेदाभिप्रायः । यत्तव वक्तव्यमित्यस्मादृद्धं
तच्छब्दो द्रष्टव्यः । तथैव स्वरेष्विवेति यावत् ॥

देवताज्ञानबलेनोद्गात्रा न प्रमत्तेन भवितव्यं स्वरादीनामन्य-
थोच्चारणे देवताभेदप्रसङ्गादतः स्वराद्युच्चारणे तात्पर्यं कर्तव्य-
मित्युद्गातारं शिक्षयति । यत इति ॥ प्रयोगकाले चिन्तनीय-
मर्थं कथयति । तथेति ॥ यथोक्तरीत्या स्वराणां प्रयोगावस्था-
यामित्यर्थः । आददानीति चिन्तयेदिति शेषः । तथेत्युपगमां प्रयो-
गावस्थामिति यावत् ॥ विवृतप्रयत्नोपेताः प्रयोक्ताव्या इति शेषः ॥
तत्रापि ध्यातव्यं दर्शयति । प्रजापतेरिति ॥ अतिश्रुतोच्चारणेन
वर्णान्तरे यथाभिहितो न भवति तथा प्रयुज्यमानत्वमनभि-
क्षिप्तत्वं । मृत्योरात्मानमिति वाक्योपादानं तस्य तात्पर्यमाह ।
ब्राह्मनिवेति ॥ यथा लोकः अन्तर्जलादिभ्यो बालान्परिहरति

उ० त्रयो धर्मस्कन्धा यज्ञोऽध्ययनं दानमिति ।

भा० वालानिव शनकैः परिहरद्भिर्गृह्योरात्मानं परिहरा-
णीति ॥ २२ ॥

ओङ्कारस्योपासनविध्यर्थं त्रयो धर्मस्कन्धा इत्याद्या-
रभ्यते । नैवं मन्तव्यं सामावयवभूतसैवोद्गीथादिलक्षणस्यो-
ङ्कारस्योपासनात्फलं प्राप्यत इति । किं तर्हि यत्सर्वैरपि
सामोपासनैः कर्मभिश्चाप्राप्यं तत्फलममृतत्वं केवलादे-
ङ्कारोपासनात्प्राप्यत इति तत्सुत्यर्थं सामप्रकरणे तदु-
पन्यासः । त्रयस्त्रिंशमङ्गाका धर्मस्य स्कन्धाः । धर्मस्कन्धा
धर्मप्रविभागा इत्यर्थः । के त इत्याह । यज्ञोऽग्निहोत्रा-
दिः । अध्ययनं सनियमस्य ऋगादेरभ्यासः । दानं वह्निर्वेदि-
यथाशक्तिद्रव्यसंविभागोऽभिक्षमाणेभ्यः । इत्येष प्रथमो

आ० तथा गृह्योरात्मानमहं परिहराणीति ध्यात्वा स्पर्शानां प्रयोगः
कर्तव्य इत्यर्थः ॥ २२ ॥

अधिवृताधिकारान्यङ्गावबद्धान्युपासनान्युक्तानि । सम्प्रति
स्वतन्त्राधिकारगोचरसंकारोपासनं विधातुमारभते । ओङ्का-
रेति ॥ अङ्गावबद्धोपासनाधिकारे यथोक्तस्वतन्त्रोपासनविधाने
कोऽभिप्रायः श्रुतेरित्याशङ्क्याह । नैवमिति ॥ न स्वतन्त्रस्य तस्यो-
पासनादित्येवकारार्थः । कथं तर्हि मन्तव्यमित्यपेक्षायामाह ।
किन्तुहीति ॥ सनियमस्य प्राप्नुयत्वादिनियमसहितस्य पुरु-
षस्येति यावत् । अभ्यासश्चाकरणं विचारो जपः शिष्येभ्यो
दानमावृत्तिश्चेति पञ्चविधः ॥ वेद्यां यद्दीयते तस्य यज्ञाङ्गत्वात्-
एथक् फलवत्त्वं नास्तीति मन्वानो विशिनष्टि । वह्निर्वेदीति ॥
गृहस्थेन तदात्मनेत्यर्थः । कथं गृहस्थस्य प्राथम्यं ब्रह्मचारिण-
स्तथात्वादित्याशङ्क्याह । एक इत्यर्थ इति ॥ उक्तव्याख्याने वाक्य-

उ० प्रथमस्तप एव द्वितीयो ब्रह्मचार्याचार्यकुलवासी
तृतीयोऽत्यन्तमात्मानमाचार्यकुलेऽवसादन्सर्वे एते
पुण्यलोका भवन्ति ब्रह्मसंस्थोऽमृतत्वमेति ॥ २ ॥

भा० धर्मास्कन्धः । गृहस्थसमवेतत्वात्तन्निवर्त्तकेन गृहस्थेन निर्दि-
श्यते प्रथम एक इत्यर्थो द्वितीयतृतीयश्रवणात् ॥ नाद्यर्थ-
स्तप एव । द्वितीयस्तप इति कच्छचान्द्रायणादि तदां-
स्तापसः परिव्राड्वा न ब्रह्मसंस्थः । आश्रमधर्माभात्रमंस्थे
ब्रह्मसंस्थस्य त्वमृतत्वश्रवणात् । द्वितीयो धर्मास्कन्धः । ब्रह्म-
चार्याचार्यकुले वस्तुं शीलमस्येत्याचार्यकुलवासी । अत्यन्तं
यावज्जीवमात्मानं नियमैराचार्यकुले ऽवसादयन्क्षपय-
न्देहं तृतीयो धर्मास्कन्धः । अत्यन्तगित्यादिविशेषणानैष्ठिक
इति गम्यते । उपकुर्वाणस्य स्वाध्यायग्रहणार्थत्वात् पुण्यलो-
कात्वं ब्रह्मचर्येण । सर्व एते त्रयोऽप्याश्रमिणा यथोक्तैर्धर्मैः
पुण्यलोका भवन्ति । पुण्या लोको येषां त इमे पुण्यलोका

षा० श्रेयस्य गमकत्वमाह । द्वितीयेति ॥ प्राथम्यमेव प्रथमशब्दस्य
नार्थो ब्रह्मचारिप्राथम्यप्रसिद्धिविरोधादित्याह । नाद्यर्थ
इति ॥ कीदृगत्र परिव्राड्गृह्यते तत्राह । नेति ॥ कुतो
ब्रह्मसंस्थो न गृह्यते तत्राह । ब्रह्मसंस्थस्येति ॥ वानप्रस्थग्र-
हणममुख्यस्य परिव्राजोऽपि प्रदर्शनार्थं ॥ ब्रह्मचारित्यादिवाक्यस्य
नैष्ठिकविषयत्वं विशेषणसामर्थ्याद्दर्शयति । अत्यन्तमित्यादीति ॥
अथोपकुर्वाणस्यात्र ब्रह्मचारित्वाविशेषात्किमित्युपादानं न भवे-
त्तत्राह । उपकुर्वाणस्येति ॥ ननु ब्रह्मचारिणो ब्रह्मचर्येण
पुण्यलोको न श्रूयते तत्राह । सर्व इति ॥ कथमाश्रमिणां पुण्य-
लोकत्वविशेषवता तदात्मत्वगम्यते तत्राह । पुण्य इति ॥ आश्र-

भा० आश्रमिणो भवन्ति । अवशिष्टस्त्वनुक्तः परिव्राट् ब्रह्मसंस्थो
ब्रह्मणि सम्यगवस्थितः सोऽमृतत्वं पुण्यलोकाविलक्षणम-
मरणभावमात्यन्तिकमेति नापेक्षिकं देवादमृतत्ववत् ॥

पुण्यलोकात्पृथगमृतत्वस्य विभागकरणात् । यदि च
पुण्यलोकातिशयमात्रममृतत्वमभिव्यक्ततः पुण्यलोकत्वा-
दिभक्तं नावक्ष्यत् । विभक्तोपदेशत्वादात्यन्तिकममृतत्वमिति
गम्यते । अत्र चाश्रमधर्मफलोपन्यासः प्रणवमेवास्तुत्यर्थं न
तत्फलविध्यर्थं । स्तुतये च प्रणवमेवाया आश्रमधर्मफलवि-
ध्यये चेति हि भिद्येत वाक्यं । तस्मात्स्युतिप्रसिद्धाश्रमफ-
लानुवादे प्रणवमेवाफलममृतत्वं ब्रुवन्प्रणवमेवां स्तौति ॥

आ० मिषु प्रदर्शमानेषु किं परिव्राट् मुख्यो न प्रदर्श्यते तत्राह ।
अविशिष्टस्त्विति ॥ कुतो हि पुण्यलोकवैलक्षण्यममृतस्येत्याश-
ङ्गाक्तं । आत्यन्तिकमिति ॥

तस्यापेक्षितत्वाभावे हेतुमाह । पुण्यलोकादिति ॥ अमृतत्वस्य
पुण्यलोकात्पृथग्विभागकरणात्ततोऽन्यत्वादात्यन्तिकत्वसिद्धिरिति
योजना ॥ उक्तमेवार्थं व्यतिरेकमुक्तं न साधयति । यदि चेत्या-
दिना ॥ ब्रह्मशब्दस्य यथाश्रुतं मुख्यमर्थं गृहीत्वा परब्रह्मात्मना
साक्षात्कारवतो निरङ्कुशममृतत्वमुक्तं प्रकरणान्तोचनया तु प्रण-
वप्रतीके ब्रह्मोपासनस्य क्रमेणमृतत्वं भेदबुद्धेरनपायाद्द्रष्टव्यं ।
कर्म्मिणामन्तवत्फलत्वाभिधानेन तन्निन्दया ब्रह्मसंस्थतास्तुति-
दर्शनात्तस्याश्च विध्यर्थत्वादमृतत्वकामो ब्रह्मसंस्थः स्यादित्येकार्थ-
परत्वादेकमिदं वाक्यमित्याह । अत्र चेदित्यादिना ॥ स्तुतये
फलसिद्धये चेदं वाक्यं किं न स्यादित्याशङ्गाह । स्तुतये चेति ॥
अर्थैकत्वादेकवाक्यं तद्भेदे तद्भेदनियमादित्यर्थः । किं परं तर्ह्येदं
वाक्यं तत्राह । तस्मादिति ॥ स्तुतिसिद्धेति श्रुतः स्तुत्यर्थानु-
वादत्वे वैपरीत्यात्तदनुमितिः श्रुतिसिद्धेति याव्यं । स्तुतिमेव
दृष्टान्तावयम्भेन स्पष्टयति ॥

भा० यथा पूर्णवर्मणः सेवा भक्तपरिधानमात्रफला राज-
वर्मणस्तु सेवा राज्यतुल्यफलेति तद्वत् । प्रणवश्च तत्सत्यं परं
ब्रह्म तत्प्रतीकत्वात् । एतद्वैवाचरं परमित्याद्यान्माधात् ।
काठकेऽप्युक्तं तत्सेवातोऽमृतत्वं । अत्राहुः केचिच्चतु-
र्णामाश्रमिणामविशेषेण स्वकर्मानुष्ठानात्पुण्यलोकातेहोक्ता
ज्ञानवर्जितानां सर्व एते पुण्यलोका भवन्तीति । नात्र
परिव्राडवशेषितः । परिव्राजकस्यापि ज्ञानं यमा निय-
माश्च तप एवेति । तप एव द्वितीय इत्यत्र तपःशब्देन
परिव्राट्तापसौ गृहीतौ ॥ अतस्तेषामेव चतुर्णां यो
ब्रह्मसंस्थः प्रणवसेवकः सोऽमृतत्वमेतीति । चतुर्णामधि-
कृतत्वाविशेषात् । ब्रह्मसंस्थत्वे प्रतिषेधाच्च । स्वकर्माच्छिद्रे

आ० यथेत्यादिना ॥ इतिशब्देऽध्याहृतस्तुतये इत्यनेन सम्बध्यते ॥
ननु ब्रह्मतत्त्वसेवातोऽमृतत्वं भवति न प्रणवसेवातस्तत्किमिति
तस्य स्तुतिरित्याशङ्क्याह । प्रणवश्चेति ॥ तत्र प्रमाणं दर्शयन्
फलितमाह । एतद्वैवेति ॥ स्वव्याख्यानं वर्जितदोषमुक्त्वा
ब्रह्मसंस्थोऽमृतत्वमेतीत्यत्र वृत्तिकारीयं व्याख्यानमुत्थापयति ।
अत्रेति ॥ ये खल्व्वाश्रमिणश्चत्वारो ज्ञानवर्जितास्तेषां सर्वेषामप्य-
विशेषेण स्वाश्रमविहितधर्मानुष्ठानेन पुण्यलोका भवन्तीत्य-
त्रोक्ता । न तु पूर्वस्मिन्ग्रन्थे परिव्राडनुक्तः सन्नवशेषितोऽस्तीति
योजना ॥ ननु पूर्वस्मिन्ग्रन्थे वाचकपदं परिव्राजो नोपलभ्यते
तथाचासाववशेषितस्तत्राह । परिव्राजकस्यापीति ॥ ज्ञानं यमा
नियमाश्चोपायभूता इति यावत् ॥

परिव्राडपि पूर्वत्राभिहितश्चेद्ब्रह्मसंस्थवाक्यस्य कोऽर्थः स्यादि-
त्याशङ्क्याह । अत इति ॥ परिव्राजकस्यानवशिष्टत्वेन चतुर्णामुप-
दिष्टत्वाविशेषोऽतःशब्दार्थः । सामान्यनिर्देशे हेतुमाह । चतुर्णा-
मिति ॥ अप्रतिषेधाच्चेति च्छेदः । नन्वाश्रमान्तराणां कर्मार्थत्वा-

भा० च ब्रह्मसंस्थतायाः सामर्थ्यापपत्तेः । न च यववराहादि-
शब्दवद्ब्रह्मसंस्थशब्दः परिव्राजके रूढः । ब्रह्माणि संस्थिति-
निमित्तमुपादाय प्रवृत्तत्वात् । न हि रूढिशब्दे निमि-
त्तमुपाददते । सर्व्वेषाञ्च ब्रह्माणि स्थितिरूपपद्यते ।
यत्र यत्र निमित्तमस्ति ब्रह्माणि संस्थितिस्तस्य
निमित्तवतो वाचकं सन्तं ब्रह्मसंस्थशब्दं परिव्राडेक-
विषये सङ्कोचकारणाभावाच्चिरोद्भूयमानं ॥

न च पारिव्राज्याश्रमधर्ममात्रेणामृतत्वं । ज्ञानानर्थक्य-
प्रसङ्गात् पारिव्राज्यधर्मयुक्तमेव ज्ञानममृतत्वसाधन-

व्या० तत्रैव व्याप्तत्वान्न ब्रह्मसंस्थायां सामर्थ्यमस्ति परिव्राजकस्य तु
निर्यापारस्य ब्रह्मसंस्थता मुकुरेत्यत आह । स्वकर्माति ॥ ननु परि-
व्राजके ब्रह्मसंस्थशब्दो रूढो गद्यादिशब्दवत् । तन्न । असायाश्रमा-
न्तरमास्तेति तत्राह । न चेति ॥ निमित्तमादाय प्रवृत्तत्वेऽपि
किमिति रूढिर्न स्यादित्याशङ्क्याह । न हीति ॥ नन्वेव शब्दो
नैमित्तिकोऽपि परिव्राजकमात्रमधिकरोति । तत्रैव निमित्तस्य
सत्त्वात्तत्राह । सर्व्वेषाञ्चेति ॥ ननु पङ्कजादिशब्दा निमित्तमस्तो-
त्येतावता नेन्दीवरादौ वर्त्तन्ते किन्तु तामरसादिमात्रं विषयी-
कुर्व्वन्ति । तथा ब्रह्मसंस्थशब्दो निमित्तवर्त्यपि गृहस्थादावनव-
स्थितः परिव्राजकमेव परं गोचरयेदत आह । यत्रेति ॥
ब्रह्मसंस्थशब्दं निरोद्धमयुक्तमिति सम्बन्धः ॥

रूढिपक्षे दोषान्तरमाह । न चेति ॥ धर्मसंहितस्य ज्ञानस्य
ज्ञानसंहितस्य वा धर्मस्यामृतत्वसाधनत्वान्न ज्ञानानर्थक्यमित्या-
शङ्क्यापक्षमनुवदति । पारिव्राज्येति ॥ पारिव्राज्यधर्मैवेति
नायं नियमो गृहस्थादिधर्माणामप्याश्रमधर्मत्वेन तुल्यत्वात्तद्वि-
शिष्टज्ञानममृतत्वहेतुरित्यपि वक्तुं मुकुरत्वादित्याह । नाश्रमेति ॥
द्वितीयं दृषयति । धर्मो वेति ॥ यदि परिव्राजकधर्मो ज्ञान-
विशिष्टो मुक्तिहेतुरित्युच्यते तदैतदपि मुक्तिहेतुत्वं सर्व्वाश्रम-

भा० मिति चेन्न । आश्रमधर्माणां विशेषात् । धर्मा वा ज्ञानविशिष्टोऽमृतत्वसाधनमित्येतदपि सर्वथाश्रमधर्माणामविशिष्टं । न च वचनमस्ति परिव्राजकस्यैव ब्रह्मसंस्थस्य मोक्षो नान्येषामिति । ज्ञानान्मोक्ष इति च भर्त्यापनिषदः सिद्धान्तः । तस्माद्य एव ब्रह्मसंस्थः स्वाश्रमविहितकर्मवतां मोऽमृतत्वमेतीति न कर्मानिमित्तविद्याप्रत्यययोः । विरोधात् ॥

कृत्वादिकारकक्रियाफलभेदप्रत्ययवत्त्वं हि निमित्तमुपादायेदं कुर्विदं मा कार्पीरिति कर्मविधयः प्रवृत्ताः । तच्च निमित्तं न शास्त्रकृतं । सर्वप्राणिषु दर्शनात् । सदेकभेदाद्वितीयमात्मैवेदं सर्वं ब्रह्मैवेदं सर्वमिति शास्त्रजन्यः प्रत्ययो विद्यारूपः स्वाभाविकं क्रियाकारकफलभेदप्रत्ययं कर्मविधिनिमित्तमनुपमृद्य न जायते । भेदाभेदप्रत्यययो-

या० धर्माणां ज्ञानविशिष्टानामविशिष्टं । तथा च न स्तुतिपक्षेऽपि परिव्राजकस्यैव ज्ञानान्मुक्तिरित्यर्थः । इतश्च परिव्राजकस्यैव मुक्तिभाक्त्वमसिद्धमित्याह । न चेति ॥ मा तर्हि कस्यचिदपि मुक्तिर्भूयादिति तत्राह । ज्ञानादिति ॥ ब्रह्मसंस्थवाक्यार्थमुपसंहरति । तस्मादिति ॥ परिव्राजकस्यैवामृतत्वमित्यनियमाज्ज्ञानादेव तदिति नियमादित्यर्थः ॥ ब्रह्मसंस्थः समुच्चयानुष्ठायीति वृत्तिकारमतं निराकरोति । न कर्ममिति ॥ कर्मनिमित्तप्रत्ययस्य शुद्धब्रह्मात्मना साक्षात्कारस्य च मिथा विरोधान्न समुच्चयन्तिद्विरिति ॥

वस्तुसङ्गृह्यवाक्यं विवृणोति । कर्त्तृादीति ॥ कर्मविधयो निषिद्धायेति द्रष्टव्यं । तथापि प्रत्ययत्वाविशेषात्कारकाकारकविधिनिषेधयोर्न विरोधोऽस्तीत्याशङ्क्याह । तच्चेति ॥ प्रत्ययत्वेऽपि शास्त्रीयाशास्त्रीयतया विद्याविद्याभावेन विरोधोऽस्तीत्यर्थः ॥

भा० विरोधात् । न हि तैमिरिकद्विचन्द्रादिभेदप्रत्ययमनुपमृद्य
 तिमिरापगमे चन्द्राद्येकत्वप्रत्यय उपजायते । विद्याविद्या-
 प्रत्यययोर्विरोधात् । तत्रैवं सति यं भेदप्रत्ययमुपादाय
 कर्मविधयः प्रवृत्ताः स यस्योपमर्दितः सदेकमेवाद्वितीयं
 तत्सत्यं विकारभेदोऽनृतमित्येतद्वाक्यप्रमाणजनितेनैकत्वप्र-
 त्ययेन यः सर्वकर्मभ्यो निवृत्तो निमित्तनिवृत्तेः स च निवृ-
 त्तकर्मा ब्रह्मसंस्थ उच्यते स च परिव्राडेवाग्यस्यासम्भ-
 वात् ॥ अन्यो हि अनिवृत्तभेदप्रत्ययः सोऽन्यत्पश्यन् गृह्य-
 न्मन्वानो विजानन्नदं कृत्वेदं प्राप्नुयामिति हि मन्यते । त-
 स्त्रैवं कुर्वतो न ब्रह्मसंस्थता वाचारम्भणमात्रविकारानृ-
 ताभिसन्धिप्रत्ययवत्त्वात् । न चामत्यमिति । उपमर्दिते भेद-

चा० सति विरोधे किं स्यादत्राह । स्वाभाविकमिति ॥ विद्यारूपः
 प्रत्यय इतिपूर्वेण सम्बन्धः ॥ तत्रोक्तमेव हेतुं स्मारयति । भेदेति ॥
 तत्र लोकप्रसिद्धमुदाहरणमाह । न हीति ॥ भेदाभेदप्रत्यययो-
 र्विद्याविद्यात्मनोर्विरोधेन समुच्चयासम्भवात्तदनुष्ठायी ब्रह्मसंस्थो
 न भवति चेत्कस्तर्हि ब्रह्मसंस्थः स्यादत्राह । तत्रेति ॥ उक्तरीत्या
 समुच्चयायोगे सतीति यावत् ॥

अन्यस्य गृह्यस्थार्दे ब्रह्मसंस्थतासम्भवमुक्तं साधयति । अन्यो
 हीति ॥ वाचारम्भणमात्रे विकारेऽनृते शरीरादौ ब्राह्मणोऽह-
 मित्याद्यभिसन्धानरूपो मिथ्याभिनिवेशात्मको यः प्रत्ययस्त-
 द्दत्त्वादिति हेत्वर्थः । ननु ब्रह्मविदोऽपि संस्कारनशाद्देतसत्यत्वा-
 भिनिवेशपूर्वकं कर्मप्रवृत्तिसम्भवाद् ब्रह्मसंस्थता मुप्रतिपाद्येत
 आह । न चेति ॥ असत्यमिदमिति विवेकेन सत्यत्वाभिनिवेशे
 स्थितिलीकते पुनः सत्यत्वाभिनिवेशेन न प्रवृत्तिरूपपद्यते । आ-
 भासरूपा तु भेदबुद्धिर्न कर्मप्रवृत्तिहेतुरित्यर्थः । अद्वैतज्ञान-
 वतो निमित्तनिवृत्त्या कम्मनिवृत्तिरवश्यम्भाविनीत्युक्तं । विपक्षे-

भा० प्रत्यये सत्यमिदमनेन कर्त्तव्यं मयेति प्रमाणप्रमेयबुद्धिरु-
 त्पद्यते । आकाशे इव तलमलबुद्धिर्विवेकिन उपमर्दितेऽपि
 भेदप्रत्यये कर्माभ्यो न निवर्त्तते चेत्प्रागिव भेदप्रत्ययोपमर्द-
 नादेकत्वप्रत्ययविधायकं वाक्यमप्रमाणीकृतं स्यादभक्ष्यभ-
 क्षणादिप्रतिषेधवाक्यानां प्रामाण्यवद्युक्तमेकत्ववाक्यस्यापि
 प्रामाण्यं । सर्वोपनिषदां तत्करत्वात्कर्म्मविधीनामप्रामाण्य-
 प्रसङ्ग इति चेत् । न । अनुपमर्दितभेदप्रत्ययवत्पुरुषविषये
 प्रामाण्योपपत्तेः स्वप्नादिप्रत्यय इव प्राक्प्रबोधादिवेकि-
 नामकरणात्कर्म्मविधिप्रामाण्योच्चेद इति चेन्न । काम्यवि-

द्या० दोषमाह । उपमर्दितेऽपीति ॥ एकत्वप्रत्ययजनकं शास्त्रं न भवत्येव
 प्रमाणपूर्वप्रवृत्तभेदप्रत्ययविरोधादिति मतमाशङ्क्याह । अम-
 क्ष्येति ॥ यथा न कलञ्जं भक्षयेदित्यादि शास्त्रं पूर्वप्रवृत्तकलञ्जादि-
 भक्ष्यप्रत्ययविरोधेऽपि प्रमाणं रागादिदोषात्तस्य प्रत्ययस्या-
 प्रमाणत्वात्तथैव भेदप्रत्ययस्याविद्योत्यत्वात्प्रामाण्यासम्भवात्तद्विरो-
 धेऽप्यद्वैतशास्त्रस्य युक्तमेव प्रामाण्यमित्यर्थः ॥

कार्यपरत्वादद्वैते तात्पर्याभावात्तत्तच्छास्त्रस्य प्रामाण्यमि-
 त्याशङ्क्याह । सर्वोपनिषदामिति ॥ उपक्रमोपसंहारैकरूप्यादि-
 यद्विधतात्पर्यलिङ्गदर्शनादद्वैते तात्पर्यं तासामवसीयते तद्युक्तं
 अद्वैतशास्त्रस्य स्वार्थे प्रामाण्यमित्यर्थः ॥ भेदालम्बनकर्म्मविधिवि-
 रोधान्नाद्वैतशास्त्रं स्वार्थे मानमिति शङ्कते । कर्म्मविधीनामिति ॥
 यथा स्वप्नप्रत्ययो गन्धर्वनगरादिप्रत्ययश्च प्राक्तत्त्वज्ञानादङ्गं
 पुरुषमधिकृत्य प्रमाणं । तथा कर्म्मविधीनामप्यविदुषि पुरुषे
 प्रामाण्यसम्भवान्नाद्वैतशास्त्रस्य तद्विरोधोऽस्तीति परिहरति ।
 नानुपमर्दितेति ॥ यद्यदाचरति श्रेष्ठस्तत्तदेव तरो जन इति सूतेः ।
 तत्त्वदर्शिनां कर्म्मभ्यः सकाशादुपरमे सत्यन्यऽप्युपरम्यन्ते । तथा च
 कर्म्मविधिविरोधतादवस्थमिति शङ्कते । विवेकिनामिति ॥ प्रकृति-
 परवशत्वात्लोकास्य नासौ विवेकी प्रवृत्तिमनुवर्त्तते । प्रकृतिं यान्ति

भा० धनुच्छेददर्शनात् । न हि कामात्माता न प्रशस्येत्येवं
 विज्ञानवद्भिः काम्यानि कर्माणि नानुष्ठीयन्त इति काम्य-
 कर्मविधय उच्छिद्यन्तेऽनुष्ठीयन्त एव कामिभिरिति ।
 तथा ब्रह्मसंस्मैर्ब्रह्मविद्भिर्नानुष्ठीयन्ते कर्माणीति न
 तद्विधय उच्छिद्यन्तेऽब्रह्मविद्भिर्नानुष्ठीयन्त एवेति । परि-
 ब्राजकानां भिक्षाचरणादिवदुत्पन्नैकत्वप्रत्ययानामपि गृह-
 स्थादीनामग्निहोत्रादिकर्मानिवृत्तिरिति चेन्न । प्रामाण्य-
 चिन्तायां पुरुषप्रवृत्तेरदृष्टान्तत्वात् । न हि नाभिचरेदि-
 ति प्रतिषिद्धमप्यभिचरणं कश्चित्पुर्व्वन्दृष्ट इति शत्रो द्वेपर-
 हितेनापि विवेकेनाभिचरणं क्रियते । न च कर्मविधिप्रवृत्ति

च्या० भूतानि निग्रहः किं करिष्यतीति स्मृतेः ॥ ततो ब्रह्मविदां नैष्क-
 र्म्येऽपि न कर्मविधीनामप्रामाण्यप्रसक्तिरित्युत्तरमाह । न का-
 म्येति ॥ तदेव प्रपञ्चयति । न हीति ॥ इति नोच्छिद्यन्त इति शेषः ॥
 अस्तु प्रकृते किमायातं तदाह । तथेति ॥ अनुष्ठीयन्त एवेति ।
 तद्विधीनामनुष्चितिरिति वाक्यशेषः ॥ अद्वैतवादिनोऽवश्यम्भा-
 विनी कर्मानिवृत्तिरित्युक्तं दृष्टान्तेन विधटयन्नाश्रुते । परि-
 ब्राजकानामिति ॥ अद्वैतधीस्वभावानोचयायां भिक्षाटनादि-
 प्रवृत्तिरप्यघटमानयेति गन्वानः समाधत्ते । न प्रामाण्येति ॥
 समुच्चयस्य प्रामाणिकत्वनिरूपणायां प्रत्ययाभासमूलस्य प्रवृत्त्या-
 भासस्य नोदाहरणत्वं । अग्निहोत्रादिप्रवृत्तेरप्याभासत्वे प्रामा-
 णिकसमुच्चयसिद्धान्ताद्धानिरतो नैतत्तथावमित्यर्थः ॥ एतदेव
 दृष्टान्तेन स्पष्टयति । न हीति ॥ तद्वदविवेकिनां कर्म क्रिय-
 मायं दृष्टमिति विवेकिभिरपि तन्न क्रियते । भिक्षाटनादिप्रवृ-
 त्त्याभासस्त्वप्रामाणिकोऽग्निहोत्रादिप्रवृत्तेर्नोदाहरणमिति शेषः ।
 इतश्च नेदमुदाहरणमित्याह । न चेति ॥ अग्निहोत्रादावपि
 प्रवर्त्तकमस्तीति शङ्कते । इहापीति ॥

भा० निमित्ते भेदप्रत्यये बाधितेऽग्निहोत्रादौ प्रवर्त्तकं निमित्त-
मस्ति । परिव्राजकस्येव भिक्षाचरणादौ बुभुक्षादि प्रवर्त्तकं ।
इहाऽप्यकरणे प्रत्यवायभयं प्रवर्त्तकमिति चेत् । न । भेदप्रत्य-
यवतोऽधिकृतत्वात् । भेदप्रत्ययवाननुपमर्दितभेदबुद्धिर्वि-
द्यया यः स कर्मण्यधिकृत इत्यवोचाम । यो ह्यधिकृतः कर्मणि
तस्य तदकरणे प्रत्यवायो न निवृत्ताधिकारस्य गृहस्थस्येव
ब्रह्माचारिणो विशेषधर्माननुष्ठाने । एवं तर्हि सर्वः स्वाश्रमस्य
उत्पन्नैकप्रत्ययः परिव्राडिति चेत् । न । स्वस्वामित्वभेदबु-
द्ध्यनिवृत्तेः । कर्मार्थत्वाच्चेतराश्रमाणां । अथ कर्म कुर्वीचेति
श्रुतेः । तस्माच्च स्वस्वामित्वाभावाद्भिन्नुरेक एव परिव्राट् न

ध्या० चकरणकृतं प्रत्यवायाख्यं भयमविवेकिनो विवेकिनो वेति
विकल्पाद्यमङ्गीकरोति । न भेदेति ॥ कर्मणि भेदबुद्धिमतोऽधि-
कृतत्वेऽपि तस्य तदकरणे किं स्यादित्याशङ्काह । यो हीति ॥
द्वितीयं दृषयति । न निवृत्तेति ॥ विवेकिनो निवृत्ताधिकारस्य
प्रत्यवायाप्राप्त्या कर्मसु प्रवर्त्तकाभावात्कर्मभ्यो निवृत्तिरूपं पा-
रिव्राज्यच्चेदतिप्रसङ्गस्तर्हीति शङ्कते । एवं तर्हीति ॥ कर्मसा-
धनं स्वयञ्जोपवीतादि त्यज्यते न वा । त्यज्यते चेन्न स्वाश्रमधर्मः ।
ततो यज्ञोपवीताद्यन्तरेण गार्हस्थ्यादिभावासम्भवात् । न
त्यज्यते चेन्न पारिव्राज्यप्राप्तिः ॥ साधनसङ्ग्रहस्य साधार्थत्वादिति
परिहरति । स्वस्वामित्वेति ॥ इतश्चाश्रमान्तरेषु न पारि-
व्राज्यमित्याह । कर्मार्थत्वादिति ॥ जायापुत्रवित्तसम्पत्त्या-
नन्तर्यं श्रुतावथशब्दार्थः ॥ गृहस्थादिषु स्वाश्रमस्येव पारि-
व्राज्यस्य दुर्वचत्वे फलितमाह । तस्मादिति ॥ विवेकवशाद्यज्ञो-
पवीतादौ स्वशब्दार्थं स्वामित्वबुद्ध्यभावादिति यावत् ॥ यत्तु
परिव्राजकस्य निवृत्ताधिकारस्य प्रत्यवायानभिप्राप्तिरिति
तत्रानियमापत्तिमाशङ्कते । एकत्वेति ॥ तद्विषयप्रत्ययस्य विधे-
रुत्पादकं तत्त्वमस्यादिवाक्यं । तज्जनितेनैकत्वविषयेण प्रत्ययेनेति

भा० गृहस्यादिः । एकत्वप्रत्ययविधिजनिः । न च विधिनिमित्तभेदप्रत्ययस्योपमर्दितत्वाद्यमनियमाद्यनुपपत्तिः परिव्राजकस्येति चेत् । न । बुभुक्षादिनैकत्वप्रत्ययात् । प्रच्यावितस्योपपत्तेर्निवृत्त्यर्थत्वात् । न च प्रतिपिद्धमेवाप्राप्तिः । एकत्वप्रत्ययोत्पत्तेः प्रागेव प्रतिपिद्धत्वात् । न हि रात्रौ कूपे कण्टके वा पतिते उदितेऽपि मवितरि पतति तस्मिन्नेव । तस्मात्सिद्धं निवृत्तकर्मा भिक्षुक एव ब्रह्मसंन्यस्त इति । यत्पुनरुक्तं सर्वेषां ज्ञानवर्जितानां पुण्यलोकतेति । सत्यमेतत् । यद्येकं तपःशब्देन परिव्राजकमुक्त इत्येतत् । तदसत् ॥

कस्मात्परिव्राजकस्यैव ब्रह्मसंन्यता सम्भावात् । स एव ह्यवशेषित इत्यवोचाम । एकत्वविज्ञानवतोऽभिधेयानादिवत्तपो

आ० यावत् । तथाच यथेष्टचेष्टाप्रसक्तिरिति श्रेयः । आनिनो वैधयमादि नास्ति तत्प्रवृत्तिस्तु संस्कारवशादित्याशयेनाह । बुभुक्षादिनेति ॥ यो हि दृष्टेन दोषेण तत्त्वज्ञानात्कथञ्चित्प्रभुतिमापादितस्तस्य संस्कारवशाद्यमनियमानुष्ठानमुपपद्यते । तस्य दोषकृतत्वप्रभुतिप्रसूतानियतचेष्टानियत्यर्थत्वेनावश्यानुष्ठेयत्वात् । तथाच न यथेष्टचेष्टाप्रसक्तिरित्यर्थः ॥ इतश्च विदुषो वैधप्रवृत्त्यभावेऽपि यथेष्टचेष्टा नास्तीत्याह । न चेति ॥ अविदुषोऽपि न यथेष्टचेष्टा विदुषस्तु सा कुतस्त्र्येति दृष्टान्तं न स्फुटयति । न हीति ॥ अन्येषां ब्रह्मसंन्यतासम्भवे फलितमुपसंहरति । तस्मादिति ॥ परोक्तमनुद्याङ्गीकरोति । यतुनरिति ॥ उक्तमर्थान्तरमनुवदति । यचेति ॥ किं परिव्राजकस्य ज्ञानहीनस्याश्रममात्रनियमस्य तपःशब्देनोपादानमाद्येऽस्त्रिञ्ज्ञानवतोऽपीति विकल्पाद्यमङ्गीकृत्य द्वितीयं दृष्टयति । तदसदिति ॥

ज्ञानवतोऽपि तपोऽस्त्रित्यात्तपःशब्देनोपादानमुचितमिति शङ्कित्वा प्रत्याह । तस्मादित्यादिना ॥ तपःशब्देन नासौ गृहीत

भा० निवृत्तेश्च । भेदबुद्धिमत् एव हि तपःकर्त्तव्यता स्यात् । एतेन
कर्मक्षिद्रे ब्रह्मसंस्थतामामर्थ्यं । अप्रतिषेधश्च प्रत्युक्तः । तथा-
ज्ञानवानेव निवृत्तकर्मा परिव्राडिति ज्ञानवैयर्थ्यं प्रत्युक्तं ।
यत्पुनरुक्तं यववराहादिशब्दवत्परिव्राजके न रूढो ब्रह्म-
संस्थशब्द इति तत्परिहृतमेतत् । तस्यैव ब्रह्मसंस्थता-
सम्भवान्नान्यस्येति । यत्पुनरुक्तं रूढशब्दानिमित्तं नोपाद-
दत इति । तत्तद्गृहस्थतत्त्वपरिव्राजकादिशब्ददर्शनात्
गृहस्थितिपारिव्राज्यतत्त्वणादिनिमित्तोपादाना अपि गृह-
स्थपरिव्राजका वाय्वमविशेषे विशिष्टजातिमति च गृहस्थ
इति परिव्राजक इति च तच्चेति रूढा दृश्यन्ते शब्दाः ।
न यत्र यत्र तानि निमित्तानि तत्र तत्र वर्त्तन्ते ॥ सिद्धिभा-

या० इति शेषः ॥ तस्य च ज्ञानवतोऽविशिष्टत्वं प्रागेवोपदिष्ट-
मित्याह । स एवेति ॥ इतश्च परमहंसपरिव्राजको न तपः-
शब्देन परामृष्ट इत्याह । एकत्वेति ॥ तदेव स्फोरयति । भेदेति ॥
यत्तु कर्मच्छिद्रे गृहस्थादेरपि ब्रह्मसंस्थतासामर्थ्यमिति तत्प्र-
त्याह । एतेनेति ॥ अनिरुक्तभेदप्रत्ययस्य ब्रह्मसंस्थत्यासम्भवेनेति
यावत् ॥ सामर्थ्यं प्रत्युक्तमिति सम्बन्धः ॥ यत्तु चतुर्णामपि ब्रह्मसंस्थ-
ताया अप्रतिषेध इति चाह । अप्रतिषेधश्चेति ॥ एकत्वोपदेशेन
भेदप्रत्ययनिरासादनिरुक्तभेदप्रत्ययस्यार्थाद्ब्रह्मसंस्थता प्रति-
षिद्धेत्यर्थः ॥ पारिव्राज्यमात्रेणामृतत्वे ज्ञानवैयर्थ्यमुक्तं परि-
हरति । तथेति ॥ चोद्यान्तरमनूद्योक्तं परिहारं स्मारयति ।
यत्पुनरुक्तमिति ॥ तत्र खण्डोऽयं शब्द इति शेषं पञ्चम्या सूच-
यति । चोद्यान्तरमनूद्य दूषयति । यत्पुनरित्यादिना ॥ आदि-
पदेन पङ्कजादिशब्दा गृह्यन्ते ॥ उक्तं प्रपञ्चयति । गृहस्थि-
तीति ॥ इच्छापीति प्रकृतवाक्योपादानं प्रकृते परमहंसं परि-
व्राजके ब्रह्मसंस्थपदमित्यत्र हेतुमाह । मर्येति ॥ इतश्च

भा० वात् । तथेहापि ब्रह्मसंस्थशब्दो निवृत्तसर्व्वकार्गतात्वाधनपरिब्राडेकविषयेऽत्याश्रमिणि परमहंसस्यो वृत्त इह भवितुमर्हति । मुख्यामृतत्वफलश्रवणात् । अतश्चेदमेवैकं वेदोक्तं पारिव्राज्यं । न यज्ञोपवीतत्रिदण्डकमण्डल्यादिपरिग्रहवान्मुण्डोऽपरिग्रहोऽमङ्ग इति च । श्रुतिरत्याश्रमिभ्यः परमं पवित्रमित्यादि च श्रेताश्रमतरीये । न स्मृतिर्न नमस्कार इत्यादिस्मृतिभ्यश्च । तस्मात्कर्मा न कुर्वन्ति यतयः पारदर्शिनः । तस्मादलिङ्गो धर्मज्ञः अव्यक्तलिङ्ग इत्यादिस्मृतिभ्यश्च । यन्तु माह्वैः कर्मत्यागोऽभ्युपगम्यते । क्रियाकारकफलभेदबुद्धेः सत्यत्वाभ्युपगमात् । तन्मूषा । यच्च बौद्धैः शून्य-

आ० पारमहंस्यमेव आतमित्याह । अतश्चेति ॥ एवकारार्थं कथयति ॥ न यज्ञोपवीतेति ॥ इतिशब्दः सत्यासप्रकरणतथाविधश्रुत्यभावप्रदर्शनार्थः ॥ ब्रह्मसंस्थशब्दस्य परमहंसविषयत्वे श्रुत्यन्तरं संवादयति । श्रुतिरिति ॥ अत्याश्रमिभ्यः पूर्वाश्रमत्रयमतीत्य सर्व्वकर्म त्यक्त्वा स्थितेभ्यः परमहंसपरिव्राजकेभ्य इति यावत् । परमं पवित्रं निरतिशयपरिशुद्धिकारणं परमपुरुषार्थसाधनं सन्मग्नज्ञानं प्रोवाचेत्यर्थः । स्मृतिभ्यश्च यथोक्तपारिव्राज्यं सिद्ध्यतीति शेषः ॥ अनाश्रिषमनारम्भमित्यादिवाक्यसङ्ग्रहार्थमादिपदं । कर्मणो बन्धहेतुत्वं तच्छब्दार्थः ॥ लिङ्गस्य धर्मकारणत्वरहित्यं तस्मादित्युक्तं । अलिङ्गो धर्मध्वजित्वरहितः । धर्मज्ञो यथावद्धर्मानुष्ठाता । अधर्मज्ञ इति वा पाठः । धर्मविचारनिष्ठारहितस्तत्रासारत्वप्रत्ययवानित्यर्थः । अलिङ्ग इत्युक्तेऽनाश्रित्वमाशङ्क्याह । अव्यक्तोति ॥ न व्यक्तं दम्भेन गृहीतं लिङ्गमाश्रित्वमस्यास्तीत्यव्यक्तलिङ्गः । किन्त्वदम्भेन श्रुतिसृत्युक्तप्रकारेण तदस्यास्तीत्यर्थः । आदिपदं यज धर्ममधर्मश्चेत्यादि गृहीतुं । अत्रापि पूर्व्वपदान्वयः । ननु कर्मनिवृत्तिमुपदिशता त्वया साह्यमतमेवाश्रितं । तेनापि शरीरादि

भा० ताभ्युपगमादकर्तृत्वमभ्युपगम्यते । तदप्यसत् । तदभ्युपगन्तुः
 भत्त्वाभ्युपगमात् । यच्चाज्ञैरलसतया अकर्तृत्वाभ्युपगमः सोऽ
 प्यसत्कारकबुद्धेरनिवर्त्तितत्वात्प्रमाणेन । तस्माद्देदान्त-
 प्रमाणजनितैकत्वप्रत्ययवत् एतत्कर्मानिवृत्तिलक्षणं पारि-
 व्राज्यं ब्रह्मभंस्यत्वञ्चेति सिद्धं । एतेन गृहस्थस्यैकत्वविज्ञाने
 सति पारिव्राज्यमर्थसिद्धं । नन्वग्न्युत्सादनदोषभाक् स्या-
 त्परिव्रजन् । वीरहा वा एष देवानां योऽग्निमुदासयत

धा० व्यापारोपरमद्वारा ध्याननिष्ठायाः स्वीकृतत्वात्तत्राह । यत्त्विति ॥
 न हि तन्मते कूटस्थात्मधीबलेन नैष्कर्म्यं युक्तं । क्रियाकारकादिबु-
 द्धेरविवेकस्य च सत्यत्वेन ज्ञानमात्रापनोद्यत्वायोगात् । न च सर्व्व-
 व्यापारेऽपरमसम्भवो मनोबुद्ध्यादीनां । तच्छीलत्वात् । न हि कश्चि-
 त्त्वशमपीत्यादि स्मृतेः । अतः साङ्ख्यवचो मिथ्यैवेत्यर्थः । ननु बौद्धे-
 नापि नैरात्म्यमिच्छता नैष्कर्म्यमिष्टं तथाच कर्मत्यागमुपदिशता
 त्वयापि तन्मतमेवानुमोदितं नेत्याह । यच्चेति ॥ तदभ्युपगन्तु-
 रित्यत्राकर्तृत्वं तच्छब्दार्थः । दुःखमित्येव यत्कर्म कायक्लेशभया-
 न्त्यजदिति स्मृतेः ॥ घालस्योपहृतैरज्ञैरकर्तृत्वमुपेयते ॥ भवतापि
 कर्मं त्यजता तन्मतमादृतमित्याशङ्क्याह । यच्चाज्ञैरिति ॥ अकर्तृ-
 त्वाभ्युपगम इति श्लेढः । ते हि मोहादेव कर्मं त्यजन्तो न तत्फलं
 लभन्ते । स कृत्वा राजसन्त्यागं नैव त्यागफलं लभेदिति स्मृतेः ।
 वयं तु प्रमाणवशादेव कर्मं त्यजन्तो न व्यामोहमूढपक्षमाद्रि-
 यामहे । तस्मान्नैष्कर्म्यं श्रुतिस्मृतिप्रसिद्धमप्रत्याख्येयमिति भावः ॥
 पक्षान्तरे नैष्कर्म्याक्तेरमूलत्वे स्थिते फलितमुपसंहरति । तस्मा-
 दिति ॥ यत्तु कैश्चिदैकाग्र्यमाश्रितं तत्प्रत्यादिशति । एतेनेति ॥
 एकत्वविज्ञानेन भेदप्रत्ययस्योपमर्दितत्वेऽपपादनेनेति यावत् ।
 एकत्वविज्ञानं परोक्षं विवक्षितं । अपरोक्षस्य पारिव्राज्यम-
 न्तरेणायोगात्तस्योपरतिशब्दितस्य शमादिवत्साधनत्वश्रुतेरिति
 द्रष्टव्यं ॥ गृहस्थस्य पारिव्राज्यश्रुतिविरोधं शङ्कते । नन्विति ॥
 ऐकात्म्यमेव सत्यं द्वैतमसत्यमिति विवेके जाते सत्यग्न्यादेरवस्तु-

उ० प्रजापतिर्लीवानभ्यतपत् तेभ्योऽभितप्तेभ्य-
 त्वयी विद्या सम्प्राप्तवन्तामभ्यतपन्नस्या अभित-
 पाया एतान्यक्षराणि सम्प्राप्तवन्त भूर्भुवः स्वरि-
 ति ॥ ३ ॥ तान्यभ्यतपन्तेभ्योऽभितप्तेभ्य ऐकारः

भा० इति श्रुतेः । न दैवेनैवोत्सादितत्वादुत्सन्न एव हि स एक-
 त्वदर्शने जाते । अपागादग्नेरग्नित्वमिति श्रुतेः । अतो न
 दोषभागृहस्थः परिव्रजन्निति ।

यत्संस्थोऽमृतमेति तन्निरूपणार्थमाह । प्रजापतिर्विराट्
 कश्यपो वा लोकानुदिश्य तेषु सारजिघृक्षयाऽभ्यतपद-
 भितापं कृतवान् ध्यानं तपः कृतवानित्यर्थः । तेभ्यो
 ऽभितप्तेभ्यः सारभूता त्वयी विद्या सम्प्राप्तवत् प्रजापतेर्म-
 नसि प्रत्यभादित्यर्थः । तामभ्यतपत् । पूर्ववत्तस्या
 अभितप्ताया एतान्यक्षराणि सम्प्राप्तवन्त भूर्भुवः स्वरिति

आ० त्वाथ्यवसायात्तदभिनिवेशेणैषिल्यान्न तत्त्यागे दोषप्राप्तिरिति
 दूषयति । न दैवेति ॥ सम्यग्ज्ञाने सत्यग्न्यादेरुत्पन्नत्वे मानमाह ।
 अपागादिति ॥ गृहस्थस्यापि विवेकवतो वैराग्यद्वारा युक्तं
 पारिव्राज्यमित्याह । अत इति ॥ इतिशब्देन ब्रह्मसंस्थवान्-
 व्याख्यानसमाप्त्यर्थः ॥

किन्तु ब्रह्मेत्याकाङ्क्षायामाह । यत्संस्थ इति ॥ लोकानागभितो
 दग्धतयाभितापप्रतिभामं व्यवच्छिन्नन्ति । ध्यानमिति ॥ द्रवा-
 त्मत्वाभावे कथं प्रस्रवणं त्रयाः रसादित्याशङ्क्याह । पूर्व-
 वदिति ॥ त्वयी विद्या सारजिघृक्षयाऽऽलोचितवानित्यर्थः ।
 कथं तस्य ब्रह्मशब्दवाच्यत्वमित्याशङ्का महत्तरत्वादित्याह ।
 कीदृशमित्यादिना ॥ तत्र ब्रह्मशब्दप्रवृत्तौ हेत्वन्तरं सूच-

३० सम्प्राप्तवत्तद्यथा शङ्कुना सर्वाणि पर्णानि सन्तृण्णा
 न्येवमोङ्कारेण सर्वा वाक् सन्तृणा ॐ
 दं सर्वमोङ्कार एवेदं सर्व ॥

भा० व्याहृतयः । तान्यक्षराण्यभ्यतपत्तेभ्योऽभितप्तेभ्यः सारभूत
 ॐकारः सम्प्राप्तवत्तद्वद्वा । कीदृशं किंरूपमित्याह ।
 तद्यथा । शङ्कुना पर्णनालेन सर्वाणि पर्णानि पञ्चावयवजा-
 तानि सन्तृण्णानि निवद्धानि व्याप्तानोत्यर्थः । एवमोङ्कारेण
 ब्रह्माणः परमात्मनः प्रतीकभूतेन सर्वा वाक् शब्दजातं
 सन्तृणा । अकारो वै सर्वा वागित्यादि श्रुतेः । परमात्म-
 विकारश्च नामधेयमात्रमित्यत ॐकार एवेदं सर्वमिति
 द्विरभ्यास आदरार्थः । लोकादिनिष्पादनकथनमर्थो-
 कारस्तुत्यर्थमिति ॥ २३ ॥

व्या० यति । परमात्मन इति ॥ ॐकारावयवस्याकारस्यापि सर्ववा-
 ग्याप्तिरस्ति किमु वक्तव्यमोङ्कारस्येति मन्वानः श्रुत्यन्तरमुदाह-
 रति । अकार इति ॥ योमितादं सर्वमित्यादिवाक्यमादिपदार्थः ॥
 ॐकारव्याप्तत्वेऽपि वागजातस्य न तस्य सर्वात्मत्वमाकाशादि-
 परमात्मविकारस्य पृथगेव विद्यमानत्वादित्याशङ्क्याह । पर-
 मात्मेति ॥ सकलमपि जगत्परमात्मविकारत्वात्तदतिरेकेण नास्ति ।
 स च प्रकृतादोङ्काराद्भातिरिच्यते । एतद्वै सत्काम परश्चापरश्च
 ब्रह्म वदोङ्कार इति श्रुतेः । तस्माद्युक्तमोङ्कारस्य सर्वात्मत्वमित्यर्थः ।
 ॐकारं सर्वात्मकं ब्रह्मरूपमुपासीतेति विधिसमाख्यर्थमिति-
 शब्दः ॥ किमित्योङ्कारस्य लोकादिद्वारा निष्पत्तिरुच्यते तत्राह ।
 लोकादीति ॥ स्तुतिस्तोपाख्यार्था । यत्तदुच्यते तद्विधीयत इति स्थितेः ।
 तथा च सिद्धमोङ्कारोपासनममृतत्वफलमिति शब्दः ॥ २३ ॥

उ० ब्रह्मवादिनो वदन्ति यदमूनां प्रातःसवनं
रुद्राणां माध्यन्दिनं सवनमादित्यानाञ्च विश्वे-
षाञ्च देवानां तृतीयसवनं । १ १ १ क्व तर्हि

भा० सामोपासनप्रसङ्गेन कर्मगुणभूतत्वाच्चिर्वर्त्योङ्कारं पर-
मात्मप्रतीकत्वायामृतत्वहेतुत्वेन महीकृत्य प्रकृतस्यैव यज्ञ-
स्याङ्गभूतानि सामहोममन्त्रोत्थानान्नुपदिदिच्छन्नाह ॥
ब्रह्मवादिनो वदन्ति । यत्प्रातःसवनं प्रसिद्धं तद-
मूनां । तैश्च प्रातःसवनसम्बन्धो ऽयं लोको वशीकृतः सव-
नेशनैः । तथा रुद्रमाध्यन्दिनेशनैरन्तरिक्षलोकः ।
आदित्यैश्च विश्वेर्देवैश्च तृतीयसवनेशनैः स्तृतीयो लोको
वशीकृतः । इति यजमानस्य लोकोऽन्यः परिशिष्टो न
विद्यते । अतः क्व तर्हि यजमानस्य लोको यदर्थं यजते । न
क्वचिल्लोकोऽस्तीत्यभिप्रायः । लोकाय वै यजते यो यजत इति

चा० प्रासङ्गिकं हित्वा प्रकृतमनुसन्धत्ते । सामेति ॥ पञ्चविधं
सप्तविधञ्च यज्ञाङ्गीभूतं साम तस्योपासनवचनादोङ्कारस्य
तद्गुणस्य सुतरामेव कर्मगुणत्वे प्राप्ते ततस्तं व्यावर्त्य ब्रह्मप्रतीक-
त्वात्कैवल्यहेतुत्वेन तमेव महीकृत्य प्रस्तुतयज्ञाङ्गभूतसामादि-
विज्ञानविधानार्थमुत्तरवाक्यमित्यर्थः ॥

सामहोममन्त्रोत्थानसामादिज्ञानविधित्वाया तदपरिज्ञाने
दोषमाह । ब्रह्मेत्यादिना ॥ तेषां प्रातःसवनेशनान्तरेऽपि यजमानस्य
क्वा हानिरित्याशङ्क्याह । तैश्चेति । यथा पृथिवीलोको वसुभि-
स्तथेति यावत् । अन्तरिक्षलोको वशीकृत इति पूर्व्वेण सम्बन्धः ।
स्तृतीयो लोको द्युलोकाख्यः ॥ अस्तु तत्तदेवानां तत्तल्लोकवशी-
कारस्तथापि यजमानस्य लोकिवे किमायातमित्याशङ्क्याह ।
इति यजमानस्येति ॥ परिशिष्टलोकाभावोऽतःशब्दार्थः । तर्हि

उ० यजमानस्य लोक इति स यस्तं न विद्यात्वाथ
 कुर्यादथ विद्वान्कुर्यात् ॥ २ ॥ पुरा प्रातरनु-
 वाकस्योपाकरणाज्जघनेन गार्हपत्यस्योदद्भुख
 उपविश्य स वासवः सामाभिगायति ॥ ३ ॥
 लोकद्वारमपावाणूँ२३३पश्येम त्वा वयः रा
 ३३३३ऽ३हुं ३ आ २३३ जा ३ यो ३ आ १२४५

भा० श्रुतेः । लोकाभावे च स यां यजमानस्तं लोकस्वीकरणोपायं
 सामहोममन्त्रोत्थानलक्षणं न विजानीयात्सोऽज्ञः कथं
 कुर्याद्यज्ञं न कथञ्चन तस्य कर्तृत्वमुपपद्यत इत्यर्थः ॥
 सामादिविज्ञानस्तुतिपरत्वान्नाविदुषः कर्तृत्वं कर्ममात्रविदः
 प्रतिषिध्यते । स्तुतये च सामादिविज्ञानस्याविद्वत्कर्तृत्व-
 प्रतिषेधाय चेति चेद्भिद्येत वाक्यं । आद्ये चौपस्थे काण्डेऽ
 विदुषेऽपि कर्मास्तीति हेतुमवोचाम । अथैतद्वक्ष्यमाणं
 सामाद्युपायं विद्वान् कुर्यात् ॥

किन्तु देद्यमित्याह । पुरा पूर्वं प्रातरनुवाकस्य शस्तस्य

षा० देहपातादृद्धमित्येतत् ॥ लोकापेक्षां विनापि विधिवशाद्यागो
 भविष्यतीत्याशङ्काह । लोकायेति ॥ लोकत्रयस्य वस्त्राद्यधीनतया
 यजमानानधीनत्वे तस्य तदधीनत्वार्थं यज्ञाद्यनष्ठानमित्याश-
 ङ्काह । लोकाभावे चेति ॥ अज्ञो यज्ञं स्वर्गादिसाधनीभूतं कथं
 कुर्यादित्याक्षेपादविद्वत्कर्मानुष्ठाननिन्दापरं वाक्यमित्याशङ्काह ।
 सामादोति ॥ अथेदं वाक्यं स्तुत्यर्थं निषेधार्थं च भविष्यति नेत्याह ।
 स्तुतये चेति ॥ इतश्चाविद्वत्कर्तृत्वं निरोद्धुमशक्यमित्याह । आद्ये

उ० इति ॥ ४ ॥ अथ जुहोति नमोऽग्नये पृथिवीक्षिते
लोकक्षिते लोकं मे यजमानाय विन्दैष वै यज-
मानस्य लोक एतास्मि ॥ ५ ॥ अत्र यजमानः
परस्तदायुषः स्वाहाऽपजहि परिधमित्युत्क्रो-
तिष्ठति तस्मै वसवः प्रातःसवनं सम्प्रयच्छन्ति

भा० प्रारम्भाज्जघनेन गार्हपत्यस्य पश्चादुदङ्मुखः सन्नुपविश्य
स वासवं वसुदैवत्यं सामाभिगायति ॥ लोकद्वारमस्य पृथि-
वीलोकस्य प्राप्तये द्वारमपावृणु हे अग्ने तेन द्वारेण पश्येम
त्वा त्वां राज्यायेति ॥ अथानन्तरं जुहोत्यनेन मन्त्रेण
नमोऽग्नये प्रक्रीभूतास्तुभ्यं वयं पृथिवीक्षिते पृथिवीनिवा-
साय लोकक्षिते लोकनिवासाय पृथिवीलोकनिवासाये-
त्यर्थः । लोकं मे मह्यं यजमानाय विन्द लभस्व । एष वै
मम यजमानस्य लोक एता गन्तास्मि ॥ अत्रास्मिन्
लोके यजमानोऽहमायुषः परस्तादूर्ध्वं मृतः सन्नित्यर्थः ।

आ० चेति ॥ मटचीद्वारेष्वित्यादौ विदुषः सन्निधाने तदनुज्ञामन्तरेणा-
विदुषः कर्म कर्तुमयुक्तं । प्रत्यवायप्रसङ्गात् । तदसन्निधौ तु तेनापि
क्रियमाणं कर्म न दुष्यतीत्युपपादितमित्यर्थः ॥ अथशब्दे हेत्वर्थः ।
सामाद्यविज्ञाने यस्माद्यज्ञाकरणमेव प्राप्तं तस्मादित्यर्थः ॥ ज्ञातव्यं
सामादि प्रश्नपूर्वकं विदुषोति । किन्तदित्यादिना ॥ अप्रगीत-
मृगजातं शस्त्रं यत्रातःकाले शस्यते प्रातरनुवाकस्तस्येति यावत् ।
उपाकरणादित्यस्यार्थमाह । प्रारम्भादिति ॥ जघनेनेत्येतद्याचष्टे ।
पश्चादिति ॥ स गार्हपत्यस्य पृष्ठत उदग्भागे स्थित्वा वसुदेवताकं
सामगानं कृतवानित्यर्थः । स वासवमित्यत्र सशब्दे यजमान-
विषयः । राज्याय त्वद्दर्शनेन त्वदनुज्ञया पृथिवीप्रयुक्तभोगायै-

उ० ॥ ६ ॥ पुरा माध्यन्दिनस्य सवनस्योपाकारणाञ्ज-
घनेनाग्नीध्रीयस्योदङ्मुख उपविश्य स रौद्रं
सामाभिगायति ॥ ७ ॥ लोकद्वारमपावर्ण २३३
पश्येम त्वा वयं वि रा ३३३३ हुं आ ३३ जा
यो आ ३३३४ ५ इति ॥ ८ ॥ अथ जुहोति नमो
वायवेऽक्षरिक्षक्षिते लोकक्षिते लोकं मे यजमानाय
विन्दैष वै यजमानस्य लोक एतास्मि ॥ ९ ॥ अत्र
यजमानः परस्तादायुषः स्वाहाऽपजहि परिघ-
मित्युक्त्वा तिष्ठति तस्मै रुद्रा माध्यन्दिनं सवनं
सम्प्रयच्छन्ति ॥ १० ॥ पुरा तृतीयसवनस्योपा-

भा० स्वाहेति जुहोति । अपजह्यपनय परिघं लोकद्वारार्गस्त-
मित्येतं मन्त्रमुक्त्वा तिष्ठति । एवमेतैर्वसुभ्यः प्रातःसवन-
सम्बन्धो लोको निष्क्रीतः स्यात्ततस्ते प्रातःसवनं वसवो
यजमानाय सम्प्रयच्छन्ति ॥

तथाग्नीध्रीयस्य दक्षिणाग्नेर्जघनेनोदङ्मुख उपविश्य स
रौद्रं सामाभिगायति यजमानो रुद्रदैवतं वैराज्याय ॥

आ० त्वयः । एथिव्यां क्षयति वसतीति एथिवीक्षिदभिस्तस्मै एथिवी-
क्षिते ॥ एथिवीलोकं मया लब्धे किं स्यादित्याशङ्काह । एष वै
मम यजमानस्येति ॥ स्वाहाशब्दो मन्त्रसमाप्त्यर्थो होमद्योतकः ॥
सर्वेषु मन्त्रेष्वेतैः सामहोममन्त्रोत्थानैरित्यर्थः ॥

यथा एथिवीलोकजधोपायो दर्शितस्तथान्तरिक्षलोकज-
योपायोऽपि प्रदर्शयत इत्याह । तथेति ॥ अन्तरिक्षे क्षयती-

उ० करणाञ्जघनेनाहवनीयस्योदद्मुख उपविश्य स
 आदित्यं स वैश्वदेवं सामाभिगायति ॥ ११ ॥
 लोकद्वारमपावाणी २३३ पश्येम त्वा वयं स्व
 रा ३३३३ हुं आ २३३ जा ३ यो ३ आ ३४५
 इति ॥ १२ ॥ आदित्यमथ वैश्वदेवं लोकद्वारम-
 पावाणी २३३ पश्येम त्वा वयं साम्रा ३३३३ हुं
 ३ आ २३३ जायो ३ आ ३१११ इति ॥ १३ ॥
 अथ जुहोति नम आदित्येभ्यश्च विश्वेभ्यश्च
 देवेभ्यो दिविक्षिद्भ्यो लोकक्षिद्भ्यो लोकं मे यज-
 मानाय विन्दत ॥ १४ ॥

एष वै यजमानस्य लोक एतास्म्यत्र यजमानः

भा० अन्तरिक्षक्षिते इत्यादि समानं ॥ तथाऽऽहवनीयस्योद-
 ङ्मुख उपविश्य स आदित्यदैवतं वैश्वदेवं सामाभिगा-
 यति क्रमेण स्वाराज्याय साम्रज्याय दिविक्षिद्भ्य इत्येवमा-
 दिसमानमन्यत् । विन्दताऽपहतेति वज्रवचनमात्रं विशेषः ।
 याजमानन्वेतत् । एतास्म्यत्र यजमान इत्यादि लिङ्गात् ।
 एष ह वै यजमान एवंवित् । यथोक्तस्य सामादेर्विद्वान्यज्ञस्य

आ० अन्तरिक्षक्षिदायुस्तस्यै वायवे । यथा पृथिव्यन्तरिक्षयोराग्न्याय-
 स्तथाद्युलोकाग्न्यायऽप्युच्यत इत्याह । तथेति ॥ स्वाराज्यमन्तरिक्षे
 खतन्तं आदित्यानामिव स्वातन्त्र्यमिह विवक्षितं ॥

किमिदं सामाद्यात्विज्यमाहो याजमानिकमिति विवक्षाया-
 माह ॥ याजमानन्विति ॥ आदिपदेन लोकं मे यजमानायेति-

उ० परस्तादायुषः स्वाहाऽपहतपरिद्यमित्युक्तेति-
 ष्टति ॥ १५ ॥ तस्मा आदित्याश्च विष्णे च देवास्तृ-
 तीयसवनं सम्प्रयच्छन्त्येष ह वै यज्ञस्य मात्रां
 वेद य एवं वेद य एवं वेद ॥ १६ ॥ २४ ॥
 इति द्वितीयप्रपाठकः ॥ २ ॥

भा० मात्रां यज्ञयाथात्म्यं वेद यथोक्तं । य एवं वेद य एवं
 वेदेति द्विरुक्तिरध्यायसमाप्त्यर्था ॥ २४ ॥ इति श्रीगोविन्द-
 भगवत्पूज्यपादशिष्यस्य परमहंसपरिव्राजकाचार्यश्रीम-
 च्छङ्करभगवतः कृतौ कान्दोग्यविवरणे द्वितीयः प्रपा-
 ठकः ॥ २ ॥

आ० निर्देशो गृह्यते ॥ सामादिज्ञानफलं कथयति । एष इति ॥ य
 एवंविदित्यस्य व्याख्या । यथोक्तस्येति ॥ यथोक्तं सामादीत्येतदेव-
 मित्युक्तप्रकारोक्तिस्तस्य यज्ञयाथात्म्यविदस्तदनुष्ठानद्वारा तत्फलं
 सम्भवतीत्यर्थः ॥ २४ ॥ इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्य-
 श्रीशुद्धानन्दपूज्यपादशिष्यभगवदानन्दज्ञानकृतायां कान्दोग्योप-
 निद्गाष्टटीकायां द्वितीयः प्रपाठकः समाप्तः ॥ २ ॥

उ०

तृतीयप्रपाठकप्रारम्भः १

हरिः १ ॐ १ असौ वा आदित्यो देवमधु

भा० ॥ ॐ ॥ असौ वा आदित्य इत्याद्यध्यायारम्भे सम्बन्धो
ऽतीतानन्तराध्यायान्ते उक्तः । यज्ञस्य मात्रां वेदेति यज्ञ-
विषयाणि च सामहोममन्त्रोत्थानानि विशिष्टफलप्राप्तये
यज्ञाङ्गभूतानि उपदिष्टानि । सर्वयज्ञानाञ्च कार्यनिर्वृति-
रूपः सविता महत्या श्रिया दीयते । स एष सर्वप्राणि-
कर्मफलभूतप्रत्यक्षं सर्वैरुपजीव्यते । अतो यज्ञस्य व्यपदेशा-
नन्तरं तत्कार्यभूतसवित्वविषयमुपासनं सर्वपुरुषार्थेभ्यः
श्रेष्ठतमं फलं विधास्यामीत्येवमारभते श्रुतिरसौ वा आ-
दित्यो देवमध्वित्यादि । देवानां मोदनान्मध्विव मध्वसा-

धा० ॐ श्रीगणेशाय नमः । कर्माङ्गावबद्धं विज्ञानं परिस-
माप्य कर्मफलस्यादित्यस्य स्वतन्त्रोपास्तिविधिर्यमध्यायान्तरमार-
भमाणः सम्बन्धं प्रतिजानीते । असाविति ॥ पूर्वोत्तरयश्रयोः
सम्बन्धं प्रतिज्ञातं प्रकटयितुं वृत्तं कीर्तयति । अतीतेति ॥
विशिष्टफलं पृथिव्यादिलोकत्रयं समनन्तरसन्दर्भस्य तात्पर्यं
वक्तुं पातनिकां करोति । सर्वेति ॥ तस्य प्रेषितत्वं सूचयति ।
मह्येति ॥ कथं पुनरादित्यस्य सर्वप्राणिकर्मफलभूतत्वमित्या-
शङ्क्य सर्वैरुपजीव्यतोपलम्भादित्याह । स एष इति ॥ पात-
निकां कृत्वोत्तरयश्रमुत्थापयति । अत इति ॥ आदित्यस्य कर्म-
फलत्वादिति यावत् । तदुपदेशे हेतुन्तरमाह । सर्वपुरुषार्थेभ्य
इति ॥ श्रेष्ठतमं फलं क्रमेण मुक्तिर्लक्षणमस्यास्तीति तथोक्तं ।
आदित्ये कर्मफलशब्दप्रवृत्तिनिमित्तमुक्तं व्यक्तीकर्तुमाह । वस्वा-
दीनाञ्चेति ॥ चकारो विद्वत्सङ्गद्वार्थः । वक्ष्यत्यादित्यस्येति
सम्बन्धः । तस्य सर्वेषां यज्ञानां फलरूपत्वादिति हेतुः । वस्वा-

उ० तस्य दौरेव तिरश्चीनवङ्गशोऽन्तरिक्षमपूपो मरी-
चयः पुत्राः ॥ १ ॥ तस्य ये प्राञ्चो रश्मयस्ता
एवास्य प्राचो मधुनाऽऽः

भा० वादित्यो वस्त्रादीनाञ्च मोदनहेतुत्वं वक्ष्यति सर्वयज्ञ-
फलरूपत्वादित्यस्य । कथं मधुत्वमित्याह । तस्य मधुनो
दौरेव भ्रमरस्येव मधुनस्तिरश्चीनश्चासौ वंशश्चेति तिरश्ची-
नवंशः । तिर्य्यगगतेव हि दौर्लब्ध्यतेऽन्तरिक्षञ्च मध्वपूपो
द्युवंशे लग्नः सन् लम्बत इवातो मध्वपूपसामान्यादन्तरिक्षं
मध्वपूपो मधुनः सवितुराश्रयत्वात् । मरीचयो रश्मयो
रश्मिस्था आपो भौमाः सवित्राकृष्टाः । एता वा आपः
स्वराजो यन्मरीचय इति हि विज्ञायन्ते । ता अन्त-
रिक्षमध्वपूपस्थरश्म्यन्तर्गतत्वाद्भ्रमरबीजभूताः पुत्रा इव

आ० दयश्च कर्मफलभोक्तारस्तत्फलमादित्यं दृष्ट्वा दृष्यन्तीति युक्त-
मित्यर्थः ॥

आदित्यं मधुदृष्ट्योपासीतेत्युक्तं तत्र प्रसिद्धमधुसाम्यमादित्यस्य
श्रुत्युक्तमाकाङ्क्षापूर्वकं दर्शयति । कथमित्यादिना ॥ दिवि तिर-
श्चीनवंशदृष्टौ निमित्तमाह । तिर्य्यगगतेति ॥ अन्तरिक्षनिवासिभि-
रुपरि विसारितनयनैरिति शेषः ॥ अन्तरिक्षे मध्वपूपदृष्टिं
कथयति । अन्तरिक्षमिति ॥ मधुन इत्युभयत्र सम्बन्धः ॥ मरी-
चयः पुत्रा इति वाक्यं व्याचष्टे । मरीचय इति ॥ आपो भूमेरा-
कृष्टा रश्मिस्थाः सन्तीत्यत्र प्रमाणमाह । एता इति ॥ स्वराजः
स्वतो भासमानस्य सवितुरिति यावत् । तासां पुत्रत्वं प्रकट-
यति । ता इति ॥ लोके हि भ्रमरबीजभूताः पुत्रा मध्वपूपच्छि-
द्रस्था दृश्यन्ते एताश्चाप्योऽन्तरिक्षत्वलक्षणमध्वपूपान्तर्गतरश्मिस्था

उ० ऋच एव मधुकृतः ऋग्वेद एव पुष्पं ता
अमृता आपः

भा० हिता लक्ष्यन्त इति पुत्रा इव पुत्रा मध्वपूपनाद्यन्तर्गता
हि भ्रमरपुत्रास्तस्य सवितुर्मध्वाश्रयस्य मधुनो ये प्राञ्चः
प्राच्यां दिशि गता रश्मयस्ता एवास्य प्राञ्चः प्रागञ्चनान्म-
धुनो नाड्यो मधुनाद्य इव मध्वाधारद्विद्राणीत्यर्थः ॥

तत्रर्च एव मधुकृतो लोहितरूपं सवित्राश्रयं मधु
कुर्वन्तीति मधुकृतो भ्रमरा इव यतो रसानादाय मधु
कुर्वन्ति तत्पुष्पमिव पुष्पमृग्वेद एव । तत्र ऋगब्राह्मणस-
मुदायस्यर्वेदाख्यत्वाच्छब्दमात्राच्च भोग्यरूपरसनिस्त्रावा
सम्भवात् । ऋग्वेदशब्देनात्र ऋग्वेदविहितं कर्म । ततो हि
कर्मफलभूतमधुरसनिस्त्रावसम्भवात् । मधुकरैरिव पुष्प-

भा० भवन्ति ततश्चैतास्त्रिभु भ्रमरबीजदृष्टिः कर्तव्येत्यर्थः । प्राची-
दिगन्तेष्वादित्यरश्मिषु प्राचीनमधुनाड्योदृष्टिर्विधेयेत्याह ।
तस्येति ॥ मध्वाश्रयस्य लोहितादिरूपं मधु वक्ष्यमाणं तदा-
धारस्येत्यर्थः ॥ ऋक्षु मन्त्ररूपासु भ्रमरदृष्टिमारोपयति ।
तत्रेति ॥ प्रकृतं मधु सप्तम्यर्थः । तासां मधुकर्तृत्वं साधयति ।
लोहितेति ॥ ऋग्वेदविहिते कर्मणि पुष्पदृष्टिं सम्पादयति ।
यत इति ॥ ऋचो मष्टकत इति मन्त्राणां पृथक्कृतत्वाद्ऋग्वेदः
पुष्पमित्यृग्वेदशब्देन ब्राह्मणसमुदायस्य वक्तव्यत्वात्कथमृग्वेदवि-
हिते कर्मणि तच्छब्देन लक्षिते पुष्पदृष्ट्याध्यासेऽपि कुतस्ततो
मधुनिष्पत्तिरित्याशङ्क्याह । ततो हीति ॥ तदेवोपपादयति ।
मधुकरैरिति ॥ लोके तावदयः पुष्पाश्रयाः समुदायमधु-
करैर्मधु निर्वर्त्यते तथेहापि मधुकरस्थानीयैर्ऋग्वेदस्तदेदविहि-
तात्पुष्पस्थानीयात्कर्मणः सकाशादप्यो गृहीत्वा मधु निष्पाद्यते

उ० स्ता वा एता ऋचः ॥ २ ॥ एतमृग्वेदमभ्य-

भा० स्थानीयाद्देवविहितात्कर्मण आप आदाय ऋग्भिर्मधु
निर्वर्त्यते । कास्ता आप इत्याह ताः कर्मणि प्रयुक्ताः
सोमाज्यपयोरूपा अग्नौ प्रक्षिप्तास्तत्पाकाभिर्निर्वृताः ।
अमृतार्थत्वादत्यन्तरसवत्य आपो भवन्ति । तद्रसाना-
दाय ता वा एता ऋचः पुष्पेभ्यो रसमाददाना इव
भ्रमरा ऋच एतमृग्वेदविहितं कर्म पुष्पस्थानीयमभ्यत-
पन्नाभितापञ्च कृतवत्य इव एता ऋचः कर्मणि प्रयुक्ताः ।
ऋग्भिर्हि मन्त्रैः शास्त्राद्यङ्गभावमुपगतैः क्रियमाणं कर्म
मधु निर्वर्त्तकं रसं मुञ्चतीत्युपपद्यते पुष्पाणीव भ्रम-
रैराचोष्यमाणानि । तदेतदाह तस्यैवैदस्याभितप्तस्य ।
कोऽसौ रसो य ऋद्धधुकराभितापनिःसृत इत्युच्यते । यशो
विश्रुतत्वं तेजो देहगता दीप्तिरिन्द्रियं सामर्थ्योपेतैरिन्द्रियै-
रवैकल्यं वीर्यं सामर्थ्यं बलमित्यर्थः । अन्नाद्यमन्नञ्च तदाद्यञ्च

था० तस्मात्कर्मणः स्वफलभूतमधुनिष्पत्तेरुपपत्तेस्तस्मिन्पुष्पदृष्टिरि-
त्यर्थः । ता ऋचता आप इति वाक्यं प्रश्नपूर्वकं व्याचष्टे ।
कास्ता इत्यादिना ॥ कर्मणि प्रत्युक्तत्वमभिनयति । अग्नाविति ॥
अग्निपाकादिभिर्निर्वर्त्तत्वमपूर्वात्मत्वं परम्परया मुक्तार्थत्वममृ-
तार्थत्वं । यद्वा रोहितरूपागृतनिर्वर्त्तकत्वं तदर्थत्वं । उत्कृष्टफल-
वत्त्वमत्यन्तरसवत्त्वं ॥

ता वा एता इत्यादि व्याचष्टे । तद्रसानिति ॥ यथा हि पुष्पेभ्यो
भ्रमराः रसानाददानास्तान्यभितपन्ति तथैते मन्त्रास्तस्मिन्
कर्मणि स्थितानम्मयान्नसानादाय मधु निर्वर्त्तयन्तो यथोक्तं
कर्मभिमतं समालोचयन्ति स्मेत्यर्थः । कथं पुनर्मन्त्राणां भ्रमर-

उ० तपःस्तस्याभितप्तस्य यशस्तेज इन्द्रियं वीर्य-
मन्नाद्यं रसोऽजायत ॥ ३ ॥ तद्वक्षरत्तदादित्य-
मभितोऽश्रयतद्वा एतद्यदेतदादित्यस्य रोहितं
रूपं ॥ ४ ॥ १ ॥ अथ येऽस्य दक्षिणा रश्मयस्ता

भा० येनोपयुज्यमानेनाहन्यहनि देवानां स्थितिः स्थातदन्नाद्य-
मेष रसोऽजायत यागादिलक्षणात्कर्मणः । यश आद्यन्ना-
द्यपर्यन्तं तद्वक्षरद्विशेषेणाक्षरदगमत् । गत्वा च तदादि-
त्यमभितः पार्श्वतः पूर्वभागं सवितुरश्रयदाश्रितवदित्यर्थः ॥
अमुष्मिन्नादित्ये सञ्चितं कर्मफलाख्यं मधु भोक्ष्यामहे
इत्येवं हि यश आदिलक्षणप्राप्तये कर्माणि क्रियन्ते मनुष्यैः
केदारनिष्पादनमिव कर्षकैः । तत्प्रत्यक्षं प्रदर्श्यते श्रद्धा-
हेतोः । किन्तद्यदेतदादित्यस्योद्यतो दृश्यते रोहितं रूपं ॥ १ ॥
अथ येऽस्य दक्षिणा रश्मय इत्यादि समानं । यजूंश्चैव

आ० स्थानीयानां पुष्पस्थानीयगृग्वेदविहितं कर्माभितप्तवतां फल-
वत्त्वमित्याशङ्क्याह । एता ऋच इति ॥ तासां कर्मणि प्रयुक्तत्वेऽपि
किमायातं तदाह । ऋग्भिरिति ॥ अभितप्तस्य रसोऽजायतेति
सम्बन्धः ॥ तं प्रश्नपूर्वकं विशदयति । कोऽसाविति ॥ तच्छब्दार्थ-
माह । यश आदीति ॥ अधानुष्ठितकर्मजनितफलं कथमादित्य-
माश्रयतीत्याशङ्क्याह । अमुष्मिन्निति ॥ दृष्टान्ते भोक्ष्यामहे ग्रीह्या-
दिजनितं फलमित्यभिप्रायेण ग्रीह्यादिप्राप्त्यर्थमिति शेषः ।
किन्तत्कर्मफलं यदादित्यमाश्रित्य तिष्ठतीत्याशङ्क्याह । तत्प्रत्य-
क्षमिति ॥ कर्मफले प्रत्यक्षे तत्साधने कर्मणि कर्मिणां श्रद्धा-
सिद्ध्यर्थमिति यावत् ॥ तदेव फलं प्रश्नपूर्वकं विशदयति ।
किमित्यादिना ॥ १ ॥

मध्यन्तरं दर्शयति । अथेति ॥ वक्तव्यविशेषं कथयति । यजूं-

उ० एवास्य दक्षिणा मधुनाऽयो यजूंश्चेव मधुकृतो
यजुर्वेद एव पुष्पं ता अमृता आपः ॥ १ ॥
तानि वा एतानि यजूंश्चेतं यजुर्वेदमभ्य-
तपुस्तस्याभितप्तस्य यशस्तेज इन्द्रियं वीर्यम-
न्नाद्यं रसोऽजायत ॥ २ ॥ तद्व्यक्षरतदादित्य-
मभितोऽथयतद्वा एतद्यदेतदादित्यस्य शुक्लं रूपं
॥ ३ ॥ २ ॥ अथ येऽस्य प्रत्यञ्चो रश्मयस्ता
एवास्य प्रतीचो मधुनाऽयः सामान्येव मधुकृतः
सामवेद एव पुष्पं ता अमृता आपः ॥ १ ॥
तानि वा एतानि सामान्येतं सामवेदमभ्य-
तपुस्तस्याभितप्तस्य यशस्तेज इन्द्रियं वीर्य-
मन्नाद्यं रसोऽजायत ॥ २ ॥ तद्व्यक्षरत-

मा० मधुकृतो यजुर्वेदविहिते कर्मणि प्रयुक्तानि । पूर्ववन्मधुकृत
इव । यजुर्वेदविहितं कर्म पुष्पस्थानीयं पुष्पमित्युच्यते । ता
एव सोमाद्या अमृता आपस्तानि वा एतानि यजुंश्चेतं यजु-
र्वेदमभ्यतपन्नित्येवमादि सर्वं समानं मधु । एतदादित्यस्य
वृक्षते शुक्लं रूपं ॥ २ ॥ अथ येऽस्य प्रत्यञ्चो रश्मय

आ० षीति ॥ कथं तेषां मधुकृत्त्वं तदाह । पूर्ववदिति ॥ ऋग्वेदविहिते कर्मणि प्रयुक्तानां यथापूर्वं मधुकरत्वमुक्तं । तथा
यजुषामपीत्यर्थः ॥ यजुर्वेदविहिते कर्मणि पुष्पवृष्टिमाचष्टे । यजु-
र्वेदेति ॥ ता अमृता आप इत्यस्य पूर्ववद्वाख्यानमित्याह । ता एवे-
ति ॥ यजुषामादित्यसम्बन्धि मधु प्रत्यक्षं दर्शयति । एतदिति ॥ २ ॥

उ० दादित्यमभितोऽश्रयतद्वा एतद्यदेतदादित्यस्य
कृष्णं रूपं ॥ ३ ॥ ३ ॥

अथ येऽस्योदञ्चो रश्मयस्ता एवास्योदीचो
मधुनाऽथोऽथर्वाङ्गिरस एव मधुकृत इतिहासपु-
राणं पुष्पं ता अमृता आपः ॥ १ ॥ ते वा
एतेऽथर्वाङ्गिरस एतदितिहासपुराणमभ्यतपः
स्तस्याभितप्तस्य यशस्तेज इन्द्रियं वीर्यमन्नाद्यः

भा० इत्यादि समानं । तथा साम्नां मधु । एतदादित्यस्य कृष्णं
रूपं ॥ ३ ॥

अथ येऽस्योदञ्चो रश्मय इत्यादि समानं । अथर्वाङ्गिर-
सोऽथर्वाङ्गिरसाञ्च कृष्टा मन्त्रा अथर्वाङ्गिरसः कर्माणि
प्रयुक्ता मधुकृतः । इतिहासपुराणं पुष्पं ॥ तयोश्चेतिहास-
पुराणयोरश्वमेधे पारिप्लवासु रात्रिषु कर्माङ्गत्वेन विनि-

चा० तृतीयं मधु कथयति । अथेति ॥ ऋचां यजुषाञ्च मधु यथा कथितं
तथेति यावत् ॥ तस्य शास्त्रप्रत्यक्षत्वं दर्शयति । एतदिति ॥ ३ ॥
चतुर्थं मधु दर्शयति । अथेति ॥ किन्तु कर्म इत्याशङ्क्याह ।
इतिहासेति ॥ तर्ह्यथर्वणानामाङ्गिरसश्च प्रसिद्धं ब्राह्मणं तद्वि-
हितं कर्म पुष्पं पुष्पस्थानीयमित्यर्थः ॥

यदा प्रसिद्धयोरितिहासपुराणयोरुपादानं तदापि न दूषण-
मित्याह । तयोश्चेति ॥ अश्वमेधे कर्माणि जामितापरिहारार्थं
पारिप्लवो नानाविधोपाख्यानसमुदायो यत्र तत्पारिप्लवमा-
चक्षतेति विधिवशात्प्रयुज्यते । तासु रात्रिषु तस्यैव कर्माणोऽङ्गत्वेन
मनुर्वैवस्वतो राजेत्येवमकारयोरितिहासपुराणयोर्विनियोगस्य
पूर्वतन्त्रे पारिप्लवार्थाधिकरणेनैव सिद्धत्वात्तत्सम्बन्धिकर्म

उ० रसोऽजायत ॥ २ ॥ तद्वयक्षरतदादित्यमभितो
 ऽथयत्तदा एतद्यदेतदादित्यस्य परः कृष्णं रूपं
 ॥ ३ ॥ ४ ॥

अथ येऽस्योद्धा रश्मयस्ता एवास्योद्धा मधु-
 नाड्यो गुह्या एवादेशा मधुकृतो ब्रह्मैव पुष्पं ता
 अमृता आपः ॥ १ ॥ ते वा एते गुह्या आदेशा
 एतद्ब्रह्माभ्यतपःस्तस्याभितपस्य यश इन्द्रियं

भा० योगः सिद्धो मध्येतदादित्यस्य परः कृष्णं रूपमतिशयेन
 कृष्णमित्यर्थः ॥ ४ ॥

अथ येऽस्योद्धा इत्यादि पूर्ववत् । गुह्या गोप्या रहस्या
 एवादेशा लोकद्वारीयादिविधयः । उपासनानि च कर्माङ्ग-
 विषयाणि मधुकृतो ब्रह्मैव । शब्दाधिकारात् प्रणवाख्यं पुष्पं ॥

समानमन्यत् । मध्येतदादित्यस्य मध्ये लोभत इव समा-
 हितदृष्टेर्दृश्यते सञ्चलन्तीव । ते वा एते यथोक्ता रोहि-
 तादिरूपविशेषा रसानां रसाः । केषां रसानामित्याह ।

आ० पुष्पमित्यर्थः ॥ अस्यापि मधुनः शास्त्रप्रत्यक्षतामाह । मध्येत-
 दिति ॥ ४ ॥

पञ्चमं मधु दर्शयति । अथेति ॥ लोकद्वारीयादिविधयो
 लोकद्वारमपाटुणु पश्येम त्वा वयमित्यादयः ॥ ब्रह्मशब्दार्थमाह ।
 शब्दाधिकारादिति ॥ ऋगादिशब्दानां प्रकृतत्वादित्यर्थः ॥

अस्यापि मधुनः शास्त्रवशात्प्रत्यक्षतामाह । मध्येतदिति ॥
 समाहितदृष्टेः शास्त्रार्थे समाहितचित्तस्थित्यर्थः ॥ पञ्च मधूनि
 व्याख्याय तेषां सर्वेषां ध्येयत्वसिद्ध्यर्थं स्तुतिं प्रकुरुते । ते वा एते
 इति ॥ तस्मात्तेषामिति सम्बन्धः । कर्मणि विनियुक्तत्वेन तदङ्गत्वा-

उ० वीर्यमन्नाद्यं रसोऽजायत ॥ २ ॥ तद्वयक्षरत्नदा-
दित्यमभितोऽश्रयतद्वा एतद्यदेतदादित्यस्य मध्ये
क्षोभत इव ॥ ३ ॥ ते वा एते रसानां रसा
वेदा हि रसास्तेषामेते रसास्तानि वा एता-
न्यमृतानाममृतानि वेदा ह्यमृतास्तेषामेतान्यमृ-
तानि ॥ ४ ॥ ५ ॥

तद्यत्प्रथमममृतं तद्वसव उपजीवन्त्यग्निना

भा० वेदा हि यस्माद्धोकनिष्पन्दितात्सारा इति रसास्तेषां
रसानां कर्मभावापन्नानामप्येते रोहितादिविशेषा रसा
अत्यन्तसारभूता इत्यर्थः । तथा अमृतानाममृतानि ।
वेदा ह्यमृता नित्यत्वात्तेषामेतानि रोहितादीनि रूपाण्य-
मृतानि । रसानां रसा इत्यादिकर्मस्तुतिरेषा । यस्यैवं
विशिष्टानि अमृतानि फलमिति ॥ ५ ॥

तत्तत्र यत्प्रथमममृतं रोहितरूपलक्षणं तद्वसवः प्रातः-
सवनेशाना उपजीवन्त्यग्निना मुखेनाग्निना प्रधानभूतेना-
ग्निप्रधानाः सन्त उपजीवन्तीत्यर्थः । अन्नाद्यं रसोऽजायत

आ० तद्वावापत्तिः । वेदानां कार्यत्वेऽपि प्रयत्नपूर्वकत्वाभावान्नित्यत्वं
या मधुनि स्तुतिः सा कर्मस्तुतिरित्याह । रसानामिति ॥ कर्म-
स्तुतिमभिनयति । यस्यैवमिति ॥ रसानां रसाः । अमृतानाममृ-
तानीत्येवं विशिष्टान्यमृतानि यस्य फलं कर्मणस्तस्य सद्भावाय
किं वक्तव्यमिति स्तूयते कर्मैत्यर्थः ॥ ५ ॥

अमृतानि ध्येयान्युक्ता तदुपजीविनो देवतागणानेनुचिन्त-
नीयानुपदिशति । तत्तत्रेति ॥ कवलग्राहं कवलं गृहीत्वा यथा

उ० मुखेन न वै देवा अश्नन्ति न पिबन्त्येतदेवामृतं
दृष्ट्वा तृप्यन्ति ॥ १ ॥

त एतदेव रूपमभिसंविशन्त्येतस्माद्रूपादु-

भा० इति वचनात्कवलग्राहमश्रन्तीति प्राप्तं तत्प्रतिषिध्यते । न
वै देवा अश्नन्ति न पिबन्तीति कथं तर्ह्युपजीवन्तीत्युच्यते ।
एतदेव हि यथोक्तममृतं रोहितरूपं दृष्ट्वोपलभ्य सर्व-
करणैरनुभूय तृप्यन्ति । दृष्टेः सर्वकरणद्वारोपलब्ध्यर्थ-
त्वात् । ननु रोहितं रूपं दृष्ट्वेत्युक्तं । कथमन्येन्द्रियविषयत्वं
रूपस्येति । न । यश आदीनां ओत्रादिगम्यत्वात् । ओत्रग्राह्यं
यशः । तेजोरूपञ्चाक्षुषमिन्द्रियं विषयग्रहणकार्यानुमेयं
करणसामर्थ्यं । वीर्यं बलं देहगतं । उत्साहः प्राणवृत्ता ।
अन्नाद्यं प्रत्यहमुपजीव्यमानं शरीरस्थितिकरं यद्भवति ।
रसो ह्येवमात्मकः सर्वः । स दृष्ट्वा तृप्यन्ति सर्वे ।

देवा दृष्ट्वा तृप्यन्तीत्येतत्सर्वं स्वरूपैरनुभूय तृप्यन्तो-
त्यर्थः । आदित्यसंश्रयाः सन्तो वैगन्धादिदेहकरणदो-

ष्या० लाकोऽश्रतीति तद्वदित्येतत् ॥ ननु अश्ननपानाभावे न युक्तमुप-
जीवनवचनमित्याशङ्क्य परिहरति । कथमित्यादिना ॥ चक्षुषेति
वक्तव्ये कथं सर्वकरणैरित्यधिकमुच्यते तत्राह । दृष्टेरिति ॥
चक्षुषैव रूपग्रहणमिति नियममाश्रित्य शङ्कते । नन्विति ॥
कर्मफलभूतस्य रसस्य लोहितामृतात्मकस्य नास्ति चक्षुर्मात्रग्रा-
ह्यत्वमिति परिहरति । नेत्यादिना ॥ किमेतावता रसस्यायातं
तदाह ॥ रसो हीति ॥ तस्यापि ओत्रादिग्राह्यतेति शेषः ॥

एतदेवेत्यादिवाक्यमुपसंहरति । देवा इति ॥ किं तेषां स्वत-
न्त्राणां तृप्तिर्नेत्याह । आदित्येति ॥ वैगन्धं दौर्गन्धं । आदिपदेन

उ० द्यन्ति ॥ २ ॥ स य एतदेवममृतं वेद वसूनामेवैको
भूत्वाऽग्निनैव मुखेनैतदेवामृतं दृष्ट्वा तृप्यति स
य एतदेव रूपमभिसंविशत्येतस्माद्रूपादुदेति
॥ ३ ॥ स यावदादित्यः पुरस्तादुदेता पश्चादस्तमेता
वसूनामेव तावदाधिपत्यं स्वाराज्यं पथ्येता ॥

भा० षरहिताश्च । किन्ते निरुद्यमा अमृतमुपजीवन्ति न कथं ।
तर्ह्येतदेव रूपमभिलक्ष्याधुना भोगावसरो नास्माकमिति
बुद्ध्याभिसंविशन्त्युदासते । यदा वै तस्यामृतस्य भोगावसरो
भवेत्तदैतस्मादमृतादमृतभोगनिमित्तमित्यर्थः । एतस्मा-
द्रूपादुद्यन्त्युत्साहवन्तो भवन्तीत्यर्थः । न ह्यनुत्साहवताम-
ननुतिष्ठतामलसानां भोगप्राप्तिर्लोके दृष्टा ॥

स यः कश्चिदेतदेवं यथोदितमृच्छधुकरतापरमसङ्घ-
रणमृग्वेदविहितं कर्म पुष्पात्तस्य चादित्यसंश्रयणं रोहि-
तरूपत्वञ्चामृतस्य प्राचोदिगतरश्मिनाडीमंस्थतां वसु-
देवभोग्यतां । तद्विदश्च वसुभिः सहैकतां गत्वा अग्निना
मुखेनोपजीवनं दर्शनमात्रेण तप्तिञ्च स्वभोगावसरमुद्यमनं
तत्कालापाये च संवेशनं वेद सोऽपि वसुवत्सर्व्वं तथैवा-

धा० सम्भाविताः सर्व्वेऽपि देहकरणदोषा गृह्यन्ते । एतस्माद्रूपा-
दिति ॥ व्याख्यातस्यानुवादमात्रं । उत्साहवतां देवानां यथोक्ता-
मृतोपजीवित्वमित्यत्र लोकप्रसिद्धिमनुकूलयति । न हीति ॥

पाठक्रमेणोक्तं ध्येयस्वरूपमनूद्य स्वाधिकारे ध्यानविधिं दर्श-
यति । स य इति ॥ वसुदेवभोग्यता वसुभिर्देवैरुपजीव्यत्व-
मिति यावत् । एतदित्यस्माकं मधु निदर्शयति । एवं शब्दार्थं

उ० ॥ ४ ॥ ६ ॥ अथ यद्वितीयममृतं तदुद्रा उपजी-
वन्तीन्द्रेण मुखेन न वै देवा अश्नन्ति न पिबन्त्ये-
तदेवामृतं दृष्ट्वा तृप्यन्ति ॥ १ ॥ त एतदेव रूपमभि-
संविशन्त्येतस्माद्गूपादुद्यन्ति ॥ २ ॥ स य एतदेव-
ममृतं वेद रुद्राणामेवैको भूत्वेन्द्रेणैव मुखेनैतदे-
वामृतं दृष्ट्वा तृप्यति स एतदेव रूपमभिसंवि-
शत्येतस्माद्गूपादुदेति ॥ ३ ॥ स यावदादित्यः
पुरस्तादुदेता पश्चादस्तमेता द्विस्तावदक्षिणत
उदेतोत्तरतोऽस्तमेतारुद्राणामेव तावदाधिपत्यं

भा० नुभवति । कियन्तं कालं विद्वांसदमृतमुपजीवतीत्युच्यते स
विद्वान् यावदादित्यः पुरस्तात्प्राच्यां दिक्षुदेता पश्चा-
त्पतीच्यामस्तमेता तावद्वसूनां भोगकालस्तावन्तमेव कालं
वसूनामाधिपत्यं पर्थ्येता परितो गन्ता भवतीत्यर्थः । न
यथा चन्द्रमण्डलस्थः केवलकर्मपरतन्त्रो देवानामन्नभूतः ।
किन्तु ह्ययमाधिपत्यं स्वाराज्यं स्वराज्जावच्चाधिगच्छति ॥ ६ ॥

अथ यद्वितीयममृतं तदुद्रा उपजीवन्तीत्यादि समानं ।
स यावदादित्यः पुरस्तादुदेता पश्चादस्तमेता द्विस्तावन्ततो

आ० विशदयति । यथोदितमिति ॥ तथैव श्रुत्युक्तक्रमेणैवेत्यर्थः ।
भोगकालपरिमाणं प्रश्नपूर्वकं निर्द्धारयति । कियन्तमिति ॥
आधिपत्यं स्वाराज्यमिति विशेषणयोस्तात्पर्यमाह । न यथेति ॥ ६ ॥

प्रथमममृतमधिकृत्य चिन्तनीयमुक्त्वा द्वितीयममृतमाश्रित्य
तद्दर्शयति । अथेति ॥ विद्याफलं कथयति । स यावदिति ॥ याव-
द्वसूनां भोगकालस्ततो दिगुणो रुद्राणां भोगकालः । यथा प्रथ-

उ० स्वाराज्यं पर्य्येता ॥ ४ ॥ ७ ॥ अथ यन्मृती-
यममृतं तदादित्या उपजीवन्ति वरुणेन मुखेन
न वै देवा अश्नन्ति न पिबन्त्येतदेवामृतं दृष्ट्वा
तृप्यन्ति ॥ १ ॥ त एतदेव रूपमभिसंविशन्त्य-
तस्माद्रूपादुद्यन्ति ॥ २ ॥ स य एतदेवममृतं
वेदादित्यानामेवैको भूत्वा वरुणेनैव मुखेनैतदे-
वामृतं दृष्ट्वा तृप्यति स एतदेव रूपमभिसं-
विशत्येतस्माद्रूपादुदेति ॥ ३ ॥ स यावदादित्यो
दक्षिणत उदेतोत्तरतोऽस्तमेता द्विस्तावत्पश्चादु-
देतापुरस्तादस्तमेताऽऽदित्यानामेव तावदाधि-
पत्यं स्वाराज्यं पर्य्येता ॥ ४ ॥ ८ ॥ अथ
यच्चतुर्थममृतं तन्मरुत उपजीवन्ति सोमेन मुखेन
न वै देवा अश्नन्ति न पिबन्त्येतदेवामृतं दृष्ट्वा

भा० द्विगुणं कालं दक्षिणत उदेतोत्तरतोऽस्तमेता रुद्राणां
तावद्भोगकालः ॥ ७ ॥

आ० मामृतध्यायिनां वसुभिस्तुल्यो भोगकालस्तथा द्वितीयामृतध्या-
यिनामपि रुद्रैस्तुल्यो भोगकाल इत्यर्थः ॥ ७ ॥

इतरामृतध्यायिनां फलानि निर्दिशति । तथेति ॥ विपर्य्ययेण
पुरस्तादक्षिणतोऽधस्ताच्चेत्यर्थः । यथा पुरस्तादुदेता पश्चादस्त-
मेता ततो दक्षिणतो द्विगुणेन कालेनोदेता उत्तरतश्चास्तमेतेत्युक्तं ।
तथा ततो द्विगुणेन कालेन पश्चादुदेता पुरस्ताच्चास्तमेता तावा-
नादित्यानां भोगकालः । तृतीयामृतध्यायिनामपि तावानेव भोग-
कालः । ततो द्विगुणेन कालेन यावदादित्य उत्तरत उदेता दक्षि-
णतोऽस्तमेता तावान्मरुतां भोगकालः । चतुर्थामृतध्यायिनामपि

उ० तृप्यन्ति ॥ १ ॥ त एतदेव रूपमभिसंविशन्त्येतस्माद्द्रूपादुद्यन्ति ॥ २ ॥ स य एतदेवममृतं वेद मरुतामेवैको भूत्वा सोमेनैव मुखेनैतदेवामृतं दृष्ट्वा तृप्यति स एतदेव रूपमभिसंविशन्त्येतस्माद्द्रूपादुदेति ॥ ३ ॥ स यावदादित्यः पश्चादुदेता पुरस्तादस्तमेता द्विस्तावदुत्तरत उदेता दक्षिणतोऽस्तमेता मरुतामेव तावदाधिपत्यं स्वाराज्यं पर्येता ॥ ४ ॥ ६ ॥ अथ यत्पञ्चमममृतं तत्साध्या उपजीवन्ति ब्रह्मणा मुखेन न वै देवा अश्नन्ति न पिबन्त्येतदेवामृतं दृष्ट्वा तृप्यन्ति ॥ १ ॥ त एतदेव रूपमभिसंविशन्त्येतस्माद्द्रूपादुद्यन्ति ॥ २ ॥ स य एतदेवममृतं वेद साध्यानामेवैको भूत्वा ब्रह्मणैव मुखेनैतदेवामृतं दृष्ट्वा तृप्यति स एतदेव रूपमभिसंविशन्त्येतस्माद्द्रूपादुदेति ॥ ३ ॥ स यावदादित्य उत्तरत

भा० तथा पश्चादुत्तरत ऊर्ध्वमुदेता विपर्ययेणास्तमेता । पूर्वस्मात्पूर्वस्माद्विगुणोत्तरोत्तरेण कालेनेत्यपौराणं दर्शनं । सवितुश्चतुर्दिशमिन्द्रयमवरुणमोमपुरीषूदयास्तमयकालश्च

प्रा० तावानेव भोगकालः । ततो द्विगुणेन कालेनोर्ध्वमुदेता च्यधस्तादस्तमेता तावान्साध्यानां भोगकालः । पञ्चमाष्टतचिन्तकानामपि तावानेवेत्यर्थः । यत्पूर्वपूर्वोदयास्तमयकालापेक्षया द्विगुणेन कालेनोत्तरोत्तरोदयास्तमयावित्युक्तं । तत्परागविरुद्धमिति शङ्कते । पूर्व-

उ० उदेता दक्षिणतोऽस्तमेता द्विस्तावदूर्ध्व उदेता
ऽवीगस्तमेता साध्यानामेव तावदाधिपत्यं स्वा-
राज्यं पर्येता ॥ ४ ॥ १० ॥

भा० तुल्यत्वं हि पौराणिकैरुक्तं ॥ मानसोत्तरस्य मूर्धनि मेरोः
प्रदक्षिणावृत्तेस्तुल्यत्वादिति ॥

आ० स्मात्पूर्वस्मादिति ॥ कथं श्रुत्युक्तं स्यात् अथास्य पुराणविरुद्धते-
त्याशङ्क्याह । सवितुश्चेति ॥

उक्तमेव सङ्क्षिपति । मानसोत्तरस्येति ॥ महागिरेर्मेरोः प्राका-
रवत्परितः स्थितस्य मूर्धनि संलग्नस्य चक्राख्यस्य सवितुर्मेरोः प्रद-
क्षिणावृत्तेस्तुल्यत्वात् । कालाधिक्ये कारणाभावाच्च । चतसृष्वपि
पुरीषु उदयास्तमयकालस्य तुल्यत्वं ॥ उक्तं हि विष्णुपुराणे । शक्रा-
दीनां पुरे तिष्ठन्स्पृश्यतेष पुरत्रयं । विकर्णौ द्वौ विकर्णस्थस्त्र्योन्को-
णान् द्वे पुरे तथेति ॥ लैङ्गे चोक्तं । मानसोपरि माहेन्त्री प्राच्यां मेरोः
स्थिता पुरी । दक्षिणे भानुपुत्रस्य वरुणस्य तु वारुणे । सौम्ये सौमस्य
विपुला तासु दिग्देवताः स्थिताः । अमरावती संयमिनी सुखा चैव
विभा क्रमात् । लोकपालोपरिष्ठात् सर्वतो दक्षिणायने । काष्ठा-
गतस्य सूर्यस्य गतिर्या तां निबोधत । दक्षिणां प्रक्रमेद्भानुः क्षिप्तेषु-
रिव धावति । पुरान्तगो यदा भानुः शक्रस्य भवति प्रभुः । सव्यः
सांयामनैः सौरो ह्युदयो दृश्यते द्विजाः । स एवं सुखवत्यान्तु निशा-
न्तस्थः प्रदृश्यते । अस्तमेति तदा सूर्यो विभायां विश्वदृग्विभुः ॥
मया प्रोक्तोऽमरावत्यां यथाऽसौ वारितस्तरः । तथा संयमिनीं
प्राप्य सुखाच्चैव विभां खगः ॥ यदा पराङ्गस्वामेयां पूर्वाह्णे
नैर्ऋते द्विजाः । तदा त्वपररात्रश्च वायुभागे सुदारुणः ॥ ऐशान्यां
पूर्वरात्रस्तु गतिरेषास्य सर्वत इति ॥ तथा चोपरिष्ठादमराव-
त्यास्तिष्ठन्मध्याह्नं तत्रैशकोणस्थानां तृतीययाममात्रेऽशकोणस्थानामा-
द्ययामं संयमिन्यां उदयं चकारेति । सविता एवं यदा याम्ये
मध्याह्ने तिष्ठति तदैन्द्रे अस्तमयः । आग्नेये तृतीययामः । नैर्ऋति-
कोणे प्रथमो यामः । वारुणे उदयः । यदा च वारुणे मध्याह्नस्तदा
याम्येऽस्तमयः । निर्ऋतिकोणे तृतीयो यामः । वायव्ये प्रथमयामः ।

भा० अत्रोक्तः परिहार आचार्यैरमरावत्यादीनां पुरीणां द्विगुणोत्तरोत्तरेण कालेनोदासः स्यात् । उदयश्च नाम सवितुरुदयान्निवासिनां प्राणिनां चक्षुर्गोचरापत्तिस्तदत्यय-
श्चास्तमयं न परमार्थत उदयास्तमये स्तः । तन्निवासिनाञ्च प्राणिनामभावे तान् प्रति तेनैव मार्गेण गच्छन्नपि नैवो-
देता नास्तमेतेति चक्षुर्गोचरापत्तेस्तदत्ययस्य चाभावात् ॥

आ० सौम्ये उदयः । यदा च सौम्ये मध्याह्नस्तदा वारुणेऽस्तमयः । वायवे तृतीययामः । ईशानकोणे प्रथमो यामः । ऐन्द्रे उदयः । तथाग्रेये कोणे वर्त्तमानस्तत्रस्थानां मध्यं दिनं । यमेन्द्रपूर्य्याराद्यतृतीययामौ । नैऋतीशानकोणयोरुदयास्तमयौ चकारेत्येवं सर्वासु दिक्षु चेति पौराणिके दर्शने तद्विरुद्धमिदं श्रुत्योक्तमित्यर्थः ॥

यद्यपि श्रुतिविरोधे स्मृतिरप्रमाणं तथापि यथाकथञ्चिद्विरो-
धपरिहारं त्रविडाचार्योक्तमुपपादयति । अत्रेति ॥ यदाऽमरा-
वती शून्या स्यात्तदा हि तां प्रति पुरस्तादुदेतीति प्रयोगशून्यत्वा-
दस्त्रनां भोगान्तः । एवमुत्तराशां पुरीणां विनाशे द्विगुणकालेन
रुद्रादीनां भोगच्युतिः ॥ अत इमां वचनव्यक्तिमाश्रित्य तमेव परि-
हारमाह । अमरावत्यादीनामिति ॥ तथापि कथं विरोध-
समाधिस्तत्राह । उदयश्चेति ॥ यैर्यत्र दृश्यते भास्वान्स तेषामुदयः
स्मृतः । तिरोधानञ्च यत्रैति तदेवास्तमयं रवेः ॥ नैवास्तमयमर्कस्य
नोदयः सर्वदा सतः । उदयास्तमये नाम दर्शनादर्शने रवेरिति ॥
अमरावत्यादिपुरीषु पूर्वपूर्वापेक्षयोत्तरोत्तरोच्चासकालद्वैगु-
ण्यमस्तु । आस्ताश्च दर्शने सवितुरुदयास्तमयौ । स वा एष न
कदाचनास्तमेति नोदेतीति श्रुतेर्वस्तुतो नोदयास्तमयौ स्तस्तथाच
पुरीषु तुल्यत्वेन गच्छतः सवितुरुदयास्तमयकालवैषम्यमयुक्त-
मित्याशङ्क्यह । तन्निवासिनाञ्चेति ॥ भोगकालद्वैगुण्यं सवितुर्गते-
राधिक्यापेक्षया न श्रुत्योच्यते येन पुराणविरोधः किन्त्वमराव-
त्यादीनां पुरीणां दैत्योपहतानां पूर्वपूर्वापेक्षयोत्तरोत्तरपुरीणां
द्विगुणेन कालेनोदासात्तदपेक्षयात्तरोत्तरस्थानेषु भोगकाले
द्वैगुण्यं श्रुत्योक्तमिति भावः ॥

भा० तथाऽमरावत्याः सकाशाद्विगुणकालं सांयमिनी पुरी
वसत्यतस्तन्निवासिनः प्राणिनः प्रति दक्षिणत इवोदेत्युत्त-
रतोऽस्तमेतीत्युच्यतेऽस्मद्बुद्धिश्चापेक्ष्य तथोत्तरास्वपि पुरीपु
योजना । सर्वेषाञ्च मेरुरुत्तरो भवति । यदामरावत्यां
मध्याह्नगतः सविता तदा सांयमिन्यामुद्यन्दृश्यते तत्र
मध्याह्नगोचरो वारुणामुद्यन्दृश्यते ॥

आ० अथोद्दासकालाधिक्याद्भोगच्युतिकालाधिक्यं न भोगकाला-
धिक्यमत आह । तथेति ॥ यथोद्दासकालद्वैगुण्यमुक्तं तददिति
यावत् । अमरावतीनिवासिप्राणिवर्गापेक्षया सांयमिनीनिवा-
सिनः प्राणिनः प्रति द्विगुणेन कालेन सवितुरुदयास्तमयाविति युक्तं
वक्तुं । दर्शनादर्शनयोर्द्विगुणकालभावित्वात् । न च तन्निवासिदृष्ट्य-
पेक्षया दक्षिणोत्तरयोरुदयास्तमयौ । तत्तद्दृष्ट्या पूर्वपश्चिमयोरेव
तद्भावात् । अस्मद्बुद्धिमपेक्ष्य तु दक्षिणत उदेति उत्तरतश्चास्तमेती-
त्युच्यते । इवशब्दस्तयोस्तन्निवासिजनापेक्षया दक्षिणोत्तरस्थयो-
रसत्त्वं द्योतयतीत्यर्थः ॥ यथाऽमरावत्यपेक्षया सांयमिन्यामुद्दासका-
लाधिक्यमुक्तं तथा तदपेक्षया वारुण्यां तदपेक्षया विभायां तत्का-
लाधिक्यमवधेयमित्याह । तथेति ॥ सांयमिनीश्चान्तर्भाव्य बज्रवचनं ॥
इतश्चास्मद्बुद्धिमपेक्ष्य दक्षिणगत्याऽऽदित्यास्तमयमित्याह । सर्वेषा-
ञ्चेति ॥ उद्यन्तमादित्यं पुरतोऽवलोकयतां वामभागे स्थितत्वा-
न्मेरुः सर्वेषामेवोत्तरतो भवति । तथाचोदयास्तमयाभ्यां पूर्वा-
परदिगिवभागात् तत्पुरवासिदृष्ट्यपेक्षया दक्षिणत इत्यादिवचनं ।
किन्त्वस्मद्दृष्ट्यपेक्षयैवेत्यर्थः । उद्दासकालद्वैगुण्यापेक्षया भोग-
कालद्वैगुण्यमित्युक्तं ॥ सगति सवितृगत्याधिक्यापेक्षयैव भोग-
कालाधिक्यं किं न स्यादित्याशङ्क्य पुराणविरोधसमाधानासम्भ-
वान्नैवमित्याह । यदेत्यादिना ॥

भा० तथोत्तरस्यां प्रदक्षिणावृत्तेस्तुल्यत्वात् । इलावृत्तवासिनां सर्वतः पर्वतप्राकारनिवारितादित्यरम्भीनां सवितोर्द्ध्वोदेताऽर्वागस्तमेता दृश्यते । पर्वतोर्द्ध्वच्छिद्रप्रवेशात्सवित्प्रकाशस्य । तथर्गाद्यमृतोपजीविनाममृतानाञ्च दिगुणोत्तरोत्तरवीर्यवत्त्वमनुमीयते भोगकालद्वैगुण्यलिङ्गेन ।

ध्या० यथा संयमिन्यां मध्याह्नगो वारुणामुद्यन् भवति तथा तस्यां मध्याह्नगो विभायामुद्यन्दृश्यत इत्याह । तथेति ॥ उक्तञ्च वायुप्रोक्ते । मध्यगस्त्वमरावत्यां यावद्भवति भास्करः । वैवस्वते संयमन उदयस्तत्र दृश्यते ॥ सुखायामर्द्धरात्रश्च विभायामस्तमेति चेति । कथं पुनः स यावदादित्य उत्तरत उदेता दक्षिणतोऽस्तमेता द्विस्तावद्दर्द्ध उदेताऽर्वागस्तमेतेत्युच्यते । न हि तत्रोदासकालस्य बाधितत्वमस्ति येनोदयास्तमयकालाधिक्याद्भागकालाधिक्यं स्यादत आह । इलावृत्तेति ॥ मेरोस्त्वतुर्दिग्गमिलावृतं नाम वर्षं प्रसिद्धं । तन्निवासिनां प्राणिनामुभयतः पर्वताभ्यां मानसोत्तरसुमेरुभ्यां प्राकारस्थानीयाभ्यामुभयोर्द्ध्वस्थितमाहाक्षेणाविनिवारितादित्यरम्भीनामूर्द्ध्वमुदेताऽर्वागस्तमेता च सविता दृश्यते । इवशब्दस्तूदयास्तमययोर्वस्तुतोऽसत्त्वद्योतनार्थः ॥ कथं सवितोर्द्ध्वः समुदेत्यर्वागस्तमेति तत्राह । पर्वतेति ॥ सर्व्वावृतप्रकाशस्य पर्वतयोरुपरितने च्छिद्रे प्रवेशादधोवर्त्तिनाभ्यामिनामुपरि प्रसारितनेत्राणां सावित्रं प्रकाशं पश्यतां तत्रोद्यन्नेव सवितोपलभ्यते प्रदेशान्तरे च दृश्यमानोऽधस्तादिवास्तमेति । यथोपरिष्ठादत्र स्थैरुपलभ्यमानो मेघस्ततो दूराद्दृश्यो भूतललभ्येत्येवावसीयते तथेहापीत्यर्थः ॥ भोगकालस्याविरोधेनाधिक्यमापाद्य तेनैव लिङ्गेनातिशयवत्त्वममृतादेरपि कथयति । तथेति ॥ भोगकालाधिक्ये सतीति यावत् । अनुमीयते कल्प्यते । यत्तु भोगकालमाकलयोद्यमनानन्तरं तदभावं ज्ञात्वापरमणमग्न्यादिमुखत्वं दृष्टिमात्रेण दृष्टिमत्त्वं तत्सर्व्वं विदुषोऽपि कल्प्यते देवैः सम-

उ० अथ तत उर्द्ध्व उदेत्य नैवोदेता नास्तमेतैवाल-
एव मध्यस्थाता तदेष श्लोकः ॥ १ ॥ न वै तत्र

भा० उद्यमनसंवेशनादि देवानां रुद्रादीनां विदुषश्च समानं ॥
८ ॥ ९ ॥ १० ॥

कृत्वैवमुदयास्तमनेन प्राणिनां स्वकर्मफलभोगनिमि-
त्तमनुग्रहं तत्कर्मफलपभोगक्षये तानि प्राणिजातान्या-
त्मनि संहृत्याथ ततस्तस्मादनन्तरं प्राण्यनुग्रहकालादूर्ध्वः
सन्नात्मन्युदेत्योद्गम्य चान्प्रत्युदेति तेषां प्राणिनामभावा-
त्स्वात्मस्थो नैवोदेता नास्तमेतैकलोऽद्वितीयोऽनवयवो मध्ये
स्वात्मन्नेव स्थाता । तत्र कश्चिद्विद्वान् वस्त्रादिसमाचरणे
रोहिताद्यमृतभोगभागी यथोक्तक्रमेण स्वात्मानं सविता-
रमात्मत्वेनोपेत्य समाहितः सन्नेतं मन्त्रं दृष्ट्वात्थितोऽन्यस्मै
पृष्ठवते जगाद् यतस्त्वमागतो ब्रह्मलोकात्किन्तत्राप्यहो-

आ० मित्याह । उद्यमनेति ॥ पञ्चभिः पर्यायैर्मधुविद्या यथाव-
दुक्ता ॥ ८ ॥ ९ ॥ १० ॥

क्रमेण मुक्तिफलपर्यवसायित्वं तस्य दर्शयितुमनन्तरवाक्य-
मवरोद्धाह । कृत्वेत्यादिना ॥ तस्मात्प्राण्यनुग्रहकालादनन्तरमिति
तच्छब्दार्थः । ऊर्ध्वः सन्ब्रह्मीभूतो वर्त्तमान इति यावत् । आ-
त्मन्युदेत्यस्य महिम्नि प्रकाशं लब्धेत्येतत् । स्थातेति प्रयोगात्क्रम-
मुक्तिरत्र विवक्षिता । तत्र विद्वदनुभवं प्रमाणयति । तच्चेति ॥
क्रममुक्तिः सप्तम्यर्थः । यथोक्तक्रमेणसौ वा आदित्यो देवमध्वि-
त्यादिना पञ्चामृतत्वेन स्थितमित्यर्थः । स्वमात्मानं वेद्यतया विद्व-
दात्मसम्भूतमित्यर्थः । आत्मत्वेनोपेत्याद्यं यद्देण गृहीत्वेत्येतत् ॥

उ० न निम्लोच नोदियाय कदाचन देवास्तेनाहं
 सत्येन मा विराधिषि ब्रह्मणेति ॥ २ ॥ न ह वा
 अस्मा उदेति न निम्लोचति सकृद्विवा हैवास्मै
 भवति य एतामेवं ब्रह्मोपनिषदं वेद ॥ ३ ॥

भा० रात्राभ्यां परिवर्त्तमानः सविता प्राणिनामायुः क्षपयति
 यथेहास्माकमित्येवं पृष्टः प्रत्याह ॥

तत्तत्र यथा पृष्टे यथोक्ते चार्थे एष श्लोको भवति
 तेनोक्तो योगिनेति श्रुतेर्वचनमिदं । न वै तत्र यतोऽहं
 ब्रह्मलोकादागतस्तस्मिन् न वै तत्रैतदस्ति यत्पृच्छसि । न
 हि तत्र निम्लोचास्तमगमत्सविता न चोदीयायोद्गतः
 कुतश्चित्कदाचन कस्मिंश्चिदपि काले इति । उदयास्तम-
 यवर्जितो ब्रह्मलोक इत्युपपन्नमित्युक्तः श्रपथमिव प्रतिपेदे ।
 हे देवाः साक्षिणो यूयं शृणुत यथा मयोक्तं सत्यं वचस्तेन
 सत्येनाहं ब्रह्मणा ब्रह्मस्वरूपेण मा विराधिषि मा विरुद्धे-
 यमप्राप्तिर्ब्रह्मणे माभूदित्यर्थः । सत्यं तेनोक्तमित्याह

आ० कथं प्रश्न इत्याकाङ्क्षायामाह । यात इति ॥ लब्धब्रह्मोपदेशो
 ब्रह्मविद्वद्भ्यो वियुक्तावस्थायां केनचित्पृष्टः प्रत्युवाचेत्यर्थः ॥

कथं प्रत्युक्तिरिति तत्राह । तत्तत्रेति ॥ श्लोकमुपादाय व्याक-
 रोति । न वै तत्रेति ॥ न निम्लोचेति ॥ निम्लोचत्यस्मिन्नर्थे क्खान्दसः
 प्रयोगः । इतिशब्दः पूर्वार्द्धव्याख्यासमाप्त्यर्थः ॥ उत्तरार्द्धमुत्था-
 पयति ॥ उदयास्तमयेति ॥ लोकत्वाविशेषादितरलोकवद्ब्रह्मलो-
 कोऽपि नोदयास्तमयवर्जित इत्युक्तो विद्वानुत्तरार्द्धेन श्रपथं
 कुर्वन्परिहरतीत्यर्थः ॥ एवं मन्त्रदृक् श्रपथद्वारा निर्णीतेऽर्थे
 न हेत्याद्या किमर्था श्रुतिरित्याशङ्क्याह । सत्यमिति ॥ न हेत्याद्यां

उ० तद्वैतब्रह्मा प्रजापतये उवाच प्रजापतिर्मनवे
मनुः प्रजाभ्यस्तद्वैतदुद्दालकायारूणये ज्येष्ठाय
पुत्राय पिता ब्रह्म प्रोवाच ॥ ४ ॥ इदं वाव तज्ये-

भा० श्रुतिर्न ह वा असौ । यथोक्तब्रह्मविदे नोदेति न निस्लोचति
नास्तमेति किन्तु ब्रह्मविदेऽसौ सकृद्दिवा दैव सदैवाहर्भवति
स्वयं ज्योतिष्ठाद्य एतां यथोक्तां ब्रह्मोपनिषदं वेदगुह्यं वेद ॥

एवं तन्त्रेण वंशादित्रयं प्रत्यमृतसम्बन्धञ्च यच्चान्यद-
वोचाम एवं जानातीत्यर्थः । विद्वानुदयास्तमयकाला-
परिच्छेद्यं नित्यमजं ब्रह्म भवतीत्यर्थः ॥ तद्वैतन्मधुज्ञानं
ब्रह्मा हिरण्यगर्भा विराजे प्रजापतये उवाच । सोऽपि
मनवे । मनुरिच्छाक्कादिभ्यः प्रजाभ्यः प्रोवाचेति विद्वांसौति
ब्रह्मादिविशिष्टक्रमागतेति । किञ्च । तद्वैतन्मधुज्ञानमुद्दाल-
कायारूणये पिता ब्रह्मविज्ञानं ज्येष्ठाय पुत्राय प्रोवाच ।

आ० श्रुतिमादाय व्याचष्टे । यथोक्तेति ॥ ब्रह्मोपनिषदमित्यस्यार्थमाह ।
वेदगुह्यमिति ॥

एवंशब्दमादाय व्याकरोति । एवमित्यादिना ॥ वंशादित्रयं
तिरस्चीनवंशो मध्वपूपो मधुनाद्यश्चेत्येवं रूपमित्यर्थः । प्रत्य-
मृतसम्बन्धं च लोहिताद्यमृतेष्वेकैकवस्त्रादीनां सम्बन्धमित्यर्थः ।
अन्यदित्युद्यमनसंवेशनादि गृह्यते ॥ उक्तविद्याफलमुपसं-
हरति । विद्वानिति ॥ ननु विद्या सफला चेदुक्ता तर्हि किमु-
त्तरग्रन्थेनेत्याशङ्काह । तद्वैतदिति ॥ स्तुतिमेवाभिनयति । ब्रह्मा-
दीति ॥ तद्वैतदुद्दालकायेत्यादिना विद्याया योग्यं पात्रं प्रदर्श्य
तद्याचष्टे । किञ्चेति ॥ इतस्तुत्यर्थमेतद्विज्ञानमित्यर्थः ॥ मधुवि-
ज्ञानं व्याकरोति । ब्रह्मविज्ञानमिति ॥ तस्य परोक्षत्वं व्यावर्त्त-

उ० ष्ठाय पुत्राय पिता ब्रह्म प्रब्रूयात् प्राणाय्याय वान्ते-
वासिने ॥ ५ ॥ नान्यस्मै कस्मैचन यद्यप्यस्मा इमा-
मद्भिः परिगृहीतां धनस्य पूर्णां दद्यादेतदेव
ततोभूय इत्येतदेव ततो भूय इति ॥ ६ ॥ ११ ॥

भा० इदं वाव तद्यथोक्तं । अन्योऽपि ज्येष्ठाय पुत्राय सर्वप्रिया-
र्हाय ब्रह्म प्रब्रूयात् ॥

प्राणाय्याय योग्यायान्तेवासिने शिष्याय । नान्यस्मै कस्मैच-
न प्रब्रूयात्तीर्थद्वयमनुज्ञातमनेकेषां प्राप्तानां तीर्थानामा-
चार्यादीनां । कस्मात्पुनस्तीर्थसङ्कोचनं विद्यायाः कृतमि-
त्याह । यद्यप्यस्मै आचार्याय इमां कश्चित्पृथिवीमद्भिः
परिगृहीतां समुद्रपरिवेष्टितां समस्तामपि दद्याद् अस्या
विद्याया निष्क्रयार्थमाचार्याय धनस्य पूर्णां सम्पन्नां
भोगोपकरणैर्नासावस्य निष्क्रयो यस्मात्ततोऽपि दानादेत-
देव यन्मधुविद्यादानं भूयो बज्जतरफलमित्यर्थः द्विरभ्यास
आदरार्थः ॥ ११ ॥

आ० यति । इदं वावेति ॥ अथ ज्येष्ठाय पुत्राय ब्रह्म वक्तव्यमिति
पूर्वेषामयं नियमो नेदानीन्तनानामित्यत आह । अन्योऽपीति ॥

पात्रान्तरमनुजानाति । प्राणाय्यायेति ॥ पुत्रशिष्याभ्यां पात्रा-
न्तरं प्रत्याचष्टे । नेति ॥ तीर्थद्वयं विद्याप्रदानेऽधिकारिद्वय-
मित्यर्थः । निर्द्वारणे षष्ठी । आचार्यो विद्यादाता । आदि-
पदाद्धनदायी श्रोत्रियो मेधावी च गृह्यते ॥ सर्वेषामर्थिना-
मत्राधिकारमाशङ्क्य दूषयति । कस्मादित्यादिना ॥ आचार्यायेति
पुनरुपादानं क्रियापदेन तस्यान्वयद्योतनार्थं विद्यायामादरो
वा । मुख्यमधिकारकारिणं फलतीति भावः ॥ ११ ॥

भा० यत एवमतिशयफलैषा ब्रह्मविद्या अतः सा प्रकारान्तरेणापि वक्तव्येति गायत्री वा इत्याद्यारभ्यते । गायत्रीद्वारेण चोच्यते ब्रह्मा । सर्वविशेषरहितस्य नेति नेतीत्यादिविशेषप्रतिषेधगम्यस्य दुर्बोधत्वात् ॥

सत्त्वेनेकेषु छन्दःसु गायत्र्या एव ब्रह्मज्ञानद्वारतयो-

आ० गतेन यज्ञेनोत्तरयज्ञस्य गतार्थत्वं परिहरति । यत इति ॥ सवितृद्वारकब्रह्मविद्यानन्तरं तद्देवतागायत्रीद्वारेण तद्विद्योपदिश्यत इत्यर्थः ॥ ब्रह्मविद्याया विवक्षितत्वे ब्रह्मैवोपदिश्यतां किं गायत्र्युपदेशेनेत्याशङ्क्याह । गायत्रीति ॥

तथापि छन्दोऽन्तराणि विहाय किमिति गायत्रीद्वारैव ब्रह्मोपदिश्यते तत्राह । सत्त्विति ॥ ब्रह्मज्ञानद्वारतया तदुपायतयेत्यर्थः ॥ प्राधान्ये हेतुमाह । सोमाहरणादिति ॥ सोमस्याहरणमानयनं । तत्र साधनत्वं गायत्रीच्छन्दस्कानामृचां याजकैरिष्यते । तद्युक्तं तस्या यज्ञे प्राधान्यमित्यर्थः । यद्वा देवैः सोमहरणमिच्छद्भिश्छन्दसां गायत्रीत्रियुजगतीनां तादर्थ्येन नियोगे जगतीत्रियुभौ मध्ये मार्गमशक्त्या निवृत्तौ । गायत्री सोमं प्राप्य रक्षिणस्तस्य विजित्य तं देवेभ्यः समाहरदिति । ऐतरेयकब्राह्मणे सोमो वै राजाऽमुष्मिँल्लोक आसीदित्यत्र प्रसिद्धमतस्तत्प्राधान्यमित्यर्थः । तत्रैव हेतुन्तरमाह । इतरेति ॥ उष्णिगनुयुप्प्रभृतीनीतराणि छन्दांसि तेषां पादशोऽक्षराणि सप्ताष्टादिसङ्ख्याकानि तेषामाहरणमुपादानं गायत्र्यक्षरैः पादशः षड्भिः क्रियते ऽधिकसङ्ख्याया न्यूनसङ्ख्यामन्तरेणासम्भवात्तस्मादितरेषु छन्दःसु गायत्र्या व्याप्तेष्वप्राधान्यमित्यर्थः । अथवा गायत्रीव्यतिरिक्तयोस्त्रियुजगतीच्छन्दसोः सोमाहरणे उद्यतयोरशक्तयोर्मार्गमध्ये जगत्या त्यक्तानि त्रीण्यक्षराणि त्रियुभा चैकमक्षरं । ततश्चाष्टाचत्वारिंशदक्षरा जगती पञ्चचत्वारिंशदक्षरा संवृत्ता । चतुश्चत्वारिंशदक्षरा त्रियुप् त्रिचत्वारिंशदक्षरा संवृता । तत्र

उ० गायत्री वा इदं सर्वं भूतं यदिदं किञ्च वाग्वै

भा० पादानं प्राधान्यात् । सोमाहरणादितरच्छन्दोऽचरा-
हरणेन इतरच्छन्दो व्याप्या च सर्वसवनव्यापकत्वाच्च
यज्ञे प्राधान्यं गायत्र्याः । गायत्रीसारत्वाच्च ब्राह्मणस्य ।
मातरमिव हित्वा गुरुतरां गायत्रीं ततोऽन्यदुत्तरं
न प्रतिपद्यते यथोक्तं ब्रह्मापीति । तस्यामत्यन्तगौ-
रवस्य प्रसिद्धत्वात् । अतो गायत्रीमुखेनैव ब्रह्मोच्यते
गायत्री वै इत्यवधारणार्थो वैशब्दः । इदं सर्वं भूतं
प्राणिजातं यत्किञ्च स्थावरं जङ्गमं वा तत्सर्वं गायत्र्येव ।

आ० गायत्री सोममाहरति त्यक्तानामक्षराणामाहरणेन पूर्णतां
तयोरापद्यते । व्याप्य स्थिता तेन तत्प्राधान्यमित्यर्थः ॥

तत्रैव हेत्वन्तरमाह । सर्वसवनेति ॥ सर्वाणि प्रातःसवनं
माध्यन्दिनं सवनं तृतीयसवनमित्येतानि तेषु गायत्र्या व्यापकत्वं
मिश्रणं । गायत्रं प्रातःसवनं । त्रैलोक्यं माध्यन्दिनं सवनं । जागतं
तृतीयसवनमिति स्थिते त्रिष्टुब्जगत्योर्गायत्रीयामेकत्वात्तस्याश्च
पदाभ्यां मुखेन च सोमाहरणद्वारेण सवनत्रयसम्बन्धादतश्च तस्या
अस्ति यज्ञे प्राधान्यमित्यर्थः ॥ कर्मणि तत्प्राधान्येऽपि कुतो ब्रह्मवि-
द्यायां तत्प्राधान्यमित्याशङ्क्याह । गायत्रीति ॥ ब्रह्मविद्यायास्तत्प्रा-
धान्यमिति शेषः ॥ गायत्रीमेवालम्बनत्वेन प्रतिपद्यते । ब्रह्मेत्यत्र
लोकप्रसिद्धिमनुकूलयति । तस्यामिति ॥ गायत्र्या ब्रह्मज्ञानद्वारे-
णोपादानमुक्तहेतुभ्यः सिद्धमित्युपसंहरति । अत इति ॥ तथा
चेतोऽर्पणनिगदादिति न्यायेन गायत्र्युपाधिकं ब्रह्मोपास्यमिति
प्रतिजानीते । गायत्रीति ॥ निपातमादाय व्याचष्टे । वै इति ॥
अवधारणरूपमेवार्थं स्फुटयन्निदमित्यादि व्याकरोति । इद-
मिति ॥ तदिदं सर्वं गायत्र्येवेति योजना ॥ गायत्र्याः सर्वा-

उ० गायत्री वाग्वा इदं सर्वं भूतं गायति च त्रायते
च ॥ १ ॥ या वै सा गायत्री यं वा ज्वसा येयं
पृथिव्यस्यां हीदं सर्वं भूतं प्रतिष्ठितमेतामेव

भा० तस्याऽऽन्दोमात्रायाः सर्वभूतत्वमनुपपन्नमिति गायत्री-
कारणं वाचं शब्दरूपामापादयति गायत्रीं ॥

वाग्वै गायत्रीति । वाग्वा इदं सर्वं भूतं । तस्मात् वाक्
शब्दरूपा सती सर्वं भूतं गायति च शब्दयति अमौ
गौरसावश्च इति त्रायते च रक्षत्यमुष्मान्मामैषीः किं ते भय-
मुत्थितमित्यादि । सर्वतो भयान्निवर्त्यमानो वाचा त्रातः
स्यात् । यद्वाग्भूतं गायति त्रायते च गायत्र्येव तद्गायति
च वाचोऽनन्यत्वात् गायत्र्या गानात्त्राणाच्च गायत्र्या
गायत्रीत्वं । या वै सैवलक्षणा सर्वभूतरूपा गायत्री । इयं
वावसा येयं पृथिवी । कथं पुनरियं पृथिवी गायत्रीत्युच्यते ।
सर्वभूतसम्बन्धात् । कथं सर्वभूतसम्बन्धोऽस्यां पृथिव्यां हि ।

आ० त्वकत्वाद्गच्छदृषोपास्तिर्युक्तेत्यत्रानुपपत्तिमाशङ्क्यानन्तरवाक्येनोत्त-
रमाह । तस्या इति ॥

कथं वाचो गायत्रीत्वमित्याशङ्क्य तस्याः सर्वभूतसम्बन्धं दर्श-
यति । वागिति ॥ कुतो गायत्रीत्वं तत्राह । यस्मादिति ॥ भव-
त्वेवं वाचःस्वरूपं गायत्र्यास्तु किमायातं तदाह । यद्वागिति ॥
गायत्रीनामनिर्व्वचनादपि वाच्युक्तरूपं गायत्र्यामेवैष्टव्यमित्याह ।
गानादिति ॥ अस्ति हि वाचः सर्वभूतात्मकत्वं तद्वाचकत्वाद्वाचस्य
च वाचकातिरेकेण निरूपणान्तथा च वाग्भूता गायत्री सर्वभूता-
त्मिकेत्युक्तं । इदानीं तस्या विधान्तरमाह । या वै सेति ॥ एवं लक्ष-
णत्वं व्याचष्टे । सर्वेति ॥ गायत्रीमनूद्य पृथिवीत्वं तस्या विहितं

उ० नातिशीयते ॥ २ ॥ या वै सा पृथिवीयं वाऽव
 सा यदिदमस्मिन्पुरुषे शरीरमस्मिन्हीमे प्राणाः
 प्रतिष्ठिता एतदेव नातिशीयन्ते ॥ ३ ॥ यद्वैतत्पु-
 रुषे शरीरमिदं वाऽव तद्यदिदमस्मिन्नन्तःपुरुषे
 हृदयमस्मिन्हीमे प्राणाः प्रतिष्ठिता एतदेव

भा० यस्मात्सर्वं स्यावरजङ्गमञ्च भूतं प्रतिष्ठितमेतामेव पृथिवीं
 नातिशीयते नातिवर्त्तत इत्येतत् ॥

यथा गानत्राणाभ्यां भूतसम्बन्धो गायत्र्या एवं भूत-
 प्रतिष्ठानाद्भूतसम्बन्धाद्वा पृथिवी अतो गायत्री पृथिवी । या
 वै सा पृथिवी गायत्रीयं वाव सा इदमेव । तत्किं यदिद-
 मस्मिन्पुरुषे कार्यकारणसङ्घाते जीवति शरीरं पार्थिव-
 त्वाच्छरीरस्य । कथं शरीरस्य गायत्रीत्वमित्युच्यते । अस्मि-
 न्हीमे प्राणा भूतशब्दवाच्याः प्रतिष्ठिताः । अन्तः पृथि-
 वीवत् भूतशब्दवाच्यप्राणप्रतिष्ठानाच्छरीरं गायत्री ।
 एतदेव यस्माच्छरीरं नातिशीयन्ते प्राणाः । यद्वैतत्पुरुषे

चा० प्रश्नपूर्वकमुपपादयति । कथं पुनरिति ॥ गायत्र्याः सर्वभूत-
 सम्बन्धस्योक्तत्वात्पृथिव्यास्तत्सम्बन्धस्योद्यपूर्वकं व्युत्पापयति । कथ-
 मिति ॥ सर्वस्य पृथिव्यां प्रतिष्ठितत्वं साधयति । एतामेवेति ॥

तथापि कथं पृथिव्या गायत्रीत्वं तदाह । यथेति ॥ सम्प्रति
 गायत्र्याः शरीररूपत्वं निरूपयति । या वा इति ॥ गायत्र्यात्मिकां
 पृथिवीमनूद्य तस्या गायत्रीशरीरयोरभेदे हेतुमाह । पार्थि-
 वत्वादिति ॥ इदानीं गायत्रीशरीरयोरेकत्वं प्रश्नपूर्वकं कथ-
 यति । कथमित्यादिना ॥ प्राणानां शरीरे प्रतिष्ठितत्वं प्रक-

उ० नातिशीयन्ते ॥ ४ ॥ सैषा चतुष्पदा षड्विधा
गायत्री तदेतद्वचाभ्यनूतं ॥ ५ ॥ तावानस्य
महिमा ततो ज्यायाऽंश्च पुरुषः पादोऽस्य सवी

भा० शरीरं गायत्रीदं वाव तत् । यदिदमस्मिन्नन्तर्मध्ये पुरुषे
हृदयं पुण्डरीकाक्षमेतद्गायत्री । कथमित्याह अस्मिन्हीमे
प्राणाः प्रतिष्ठिता अतः शरीरवद्गायत्री हृदयं ॥

एतदेव च नातिशीयन्ते प्राणाः । प्राणो हि पिता । प्राणो
माता । अहिंसन् सर्वभूतानीति श्रुतेः । भूतशब्दवाच्याः
प्राणाः । सैषा चतुष्पदा षडक्षरपादा कन्दोरूपा सती
भवति गायत्री षड्विधा । वाग्भूतपृथिवीशरीरहृदयप्रा-
णरूपा सती षड्विधा भवति । वाक्प्राणयोरन्यार्थनिर्दिष्ट-
योरपि गायत्रीप्रकारत्वं । अन्यथा षड्विधसङ्ख्यापूरणानुप-

आ० टयति । एतदेवेति ॥ अथ गायत्र्या हृदयत्वमावेदयति ।
यद्वैतदिति ॥ हृदयस्य गायत्र्यासैकत्वं प्रप्रपूर्वकं विवृणोति ।
एतदित्यादिना ॥

हृदये प्राणानां प्रतिष्ठितत्वं प्रकटयति । तदेवेति ॥ प्राणानां
भूतशब्दवाच्यत्वे तत्सम्बन्धे सति भूतसम्बन्धाद्गायत्र्याः शरीरादि-
भावः सम्भवति ॥ तेषां भूतशब्दवाच्यत्वे तु किं मानमित्याशङ्काह ।
प्राणो हीति ॥ अहिंसावाक्येऽपि प्राणपरं मरणं प्रतिषिध्यते
तथा भूतशब्दस्तत्र प्रतीतिगोचरो भवत्येवेत्याह । भूतेति ॥
आध्यानशेषत्वेन गायत्र्यास्तुष्पादत्वं दर्शयति । सैषेति ॥ सत्त-
यित्वा तस्याः षड्विधत्वमनूद्य साधयति । षड्विधेति ॥ गायत्री-
हृदययोः सर्वभूतसम्बन्धसिद्ध्यर्थमुपदिष्टयोर्वाक्प्राणयोर्गाय-
त्रीप्रभेदत्वेन कथं व्याख्यानमित्याशङ्काह । वाक्प्राणयोरिति ॥
विधिपक्षे वाक्यशेषयोगात्तयोरपि गायत्रीभेदत्वमित्यर्थः ।

उ० भूतानि त्रिपादस्यामृतं दिवीति ॥ ६ ॥ तद्वै-
तद्भ्रमेतीदं वाव तद्योऽयं वहिर्द्धी पुरुषादाकाशो
यो वै स वहिर्द्धी पुरुषादाकाशः ॥ ७ ॥ अयं

भा० पत्तेः। तदेतस्मिन्नर्थे एतद्गायत्र्याख्यं ब्रह्म गायत्र्यनुगतं गाय-
त्रीमुखेनोक्तं। अत्रापि मन्त्रेणाभ्यनुक्तं प्रकाशितं। तावानस्य
गायत्र्याख्यस्य ब्रह्मणः समस्तस्य महिमा विभूतिविस्तारः
यावांश्चतुष्पात् षड्विधश्च ब्रह्मणो विकारः पादो गाय-
त्रीति व्याख्यातः। अतस्तस्मादिकारलक्षणात् गायत्रा-
ख्यादा चारम्भणमात्रात्ततो ज्यायान्महत्तरश्च परमार्थस-
त्वरूपोऽविकारः पुरुषः सर्वपूरणात्पुरीषयनाच्च। तस्यास्य
पादः सर्वा सर्वाणि भूतानि तेजोऽबन्नादीनि सस्यावरज-
ज्जमानि। त्रिपात्त्रयः पादा अस्य सोऽयं त्रिपात्। त्रिपादमृतं
पुरुषाख्यं समस्तस्य गायत्र्यात्मनो दिवि द्योतनवति स्वात्म-
न्यवस्थितमित्यर्थ इति। यदैतत्त्रिपादमृतं गायत्रीमुखे-
नोक्तं ब्रह्मेतीदं वाव तदिदमेव। तद्योऽयं प्रसिद्धो वहिर्द्धी
वहिः पुरुषादाकाशो भौतिको यो वै स वहिर्द्धी पुरुषा-

भा० तस्मिन्नर्थे वाग्भूतपृथिवीशरीरहृदयप्राणभेदात्षड्विधां गायत्री-
मनुचिन्त्याजहल्लक्षणया तदवच्छिन्नब्रह्मत्वं तदनुचिन्तयेदिति
तच्छेषत्वेनैव पूर्वोक्ते स्थिते सतीत्यर्थः। समस्तस्य पादविभाग-
विश्लेष्येति यावत् ॥ विस्तरमेव विवृणोति। यावानिति ॥
वाचारम्भणं विकारो नामधेयमिति वाक्यशेषमाश्रित्य विश्लि-
नष्टि। वाचारम्भणमात्रादिति ॥ परमार्थसत्त्वत्वे हेतुमाह।
विकार इति ॥ तावानस्येत्यादि स्पष्टयति। तस्येति ॥ आदिप्रदेन

उ० वाव स योऽयमन्तः पुरुष आकाशो यो वै सोऽन्तः-
 पुरुष आकाशः ॥ ८ ॥ अयं वाव स योऽयमन्त-
 हृदय आकाशस्तदेतत्पूर्णं अप्रवर्ति पूर्णमप्र-

भा० दाकाश उक्तः । अयं वाव स योऽयमन्तः पुरुषे शरीर
 आकाशः । यो वै सोऽन्तः पुरुष आकाशः । अयं वाव स
 योऽयमन्तर्हृदये पुण्डरीक आकाशः ॥ कथमेकस्य सत
 आकाशस्य त्रिधा भेद इति । उच्यते बाह्येन्द्रियविषये
 जागरितस्थाने नभसि दुःखवाङ्मयं दृश्यते । अतः शरीरे
 स्वप्नस्थानभूते मन्दतरं दुःखं भवति । स्वप्नान्पश्यतो हृद-
 यस्थे पुनर्नभसि न कञ्चन कामयते न कञ्चन स्वप्नं
 पश्यति । अतः सर्वदुःखनिवृत्तिरूपमाकाशं सुषुप्तस्य
 स्थानं । अतो युक्तमेकस्यापि त्रिधा भेदानुव्याख्यानं ।
 वहिर्दुर्गा पुरुषादारभ्याकाशस्य हृदये सङ्कोचकरणं चेतः-
 समाधानस्थानस्तुतये । यथा त्रयाणामपि लोकानां कुरु-

आ० वायुराकाशश्चेत्युभयमुक्तं ॥ ततो व्यायानित्यादि स्फुटयति ।
 त्रिधादिति ॥ समस्तस्य सर्वप्रपञ्चात्मकस्येत्यर्थः । अताविति शब्दो
 मन्तसमात्यर्थः ॥ यद्वा गायत्र्यवच्छिन्नमुपास्यमुक्तं हृदयाकाशे तद्
 ध्येयमिति वक्तुं क्रमेण हृदयाकाशमवतारयति । यद्वैतदित्यादिना ॥
 एकस्याकाशास्य कथं त्रैविध्यमुक्तमिति शङ्क्यते । कथमिति ॥
 औपाधिकत्रैविध्यमविरुद्धमिति परिहरति । उच्यते इति ॥ बाह्ये-
 न्द्रियविषयत्वं तद्विषयशब्दाद्याश्रयत्वं स्वप्नस्थानभूते नभसीति
 सम्बन्धः ॥ न कञ्चनेत्यादिना निषेधद्वयेन पूर्वप्रकारमवस्थाद्वयं
 निषिध्यते ॥ निषेधफलमाह । अत इति ॥ सर्वन्दुःखं स्थूलं वास-
 नामयश्च तन्निवृत्त्या निरूप्यमाणं हृदयाकाशमित्यर्थः ॥ औपाधि-

उ० वर्तिनीं श्रियं लभते य एवं वेद ॥ ६ ॥

१२ ॥

भा० चेन्नं विशिष्यते । अर्द्धतस्तु कुरुचेन्नमर्द्धतस्तु पृथूदकमिति तद्वत् । तदेतद्भाट्टाकाशाख्यं ब्रह्म पूर्णं सर्वगतं न हृदय-
मात्रपरिच्छिन्नमिति मन्तव्यं । यद्यपि हृदयाकाशे चेतः
समाधीयते अप्रवर्त्ति न कुतश्चित्प्रवर्त्तितुं शीलमस्येति
अप्रवर्त्ति तदनुच्छित्तिधर्मकं । यथान्यानि भूतानि परि-
च्छिन्नान्युच्छित्तिधर्मकाणि न तथा हार्दं नभः पूर्णम-
प्रवर्त्तिनीमनुच्छेदात्मिकां श्रियं विभूतिं गुणफलं लभते
दृष्टं । य एवं यथोक्तं पूर्णमप्रवर्त्तिगुणं ब्रह्म वेद जानातीहैव
जीवंस्तद्भावं प्रतिपद्यत इत्यर्थः ॥ १२ ॥

आ० कत्रैविध्यमुपसंहरति । अत इति ॥ तथापि किमित्यनेन क्रमेणा-
काशस्य सङ्गेचो हृदये क्रियते तत्राह । वहिर्देति ॥ स्थानस्तुति-
मुदाहरणेन स्फुटयति । यथेति ॥ अत्र कुरुचेन्नमर्द्धतोऽर्द्धस्थानीयं
पृथूदकमपि तथेति द्विदलयुगलमिव तदुभयं लोकत्रयापेक्षया-
विशिष्टतरमित्यर्थः ॥ हृदयाकाशे चेतः समाधीयते चेत्ततश्चात्र
परिच्छिन्नं ब्रह्म प्राप्तमित्याशङ्काह । तदेतदिति ॥ पूर्णत्वेन
जन्मनाशशून्यत्वं सिध्यतीत्याह । अप्रवर्त्तीति ॥ प्रधानफलत्वं
व्यावर्त्तयति । गुणफलमिति ॥ दृष्टफलं स्वर्गाप्तिरिति दृष्टमित्युक्तं ॥
ज्ञानमेव विशिनष्टि । इहैवेति ॥ वर्त्तमानो देहः सप्तम्यर्थः । यो
विद्वानेव स यथोक्तं फलं लभत इति सम्बन्धः ॥ १२ ॥

उ० तस्य ह वा एतस्य हृदयस्य पञ्च देवसुषयः
स योऽस्य प्राङ्सुषिः स प्राणस्तच्चक्षुः स आदि-

भा० तस्य ह वा इत्यादिना गायत्र्याख्यस्य ब्रह्मण उपास-
नाङ्गत्वेन द्वारपालादिगुणविधानार्थमारभ्यते । यथा
लोके द्वारपाला राज्ञ उपासनेन वशीकृता राजप्राप्त्यर्था
भवन्ति तथेहापीति । तस्येति प्रकृतस्य हृदयस्येत्यर्थः । एत-
स्यानन्तरनिर्दिष्टस्य पञ्च पञ्चसङ्ख्याका देवानां सुषयो देव-
सुषयः स्वर्गलोकप्राप्तिद्वारच्छिद्राणि देवैः प्राणादित्यादि-
भीरक्ष्यमाणानीत्यतो देवसुषयस्तस्य स्वर्गलोकभवनस्य
हृदयस्यास्य यः प्राङ्सुषिः पूर्वाभिमुखस्य प्रागतं यच्छिद्रं
द्वारं स प्राणस्तस्यस्तेन द्वारेण यः सञ्चरति वायुविशेषः स
प्रागनितीति प्राणः । तेनैव सम्बद्धमव्यतिरिक्तं तच्चक्षुस्तथैव
स आदित्यः । आदित्यो ह वै बाह्यप्राण इति श्रुतेः ।

आ० वक्ष्यमाणज्ञानस्य स्वातन्त्र्यं परिहृत्य प्रकरणभेदं व्यावर्त्तयितु-
मुत्तरग्रन्थस्य तात्पर्यमाह । तस्येति । द्वारपालादीत्यादिपदेन
तद्गतो विशेषो गृह्यते ॥ ब्रह्मण्युपासनेनाप्रसिद्धतो द्वारपालो-
पास्तिरयुक्तेत्याशङ्क्याह । यथेति ॥ इति तदुपास्तिरर्थवतीति
शेषः । स्वर्गलोकशब्दः परमात्मविषयः । स्वर्गलोकमित ऊर्द्धा
विमुक्ता वेति श्रुत्यन्तरात् ॥

देवसुषित्वं साधयति । देवैरिति ॥ स्वर्गलोकस्य परस्यात्मनो
भवनमायतनं तस्येति यावत् । प्राक्तेनावस्थामाशङ्क्याह । पूर्वा-
भिमुखस्येति ॥ तत्स्थस्तेनेति ॥ तच्छब्दे हृदयविषयः । तेनैवेति
प्राणविषयस्तच्छब्दः । तदव्यतिरिक्तं स्वातन्त्र्येण चक्षुषो किञ्चित्क-
रत्वं । न हि चक्षुषा प्राणस्य सम्बन्धो न हि बाह्यस्य तत्सम्बन्धो
निबन्धनमस्ति तत्राह । चक्षुरिति ॥ अधिष्ठातृत्वेनादित्य

उ० त्यस्तदेतत्तेजोऽन्नाद्यमित्युपासीत तेजस्व्यन्नादो
भवति य एवं वेद ॥ १ ॥

भा० चक्षुरूपप्रतिष्ठाक्रमेण हृदि स्थितः । स आदित्यः
कस्मिन्प्रतिष्ठित इति चक्षुषीत्यादि वाजसनेयके । प्राण-
वायुदेवतैव ह्येका चक्षुरादित्यश्च सद्वाश्रयेण । वक्ष्यति च ।
प्राणाय स्वाहेति ऊतं हविः सर्वमेतत्तर्पयतीति । तदेत-
त्प्राणाख्यं स्वर्गलोकद्वारत्वाद्वक्ष्य ॥

स्वर्गलोकं प्रतिपितुस्तेजस्व्येतच्चक्षुरादित्यस्वरूपेणा-
न्नादत्वाच्च सवितुस्तेजोऽन्नाद्यमित्याभ्यां गुणाभ्यामुपासीत ।
तत्तेजस्व्यन्नादश्चामयावित्तरहितो भवति य एवं वेद
तस्यैतद्गुणफलं । उपासनेन वशीकृतो द्वारपः स्वर्गलोक-
प्राप्तिहेतुर्भवतीति मुख्यञ्च फलं ॥

आ० चक्षुषि प्रतिष्ठितश्चक्षुश्च ग्राहकतया रूपे प्रतिष्ठितं रूपदर्शन-
करणीभवति । तथैव प्राणस्य चक्षुष्मितीत्यर्थः ॥ प्राणादित्ययो-
रैको प्रमाणमाह । आदित्यो हेति ॥ कथं यथोक्तस्यादित्यस्य
हृदयसुषुप्तद्वारस्थानीयत्वं वासनात्मना हृदये प्रतिष्ठितानि तदा
ऽनेन क्रमेणादित्यो हृदये तिष्ठतीत्यर्थः ॥ तत्र श्रुत्यन्तरं प्रमा-
ण्यति । स आदित्य इति ॥ एकदेवताभिन्नत्वादपि प्राणाभेदेन
चक्षुरादित्ययोरारोधानं युक्तमित्याह । प्राणेति ॥ आश्रयशब्देन
रूपोऽणि हृदयश्चोच्यते द्युलोको वा आदित्यश्चक्षुषोर्देवस्तद-
धिष्ठितस्य सर्वस्य प्राणात्मत्वे वाक्यशेषमनुकूलयति । वक्ष्यति
चेति ॥ न हि प्राणे तस्मै सर्वस्य तस्मिन्स्तादात्म्यमन्तरेण सम्भ-
वतीति भावः । तदेतत्प्राणाख्यं ब्रह्म स्वर्गलोकं प्रतिपितुः पु-
षस्तेजोऽन्नाद्यमित्याभ्यां गुणाभ्यां विशिष्टमुपासीतेति सम्बन्धः ॥

किमिति यथोक्तोऽधिकारी प्राणोपासने नियुज्यते तत्राह ।
स्वर्गेति ॥ तथापि कथं यथोक्तगुणद्वयवैशिष्ट्यं प्राणाख्यस्य ब्रह्मणः

उ० अथ योऽस्य दक्षिणः सुषिः स व्यानस्तच्छ्रोत्रं
स चन्द्रमास्तदेतच्छ्रीश्च यशश्चेत्युपासीत श्रीमा-
न्यशस्वी भवति य एवं वेद ॥ २ ॥

भा० अथ योऽस्य दक्षिणः सुषिस्तत्स्यो वायुविशेषः स वीर्य-
वत्कर्म कुर्वन्विगृह्य वा प्राणापानौ नाना वाऽनितीति
व्यानस्तत्सम्बद्धमेव च तच्छ्रोत्रमिन्द्रियं तथा स चन्द्रमाः ॥

श्रोत्रेण सृष्टा दिशश्चन्द्रमाश्चेति श्रुतेः । सहाश्रयौ पूर्व-
वत्तदेतच्छ्रीश्च विभूतिः श्रोत्रचन्द्रमसोर्ज्ञानान्न हेतुत्वमत-
स्ताभ्यां श्रोत्रं ज्ञानान्नवतश्च यशः ख्यातिर्भवतीति यशो-
हेतुत्वादयश्च स्वमतस्ताभ्यां गुणाभ्यामुपासीतेत्यादि समानं ॥

आ० सिध्यति ॥ तत्र तेजःशब्दं व्याकुर्वन्नाह । तेजस्वीति ॥ एतत्प्राणाख्यं
ब्रह्म । अभयरूपेण तेजस्वीतयाच तेजोगुणविशिष्टतया तदुपास-
नामर्हति । सवितुश्चान्नादत्वं दृष्टिदारेणादित्याज्जायते दृष्टिरि-
त्यादौ दृष्टमत्तश्चान्नच्च तदाद्यश्चेति गुणान्तरविशिष्टत्वेनापि सवि-
तरूपं प्राणाख्यं ब्रह्म ध्यानार्हमित्यर्थः ॥ किन्तर्हि मुख्यं फल-
मिति तदाह । उपासनेनेति ॥ हृदयस्य पूर्वदिगवस्थितच्छिद्र
सम्बन्धत्वेन प्राणमुक्त्वा व्यानः श्रोत्रं चन्द्रमाश्चेति त्रितयमितर-
सम्बद्धमुपास्यमित्याह । अथेति ॥ वीर्यवत्कर्म कुर्वन्व्यान इति
सम्बन्धः । प्राणापानौ विगृह्य विरुध्य वा अयमनितीति पक्षा-
न्तरं नानास्कन्धसन्धिमर्मसु विविधमनिति चेष्टत इति विक-
ल्पान्तरं तेन सम्बन्धः श्रोत्रस्य श्रुत्युक्तत्वाद्धानार्थो मन्तव्यः । यथा
श्रोत्रस्य व्यानेन सम्बन्धस्तथा चन्द्रमसोऽपि तेन सम्बन्धस्य श्रुत्युक्त-
त्वादेव ध्यानार्थतया ग्राह्य इत्याह ॥ तथेति ॥

श्रोत्रचन्द्रमसोः सम्बन्धे श्रुत्यन्तरमनुकूलयति । श्रोत्रेणेति ।
यद्विराजः श्रोत्रं तदात्मना दिशश्चन्द्रमाश्चेत्येते सृष्टा इति श्रुते-

उ० अथ योऽस्य प्रत्यङ्सुषिः सोऽपानः सा वाक्
 सोऽग्निस्तदेतद्ब्रह्मवर्चसमन्नाद्यमित्युपासीत ब्रह्मव-
 र्चस्यन्नादो भवति य एवं वेद ॥ ३ ॥ अथ
 योऽस्योदङ्सुषिः स समानस्तन्मनः स पर्जन्यः

भा० अथ योऽस्य प्रत्यङ्सुषिः पश्चिमस्तस्यो वायुविशेषः स
 मूत्रपुरीषाद्यपनयन्नधोऽग्नितीत्यपानः सा तथा सा वाक् ॥
 तत्सम्बन्धात्तथाग्निस्तदेतद्ब्रह्मवर्चसं वृत्तस्वाध्यायनि-
 मित्तं तेजो ब्रह्मवर्चसं अग्निसम्बन्धाद् वृत्तस्वाध्यायस्य । अन्नग्र-

चा० रित्यर्थः । मिथः सम्बन्धेऽपि कथमनयोर्थानात्मत्वं व्याने ढप्यती-
 त्यादिवाक्यशेषादवधेयमित्यर्थः । तदेतद्व्यानाख्यं ब्रह्म श्रीञ्च यश्च
 च्छेत्वाभ्यां गुणाभ्यामुपासीतेति सम्बन्धः ॥ कथं तस्य गुणद्वयवतो
 ध्यानमित्याशङ्क्य ओत्रस्य ज्ञानहेतुत्वाच्चन्द्रमसोऽन्नहेतुत्वात्तयोरा-
 श्रयत्वे तदात्मनो व्यानस्यापि तद्गुणोपपत्तिरित्याह । ओत्रेति ॥
 व्यानाख्यब्रह्मणि गुणान्तरं साधयति । ज्ञानेति ॥ उक्तस्य ब्रह्मणो
 गुणद्वयसम्भवोऽतःशब्दार्थः । श्रीमानित्यादिवाक्यमादिशब्दार्थः ।
 समानं तेजस्वीत्यादिवाक्येनेति शेषः ॥ हृदयस्य पश्चिमदिगव-
 स्थितसुषिसम्बन्धत्वेनापानो वागभिश्चेति त्रितयमन्योऽन्यसम्बन्धं
 धेयमित्याह । अथ योऽस्येति ॥ सोऽपान इत्यस्यार्थमाह । तत्स्थ
 इति ॥ सोऽपान इति सम्बन्धः । अपानशब्दे वायुविशेषे व्युत्पा-
 दयति । मूत्रेति ॥ आदिशब्देन शुक्रादि गृह्यते ॥ यथा चक्षुषः
 ओत्रस्य प्राणत्वं व्यानत्वञ्ज्ञातं तथा वागपानो भवत्यपाने
 ढप्यतीत्यादिश्रुतेरित्याह ॥ सा तथेति ॥

यथा चक्षुरादिद्वारेणादित्यादेः प्राणादिरूपत्वमुक्तं तथा
 वाचोऽधिष्ठातृत्वेन सम्बन्धादग्निस्तद्द्वारेणापानो भवतीत्याह ।
 तत्सम्बन्धादिति ॥ तदेतदपानाख्यं ब्रह्मवर्चसमन्नाद्यमित्याभ्यां

उ० तदेतत्कीर्तिश्च व्युष्टिश्चेत्युपासीत कीर्तिमान्व्यु-
ष्टिमान्भवति य एवं वेद ॥ ४ ॥

भा० मनहेतुत्वादपानस्यान्नाद्यत्वं । समानमन्यत् ॥ अथो योऽस्यो-
दङ् सुषिरुदङ्गतः सुषिस्तस्यो वायुविशेषः सोऽशित-
पीते समं नयतीति समानः । तत्सम्बन्धं मनोऽन्तःकरणं
स पर्जन्यो वृष्ट्यात्मको देवः पर्जन्यनिमित्ताश्चाप इति ॥

मनसा सृष्टा आपश्च वरुणश्चेति श्रुतेस्तदेतत्कीर्तिश्च ।
मनसो ज्ञानस्य कीर्तिहेतुत्वात् । आत्मपरोचं विश्रुतत्वं
कीर्तिर्यशः । स्वकरणसंवेद्यं विश्रुतत्वं व्युष्टिः कान्तिर्देहगतं

आ० गुणाभ्यां विशिष्टमुपासीतेति सम्बन्धः ॥ ब्रह्मवर्चसं व्याचष्टे । वृत्तेति ॥
कथमपानाख्ये ब्रह्मणि यथोक्तो गुणः सिध्यतीत्याशङ्क्याभिदारे-
त्याह । अग्निसम्बन्धादिति ॥ तथापि कथमन्नाद्यत्वमित्याशङ्क्यापो-
दारेणेत्याह । अग्नेति ॥ ब्रह्मवर्चसीत्यादिफलवाक्ये श्रीमानि-
त्यादित्यादिना तुल्यार्थत्वान्न व्याख्यानापेक्षमित्याह । समान-
मिति ॥ हृदयस्योत्तरसुषिसम्बन्धत्वेन समानो मनः पर्जन्यश्चेति
त्रितयं परस्परसम्बद्धमुपास्यमित्याह । अथेति ॥ समानशब्दं
वायुविशेषे व्युत्पादयति । अशितेति ॥ मनसः समाने सम्बन्धः ॥
समाने तृप्यतीति श्रुतेर्ग्राह्य इत्याह । तत्सम्बन्धमिति ॥ मनसि
तृप्यति पर्जन्यस्तृप्यतीति ॥ तदेव वाक्यशेषमाश्रित्य तयोः सम्बन्ध-
माह । पर्जन्य इति ॥ श्रुत्यन्तरादपि तयोः सम्बन्धं वक्तुं पातनिका-
माह । पर्जन्येति ॥ शेषः प्रसिद्धपरामर्शार्थः ॥

तथापि कथं पर्जन्यमनसोः सम्बन्धसिद्धिरित्याशङ्क्य वायो-
रपि कारणत्वेनाद्भिः सम्बन्धात्तद्वारा मिथोऽपि तत्सिद्धिरित्याह ।
मनसेति ॥ तदेतत्समानाख्यं ब्रह्म कीर्तिश्च व्युष्टिश्चेत्याभ्यां
गुणाभ्यामुपासीतेति सम्बन्धः ॥ तस्मिन्ब्रह्मणि कीर्तिरूपं गुणं

उ० अथ योऽस्योर्द्धः सुषिः स उदानः स वायुः
 स आकाशस्तदेतदोजश्च महश्चेत्युपासीत ओजस्वी
 महस्वान्भवति य एवं वेद ॥ ५ ॥ ते वा एते
 पञ्च ब्रह्मपुरुषाः स्वर्गस्य लोकस्य द्वारपाः स
 य एतानेव पञ्च ब्रह्मपुरुषान्स्वर्गस्य लोकस्य
 द्वारपान्वेदास्य कुले वीरो जायते प्रतिपद्यते

भा० लावण्यं । ततश्च कीर्त्तिसम्भवात्कीर्त्तिश्चेति । समानमन्यत् ॥
 अथ योऽस्योर्द्धः सुषिः स उदानः आपादतलादारभ्योर्द्ध-
 मुत्क्रमणादुत्कर्षार्थश्च कर्म कुर्वन्नित्युदानः स वायु-
 स्तदाधारश्चाकाशस्तदेतत् । वाय्वाकाशयोरौजोहेतुत्वा-
 दोजो बलं महत्त्वाच्च मह इति ॥

आ० साधयति । मनस इति ॥ व्युत्थेरर्थान्तरत्वं कीर्त्तेर्दर्शयति ।
 आत्मेति ॥ ततो व्युत्थोराचष्टे । स्वरूपेति ॥ तामेवानुभवखण्ड-
 तया कथयति । कान्तिरिति ॥ कथं पुनर्देहगतस्य लावण्यस्य
 कीर्त्तिता शक्यते तत्राह । ततश्चेति ॥ लावण्यं पञ्चमर्थः । इत्य-
 सङ्कीर्णगुणद्वयविशिष्टमुपासनं सिद्धमित्यर्थः ॥ कीर्त्तिमानित्या-
 दिफलवाक्यस्य ब्रह्मवर्चसीत्यादिना तुल्यार्थत्वादव्याख्येयत्व-
 माह । समानमिति ॥ हृदयस्योर्द्धच्छिद्रवैशिष्ट्येनोदानो वायु-
 राकाशश्चेति त्रितयमन्योन्यसम्बन्धमुपास्यमित्याह । अथ योऽ
 स्येति ॥ उत्क्रमणादुदान इति सम्बन्धः । उदाने तप्यति वायु-
 स्तृप्यतीति वाक्यशेषमाश्रित्याह । स वायुरिति ॥ वायोराका-
 शत्वमाधाराधेयसम्बन्धादौ तप्यत्याकाशस्तृप्यतीति श्रुतेस्त्वे-
 त्याह । तदाधारश्चेति ॥ तदेतदुदानाख्यं ब्रह्म पूर्व्ववदौजो
 महश्चेत्याभ्यां विशिष्टमुपासीतेति सम्बन्धः ॥ उक्तगुणद्वयं निर्दि-
 शति । वाय्वाकाशयोरिति ॥

उ० स्वर्गं लोकं य एतानेवं पञ्च ब्रह्मपुरुषान्स्वर्गस्य
लोकस्य द्वारपान्वेद ॥ ६ ॥ अथ यदतः परो

भा० समानमन्यत् । ते वै एते यथोक्ताः पञ्च सुषिसम्बन्धा-
त्पञ्च ब्रह्मणो हार्दस्य पुरुषा राजपुरुषा इव द्वारस्थाः
स्वर्गस्य हार्दस्य लोकस्य द्वारपालाः । एतैर्हि चक्षुःश्रोत्र-
वाङ्मनःप्राणैर्वर्हिर्मुखप्रवृत्तैर्ब्रह्मणो हार्दस्य प्राप्तिद्वा-
राणि निरुद्धानि । प्रत्यक्षं ह्येतदजितकरणतया वाह्य-
विषयामङ्गोऽमृतप्ररूढत्वान्न हार्दब्रह्मणि मनस्तिष्ठति ॥
तस्मात्सत्यमुक्तमेते पञ्च ब्रह्मपुरुषाः स्वर्गस्य लोकस्य द्वारपा-
दिति । अतः स य एतानेवं यथोक्तगुणविशिष्टान्स्वर्गस्य
लोकस्य द्वारपान्वेदोपास्ते उपासनया वशीकरोति स
राजपालानिवोपासनेन वशीकृत्य तैरनिवारितः प्रतिपद्यते
स्वर्गं लोकं राजानमिव हार्दं ब्रह्म ॥

आ० आजस्रोत्यादिवाक्यस्य कीर्त्तिमानित्यादिना तुल्यार्थत्वमाह ।
समानमिति ॥ तस्य ह वा एतस्येत्यादिनोक्तमनुवदति । ते वा
इति ॥ कथं ब्रह्मपुरुषास्तत्राह । राजपुरुषा इति ॥ व्यपदि-
श्यन्त इत्यर्थः ॥ तेषां द्वारपालत्वं प्रपञ्चयति । एतैरिति ॥ तत्र
स्वानुभवं प्रमाणयति । प्रत्यक्षं ह्येति ॥ विवेकवैराग्याभ्यां
वशीकृतः श्रोत्रादिकरणग्रामोपेतत्वाभावात्परोक्षशब्दादिविषये
आसङ्गरूपावृत्ताक्रान्तत्वादित्यर्थः । एतैरेव विषयविमुखैर्ब्रह्म-
प्राप्तिद्वाराणि समाध्यादिना विवृत्तानि इत्यभिप्रेत्योपसंहरति ।
तस्मादिति ॥ ब्रह्मपुरुषानुक्ताननूद्य सफलमुपासनं दर्शयति ।
अत इति ॥ अनियतानां चक्षुरादीनां ब्रह्मप्राप्तिप्रतिबन्धकत्वं
नियतानां तु तत्प्राप्तिहेतुत्वमित्यतःशब्दार्थः । यथोक्तगुणविशि-
ष्टत्वं चक्षुरादीनामादित्याद्यात्मकत्वं ॥

उ० दिवो ज्योतिर्दीप्यते विश्वतः पृष्ठेषु सर्वतः
पृष्ठेषु अनुत्तमेषूत्तमेषु लोकेष्विदं वाव तद्यदि-

भा० किञ्चास्य विदुषः कुले वीरः पुत्रो जायते वीरपुरुषसे-
वनात् । तस्य चर्षापाकरणेन ब्रह्मोपासनप्रवृत्तिहेतुत्वं ।
ततश्च स्वर्गलोकप्रतिपत्तये पारमर्त्येण भवतीति स्वर्गलोक-
प्रतिपत्तिरेवैकं फलं ॥ अथ यदसौ विद्वान्स्वर्गं लोकं
वीरपुरुषसेवनात्प्रतिपद्यते यच्चोक्तं त्रिपादस्यामृतं दिव्येति
तदिदं लिङ्गेन चक्षुः श्रोत्रेन्द्रियगोचरमापादयितव्यं । यथा-
ग्न्यादिधूमादिलिङ्गेन ॥ तथा ह्येवमेवेदमिति यथोक्तेऽर्थे

आ० अदृष्टं फलमुक्त्वा दृष्टफलमाह । किञ्चेति ॥ यथोक्तपुत्रोत्पत्ति-
र्विवक्षितब्रह्मप्राप्तावनुपयुक्तेत्याशङ्क्याह । तस्य चेति ॥ पुत्रस्य
ध्यानानुसारित्वहेतुत्वं ततःशब्दार्थः । पारमर्त्येणोपासनादारे-
णेति यावत् ॥ पुत्रस्य ध्यानद्वारा ब्रह्मप्राप्तिहेतुत्वे फलितमाह ।
इति स्वर्गेति ॥ गायत्र्युपाधिकं ब्रह्मोपास्यं तादर्थ्येन द्वारपालो-
पास्तिश्च कर्त्तव्या ततश्चाङ्गेषु श्रुतानि फलानि समुच्चित्य प्रधा-
नोपासनादेव ब्रह्मप्राप्तिरित्युक्तं ॥ इदानीं विद्यान्तरं प्रक्षेति ॥
अथ यदिति ॥ परस्तादिवो दीप्यमानं ब्रह्म कौक्षेये ज्योतिषि
प्रतीकेऽध्यस्य दृष्टत्वाश्रुतत्वाभ्यामुपासितव्यमिति श्रौतमर्थं सिद्ध-
वत्कत्वाऽऽर्थिकमर्थमादाय तात्पर्यमाह । यदसौ विद्वानिति ॥
वीराणां वीर्यवतामादित्यादीनां पुरुषाणां सेवनादाध्यानादीति
यावत् । लिङ्गेन स्पर्शविशेषेण श्रवणविशेषेण चेत्यर्थः । चक्षुः-
श्रोत्रेन्द्रियगोचरमिति महृष्टिं प्रति दृष्टं श्रुतञ्च मयेत्यापादयि-
तव्यं । अन्यथा दृष्टत्वाश्रुतत्वाभ्यां ब्रह्मणि ध्यानासिद्धेरित्यर्थः ॥ परस्य
प्रतिपत्तौ लिङ्गेन प्रत्यायने दृष्टान्तमाह । यथेति ॥ विप्रतिपन्नं
प्रति धूमादिलिङ्गेनाग्न्यादि प्रत्याय्यते तथा स्पर्शादिलिङ्गेन दृष्ट-
त्वादिविशिष्टमिदं प्रत्येतथमित्यर्थः ॥ यथोक्तस्य ज्योतिषो लिङ्गेन

उ० दमस्मिन्नतः पुरुषे ज्योतिस्तस्यैषा दृष्टिः

॥ ७ ॥

भा० दृढा प्रतीतिः स्यात् । अनन्यत्वेन च निश्चय इति अत आह । यदतोऽमुष्मादिवो द्युलोकात्परः परमिति लिङ्ग-
व्यत्ययेन ज्योतिर्दीप्यते । स्वयंप्रभं सदा प्रकाशत्वादीप्यत
इव दीप्यत इत्युच्यते । अग्न्यादिवज्ज्वलनलक्षणाया
दीप्तेरसम्भवादिश्वतः पृष्ठेष्वित्येतस्य व्याख्यानं सर्व्वतः पृष्ठे-
ष्विति संसारादुपरीत्यर्थः । संसार एव हि सर्व्वः ॥

आ० प्रत्यायनं किमिति क्रियते तत्राह । तथा हीति । लिङ्गद्वारा
तस्य प्रत्यायने सति गुणद्वयविशिष्टमेवेदं ज्योतिर्नान्यथेत्येवं
यथोक्ते परस्मिन्नुपास्यज्योतिषि दृढा धीः स्यात् । तत्तद्गुणस्य
ज्योतिषो ध्यानादित्यर्थः । मा भूत्यरस्य ज्योतिषो यथोक्तगुणस्या-
ग्नेषोपासनमित्याशङ्क्याह । अनन्यत्वेनेति । कौक्षेयस्य ज्योतिषः
सन्निकर्षाज्जीवाभेदं परिकल्प्य जाठरं ज्योतिर्ब्रह्मेत्यनन्यत्वेन
ध्याने जीवब्रह्मणोरेकतया निश्चयस्वार्थात्सिद्धति । अतो यथो-
क्तोपास्तिरर्थवतीत्यर्थः ॥ अथशब्दस्य विद्यान्तरारम्भा-
र्थत्वमभ्युपेत्यानन्तरग्रन्थस्य तात्पर्य्यमुक्त्वाऽवशिष्टाण्युत्तराण्यवतार्य्य
व्याकरोति । अत आहत्यादिना ॥ यदित्युपक्रम्य ज्योतिरित्युप-
संहारात्पर इति पुंलिङ्गप्रयोगमाशङ्क्याह । परमिति ॥ कादा-
चित्प्रकाशत्वाभावात्कथं दीप्यत इति प्रयोगस्तत्राह । स्वयं
प्रभमिति ॥ कस्मादेवेति प्रयुज्यते मुख्यमेव दीप्यमानत्वं किं
न स्यादित्याशङ्क्याह । अग्न्यादीति ॥ हेतोरुभयत्र सम्बन्धः ॥
सर्व्वशब्दस्यासङ्गुचितत्वादात्मनोऽपि तेन सङ्गुहीतत्वात्कथं तस्मा-
द्दूढं ब्रह्मेत्युपपन्नमित्याशङ्क्याह । संसारादिति ॥ तस्यैव सर्व्व-
शब्दवाच्यत्वमुपपादयति । संसार एव हीति । तस्यानेकत्वेन
सर्व्वशब्दार्हत्वादित्यर्थः ॥

उ० यत्रैतदस्मिञ्छरीरे सःस्पर्शेनोष्णिमानं वि-

भा० असंसारिण एकत्वान्निर्भेदत्वाच्चानुत्तमेषु तत्पुरुषस-
मासाशङ्कानिवृत्तये आहोत्तमेषु लोकेष्विति सत्यलोका-
दिषु हिरण्यगर्भादिकार्यस्य परस्मैश्वरस्यासन्नत्वादुच्यते
उत्तमेषु लोकेष्विति । इदं वावेदमेव तद्यदिदमस्मि-
न्युरुषेऽन्तर्मध्ये ज्योतिः चक्षुःश्रोत्रग्राह्येन लिङ्गेनोष्णिम्ना-
शब्देन वावगम्यते । यत्त्वचा स्पर्शरूपेण गृह्यते तच्चक्षुषैव ।
दृढप्रतीतिकरत्वाच्चोऽविनाभूतत्वाच्च रूपस्पर्शयोः ॥

आ० आत्मनि सर्व्वशब्दानुपपत्तिमाह । असंसारिण इति ॥ सर्व्व-
शब्दस्थानेकार्थवाचित्वादात्मनि चैकत्वात्प्रकारभेदस्य च नित्य-
त्वमुक्ते तस्मिन्नसम्भवान्न तस्य सर्व्वशब्दात्प्रतीतिरित्यर्थः । उत्तमा
न भवन्तीत्यनुत्तमास्तेष्विति तत्पुरुषाशङ्कायां तन्निवृत्तिद्वारा
बद्धब्रीहिसिद्ध्यर्थं विशेषणमित्याह । तत्पुरुषेति ॥ किमिति
तेषु परब्रह्म निर्दिश्यते तस्य सर्व्वगतत्वादित्याशङ्काह । हिरण्य-
गर्भादिति ॥ तत्कार्यात्मना स्थितं परं ब्रह्मोत्तमेषु लोकेष्वित्यु-
च्यते । तस्य सर्व्वत्र सतोऽपि सत्यलोकादिषु हिरण्यगर्भाद्यात्मना
ऽतिशयेन नित्याभिव्यक्तत्वादित्यर्थः । यदिति सर्व्वनाम्ना प्रकृतं
ब्रह्म परामृश्यते । तस्योपास्यत्वार्थं संसारादुपरिष्ठादवस्थान-
मुक्तं ॥ इदानीं कौत्सेयज्योतिषि तदारोपयति । इदमिति ॥
कौत्सेयज्योतिषि प्रतीके प्रमाणं दर्शयति । चक्षुरिति ॥ चक्षुष्यो
भवतीति फलवचनानुसारेण स्पर्शरूपमैक्यमाध्यासिकमादायो-
ष्णिम्ना चाक्षुषत्वं द्रष्टव्यं । रूपस्पर्शयोरैक्याध्यासं स्फुटयति ।
यत्त्वचेति ॥ यदुष्णं तेजो द्रव्यात्मकं त्वगिन्द्रियेण स्पर्शरूपेण
गृह्यते तच्चक्षुषैव गृह्यते तत्र हेतुमाह । दृढेति ॥ त्वचो
दृढायां प्रतीतो हेतुत्वाच्चक्षुषा तादात्म्यारोपादित्यर्थः ॥ यद्रूपव-
द्भवति तत्स्पर्शवदतीति नियमाच्च रूपस्पर्शयोस्तादात्म्याध्यासा-
त्तस्य चाक्षुषत्वसिद्धिरित्याह । अविनाभूतत्वाच्चेति ॥

उ० जानाति तस्यैषा श्रुतिर्यत्रैतत्कणीवपि गृह्य नि-

भा० कथं पुनस्तस्य ज्योतिषो लिङ्गं त्वग्दृष्टिगोचरत्वमाप-
द्यत इत्याह यत्र यस्मिन् काले एतदिति क्रियाविशेषणं
अस्मिन् शरीरे हस्तेनालभ्य संस्पर्शेनोष्णिमानं रूपसह-
भाविनमुष्णस्पर्शभावं विजानाति स ह्युष्णिमानमरूपव्याक-
रणाय देहमनुप्रविष्टस्य चैतन्यात्मज्योतिषो लिङ्गमव्यभि-
चारात् । न हि जीवन्तमात्मानमुष्णिमा व्यभिचरति ।
उष्ण एव जीविष्यन्शीतो मरिष्यन्निति हि विज्ञायते ।
मरणकाले च तेजः परस्यां देवतायामिति परेण विभा-
गत्वोपगमादतोऽसाधारणं लिङ्गमौष्ण्यमग्रेरिव धूमः ॥

आ० शब्दो यस्य ज्योतिषो लिङ्गमौष्ण्यं तस्य त्वगिन्द्रियग्राह्यस्य
चाक्षुषत्वमुपपादयितुं पृच्छति । कथमिति ॥ तस्यैषा दृष्टिरि-
त्यादिवाक्येनोत्तरं दर्शयन् यत्रेत्यादि व्याकरोति । आहृत्या-
दिना ॥ यथैतद्विज्ञानं स्यात्तथेति विज्ञानक्रियायां विशेषण-
मेतदिति पदमित्यर्थः ॥ संस्पर्शेनोष्णिमानं विजानाति चेत्कथं
तर्हि तस्य चाक्षुषत्वमित्याशङ्क्याह । रूपसहभाविनमिति ॥
भवत्यौपचारिकमौष्ण्यस्य चाक्षुषत्वं तथापि कथं तस्य लिङ्गत्व-
मित्याशङ्क्य जीवनप्रत्यायनद्वारा कौक्षेयज्योतिषि तस्य लिङ्गत्वं
साधयति । स होति ॥ जीवात्मना तस्याव्यभिचारं स्फोरयति ।
न होति ॥ तत्रैव श्रुतिं संवादयति । उष्ण एवेति ॥ यदा जीवस्य
लिङ्गमौष्ण्यं तदा परस्यापि ज्योतिषस्तत्लिङ्गं भवति । जीवपर-
योरेकत्वावगमादित्याह । मरणकाले चेति ॥ वागादि मनसि
मनः प्राणै प्राणस्तेजसि तदध्यक्षलक्षणं परस्यां देवतायां परमा-
त्माख्यायां सम्पद्यत इति श्रुत्या जीवस्य परेण तदर्थात्मना सद्वा-
भिन्नत्वस्योपगमाज्जीवस्य लिङ्गं तद्भवति परस्य लिङ्गमित्यर्थः ।
यदा हि जीवस्य परस्य च यथोक्तलिङ्गादवगतिस्तदा तत्र कौक्षे-
यज्योतिषस्तदधिकरणस्य सुतरामवगतिरस्तीत्याह । अत इति ॥

उ० नदमिव नदधारेवाग्नेरिव ज्वलत उपशृणोति
तदेतद्दृष्टञ्च श्रुतञ्चेत्युपासीत चक्षुथः श्रुतो भवति य

भा० अतस्तस्य परस्मैषा दृष्टिः साक्षादिव दर्शनं दर्शनोपाय
इत्यर्थः । तथा तस्य ज्योतिष एषा श्रुतिः अवणं अवणोपायो
ऽप्युच्यमानो यत्र यदा पुरुषो ज्योतिषो लिङ्गं शृणुषति
श्रोतुमिच्छति तदैतत्कर्णावपिगृह्यैतच्छब्दः क्रियावि-
शेषणं । अपिगृह्यापिधायेत्यर्थोऽङ्गुलिभ्यां प्रोर्णुत्य निनद-
मिव रथस्येव घोषो निनादस्तमिव शृणोति नदधुरिव
क्षपभकूजितमिव शब्दो यथा चाग्नेर्वह्निर्ज्वलत एवंशब्द-
मन्तः शरीर उपशृणोति तदेतज्ज्योतिर्दृष्टश्रुतलिङ्गत्वाद्-
दृष्टञ्च श्रुतञ्चेत्युपासीत । तथोपासनाच्चक्षुषो दर्शनीयः श्रुतो
विश्रुतश्च यत्स्पर्शगुणोपासननिमित्तं फलं तद्रूपे सम्पाद-
यति चक्षुष्य इति । रूपस्पर्शयोः सहभावित्वात् ॥ ३॥

आ० उष्णस्य जाठरे ज्योतिषि प्रतीके लिङ्गत्वे सति तस्मिन्माह ।
तस्येति ॥ विष्णोरिव प्रतिमायां जाठरेण ज्योतिषा परस्य ज्यो-
तिषस्तादात्म्यादित्यर्थः ॥ प्रतीकद्वारा दृष्ट्युपायवत्तस्य अवणोपायं
लिङ्गान्तरं दर्शयति । तथेति ॥ अपिगृह्य शृणोतीति सम्बन्धः ।
यथा अवणमेतद्भवति तथा शृणोतीति अवणक्रियाया विशेष-
णमेच्छब्द इति योजना ॥ प्रोर्णुत्य पिधायेति यावत् । श्रूय-
माणशब्दस्य वाच्यार्थभावस्फुटोत्तरणार्थमनेकदृष्टान्तोपादानं ।
कौत्सेयज्योतिष्यारोपितस्य ज्योतिषो ध्येयस्य ध्यानोपायाङ्गत्वेन
गुणद्वयमुपदिशति ॥ तदेतदिति ॥ दृष्टमित्युपासने फलमाह ।
तथेति ॥ श्रुतमित्युपासने फलमाचष्टे । श्रुत इति ॥ कथं पुनः स्पर्श-
गुणोपासने स्पर्शो भवतीति वक्तव्ये चक्षुषो भवतीत्युच्यते त-
त्राह । यत्स्पर्शेति ॥ सम्पादने निमित्तमाह । रूपस्पर्शयोरिति ॥

उ० एवं वेद य एवं वेद ॥ १३ ॥ सर्वं खल्विदं ब्रह्म

भा० द्रष्टृत्वाच्च दर्शनीयतायाः । एवञ्च विद्यायाः फलमुपपन्नं
स्यान्न तु मृदुत्वादिसर्शवत्त्वे । य एव यथोक्तौ गुणौ वेद
स्वर्गलोकप्रतिपत्तिस्तुक्तमदृष्टं फलं । द्विरभ्यास आदरार्थः ॥
१३ ॥ पुनस्तस्यैव त्रिपादमृतस्य ब्रह्मणोऽनन्तगुणवतोऽन-
न्तशक्तेरनेकभेदोपास्यस्य विशिष्टगुणशक्तिमत्त्वेनोपासनं
विधित्वन्नाह । सर्वं समस्तं खल्विति वाक्यालङ्कारार्थो
निपातः । इदं जगन्नामरूपविकृतं प्रत्यक्षादिविषयं ब्रह्म ॥

आ० इतश्चक्षुष्यो भवतीति फलवचनमुचितमित्याह । इष्टत्वाच्चेति
फलवचनमपि सम्पादयति ॥ न कल्पकमित्याह एवञ्चेति ॥ यदा
सर्शगुणोपासननिमित्तं फलं रूपे सम्पादयते तदा विद्यायाः
श्रुतं फलमुपपन्नमिति फलश्रुतिरनुकूलिता स्यात् । रूपविशेष-
वति चक्षुष्यशब्दप्रसिद्धत्वादित्यर्थः । यदि पुनर्मृदुत्वादिसर्श-
गुणस्योपासननिमित्तं फलं कल्पयते तदा चक्षुष्यो भवतीति श्रुतं
फलं नैवोपपन्नं स्यात्ततश्च फलश्रुतिरपवाधिता भवेदित्याह ।
न त्विति ॥ कस्येदं फलमित्यपेक्षायामाह । य एवमिति ॥ ननु
परस्य ज्योतिषो जाठरे ज्योतिष्यारोपितस्य यथोक्तगुणवतो
ध्यानात्कथमिदमत्यल्पं फलमननुरूपमुपदिश्यते तत्राह । स्वर्गलो-
केति ॥ फलवत्यां विद्यायामादरो विवक्षितः ॥ १३ ॥ प्रतीकद्वारा
ब्रह्मोपासनमुक्त्वा प्रतीकं हित्वा सगुणब्रह्मोपासनमुपन्यस्यति ।
पुनरित्यादिना ॥ तस्य निरुपाधित्वं व्यावर्त्तयति । अनन्तेति ॥
कथमेकस्यानेकगुणत्वं तत्राह । अनन्तशक्तेरिति ॥ ननु पूर्व-
मेवास्योपासनान्यतिवृत्तानि तथाच वक्तव्यशेषो नास्तीत्याशङ्क्याह ।
अनेकेति ॥ अनेकेषु गायत्र्याद्युपाधिषूपास्यस्यापि ब्रह्मणो मनो-
मयत्वादिविशिष्टगुणत्वेन विशिष्टशक्तिमत्त्वेन चोपासनान्तर-
विधानार्थमुत्तरवाक्यमित्यर्थः । तस्येदमा परामर्शं हेतुमाह ।
प्रत्यक्षादीति ॥

उ० तज्जलानिति शान्त उपासीत

भा० कारणं वृद्धतमत्वाद्ब्रह्म । कथं सर्वस्य ब्रह्मात्ममित्यत आह । तज्जलानिति । तस्माद्ब्रह्मणो जातं तेजोऽबन्नादिक्रमेण सर्वं । अतस्तज्जं । तथा तेनैव जननक्रमेण प्रतिलोमतया तस्मिन्नेव ब्रह्मणि लीयते तदात्मतया स्थित इति तत्त्वं । तथा तस्मिन्नेव स्थितिकालेऽनिति प्राणिति चेष्टत इति तदनं । इत्येवं ब्रह्मात्मतया त्रिषु कालेष्वविशिष्टं तद्व्यतिरेकेणग्रहणात् । अतस्तदेवेदं जगत् । यथा चेदं तदेवैकमद्वितीयं । तथा षष्ठे विस्तरेण वक्ष्यामो यस्माच्च सर्वमिदं ब्रह्म । अतः शान्तो रागद्वेषादिदोषरहितः संयतः सन् यत्तत्सर्वं ब्रह्म तद्वक्ष्यमाणैर्गुणैरुपासीत ॥

आ० ब्रह्मशब्दस्य निरुपाधिकार्थविषयत्वं व्यावर्त्तयति । कारणमिति ॥ कथं तस्य ब्रह्मत्वं तदाह । वृद्धतमत्वादिति ॥ निरतिशयमहत्त्वादित्यर्थः । सर्वमनूद्य तस्य ब्रह्मविधाने युक्तिं प्रश्नपूर्वकमाह । कथमित्यादिना ॥ तज्जञ्च तल्लञ्च तदनञ्च तज्जलान् अवयवलोपश्चान्वसः । तत्र तज्जत्वं जगतो व्युत्पादयति । तस्मादिति ॥ तल्लत्वमुपपादयति । तथेति ॥ विपर्ययेण तु क्रमोऽत इति न्यायात्प्रतिलोमतया जननव्युत्क्रमेण तस्मिन्नेव ब्रह्मणि लीयते जगदिति कृत्वा यथातस्तज्जं तथेति योजना । तत्र लयो नाम जगतः शून्यतेति शङ्कं व्यावर्त्तयति । तदात्मतयेति ॥ तदनत्वं प्रतिपादयति । तथेति ॥ तथा तज्जं तल्लञ्च तथा तदनञ्च जगदित्यर्थः । इति तदनमिति शेषः ॥ युक्तिसिद्धमर्थं निगमयति । एवमिति ॥ ब्रह्मव्यतिरेकेण त्रिविधपि कालेषु जगतोऽग्रहणात्तदात्मत्वेनाविशिष्टमिष्टं जगत्तदेव स्यादिति योजना ॥ युक्तिसिद्धमपि जगतो ब्रह्मत्वं प्रत्यक्षादिविरुद्धं नाङ्गीकारमर्हति । न हि सद्वितीयमद्वितीयमित्याशङ्काह । यथा चेति ॥ सर्वस्य ब्रह्मत्वे फलितमाह । यस्माच्चेति ॥

उ० अथ खलु क्रतुमयः पुरुषो यथा क्रतुरस्मिँल्लोके
पुरुषो भवति तथेतः प्रेत्य भवति स क्रतुं
कुर्वीत ॥ १ ॥

भा० कथमुपासीत । स क्रतुं कुर्वीत क्रतुर्निश्चयोऽध्यव-
सायश्च एवमेव नान्यथेति अविचलः प्रत्ययस्तं क्रतुं कुर्वी-
तोपासी तेत्यनेन व्यवहितेन सम्बन्धः । किं पुनः क्रतुकरणेन
कर्त्तव्यं प्रयोजनं । कथं वा क्रतुः कर्त्तव्यः । क्रतुकरणं
चाभिप्रेतार्थसाधनं कथं इत्यस्यार्थस्य प्रतिपादनार्थमथे-
त्यादिग्रन्थः । अथ खल्विति हेत्वर्थः । यस्मात्क्रतुमयः
क्रतुप्रायोऽध्यवसायात्मकः पुरुषो जीवः । यथा क्रतुर्या-
दृशः क्रतुरस्य सोऽयं यथा क्रतुर्यथाध्यवसायो यादृ-

शा० कियन्तं कालं प्रत्ययमावर्त्तयेदित्याकाङ्क्षापूर्वकं तत्त्वनिश्चय-
पर्यन्तमिति दर्शयितुं व्यवहितं वाक्यमवतार्य व्याचष्टे । कथ-
मित्यादिना ॥ उपासीतेत्यस्य क्रतुं कुर्वीतेत्यनेन व्यवहितेन सम्बन्ध
इति योजना ॥ क्रतुगुष्ठानस्य फलं पृच्छति । किं पुनरिति ॥ तत्र
क्रतुकरणं च केन प्रकारेणेति प्रश्नान्तरं दर्शयति । कथं वेति ॥
ब्रह्मभावसाधनत्वात्क्रतुकरणस्य फलप्रश्नो नास्तीत्याशङ्क्याह । क्रतु-
करणञ्चेति ॥ न हि जीवस्य स्थितस्य नष्टस्य वा सङ्भावः सम्भ-
वतीति भावः ॥ क्रतुकरणस्येदं प्रयोजनं स च क्रतुरेवं
क्रियते तत्करणं चानया रीत्या ब्रह्मसङ्गावं साधयतीत्यस्यार्थजा-
तस्य प्रतिपादनार्थमाखण्डसमाप्तेरथेत्यादिरुत्तरो ग्रन्थ इत्याह ।
इत्यस्यार्थस्येति ॥ अथ खल्वित्यत्र पूर्ववत् । खलुशब्दोऽयशब्दस्तु
हेत्वर्थ इत्यत्र हेतुरूपमर्थं विवृणोति । यस्मादिति ॥ यद्वा अथे-
त्यारभ्य पुरुष इत्यन्तो ग्रन्थो हेत्वर्थ इत्युक्त्वा तमेव हेतुरूपमर्थं
दर्शयति । यस्मादिति ॥ यथा क्रतुरित्यस्मादधस्तात्तस्माच्छब्दो

भा० द्विष्योऽस्मिंल्लोके जीवन्निह पुरुषो भवति । तथेतोऽस्मादे-
हात्मेत्य मृत्वा भवति ॥

क्रतुनुरूपफलात्मको भवतीत्यर्थः । एवं ह्येतच्छास्त्रतो
दृष्टं । यं यं वापि स्मरन्मावं त्यज्यत्यन्ते कलेवरमित्यादि
यतः एवं व्यवस्था शास्त्रदृष्टान्तः स एवं जानन् क्रतुं
कुर्वीति यादृशं क्रतुं वक्ष्यामस्मि । यतः एवं शास्त्रप्रामाण्या-
दुपपद्यते क्रतुनुरूपं फलमतः स कर्त्तव्यः क्रतुः । कथं
मनोमयो मनः प्रायः । मनुतेऽनेनेति मनस्तत्स्ववृत्त्या
विषयेषु प्रवृत्तं भवति तेन मनसा तन्मयः । तथा प्रवृत्त

आ० प्रष्टव्यः । अस्मिंल्लोक इति श्रुतिमादाय व्याचष्टे । जीवन्निहेति ॥
इह वर्त्तमाने देहे जीवन्सन्निति यावत् । क्रतुकरणेन किं
कर्त्तव्यं फलमिति प्रश्नं व्याचष्टे । तथेति ॥ क्रतुनुरूपफलात्मकत्वे
पुरुषस्य स्मृतिं संवादयति । एवं ह्येति ॥ शास्त्रमेवोदाहरति ।
यं यमिति ॥ कथं वा क्रतुः कर्त्तव्य इति प्रश्नं प्रत्याह । यत
इति ॥ क्रतुनुरूपफलात्मकः पुरुषो भवतीत्येवंरूपा व्यवस्थेति
यावत् ॥ एवं जानन् क्रतुनुरूपं फलमिति शास्त्रतः पश्यन्नित्यर्थः ।
कोऽसौ क्रतुरित्याशङ्क्याह । यादृशमिति ॥ स क्रतुं कुर्वीतेत्य-
स्थार्थं निगमयति । यत एवमिति ॥ क्रतुकरणप्रकारमेव प्रश्न-
पूर्वकं प्रकटयति । कथमित्यादिना ॥ कथमिदं मनःप्रायमि-
त्यपेक्षायां मनः शब्दार्थप्रदर्शनपूर्वकं व्युत्पादयति । मनुत इति ॥
मनोद्वारा तदुपाधिः पुरुषो विषयप्रवणो भवतीत्यर्थः । तत्रा-
यत्वमाह । तथेति ॥ पुरुषो हि तत्रायः सन्मनसि प्रवर्त्तमाने
स्वयमपि तददेव प्रवृत्त इव लक्ष्यते । तथा निवर्त्तमाने मनसि
निवृत्त इव चावगम्यते । वस्तुतस्तु पुरुषो न प्रवृत्तो निवृत्तो वा

उ० भारूपः सत्यसङ्कल्प आकाशात्मा

भा० इव तद्भायो निवृत्त इव च । अत एव प्राणशरीरः
प्राणो लिङ्गात्मा विज्ञानक्रियाशक्तिद्वयसंमूर्च्छितः । यो
वै प्राणः सा प्रज्ञा या वा प्रज्ञा स प्राण इति श्रुतेः ।
स शरीरं यस्य स प्राणशरीरः । मनोमयः प्राणशरीरं
नेतेति च श्रुत्यन्तरात् ।

भारूपः । भा दीप्तिश्चैतन्यलक्षणं रूपं यस्य स भारूपः ।
सत्यसङ्कल्पः । सत्या अवितथाः सङ्कल्पा यस्य सोऽयं
सत्यसङ्कल्पः । न यथा संसारिण इवानैकान्तिकफलः
सङ्कल्प ईश्वरस्येत्यर्थः । अनृतेन मिथ्याफलत्वहेतुना
प्रत्यूढत्वात्सङ्कल्पस्य मिथ्याफलत्वञ्च वक्ष्यत्यनृते न हि
प्रत्यूढा इति । आकाशात्मा । आकाश इवात्मा स्वरूपं

आ० ध्यायतीवेत्यादिश्रुतेरित्यर्थः ॥ अत एव मनोमयत्वादेवेति
यावत् ॥ सम्मूर्च्छितत्वं सम्मिश्रितत्वं । विज्ञानशक्तेस्त्वैकस्मिन्नेव
लिङ्गात्मनि सम्मिश्रितत्वे श्रुत्यन्तरं प्रमाणयति । यो वा इति ॥
आथर्वणोऽंशुतिं यथोक्ते विशेषणद्वये प्रमाणयति । मनोमयः
प्राण इति ॥ मनोवृत्तिभिर्विभाव्यमानत्वादात्मा मनोमयः प्राण
एव प्रत्यगात्मनः सूक्ष्मं शरीरं तस्य चासौ सूक्ष्मादेहादेहान्तरं
प्रति नेतेत्याथर्वणश्रुतेरात्मनि विशेषणद्वयसिद्धिः । एतच्च विशे-
षणद्वयं जीवगतमपि तदभेदविवक्षया ब्रह्मणि द्रष्टव्यमित्यर्थः ।
सत्यसङ्कल्प इत्यत्र विशेषणैर्ध्वनितमर्थं दर्शयति । न यथेति ॥
इवशब्दस्तथार्थः । कथं संसारिसङ्कल्पस्यानैकान्तिकफलत्वं तत्राह ।
अनृतेति ॥ सङ्कल्पस्यानृतेन संसारिणि प्रत्यूढत्वे वाक्यशेषं प्रमा-
णयति । वक्ष्यतीति ॥ जडाजडयोराकाशेतरयोर्न तुल्यतेत्या-

उ० सर्वकर्मा सर्वकामः सर्वगन्धः सर्वरसः

भा० यस्य स आकाशात्मा । सर्वगतत्वं सूक्ष्मत्वं रूपादिहीनत्वञ्चा-
काशतुल्यता ईश्वरस्य । सर्वकर्मा । सर्वं विश्वं तेनेश्वरेण
क्रियत इति जगत्सर्वं कर्मास्येति सर्वकर्मा । स हि सर्वस्य
कर्त्तृति श्रुतेः । सर्वकामः । सर्वे कामा दोषरहिता अस्येति
स सर्वकामो धर्माविरुद्धो भूतेषु कामोऽस्मीति स्मृतेः ।
न नु कामोऽस्मीति वचनादिह ब्रह्मवीहिर्न सम्भवति ।
सर्वकाम इति । न कामस्य कर्त्तव्यत्वाच्छब्दादिवत्पारा-
र्यप्रसङ्गाच्च देवस्य । तस्माद्यथेह सर्वकाम इति ब्रह्मवीहि-
स्तथा कामोऽस्मीति स्मृत्यर्थो वाच्यः । सर्वे गन्धाः सुखकरा

धा० शङ्काह । सर्वगतत्वमिति ॥ सर्वकर्मेति सर्वक्रियाश्रयत्वमीश्वर-
स्योच्यते । तदयुक्तं । [निष्क्रियत्वश्रुतेरित्याशङ्क्य] व्याचष्टे । सर्व-
मिति ॥ संसारिभ्यो विशेषसिद्ध्यर्थं विशिनष्टि । दोषरहिता इति ॥
उदाहृतस्मृतिमाश्रित्योक्तमाक्षिपति । नन्विति ॥ कामसामा-
नाधिकरण्ये बाधकोपलम्भाद्ब्रह्मवीहिरेवेति परिहरति । न
कामस्येति ॥ तस्य कार्यत्वात्तदैक्ये ब्रह्मणोऽनादित्वं बाध्येत ।
चेतनशेषत्वाच्च कामस्य । तदैक्ये ब्रह्मणः स्वातन्त्र्यं हीयते । तथा च
कर्मधारयासम्भवाद्ब्रह्मवीहिरेवेत्यर्थः ॥ कथं तर्हि कामोऽस्मीति
तादात्म्यस्मृतिरित्याशङ्काह । तस्मादिति ॥ कामेश्वरयोः सामा-
नाधिकरण्यासम्भवात्प्रकृतश्रुतौ ब्रह्मवीहिर्यथेष्टस्तथा स्मृतावपि
ब्रह्मपारतन्त्र्यमात्रं कामस्य विवक्षितं । श्रुत्यनुसारेण स्मृतेर्नतथ-
त्वादित्यर्थः । सर्वशब्दादुर्गन्धानामपि ब्रह्मणि प्राप्तौ विशिनष्टि ।
सुखकरा इति ॥ तत्रापि सर्वशब्दसङ्कोचे कारणमाह । पुण्य
इति ॥ यथा सर्वगन्ध इत्यत्र सुखकरा गन्धा ब्रह्मणि दर्शिता-
स्तथा सर्वरस इत्यत्रापि सुखकरा एव रसास्तत्सम्बन्धिना ग्राह्या
इत्याह । तथेति ॥ अत्रापि सर्वशब्दसङ्कोचे कारणमाह ।

उ० सर्वमिदमभ्यात्तोऽवाक्यनादरः ॥ २ ॥ एष म
आत्माऽक्तहृदयेऽणीयान् व्रीहेर्वी यवाद्वा सर्ष-
पाद्वा श्यामाकाद्वा

भा० अस्य सोऽयं सर्वगन्धः । पुण्यो गन्धः पृथिव्यामिति स्मृतेः । तथा
रमा अपि विज्ञेयाः । अपुण्यगन्धरसग्रहणस्य पाप्मसम्ब-
न्धनिमित्तत्वश्रवणात् । तस्मात्तेनोभयं जिघ्रति सुरभि च
दुर्गन्धि च । पाप्मना ह्येष विद्ध इति श्रुतेः । न च पाप्म-
संसर्ग ईश्वरस्य । अविद्यादिदोषस्थानुपपत्तेः ॥

सर्वमिदं जगदभ्यात्तोऽभिव्याप्तः । अततेर्वाप्यर्थस्य
कर्त्तरि निष्ठा । तथा अवाक्युच्यतेऽनयेति वाग्वागेव वाकः ।
यद्वा वचेर्घञन्तस्य करणे वाकः । स यस्य विद्यते स वाकी
न वाक्यवाकी । वाक् प्रतिषेधश्चात्रोपलक्षणार्थः । गन्ध-
रसादिश्रवणात् । ईश्वरस्य प्राप्तानि घ्राणादीनि करणानि

आ० अपुण्येति ॥ न तद्गृह्यं परस्मिन्निति शेषः । तच्छब्दार्थमेवोप-
पादयति । पाप्मना हीति ॥ एष इति घ्राणप्राणोक्तिर्भवतु पाप्म-
संसर्गकृतमपुण्यगन्धादिग्रहणं । तथापि कथं तदीश्वरे सर्वज्ञे
नास्तीत्याशङ्क्याह । न चेति ॥ निमित्ताभावादीश्वरस्य न
स्वसम्बन्धित्वेनापुण्यगन्धादिग्रहणमित्यर्थः ॥

तस्य पाप्मसंसर्गे हेतुमाह । अविद्यादीति ॥ आदिपदेना-
स्मितारागद्वेषाभिनिवेशादयो गृह्यन्ते । अभ्यात्त इति रूपं
तदर्थश्च दर्शयन् कर्मणि निष्ठां व्यावर्त्तयति । अततेरिति ॥
वाक्शब्दस्य निष्पत्तिप्रकारं रचयति । वचेरिति ॥ अत्रेति श्रुते-
रीश्वरस्य चोक्तिः । उपलक्षणार्थः प्राणादिप्रतिषेधस्येति शेषः ॥
अथेश्वरे घ्राणादिप्राप्तेरभावात्तत्प्रतिषेधो नोपलक्ष्येतात आह ।

उ० श्यामाकतण्डुलाद्वैष म आत्मान्तर्हृदये ज्यायान्
पृथिव्या ज्यायानन्तरिक्षाज्ज्यायान्दिवो ज्या-
यानेभ्यो लोकेभ्यः ॥ ३ ॥ सर्वकम्मी सर्वकामः

भा० गन्धादिग्रहणाय । अतो वाक् प्रतिषेधेन प्रतिषिध्यन्ते
तानि । अपाणिपादो जवनो ग्रहीता पश्यत्यचक्षुः स
शृणोत्यकर्ण इत्यादिमन्त्रवर्णादनादरोऽसम्भ्रमः । अप्राप्त-
प्राप्तौ हि सम्भ्रमः स्यादनाप्तकामस्य । न त्वाप्तकामत्वा-
न्नित्यद्वैतस्येश्वरस्य सम्भ्रमोऽस्ति क्वचित् । एष यथोक्तगुणो
मे ममात्माऽन्तर्हृदये हृदयपुण्डरीकस्थान्तर्मध्येऽणीया-
नणुतरो ब्रीहैर्वा यवादेत्यादि । अत्यन्तसूक्ष्मप्रदर्शनार्थं
श्यामाकादा श्यामाकतण्डुलादेति । परिच्छिन्नपरिमाणा-
दणीयानित्युक्तेऽणुपरिमाणत्वं प्राप्तमाशङ्क्यातस्तत्रप्रतिषे-
धायारभते । एष म आत्मान्तर्हृदये ज्यायान्पृथिव्या
इत्यादिना । ज्यायःपरिमाणाच्च ज्यायस्त्वं दर्शयन्ननन्त-
परिमाणत्वं दर्शयति । मनोमय इत्यादिना । ज्याया-

आ० गन्धेति ॥ आदिशब्देन कामादिरुक्तः । युक्तश्चान्योपलक्षणं
साक्षादेवान्यत्र प्रतिषेधश्चवणादित्याह । अपाणीति ॥ आदिप-
देन स वेत्ति वेद्यमित्यादि गृह्यते । ईश्वरस्य सम्भ्रमाभावं प्रति-
पादयति । अप्राप्तप्राप्तौ हीति ॥ यथोक्तस्य परस्य प्रत्यगात्माभेदं
दर्शयति । एष इति ॥ ब्रीह्याद्यनेकोपादानस्योपयोगमाह ।
अत्यन्तेति ॥ अणीयस्त्वज्यायस्त्वयपदेशयोर्मिथो विरोधमाशङ्क्य
परिहरति । श्यामाकेति ॥ पृथिव्यन्तरिक्षादिवदीश्वरस्यातिशयं
महत्त्वं विवक्षितमिति शङ्कां वारयति । ज्यायःपरिमाणाच्चेति ॥

उ० सर्वगन्धः सर्वरसः सर्वमिदमभ्यातोऽवाक्यनादर
एष म आत्मान्तर्हृदय एतद्ब्रह्मैतमितः प्रेत्याभि-
सम्भावितोऽस्मीति

भा० नेभ्यो लोकेभ्य इत्यन्तेन यथोक्तगुणलक्षण ईश्वरो ध्येयो
न तु तत्तद्गुणविशिष्ट एव । यथोक्तराजपुरुषमानय
चित्रगुञ्जेत्युक्तेन विशेषणस्याप्यानयने व्याप्रीयते तद्वदि-
हापि प्राप्तमतस्तन्निवृत्त्यर्थं सर्वकर्मत्यादिपुनर्वचनं ।
तस्मान्मनोमयत्वादिगुणविशिष्ट एव ईश्वरो ध्येयः । अत
एव षष्ठसप्तमयोरिव तत्त्वमस्यात्मैवेदं सर्वमिति । नेह स्वा-
राज्येऽभिषिञ्चत्येष म आत्मैतद्ब्रह्मैतमितः प्रेत्याभिसम्भा-
वितोऽस्मीति लिङ्गात् । न त्वात्मशब्देन प्रत्यगात्मैवोच्यते ।
मम इति षष्ठ्याः सम्बन्धार्थप्रत्यायकत्वादेतमभिसम्भावितोऽ
स्मीति च कर्मकर्तृत्वनिर्देशात् ॥

ननु षष्ठेऽप्यथ सम्पत्स्यत इति सत्सम्पत्तेः कालान्तरि-
तत्वं दर्शयति नारदसंस्कारशेषस्थित्यर्थपरत्वात् । न

आ० पुनरुक्तेरुपयोगमाह । मनोमय इत्यादिनेति ॥ यस्तैर्लक्ष्यते स
एवेश्वरः केवल इति यावत् ॥ ईश्वरो यथोक्तगुणो ध्येय इत्युक्ते
गुणानामपि ध्यानकर्मत्वं दुर्निवारमित्याशङ्क्याह । यथेति ॥
पुनरुक्तिफलमुपसंहरति । तस्मादिति ॥ सगुणस्येश्वरस्य ध्येयत्वे
गमकान्तरमाह । अत एवेति ॥ स्वरूपवाचकस्यात्मनः श्रुत्यनुप-
पत्तेर्न तद्वत्त्वादद्वैतवाक्यार्थसिद्धिरित्यर्थः ॥

लिङ्गभेदाच्चेदिह भेदो विवक्षितस्तर्हि षष्ठेऽपि तल्लिङ्गदर्श-
नात्राखण्डवाक्यार्थसिद्धिरिति शङ्कते । नन्विति ॥ नात्र भेदो
विवक्षितः । आरब्धः संस्कारः सुखादिर्येन कर्मणा तच्चेष्टस्थितौ

उ० यस्य स्यादद्वा न विचिकित्साऽस्तीति ह स्माह
शाण्डिल्यः शाण्डिल्यः ॥ ४ ॥ १४ ॥

भा० कालान्तरितार्थता अन्यथा तत्त्वमस्याद्यर्थस्य बाधप्रसङ्गात् ।
यद्यप्यात्मशब्दस्य प्रत्यगर्थत्वं सर्व्वं खल्विदं ब्रह्मेति च प्रकृत-
मेष म आत्मान्तर्हृदय एतद्ब्रह्मेत्युच्यते । तथाप्यन्तर्द्धानमी-
षदपरित्यज्यैवैतमात्मानमितोऽस्माच्छरीरात्प्रेत्याभिसम्भा-
वितास्मीत्युक्तं ॥

यथा क्रतुरूपस्यात्मनः प्रतिपत्तास्मीति यस्यैवंविदः
स्याद्भवेदद्वा सत्यमेवं स्यामहं प्रेत्यैवं न स्यामिति । न च
विचिकित्सास्ति । इत्येतस्मिन्नर्थे क्रतुफलसम्बन्धे स तथैवे-

आ० तात्पर्यादिति परिहरति । नारब्धेति ॥ सत्त्वस्य तौ कालान्त-
रितत्वमेवात्र विवक्षितं किं न स्यादित्याशङ्काह । नेति ॥
कालान्तरभावित्वे सम्पत्तेरिष्टे तत्त्वमसीति ब्रह्मभावस्य वर्त्त-
मानोपदेशानुपपत्तेरिति हेतुमाह । अन्यथेति ॥ ननु प्रकर-
णानुगृहीताभ्यामात्मब्रह्मशब्दाभ्यामत्रापि ब्रह्मात्मैक्यमेव विव-
क्षितमित्यत आह । यद्यपीति ॥ लिङ्गानुगृहीतघटीश्रुतिवशा-
त्प्रकरणानुगृहीतश्रुती कथञ्चिन्नेतया । प्रकरणश्रुतिभ्यां लिङ्ग-
श्रुत्योर्बलवत्त्वादात्मश्रुतेस्वान्यथोपपत्तेरुक्तत्वादिति भावः ॥

सगुणब्रह्मोपासकस्य सकृत्तत्त्वधीमात्रान्नादृष्टं फलं सिद्ध्यति ।
किन्तु देहपातकालेऽपि साक्षात्कारानुवृत्त्या भवितव्यमित्यभि-
प्रेत्याह । यथा क्रतुरूपस्येति ॥ अथ्यवसायानुरूपस्य सगुणस्य
परमात्मनोऽहं प्रतिपत्तास्मीत्येवंविदो यस्य स्यादद्वा निश्चयः
प्रेत्याहमेव स्यामेव न तु न स्यामिति क्रतुफलसम्बन्धे संशयो
ऽस्ति । स क्रतुनुसारेणैव परमात्मभावं प्राप्नोति तथा चाद्धेति
वाक्यान्तरणकालेऽपि साक्षात्कारेण भवितव्यमिति प्रतिभाती-

उ० अन्तरिक्षोदरः कोशो भूमिबुधो न जीर्यति
दिशो ह्यस्य स्रक्तयो द्यौरस्योत्तरं बिलं स एष
कोशो वसुधानस्तस्मिन्विश्वमिदं श्रितं ॥ १ ॥

भा० श्वरभावं प्रतिपद्यते । विद्वानित्येतदाह स्मोक्तवान् किल
शाण्डिल्यो नामर्षिर्द्विरभ्यास आदरार्थः ॥ १४ ॥

अस्य कुले वीरो जायत इत्युक्तं । न वीरजन्ममात्रं पितु-
स्त्राणाय । तस्मात्पुत्रमनुशिष्टं लोक्यमाहु रिति श्रुत्यन्तरात् ।
अतस्तद्दीर्घायुष्टं कथं स्यादित्येवमर्थं कोशविज्ञानारम्भः ॥
अभ्यर्चितविज्ञानव्यासङ्गादनन्तरमेव नोक्तं तदिदानीमे-
वारभ्यते । अन्तरिक्षमुदरमन्तःसुषिरं यस्य सोऽयमन्त-
रिक्षोदरः कोशः कोश इवानेकधर्मसादृश्यात्कोशः स
च भूमिबुधो भूमिबुधो मूलं यस्य स भूमिबुधो न जीर्यति

आ० त्वर्थः । यथोक्तस्यार्थस्य साम्प्रदायिकत्वं कथयति । इत्येतदिति ॥
आदरः क्रतुफलसम्बन्धविषयः ॥ १४ ॥

शाण्डिल्यविद्यायाः समनन्तरग्रन्थस्य सम्बन्धो नास्तीत्याशङ्क्य
व्यवहितेन सम्बन्धं दर्शयितुमनुवदति । अस्येति ॥ सम्प्रत्युत्तर-
ग्रन्थस्य तात्पर्यं वक्तुं भूमिकां करोति । न वीरेति ॥
तत्र बृहदारण्यकश्रुतिं प्रमाणयति । तस्मादिति ॥ पुत्रस्य
लोकत्वादिति यावत् । अनुशासनेन विषयीकृतस्य पुत्रस्य
लोकप्राप्तिसाधनत्वादनुशासितस्य वेदाध्ययनं पुत्रजन्मोक्त्यन-
न्तरमेव किमित्येतद्विज्ञानं नोपदिष्टमित्याशङ्काह ॥ अभ्य-
र्चितेति ॥ गायत्र्युपाधिकब्रह्मोपासनस्य कौत्से ज्योतिष्या-
रोप्य परब्रह्मोपासनमभ्यर्चितं तस्य च मनोमयत्वादिगुणक-
ब्रह्मोपासनमन्तरङ्गं । तथा च तद्वचनेन वैयाख्यादनन्तरमेव
कोशविज्ञानं नोक्तमिति निवृत्ते तद्यासङ्गे तद्व्यतिरिदानो यथो-

उ० तस्य प्राची दिग्जुह्वनीम सहमाना नाम
दक्षिणा राज्ञी नाम प्रतीची सुभूता नामोदीची
तासां वायुर्वत्सः स य एतमेव वायुं दिशां वत्सं

भा० न विनश्यति त्रैलोक्यात्मकत्वात् । सहस्रयुगकालावस्थायी
हि सः । दिशो ह्यस्य सर्वाः सक्तयः कोणा द्यौरस्य कोश-
स्योत्तरमूर्द्धं विलं स एष यथोक्तगुणकोशः । वसुधानो वसु
धीयतेऽस्मिन्प्राणिनां कर्मफलाख्यमतो वसुधानः । तस्मि-
न्नन्तर्विश्वं समस्तं प्राणिकर्मफलं स ह तत्साधनैरिदं यद्ब्रु-
ह्यते प्रत्यक्षादिप्रमाणैः श्रितमाश्रितं स्थितमित्यर्थः ॥

तस्यास्य प्राचीदिक् प्रागतो भागो जुह्वनीम । जुह्व-
त्यस्यां दिशि कर्मिणः प्राङ्मुखाः सन्त इति जुह्वनीम ।
सहन्तेऽस्यां पापकर्मफलानि यमपुण्यां प्राणिन इति
सहमाना नाम दक्षिणा दिक् । तथा राज्ञी नाम प्रतीची

धा० क्तफलसिद्ध्यर्थमुच्यत इत्यर्थः । कोशशब्देन द्विरग्रादिनिक्षेपा-
धारा मञ्जूषोच्यते ॥ कथं त्रैलोक्यात्मनः कोशलं तत्राह । कोश
इवेति ॥ अनेन धर्मसादृश्यं विशदयति । स चेति ॥ तथापि
कथमविनाशित्वं तत्राह । सहसेति ॥ त्रैलोक्यात्मनि कोशदृष्टि-
स्तत्रापि भूमौ बुध्ददृष्टिरित्युक्तं । कोशस्य च सापेक्षमविनाशित्वं
ध्येयत्वेन दर्शितं । सम्प्रति दिक्षु कोशकोणदृष्टिः कर्तव्येत्याह ।
दिशो ह्येति ॥ दिवि कोशस्योर्ध्वविलबुद्धिं दर्शयति । द्यौरिति ॥
यथोक्ते कोशे वसुधानत्वदृष्टिं दर्शयति । यथोक्तेति ॥ तदेव
समर्थयते । तस्मिन्निति ॥

कोशकोणत्वेनोक्तासु दिक्ष्ववान्तरविभागमाह ॥ तस्येत्या-
दिना ॥ दिशां विशिष्टनामवतीनामनु चिन्तनीयत्वमुक्त्वा तत्स-

उ० वेद न पुत्ररोदं रोदिति सोऽहमेतमेवं वायुं
दिशां वत्सं वेद मा पुत्ररोदं रुदं ॥ २ ॥
अरिष्टं कोशं प्रपद्येऽमुनाऽमुनाऽमुना प्राणं प्रपद्ये
ऽमुनाऽमुनाऽमुना भूः प्रपद्येऽमुनाऽमुनाऽमुना भुवः

भा० पश्चिमा दिक् राज्ञी । राज्ञा वरुणेनाधिष्ठिता सन्ध्या-
रागयोगाद्वा । सुभ्रता नाम भूतिमद्भिरीश्वरकुबेरादि-
भिरधिष्ठितत्वात्सुभ्रता नामोदीची । तासां दिशां वायु-
र्वत्सो दिग्जत्वाद्वायोः । पुरोवात इत्यादिदर्शनात् । स यः
कश्चित्पुत्रदीर्घजीवितार्थेवं यथोक्तगुणं वायुं दिशां वत्स-
ममृतं वेद स न पुत्ररोदं पुत्रनिमित्तं रोदनं न रोदिति
पुत्रो न म्रियत इत्यर्थः । यत एवं विशिष्टं कोशं दिग्ज-
त्वविषयं विज्ञानं अतः सोऽहं पुत्रजीवितार्थेवमेतं वायुं
दिशां वत्सं वेद जानेऽतः पुत्ररोदं मा रुदं पुत्रमरणनि-
मित्तं पुत्ररोदो मम माभूदित्यर्थः ॥

अरिष्टमविनाशिनं कोशं यथोक्तं प्रपद्ये प्रपन्नोऽस्मि
पुत्रायुषे । अमुनामुनेति चिर्नाम गृह्णाति पुत्रस्य तथा

आ० मन्विनं वायुं तद्वत्सममरणधर्माणं चिन्तयेदित्याह । तासा-
मित्यादिना ॥ पुरोवातादीत्यादिशब्दस्तथाविधलौकिकवैदि-
कप्रयोगसङ्ग्राहार्थः ॥ यथोक्तस्य विज्ञानस्य फलवत्त्वमिदानीं दर्श-
यति । स य इति ॥ यथोक्तगुणमित्यस्य प्रकटीकरणं विशिनष्टि ।
अमृतमिति ॥ सफलमुपासनमुपदिष्टमुपसंहरति । यत इति ॥

दीर्घायुष्टं पुत्रस्य कामयमानस्त्रैलोक्यात्मानं कोशाकारं परि-
कल्प्य तस्य चतस्रो दिशो विशिष्टनामवतीस्तासां स्त्रीत्वं तत्स-

उ० प्रपद्येऽमुनाऽमुनाऽमुना स्वः प्रपद्येऽमुनाऽमुनाऽमुना ॥
 ३ ॥ स यद्वोचं प्राणं प्रपद्य इति प्राणो वा
 इदं सर्वं भूतं यदिदं किञ्च तमेव तत्प्रापत्ति
 ॥ ४ ॥ अथ यद्वोचं भूः प्रपद्य इति पृथिवीं
 प्रपद्येऽन्तरिक्षं प्रपद्ये दिवं प्रपद्य इत्येव तद्वोचं
 ॥ ५ ॥ अथ यद्वोचं भुवः प्रपद्य इत्यग्निं प्रपद्ये
 वायुं प्रपद्य आदित्यं प्रपद्य इत्येव तद्वोचं ॥ ६ ॥

भा० प्राणं प्रपद्येऽमुनाऽमुना भूः प्रपद्येऽमुनाऽमुना भुवः प्रपद्ये
 ऽमुनाऽमुना स्वः प्रपद्येऽमुनाऽमुना सर्वत्र प्रपद्ये इति नाम
 गृह्णाति पुनः पुनः । स यद्वोचं प्राणं प्रपद्य इति व्याख्या-
 नार्थमुपन्यासः । प्राणो वा इदं सर्वं भूतं यदिदं जगत् ॥
 यथा वा अरा नाभाविति वक्ष्यति । अतस्त्वमेव सर्वं
 तत्त्वेन प्राणप्रतिपादनेन प्रापत्तिं प्रपन्नोऽभूवं । तथा भूः
 प्रपद्य इति त्रींश्लोकान् भूरादीन्प्रपद्य इति तद्वोचं ।

आ० मन्वेन वायुं तद्वत्सममरणधर्माणं चिन्तयेदिति प्रधानोपास्ति-
 रक्ता । सम्प्रति तदङ्गं जपं दर्शयति । अरिष्टमित्यादिना ॥
 अमुनाऽनेन पुत्रेण निमित्तभूतेन दीर्घायुष्टं निमित्तोक्त्येत्यर्थः ।
 सर्वत्र सर्वेषु प्रपद्य इति क्रियापदमुपायं दर्शयितुं पुनरुपात्तं
 निमित्तवेदनार्थञ्च पुनः पुनर्मन्त्रेषु पुत्रस्य त्रिर्नाम गृह्णातीति
 योजना ॥ अरिष्टमित्यादिमन्त्रस्य प्रागेव व्याख्यातत्वात्प्राणमि-
 त्यादिमन्त्रमादाय व्याचष्टे । स यदिति ॥ सशब्दो वक्तृविषयः ॥
 प्राणस्य सर्वात्मत्वे वाक्यशेषमनुगुणं दर्शयति । यद्येति ॥
 तत्सर्वात्म्यमतःशब्दार्थः । कदा पुनरेषां मन्त्राणां जप इत्यपे-

उ० अथ यदवोचं स्वः प्रपद्य इत्यृग्वेदं प्रपद्ये यजु-
वेदं प्रपद्ये सामवेदं प्रपद्य इत्येव तदवोचं तद-
वोचं ॥ ७ ॥ १५ ॥

पुरुषो वाव यज्ञस्तस्य यानि चतुर्विंशति

भा० अथ यदवोचं भुवः प्रपद्य इत्यग्न्यादीन्प्रपद्य इति तद-
वोचं । अथ यदवोचं स्वः प्रपद्य इत्यृग्वेदादीन्प्रपद्य इत्येव
तदवोचमिति । उपरिष्ठान्मन्त्राञ्जपेत्ततः पूर्वोक्तमजरं
कोशं सदिग्वत्सं यथावद्वात्वा द्विर्वचनमादरार्थः ॥ १५ ॥
पुत्रायुषमुपासनमुक्तं जपञ्च अथेदानीमात्मनो दीर्घजी-
वनायेदमुपासनं जपञ्च विदधत्तदाह । जीवन् हि स्वयं
पुत्रादिफलेन युज्यते नान्यथेति । अत आत्मानं यज्ञं
सम्पादयति पुरुषः । पुरुषो जीवनविशिष्टः कार्यकरण-
सङ्घातो यथा प्रसिद्ध एव । वावशब्दोऽवधारणार्थः ।
पुरुष एव यज्ञ इत्यर्थः ॥

तथा हि सामान्यैः सम्पादयति यज्ञत्वं । कथं तस्य

आ० ज्ञायां पूर्वोक्तप्रधानविद्यानन्तरमित्याह । उपरिष्ठादिति ॥
ध्यात्वोपरिष्ठादिति सम्बन्धः यथोक्तत्रिज्ञाने जपे वादरः ॥ १५ ॥
वृत्तमनूद्य पुरुषो वावेत्यादिस्वर्णान्तरमवतारयति । पुत्रायुष
इति ॥ किमित्यात्मनो दीर्घजीवनं समर्थयते तत्राह । जीवन्निति ॥
यथोक्तफलहेतुभूतां विद्यामुत्थापयति । अत आत्मानमिति ॥
कथं पुरुषस्यात्मनो यज्ञत्वं सम्पादयते तत्राह । पुरुष इति ॥

अवधारणार्थं समर्थयते । तथा ह्रीत्यादिना ॥ यज्ञावयव-
सादृश्यात्पुरुषे यज्ञदृष्टिः कर्तव्येत्युक्तं । कथं सादृश्याद्यज्ञसम्पा-

उ० वर्षाणि तत्प्रातः सवनं चतुर्विंशत्यक्षरा गायत्री
गायत्रं प्रातःसवनं तदस्य वसवोऽन्वायताः प्राणा
वाव वसव एते हीदं सर्वं वासयन्ति ॥ १ ॥

भा० पुरुषस्य यानि चतुर्विंशतिवर्षाण्यायुषस्तत्प्रातःसवनं पुरु-
षाख्यस्य यज्ञस्य केन सामान्येनेत्याह । चतुर्विंशत्यक्षरा
गायत्रीकन्दो गायत्रीकन्दस्कं हि विधियज्ञस्य प्रातः-
सवनं । अतः प्रातःसवनसम्पन्नेन चतुर्विंशतिवर्षायुषा युक्तः
पुरुषः । अतो विधियज्ञसादृश्याद्यज्ञः । तथोत्तरयोरप्या-

व्या० दनमिति पृच्छति । कथमिति ॥ तत्रोच्यते । षोडशाधिकं वर्ष-
शतं पुरुषस्यायुः फलभूतं तत्त्रेधा विभज्य चतुर्विंशति वर्षायुषि
प्रातःसवनदृष्टिः कर्तव्येत्याह । तस्येति ॥ गायत्रीकन्दसञ्चतु-
र्विंशत्यक्षरत्वेऽपि कथंशब्दोक्ता प्रातःसवनदृष्टिरित्याशङ्क्याह ।
गायत्रीति ॥ विधितोऽनुष्ठेयमानस्य विधियज्ञस्य प्रातःकालो-
पलक्षितं कर्म प्रातःसवनं तत्र स्तोत्रादि गायत्र्यकन्दस्कं गायत्र्यं
प्रातःसवनमिति च श्रुतिरित्यर्थः । यथोक्ते पुरुषायुषि प्रातः-
सवने चतुर्विंशत्यक्षराणि । फलितमाह । अत इति ॥ तथापि
कथं पुरुषायुषस्य यज्ञत्वं तदाह । अत इति ॥ अतःशब्दस्यै-
वार्थो विधियज्ञसादृश्यादिति विधिनानुष्ठीयमानो यज्ञो
विधियज्ञस्तेन सादृश्यं पुरुषस्य प्रातःसवनसम्बन्धं तस्मात्पुरुषो
यज्ञ इत्यर्थः । यथा यथोक्ते पुरुषायुषि प्रातःसवनसम्पत्ति-
स्तथा वक्ष्यमाणयोरपि पुरुषायुषोर्माध्यन्दिनं सवनं तृतीयसव-
नमिति सवनद्वयसम्पत्तिर्द्रष्टव्येत्याह । तथेति ॥ चतुर्विंशति-
वर्षमिति पुरुषायुषि प्रातःसवनमतः सङ्ख्यासामान्याद्वक्ष्य-
माणपुरुषायुषोः सवनद्वयसम्पत्तौ किं कारणमित्याशङ्क्याह ।
त्रियुबिति ॥ चतुश्चत्वारिंशदक्षरा त्रियुप् प्रसिद्धा । त्रैयुभञ्च
माध्यन्दिनं सवनं । अष्टाचत्वारिंशदक्षरा जगती । जागतं च तृती-

उ० तच्चेदेतस्मिन्वयसि किञ्चिदुपतपेत्स ब्रूयात्प्राणा
वसव इदं मे प्रातःसवनं माध्यन्दिनं सवनमनु-
सन्ननुतेति माहं प्राणानां वसूनां मध्ये यज्ञो

भा० युषोः सवनद्वयसम्पत्तिः । त्रिष्टुब्जगत्यचरसङ्ख्यासामान्यतो
वाच्या ॥

किञ्च तदस्य पुरुषयज्ञस्य प्रातःसवनं विधियज्ञस्येव
वसवो देवा अन्वायत्ता अनुगताः । सवनदेवतात्वेन
स्वामिन इत्यर्थः । पुरुषयज्ञेऽपि विधियज्ञ इवाग्न्यादयो
वसवो देवाः प्राप्ता इत्यतो विशिनष्टि प्राणा वाव वसवो
वागादयो वायवश्च ते हि यस्मादिदं पुरुषादिप्राणि-
जातमेते वासयन्ति । प्राणेषु हि देहे वसन्तु सर्व्वमिदं
वसति नान्यथा इति । अतो वसनाद्वासनाच्च वसवः । तच्चेद्य-
ज्ञसम्पादितमेतस्मिन्प्रातःसवनसम्पन्ने वयसि किञ्चिद्वा-
धादिमरणशङ्काकारणमुप तपेत् दुःखमुत्पादयेत् स तदा
यज्ञसम्पादो पुरुष आत्मानं यज्ञं मन्यमानो ब्रूयाज्जपेदि-

आ० यसवनमतः सङ्ख्यासामान्यादुत्तरयोः पुरुषायुषोः सवनद्वयसम्प-
द्युक्तेत्यर्थः ॥

पुरुषस्य यज्ञत्वे विधियज्ञेन सह सादृश्यान्तरमाह ।
किञ्चेति ॥ प्रातःसवने वसूनां तद्देवतात्वेनान्वायत्तत्वेनैव सङ्घि-
पति । सवनदेवतात्वेन स्वामिन इत्यर्थ इति ॥ वसूनां सवन-
स्वामित्वमुभयत्र तुल्यमित्युक्ते प्रसिद्धान्वसून् पुरुषयज्ञेऽपि
प्राप्तान्प्रत्युदस्यति । पुरुषयज्ञेऽपीति ॥ तेषु वसुशब्दप्रवृत्तिं
साधयति । ते हीति ॥ निमित्तान्तरमाह । प्राणेषु हीति ॥
प्राणानां वस्तुत्वमुपपादितमुपसंहरति । इत्यत इति ॥ सम्पति

उ० विलोप्सीयेत्युद्वैव तत एत्यगदो ह भवति ॥ २ ॥
 अथ यानि चतुश्चत्वारिंशद्वर्षाणि तन्माध्यन्दि-
 नं सवनं चतुश्चत्वारिंशदक्षरा त्रिष्टुप् त्रैष्टुभं
 माध्यन्दिनं सवनं तदस्य रुद्रा अन्वायताः
 प्राणा वाव रुद्रा एते हीदं सर्वं रोदयन्ति
 ॥ ३ ॥ तच्चेदेतस्मिन्वयसि किञ्चिदुपतपेत् स
 ब्रूयात्प्राणा रुद्रा इदं मे माध्यन्दिनं सवनं तृती-
 यसवनमनुसन्तनुतेति मा ऽहं प्राणानां रुद्राणां

भा० त्वर्थ इमं मन्त्रं । हे प्राणा वसव इदं मे प्रातःसवनं मम
 यज्ञस्य वर्तते तन्माध्यन्दिनं सवनमनुसन्तनुतेति माध्य-
 न्दिनेन सवनेनायुषा सहितमेकीभूतं सततं कुरुतेत्यर्थः ।
 माऽहं यज्ञो युष्माकं प्राणानां वसूनां प्रातःसवनेशानां
 मध्ये विलोप्सीय विलुप्येयं विच्छिद्येमित्यर्थः । इति-
 शब्दो मन्त्रसमाप्त्यर्थः । स तेन जपेन ध्यानेन च तत-
 स्तस्मादुपतापादुदेत्युद्गच्छति उद्गम्य विमुक्तः सन्नगदो
 हानुपतापो भवत्येव अथ यानि चतुश्चत्वारिंशद्वर्षाणीति

चा० पुरुषयज्ञविद्याङ्गभूतमाशीर्वादप्रयोगं दर्शयति । तच्चेदिति ॥
 अनुसन्तनुतेत्यत्रानुपदमेकीभावे मन्त्रजपस्य सानुबन्धित्वं विधि-
 यज्ञेन समानं । तस्य यानि चतुर्विंशति वर्षाणीत्यादिनेति शेषः ॥
 प्राणेषु रुद्रशब्दप्रवृत्तौ निमित्तमाह । रुदन्तीति ॥ यदुक्तं
 रोदयन्तीति रुद्रा इति तदुपपादयति । रुद्रा हीति ॥ यथा
 प्राणा वसवो रुद्राश्चोक्तास्तथेति यावत् ॥ तेष्वदित्यशब्दप्रवृत्तौ
 निमित्तमाह । ते हीति ॥ तच्चेत्यादिना पूर्वेषु यज्ञेन तच्चेदे-

उ० मध्ये यज्ञो विलोप्सीयेत्युद्धैव तत एत्यगदो ह
भवति ॥ ४ ॥ अथ यान्यष्टाचत्वारिंशद्वर्षाणि
तत्तृतीयसवनमष्टाचत्वारिंशदक्षरा जगती जा-
गतं तृतीयसवनं तदस्यादित्या अन्वायताः प्राणा
वावादित्या एते हीदं सर्वमाददते ॥ ५ ॥
तत्रेदेतस्मिन्वयसि किञ्चिदुपतपेत्स ब्रूयात्
प्राणा आदित्या इदं मे तृतीयसवनमायुरनुसन्त-
नुतेति माऽहं प्राणानामादित्यानां मध्ये यज्ञो
विलोप्सीयेत्युद्धैव तत एत्यगदो ह वै भवति ॥ ६ ॥

एतच्च स्म वै तद्विद्वानाह महिदास एतरेयः
स किं म एतदुपतपसि योऽहमनेन न प्रेषामीति

भा० समानं । रुदन्ति रोदयन्तीति प्राणा रुद्रा हि क्रूरास्ते
मध्यमे वयस्यतो रुद्राः । तथादित्याः प्राणाः । ते हीदं-
शब्दादिजातमाददतेऽत आदित्यास्तृतीयसवनमायुः षोड-
शोत्तरवर्षशतं समापयतानुसन्तनुत यज्ञं समापयतेत्यर्थः ।
समानमन्यत् ॥

निश्चिता हि विद्या फलायेत्येतद्दर्शयन्नुदाहरत्येतच्च-
ञ्चदर्शनं ह स्म वै किल तद्विद्वानाह महिदामो नामतः ।

आ० तस्मिन्नित्यादिवक्ष्यमाणग्रन्थस्य तुल्यार्थत्वान्न व्याख्यानापेक्षेत्याह ।
समानमन्यदिति ॥

महिदासोदाहरणस्य तात्पर्यमाह । निश्चिता हीति ॥ तदे-
तच्चञ्चदर्शनं विद्वानाह स्मेति सम्बन्धः । ह वा इति निपतयोः कि-

उ० स ह षोडशं वर्षशतमजीवत्प्र ह षोडशं वर्षशतं
जीवति य एवं वेद ॥ ७ ॥ १६ ॥

स यदशिशिषति यत्पिपासति यन्न रमते ता
अस्य दीक्षा ॥ १ ॥ अथ यदग्नाति यत्पिबति यद्र-

भा० इतराया अपत्यमैतरेयः । किं कस्मान्मे ममैतदुपतपनमुप-
तपसि स त्वं हे रोग योऽहं यज्ञोऽनेन त्वत्कृतेनोपतापेन
न प्रेक्षामि न मरिष्याम्यतो वृथा तव श्रम इत्यर्थः । इत्येव-
मास स्मेति पूर्वेण सम्बन्धः । स एवंनिश्चयः सन्षोडशवर्ष-
शतमजीवत् । अन्योऽप्येवंनिश्चयः षोडशं वर्षशतं प्रजीवति
य एवं यथोक्तं यज्ञसम्पादनं वेद जानाति स इत्यर्थः ॥ १६ ॥

स यदशिशिषतीत्यादिर्यज्ञसामान्यनिर्देशः पुरुषस्य
पूर्वेणैव सम्बध्यते । यदशिशिषत्यशितुमिच्छति । तथा पिपा-
सति पातुमिच्छति । यन्न रमत इष्टाद्यप्राप्तिनिमित्तं यदेवं
जातीयकं दुःखमनुभवति ता अस्य दीक्षा । दुःखसामा-

द्या० लेत्यर्थः । उक्तस्य चोदाहरणप्रसिद्धिविषयः । हे रोग कस्मान्मां त्वं
उपतपसीति सम्बन्धः । कस्मादित्याक्षेपे हेतुमाह । योऽहमिति ॥
यो यज्ञः सोऽहमनेनेति योजना ॥ इतिशब्दस्यान्वयमाचष्टे ।
इत्येवमिति ॥ निश्चिताया विद्याया ध्यानं प्रति फलं कथयसि ।
स एवमिति ॥ यदापि महिदासस्य यथोक्तनिश्चयवतो यथोक्तं
तथापीदानीन्तनस्य किमायातमित्याशङ्काह । अन्योऽपीति ॥
प्रजीवतीति जीवनस्य प्रकर्षो रोगाद्युपतापराहित्यं प्रशब्देनो-
च्यते ॥ एवंनिश्चय इत्युक्तं पुरुषं विशदयति । स एवमिति ॥ १६ ॥

ननु पूर्वेणाशीर्वादप्रयोगेनोदाहरणेनैव समनन्तरग्रन्थस्य
सम्बन्धो नापलभ्यते तत्राह । स यदिति ॥ पूर्वेण तस्य यानि

उ० मते तदुपसदैरेति ॥ २ ॥ अथ यद्वसति यज्जक्षति
यन्मैथुनं चरति स्तुतशस्त्रैरेव तदेति ॥ ३ ॥ अथ
यत्तपोदानमार्जवमहिंसा सत्यवचनमिति ता
अस्य दक्षिणाः ॥ ४ ॥

तस्मादाहुः सोऽथत्यसोऽष्टेति पुनरुत्पादनमेवास्य

भा० न्याद्विधियज्ञस्त्वेव । अथ यदश्नाति यत्पिबति यद्रमते
रतिञ्चानुभवति दृष्टादिसंयोगात्तदुपसदैः समानतामेति ॥
उपसदाञ्च पयोव्रतत्वनिमित्तं सुखमस्ति । अल्पभोजनी-
यानि चाहान्यासन्नानीति प्रश्नासोऽतोऽशनादीनामुपस-
दाञ्च सामान्यमथ यद्वसति यज्जक्षति भक्षयति यन्मैथुनं
चरति स्तुतशस्त्रैरेव तत्सामान्यमेति । शब्दवत्त्वसामान्यात् ॥

अथ यत्तपो दानमार्जवमहिंसा सत्यवचनमिति ता अस्य
दक्षिणाः । धर्मपुष्टिकरत्वसामान्यात् । यस्माच्च यज्ञः पुरुष-

आ० चतुर्विंशतिवर्षाणीत्यादिना सादृश्यनिर्देशेनेत्यर्थः । एवंजातीयक-
मशनायादिद्वयमिति यावत् ॥ अग्निशिखादिषु दीक्षादृष्टौ हेतु-
माह । दुःखेति ॥ दीक्षावचनसादृश्यात्पुरुषस्य यज्ञत्वमुक्तमि-
दानीमुपसदुपेतत्वसादृश्यादपि तस्य यज्ञत्वं विज्ञेयमित्याह ।
अथेति ॥ अशनादिषु कथमुपसददृष्टिस्तत्राह । उपसदाञ्चेति ॥
पयोव्रतत्वं पयोभक्षणयुक्तत्वं । यज्ञे यान्यहान्यभोजनीयानि
प्रसिद्धानि तानि चोपसत्सु क्रियमाणान्यासन्नानीति तासु
प्रश्नासः स्थावराविशेषः । अशनादिषु च सोऽस्तीति प्रसिद्ध-
मित्यर्थः । सुखनिमित्तत्वं क्षीणनिरुत्तिहेतुत्वञ्च सामान्यं स्तुत-
शस्त्रवैशिष्ट्यासाम्यादपि पुरुषस्य यज्ञत्वमित्याह । अथ यदिति ॥
हासादिषु स्तुतशस्त्रदृष्टौ हेतुमाह । शब्दवत्त्वेति ॥

दक्षिणावत्त्वसाम्यादपि पुरुषस्य यज्ञत्वमवधेयमित्याह । अथे-

उ० तन्मरणमेवास्य तन्मरणमेवावभृथः ॥ ५ ॥ तद्धै
तद्देहो आङ्गिरसः कृष्णाय देवकीपुत्रायोक्तो-
वाचाऽपिपास एव स बभूव सोऽन्तवेलायामेतत्त्रयं

भा० स्तस्मात्तं जनयिष्यति माता यदा तदाऽऽङ्गरन्ध्रे सोऽयतीति
तस्य मातरं यदा च प्रसूता भवति तदाऽसोष्ट पूर्णिकेति
विधियज्ञ इव सोऽयति सोमं देवदत्तोऽसोष्ट सोमं यज्ञदत्त
इत्यतः शब्दसामान्याद्वा पुरुषो यज्ञः पुनरुत्पादनमेवास्य
तत्पुरुषाख्यस्य यज्ञस्य यत्सोऽयत्यसोष्टेति शब्दसम्बन्धित्वं
विधियज्ञस्येव । किञ्च तन्मरणमेवास्य पुरुषयज्ञस्यावभृथः ।
समाप्तिसामान्यात् । तद्धैतत् यज्ञदर्शनं घोरो नामत
आङ्गिरसो गोत्रतः कृष्णाय देवकीपुत्राय शिष्यायोक्तो-
वाच तदेतत्त्रयमित्यादिव्यवहितेन सम्बन्धः । स चैतद्दर्शनं
श्रुत्वाऽपिपास एवान्याभ्यो विद्याभ्यो बभूव ॥

आ० ति ॥ तपोदानादिषु दक्षिणादृष्टौ हेतुमाह । धर्मेति ॥ प्रकारा-
न्तरेण पुरुषस्य यज्ञत्वं साधयति । यस्माच्चेति ॥ षूङ् प्राणिप्रसवे
षुज् अभिषव इति धातुद्वयदर्शनात्प्रसवे कण्डने च साधारणः
सवनशब्दस्ततः सवनशब्दसामान्याद्वा पुरुषे यज्ञदृष्टिः कर्त्त-
व्येत्यर्थः ॥ पुरुषगतं शब्दसामान्यं विशदयति । पुनरिति ॥ यत्
पुनरस्य पुरुषाख्यस्य विधियज्ञस्येव सोऽयतीत्यादिशब्दसम्बन्धित्वं
तदुत्पादनमेव तदिति योजना ॥ अवभृथसम्बन्धित्वादपि पुरुषस्य
यज्ञत्वमस्तीत्याह । किञ्चेति ॥ पुरुषे यज्ञदृष्टिरुक्ता सन्त्यति
विशिष्टपुरुषसम्बन्धेन विद्यां स्तोतुं विद्याङ्गञ्च जपं विधातुमुप-
क्रमते । तद्धैतदिति ॥ देवकीपुत्रस्यैतद्दर्शनं अवगमनमाह ।
स चेति ॥

उ० प्रतिपद्येताक्षितमस्यच्युतमसि प्राणसंश्लिष्टम-
सीति तत्रैते द्वे ऋचौ भवतः ॥ ६ ॥

भा० इत्यञ्च विशिष्टेयं विद्या यत्कृष्णस्य देवकीपुत्रस्यान्यां
विद्यां प्रति तद्विच्छेदकरीति पुरुषयज्ञविद्यां स्तौति घोर
आङ्गिरसः कृष्णाद्योक्तेमां विद्यां किमुवाचेति तदाह ।
स एवं यथोक्तयज्ञविदन्तवेलायां मरणकाल एतन्मन्त्रत्रयं
प्रतिपद्येत जपेदित्यर्थः । किन्तदक्षितमचीणमक्षतं वासी-
त्येकं यजुः । सामर्थ्यादादित्यस्य प्राणं चैकीकृत्याह । तथा
तमेवाहाच्युतं स्वरूपादप्रच्युतमसीति द्वितीयं यजुः ।
प्राणसंश्लिष्टं प्राणस्य संश्लिष्टं सम्यक्तनूकृतञ्च सूक्ष्मं तत्त्वम-
सीति तृतीयं यजुः । तत्रैतस्मिन्नर्थे विद्यास्तुतिपरे द्वे ऋचौ
मन्त्रौ भवतो न जपार्थे त्रयं प्रतिपद्येतेति त्रित्वसङ्ख्याबाध-
नात् पञ्चसङ्ख्या हि तदा स्यात् ॥

आ० किमर्थेयं गुरुशिष्याख्यायिकेत्याह । इत्यञ्चेति ॥ अक्षितमसीति
कीदृशीं देवतां प्रत्युच्यते तत्राह । सामर्थ्यादिति ॥ निष्कृतस्य
स्तुतिसम्बन्धायोगात्पुरुषयज्ञे सवनदेवतान्तरानुपपत्तेश्च प्राणाना-
मेवाधिदैविकं रूपमादित्याख्यं जप्यमन्त्रार्थत्वेन सम्बन्धित इत्यर्थः ॥
द्वितीयमन्त्रस्यार्थान्तरं वारयति । तथेति ॥ प्रथममन्त्रवदित्यर्थः ।
न च द्वयोरेकार्थत्वे सत्यनन्तरस्य वैयर्थ्यं द्वयोरपि जप्यत्वेनो-
पयुक्तत्वादिति द्रष्टव्यं ॥ मन्त्रत्रयप्रतिपाद्यं सावित्रं तत्त्वमग्भ्या-
मपि प्रतिपादितमिति प्रत्ययदर्शार्थमाह । तत्रेति ॥ किमिति
विद्यास्तुतिपरत्वमनयोरिष्यते जपार्थत्वमेव किं न स्यात्तत्राह ।
नेत्यादिना ॥ अर्थयोजार्जपार्थत्वेऽपि त्रित्वसङ्ख्यायाः सत्त्वान्न सा
बाध्येत्याशङ्क्याह । पद्येति ॥ अनयोजार्जपत्वे पञ्चकं प्रतिपद्येतेति
पञ्चसङ्ख्याया वक्तव्यत्वात्त्रित्वं बाधितं स्यादित्यर्थः ॥

भा० आत् इदित्यत्र आकारस्यानुबन्धः । तकारोऽनर्थक इच्छब्दश्च । प्रत्नस्य चिरन्तनस्य पुराणस्येत्यर्थो रेतसः कारणस्य बीजभूतस्य जगतः सदाख्यस्य ज्योतिः प्रकाशं पश्यन्ति । आशब्द उत्सृष्टानुबन्धः पश्यन्तीत्यनेन सम्बध्यते । किं ज्योतिः पश्यन्ति । वासरमहरहरिव तत्सर्वतो व्याप्तं ब्रह्मणो ज्योतिः । निवृत्तचक्षुषो ब्रह्मविदो ब्रह्मचर्यादिनिवृत्ति-साधनेन शुद्धान्तःकरणा आ समन्ततो ज्योतिः पश्यन्तीत्यर्थः । परःपरमिति लिङ्गव्यत्ययेन । ज्योतिः परत्वात् ।

आ० आदित्प्रत्नस्य रेतसो ज्योतिः पश्यन्ति वासरं परो यदिध्यते दिवोति मन्त्रस्य प्रतीकग्रहणमादित्प्रत्नस्य रेतस इति तत्पद-च्छेदपूर्वकं व्याचष्टे । आदित्यादिना । इच्छब्दस्वानर्थक इति पूर्वेषां सम्बन्धः ॥ किन्तत्कारणमित्यपेक्षायां सदेव सौम्येदमिति श्रुतिसिद्धं ब्रह्मेत्याह । सदाख्यस्येति ॥ आनन्दम्ब्रह्मणो विद्वानिति तत् प्रत्नस्य ज्योतिरिति सम्बन्धो द्रष्टव्यः । उत्सृष्टानुबन्धो ध्वस्ततकारः स इति यावत् ॥ ननु ब्रह्मस्वरूपभूतमेतज्ज्योतिर्न च सर्वे पश्यन्ति तत्राह । निवृत्तचक्षुष इति ॥ निवृत्तानि विमुखीकृतानि विषयेभ्यश्चक्षूषि करणानि येषां ते तथा अत एव ब्रह्मविदः कश्चिद्धोरः प्रत्यगात्मानमैक्षत् आवृत्त-चक्षुरमृतत्वमिच्छन्निति श्रुत्यन्तरं ॥ तत्रैवोपायान्तरं सूचयति । ब्रह्मचर्यादिति ॥ स्मरणं कीर्तनं केलिः प्रेक्षणं गुह्यभाषणं । सङ्कल्पोऽध्यवसायश्च क्रियानिर्वृतिरेव च । एतन्मैथुनमयाङ्गं प्रवदन्ति मनोषिणः । विपरीतं ब्रह्मचर्यमेतदेवायलक्षणं ॥ ब्रह्मचर्यादिपदेनाहिंसास्तेनादयो गृह्यन्ते । एतैर्निर्वृतिप्रधानैः साधनैः शुद्धमुद्दीपितमन्तःकरणं येषां ते तथा ॥ व्यत्ययस्य हेतुमाह ।

उ० उदयन्तमसस्परि ज्योतिः पश्यन् उत्तरं स्वः
पश्यन् उत्तरं देवं देवत्रा सूर्यमगन्म ज्योति-
रूत्तममिति ज्योतिरूत्तममिति ॥ ७ ॥ १७ ॥

भा० यदिध्यते दीप्यते दिवि द्योतनवति परस्मिन्ब्रह्मणि
वर्त्तमानं ॥

येन ज्योतिषेद्भूः सविता तपति चन्द्रमा भाति विद्यु-
द्विद्योतते ग्रहतारागणा विभासन्ते । किञ्चान्योन्यो मन्त्र-
दृगाह । यथोक्तं ज्योतिः पश्यन् । उदयं तमसोऽज्ञानल-
क्षणात्परि परस्तादिति शेषः । तमसो वा अपनेह यज्ज्यो-
तिरूत्तरमादित्यस्यं परिपश्यन्तो वयमुदगन्मेति व्यवहितेन
सम्बन्धः । तज्ज्योतिः स आत्मीयमसद्भृदि स्थितं । आदि-
त्यस्यञ्च तदेकं ज्योतिः । यदुत्तरमुत्कृष्टतरमूर्ध्वतरं वा
परं ज्योतिरपेक्ष्य पश्यन्त उदगन्म वयं । कथमुदगन्मे-
त्याह । देवं द्योतनवन्तं देवत्रा देवेषु सर्वेषु सूर्यं रसनां
रश्मीनां प्राणानाञ्च जगत ईरणात्सूर्यस्तमुदगन्म गत-

आ० ज्योतिः परत्वादिति । यत् स्वमहिम्नि प्रतिष्ठदीप्यते तत्परं ज्योति-
रिति सम्बन्धः ॥

दीप्यमानत्वं विदुषोति । येनेति ॥ मन्त्रान्तरमवतारयति ।
किञ्चेति ॥ इतश्च विद्यास्तुत्यर्थेति यावत् ॥ किमाहेत्यपेक्षायां
द्वितीयं मन्त्रमादत्ते । उदयमिति ॥ तं व्याकरोति । तमस
इत्यादिना ॥ तस्यैव ज्योतिषः प्रभाने ज्योतिर्नान्यदस्तीत्यर्थः ॥
देवत्वेन प्रत्यगात्मत्वमाह । स इति ॥ तयोरेकत्वं स यश्चायमि-
त्यादिषु अत्यन्तरसिद्धन्दर्शयति । आदित्यस्यमिति ॥ तत्पदार्थं
त्वंपदार्थञ्चोक्त्वा तयोरेक्यमुक्तं इदानीमेकीभूतं ज्योतिर्विशि-

उ० मनो ब्रह्मेत्युपासीतेत्यध्यात्ममथाधिदैवतमा-
काशो ब्रह्मेत्युभयमादिष्टं भवत्यध्यात्मं चाधिदैवतं

भा० वन्तो ज्योतिरुत्तमं सर्वज्योतिर्भ्य उत्कृष्टतमं । अहो प्राप्ता
वयमित्यर्थः । इदं तज्ज्योतिर्यदृग्भ्यां स्तुतं यद्यजुस्त्वयेण
प्रकाशितं । हिरभ्यासो यज्ञकल्पनापरिसमाप्त्यर्थः ॥ १७ ॥

मनोमय ईश्वर उक्त आकाशात्मेति च ब्रह्मणो गुणैक-
देशत्वेन । अथेदानीं मनश्चाकाशयोः समस्तब्रह्मदृष्टि-
विधानार्थ आरम्भो मनो ब्रह्मेत्यादि । मनो मनुते अने-
नेत्यन्तःकरणं तद्ब्रह्म परमित्युपासीतेति । एतदात्मविषयं
दर्शनमध्यात्मं । अथाधिदैवतं देवताविषयमिदं वक्ष्यामः ।
आकाशो ब्रह्मेत्युपासीत । एवमुभयमध्यात्ममधिदैवतञ्चो-
भयं ब्रह्मदृष्टिविषयमादिष्टमुपदिष्टं भवति । आकाश-

व्या० नष्टि । यदुत्तरमिति ॥ एकत्वधीफलं कथयति । पश्यन्त इति ॥
फलमेव प्रश्नपूर्वकं विदुषोति । कथमित्यादिना ॥ फलविषयं
स्वानुभवं दर्शयति । अहो इति ॥ मन्त्राणां मन्त्रयोश्चेकवाक्य-
त्वमुपसंहरति । इदन्तदिति ॥ १७ ॥

ननु यज्ञविज्ञानेन वक्ष्यमाणविज्ञानस्य न सङ्गतिरस्तीति
कथं पौर्वापर्यमित्याशङ्क्यानन्तरखण्डस्य व्यवहितेन सम्बन्धमाह ।
मनोमय इति । इति चेश्वर उक्त इति पूर्वेषां सम्बन्धः ॥ तत्र
ब्रह्मणो गुणयोरेकदेशत्वेन मनश्चाकाशश्चाक्त इत्याह । ब्रह्मण
इति ॥ यथोक्तगुणकब्रह्मदृष्ट्यसमर्थस्य तयोरेव सम्पूर्णाब्रह्मदृष्टि-
कथनार्थमुत्तरं यत्प्रभवतारयति । अथेति ॥ एवमुभयमुप-
दिष्टं भवतीति सम्बन्धः ॥ तदेवोभयं विभजते । अथात्ममिति ॥
कथं मनोदृष्टिविषयत्वेनाध्यात्मं मनो ब्रह्मेत्युपासनं विधित्यते

उ० च ॥ १ ॥ तदेतच्चतुष्पाद्वाक् पादः प्राणः पादः
 श्वासः पादः श्रोत्रं पाद इत्यध्यात्ममथाधिदैवत-
 मग्निः पादो वायुः पाद आदित्यः पादो दिशः
 पाद इत्युभयमेवादिष्टं भवत्यध्यात्मं चैवाधिदैवतं

भा० मनसोः सूक्ष्मत्वात् । मनसोपलभ्यत्वाच्च ब्रह्मणो योग्यं मनो
 ब्रह्मदृष्टेः । आकाशश्च सर्वगतत्वात्सूक्ष्मत्वादुपाधिहीनत्वाच्च ।
 तदेतन्मान आख्यं चतुष्पाद्ब्रह्म । चत्वारः पादा अस्मेति ।
 कथं चतुष्पात्त्वं मनसो ब्रह्मण इत्याह । वाक्प्राणश्चतुः
 श्रोत्रमित्येते पादा इत्यध्यात्मं ॥

अथाधिदैवतमाकाशस्य ब्रह्मणोऽग्निर्वायुरादित्यो दिश
 इत्येते । एवमुभयमेव चतुष्पाद्ब्रह्मादिष्टं भवत्यध्यात्मञ्चैवा-
 धिदैवतञ्च । तत्र मनसो वागेव ब्रह्मणश्चतुर्थः पाद इतर-
 पादत्रयापेक्षया । वाचा हि पादेनेव गवादिवद्वक्तव्यविषयं
 प्रति तिष्ठति । अतो मनसः पाद इव वाक् । तथा प्राणो

आ० तत्राह । मनसेति ॥ तथापि कथं ब्रह्मदृष्टेराकाशं विषयी-
 भवति न हि तेनोपलभ्यते ब्रह्मेत्याशङ्क्याह । आकाशश्चेति ॥
 ब्रह्मदृष्टेर्योग्यमिति पूर्व्वेण सम्बन्धः ॥ अध्यात्ममधिदैवतं च
 विहितस्योपासनस्यानुचिन्तनं दर्शयति । तदेतदिति ॥ मनस-
 चतुष्पात्त्वं प्रअपूर्व्वकं व्युत्पादयति । कथमित्यादिना ॥

आधिदैविकस्याकाशस्य चतुष्पात्त्वं प्रकटयति । अथेत्यादिना ॥
 मनस्याकाशयोरुक्तं चतुष्पात्त्वं निगमयति । एवमिति ॥ आध्या-
 त्मिकान्पादान् प्रपञ्चयति । तत्रेति ॥ पादत्वं वाचो व्युत्पाद-
 यति । वाचा होति ॥ यथा गवादिर्गन्तव्यं पादेनैव प्राप्नोति
 देवदत्तोऽपि वाचैव पादेन वक्तव्यं विषयं प्रतिबभूवे । तेन

उ० च ॥ २ ॥ वागेव ब्रह्मणश्चतुर्थः पादः सोऽग्निना
ज्योतिषा भाति च तपति च भाति च तपति च
कीर्त्या यशसा ब्रह्मवर्चसेन य एवं वेद ॥ ३ ॥
प्राण एव ब्रह्मणश्चतुर्थः पादः स वायुना ज्योतिषा

भा० घ्राणः पादस्तेनापि गन्धविषयं प्रति च कामति । तथा
चक्षुः पादः ओत्रं पाद इत्येवमध्यात्मं चतुष्पात्त्वं मनसो
ब्रह्मणः । तथाधिदैवतमग्निवाय्वादित्यदिश आकाशस्य
ब्रह्मण उदर इव गोः पादाविव लम्बा उपलभ्यन्ते । तेन
तस्याकाशस्याग्न्यादयः पादा उच्यन्ते । एवमुभयमध्यात्म-
ञ्चैवाधिदैवतं चतुष्पादादिष्टं भवति । तत्र वागेव मनसो
ब्रह्मणश्चतुर्थः पादः । सोऽग्निनाधिदैवतेन ज्योतिषा भाति
च दीप्यते तपति च सन्तापञ्चौष्ण्यं करोति ॥

अथवा तैलघृताद्याग्नेयाशनेनेद्वा वाग् भाति च तपति
च वदनायोत्साहवती स्यादित्यर्थो विद्वत्फलं भाति च

आ० तस्या युक्तं पादत्वमित्यर्थः ॥ प्राणस्य वाच इव पादत्वं दर्शयति ।
तेनापीति ॥ आधिदैविकान्पादान्विवृणोति । तथेति ॥ यथा
गोरुदरे पादा लम्बा लक्ष्यन्ते तथाकाशस्योदर इवाग्न्यादयो
लम्बा दृश्यन्ते । तस्मात्तस्य ते पादा इव भवन्तीत्यर्थः ॥ द्विविधपा-
दविवरणमुपसंहरति । एवमिति ॥ सम्यक्त्वाध्यात्मिकपादाना-
माधिदैविकपादैरधिष्ठेयतया सम्बन्धोऽनुचिन्तनीय इति दर्श-
यितुमुपक्रमते । तत्रेति ॥ सोऽग्निनेत्यादेरर्थान्तरमाह । अथ-
वेति ॥ कीर्तियशसोः प्रत्यक्षत्वपरोक्षत्वाभ्यां भेदः सर्वत्रेत्युभ-
यतः सम्बध्यते ॥ १८ ॥ खण्डान्तरस्य सङ्गतिमाह । आदित्य

उ० भाति च तपति च भाति च तपति च कीर्त्या
 यशसा ब्रह्मवर्चसेन य एवं वेद ॥ ४ ॥ चक्षुरेव
 ब्रह्मणश्चतुर्थः पादः स आदित्येन ज्योतिषा भाति
 च तपति च भाति च तपति च कीर्त्या यशसा
 ब्रह्मवर्चसेन य एवं वेद ॥ ५ ॥ श्रोत्रमेव ब्रह्मणश्चतुर्थः
 पादः स दिग्भिर्ज्योतिषा भाति च तपति च
 भाति च तपति च कीर्त्या यशसा ब्रह्मवर्चसेन य
 एवं वेद ॥ ६ ॥ १६ ॥ आदित्यो ब्रह्मेत्यादेशस्त-
 स्योपव्याख्यानमसदेवेदमय आसीत् ।

भा० तपति च कीर्त्या यशसा ब्रह्मवर्चसेन य एवं यथोक्तं वेद ।
 तथा प्राण एव ब्रह्मणश्चतुर्थः पादः ॥ स वायुना गन्धा-
 त्मना भाति च तपति च । तथा चक्षुरादित्येन
 रूपग्रहणाय श्रोत्रं दिग्भिः शब्दग्रहणाय विद्याफलं
 समानं सर्वत्र ब्रह्मसम्पत्तिरदृष्टं फलं य एवं वेद ।
 द्विरुक्तिर्दर्शनसमाप्त्यर्था ॥ १८ ॥ आदित्यो ब्रह्मणः पाद
 उक्त इति तस्मिन् सकलब्रह्मदृष्ट्यर्थमिदमारभ्यते । आदि-

आ० इति ॥ तस्येत्यादित्यो गृह्यते ॥ अनभिव्यक्तनामरूपत्वाभि-
 प्रायेणासच्छब्दो गौणो व्याख्यातस्तत्रैवकारावयुग्मेन शङ्कते ।
 नन्विति ॥ कथमसतः सज्जायेतेति । असत्कारणत्वस्य षष्ठे
 निराकरिष्यमाणत्वात्तत्र सत्कारणं भवतु प्रकृते तु सावधारणा-
 दसच्छब्दादसदेव कारणं विवक्षितमित्युदितानुदितहोमवद्वि-

भा० त्वाब्रह्मेत्यादेश उपदेशस्तस्योपव्याख्यानं क्रियते स्तुत्य-
र्थमसद्व्याकृतनामरूपमिदं जगदशेषमग्रे प्रागवस्थायामु-
त्पत्तेरासीन्न त्वसदेव । कथमसतः सज्जायेतेत्यसत्कार्यत्वस्य
प्रतिषेधात् । न त्विहासदेवेति विधानाद्विकल्पः स्यात् ।

न क्रियास्त्रिव वस्तुनि विकल्पानुपपत्तेः कथं तर्हि-
दमसदेवेति । नन्वोचामाव्याकृतनामरूपत्वादसद्विवा-
सदिति । नन्वेवशब्दोऽवधारणार्थः सत्त्वमेव न तु सत्त्वाभाव-
मवधारयति । किं तर्हि नामरूपव्याकृतविषये सच्छब्द-
प्रयोगो दृष्टः । तच्च नामरूपव्याकरणमादित्यायत्तं
प्रायशो जगतस्तदभावे ह्यन्धं तम इदं न प्रज्ञायेत ।
किञ्च नेत्यतस्तत्स्तुतिपरे वाक्ये सदपीदं प्रागुत्पत्तेर्जगद-
सदेवेत्यादित्यं स्तौति ब्रह्मदृष्ट्यर्हत्वाय । आदित्यनिमित्तो
हि लोके सदिति व्यवहारः । तथाऽसदेवेदं राज्ञः

आ० कल्प इत्यर्थः ॥ क्रियायाः कर्तृतन्त्रत्वात्तदिच्छया तत्र विकल्पा-
दस्तुनस्तु सिद्धस्य तदिच्छाननुविधायित्वान्न विकल्पः सम्भवति ।
न हि स्थाणुरेव कस्यचिदपेक्षया पुरुषो भवतीति परिहरति ।
न क्रियास्त्रिवेति ॥ विकल्पासम्भवे वाक्यस्य गतिर्वक्तव्येति
एच्छति । कथमिति ॥ असच्छब्दस्य वा गतिरवधारणस्य वा
एच्छते तत्रायं प्रत्याह । नन्विति ॥ द्वितीयं शङ्कते । नन्वेवशब्द
इति ॥ तस्य का गतिरिति शेषः ॥ पूर्वकालीनसत्त्वाभिधाय-
कासीच्छब्दस्य वाक्यशेषे श्रवणान्नोपक्रमे च सत्त्वाभाववधारणं
विवक्षितं किन्त्वभिव्यक्त्यभावावधारणमादित्यस्तुत्यर्थमिति समा-
धत्ते । सत्यमेवमिति ॥ क पुनरियमादित्यस्तुतिरुपयुज्यते
तत्राह । ब्रह्मदृष्टीति ॥ जगतो नामरूपव्याकरणमादित्यायत्त-
मिति तदुपपादयति । आदित्येति ॥ तथापि कथमादित्यस्तुतिरि-

उ० तत्सदासीत्तत्समभवत्तदाण्डं निरवर्तत तत्सं-
वत्सरस्य मात्रामशयत तन्निरभिद्यत ते आण्ड-

भा० कुलं सर्व्वगुणसम्पन्ने पूर्ण्वर्माणि राजन्यसतीति तद्वत् ।
न च सत्त्वमसत्त्वञ्चेह जगतः प्रतिपिपादयिषितमादित्यो
ब्रह्मेत्यादेशपरत्वात् ।

उपसंहरिष्यन्ते आदित्यं ब्रह्मेत्युपास्तु इति तत्सदा-
सीत्तदसच्छब्दवाच्यं प्रागुत्पत्तेः । स्तिमितमनिस्यन्दमस-
दिव सत्कार्याभिमुखं ईषदुपजातप्रवृत्ति सदासीत्ततो
ऽपि लब्धपरिस्पन्दं तत्समभवत् । अल्पतरनामरूपव्याक-
रणेनाङ्कुरीभूतमिव बीजं । ततोऽपि क्रमेण स्थूलीभवत्तदा
अङ्गोऽण्डं समवर्तत संवृत्तं । आण्डमिति दैर्घ्यं क्वान्दसं ।
तदण्डं संवत्सरस्य कालस्य प्रसिद्धस्य मात्रां परिमाणम-
भिन्नस्वरूपमेवाशयत स्थितं बभूव । तत्ततः संवत्सरपरि-
माणात्कालादूर्द्धं निरभिद्यत निरभिन्नं वयसामिवाण्डं ।

आ० त्याशङ्का दृष्टान्तेन दर्शयति । तथेति ॥ किञ्चोपक्रमोपसंहारैक-
रूपेणादित्ये ब्रह्मदृष्टिविधिपरमिदं वाक्यं न तस्य कारणसत्त्वे
तात्पर्य्यं कल्पयितुं शक्यमनन्यथासिद्धकल्पकाभावादित्याह । न
चेति ॥

तत्परत्वं कथमवगतमित्याशङ्कोपसंहारस्योपक्रमानुसारि-
त्वादित्याह । उपसंहरिष्यतीति ॥ कथं तस्यासच्छब्दवाच्यत्वं
तदाह । स्तिमितमिति ॥ सत्त्वं तर्हि कथमिति तदाह ।
कार्य्येति ॥ बीजस्योच्छूनतावत्कारणस्य सिद्धत्वावस्थां दर्शयति ।
ईषदिति ॥ लब्धपरिस्पन्दं प्राप्तपरिणामं सम्भूतसूक्ष्माकारेणा-
भवदित्यर्थः ॥ सूक्ष्मभूतोत्पत्त्यनन्तरं स्थूलभूतोत्पत्तिमाह । ततो

उ० कपाले रजतञ्च सुवर्णञ्चाभवतां ॥ १ ॥ तद्यद्र-
जतं सेयं पृथिवी यत्सुवर्णं सा द्यौर्यज्जरायु
ते पर्वता यदुल्बं स मेघो नीहारो या धमन-
यस्ता नद्यो यद्वास्तेयमुदकं स समुद्रः ॥ २ ॥
अथ यत्तदजायत सोऽसावादित्यस्तं जायमानं
घोषा उलूलवोऽनुदतिष्ठन्तस्त्वाणि च भूतानि सर्वे

भा० तस्य निरभिन्नस्याण्डस्य कपाले द्वे रजतञ्च सुवर्णञ्चा-
भवतां संवृत्ते । तत्तयोः कपालयोर्यद्रजतं कपालमासीत्सेयं
पृथिवी । पृथिव्युपलक्षितमधोऽण्डकपालमित्यर्थः । यत्सु-
वर्णं कपालं सा द्यौर्द्युलोकोपलक्षितमूर्द्धं कपालमित्यर्थः ॥
यज्जरायु गर्भवेष्टनं स्थूलमण्डस्य विश्वकलीभावकाले
आसीत्ते पर्वता बभूवुः । यदुल्बं यत्सूक्ष्मं गर्भपरिवेष्टनं तत्सह
मेघैः समेघो नीहारोऽवस्थायो बभूवेत्यर्थः । या गर्भस्य
जातस्य देहे धमनयः शिरास्ता नद्यो बभूवुः । यत्तस्य
वस्तौ भवं वास्तेयमुदकं समुद्रः । अथ यत्तदजायत गर्भरूपं
तस्मिन्नण्डे सोऽसावादित्यस्तमादित्यं जायमानं घोषाः
शब्दा उलूलव उरुरवो विस्तीर्णरवा उदतिष्ठन्नुत्थितवन्तः

आ० ऽपीति ॥ भूतसूक्ष्माकारप्राप्तेरनन्तरं पञ्चीकरणप्रक्रिययाऽन्यो-
न्यावयवानुप्रवेशेन स्थूलभूतावस्थमासीदित्यर्थः । स्थूलेभ्यश्च
भूतेभ्योऽण्डनिर्वृत्तिं प्रतिजानीते । अज्ञ इति ॥ अस्पृष्टेभ्यो
भूतेभ्य इत्यर्थः ॥

अवश्यायशब्देन हिममुच्यते । उलूलव इत्युत्पत्तिकालीनशब्द-

उ० च कामास्तस्मात्तस्योदयं प्रति प्रत्यायनं प्रति घोषा उलूलवोऽनुतिष्ठन्ति सर्वाणि च भूतानि सर्वे चैव कामाः ॥ ३ ॥

स य एतमेवं विद्वानादित्यं ब्रह्मेत्युपास्तेऽभ्यासो ह यदेनं साधवो घोषा आ च गच्छेयुरूप च

भा० ईश्वरस्येवेह प्रथमपुत्रजन्मनि सर्वाणि च स्थावरजङ्गमानि भूतानि सर्वे च तेषां भूतानां कामाः काम्यन्त इति विषयाः स्त्रीवस्त्रान्नादयो यस्मादादित्यजन्मनिमिन्तीभूत-
कामोत्पत्तिस्तस्मादाद्यत्वेऽपि तस्यादित्यस्योदयं प्रति प्रत्यायनं प्रत्यस्तगमनं च प्रत्यथवा पुनःपुनःप्रत्यागमनं प्रत्यायनं तत्र प्रति तन्निमित्तीकृत्येत्यर्थः । सर्वाणि च भूतानि सर्वे च कामा घोषा उलूलवश्चानुतिष्ठन्ति ॥

प्रसिद्धं हि एतदुदयादौ सवितुः । स यः कश्चिदेतमेवं यथोक्तमहिमानं विद्वान् सन्नादित्यं ब्रह्मेत्युपास्ते स तद्भावं प्रतिपद्यत इत्यर्थः । किञ्च दृष्टं फलमभ्यासः क्षिप्रं तद्विदो यदिति क्रियाविशेषणमेतमेवंविदं साधवः शोभना घोषाः । साधुत्वं घोषादीनां यदुपभोगे पापानुबन्धाभावः ।

आ० विशेषे प्रसिद्धाः स्त्रीवस्त्रान्नादय उदतिष्ठन्निति पूर्वोक्तसम्बन्धः ॥

किमत्र प्रमाणमित्याशङ्क्याह । प्रसिद्धं हीति ॥ एतदिति भूताद्युत्थानं । अदृष्टफलमाहृत्याह्ला दृष्टफलमाचष्टे । किञ्चेति ॥ तद्विदो दृष्टफलमिति सम्बन्धः । क्रियाविशेषणमिति एवंविदं साधवो घोषा आगच्छेयुरिति यत्तत्त्वप्रमप्रतिबन्धेनैवेत्यर्थः ।

उ० निम्रेडेरनिम्रेडेरन् ॥ ४ ॥ १६ ॥ इति च्छान्दो-
ग्योपनिषदि तृतीयः प्रपाठकः ॥ ३ ॥

॥ ॐ ॥ जानश्रुतिर्ह पौत्रायणः श्रद्धादेयो

भा० आ च गच्छेयुरागच्छेयुश्चोप च निम्रेडेरनिम्रेडेरन् केवल-
मागमनमात्रं घोषाणामुपसुखं येयुश्चोपसुखञ्च कुर्युरि-
त्यर्थः । द्विरभ्यासोऽध्यायसमाप्त्यर्थ आदरार्थश्च ॥ १८ ॥
इति श्रीमद्भोविन्दभवत्पूज्यपादशिष्यस्य परमहंसपरि-
ब्राजकाचार्यस्य श्रीमच्छङ्करभगवतः कृतौ च्छान्दोग्यो-
पनिषद्विवरणे तृतीयः प्रपाठकः समाप्तः ॥ ३ ॥

॥ ॐ ॥ वायुप्राणयोर्ब्रह्मणः पाददृश्यध्यासः पुरस्ता-
द्वर्णितः । अथेदानीं तयोः साक्षाद्ब्रह्मत्वेनोपास्यत्वाद्योत्तर-
मारभ्यते । सुखावबोधार्था आख्यायिका विद्यादानग्रहण-
विधिप्रदर्शनार्था च । अद्वान्नदानानुद्धृतत्वादीनाञ्च विद्या-
प्राप्तिसाधनत्वं प्रदर्श्यते आख्यायिकया । जानश्रुतिर्जन-

आ० आदित्ये ब्रह्मदृष्टिरादरस्य विषयः ॥ १८ ॥ इति श्रीमत्परमहं-
सपरिव्राजकाचार्यश्रीशुद्धानन्दपूज्यपादशिष्यभगवदानन्दज्ञान-
कृतायां च्छान्दोग्यभाष्यटीकायां तृतीयः प्रपाठकः समाप्तः ॥ ३ ॥

॥ ॐ ॥ आदित्यस्य सूत्रावच्छेदभेदत्वान्तदुपासनानन्तरं सूत्रो-
पासनमुपन्यस्यते । नन्वध्यात्ममधिदैवतञ्च वायुप्राणयोः सूत्रात्म-
भूतयोरुपासनं पूर्वाध्यायेऽपि व्याख्यातं ॥ तथा च कोऽत्र
विशेषो येन तदुपासनं पुनरारभ्यते अत आह । वायुप्राणयो-
रिति ॥ साक्षात्पादकल्पनं विनेति यावत् ॥ ब्रह्मत्वेन ब्रह्म-
कार्यरूपेणेत्यर्थः । विद्येति । धर्मार्था यत्र न स्यातां शुश्रूषावापि
तद्विधा । तत्र विद्या न वक्तव्या शुभं बीजमिवोषर इति

उ० बहुदायी बहुपाक्यआस स ह सर्वत आवसथान्मा-
पयाञ्चके सर्वत एव मेऽस्त्यन्तीति ॥ १ ॥ अथ ह

भा० श्रुतस्थापत्यं । ह ऐतिह्यार्थः । पुत्रस्य पौत्रः पौत्रायणः स एव
अद्धादेयः अद्धापुरःसरमेव ब्राह्मणादिभ्यो देयमस्येति
अद्धादेयः । बज्रदायी प्रभूतं दातुं शीलमस्येति बज्रदायी ।
बज्रपाक्यो बज्रपक्त्यमहन्महनि गृहे यस्यासौ बज्रपाक्यः ।
भोजनार्थिभ्यो बज्रस्य गृहेऽन्नं पच्यत इत्यर्थः । एवं गुण-
सम्पन्नोऽसौ जानश्रुतिः पौत्रायणो विशिष्टे देशे काले च
कस्मिंश्चित् आस ह बभूव । स ह सर्वतः सर्वासु दिक्षु ग्रामेषु
नगरेषु चावसथान । एतद्य वसन्ति येऽप्यित्यावसथास्तान्माप-
याञ्चके कारितवानित्यर्थः । सर्वत एव मे ममान्नं तेष्व-
वसथेषु वसन्तोऽस्त्यन्ति भोक्ष्यन्ति इत्येवमभिप्रायः । तत्रैवं

आ० स्मृतिमनुसन्धाय पुष्कलधनमादाय रैक्तो राज्ञे विद्यां प्रादाज्जा-
नश्रुतिश्च शास्त्रार्थं ज्ञात्वा पुष्कलधनं दत्तैव अद्धादिसम्पन्न-
स्ततो विद्यामाददौ । तथान्योऽपि विद्याया दाता ग्रहीता वा
स्यादिति तद्दानग्रहणयोर्विधिप्रदर्शनार्था चाख्यायिकेत्यर्थः ॥
ननु घट् शतानि गवामित्यादिदर्शनाद्धनदानमेव विद्याग्रहणे
साधनमिह प्रतीयते न तु अद्धादीत्याशङ्काह । अद्धेति ॥
आदिपदेन तात्पर्यप्रणिपातादयो गृह्यन्ते । आख्यायिका तदु-
ह पुनरेवेत्यादि लक्षण्येति यावत् ॥ जनश्रुतस्य पुत्रो यस्तस्य
पौत्रः पौत्रायणः स च प्रकृतो जानश्रुतिरेवेत्याह । पुत्रस्येति ॥
अद्धया देयस्याप्यत्वशङ्कां वारयति । बज्रदायीति ॥

बज्रपाक्यस्य फलत्वमाह । भोजनेति । उक्ताराज्ञो वर्त्तमान-
त्वाभावादसत्त्वमाशङ्कोक्तमेवमिति स्वसमीपं प्राप्तेभ्य एवा-

५० हंसा निशायामतिपेतुस्तदैव हंसा हंसम-
भ्युवाद हो होयि भल्लाक्ष भल्लाक्ष जानश्रुतेः पौत्रा-
यणस्य समं दिवा ज्योतिराततं तन्मा प्रसांक्षी-

॥० सति राजनि तस्मिन् घर्माकाले हर्म्यतलस्थेऽथ ह
हंसा निशायां रात्रावतिपेतुः । ऋषयो देवता वा राज्ञो
ऽन्नदानगुणैस्तोषिताः सन्तो हंसरूपा भूत्वा राज्ञो
दर्शनगोचरेऽतिपेतुः पतितवन्तः । तत्तस्मिन्काले तेषां
पततां हंसानामेकः पृष्ठतः पतन्नग्रतः पतन्तं तं हंस-
मभ्युवादाभ्युक्तवान् हो होयीति भो भो इति सम्बोध्य
भल्लाच्च भल्लाच्च इति आदरं दर्शयन् यथा पश्य पश्या-
श्चर्यमिति तद्वत् । भल्लाच्च इति मन्ददृष्टित्वं सूचयन्नाह ।

अथवा सम्यग्ब्रह्मदर्शनाभिमानवत्त्वात्तस्यासकृदुपाल-
ब्धस्तेन पीड्यमानोऽमर्षितया तत्सूचयति भल्लाच्च इति ।
जानश्रुतेः पौत्रायणस्य समं तुल्यं दिवा दुलोकेन
ज्योतिः प्रभास्वरमन्नदानादिजनितप्रभावजमाततं व्याप्तं

र्यिभ्योऽसावन्नं ददातीत्याशङ्क्याह । स हेति ॥ विशिष्टान्नदानफलं
दर्शयितुमारभते । तत्रेति ॥ वाक्यार्थं दर्शयति । ऋषय इति ॥
सम्बोधनाभ्यासस्य विषयमाह । आदरं दर्शयन्निति ॥ तदेव
दृष्टान्तेन स्पष्टयति । यथेति ॥ भल्लाच्चशब्दार्थमाह । भल्लेति ॥
भल्लाच्चशब्दो भद्राच्चविषयः सन् विरुद्धतत्त्वतया मन्ददृष्टित्व-
सूचकः ॥

भल्लाच्चशब्दस्य विषयान्तरमाह । अथवेति ॥ तस्य पृष्ठगा-
मिनो हंसस्य महात्मा नातिक्रमणीयो विजानतेति सम्यग्दर्श-
नाभिमानशालित्वात्तेनाग्रगामी हंसा जानश्रुतिमति विचक्रि-

उ० स्तत्त्वा मा प्रधाक्षीरिति ॥ २ ॥ तमु ह परः प्रत्यु-
वाच कम्वर एनमेतत्सन्तः सयुग्वानमिव रैक्व-
मात्येति यो नु कथः स युग्वारैक्व इति ॥ ३ ॥

भा० द्युलोकस्पृगित्यर्थः । दिवाङ्गा वा समं ज्योतिरित्येतन्मा
प्रसांक्षीः सञ्जनं सक्तिं तेन ज्योतिषा सम्बन्धं मा कार्षी-
रित्यर्थः । तत्प्रसञ्जनेन तज्ज्योतिस्त्वा त्वां मा प्रधाक्षी-
र्मादहत्वित्यर्थः पुरुषव्यत्ययेन मा प्रधाक्षीरिति । तमेव-
मुक्तवन्तं पर इतरोऽयगामी प्रत्युवाच । अरे निष्कण्डोऽयं
राजा वराकस्तं कं उ एनं सन्तं केन माहात्येनोक्तं सन्त-
मिति कुत्सयत्येनमेवं सबहुमानमेतद्वचनमात्य ॥

रैक्वमिव सयुग्वानं सहयुग्ययागन्ध्यावर्त्तत इति सयुग्वारैक्वः । तमिवात्येनं । अननुरूपमस्मिन्नयुक्तमीदृशं वक्तु रैक्व

आ० मिषुरमर्षितया पीड्यमानः सन् न त्वं धर्मं जानासि ज्ञानाभि-
मानन्तु वहसीत्युपलब्धस्तत्र भस्त्राक्षेत्युपलम्भस्वरूपं सूचयती-
त्यर्थः ॥ पृष्ठगामी हंसो निन्दापूर्वकमयगामिनं हंसं सम्बोध्य
किमुक्तवानित्यपेक्षायामाह । जानश्रुतेरिति ॥ मा प्रधाक्षी-
रिति पाठे कथं मा प्रधाक्षीरित्युच्यते तत्राह । पुरुषव्यत्यये-
नेति ॥ मध्यमपुरुषं प्रथमपुरुषं कृत्वा व्याख्यानमित्यर्थः । सन्तमेनं
प्राणिमात्रं राजानमधिकृत्य सबहुमानमेतद्वचनमात्येति कुत्स-
यतीति सम्बन्धः ॥

तत्र वैधर्म्यं दृष्टान्तमाह । रक्वमिवेति ॥ युगं वहतीति
युग्यो वलीवर्दीऽश्वो वास्यामस्तीति युग्याश्वकटी तथा सह वर्त्तत
इति युग्वारैक्वः वकारो मत्वर्थीयः । त्वं रैक्वज्ञानमाहात्म्ययुक्तम-
धिकृत्य यथा प्रशंसावचनं तथा कर्मिण्यमेवं राजानमधिकृत्य

उ० यथाकृतायविजितायाधरेयाः संयन्त्येवमेनं सर्वं
तदभिसमेति यत्किञ्च प्रजाः साधु कुर्वन्ति यस्तद्वेद

भा० इवेत्यभिप्रायः । इतरश्चाह । यो नु कथं त्वयोच्यते सयुग्वा
रैक इत्युक्तवन्तं भस्माच्च आह षट्णु यथा स रैकः । यथा
लोके कृतायः कृतो नाम यो द्यूतसमये प्रसिद्धस्तुरङ्गः
स यदा जयति द्यूते प्रवृत्तानां तस्मै विजिताय तदर्थमितरे
त्रिंशोकांका अधरेयाः ॥

त्रेताद्वापरकलिनामानः संयन्ति सङ्गच्छन्त्यन्तर्भ-
वन्ति । चतुरङ्गे कृता ये त्रिंशोकाङ्कानां विद्यमानत्वादन्त-
र्भवन्तीत्यर्थः । यथाऽयं दृष्टान्त एवमेनं रैकं कृतायस्थानीयं

आ० कथमेवमात्येत्यर्थः ॥ उक्तं वाक्यार्थं सङ्गलयति । अननुरूपमिति ॥
अस्मिन्वराके राजनि धर्ममात्रनिष्ठे नेदमनुरूपं वचनं रैके
पुनर्विज्ञानवति यद्योक्तं वचो युक्तमेवेति इतरः पृथगामी
हंसो यः सयुग्वा रैकस्त्वयोच्यते स कथं नु स्यादित्यन्वयः ॥ स
रैको येन प्रकारेण स्यात्तं प्रकारं षट्पिबति प्रतिज्ञाय प्रकार-
प्रदिदर्शयिषया दृष्टान्तमाह । यथेति ॥ द्यूतस्य समयः सङ्केत-
स्तदनुष्ठानकालो येन द्यूतविद्यायामेजति सोऽक्षोऽस्य कश्चिद्वा-
गोऽयंशब्दवाच्यस्तत्र चतुरङ्गो भागश्चत्वारोऽङ्गाश्चिद्वाग्यस्मि-
न्निति व्युत्पत्तेः तस्मै सहतनामव्यवहृतेन यदा द्यूते प्रवृत्तानां मध्ये
स कोऽपि जयति तदा तस्मै कृतनामवते विजितायाधरेयाः
संयन्तीति सम्बन्धः ॥ तदर्थं व्याचष्टे । तदर्थमिति ॥ अधरेया-
न्याकरोति । अधरेया इति ॥

तानेव विप्रिनष्टि । त्रेतेति ॥ अक्षस्य यस्मिन्भागे त्रयोऽङ्गा
स त्रेता नामाद्यो भवति । यत्र तु द्वावङ्गौ स द्वापरनामकः । यत्रै-
कोऽङ्गः स कलिसञ्ज्ञ इति विभागः ॥ तादर्थ्येनेतराङ्गानामन्त-
र्भावमुक्तं व्यक्तीकरोति । चतुरङ्ग इति ॥ तदन्तर्भवन्ति तस्मि-

उ० यत् स वेद सं मयैतदुक्त इति ॥ ४ ॥ यदु ह

भा० चेतादिस्थानीयं सर्व्वं तदभिसमेति अन्तर्भवति रैक्के ।
किन्तद्यत्किञ्च लोके सर्व्वाः प्रजाः साधु शोभनं धर्मजातं
कुर्वन्ति तत्सर्व्वं रैक्स्य धर्मोऽन्तर्भवति तस्य च फले
सर्व्वप्राणिधर्माफलमन्तर्भवतीत्यर्थः ॥

तथाऽन्योऽपि कश्चिद्यस्तदेद्यं वेद । किन्तद्यदेद्यं स रैको
वेद । तदेद्यमन्योऽपि 'यो वेद तमपि सर्व्वप्राणिधर्म-
जातं तत्फलञ्च रैकमिवाभिसमेतीत्यनुवर्त्तते । स एवम्भूतो
रैकोऽपि मया विद्वानेतदुक्तः । एवमुक्तो रैकवत्स एव कृता-
यस्थानीयो भवतीत्यभिप्रायः । तदु ह तदेतदीदृशं हंस-
वाक्यं आत्मनः कुत्सारूपमन्यस्य विदुषो रैकादेः प्रशं-
सारूपमुपशुश्राव श्रुतवान् हर्म्यतलस्थो राजा जान-
श्रुतिः पौत्रायणः । तच्च हंसवाक्यं स्मरन्नेव पौनःपु-
न्येन रात्रिशेषमतिवाहयामास । ततः स वन्दिभीराजा

आ० न्कृते चेतादयस्तेऽन्तर्भवन्तीति यावत् । महासङ्ख्यायामवान्तर-
सङ्ख्यानन्तर्भावः प्रसिद्ध एवेत्यर्थः ॥ दृष्टान्तमनूद्य दार्यान्तिक-
माह । यथेति ॥ रैकमभिव्याप्य सर्व्वे समेतीत्यस्यार्थं सङ्क्षि-
पन्त्यन्तर्भवन्तीति ॥ रैक्के सर्व्वस्यान्तर्भावं प्रश्नपूर्व्वकं प्रकटयति ।
किन्तदित्यादिना ॥ तद्धर्मस्य महत्त्वादन्येषां च धर्मजातस्याल्प-
त्वात्तस्येतरस्मिन्नन्तर्भावः सम्भवतीत्यर्थः । किञ्च सर्व्वेषां प्राणिनां
धर्मफलमल्पीयस्त्वान्महत्तरे रैक्स्य धर्मफलेऽन्तर्भवन्तीत्याह । तस्य
चेति ॥ न केवलं रैकस्यैतन्माहात्म्यं किन्त्वन्यापि ज्ञानवत्तास्तीति
जानश्रुतेरनुग्रहार्थमाह । तथेति ॥ प्रतिपन्नहंसवचनखेदित
इतरो राजा रात्रिशेषमतिवाह्य शयनं जहृदात्मनः समीपस्थं

उ० जानश्रुतिः पौत्रायण उपशुश्राव स ह सञ्जिहान
एव क्षत्तारमुवाचाङ्गारे ह स युग्वानमिव रैकू-
मात्येति यो नु कथं सयुग्वा रैकू इति ॥ ५ ॥
यथा कृताय विजितायाधरेयाः संयन्त्येवमेनं-
सर्वं तदभिसमेति यत्किञ्च प्रजाः साधु कुर्वन्ति

भा० स्तुतियुक्ताभिर्वाग्भिः प्रतिबोध्यमान उवाच क्षत्तारं ।
सञ्जिहान एव शयनं निद्रां वा परित्यजन्नेव हे अङ्ग-
वत्तारे ह सयुग्वानमिव रैकूमात्य किं मां स एव स्तुत्यर्हो
नाहमित्यभिप्रायः । अथवा सयुग्वानं रैकूमात्य गत्वा
मम तद्दिदृक्षा तदैव इवशब्देऽवधारणार्थेऽनर्थको वा
वाच्यः । स च क्षत्ता प्रत्युवाच रैकानयनकामो राज्ञो
ऽभिप्रायगो यो नु कथं सयुग्वा रैकू इति राज्ञै-
वञ्चोक्त आनेतुं तच्चिद्धं ज्ञातुमिच्छन् यो नु कथं
सयुग्वा रैकू इत्यवोचत् । स च भस्माच्चवचनमेवावोचत् ।
तस्य स्मरन्स ह क्षत्ता नगरं ग्रामं वा गत्वाऽन्विष्य रैकू
नाविदं न व्यज्ञाशिषमिति प्रत्येयाय प्रत्यागतवान् तं
होवाच क्षत्तारमरे यत्र ब्राह्मणस्य ब्रह्मविद एकान्तेऽरण्ये
नदीपुलिनादौ विविक्ते देशेऽन्वेषणानुमार्गणं भवति
तत्तत्रैनं रैकूमर्खं गच्छ तत्र मार्गणं कुर्वित्यर्थः । इत्युक्तः

आ० स्तुतिकर्त्तारं क्षत्तारमङ्गारे हेत्यादिवाक्यमुक्तवान् ॥ तस्याभिप्राय-
माह । स एवेति ॥ कथमिवशब्दे द्वितीयो घटते तत्राह । तदेति ॥
अवधारणस्यापि नोपयोगोऽस्तीति चेत्तत्राह । अनर्थको वेति ॥

उ० यस्तद्वेद यत्स वेद समयैतदुक्त इति ॥ ६ ॥ स ह
क्षताऽन्विथ नाविदमिति प्रत्येयाय तं होवा-
च यत्रारे ब्राह्मणस्यान्वेषणा तदेनमर्च्छेति ॥ ७ ॥
सोऽधस्ताच्छकटस्य पामानं कर्षमाणमुपोपविवेश
तं हाभ्युवाद त्वं नु भगवः सयुग्वा रैक् इत्य-
हं अरा ३ इति ह प्रतिजज्ञे स ह क्षताऽविद-
मिति प्रत्येयाय ॥ ८ ॥ १ ॥

तदु ह जानश्रुतिः पौत्रायणः षट्शतानि गवां
निष्क्रमश्वतरीरथं तदादाय प्रतिचक्रमे तं हा-

भा० चत्ताऽन्विथ तं विजने देशेऽधस्ताच्छकटस्य गच्छाः पामानं
कर्षमाणं कण्डूयमानं दृष्ट्वाऽयं नूनं सयुग्वा रैक् इति
समीपे उपोपविवेश विनयेनोपविष्टवान् । तच्च रैक्
हाभ्युवादोक्तवान् । त्वमसि हे भगवो भगवन् सयुग्वा रैक्
इत्येवं पृष्टोऽहमस्मि हि । अरा अरे इति क्षाणादर एव
प्रतिजज्ञेऽभ्युपगतवान् । स तं विज्ञायाविदं विज्ञातवान-
स्मीति प्रत्येयाय प्रत्यागत इत्यर्थः ॥ १ ॥

तत्तत्र ऋषेर्गार्हस्थं प्रत्यभिप्रायं बुद्ध्वा धनार्थिताञ्च
उ ह एव जानश्रुतिः पौत्रायणः षट्शतानि गवां निष्क्रमं

आ० प्रश्नवाक्यं व्याचष्टे । राज्ञेति ॥ यो नु कथमित्यादि पूर्ववद्वा-
ख्येयं ॥ तस्येति कर्मणि षष्ठी ॥ १ ॥

मया हि गार्हस्थ्यं चिकीर्ष्यते तदर्थञ्च धनमर्थ्यते न चायं
तादर्थ्येन किञ्चिदुपकर्तुमित्याशयेनानादरं विज्ञातवानस्मि

उ० भ्युवाद ॥ १ ॥ रैक्वेमानि षट् शतानि गवामयं
निष्कोऽथमश्वतरीरथो नु म एतां भगवो देव-
तां शाधि यां देवतामुपास्स इति ॥ २ ॥ तमु ह
परः प्रत्युवाचाह हारेत्वा शूद्र तवैव सह गोभिर-

भा० कण्डहारमश्वतरीरथमश्वतरीभ्यां युक्तं तदा धनं गृहीत्वा
प्रतिचक्रमे रैक्वं प्रति गतवान् । तच्च गत्वाऽभ्युवाद
हाम्भुक्तवान् । हे रैक्वं गवां षट् शतानि इमानि तुभ्यं मया
नीतानि । अयं निष्कोऽश्वतरीरथश्चायमेतद्धनमादत्स ।
भगवोऽनुशाधि च मे मां याञ्च देवतां त्वमुपास्से तद्देवतो-
पदेशेन मामनुशाधीत्यर्थः । तमेवमुक्तवन्तं राजानं प्रत्यु-
वाच परो रैक्वं । अहेत्ययं निपातो विनियहार्थी यो
ऽन्यत्रेह त्वनर्थकः । एवशब्दस्य पृथक् प्रयोगात् । हारेत्वा
हारेण युक्ता इत्वा गन्ती सेयं हारेत्वा गोभिः सह तवैवास्तु
तवैव तिष्ठतु न ममापर्याप्तेन कर्मार्थमनेन प्रयोजनमि-
त्यभिप्रायो हे शूद्र इति ॥

आ० यदुक्तञ्चक्षुः रैक्वं तस्य च गार्हस्थ्याभिप्रायं धनार्थित्वञ्चेति
शेषः । क्षत्तृवचने श्रुते सतीति सप्तम्यर्थः । धनार्थितां बुद्धेति
पूर्वेण सम्बन्धः ॥ उ हशब्दस्य पूर्ववदप्येवकारोऽर्थोऽत्रापि विनि-
यहार्थत्वसम्भवे किमित्यानर्थक्यमित्याशङ्क्य तवैवेत्येवकारादेव
विनियहसिद्धिरित्याह । एवशब्दस्येति ॥ गार्हस्थ्यार्थिनस्तव
कर्मानुष्ठानार्थमिदं धनं तिष्ठतामिति चेन्नेत्याह । न ममेति ॥

उ० स्त्विति तदु ह पुनरेव जानश्रुतिः पौत्रायणः

भा० ननु राजाऽसौ चतुर्मन्वात्स ह चतारमुवाचेत्युक्तं । विद्याग्रहणाय च ब्राह्मणसमीपोपगमात् । शूद्रस्य चान-
धिकारात् । कथमिदमननुरूपं रैक्वेणोच्यते हे शूद्रेति ।
तत्राङ्गराचार्याः । हंसवचनश्रवणात् शूत्रेणमाविवेश ।
तेनासौ शुचा श्रुत्वा रैक्स्य महिमानं वा द्रवतीति ।
ऋषिरात्मनः परोक्षज्ञतां दर्शयन् शूद्र इत्याहेति ।
शूद्रवद्वाधनेनैवैनं विद्याग्रहणायोपजगाम न च शूद्रश्रूषया ।
न तु जात्यैव शूद्र इति । अपरे पुनराङ्गरत्वं धनमाहृत-
मिति रूपैवैनमुक्तवाञ्छूद्र इति ।

आ० शूद्रशब्देन जानश्रुतेः सम्बोधनमनुचितमिति चोदयति ।
नन्विति ॥ तस्याशूद्रत्वे हेतुन्तरमाह । विद्याग्रहणायेति ॥
तस्य श्रुतिद्वारा विद्याधिकारो नास्तीत्ययं शूद्राधिकरणे निर्द्धारित-
मित्याशयेनाह । शूद्रस्य चेति ॥ जानश्रुतेः सति क्षत्रियत्वे
शूद्रसम्बोधनमयोग्यमित्युपसंहरति । कथमिति ॥ न जाति-
शूद्रो जानश्रुतिः किन्तु क्षत्रियोऽस्मिन् गौणः शूद्रशब्द इत्येकीय-
मतोपन्यासेन परिहरति । तत्रेति ॥ तेन शुगाविष्टत्वेनासौ
जानश्रुतिः शुचा हेतुना रैक्माद्रवतीति शूद्रः श्रुत्वा वा हंस-
वाक्यं रैक्माद्रवतीति नैमित्तिकं तत्र शूद्रपदमित्यर्थः । तथापि
किमिति शूद्रपदेन राजानमृषिः सम्बोधयतीत्याशङ्काह । ऋषि-
रिति ॥ उक्तप्रकारद्वयसमाप्तावितिशब्दः ॥ प्रकारान्तरेण जान-
श्रुतेः शूद्रत्वं गौणं व्युत्पादयति । शूद्रवदेति ॥ न च शूद्रश्रूषया
तेन शूद्र इति शेषः । मुख्यंशूद्रत्वं क्षत्रसम्बन्धेन व्यावर्त्तयति ।
न त्विति ॥ क्षत्रिये जानश्रुतौ शूद्रशब्दप्रवृत्तौ निमित्तान्तरमाह ।
अपरे पुनरिति ॥

उ० सहस्रं गवां निष्कमश्वतरीरथं दुहितरं तदा-
 दाय प्रतिचक्रमे ॥ ३ ॥ तं हाभ्युवाद रैवेदं
 सहस्रं गवामयं निष्कोऽयमश्वतरीरथ इयं जा-
 याऽयं ग्रामो यस्मिन्नास्सेऽन्वेव मा भगवः शाधीति
 ॥ ४ ॥ तस्या ह मुखमुपोद्गृह्णन्नुवाचाजहारेमाः

भा० लिङ्गञ्च वक्ताहरणे उपादानं धनस्येति । तदु दृषमत्
 ज्ञात्वा पुनरेव जानश्रुतिः पौत्रायणो गवां सहस्रमधिकं
 जायाञ्चर्षेरभिमतं दुहितरमात्मनस्तदादाय प्रतिचक्रमे
 क्रान्तवान् । रैवेदं गवां सहस्रमयं निष्कोऽयमश्वतरीरथ
 इयं जायार्थं मम दुहिता नीताऽयञ्च ग्रामो यस्मिन्नास्ते
 तिष्ठसि स च त्वदर्थं मया कल्पितः । तदेतत्सर्वमादायानु-
 शाध्येव मा मां हे भगव इत्युक्तः । तस्या जायार्थमानीताया
 राज्ञो दुहितुर्ह एव मुखं द्वारं विद्याया दाने तीर्थमुपो-
 द्गृह्णन्नुवाचान्नित्यर्थः । ब्रह्मचारी धनदायी मेधावी श्रोत्रियः
 प्रियो विद्यया विद्यां यः प्राह तानि तीर्थानि षण्ममेति
 विद्याया वचनं विज्ञायते । एवं जाननुपोद्गृह्णन्नुवाचोक्तवान् ।
 आजहार आहूतवान् । भगवान् यदोमा गावो यच्चा-

आ० तत्र गमकं दर्शयति । लिङ्गञ्चेति ॥ यदृषेर्मतमधिकधनार्थि-
 त्वमिति यावत् । आधिक्यं षट्शतेभ्यः सकाशादिति शेषः ।
 विद्यादानेन तस्या द्वारत्वं तद्वातुञ्च वरदानदानतीर्थतां जान-
 न्नुवाचेति सम्बन्धः । धनदातुर्विद्यादानतीर्थत्वे प्रमाणमाह ।
 ब्रह्मचारीति ॥ तस्या द्वारतां विद्यादाने तद्वातुस्तीर्थतां च

उ० शूद्र अनेनैव मुखेनालापयिष्यथा इति ते हैते
रैक्पणी नाम महावृषेषु यत्रास्मा उवास स तस्मै
होवाच ॥ ५ ॥ २ ॥

भा० न्यङ्गनं तत्साध्विति वाक्यशेषः । शूद्रेति पूर्वोक्तानुवृत्ति-
मात्रं न तु कारणान्तरापेक्षया ।

पूर्ववदनेनैव मुखेन विद्याग्रहणतीर्थेनालापयिष्यथ
आलापयसीति मां भाषयसीत्यर्थः । ते हैते ग्रामा
रैक्पणी नाम विख्याता महावृषेषु देशेषु यत्र येषु ग्रामेषू-
वासेषितवान् रैक्स्तानसौ ग्रामानदादस्मै रैक्काय राजा
तस्मै राज्ञे धनं दत्तवते ह किलोवाच विद्यां स रैक्कः ॥
२ ॥ वायुर्वाव संवर्गो वायुर्वाह्यो वावेत्यवधारणार्थः । संवर्गः
संवर्जनात्सङ्गहणात्सङ्गसनाद्वा संवर्गः । वक्ष्यमाणा अग्न्याद्या
देवता आत्मभावमापादयतीत्यतः संवर्गः । संवर्जनाख्यो
गुणो ध्येयो वायुवत् । कृतायान्तर्भावदृष्टान्तात् कथं संवर्गत्वं

आ० जानन्नुवाचेत्युक्तमनुवदति । एवं जानन्निति ॥ किमुक्तमित्यपे-
क्षायामाह । आजहारेति ॥

तत्र वैधर्म्यदृष्टान्तमाह । पूर्ववदिति ॥ अल्पधनहरणा-
निच्छायां कारणापेक्षायां शूद्रेति सम्बोधनवदित्यर्थः । रैक्केण
ग्रामादिकं गृहीत्वा विद्या जानन्नुतये दत्तेत्यस्मान् प्रति श्रुति-
र्ज्ञापयति । ते हैते इति ॥ महावृषेषु महापुण्येष्विति यावत् ॥ २ ॥
कथं विद्यामुक्तवानित्याशङ्क्याधिदैवतं तदुक्तिप्रकारं दर्शयति ।
वायुरित्यादिना ॥ प्राणो वाव संवर्ग इति वक्ष्यमाणेनापुनरुक्त-
तायैवायं व्याचष्टे । वायुर्वाह्य इति ॥ संवर्जनादित्यस्य व्याख्यासङ्ग-

उ० वायुर्वाव संवर्गो यदा वा अग्निरुदायति वायु-
मेवाप्येति यदा सूर्योऽस्तमेति वायुमेवाप्येति
यदा चन्द्रोऽस्तमेति वायुमेवाप्येति ॥ १ ॥

यदाप उच्छुथन्ति वायुमेवापि यन्ति वायुर्लैवै-
तान्सर्वान्संवृद्धा इत्यधिदैवतं ॥ २ ॥ अथाध्यात्मं
प्राणो वाव संवर्गः स यदा स्वपिति प्राणमेव

भा० वायोरित्याह । यदा यस्मिन्काले वै अग्निरुदायत्युदासनं
प्राप्नोतीत्युपशाम्यति तदासावग्निर्वायुमेवाप्येति । वायुः
स्वाभाव्यमपि गच्छति । तथा यदा सूर्योऽस्तमेति वायु-
मेवाप्येति । यदा चन्द्रोऽस्तमेतिति वायुमेवाप्येति ॥

ननु कथं सूर्याचन्द्रमसोः स्वरूपावस्थितयोर्वायावपि
गमनं । नैष दोषः । अस्तमनेऽदर्शनप्राप्तेर्वायुनिमित्तत्वात् ।
वायुना ह्यस्तं नीयते सूर्यः । चलनस्य वायुकार्यत्वात् । अथ
वा प्रलये सूर्याचन्द्रमसोः स्वरूपभ्रंशे तेजोरूपयोर्वाया-
वेवापि गमनं स्यात् । तथा यदा आप उच्छुथन्त्युच्छेष-

षा० दृष्टादिति सङ्ग्रहणपक्षं समर्थयते । वक्ष्यमाणा इति ॥ किमिति
संवर्गत्वं वायोरुपदिश्यते तत्र दृष्टान्तश्रुतिं प्रमाणयति । कृता
इति ॥ सङ्ग्रहणादित्युक्तं पक्षमाकाङ्क्षापूर्वकं व्युत्पादयति ।
कथमित्यादिना ॥

सूर्याचन्द्रमसोर्वायावपि गमनमाक्षिपति ॥ नन्विति ॥ आप्र-
लयात्तयोरधिकारपदे स्थित्यङ्गीकारात्स्वरूपावस्थितत्वं व्युत्पाद-
यति । वायुना हीति ॥ सूर्यग्रहणं चन्द्रमसोऽप्युपलक्षणं गाण-
स्तर्हि वायावप्ययः सूर्यादेरित्याशङ्क्य पक्षान्तरमाह । अथ-

उ० वागप्येति प्राणं चक्षुः प्राणं श्रोत्रं प्राणं मनः
प्राणो ह्येवैतान्सर्वान् संवृक्त इति ॥ ३ ॥ तौ वा
एतौ द्वौ संवर्गौ वायुरेव देवेषु प्राणः प्राणेषु ॥ ४ ॥

अथ ह शौनकश्च कापेयमभिप्रतारिणं च काक्ष-
सेनिं परिविथमाणौ ब्रह्मचारी विभिक्षे तस्मा

भा० माप्नुवन्ति तदा वायुमेवापि यन्ति । वायुर्हि यस्मादेव
एतानग्याद्यान्महाबलान्संवृक्ते अतो वायुः संवर्गगुण उपास्य
इत्यर्थः । इत्यधिदैवतं दैवतासु संवर्गदर्शनमुक्तं । अथान्तर-
मध्यात्ममात्मनि संवर्गदर्शनमिदमुच्यते । प्राणो मुख्यो वाव-
संवर्गः । स पुरुषो यदा यस्मिन्काले स्वपिति प्राणमेव वाग-
प्येति वायुमिवाग्निः प्राणं चक्षुः प्राणं श्रोत्रं प्राणं मनः ।
प्राणो हि यस्मादेवैतान्वागादीन्सर्वान्संवृक्त इति । तौ वा
एतौ द्वौ संवर्गौ संवर्जनगुणौ वायुरेव देवेषु संवर्गः प्राणः
प्राणेषु वागादिषु मुख्यः ॥

अथैतयोः स्तुत्यर्थमियमाख्यायिका आरभ्यते । हेत्यै-
तिह्यार्थः । शौनकश्च शुनकस्यापत्यं शौनकं कापेयं कपि-

आ० वेति ॥ सङ्गतिस्मये हि संहरतीवेत्यर्थः । कथं प्राणस्य संव-
र्गत्वमत्याशङ्क्याह । स पुरुष इति ॥ तस्मात्संवर्ग इत्यध्यात्म-
मिति शेषः । वायुप्राणावधिदैवताध्यात्मभेदेन संवर्गगुणावुक्ता-
वुपसंहरति । ताविति ॥

अथ हेत्याद्यनन्तरवाक्यं व्याचष्टे । अथैतयोरिति ॥ ब्रह्म-
विच्छेद्यो ब्रह्मविदां मध्ये श्रूयमात्मानं मन्यमान इति यावत् ।
बुद्धा लिङ्गविशेषेणेति शेषः ॥ जिज्ञासमानावित्युक्तमेव व्यनक्ति ।

उ० उ ह न ददतुः ॥ ५ ॥ स होवाच महात्मन-
श्चतुरो देव एकः कः स जगार भुवनस्य गोपा-
स्तं कापेयं नाभिपश्यन्ति मर्त्या अभिप्रतारि-
न्वहुधा वसन्तं यस्मै वा एतदन्नं तस्मा एत-

भा० गोचमभिप्रतारिणं च नामतः कक्षसेनस्थापत्यं काक्षसेनिं ।
भोजनायोपविष्टौ परिविष्यमाणौ सूपकारैर्ब्रह्मचारी ब्रह्म-
विच्छैण्डो बिभिचे भिक्षितवान् । ब्रह्मचारिणो ब्रह्मवि-
न्मानितां बुद्ध्वा तं विजिज्ञासमानौ तस्मा उ ह भिक्षां न
ददतुर्न दत्तवन्तौ ह । किमयं वक्ष्यतीति । स होवाच
ब्रह्मचारी महात्मनश्चतुर इति द्वितीया ब्रह्मवचनं ।
देव एकोऽग्न्यादीन् वायुर्वागादीन् प्राणः । कः स
प्रजापतिर्जगार यक्षितवान् । कः स जगारेति प्रश्नमेके
मन्यन्ते । भुवनस्य भवन्त्यस्मिन्भूतानीति भुवनं भूरादिः
सर्वे लोकस्तस्य गोपा गोपायिता रक्षिता गोपेत्यर्थः ।

आ० किमयमिति ॥ चतुर इति द्वितीयाब्रह्मवचनदर्शनान्महात्मन
इति तादृगेवेत्याह । द्वितीयेति ॥ यदा महात्मन इत्यस्य पञ्च-
ग्यादौ चतुर इत्यस्य च समीचीने प्रयोगदर्शनात् ॥ इह तथा
माभूदिति मत्वाह । महात्मन इति ॥ अतो हि जगारेति
सम्बन्धः । कः शब्दः प्रजापतिविषयो व्याख्यातः ॥ सम्प्रति पक्षान्त-
रमाह । कः स इति ॥ यस्तज्जगार स कः स्यादिति प्रश्नमेके
वदन्तीत्यर्थः ॥

उ० नृ दत्तमिति ॥ ६ ॥ तदु ह शौनकः कापेयः
प्रतिमन्वानः प्रत्येयायात्मा देवानां जनिता
प्रजानां हिरण्यदंष्ट्रो बभसोऽनसूरिर्महान्त-

भा० तं कं प्रजापतिं हे कापेय नाभिपश्यन्ति न जानन्ति मर्त्या
मरणधर्माणोऽविवेकिनो वा । हेऽभिप्रतारिन्ब्रह्मधा
ऽध्यात्माधिदैवताधिभूतप्रकारैर्वसन्तं । यस्मै वा एतदहन्य-
हन्यन्नमदनायाह्रियते संस्क्रियते तस्मै प्रजापतये एतदन्नं
न दत्तमिति । तदु ह ब्रह्मचारिणो वचनं शौनकः कापेयः
प्रतिमन्वानो मनसालोचयन् ब्रह्मचारिणं प्रत्येयाय आज-
गाम । गत्वाऽऽह यं त्वमवाचो न पश्यन्ति मर्त्या इति तं वयं
पश्यामः कथमात्मा सर्वस्य स्थावरजङ्गमस्य । किञ्च देवा-
नामग्न्यादीनामात्मनि संहृत्य यस्मिन् पुनर्जनितोत्पाद-
यिता वायुरूपेणाधिदैवतमग्न्यादीनां । अध्यात्मञ्च प्राण-
रूपेण वागादीनां प्रजानाञ्च जनिता ।

आ० अक्षरं प्राणमात्मानं चैकत्वेन पश्यन् ब्रह्मचारी मह्यं भिक्षां
यन्न ददतुर्भवन्तौ तत्तस्मै देवायैव न ददतुर्दित्यक्षत्वमेव तयो-
र्दर्शयन्नाह । यस्मा इति ॥ दर्शनमेव प्रश्नद्वारा विशदयति ।
कथमित्यादिना ॥ अधिदैवतमग्न्यादीनां वायुरूपेण जनितेति
सम्बन्धः । तस्याः प्राथमिकं कृत्वा दर्शयति । आत्मनीति ॥
अग्न्यादीन् प्रलयकाले देवः स्वात्मनि वायुरूपेण यस्मिन् पुनरु-
त्पत्त्यवस्थायामुत्पादयितेति योजना ॥ अध्यात्मं वागादीनपि
स्वापावस्थायां स्वात्मनि प्राणरूपे संहृत्य पुनः प्रबोधावस्थायां
तेषामुत्पादयिता देवः प्राणरूपेणेत्याह । अध्यात्मश्चेति ॥

उ० मस्य महिमानमाहुरनद्यमानो यदननुमतीति वै
वयं ब्रह्मचारिन्नेदमुपास्महे दत्तास्मै भिक्षामिति
॥ ७ ॥

भा० अथ वा आत्मा देवानामग्निर्वागादीनां । जनिता
प्रजानां स्थावरजङ्गमादीनां । हिरण्यदंष्ट्रोऽमृतदंष्ट्रोऽभग्नदंष्ट्र
इति यावत् । बभसो भक्षणशीलोऽनसूरिः । सूरिर्मैधावी
न सूरिरसूरिस्तत्प्रतिषेधेऽनसूरिः सूरिरेवेत्यर्थो महान्तम-
तिप्रमाणमप्रमेयमस्य प्रजापतेर्महिमानं विभूतिमाज्जब्रह्म-
विदः । यस्मात्त्वयमन्यैरनद्यमानोऽभक्ष्यमाणो यदननु-
मग्निवागादिदेवतारूपमस्ति भक्षयतीति । वै इति निर-
र्थकः । वयं हे ब्रह्मचारिन् आ इदमेवं यथोक्तलक्षणं ब्रह्म
वयं आ उपास्महे । वयमिति व्यवहितेन सम्बन्धः । अन्ये
न वयमिदमुपास्महे किन्तर्हि परमेव ब्रह्मोपास्महे इति
वर्णयन्ति ॥

आ० देवानामग्न्यादीनां प्रजानां वागादीनाञ्च जनितेत्युक्तं ॥
सम्प्रति व्याख्यानतरमाह । अथ वेति ॥ अभग्नदंष्ट्रः सर्वसंहर्तु-
रपि न काचन ग्लानिर्भवतीत्यर्थः ॥ प्रजापतेर्महिमेति प्रमाणं
प्रकटयति । यस्मादिति ॥ इतिशब्दात्परस्ताद्यच्छब्दस्य सम्बन्धः ।
तदर्थञ्च यस्मादित्युक्तस्तस्मात्प्रजापतेर्महिमानमतिप्रमाणमाज्ज-
रिति पूर्व्वेण सम्बन्धः ॥ वै वयमित्यादि भागं पदच्छेदपूर्व्वक-
मादाय व्याचष्टे । वयमित्यादिना ॥ क्रियापदेन वयमित्यस्य
सम्बन्धमुक्तमुपपादयति । वयमिति ॥ ब्रह्मचारिन्निदं वय-
मासमन्तादुपास्महे । ब्रह्मेत्युक्त्वा प्रकारान्तरेण पदच्छेदपूर्व्वकं
व्याख्यानतरमाह । अन्येनेति ॥

उ० तस्मा उ ह ददुस्ते वा एते पञ्चान्ये पञ्चान्ये
दश सन्तस्तत्कृतं तस्मात्सर्वासु दिक्ष्वनुमेव दशकृ-

भा० दत्ताऽस्मै भिक्षामित्यवोचद् भृत्यांस्तस्मा उ ह ददु-
स्ते हि भिक्षां । ते वै ये ग्रस्यन्तेऽग्न्यादयो यस्य
तेषां यसिता वायुः पञ्चान्ये वागादिभ्यः । तथाऽन्ये
तेभ्यः पञ्चाध्यात्मं वागादयः प्राणस्य ते सर्वे दश
भवन्ति सङ्ख्याया दश सन्तस्तत्कृतं भवति ते चतुरङ्ग
एकायः । एवं चत्वारस्त्यङ्काय एवं त्रयोऽपरे द्व्यङ्कायः ।
एवं द्वावन्यावेकाङ्कायः । एवमेकोऽन्य इति । एवं दश

आ० शौनकस्याभिप्रतारिणश्च ज्ञानातिशयं दर्शयित्वा यतिश्च
ब्रह्मचारी चेत्यादिस्मृतिमनुसृत्याह । दत्तेति ॥ आख्यायिका-
द्वारा प्रकृतायां संवर्गविद्यायामात्मा देवानामित्यादि गुणजा-
तमुपदिश्य गुणान्तरमुपदेष्टुमनन्तरवाक्यमवतारयति । ते वा
इति ॥ तद्वाच्ये । ये ग्रस्यन्त इति ॥ त एते वागादिभ्यः सका-
शादन्ये पञ्चेति सम्बन्धः ॥ अधिदैवतमग्न्यादीन् वायुसहितान्य-
श्चोक्त्वा तेनैव प्रकारेणाध्यात्ममपि तेभ्यः सकाशादन्ये प्राणसहिता
वागादयः पञ्च सन्तीत्याह । तथेति ॥ अवान्तरसङ्ख्याविनि-
वेशमुक्त्वा तत्रैव महासङ्ख्यानिवेशं दर्शयति । ते सर्वे इति ॥
दशसङ्ख्यासम्बन्धात्तेषां सङ्ख्येति द्युतायोपलक्षितं द्यूतं द्युतमि-
त्युच्यते । तत्र दशसङ्ख्यावश्वस्य वक्तव्यत्वादिति द्रष्टव्यं ॥

यदुक्तमग्न्यादयो वागादयश्च दश सन्तस्तत्कृतं भवतीति तदुप-
पादयति । चतुरङ्ग इत्यादिना ॥ एकस्तावदयो द्यूते चतुरङ्गे दृश्यते
तदग्न्यादयो वागादयश्च ग्रस्यमानास्त्वतरो भवन्ति । यथा द्यूते
चेता नामको यस्वङ्गे गृह्यते तथाग्न्यादयो वागादयश्चैकैकान्यु-
नास्त्वयस्तथा च तत्र द्वापरनामा यो ह्यङ्गे जायते तदद्वागादि-
व्यग्न्यादिषु च द्वौ द्वौ वर्जयित्वा द्वौ द्वौ भवतः । तथा च तत्र
कलिसञ्ज्ञायो भवत्येकाऽङ्गे योऽग्न्यादीनां यसिता वायुर्वागा-

उ० तं सैषा विराड्नादी तयेदं सर्वं दृष्टं सर्वं-

भा० सन्तस्तत्कृतं भवति । यत एवं सर्वासु दिक्षु दशस्वप्याद्या
वागाद्याश्च दश सङ्ख्यासामान्यादन्नमेव । दशाचरा विराड्
द्विराडन्नमिति हि श्रुतिः । अतोऽन्नमेव दशसङ्ख्यावता
तत एव दशकृतेऽन्तर्भावाच्च चतुरायत्नेनेत्यवोचामः ॥

सैषा विराड्दशसङ्ख्या सत्यन्नञ्चान्नादिनी च कृत-
त्वेन । कृते हि दशसङ्ख्यान्तर्भूताऽतोऽन्नमन्नादिनी च सा ।

आ० दीनां यसिता प्राणश्चैकस्तेभ्यो यस्यमानेभ्योऽन्य इत्येवं यसिद-
त्वेन च दश सन्तस्ते पूर्वोक्तं कृतं भवतीत्यर्थः । द्यूतस्य सर्वा-
न्नात्तत्वप्रसिद्धा दशसङ्ख्यावतां देवानां कृतत्वसम्पादनेनात्तत्वं
सम्पादितं ॥ इदानीं दशसङ्ख्यावत्त्वेनैव विराट्त्वसम्पादनेन तेषा-
मन्नत्वं सम्पादयति । यत इति ॥ अग्न्यादिषु वागादिषु च
मिलितेषु दशसङ्ख्यावत्त्वेऽपि कथमनेन तद्वत्त्वं तथा च कथं
सङ्ख्यासामान्यं तेषामन्नसङ्ख्यासामान्यसम्पादनमित्याशङ्काह ।
दशाक्षरेति ॥ विराड्दशसङ्ख्यावती प्रसिद्धा सा चान्नमिति
श्रूयते तथा च यथोक्तं अग्न्यादिषु वागादिषु च समुदितेषु
सङ्ख्यासामान्याद्विराट्त्वं सम्पाद्यान्नत्वसम्पादनं सुशकमित्याह ।
यत इति ॥ तेषु कृतत्वेनान्नत्वं सम्पादितमुपसंहरति । तत
एवेति ॥ द्यूतस्यायचतुष्टयविशिष्टत्वेन कृतत्वेन कृतोपलक्षितेन
तत्र दशसङ्ख्यायाः सत्त्वात्तत एवं सङ्ख्यासामान्यादग्न्यादयश्च
कृतं भवति ततश्च तेषामत्तत्वमुक्तमित्यर्थः ॥

सम्पत्ति कृतेष्वग्न्यादिषु विराट्त्वमन्नत्वमत्तत्वमिति त्रयमुपसं-
हरति । सैषेति ॥ विराजो विधेयत्वात्तस्याश्च स्त्रीलिङ्गतया सैषेति
विधेयलिङ्गभाजनं । त एते प्रकृता देवा विराडित्यवगन्तव्या । सा
च दशदेवतात्मिका दशसङ्ख्यावती भवत्यन्नमिति देवतानामन्नत्व-
सिद्धिः । अन्नादीत्यस्य विराजा सम्बन्धादन्नादिनीति व्याख्यातं ।
ततश्च देवतात्मिका विराट् कृतत्वेनान्नादीनीति तदात्मकानाम-

उ० मस्येदं दृष्टं भवत्यन्नादो भवति य एवं वेद य
एवं वेद ॥ ८ ॥ ३ ॥ सत्यकामो ह जाबालो जबालां

भा० तथा विद्वान्देवतात्मभूतः सन् विराट्त्वेन दशसङ्ख्यानां
कृतसङ्ख्यानादी तयान्नानादिन्येदं सर्वं जगत् दश-
दिक्संख्यं दृष्टं कृतसङ्ख्याभूतयोपलब्धं । एवंविदोऽस्य सर्वं
कृतसङ्ख्याभूतस्य दशदिक्सम्बद्धं दृष्टमुपलब्धं भवति ।
किञ्चान्नादश्च भवति य एवं यथोक्तदर्शी । द्विरभ्यास
उपासनसमाप्तर्यः ॥ ३ ॥

सर्वं वागाद्यग्न्यादि चान्नानादत्वं संस्तुतं जगदेकीकृत्य
षोडशधा प्रविभज्य तस्मिन् ब्रह्मदृष्टिर्विधातव्येत्यारभ्यते ।
श्रद्धातपसोर्ब्रह्मोपासनाङ्गत्वप्रदर्शनायाख्यायिका । सत्य-

चा० ग्न्यादीनामप्यतृत्वसिद्धिरित्यर्थः । विराट्त्वेनान्नत्वं कृतत्वेनातृत्व-
चेति सम्पत्तिद्वयमग्न्यादौ दर्शितमुपसंहरति । कृते होति ॥
कृतोपलक्षिते द्यूते दशसङ्ख्यान्तर्भूताप्रसिद्धा । सा चाग्न्यादौ
दर्शिता । तथा च सङ्ख्यासामान्याद् द्यूतगतमतृत्वमग्न्यादिषु
सम्पाद्यते । तेनेदं दशकमन्नादीत्युच्यते विराट्वेदे दशसङ्ख्यावती-
त्युक्तं । सा चान्नं विराडन्नमित्युक्तत्वात् । ततश्च विराट् सम्पत्त्या
भवति प्रकृतं दशकमन्नमित्यर्थः ॥ सगुणं संवर्गदर्शनमुक्त्वा
तत्फलं वक्तुं विद्वत्स्वरूपं सङ्गिरते । तथेति ॥ यथाग्न्यादीनां
विराट्त्वेनान्नत्वं कृतत्वेन चान्नादत्वं तथा वायुमग्न्याद्यात्मकं
प्राणञ्च वागाद्यात्मकमेकीकृत्यात्मत्वेन विद्वान्दश देवताः स्वयम्भूतः
सन् दशसङ्ख्याया विराट्त्वेनान्नं कृतशब्दितयुगं तद्वत्तदशस-
ङ्ख्यावच्छिन्नतया कृतत्वेनान्नादी भवतीत्यर्थः । फलोक्त्युपयोगि-
त्वेनार्थान्तरमाह । तथेति ॥ कृतोपलक्षितद्यूतस्यसङ्ख्यावच्छि-
न्नत्वेनावस्थितयान्नत्वेनान्नादित्वेन व्यवस्थितया सर्वमिदं जगद्-
शसु दिक्षु संस्थितं दृष्टमुपलब्धं भवति न हि देवतादशकं हित्वा

उ० मातरमामन्त्रयाञ्चक्रे ब्रह्मचर्यं भवति विव-
त्स्यामि किं गोत्रोऽन्वहमस्मीति ॥ १ ॥ सा
हैनमुवाव नाहमेतद्वेद तात यद्गोत्रस्त्वमसि

भा० कामो ह नामतो ह शब्द ऐति ह्यार्थो जवालाया अपत्यं
जावालो जवालां स्वां मातरमामन्त्रयाञ्चक्रे आमन्त्रित-
वान् । ब्रह्मचर्यं स्वाध्यायग्रहणाय हे भवति विवत्स्याम्याचा-
र्यकुले । किं गोत्रोऽहं किमस्य मम गोत्रं सोऽहं किंगोत्रो
ऽहमस्मीति । एवं पृष्ट्वा जवाला सा हैनं पुत्रमुवाच नाह-
मेतत्तव गोत्रं वेद हे तात यद्गोत्रस्त्वमसि कस्मान्न वेत्सी-
त्युक्ताह । बह्वर्हं भर्तृगृहे परिचर्याजातमतिथ्यभ्यागतादि

आ० जगन्नाम किञ्चिदस्ति तथा च दृष्टे देवतादशके दृष्टमेव सर्व्वं
जगद्भवेदित्यर्थः ॥ भूमिकामेवं कृत्वा विद्याफलं दर्शयति । एवं-
विद इति ॥ वायुं प्राणमन्तारमात्मत्वेन पश्यतः कृतसङ्ख्यावच्छि-
न्नतया स्थिरस्य दशदेवताभूतस्य सर्व्वं जगद्दृष्टं भवति । दृष्टदे-
वतातिरिक्तस्य जगतोऽभावादित्यर्थः ॥ ३ ॥ यो यथोक्तदर्शी
प्राणो भूत्वा सर्व्वज्ञानादस्य भवतीति फलान्तरं पूर्व्वेण सम्वन्धं
दर्शयितुमुत्तरस्य तात्पर्य्यमाह । सर्व्वमिति ॥ एकीकृत्य कारण-
रूपेणैक्यमादायेत्यर्थः ॥ तर्हि तस्मिन् ब्रह्मदृष्टिरेव विधीयतां
किमित्याख्यायिका प्रणीयते तत्राह । अद्वातपसोरिति ॥
ब्रह्मचर्य्यवासस्थोद्देशं फलं दर्शयति । स्वाध्यायेति ॥ आचार्य्यो
हि माणवकमुपनयते विज्ञातकुलगोत्रमेवेति मन्वानः पृच्छति ।
किंगोत्रोऽहमिति ॥ अतिथ्यभ्यागताद्यधिकृत्य परिचर्याजातं
बह्वर्हं चरन्ती भर्तृगृहे यतोऽहं स्थिता तेन परिचरन्ती
सती परिचरणचित्ततया गोत्रादीन्नापृच्छं । तथा च तत्स्मरणे
मनो मम नासीदिति गोत्रादिप्रश्नाभावे हेतुन्तरमाह ।
यौवनेति ॥ यद्यपि तस्यामवस्थायां लज्जया गोत्रादिना-

उ० बह्वहं चरन्ती परिचारिणी यौवने त्वामलभे
साहमेतन्न वेद यज्ञोत्रस्त्वमसि जबाला तु नामा-
हमस्मि सत्यकामो नाम त्वमसि स सत्यकाम
एव जाबालो ब्रवीथा इति ॥ २ ॥

स ह हारिद्रुमतं गौतममेत्योवाच ब्रह्मचर्यं

भा० चरन्त्यहं परिचारिणी परिचरन्तीति परिचरणशीलैवाहं
परिचरणचित्ततया गोत्रादिस्मरणे मम मनो नाभूत् ।
यौवने च तत्काले त्वामलभे लब्धवत्यस्मि । तदेव ते
पितोपरतः । अनाथाऽहं साहमेतन्न वेद यज्ञोत्रस्त्वमसि ।
जबाला तु नामाहमस्मि सत्यकामो नाम त्वमसि स त्वं
सत्यकाम एवाहं जाबालोऽस्मीत्याचार्याय ब्रवीथाः ।
यद्याचार्येण पृष्ट इत्यभिप्रायः ।

स ह सत्यकामो हारिद्रुमतं हरिद्रुमतोऽपत्यं हारि-
द्रुमतं गौतमं गोत्रत एत्य गत्वोवाच ब्रह्मचर्यं भगवति

आ० प्राचीनतयापि कालान्तरे किमिति पितरं न पृष्टवतीत्याशङ्काह ।
तदैवेति ॥ तथापि किमित्यन्यमभिज्ञं नाप्राचीरित्याशङ्काह ।
अत इति ॥ प्रथमं लज्जया पितरं प्रति न प्रश्नः पुनश्च तस्यो-
परतत्वात्प्रश्नान्न दुःखबाहुल्यादन्यं प्रति प्रश्न इति स्थिते प्रश्ना-
भावफलमाह । साहमिति ॥ किं तर्हि तव ज्ञानमस्ति तदाह ।
जबाला त्विति ॥ एवं स्थिते किमाचार्यं प्रति मया वक्तव्यमि-
त्याशङ्काह । स त्वमिति ॥ नापृष्टः कस्यचिद्रूपादिति न्यायं
सूचयति । यदिति ॥

मातृवचनश्रवणानन्तरं किं कृतवानित्यपेक्षायामाह । स हेति ॥
आचार्यसमीपे ब्रह्मचर्यवासः शिष्यभावादृते न सिध्यति इत्यभि-

उ० भगवति वत्स्याभ्युपेयां भगवन्तमिति ॥ ३ ॥ तं
 होवाच किं गोत्रो नु सोम्यासीति स होवाच नाह-
 मेतद्देद भो यज्ञोत्रोऽहमस्म्यपृच्छं मातरं सा मा
 प्रत्यब्रवीद्ब्रह्मं चरन्ती परिचारिणी यौवने त्वा-
 मलभे साहमेतन्न वेद यज्ञोत्रस्त्वमसि जाबाला तु
 नामाऽहमस्मि सत्यकामो नाम त्वमसीति सोऽहं
 सत्यकामो जाबालोऽस्मि भो इति ॥ ४ ॥ तं
 होवाच नैतद्ब्राह्मणो विवक्तुमर्हति

भा० पूजावति त्वयि वत्स्याभ्युपेयामुपगच्छेयं शिष्यतया
 भगवन्तमित्युक्तवन्तं तमुवाच गौतमः । किं गोत्रो नु सोम्या-
 सीति विज्ञातकुलगोचशिष्य उपनेतव्य इति पृष्ठः
 प्रत्याह सत्यकामः । स होवाच नाऽहमेतद्देद भो यज्ञोत्रो
 ऽहमस्मि । किन्त्वपृष्ठं पृष्ठवानस्मि मातरं । सा मया पृष्टा
 मां प्रत्यब्रवीत् माता । ब्रह्मं चरन्तीत्यादि पूर्ववत् ।
 तस्या अहं वचः स्मरामि सोऽहं सत्यकामो जाबालोऽस्मि
 भो इति । तं होवाच गौतमो नैतद्ब्रह्मोऽब्राह्मणो विशेषेण
 वक्तुमर्हत्यार्जवार्थमयुक्तं । ऋजवो हि ब्राह्मणाः ॥

ष्या० मन्वानायोक्तं । अत इति ॥ किमनया काकदन्तपरीक्षया भवता
 त्वहमुपनेतव्योऽस्मीत्याशङ्काह । विज्ञातेति ॥ मातरं पृष्टा विज्ञा-
 यागम्यतामित्याशङ्काह । तं हेत्यादिना ॥ ब्राह्मणस्य वा अनृतं
 विना कथमार्जवसंयुक्तवचनमित्याशङ्काह । ऋजवो हीति ॥

उ० समिधं सोम्याहरोप त्वा नेथे न सत्यादगा
इति तमुपनीय कृशानामबलानां चतुःशता
गा निराकृत्योवाचेमाः सोम्यानुसंव्रजेति ता
अभिप्रस्थापयन्नुवाच नासहस्रेणावर्त्तयेति स ह
वर्षगणं प्रोवास ता यदा सहस्रं सम्पेदुः ॥ ४ ॥

भा० नेतरे स्वभावतो यस्मान्न सत्याद्ब्राह्मणजातिधर्मा-
दगाः नापेतवानसि । अतो ब्राह्मणं त्वामुपनेथ्येऽतः
संस्कारार्थं होमाय समिधं सोम्याहरेत्युक्त्वा तमुपनीय
कृशानामबलानां यूथान्निराकृत्यापकृत्य चतुःशता चत्वारि
शतानि गवामुवाचेमा गा इमाः सोम्य अनुसंव्रज अनु-
गच्छ । इत्युक्तस्ता अरण्यं प्रत्यभिप्रस्थापयन्नुवाच नासह-
स्रेणापूर्वेनावर्त्तयेत् न प्रत्यागच्छेत् । स एव मुक्त्वा गा अरण्यं
दणोदकबज्जलं दन्दरहितं प्रवेश्य सह वर्षगणं दीर्घं
प्रोवास प्रेषितवान् । ताः सम्यग्गावो रक्षिता यदा
यस्मिन् काले सहस्रं सम्पेदुः सम्पन्ना बभूवुः ॥ ४ ॥

आ० क्षत्रियादीनामपि केषाञ्चिदार्जवमस्तीत्याशङ्क्याह । नेतरेति ॥
ऋजुवचनत्वेन ब्राह्मणत्वं प्रतिजानीते । यस्मादिति ॥ उपनीया-
ध्याप्य चेति शेषः । तस्यानुग्रहार्थं शुश्रूषामादिष्टवानित्याह ।
कृशानामिति ॥ आचार्यनियोगश्च शिष्येण सफलीकर्त्तव्य इत्या-
शयेनाह । इत्युक्त इति ॥ सम्पन्ना बभूवुस्तदपि तमृषभोऽभ्युक्ता-
वानिति सम्बन्धः ॥ ४ ॥

उ० अथ हैनमृषभोऽभ्युवाद सत्यकाम३ इति भगव
इति ह प्रतिशुश्राव प्राप्ताः सोम्य सहस्रं स्मः
प्रापय न आचार्यकुलं ॥ १ ॥ ब्रह्मणश्च ते पादं
ब्रवाणीति ब्रवीतु मे भगवानिति तस्मै होवाच
प्राची दिक्कला प्रतीची दिक्कला दक्षिणा दिक्क-
लोदीची दिक्कलैष वै सोम्य चतुष्कलः पादो

भा० तमेतं अद्भुतपोभ्यां सिद्धं वायुदेवता दिक्सम्बन्धिनी
तुष्टा सत्यृषभमनुप्रविश्वर्षभापन्नानुग्रहायाय हैनमृषभो
ऽभ्युवादाऽभ्युक्तवान् । सत्यकाम३ इति सम्बोध्य तमसौ सत्य-
कामो भगव इति प्रतिशुश्राव प्रतिवचनं ददौ प्राप्ताः
सोम्य सहस्रं स्म पूर्णा तव प्रतिज्ञाऽतः प्रापय नोऽस्माना-
चार्यकुलं । किञ्चाहं ब्रह्मणः परस्य ते तुभ्यं पादं ब्रवाणि
कथयानि । इत्युक्तः प्रत्युवाच ब्रवीतु कथयतु मे मद्यं भग-
वान् । इत्युक्त ऋषभस्तस्मै सत्यकामाय होवाच ।

प्राची दिक्कला ब्रह्मणः पादस्य चतुर्थो भागः । तथा
प्रतीची दिक्कला तथा दक्षिणा दिक्कलोदीची दिक्कलैष वै

आ० कथमृषभः सत्यकामं प्रतिवक्तुमलं । न हि लोके बलीवर्दस्य मनुष्य-
प्रतिवचनं दृष्टमत आह । तमेतमिति ॥ सत्यकामं अद्भुतसम्पन्न-
मेनमथ तस्यामवस्थायां ऋषभोऽनुग्रहायाभ्युवादिति सम्बन्धः ॥ ऋ-
षभस्य स्वरूपमाह । वायुदेवतेति ॥ चरन्त्ये तत्र तत्र गाञ्छारयतः
अद्भुतपूर्वकं तपस्वरतो वायुदेवता कथं तुष्टेत्याशङ्क्याह । दिक्-
सम्बन्धिनीति ॥ वाक्यान्तरश्च मदीयं श्रूयतामित्याह । किञ्चेति ॥

वायुदेवता दिक्सम्बन्धिनीत्युक्तत्वाद्विंशोऽक्षरमेव दर्शनमुवाचे-
त्याह । प्राचीति ॥ ब्रह्मणः पादस्य अधिकारणे यथा एकपाद एव

उ० ब्रह्मणः प्रकाशवान्नाम ॥ २ ॥ स य एतमेवं विद्वा-
 ँश्चतुष्कलं पादं ब्रह्मणः प्रकाशवानित्युपास्ते
 प्रकाशवानस्मिँल्लोके भवति प्रकाशवतो ह लोका-
 न्जयति य एतमेवं विद्वाँश्चतुष्कलं पादं ब्रह्मणः
 प्रकाशवानित्युपास्ते ॥ ३ ॥ ५ ॥

अग्निष्टे पादं वक्तेति स ह श्वो भूते गा अभि-
 प्रस्थापयाञ्चकार ता यत्राभि सायं बभूवुस्तत्रा-

भा० सोम्य ब्रह्मणः पादश्चतुष्कलश्चतस्रः कला अवयवा यस्य
 सोऽयं चतुष्कलः पादो ब्रह्मणः प्रकाशवान्नाम । प्रकाश-
 वानित्येव नामाभिधानं यस्य । तथोत्तरेऽपि पादास्त्रय-
 श्चतुष्कला ब्रह्मणः । स यः कश्चिदेवं यथोक्तमेतं ब्रह्मण-
 श्चतुष्कलं पादं विद्वान् प्रकाशवानित्यनेन गुणेन विशिष्ट-
 मुपास्ते तस्येदं फलं । प्रकाशवानस्मिँल्लोके भवति प्रख्यातो
 भवतीत्यर्थः । तथा दृष्टं फलं प्रकाशवतो ह लोकान्
 देवादिसम्बन्धिनोऽमृतः स जयति प्राप्नोति । य एतमेवं
 विद्वान् चतुष्कलं पादं ब्रह्मणः प्रकाशवानित्युपास्ते ॥ ५ ॥

सोऽग्निष्टे पादं वक्तव्युपररामर्षभः सत्यकामो ह श्वो
 भूते परेद्युर्नैतिकं नित्यं कर्मा कृत्वा गा अभिप्रस्थापया-

द्या० ब्रह्मेति विभ्रमं व्युदस्यति । तद्येति ॥ प्रथमपादोपासकस्य दृष्टम-
 दृष्टञ्च फलमाह । स य इत्यादिना ॥ कस्येदं फलमित्युक्ते
 पूर्वोक्तमेवोपासकमनुवदति । य एतमिति ॥ ५ ॥

अवशिष्टं पादत्रयं कथं द्रष्टव्यमिति बुभुत्समानं सत्यकामं
 प्रत्याह । सोऽभिरिति ॥ अविदुषो विद्याभिमाननिमित्तकर्म-

उ० ग्निमुपसमाधाय गा उपरुध्य समिधमाधाय पञ्चा-
दग्नेः प्राङ्मुपोपविवेश ॥ २ ॥ तमग्निरभ्युवाद
सत्यकाम३ इति भगव इति ह प्रतिशुश्राव ॥ २ ॥
ब्रह्मणः सोम्य ते पादं ब्रवाणीति ब्रवीतु मे भग-
वानिति तस्मै होवाच पृथिवी कलाऽन्तरिक्षं
कला द्यौः कला समुद्रः कलैष वै सोम्य चतुष्कलः
पादो ब्रह्मणोऽनन्तवान्नाम ॥ ३ ॥

भा० चकार आचार्यकुलं प्रति । ताः शनैश्चरन्त्य आचार्य-
कुलाभिमुख्यः प्रस्थिताः । यत्र यस्मिन्काले देशेऽभि सायं
निशायांमभिवभूवुरेकत्राभिमुख्यः सम्भूताः । तत्राग्निमुप-
समाधाय गा उपरुध्य समिधमाधाय पञ्चादग्नेः प्राङ्मुख
उपविवेश । ऋषभवचो ध्यायंस्तमग्निरभ्युवाद सत्यकाम३
इति सम्बोध्य तमसौ सत्यकामो भगव इति ह प्रतिशुश्राव
प्रतिवचनं ददौ । ब्रह्मणः सोम्य ते पादं ब्रवाणीति ब्रवीतु
मे भगवानिति तस्मै होवाच पृथिवी कलाऽन्तरिक्षं कला
द्यौः कला समुद्रः कलेत्यात्मगोचरमेव दर्शनमग्निरब्रवीत् ।
एष वै सोम्य चतुःकलः पादो ब्रह्मणोऽनन्तवान्नाम ॥

व्या० त्यागो न युक्त इति मत्वाह । सत्यकाम इति ॥ अभिसायं बभूवुः
सायङ्कालं प्राप्ता इति यावत् । तस्य ब्रह्मचर्यमव्यावृत्तमिति
सूचयति । तत्रेति ॥ उपोपविवेश । तत्रोपोपशब्दाभ्यां गवा-
मग्नेश्च सामीप्यनिवेशनमस्योच्यते ॥ अर्थिने विद्या वक्तव्येति
सूचयति । ऋषभेति ॥ आत्मगोचरमग्नेश्चास्य विद्यमानमित्यर्थः ।
यदा पृथिव्यादिरूपेणाग्नेरवस्थानादग्निरविषयमित्यर्थः ॥ यथोक्त-
पादे गुणविशेषं निर्दिशति । एष वा इति ॥

उ० स य एतमेवं विद्वांश्चतुष्कलं पादं ब्रह्मणो
 ऽनन्तवानित्युपास्तेऽनन्तवानस्मिँल्लोके भवत्यनन्त-
 वतो ह लोकाञ्जयति य एतमेवं विद्वांश्चतु-
 ष्कलं पादं ब्रह्मणोऽनन्तवानित्युपास्ते ॥ ४ ॥ ६ ॥
 हँसस्ते पादं वक्तोति स ह श्वो भूते गा अभिप्र-
 स्थापयाञ्चकार ता यत्राभि सायं बभूवुस्तत्राग्नि-
 मुपसमाधाय गा उपरूध्य समिधमाधाय पश्चादग्नेः
 प्रादुःपोपविवेश ॥ १ ॥ तँ हँस उपनिपत्याभ्यु-
 वाद सत्यकाम ३ इति भगव इति ह प्रतिशुश्राव
 ॥ २ ॥ ब्रह्मणः सोम्य ते पादं ब्रवाणीति ब्रवीतु
 मे भगवानिति तस्मै होवाचाग्निः कला सूर्यः
 कला चन्द्रः कला विद्युत्कलैष वै सोम्य चतुष्कलः

भा० स यः कश्चिद्यथोक्तं पादमनन्तत्वेन सुनोपास्ते स
 तथैव तद्गुणो भवत्यस्मिँल्लोकेऽमृतश्चानन्तवतो ह लोकान्
 स जयति य एतमेवमित्यादि पूर्ववत् ॥ ६ ॥ सोऽग्नि-
 हँसस्ते पादं वक्तेत्युक्तोपरराम हंस आदित्यः । शैल्यो-
 त्तपतनसामान्याच्च । स ह श्वो भूत इत्यादि समानं । अग्निः

आ० द्वितीयपादोपासकस्य द्विविधं फलं दर्शयति । स य इति ॥
 यथोक्तं चतुष्कलमिति यावत् तथैवोपास्य गुणानुरोधेनेत्यर्थः ।
 तद्गुणस्तेन गुणेन गुणवाननन्तवानविच्छिन्नसन्तानो भवतीत्यर्थः
 ॥ ६ ॥ अनन्तवतो लोकानक्षयानित्येतत् ॥ अवशिष्टपादद्वयं
 कथं ज्ञातमिति जिज्ञासमानं प्रत्याह । सोऽग्निरिति ॥ पक्षि-

उ० पादो ब्रह्मणो ज्योतिष्मान्नाम ॥ ३ ॥ स य एतमेवं
विद्वांश्चतुष्कलं पादं ब्रह्मणो ज्योतिष्मानित्यु-
पास्ते ज्योतिष्मानस्मिँल्लोके भवति ज्योतिष्मतो
ह लोकाञ्जयति य एतमेवं विद्वांश्चतुष्कलं
पादं ब्रह्मणो ज्योतिष्मानित्युपासे ॥ ४ ॥ ७ ॥

महुष्टे पादं वक्तेति स ह श्वो भूते गा अभिप्र-
स्थापयाञ्चकार ता यत्राभि सायं बभूवुस्तत्राग्नि-
मुपसमाधाय गा उपरुध्य समिधमाधाय पश्चादग्नेः
प्राडुपोपविवेश ॥ १ ॥ तं महुरूप निपत्याभ्युवाद

भा० कला सूर्यः कला चन्द्रः कला विद्युत्कला एष वै सोम्येति
ज्योतिर्विषयमेव च दर्शनं प्रोवाचातो हंसस्यादित्यत्वं प्रती-
यते विद्वत्फलं ज्योतिश्चान्दीप्तियुक्तोऽस्मिँल्लोके भवति ।
चन्द्रादित्यानां ज्योतिश्मत एव मृत्वा लोकाञ्जयति
समानमुत्तरं ॥ ७ ॥

हंसोऽपि महुष्टे पादं वक्तव्युपरराम । महुरुदकचरः
पक्षी स चाप्सु सम्बन्धात्प्राणः । स ह श्वो भूत इत्यादि पूर्व-

ध्या० विशेषविषयत्वं हंसशब्दस्य व्यावर्त्तयति । आदित्य इति ॥ कथं
तत्र हंसशब्दस्य प्रवृत्तिरित्याशङ्काह । शैक्लादिति ॥ आदि-
त्योऽपि स्वविषयमेव दर्शनमुक्तवानित्याह । अग्निरिति ॥ तृतीये
पादेऽपि गुणविशेषमुपदिशति । एष वा इति ॥ यतो हेतो-
र्ज्योतिर्विषयमेव दर्शनमुक्तवानत एव तस्यादित्यत्वे हंसस्य गम-
कान्तरमाह । ज्योतिर्विषयमेवेति ॥ ७ ॥ य एतमेवं विद्वा-

उ० सत्यकाम३ इति भगव इति ह प्रतिशुश्राव ॥ २ ॥
 ब्रह्मणः सोम्य ते पादं ब्रवाणीति ब्रवीतु मे भग-
 वानिति तस्मै होवाच प्राणः कला चक्षुः कला
 श्रोत्रं कला मनः कलैष वै सोम्य चतुष्कलः पादो
 ब्रह्मण आयतनवान्नाम ॥ ३ ॥ स य एतमेवं विद्वा-
 ंश्चतुष्कलं पादं ब्रह्मण आयतनवानित्युपास्त
 आयतनवानस्मिंस्लोके भवत्यायतनवतो ह लोका-
 जयति य एतमेवं विद्वांश्चतुष्कलं पादं ब्रह्मण
 आयतनवानित्युपास्ते ॥ ४ ॥ ६ ॥

भा० वत् । स च मद्गुः प्राणः स्वविषयमेव च दर्शनमुवाच प्राणः
 कलेत्याद्यायतनवानित्येव नाम । आयतनं नाम मनःसर्व-
 करणोपहृतानां भोगानां तद्यस्मिन्पादे विद्यत इत्यायत-
 नवान्नाम पादः । तं पादं तथैवोपास्ते यः ॥ आयतनवाना-
 श्रयवानस्मिंस्लोके भवति । तथायतनवत एव सावकाशा-
 ल्लोकान्मृतो जयति य एतमेवमित्यादि पूर्ववत् ॥ ८ ॥

आ० नित्याद्युत्तरमवशिष्टं पादान्तरं तर्हि कथं ज्ञायतामित्याशङ्काह ।
 हंसोऽपीति ॥ मद्गुशब्दस्य वाच्यमर्थमन्वाचये । मद्गुरिति ॥ तस्य
 कथं सत्यकामं प्रत्युपदेष्टव्यत्वमत आह । स चेति ॥ तं मद्गु-
 पनिपत्येत्यत्र मद्गुशब्दार्थं पूर्वाक्तमेव स्मारयति । मद्गुः प्राण
 इति ॥ प्राणः कलेत्यादि आयतनवानित्येवमिति यथोक्तगुणं
 समर्थयते । आयतनमित्यादिना ॥ तद्यस्मिन्पादे वर्तते सोऽय-
 मायतनवान्नाम पाद इति द्रष्टव्यमिति योजना । द्विविधं विद्या-
 फलमभिधत्ते । तं पादमिति ॥ तथैवायतनत्वगुणाक्रान्तत्वेनैवे-
 त्यर्थः ॥ ८ ॥

उ० प्राप हाचार्य्यकुलं तमाचार्य्योऽभ्युवाद सत्य
काम३ इति भगव इति ह प्रतिशुश्राव ॥ १ ॥
ब्रह्मविदिव वै सोम्य भासि को नु त्वानुशशासे-
त्यन्ये मनुष्येभ्य इति ह प्रतिजज्ञे भगवांस्त्वे-
वमेका मे ब्रूयात् ॥ २ ॥

भा० स एवं ब्रह्मवित्सन् प्राप ह प्राप्तवानाचार्य्यकुलं । तमा-
चार्य्योऽभ्युवाद सत्यकाम ३ इति । भगव इति ह प्रति-
शुश्राव । ब्रह्मविदिव वै सोम्य भासि । प्रसन्नेन्द्रियः प्रहसित-
वदनश्च निश्चिन्तः कृतार्थो ब्रह्मविद्भवति । अत आचार्य्यो
ब्रह्मविदिव भासीति । को नु इति वितर्कयन्नुवाच ।
कस्वामनुशशासेति स चाह सत्यकामोऽन्ये मनुष्येभ्यः ।
देवता मामनुशिष्टवत्यः । कोऽन्यो भवच्छिष्यं मां मनुष्यः
सन्ननुशासितुमुत्सह्यत इत्यभिप्रायः । अतोऽन्ये मनुष्येभ्य इति
प्रतिजज्ञे प्रतिज्ञातवान् । भगवांस्त्वेव मे कामे ममेच्छायां
ब्रूयात् किमन्यैरुक्तेन नाहं तद्गणयामीत्यभिप्रायः ॥

आ० ब्रह्मविदिव भासीत्युक्ते कीदृशो ब्रह्मविदित्यपेक्षायामाह ।
प्रसन्नेन्द्रिय इति ॥ सत्यकामस्यापि तल्लक्षणवत्त्वमतःशब्दार्थः ।
मान्त्वदाचार्य्यमवज्ञाय मच्छिष्यं त्वां कोऽन्यो मनुष्यो मच्छापा-
दभीतः शिष्यत्वेनादायानुशासनं कृतवान् यदनुशासनात् ते
ब्रह्मविद्या जातेति साक्ष्यं पृच्छति । कस्वामिति ॥ मनुष्येभ्यः
सकाशादन्ये अनुशिष्टवन्त इति सामान्यप्रतिज्ञां विभजते ।
देवता इति ॥ देवतानामेवोपदेष्टृत्वं व्यतिरेकद्वारा विशदयति ।
कोऽन्य इति ॥ प्रतिज्ञां निगमयति । अत इति ॥ मया तर्हीदिनीं
न किञ्चिदस्ति तव कर्त्तव्यमित्याशङ्कान् वारयति । भगवानिति ॥

उ० श्रुतं ह्येव मे भगवद्दृशेभ्यः आचार्याद्देव विद्या
विदिता साधिष्ठं प्रापयतीति तस्मै हैतदेवोवा-
चात्र ह न किञ्चन वीयायेति वीयायेति ॥ ३ ॥ ६ ॥
उपकोसलो ह वै कामलायनः सत्यकामे

भा० किञ्च श्रुतं हि यस्मान्मम विद्यत एवास्मिन्नर्थे भगवद्दृ-
शेभ्यो भगवत्समेभ्य ऋषिभ्यः । आचार्याद्देव विद्या विदिता
साधिष्ठं साधुतमत्वं प्रापदिति प्राप्नोतीत्यतो भगवानेव
ब्रूयादित्युक्त आचार्योऽब्रवीत्तस्मै तामेव दैवतैरुक्तां विद्यां ।
अत्र ह न किञ्चन षोडश कला विद्यायाः किञ्चिदेकदेश-
मात्रमपि न वीयाय न विगतमित्यर्थः । द्विरभ्यासो
विद्यापरिसमाप्त्यर्थः ॥ ६ ॥

पुनर्ब्रह्मविद्यां प्रकारान्तरेण वक्ष्यामीत्यारभते गतिञ्च
तद्विदोऽग्निविद्याञ्चाख्यायिका । पूर्ववच्छ्रद्धातपसोर्ब्रह्म-

चा० इतश्च भगवानेव ब्रवीतु मे विद्यामित्याह । किञ्चेति ॥ तदेव
कारणं दर्शयति । श्रुतमिति ॥ अस्मिन्नर्थे आचार्यादेव विद्या
श्रोतव्येत्येवंलक्षणे श्रुतमेव विशदयति । आचार्यादिति ॥
विदिता प्राप्तेति यावत् । आचार्याधीना धीरेव फलतीत्यतः-
शब्दार्थः ॥ विद्यान्तरमाचार्येणोक्तमिति शङ्कामेवकारेण वार-
यति । दैवतैराचार्येणैव सत्यकामाद्योक्तां विद्यामस्मान्प्रति-
श्रुतिर्ज्ञापयति । अत्रेति ॥ न विगतं किन्तु पूर्णैव विद्या वाखा-
दिभिराचार्येण ज्ञापयितुं श्रेयः । तत्रापि पादचतुष्टयानु-
ध्यानसमुच्चितमेकमेव विज्ञानं तत्फलञ्च संहृत्यैकविज्ञानफलत्वेन
परिणयमेकैकपादोपासनस्य कृतार्थत्वाद्देतुत्वादित्याचार्यापदेश-
स्यैव सार्थकत्वमिति द्रष्टव्यं ॥ ६ ॥

सप्रपञ्चब्रह्मोपासनमुक्ता कार्थब्रह्मोपासनसमुच्चितं कारण-

उ० जाबाले ब्रह्मचर्यमुवास तस्य ह द्वादशवर्षाण्य-
ग्नीन् परिचचार स ह स्मान्यानन्तेवासिनः
समावर्तयत्स्तु ह स्मैव न समावर्तयति ॥ १ ॥
तं जायोवाच तप्ते ब्रह्मचारी कुशलमग्नीन्परिच-
चारीन्मा त्वाग्नयः परिप्रवोचन् प्रब्रूयस्मा इति

भा० विद्याभाषनत्वप्रदर्शनार्था । उपकोसलो ह वै नामतः
कमलस्थापत्यं कामलाचनः सत्यकामे जाबाले ब्रह्मचर्य-
मुवास तस्य ह ऐतिह्यार्थः । तस्याचार्यस्य द्वादशवर्षाण्यग्नीन्
परिचचाराग्नीनां परिचरणं कृतवान् । स ह स्माचार्यो
ऽन्यान् ब्रह्मचारिणः स्वाध्यायं ग्राहयित्वा समावर्त्तयंस्त्वमे-
वोपकोसलमेकं न समावर्त्तयति स्म ह । तमाचार्यजायो-
वाच तप्ते ब्रह्मचारी कुशलं सम्यग्ग्नीन् परिचचारीत् परि-
चरितवान् । भगवांश्चाग्निषु भक्तं न समावर्त्तयति । अतोऽ-
स्मद्भक्तं न समावर्त्तयतीति ज्ञात्वा त्वामग्नये मा परिप्रवोचन्
गर्ह्यं तव माकुर्युः । अतः प्रब्रूयस्मौ विद्यामिष्टामुपकोसला

प्या० ब्रह्मोपासनं वक्तुं खण्डान्तरमवतारयति । पुनरिति ॥ न केवलं
ब्रह्मविद्याशेषत्वादित्यर्थः । पूर्व्ववदिति । यथा पूर्व्वस्मिन् खण्डे
अद्वातपक्षो ब्रह्मोपासनाङ्गत्वप्रदर्शनायाख्यायिकेत्युक्तं तद्वदित्यर्थः ॥
तप्त इति भवदपेक्षितां शुश्रूषां विदधानो बज्जकायस्तेषां कृत-
वानित्यर्थः । विवक्षितशुश्रूषाकरणमेव विशदयति । कुशलमिति ॥
किमिति भवत्या मां ब्रूहीतीदमिदानीमुच्यते । न हि मत्तोऽन्यत्र
त्वदनुरागो युक्तिमानित्याशङ्क्य भगवति स्नेहादित्याह । भग-
वानिति ॥ अग्नीन् परिचर्यमाणब्रह्मचारिणोऽसमावर्त्तनमतः-
शब्दार्थः । गर्ह्यं परिहारो द्वितीयेनातःशब्देन परामृश्यते ॥

उ० तस्मै हाप्रोचैव प्रवासाञ्चक्रे ॥ २ ॥ स ह व्याधि-
नाऽनशितुं दध्रे तमाचार्यजायोवाच ब्रह्मचा-
रिन्नशान किं नु नाश्यासीति स होवाच बहव
इमेऽस्मिन्पुरुषे कामा नानात्यया व्याधिभिः
प्रतिपूर्णाऽस्मि नाशियामीति ॥ ३ ॥ अथ हाग्नयः
समूदिरे तप्ते ब्रह्मचारो कुशलं नः पर्यचारीत्

भा० येति । तस्मा एवं जाययोक्तोऽपि हाप्रोचैवानुक्तैव
किञ्चित्प्रवासाञ्चक्रे प्रवसितवान् । स होपकोसलो व्याधिना
मानसेन दुःखेनानशितुमनशनं कर्त्तुं दध्रेष्टतवान् मनः । तं
तूष्णीमग्न्यागारेऽवस्थितमाचार्यजायोवाच हे ब्रह्मचारिन्
अशन भुङ्क्ष्व । किं नु कस्मान्न कारणान्नाश्यासीति । स
होवाच बहवो ऽनेके ऽस्मिन् पुरुषे ऽकृतार्थे प्राकृते कामा
इच्छाः कर्त्तव्यं प्रति । नानात्ययोऽतिगमनं येषां व्याधीनां
कर्त्तव्यचिन्तानां ते नानात्यया व्याधयः कर्त्तव्यतया
अप्राप्तिनिमित्तानि चित्तदुःखानीत्यर्थस्तैः प्रतिपूर्णाऽस्मि ।
अतो नाशियामीत्युक्त्वा तूष्णींभूते ब्रह्मचारिण्यथ हाग्नयः

आ० आचार्यशुश्रूषापरं शिष्यं देवतैवानुगृह्णातीति क्षाम्यवितुं-
मारभते । तस्मा इति ॥ आचार्याभिप्रायमजानतः शिष्यस्य
दुःखप्राप्तिं दर्शयति । स हेति ॥ अतिगमनं वस्तुस्वरूपमतीत्य
विषयेषु प्रवेश इति यावत् । नानात्यया इति कामानां
विशेषणं ॥ कथं तेन व्याधयो विशेष्यन्ते तत्राह । कर्त्तव्यतयेति ॥
कामा एव व्याधय इत्यर्थः ॥ आचार्यप्रवासात्तज्जायाया ब्रह्म-

उ० हन्तास्मै प्रब्रवामेति तस्मै होचुः ॥ ४ ॥ प्राणो
ब्रह्म कं ब्रह्म खं ब्रह्मेति स होवाव विजानाम्यहं
यत्प्राणो ब्रह्म कञ्च तु खञ्च न विजानामीति

भा० शुश्रूषया वर्जिताः कारुण्याविष्टाः सन्तस्तयोऽपि समूदिरे
समूयोक्तवन्तः । हन्तेदानीमस्मै ब्रह्मचारिणे ऽस्मद्भक्ताय
दुःखिताय तपस्विने अद्धानाय सर्वेऽनुशास्योऽनुप्रब्रवाम
ब्रह्मविद्यामित्येवं सम्प्रधार्य तस्मै होचुरुक्तवन्तः ॥ प्राणो
ब्रह्म कं ब्रह्म खं ब्रह्मेति स होवाच ब्रह्मचारी विजा-
नाम्यहं यद्भवद्भिरुक्तं प्रसिद्धपदार्थकत्वात् प्राणो ब्रह्मेति ।
स यस्मिन् सति जीवनं यदपगमे च न भवतीति तस्मिन्
वायुविशेषे लोके रूढोऽतो युक्तं ब्रह्मत्वं तस्य । तेन
प्रसिद्धपदार्थकत्वाद्विजानाम्यहं यत्प्राणो ब्रह्मेति । कञ्च

चा० चारिण्यनुग्रहात्तस्य चानशनाध्यवसायादनन्तरमित्यथशब्दार्थः ॥
हन्तेति यद्यर्थोऽस्मद्भक्तं ब्रह्मचारिणमुपेक्ष्य देशान्तरं गत-
स्तर्हीति यावत् ॥ अथ पुनरेत्याचार्यो ब्रह्मविद्यामस्मै विवक्षि-
ताञ्च वक्ष्यति किं त्वरयेत्याशङ्काह । दुःखितायेति ॥ ब्रह्मेविद्या-
साधनसम्पत्तिमस्य दर्शयति । तपस्विन इति ॥ प्राणो ब्रह्मेति
भवद्भिरुक्तं तदहं विजानामीति सम्बन्धः । तत्र हेतुमाह ।
प्रसिद्धेति ॥ प्राणपदस्य प्रसिद्धार्थमेव समर्थयते । यस्मिन्निति ॥
एवम्भूतः प्राणशब्द इति शेषः । प्राणशब्दस्य प्रसिद्धार्थत्वेऽपि
कुतो ब्रह्मत्वं तस्मिन्प्रसिद्धमित्याशङ्काह । अत इति ॥ कार्य-
करणसङ्घाते नष्टेऽग्रहणादित्यतःशब्दार्थः । स्वकीयज्ञानसमुच्च-
यार्थस्वकारः । विजानाम्यहमित्युक्तमुपसंहरति । तेनेति ॥

उ० ते होचुर्यद्वाव वं तदेव खं यदेव खं तदेव क्वमिति

भा० तु खञ्च न विजानामीति । ननु कं खंशब्दयोरपि सुखा-
काशविषयत्वेन प्रसिद्धपदार्थकत्वमेव कस्मात् ब्रह्मचारि-
णोऽज्ञानं । नूनं सुखस्य कंशब्दवाच्यस्य चणप्रध्वंसित्वात्
खंशब्दवाच्यस्याकाशस्याचेतनस्य कथं ब्रह्मत्वमिति मन्यते ।

कथञ्च भगवतां वाक्यमप्रमाणं स्यादिति । अतो न
विजानामीत्याह । तमेवमुक्तवन्तं ब्रह्मचारिणं ते हाग्रथ
उचुः । यद्वाव यदेव वयं कमवोचाम तदेव खमाकाशं इत्येवं
खेन विशेष्यमाणं कं विषयेन्द्रियसंयोगजात् सुखान्निवर्त्तितं
स्यान्नीलेनेव विशेष्यमाणमुत्पलं रक्तादिभ्यः । यदेव खमा-
काशमवोचाम तदेव च कं सुखमिति जानीहि । एवञ्च
सुखेन विशेष्यमाणं खं भौतिकादचेतनात्खान्निवर्त्तितं स्या-

था० खेनाज्ञातं ब्रह्मचारो दर्शयति । कश्चेति ॥ तस्याज्ञानमाक्षि-
पति । नन्विति ॥ प्राणशब्दस्य वायुविषयत्वेन प्रसिद्धार्थत्ववदि-
त्यपेक्षार्थः । ब्रह्मचारिणोऽभिप्रायं दर्शयितुं उक्तमाह । नूनमिति ॥

ननु विरुद्धार्थत्वादग्रीनां वाक्यं भवत्यप्रमाणमित्याशङ्क्याह ।
कथञ्चेति ॥ विरुद्धार्थत्वप्रतीतेराप्तवाक्यस्य चाप्रामाण्यायोगाद्युक्तं
ब्रह्मचारिणो ज्ञानमिति निगमयति । अत इति ॥ खस्य विशेष-
णत्वं कस्य च विशेष्यत्वमित्यङ्गीकारे फलं कथयति । इत्येवमिति ॥
कस्य विशेषणत्वं खस्य विशेष्यत्वमित्येवमपि विशेषणविशे-
ष्यत्वमवगन्तव्यमित्याह । यदेवेति ॥ यद्योक्तविशेषणविशेष्यभावे
फलमाह । एवञ्चेति ॥ यद्वावेत्यादिवाक्यार्थमुक्तमेव प्रतिपत्ति-
सौकर्यार्थं सङ्क्षिपति । सुखमिति ॥ इतरैतरविशेषणविशे-
ष्यत्वमाक्षिपति । नन्विति ॥ अन्यतरदेवेत्यत्र यदेव खमित्येत-

भा० नीलोत्पलवदेव । सुखमाकाशस्य नेतरलौकिकाकाशश्च
 सुखाश्रयं नेतरत् भौतिकमित्यर्थः । नन्वाकाशश्च सुखेन
 विशेषयितुमिष्टमस्वन्यतरदेव विशेषणं । यद्वा कं तदेव
 खमतिरिक्तमितरत् । यदेव खं तदेव कमिति पूर्वविशेषणं
 वा । ननु सुखाकाशयोरुभयोरपि लौकिकसुखाकाशाभ्यां
 व्यावृत्तिरिष्टेत्यवाचाम् । सुखेनाकाशे विशेषिते व्यावृत्तिरु-
 भयोरर्थप्राप्तैवेति चेत् सत्यमेव । किन्तु सुखेन विशेषितस्यै-
 वाकाशस्य ध्येयत्वं विहितं न त्वाकाशगुणस्य विशेषणस्य
 सुखस्य ध्येयत्वं विहितं स्यात् । विशेषणोपादानस्य विशेषे-

था० दुच्यते यद्वा कं तदेव खमित्यत्र यद्वा कं इतीतरद्विशेषण-
 मतिरिक्तमधिकमकिञ्चित्करमिति योजना । यदि तु यदेव खं
 तदेव कमिति खेन कं विशेष्यते । तदा यदेव खमित्येतदेव
 विशेषणमस्तु ॥ यद्वा कमिति पूर्वविशेषणमकिञ्चित्करमि-
 त्याह । यदेवेति ॥ वाशब्दोऽतिरिक्तमित्येतदनुकरणार्थः ॥ विशे-
 षणयोरर्थवत्त्वं पूर्वाक्तसिद्धान्ती स्मारयति । नन्विति ॥ तथा
 च सुखस्य लौकिकसुखाद्यावृत्त्यर्थं यदेव खमिति विशेषणमा-
 काशस्य च लौकिकाकाशाद्यावृत्त्यर्थं । यद्वा कमिति विशे-
 षणमर्थवदिति शेषः ॥ अन्यतरविशेषणवशादपि यथोक्तव्यावृ-
 त्तिसिद्धेरकिञ्चित्करं विशेषणद्वयमिति शङ्कते । सुखेनेति ॥
 यदा सुखेनाकाशं विशेष्यते तदा भूतादाकाशादाकाशं व्यावर्तितं
 भवति । सुखस्य तद्विशेषणत्वायोगात्सुखमपि लौकिकसुखाद्यव-
 च्छिद्यते । लौकिकसुखाकाशविशेषणत्वानुपपत्तेः । अतः सुखेना-
 काशस्याकाशेन सुखस्य चाविशेषितत्वसामर्थ्यात्तत्प्राप्त्यैव सुखाका-
 शयोर्लौकिकसुखाकाशाभ्यां व्यावृत्तिरित्यन्यतरदेव विशेषणमर्थव-
 दित्यर्थः ॥ किमन्यतरस्यैव विशेषणस्य व्यावर्तकत्वमित्यापाद्यते
 किं वा तस्यैवार्थवत्त्वमिति तत्राद्यमङ्गीकरोति । सत्यमेवेति ॥
 द्वितीयं दूषयति । न त्वित्यादिना ॥ विशिष्टस्यैव ध्येयत्वे विशेषण-

उ० प्राणञ्च हास्मै तदाकाशञ्चोचुः ॥ ५ ॥ १० ॥

भा० धनियन्तृत्वेनैवोपक्षयात् । अतः खेन सुखमपि विशेष्यते
ध्येयत्वाय । कुतश्चेतन्निश्चीयते । कंशब्दस्यापि ब्रह्मशब्द-
सम्बन्धात् कं ब्रह्मेति । यदि हि सुखगुणविशिष्टस्य खस्य
ध्येयत्वं विवक्षितं स्यात् कं खं ब्रह्मेति ब्रूयुरग्नयः प्रथमं ।
न चैवमुक्तवन्तः । किं तर्हि कं ब्रह्म खं ब्रह्मेति । अतो
ब्रह्मचारिणो मोहापनयनाय कंखंशब्दयोरितरविशेष-
विशेष्यत्वनिर्देशो युक्त एव यद्वाव कमित्यादिः । तदे-
तदग्निभिरुक्तं वाक्यार्थमस्त्वद्वेधाद्य शुतिराह । प्राणञ्च
हास्मै ब्रह्मचारिणे । तस्याकाशस्तदाकाशः । प्राणस्य
सम्बन्धाग्रयत्वेन हार्द् आकाश इत्यर्थः । सुखगुणवत्त्व-

चा० स्यापि ध्येयत्वं सिध्यतीति चेन्नैवं दण्डी प्रैषानन्वाहेति वद्विशेषण-
स्यान्यथासिद्धत्वादित्याह । विशेष्येति ॥ द्वयोरपि विशेष्यणयो-
रर्थवत्त्वं निगमयति । अत इति ॥ विधान्तरेण ध्येयत्वासम्भवा-
दित्यतःशब्दार्थः । खमिव सुखेनेत्यपेरर्थः ॥ इतश्च सुखाकाश-
योरितरेतरविशेषणविशेष्यत्वमेधितव्यमित्याह । कुतश्चेति ॥
कुतःशब्दोपात्तमितःशब्दार्थं स्फुटयति । कंशब्दस्येति ॥ खं
ब्रह्मेति खंशब्दस्य ब्रह्मशब्दसम्बन्धवदित्यपेरर्थः ॥ गुणगुणिनोर-
भयोरपि ध्येयत्वसिद्धार्थमितरेतरविशेषणविशेष्यत्वं कंशब्दस्य
च प्रत्येकब्रह्मशब्दसम्बन्धादपि स्वीकर्त्तव्यमित्युक्तं व्यतिरेकद्वारा
साधयति । यदि हीति ॥ उक्तरीत्या द्वयोरपि ध्येयत्वमतः-
शब्दार्थः । ब्रह्मचारिणो मोहो नामान्योऽन्यविशेषणविशेष्यत्वा-
ग्रहणादाकाशस्यैव गुणिनो ध्येयत्वं न तु सुखस्य गुणस्येति
विभ्रमः । प्राणञ्चेत्यादि वाक्यं नामीनां न ब्रह्मचारिणः । तथा च
कथमुपाख्यायिकामिदं निर्वहतीत्याशङ्क्याह । तदेतदिति ॥

उ० अथ हैनं गार्हपत्योऽनुशशास पृथिव्यग्निरन्नमादित्य इति य एष आदित्ये पुरुषो दृश्यते सोऽहमस्मि स एवाहमस्मीति ॥ १ ॥

भा० निर्देशात् । तच्चाकाशं सुखगुणविशिष्टं ब्रह्म तत्स्यञ्च प्राणं ब्रह्मसम्पर्कादेव ब्रह्म इत्युभयं प्राणञ्चाकाशञ्च समुचित्य ब्रह्मणी ऊचुरग्रय इति ॥ १० ॥

सम्भूयान्नयो ब्रह्मचारिणे ब्रह्मोक्तवन्तः । अथानन्तरं प्रत्येकं स्वस्वविषयां विद्यां वक्तुमारेभिरे । तत्रादावेनं ब्रह्मचारिणं गार्हपत्योऽग्निरनुशशास । पृथिव्याग्निरन्नमादित्य इति ममैताश्चतस्रस्तनवः । तत्र य आदित्ये एष पुरुषो दृश्यते सोऽहमस्मि गार्हपत्योऽग्निर्यश्च गार्हपत्योऽग्निः स एवाहमादित्ये पुरुषोऽस्मीति । पुनः परावृत्य स एवाहमस्मीति वचनं पृथिव्यन्नयोरिव भोज्यत्वलक्षणयोः सम्बन्धो

आ० आकाशस्य प्राणसम्बन्धित्वं कया विधयेत्यपेक्षायामाह । आश्रयत्वेनेति ॥ कार्यब्रह्मोपासनसमुचितं कारणब्रह्मोपासनमुपसंहर्तुमिति शब्दः ॥ १० ॥

प्रधानविद्यामुपदिश्याङ्गविद्याविधानाद्योपक्रमते । सम्भूयेति ॥ अनन्तरं प्रधानविद्योपदेशादिति शेषः । अग्निविद्यां वक्तुमारब्धानामर्शनां मध्ये प्रथममिति श्रुतावधशब्दार्थः ॥ पृथिव्यादिचतुष्टयमनूद्याग्न्यादित्ययोरवान्तरभेदं दर्शयति । तत्रेति ॥ एवमग्न्यादित्ययोस्तादात्म्यमितीतिशब्दार्थः । य एष आदित्ये पुरुषो दृश्यते सोऽहमस्मीत्येतावतैव तयोस्तादात्म्यसिद्धेः स एवाहमस्मीति पुनरुक्तिरनर्थिकेत्याशङ्क्याह । पुनरिति ॥ भोज्यत्वलक्षणं स्वभावो ययोस्तयोर्गार्हपत्येन यथा सम्बन्धस्तथा गार्हपत्यादित्य-

उ० स य एतमेवं विद्वानुपास्तेऽपहते पापकृत्यां
लोकी भवति सर्वमायुरेति ज्योग्जीवति नास्या-
वरपुरुषाः क्षीयन्त उप वयंतं भुञ्जामोऽस्मिंश्च लो-
केऽमुष्मिंश्च य एतमेवं विद्वानुपास्ते ॥ २ ॥ १ १ ॥

भा० न गार्हपत्यादित्यथोः । अतृत्वपतृत्वप्रकाशनधर्मा अवि-
शिष्टा इत्यत एकत्वमेवानयोरत्यन्तं । पृथिव्यन्नयोस्तु भोज्य-
त्वेनाभ्यां सम्बन्धः । स यः कश्चिदेवं यथोक्तं गार्हपत्य-
मग्निमन्नान्नादत्त्वेन चतुर्धा प्रविभक्तमुपास्ते सोऽपहते
विनाशयति पापकृत्यां पापं कर्मा । लोकी लोकवांश्च
मदीयेन लोकेनाग्नेयेन तद्वान् भवति यथा वयमिह च
लोके । सर्वं वर्षशतमायुरेति प्राप्नोति । ज्योग्ज्यत्वं जीवति
नाप्रत्यात इत्येतत् । न चास्यावराश्च ते पुरुषाश्चास्य विदुषः
सन्ततिजा इत्यर्थः । न क्षीयन्ते सन्तत्युच्छेदो न भवतीत्यर्थः ।
किञ्च तं वयमुपभुञ्जामः पालयामोऽस्मिंश्च लोके जीवन्त-
ममुष्मिंश्च लोके । य एतमेवं विद्वानुपास्ते यथोक्तं तस्यै-
तत्फलमित्यर्थः ॥ ११ ॥

आ० योर्न सम्बन्धः किन्तु तादात्म्यलक्षण एवेत्यत्र हेतुमाह । अतृत्वेति ॥
पृथिव्यादावपि तादात्म्यं किं न स्यादित्याशङ्क्याह । पृथिवीति ॥
आभ्यामग्न्यादित्याभ्यामिति यावत् । स एवाहमस्मीति परा-
वृत्त्यापुनर्वचनं यथोक्तार्थविशेषसिद्ध्यर्थमिति भावः ॥ उक्ताया
विद्याया गार्हपत्यविषयाया द्विविधं फलं दर्शयति । स यः
कश्चिदित्यादिना ॥ कस्यैतत्फलमित्यपेक्षायामुक्तमेव सङ्क्षिपति ।
य एतमेवमिति ॥ ११ ॥

उ० अथ हैनमन्वाहार्यपचनोऽनुशशासपो दिशो
नक्षत्राणि चन्द्रमा इति य एष चन्द्रमसि पुरुषो
दृश्यते सोऽहमस्मि स एवाहमस्मीति ॥ १ ॥ स य
एतमेवं विद्वानुपास्तेऽपहते पापकृत्यां लोकी
भवति सर्वमायुरेति ज्योऽजीवति नास्यावरपु-
रुषाः क्षीयन्त उप वयं तं भुञ्जामोऽस्मिँश्च लोकेऽ
मुष्मिँश्च य एतमेवं विद्वानुपास्ते ॥ २ ॥ १२ ॥

भा० अथ हैनमन्वाहार्यपचनोऽनुशशास दक्षिणाग्निरापो
दिशो नक्षत्राणि चन्द्रमा इत्येता मे मम चतस्रस्तनव-
स्तुर्धा अहमन्वाहार्यपचन आत्मानं प्रविभज्यावस्थितः ।
तत्र य एष चन्द्रमसि पुरुषो दृश्यते सोऽहमस्मीति पूर्व-
वत् । अन्नसम्बन्धाज्ज्योतिद्वयसामान्याच्चान्वाहार्यपचनचन्द्र-
मसोरेकत्वञ्च दक्षिणादिक्सम्बन्धाच्च । अपां नक्षत्राणाञ्च

आ० गार्हपत्योपदेशानन्तर्यमथशब्दार्थः । अवादिचतुष्टयमनूय
दक्षिणाग्नौ चन्द्रे च विशेषं दर्शयति । तत्रेति ॥ अन्वाहार्यप-
चनचन्द्रमसोस्तादात्म्येनापन्ने नक्षत्राणाञ्च ताभ्यां भोज्यत्वेन सम्बन्ध
इति वक्तुं पुनर्वचनमित्याह । स एवेति ॥ कथं पुनरन्वाहार्य-
पचनचन्द्रमसोस्तादात्म्यं तत्राह । अन्नसम्बन्धादिति ॥ प्रसिद्धं हि
दर्शपूर्णमासयोरन्वाहार्यपचने हविः अपयन्ति । चन्द्रं प्राप्यान्नं
भवतीत्यादौ चन्द्रमसि प्रसिद्धोऽन्नसम्बन्धः । तस्मात्तयोस्तादात्म्य-
मित्यर्थः । तयोरेकत्वे हेत्वन्तरमाह । ज्योतिद्वेति ॥ तत्रैव हेत्व-
न्तरमाह । दक्षिणेति ॥ अन्वाहार्यपचनो हि दक्षिणाग्निरु-
च्यते । चन्द्रमाश्च दक्षिणेन पथा प्राप्यमाणो दक्षिणस्यां दिशि
भवतीति गम्यते ॥ उत्तरदिगधिष्ठातुरपि तस्य तत्सम्बन्धान्निवा-

उ० अथ हैनमाहवनीयोऽनुशशास प्राण आकाशो
 द्यौर्विद्युदिति य एष विद्युति पुरुषो दृश्यते
 सोऽहमस्मि स एवाहमस्मीति ॥ १ ॥ स य एतमेवं
 विद्वानुपास्तेऽपहते पापकृत्यां लोकी भवति
 सर्वमायुरेति ज्योऽजीवति नास्यावरपुरुषाः
 क्षीयन्ते उप वयं तं भुञ्जामोऽस्मिँश्च लोकेऽमु-
 ष्मिँश्च य एतमेवं विद्वानुपास्ते ॥ २ ॥ १३ ॥

भा० पूर्ववदन्नत्वेनैव सम्बन्धः । नक्षत्राणां चन्द्रमसो भोग्यत्व-
 प्रसिद्धेः । अपामन्नोत्पादकत्वादन्नत्वं दक्षिणाग्नेः पृथिवी-
 वद्गार्हपत्यस्य । समानमन्यत् ॥ १२ ॥

अथ हैनमाहवनीयोऽनुशशास प्राण आकाशो द्यौर्वि-
 द्युत् इति ममाप्येताश्चतसस्तनवो य एष विद्युति पुरुषो
 दृश्यते सोऽहमस्मीत्यादि पूर्ववत् । सामान्यात् । दिवाका-

आ० रणात्तद्युक्तं तयोरैक्यमित्यर्थः ॥ अथां नक्षत्राणाञ्च चन्द्रवदन्वा-
 हार्यपचनेन तादात्म्यमाशङ्काह । अपामिति ॥ पूर्ववत्पृथि-
 व्यन्नयोस्तयोर्गार्हपत्यादित्याभ्यामन्नत्वेन सम्बन्धवदिति यावत् ।
 सम्बन्धोऽन्वाहार्यपचनचन्द्रमोभ्यामिति शेषः । कथं नक्षत्राणा-
 मन्नत्वं तत्राह । नक्षत्राणामिति ॥ कथं पुनरपामन्नत्वं तदाह ।
 अपामिति ॥ दक्षिणाग्नेर्दक्षिणाग्निं प्रतीति यावत् । पृथिव्या
 गार्हपत्याग्निं प्रत्यन्नत्ववदित्युदाहरणार्थः ॥ १२ ॥

स य एतमेवं विद्यावानित्याद्यन्यदित्युक्तं गार्हपत्यस्य दक्षि-
 णाग्नेस्त्रोपासनानन्तर्यमथशब्दार्थः ॥ तत्रावान्तरभेदं दर्शयति ।
 य एष इति ॥ सोऽहमस्मीत्याद्यन्यत्समानमिति सम्बन्धः । यथा
 पूर्वं ज्योतिष्वाविशेषाद्गार्हपत्यादित्ययोरन्वाहार्यपचनचन्द्रम-

उ० ते होचुरूपकोसलैषा सोम्य तेऽस्मद्विद्यात्म-
विद्या चाचार्यस्तु ते गतिं वक्तेत्याजगाम हास्या-
चार्यस्तमाचार्योऽभ्युवादोपकोसल३ इति ॥ १ ॥
भगव इति ह प्रतिशुश्राव ब्रह्मविद इव सोम्य
ते मुखं भाति को नु त्वानुशशासेति को नु
मानुशिष्याद्वा इतीहापेव निह्रुते इमे नूनमीदृशा

भा० श्योस्त्वाश्रयत्वाद्विद्युदाहवनीययोर्भाग्यत्वेनैव सम्बन्धः ।
समानमन्यत् ॥ १३ ॥

ते पुनः सम्भूयोर्चुर्ह उपकोसल एषा सोम्य ते तवास्म-
द्विद्याग्निविद्येत्यर्थः । आत्मविद्या पूर्वोक्ता प्राणो ब्रह्म कं
ब्रह्म खं ब्रह्मेति च । आचार्यस्तु ते गतिं वक्ता विद्याफल-
प्राप्तय इति उक्तोपरेमुरग्नयः । आजगाम हास्याचार्यः
कालेन । तच्च शिष्यमाचार्योऽभ्युवादोपकोसल३ इति
भगव इति ह प्रतिशुश्राव ब्रह्मविद इव सोम्य ते मुखं प्रसन्नं

आ० सोऽस्य साम्यमुक्तं तथा ज्योतिषसाम्याद्विद्युदाहवनीययोस्तादात्म्य-
मेष्ट्यमित्याह । पूर्ववदिति ॥ कथं तर्हि ताभ्यां दिवाकाशयोः
सम्बन्धस्तत्राह । दिवाकाशयोस्त्विति ॥ आहवनीयस्य फलत्वा-
द्विवो विषयत्वं तत्र होमादिद्वारा निष्पन्नापूर्वस्य द्युलोकफल-
त्वाभ्युपगमाद्विद्युतस्वाकाशाश्रयत्वं प्रसिद्धमतो विद्युदाहवनी-
ययोर्भाग्यत्वेनैव दिवाकाशयोः सम्बन्ध इत्यर्थः ॥ १३ ॥

स य एतमेवमित्याद्यन्यदित्युक्तमग्नीनां मिथो विसंवादं
व्यावर्त्तयति । ते पुनरिति ॥ तथाप्यात्मविद्या श्रोतव्येत्याशङ्क्याह ।
आत्मविद्येति ॥ कथमाचार्योपदेशमन्तरेण भगवदुपदेशवशा-

उ० होवाचैतदमृतमभयमेतद्ब्रूतेति तद्यद्यस्मिन् सर्पिर्वोदकं वा सिञ्चन्ति वर्त्मनी एव गच्छति ॥ १ ॥

भा० आचार्यसु ते गतिं वक्तेति गतिमात्रस्य वक्तव्यवोचन् भविष्यद्विषयापरिज्ञानञ्चाग्नीनां । नैष दोषः । सुखाकाशस्यैवाक्षिणि दृश्यत इति द्रष्टुरनुवादात् । एष आत्मा प्राणिनामिति होवाच एवमुक्तवानेतद्यदेवात्मतत्त्वमवोचाम । एतदमृतममरणधर्म्यविनाश्यत एवाभयं यस्य हि विनाशाशङ्का तस्य भयोपपत्तिस्तदभावादभयमत एवैतद्ब्रूयाद्ब्रूहदनन्तमिति । किञ्चास्य ब्रह्मणोऽक्षिपुरुषस्य माहात्म्यं तत्तत्र पुरुषस्य स्थानेऽक्षिणि यद्यपि अस्मिन् सर्पिर्वोदकं वा सिञ्चन्ति वर्त्मनी एव गच्छति पक्षावेव

आ० हित्ये विशेषणान्तरमाह । शान्तेरिति ॥ तेषां निवृत्तचक्षुष्ट्वे हेतुमाह । विवेकिभिरिति ॥ पुरुषोऽक्षिणि द्रष्टेत्यत्र ब्रूहदारण्यकश्रुतिं प्रमाणयति । चक्षुष इति ॥ आचार्येणापूर्वविद्योपदेशादग्नीनामुक्तिर्मिथ्या प्राप्तेति शङ्कते । नन्विति ॥ अग्निवचनस्य गत्यन्तरमाह । भविष्यदिति ॥ नाग्नीनामुक्तिर्मिथ्या नापि तेषां भविष्यद्विषयाज्ञानमिति दूषयति । नैष दोष इति ॥ यत्सुखगुणकमाकाशमुपास्यमग्निभिरुपदिष्टं तस्यैव कारणब्रह्मणो द्रष्टारूपस्याक्षिणि दृश्यते इत्यनुवादो गतिव्याख्यानायाचार्येण क्रियते तन्नास्ति दोषद्वयमित्यर्थः ॥ अक्षिणि दृश्यत इति प्रयोगादाचार्येण क्वायात्मा विवक्षित इत्याशङ्क्याह । एष इति ॥

इतश्च नायं पुरुषश्चायात्मेत्यनन्तरवाक्यमवतार्य व्याकरोति । एतदित्यादिना ॥ इतिशब्दे यथोक्तगुणगुणैरुपास्यः पुरुषो न क्वायात्मा भवितुमर्हतीत्यर्थः । असङ्गत्वाच्च नायं क्वायात्मे-

उ० एतच्छं संयद्वाम इत्याचक्षत एतच्छं हि सर्वाणि
वामान्यभि संयन्ति सर्वाण्येनं वामान्यभि संयन्ति
य एवं वेद ॥ २ ॥

एष उ एव वामनीरेष हि सर्वाणि वामानि
नयति सर्वाणि वामानि नयति य एवं वेद ॥ ३ ॥

भा० गच्छति न चक्षुषा सम्बध्यते पद्मपत्रेणेवोदकं । स्थान-
स्याप्येतन्माहात्म्यं किं पुनः स्थानिनोऽक्षिपुरुषस्य निर-
ञ्जनत्वं वक्तव्यमित्यभिप्रायः ॥ एतं यथोक्तं पुरुषं संयद्वाम
इत्याचक्षते । कस्मात् । यस्मादेवं सर्वाणि वामानि वन-
नीयानि सम्भजनीयानि शोभनानि अभिसंयन्त्यभिसंग-
च्छन्तीत्यतः संयद्वामः । तथैवंविदमेनं सर्वाणि वामान्य-
भिसंयन्ति य एवं वेद ॥

एष उ एव वामनीर्यस्मात् एष हि सर्वाणि वामानि
पुण्यकर्मफलानि पुण्यानुरूपं प्राणिभ्यो नयति प्रापयति

आ० त्याह । किञ्चेति । माहात्म्यं स्थानद्वारेणोच्यत इति शेषः ॥ किमे-
तावता पुरुषस्यायातमित्याह । स्थानस्यापीति ॥ तस्यैवोपा-
स्यत्वार्यं गुणान्तरं दर्शयति । एतमिति ॥ पुरुषस्य संयद्वामत्वं
ब्रह्मविदुक्त्या सिद्धमपि नात्यर्थमन्तरेण व्यक्तीभवतीति शङ्कते ।
कस्मादिति ॥ अवयवार्थोपन्यासेन परिहरति । यस्मादिति ॥
गुणोपास्तिफलमाह । तथेति ॥ उपास्यगुणानुसारेणेत्यर्थः ॥

एवं विदं संयद्वामगुणविशिष्टपुरुषोऽस्तीति वेदितारमित्ये-
तद्गुणान्तरमुपास्यत्वाय दर्शयति । एष इति ॥ तद्गुणादयति ।
एष इति ॥ गुणान्तरं ध्यानेनोक्ता व्युत्पादयति । एष इत्यादि-
ना ॥ आदित्यादिरूपेणास्यैव दीप्यमानत्वे श्रुत्यन्तरमनुकूलयति ।

उ० एष उ एव भामनीरेष हि सर्वेषु लोकेषु भाति
सर्वेषु लोकेषु भाति य एवं वेद ॥ ४ ॥ अथ
यदु चैवास्मिञ्छयं कुर्वन्ति यदि च नार्चिषमेवा-
भिसम्भवन्त्यर्चिषोऽहरह् आपूर्यमाणपक्षमापूर्य

भा० वहति चात्मधर्मत्वेन विदुषः फलं सर्वाणि वामानि नयति
य एवं वेद ॥ एष उ एव भामनीरेष हि यस्मात्सर्वेषु
लोकेष्वदित्यचन्द्राग्न्यादिरूपैर्भाति दीप्यते । तस्य भासा
सर्वमिदं भातीति श्रुतेरतो भामानि नयतीति भामनीः ।
य एवं वेदासावपि सर्वेषु लोकेषु भाति ॥ अथेदानीं
यथोक्तब्रह्मविदो गतिरुच्यते यद्यदि उ च एवास्मान्नेवं-
विदि शव्यं शवकर्म मृते कुर्वन्ति यदि च न कुर्वन्ति
च्छलिजः सर्वथाप्येवंवित्तेन शवकर्मणा अकृतेनापि प्रति-
वद्धो न ब्रह्म प्राप्नोति न च कृतेन शवकर्मणाऽस्य कश्च-
नाभ्यधिको लोकः न कर्मणा वर्द्धत नो कनीयानिति
श्रुत्यन्तरात् । शवकर्मण्यनादरं दर्शयन् विद्यां खौति न
पुनः शवकर्म एवंविदो न कर्त्तव्यमिति ॥

आ० तस्येति ॥ गुणोपास्तिफलमाह । य एवमिति ॥ गतिं वक्तुं पूर्वोक्त-
ब्रह्मविद्यायामधिकगुणानेवाचार्योऽन्ववादोदिदानीं तामेव गति-
मवतारयति । अथेति ॥ तां वक्तुं पातनिकां करोति । यद्य-
दीति ॥ करुणाकरुणाभ्यां विदुषो न वृद्धिर्नापि हानिरित्यत्र
श्रुत्यन्तरं प्रमाणयति । न कर्मणेति ॥ अथ यदु चैवेत्यादिवाक्यस्य
तात्पर्यं दर्शयति । शवकर्मणेति ॥ तात्पर्यान्तरं दर्शयति । न
पुनरिति ॥

उ० माणपक्षाद्यान्षडुदङ्गेति मासांस्तान्मासेभ्यः
संवत्सरं संवत्सरादादित्यमादित्याच्चन्द्रमसं
चन्द्रमसो विद्युतं तत्पुरुषो मानवः ॥ ५ ॥

भा० अक्रियमाणे हि श्रवकर्मणि कर्मणां फलारम्भे
प्रतिबन्धः कश्चिदनुमीयते अन्यत्र । यत इह विद्याफला-
रम्भकाले श्रवकर्म स्याद्वा न वेति विद्यावतोऽप्रतिबन्धेन
फलारम्भं दर्शयति । ये सुखाकाशमचिह्नं संयदामनी-
र्भामनीरित्येवङ्गुणमुपासते प्राणसहितामग्निविद्यां तेषा-
मन्यत्कर्म भवतु मा वा भूत् सर्वथापि तेऽर्चिषमेवाभि-
सम्भवन्त्यर्चिरभिमानिनीं देवतामभिसम्भवन्ति प्रतिपद्यन्त
इत्यर्थः । अर्चिषोऽर्चिदेवताया अहरहरभिमानिनीं
देवतामन्त आपूर्यमाणपक्षं शुक्लपक्षदेवतामापूर्यमाणप-
क्षाद्यान् षण्मासानुदङ्गुत्तरां दिशमेति सविता तान्मा-
सानुत्तरायणदेवतां तेभ्यो मासेभ्यः संवत्सरं संवत्सर-
देवतां ततः संवत्सरादादित्यमादित्याच्चन्द्रमसं चन्द्रमसो

आ० यदि विदुषोऽपि श्रवकर्म कर्तव्यं कस्तर्हि तस्य विशेषस्तत्राह ।
अक्रियमाणे हीति ॥ अन्यत्रेत्यविद्यावानुच्यते । इहेति प्रस्तुत-
वाक्यस्य विद्यावतो वाक्तिरिति श्रवकर्मण्यनादरपूर्वकमिति
शेषः । विद्यावतः श्रवकर्मभावाभावयोरप्रतिबन्धः फलं सिद्ध्यति ।
अविद्यावतस्तु श्रवकर्म करणे कर्माणि न फलदानीति विद्या-
स्तुतिरिहाभिप्रेतेति भावः ॥ तेऽर्चिषमेवेत्यत्र तच्छब्दार्थं व्याचष्टे ।
ये सुखाकाशमिति ॥ सत्यलोकस्थमिति देशवच्छेदेन किमिति
व्याख्यायते मुख्यमेव ब्रह्मशब्दालम्बनं किं नोच्यते तत्राह । गन्त-

उ० स एनान् ब्रह्म गमयत्येष देवपथो ब्रह्मपथ
एतेन प्रतिपद्यमाना इमं मानवमावर्तं नावर्तन्ते
नावर्तन्ते ॥ ६ ॥ १५ ॥

भा० विद्युतं तत्तत्रस्थांस्तान् पुरुषः कश्चिद्ब्रह्मलोकादेत्य अमा-
नवो मानव्यां सृष्टौ भवो मानवो न मानवो अमानवः
स पुरुष एतान् ब्रह्म सत्यलोकस्थं गमयति गन्तृगन्तव्य-
गमयितृत्वव्यपदेशेभ्यः । सन्मात्रं ब्रह्मप्राप्तौ तदनुपपत्तेः ।
ब्रह्मैव सन् ब्रह्माऽप्येतीति हि तत्र वक्तुं न्याय्यं । सर्वभेद-
निरासेन सन्मात्रप्रतिपत्तिं वक्ष्यति । न चादृष्टो मार्गो
गमनाद्योपतिष्ठते । स एनमविदितो न भुनक्तीति श्रुत्यन्त-
रात् । एष देवपथो देवैरर्चिरादिभिर्गमयितृत्वेनाधिकृतै-
रूपलक्षितः पन्था देवपथ उच्यते । ब्रह्म गन्तव्यं तेन चोप-
लक्षित इति ब्रह्मपथः । एतेन प्रतिपद्यमाना गच्छन्तो ब्रह्म

आ० गन्तव्येति ॥ एतेभ्यो हेतुभ्यः सत्यलोकस्थं ब्रह्म न मुख्यमिति सम्बन्धः ॥
मुख्यब्रह्मप्राप्तावपि यथोक्तव्यपदेशा भविष्यन्तीत्याशङ्काह ।
सन्मात्रेति ॥ तदनुपपत्तेर्न तादृग्ब्रह्मशब्दमिति शेषः ॥ अनुप-
पत्तिमेव स्फोरयति । ब्रह्मैवेति ॥ तत्रेति मुख्यप्राप्तिरुच्यते । कस्य-
चिदपि सन्मात्रब्रह्मप्राप्तिरत्र नास्तीत्याशङ्काह । सर्वभेदेति ॥
वक्ष्यति षष्ठेऽध्याये श्रुतिरिति शेषः ॥ जीवस्य सन्मात्रब्रह्म पार-
मार्थिकं रूपश्चेदुपासकस्यापि न गतिरुचिता तस्यापि ब्रह्माति-
रिक्तस्वरूपाभावादित्याशङ्काह । न चेति ॥ एकत्वलक्षणा मार्गो
न दृष्टस्वेदवगमनाय नोपतिष्ठते । न हि ध्याननिष्ठस्यादृष्टमेकत्व-
गमनं वारयितुं पारयत्यज्ञानप्रतिबन्धात् । तस्य गमनभ्रान्तिस-
म्भवादित्यर्थः । यदा एकत्वलक्षणा मार्गो नावगतो न गमनाय

भा० इमं मानवं मनुष्यमन्धिनं मनोः सृष्टिलक्षणभावर्त्तं नाव-
 र्त्तन्ते। आवर्त्तन्तेऽस्मिन् जननमरणप्रवन्धचक्रारूढा घटीय-
 न्तवत् पुनः पुनरित्यावर्त्तस्त्वं न प्रतिपद्यन्ते। नावर्त्तन्त इति
 द्विरुक्तिः सफलाया विद्यायाः परिसमाप्तिप्रदर्शनार्था ॥ १५ ॥

रहस्यप्रकरणे प्रसङ्गत्वादारण्यकत्वसामान्याच्च यज्ञे चते
 उत्पन्ने व्याहृतयः प्रायश्चित्तार्था विधातव्याः । तद-
 भिन्नस्य चर्त्विजो ब्रह्मणो मौनमित्यात इदमारभ्यते ।

आ० मोक्षायोपस्थितो भवतीत्यर्थः ॥ तत्र प्रमाणमाह । स एनमिति ॥
 स परमात्मा प्रत्यक्त्वेनाज्ञातः सन्नेनमधिकारिणं मुक्तिप्रदानेन न
 पालयतीत्यर्थः । प्रकृतां गतिमुपसंहरति । एष इति ॥ गतिफलं
 निगमयति । एतेनेति ॥ इममिति विशेषणादनाद्यत्तिरस्मि-
 न्कल्पे । कल्पान्तरे त्वाद्यत्तिरिति सूच्यते ॥ आवर्त्तशब्दं व्याक-
 रोति । आवर्त्तन्त इति ॥ सफलाया यथोक्तगतिपूर्वकेन फलेन
 सहिताया इति यावत् । कार्यब्रह्मोपासनसमुच्चिता कारणब्र-
 ह्मोपासना यथोक्ता न विद्यासहिता विद्यात्र विवक्षिता तस्या
 इत्यर्थः ॥ १५ ॥

पूर्वोत्तरयन्त्रयोरसङ्गतिमाशङ्क्य प्रासङ्गिकीं सङ्गतिमाह ।
 रहस्यप्रकरण इति ॥ रहस्यमुपासनं तत्प्रकरणे विदुषां फलप्राप्तय
 मार्गोपदेशप्रसङ्गेन यज्ञस्य समाप्तिं गमनायानन्तरयन्त्रेण मार्गो-
 पदेशादस्ति सङ्गतिरित्यर्थः ॥ किञ्च पूर्वोत्तरयन्त्रयोरारण्यकत्वेन
 न समानत्वादपि सङ्गतिरस्तीत्याह । आरण्यकत्वेति ॥ किञ्चाभि-
 विषया विद्या प्रकृते यज्ञे वा सिद्धेऽस्मिसम्बन्धे यदि किमपि क्षत-
 मुत्पद्यते तदा प्रायश्चित्तार्था व्याहृतयो विधातव्या इत्यनन्तरं यन्त्र-
 प्रवृत्तिरिति सङ्गत्यन्तरमाह । यज्ञ इति ॥ प्रकृतायामुपासनायां
 मौनमङ्गीक्रियते वाग्व्यापारे विक्षिप्तचित्ततया ध्यानानुष्ठाना-
 सिद्धेः । ऋत्विग्विशेषस्य च प्रायश्चित्ताभिन्नस्य मौनमत्र विधीयते
 तेनास्ति मिथः सङ्गतिरित्याह । तदभिन्नस्येति ॥

उ० एष ह वै यज्ञो योऽयं पवत एष ह यन्नि-
दं सर्वं पुनाति यदेष यन्निदं सर्वं पुनाति

भा० एष ह वै एष वायुर्योऽयं पवतेऽयं यज्ञः । ह वै
इति प्रसिद्धार्थावद्योतकौ निपातौ । वायुप्रतिष्ठो हि
यज्ञः प्रसिद्धो श्रुतिषु । स्वाहा वातेधाः । अयं वै यज्ञो
योऽयं पवत इत्यादिश्रुतिभ्यः । वात एव हि चलनात्म-
कत्वात्क्रियासमवायी । वात एव यज्ञस्थारम्भकः । वातः
प्रतिष्ठेति च श्रवणात् । एष ह यन् गच्छन् चलन्निदं
सर्वं जगत् पुनाति पावयति शोधयति । न ह्यचलतः

आ० यज्ञस्य देवतोद्देशेन द्रव्यत्वागात्मकत्वात्क्रियायाश्च क्षणभङ्गिन्या
गतिमत्त्वायोगान्मार्गोपदेशासम्भवात्कथमाद्या सङ्गतिरित्या-
शङ्क्य गतिमत्त्वं सम्पादयितुं यज्ञस्य वायुरूपत्वमाह । एष
इत्यादिना ॥ यज्ञो वाय्वाश्रयो वाय्वात्मक इति श्रौती प्रसिद्धि-
स्तामेव प्रकटयति । वायुप्रतिष्ठ इति ॥ श्रुतीरुदाहरति ।
स्वाहेति ॥ स्वाहाकारमुच्चार्य वाते वायौ धीयते क्षिप्यते इति
वातेधा यज्ञः ॥ श्रुत्यन्तरमाह । अयमिति ॥ आदिशब्देन वाता-
द्यज्ञः प्रयुज्यतामिति श्रुतिर्गृह्यते ॥ आदर्शितश्रुतीनामर्थं सङ्गृ-
ह्णाति । वात इति ॥ यो यज्ञः क्रियासमवायी तत्समुदायात्मकः
स वायुरेव । इयोश्चलनात्मकत्वाविशेषात् । तस्माद्वायुप्रतिष्ठस्त-
दात्मको यज्ञ इत्यर्थः ॥ वायुप्रतिष्ठो यज्ञ इत्यत्र श्रुत्यन्तरमाह ।
वात एवेति ॥ पवनत्वश्रुत्याऽपि वायुयज्ञयोरैकत्वमाह ॥ एष ह
यन्निति ॥ विनाऽपि वायुं शुद्धिः सिद्ध्यतीत्याशङ्क्याह । न हीति ॥
अचलतो विहितक्रियामनुतिष्ठत इति यावत् । शुद्धिर्नाम दोष-
निरासः । स च निषिद्धं प्रत्यक्तुं यतमानस्य सिद्ध्यति । न तु
निषिद्धक्रियाद्यागोदासीनस्य दोषनिरासात्मिका शुद्धिः सम्भ-

उ० तस्मादेष एव यज्ञस्तस्य मनश्च वाक् च वर्त्तनी
॥ १ ॥ तयोरन्यतरां मनसा संस्करोति ब्रह्मा
वाचा होताऽध्वर्युरज्ञाताऽन्यतरां स यत्रोपा-
वृते प्रातरनुवाके पुरा परिधानीयाया ब्रह्मा

भा० शुद्धिरस्ति । दोषनिरसनं चलतो हि दृष्टं न स्थिरस्य ।
यद्यस्माच्च यन् एष इदं सर्वं पुनाति तस्मादेष एव यज्ञो
यत्पुनातीति । तस्यास्यैवं विशिष्टस्य यज्ञस्य वाक् च मन्त्रो-
च्चारणे व्यावृता । मगस्य यथाभूतार्थज्ञाने व्यावृता । ते
एते वाङ्मनसे वर्त्तनी मार्गा याभ्यां यज्ञस्तायमानः प्रव-
र्त्तते ते वर्त्तनी । प्राणापानपरिचलनवत्या हि वाच-
श्चित्तस्य चोत्तरोत्तरक्रमो यद्यज्ञ इति हि श्रुत्यन्तरं ।
अतो वाङ्मनसाभ्यां यज्ञो वर्त्तनीभ्यां वर्त्तत इति वाङ्मनसे
वर्त्तनी उच्येते यज्ञस्य । तयोर्वर्त्तन्योरन्यतरां वर्त्तनीं
मनसा विवेकज्ञानवता संस्करोति ब्रह्मा त्विग्वाचा वर्त्तन्या ।

आ० वति । चलनं वायुः । तस्माद्वायुरेव चलनद्वारा सर्वं जगत्पुना-
तीत्याह । दोषेति ॥

वायोरस्तु पावनत्वं प्रकृतं क्रियायातामत्याशङ्काह । यद्य-
स्मादिति ॥ वाय्वात्मना गतिविशिष्टस्य यज्ञस्य मार्गद्वयमुप-
दिशति । तस्येति ॥ एवं विशिष्टस्य पावनस्य वायुरूपस्येति
यावत् । यज्ञस्योक्तमार्गद्वयवैशिष्ट्ये सोपस्कारमैतरेयवाक्य-
मुदाहरति । प्राणेति ॥ प्राणापानाभ्यामुच्छ्वासनिश्वासाभ्यां परि-
चलनं विद्यते यस्यास्तस्या वाचश्चित्तस्य पूर्वापरभावक्रमेण
यज्ञः सम्पाद्यते । मनसा हि ध्यायन् वाचमभिव्याहरन् पूर्वाप-
रीयभावेन यज्ञं सम्पादयतीत्यर्थः । यज्ञस्य मार्गद्वयविशिष्ट-

उ० व्यववदति ॥ २ ॥ अन्यतरामेव वर्तनिः सः-
स्करोति हीयतेऽन्यतरा स यथैकापाद्ब्रजनूथो वै
केन चत्रेण वर्तमानो रिथत्येवमस्य यज्ञो रिथति
यज्ञः रिथन्तं यजमानोऽनुरिथति स इष्टा पापी-
यान् भवति ॥ ३ ॥ अथ यत्रोपाकृते प्रातरनु-

भा० होताऽध्वर्युरुद्गातेत्येते त्रयोऽष्टृत्विजोऽन्यतरां वाग्वर्त्तनीं
वर्त्तनीं वाचैव संस्कुर्वन्ति । तत्रैवं सति ते वाङ्मनसे वर्त्तनी
संस्कार्ये यज्ञे ॥

अथ स यत्र यस्मिन् काले उपाकृते प्रारब्धे प्रातरनु-
वाके शस्त्रे पुरा पूर्वं परिधानीयाया च्छत्रो ब्रह्मैतस्मि-
न्नन्तरे काले व्यववदति मौनं परित्यजति यदि तदान्य-
तरामेव वाग्वर्त्तनीं संस्करोति । ब्रह्मणा संस्क्रियमाणा
मनोवर्त्तनी हीयते विनश्यति छिद्नीभवत्यन्यतरा । स
यज्ञो वाग्वर्त्तन्यैवान्यतरया वर्त्तितुमशक्नुवद्विष्यति । कथ-
मिवेत्याह । स यथैकापात्पुरुषो ब्रजन् गच्छन्नध्वानं

आ० मुपसंहरति । अत इति ॥ तयोरन्योन्यमुपकार्योपकारकभावं
दर्शयति । तयोरिति ॥ वाचा सम्यक्प्रयुक्तयेति शेषः । संस्का-
तायां वाग्वर्त्तन्यान्तयैव यज्ञो निष्पन्ने भवतीत्याह । वाचैवेति ॥
किन्तर्हि मनोवर्त्तन्या संस्क्रियत इत्याशङ्क्याह । तत्रेति ॥ यज्ञस्य
द्वाभ्यां मार्गाभ्यां नीयमानत्वे पूर्वोक्तरीत्या स्थिते सतीति यावत् ॥

मनोवर्त्तन्याः संस्काराभावे प्रत्यवायं दर्शयति । अथेत्या-
दिना ॥ मनो वर्त्तनी ब्रह्मणा वाग्वर्त्तनी च होतृप्रभृतिभिः संस्का-
र्येति व्यवस्थान्तरमित्यर्थः । स ब्रह्मत्यन्वयं सूचयति । ब्रह्मेति ॥
पुनरुक्तिस्तस्य क्रियापदेन सम्बन्धोक्तनार्था । एतस्मिन्नन्तरे

उ० वाक्वे न पुरा परिधानीयाया ब्रह्मा व्यववदत्युभे
 एव वर्त्तनी संस्कुर्वन्ति न हीयतेऽन्यतरा
 ॥ ४ ॥ स यथोभयपाद्भुजनुथो वोभाभ्यां चक्राभ्यां
 वर्त्तमानः प्रतितिष्ठत्येवमस्य यज्ञः प्रतितिष्ठति
 यज्ञं प्रतितिष्ठन्तं यजमानोऽनु प्रतितिष्ठति स
 दृष्ट्वा श्रेयान् भवति ॥ ५ ॥ १६ ॥

भा० रिष्यति । रथो वैकेन चक्रेण वर्त्तमानो गच्छन्निष्यत्येव-
 मस्य यजमानस्य ब्रह्मणा यज्ञो रिष्यति विनश्यति । यज्ञं
 रिष्यन्तं यजमानोऽनुरिष्यति । यज्ञप्राणो हि यजमानः ।
 अतो युक्तो यज्ञरेषे रेषस्तस्य । स तं यज्ञमिद्धा तादृशं
 पापीयान्पापतरो भवति ॥ अथ पुनर्यत्र ब्रह्मा विदा-
 न्मौनं परिगृह्य वाग्विभर्गमकुर्वन्वर्त्तते यावत्परिधानी-
 याया न व्यववदति । तथैव ते सर्व्वर्त्विज उभे एव
 वर्त्तनी संस्कुर्वन्ति न हीयतेऽन्यतरापि ॥ किमेवेत्याह ।
 पूर्व्वोक्तविपरीतौ दृष्टान्तौ । एवमस्य यजमानस्य यज्ञः

आ० काले प्रातरनुवाकः शस्त्रमारभ्य तत्परिसमाप्तेरन्तरावस्थायामि-
 त्यर्थः । वाचो होत्रादिभिः संस्कार्य्यत्वमस्तु । मनसश्च ब्रह्मसं-
 स्कार्य्यत्वं माभूदेतावता यज्ञस्य किमायातमित्याशङ्क्याह । स
 यज्ञ इति ॥ यज्ञ भ्रंशमेवाकाङ्क्षाद्वारा व्युत्पादयति । कथमि-
 त्यादिना ॥

नाशेऽपि यज्ञस्य यजमानस्य किमायातमित्याशङ्क्याह । यज्ञ-
 प्राणो हीति ॥ वाग्वर्त्तनी संस्काराभावेऽपि तुल्यो दोषः ॥ मौनगुणं
 दर्शयति । अथ पुनरिति ॥ तथैव सम्यगनुष्ठातार इति यावत् ।

उ० प्रजापतिर्लोकानभ्यतपत्तेषां तप्यमानानां
रसान् प्राबृहदग्निं पृथिव्या वायुमन्तरिक्षादादित्यं
दिवः ॥ १ ॥ स एतास्तिस्त्रो देवता अभ्यतप-
त्तासां तप्यमानानां रसान् प्राबृहदग्नेऽर्च्यो वा-
योर्यजूंषि सामादित्यात् ॥ २ ॥ स एतां त्रयीं

भा० स्ववर्त्तनीभ्यां वर्त्तमानः प्रतितिष्ठति स्वेजात्मनाऽविनश्यन्
वर्त्तत इत्यर्थः । यज्ञं प्रतितिष्ठन्तं यजमानो ऽनु प्रतितिष्ठति
एवं मौनो विज्ञानवद्ब्रह्मोपेतं यज्ञमिष्टा श्रेयान् भवति
श्रेष्ठो भवतीत्यर्थः ॥ १६ ॥

अत्र ब्रह्मणो मौनं विहितं । तद्रेषे ब्रह्मत्वकर्मणि चा-
यान्यस्मिंश्च हौत्रादिकर्मारेपे व्याहृतिर्होमः प्रायश्चित्त-
मिति । तदर्थं व्याहृतयो विधातव्या इत्याह । प्रजापति-
र्लोकानभ्यतपत्तेषां लोकानुद्दिश्य तत्र सारजिघृक्षया ध्यानल-
क्षणं तपश्चचार । तेषां तप्यमानानां लोकानां रसान्सार-
रूपान् प्राबृहदुद्धृतवान् जग्राहेत्यर्थः । कान् । अग्निं रसं
पृथिव्याः । वायुमन्तरिक्षात् । आदित्यं दिवः । पुनरप्येव-

आ० तथा सति ब्रह्मा चान्ये चत्विर्जोऽपि वर्त्तन्त्यौ संस्कुर्वन्त्येवेत्याह ।
नेति॥वर्त्तनीद्वयसंस्कारे किं स्यादित्यपेक्षायामाह । एवमिति॥१६॥

नित्यानुष्ठानमुक्त्वा नैमित्तिकप्रायश्चित्तविधानार्थमुपक्रमते ।
अत्रेति ॥ तद्गुणं ब्रह्मणो मौनभंशे सतीति यावत् । रसान्
विशेषतो ज्ञातुं पृच्छति । कानिति ॥ एवं यथा लोकानभ्यतपत
तथेति यावत् । जग्राहेति सम्बन्धः । तदेव विदुषोति

उ० विद्यामभ्यतपत्स्यास्तप्यमानाया रसान्प्राबृहद्भू-
रित्यृग्भ्यो भुवरिति यजुर्भ्यः स्वरिति सामभ्यः
॥ ३ ॥ तद्यद्युक्तो रिथेद्भूः स्वाहेति गार्हपत्ये जुहु-
यादृचामेव तद्रसेनर्चीं वीर्येणर्चीं यज्ञस्य विरि-
ष्टं सन्दधाति ॥ ४ ॥ अथ यदि यजुष्टो रिथे-
द्भुवः स्वाहेति दक्षिणाग्नौ जुहुयाद्यजुषामेव
तद्रसेन यजुषां वीर्येण यजुषां यज्ञस्य विरिष्टं

भा० मेवमन्याद्याः । स एतास्तिस्त्रो देवता उद्दिश्याभ्यतपत् ।
ततोऽपि सारं रसं त्रयोविद्यां जग्राह तां पुनरभ्यतपत्त्रयीं
विद्यां । तस्यास्तप्यमानाया रसं भूरिति व्याहृतिमृग्भ्यो
जग्राह । भुवरिति व्याहृतिं यजुर्भ्यः । स्वरिति व्याहृतिं
सामभ्यः । अत एव लोकदेववेदरसा महाव्याहृतयः ॥
अतस्तत्तत्र यज्ञे यद्युक्तः ऋक्सम्बन्धादृङ्गिमित्तं रिथेद्यज्ञः
क्षतं प्राप्नुयाद्भूः स्वाहेति गार्हपत्ये जुहुयात् । सा तत्र
प्रायश्चित्तिः ॥

कथमृचामेव तदिति क्रियाविशेषणं रसेनर्चीं वीर्ये-
णौजसा ऋचां यज्ञस्य ऋक्सम्बन्धिना यज्ञस्य विरिष्टं

चा० भूरिति ॥ व्याहृतिमित्यादिना प्रथमोऽतःशब्दो यत इत्यस्मि-
न्नर्थे यद्युक्त इति ऋक्शब्दस्तस्मिन्नक्तः ॥

प्रायश्चित्तमेवाकाङ्क्षापूर्वकं विदुष्येति । कथमित्यादिना ॥
क्रियाविशेषणमिति यज्ञस्य क्षतं सन्दधातीति यत्तदृचामेव
रसेन सन्दधातीत्यर्थः । औजसा सन्दधातीति सम्बन्धः । तथा
च सति यद्योक्ते साधने सतीत्यर्थः ॥ यथा पूर्वस्मिन् प्रायश्चित्ते

उ० सन्दधाति ॥ ५ ॥ अथ यदि सामंतो रिषेत्स्वः
स्वाहेत्याहवनीये जुहुयात्साम्नामेव तद्रसेन साम्नां
वीर्येण साम्नां यज्ञस्य विरिष्टं सन्दधाति ॥ ६ ॥

तद्यथा लवणेन सुवर्णं सन्दध्यात्सुवर्णेन रज-
तं रजतेन त्रपु त्रपुणा सीसं सीसेन लोहं
लोहेन दारु दारु चर्मणा ॥ ७ ॥ एवमेषां लोका-

भा० विच्छिन्नं चतरूपमुत्पन्नं सन्दधाति प्रतिसन्धत्ते ॥ अथ
यदि यजुष्टो यजुर्निर्मितं रिषेद्भुवः स्वहेतिदक्षिणाग्नौ
जुहुयात् ॥ तथा सामनिमित्ते रिषेत् स्वः स्वाहेत्याहवनीये
जुहुयात् । तथा पूर्ववद्यज्ञं सन्दधाति ब्रह्मनिमित्ते तु रेषे
त्रिष्वग्निषु तिसृभिर्व्याहृतिभिर्जुहुयात् ॥

त्रय्या हि विद्यायाः स रेपः । अथ केन ब्रह्मत्वमित्यन-
यैव त्रय्या विद्ययेति श्रुतेः । न्यायान्तरं वा मृग्यं ब्रह्मत्व-
निमित्ते रेपे ॥ तद्यथा लवणेन सुवर्णं सन्दध्यात् । चारेण
टङ्कणादिना खरेषु मृदुत्वकरं हि तत् । सुवर्णेन रज-

आ० यज्ञस्य क्षतमिव रसेन सन्दधाति ॥ तथा द्वितीयतृतीयप्राय-
श्चित्तयोरपि यजुषां साम्नाञ्च रसेनाध्वर्युर्दूता च तत्क्षतं
सन्धत्त इत्याह । पूर्ववदिति ॥ द्वात्राद्यपराधाधीनयज्ञध्वंसं
प्रायश्चित्तमुक्त्वा ब्रह्मापराधकृते यज्ञनाशे किं प्रायश्चित्तमित्या-
शङ्क्याह । ब्रह्मेति ॥

अथ यथोक्तप्रायश्चित्ते लिङ्गं दर्शयति । त्रय्या हीति ॥ ब्रह्म-
णस्त्रयीसारत्वे प्रमाणमाह । अथ केनेति ॥ साधारणकार्यस्य
साधारणसामग्रीजन्यत्वनिवमादेदत्रयसाधारणे ब्रह्मत्वे वेदत्र-
यसाधारणमेव प्रायश्चित्तं वाच्यमित्येको न्यायो दर्शितः । सम्प्र-

उ० नामासां देवतानामस्यास्त्रया विद्याया वीर्येण
यज्ञस्य विरिष्टं सन्दधाति भेषजकृतो ह वा
एष यज्ञो यत्रैवंविद्ब्रह्मा भवति ॥ ८॥ एष ह वा

भा० तमश्चक्षुसन्धानं सन्दधात् रजतेन तथा चपु चपुणा सीसं
सीसेन लोहं लोहेन दारु दारु चर्मणा चर्मबन्धनेन ॥
एवमेषां लोकानामासां देवतानामस्यास्त्रया विद्याया
वीर्येण रसाख्येनौजसा यज्ञस्य विरिष्टं सन्दधाति । भेष-
जकृतो ह वा एष यज्ञः । रोगार्त्त इव पुमांश्चिकित्स-
केन सुशिक्षितेनैष यज्ञो भवति । कोऽसौ यत्र यस्मिन्यज्ञे
एवंविद्यथोक्तव्याहृतिहोमप्रायश्चित्तविद्ब्रह्मर्त्विग्भवति स
यज्ञ इत्यर्थः ॥ किञ्चैष ह वा उदक्प्रवण उदङ्गिन्मो

सा० त्यजस्यैव वेदैकत्वप्रसिद्धेर्ब्रह्मणः सर्ववेदार्थाभिन्नस्य ज्ञानमाहा-
त्म्येनैव दोषनिरासान्नान्यत्प्रायश्चित्तं विधेयमिति न्यायान्तरमाह ।
न्यायान्तरं वेति ॥ वस्तुस्वभाववैचित्र्यादुत्पन्नस्यापि क्षतस्य केन-
चित्सन्धानं भवतीत्यत्र दृष्टान्तमाह । तद्यथेत्यादिना ॥ किन्तत्र
साधनमिति तद्दर्शयति । क्षारेणेति ॥ खरे सुवर्णे वज्रिसंयुक्ते
द्रवोभूते क्षारप्रक्षेपेण टङ्गादिना मृदुकरणं मिथोऽवयवसंयो-
जनं सन्धानं प्रसिद्धमित्यर्थः । रजतं सुवर्णेन खरसतस्तावद-
शक्यं सन्धानं तथापि वज्रिसंयोगपूर्वकं पूर्ववदेव तत्रापि
प्रसिद्धं सन्धानमित्याह । सुवर्णेति ॥ रजतेनेत्यादावपि यथोक्तं
द्रष्टव्यं । सन्दधाति ब्रह्मेति शेषः । भेषजेनेव कृतः संस्कृत इति
यावत् ॥

तदेव रुफुटयति । रोगार्त्त इति ॥ भवति संस्कृत इति शेषः ।
इतस्त्रैवंविदा ब्रह्मणा भवितव्यमित्याह किञ्चेति ॥ गाथा-
शब्दो गायत्र्यादिक्वन्देव्यतिरिक्तक्वन्देविषयः । यतो यतः प्रदे-

उ० उदक्प्रवणो यज्ञो यत्रैवंविद्ब्रह्मा भवत्येवंविदं
ह वा एषा ब्रह्माणमनुगाथा यतो यत आवर्तते
तत्तद्गच्छति ॥ ६ ॥ मानवो ब्रह्मैवैक ऋत्विक्कुरुन-
श्चाऽभिरक्षत्येवंविद् वै ब्रह्मा यज्ञं यजमानं
सर्वांश्चत्विजोऽभिरक्षति तस्मादेवंविदमेव

भा० दक्षिणोच्चायो यज्ञो भवति । उत्तरभागं प्रति हेतुरि-
त्यर्थः । यत्रैवंविद्ब्रह्मा भवत्येवंविदं ह वै ब्रह्माणमृत्विजं
प्रत्येषानुगाथा ब्रह्मणः स्तुतिपरा । यतो यत आवर्तते
कर्म्म प्रदेशात् । चत्विजां यज्ञः क्षतीभवंस्तत्तद्यज्ञस्य
क्षतरूपं प्रतिसन्दधत्प्रायश्चित्तेन गच्छति परिपालयती-
त्येतन्मानवो ब्रह्मा । मौनाचरणान्मननाद्वा ज्ञानवत्त्वा-
त्ततो ब्रह्मैवैकत्विक्कुरुन् कर्तृन् ॥

योऽङ्गुनारूढानश्वा वडवा यथाऽभिरक्षत्येवंविदु ह
वै ब्रह्मा यज्ञं यजमानं सर्वांश्चत्विजोऽभिरक्षति तत्कृतदा-
षापनयनात् । यत एवं विशिष्टो ब्रह्मा विदांस्तस्मादेवं-

आ० शात्कर्म्म आवर्तत इत्युक्तं विवक्ष्यति । ऋत्विजामिति ॥ यत्र
यत्र प्रदेशे यज्ञस्य क्षतिरध्वर्युप्रभृतीनामभवत्तत्र तत्र यज्ञस्य
क्षतरूपं प्रायश्चित्तेन प्रतिसन्धानात् ब्रह्मा कर्तृन् परिपालयतीति
सम्बन्धः ॥ ऋत्विजि ब्रह्मणि मानवशब्दप्रवृत्तौ निमित्तद्वयमाह ।
मौनेति ॥ ज्ञानातिशयस्तच्छब्दार्थः । कर्तृन्भिरक्षयतीति सम्बन्धः ॥

उक्तमर्थं दृष्टान्तेन प्रकटयति । योऽङ्गुनित्यादिना ॥ प्रकरणा-
र्थमुपसंहरति । एवमिति ॥ १७ ॥ ॥ इति श्रीमत्परमहंस-

उ० ब्रह्माणं कुर्वीत नानेवंविदं नानेवंविदं ॥ १० ॥
 ॥ १७ ॥ इति छान्दोग्योपनिषदि चतुर्थः प्रपा-
 ठकः समाप्तः ॥ ४ ॥

भा० विदमेव यथोक्तव्याहृत्यादिविदं ब्रह्माणं कुर्वीतेति ।
 नानेवंविदं कदाचनेति । द्विरभ्यासोऽध्यायसमाप्त्यर्थः ॥
 १७ ॥ इति श्रीमद्भगवद्गीतादशोऽध्यायसमाप्त्यर्थः
 परिव्राजकाचार्यस्य श्रीमच्छङ्करभगवतः कृतौ छान्दोग्यो-
 पनिषदिवरणे चतुर्थः प्रपाठकः समाप्तः ॥ ४ ॥

आ० परिव्राजकाचार्यः श्रीशुद्धानन्दपूज्यपादशिष्यभगवदानन्दज्ञान-
 कृतायां छान्दोग्योपनिषद्भाष्यटीकायां चतुर्थः प्रपाठकः समाप्तः
 ॥ ४ ॥

उ० ॥ ॐ ॥ यो ह वै ज्येष्ठश्च श्रेष्ठश्च वेद ज्येष्ठश्च ह
वै श्रेष्ठश्च भवति प्राणो वाव ज्येष्ठश्च श्रेष्ठश्च ॥ १ ॥

भा० ॥ ॐ ॥ सगुणब्रह्मविद्याया उत्तरा गतिरुक्ता । अथेदानों
पञ्चमेऽध्याये पञ्चाग्निविदे गृहस्थस्य ऊर्ध्वरेतमाञ्च अङ्गा-
लूनां विद्यान्तरशीलिनां तामेव गतिमनूद्यान्या दक्षिण-
दिक्स्वम्बिनी केवलकर्मिणां धूमादिलक्षणा पुनरावृत्ति-
रूपा तृतीया च । ततः कष्टतरा संसारगतिर्वैराग्य-
हेतोर्वक्तव्येत्यारभ्यते । प्राणः श्रेष्ठो वागादिभ्यः प्राणो
वाव संवर्ग इत्यादि च ब्रह्मशोऽतीते ग्रन्थे प्राणग्रहणं कृतं
स कथं श्रेष्ठो वागादिषु सर्वैः संहत्यकारित्वाविशेषे

आ० ॥ ॐ ॥ श्रीगणेशाय नमः ॥ वृत्तमनूद्य वर्त्तिष्यमाणाध्यायस्य
सङ्गतिं सङ्गिरते । सगुणेति ॥ विद्यान्तरं पञ्चाग्निविद्यातिरिक्ता
सगुणविद्या । तच्छीलिनां तन्निष्ठानामिति यावत् ॥ तामेव
गतिमर्चिरादिलक्षणामित्यर्थः ॥ ततो गतिद्वयात्तृतीया विद्या-
कर्मरहितानामिति शेषः ॥ अथ क्रमेण मुक्तिसम्भवादुत्तरा
गतिरुच्यतां किमिति दक्षिणा तृतीया च संसाररूपा गतिरिति
निवृत्त्या व्यपदिश्यते तत्राह । कष्टतरेति ॥ सगुणब्रह्मविद्या-
वतामर्चिराद्यां गतिमुक्ता समुचितानामसमुचितानां कर्मणां
संसारगतिप्रभेदरूपं फलं वक्तुमयमारम्भ इत्यर्थः । कर्मवि-
धिञ्च धनसम्पत्तौ सत्यां भवति । तत्सम्पत्तिश्च ब्राह्मणस्य श्रेष्ठे
सत्येव सम्भवतीति श्रेष्ठसिद्धये प्राणोपासनं पूर्व्वानुक्तं वक्त-
व्यमित्यनन्तरग्रन्थसङ्गतिं वदन् प्रसङ्गं करोति । प्राणः श्रेष्ठ
इत्यादिना ॥ प्राणो ब्रह्मेत्यादिवाक्यमादिशब्दार्थः । उदाहृता-
नुदाहृतश्रुत्यन्तरसमुच्चयार्थश्चकारः । प्राणस्य वागादिभ्यः श्रेष्ठ-
मुक्तमाक्षिपति । कथमिति ॥ सर्वैर्वैवागादिभिः संहत्य प्राणस्य

उ० यो ह वै वसिष्ठं वेद वसिष्ठो ह स्वानां
भवति वाग्वाव वसिष्ठः ॥ २ ॥ यो ह वै प्रतिष्ठां

भा० कथञ्च तस्योपासनमिति तस्य श्रेष्ठत्वादिगुणविधित्वया
इदमनन्तरमारभ्यते ॥

यो ह वै कश्चिज्ज्येष्ठश्च प्रथमं वयसा श्रेष्ठश्च गुणै-
रभ्यधिकं वेद स ज्येष्ठश्च ह वै श्रेष्ठश्च भवति । फलेन
पुरुषं प्रलोभ्याभिमुखीकृत्याह । प्राणो वाव ज्येष्ठश्च
वयसा वागादिभ्यः । गर्भस्थे हि पुरुषे प्राणस्य वृत्तिर्वागा-
दिभ्यः पूर्वं लब्धात्मिका भवति । यथा गर्भो विवर्द्धते
चक्षुरादिस्थानावयवनिष्पत्तौ सत्यां पश्चाद्वागादीनां
वृत्तिलाभ इति प्राणो ज्येष्ठो वयसा भवति । श्रेष्ठत्वन्तु

आ० कार्यकरत्वे सम्प्रतिपन्ने स एव कथं श्रेष्ठो निर्द्धार्यते तेषाम-
न्यतमस्यैव श्रेष्ठं किं न स्यादित्यर्थः ॥

तस्यैवोपास्यतया श्रेष्ठमाशङ्क्य वागादीनामन्यतमस्योपास्य-
त्वमपास्य प्राणस्यैव नोपास्यत्वं हेत्वभावादित्याक्षेपान्तरमाह ।
कथञ्चेति ॥ प्राणस्य श्रेष्ठत्वं ज्येष्ठत्वमित्यादिगुणविधानार्थमेव
तावत् प्रथममारभ्यते । यो ह वै ज्येष्ठश्चेत्याद्यचोद्यं परिहरति ।
प्रथममिति ॥ प्राणस्यैवोपासनं न वागादीनामित्येतदनन्तर-
मारभ्यते । अथ ह प्राण उच्चिक्रमिष्यन् इत्यादिनेति ॥ द्वितीयं
चोद्यमुद्धरति ॥ इदमनन्तरमिति ॥ कोऽसौ ज्येष्ठत्वश्रेष्ठत्वगुणो
वेदितव्य इत्याह । फलेनेति ॥ कुतो वागादिभ्यो ज्येष्ठं प्राणस्य
प्रतीतं । सर्व्वे हि वागादयः सप्राणाः सदैव गर्भस्थे स्वेतो वृत्ति-
भागिनो भवन्ति तत्राह । गर्भस्थे हीति ॥ तत्र गर्भविट्त्रि-
दर्शनं प्रमाणयति । यथेति ॥ कदा तर्हि वागादीनां वृत्तिला-
भस्तत्राह । चक्षुरादीति ॥ प्राणस्य श्रेष्ठं प्रतिपादितं निग-

वेद प्रति ह तिष्ठत्यस्मिंश्च लोकेऽमुष्मिंश्च
 उ० चक्षुर्वीव प्रतिष्ठा ॥ ३ ॥ यो ह वै सम्पदं वेद
 संहस्मैकामाः पद्यन्ते देवाश्च मानुषाश्च श्रेत्रं
 वाव सम्पत् ॥ ४ ॥ यो ह वा आयतनं वेदायतनं

भा० प्रतिपादयिष्यति सुहय इत्यादिनिदर्शनेन । अतः प्राण
 एव ज्येष्ठः श्रेष्ठश्चास्मिन् कार्यकारणसङ्घाते ॥

यो ह वै वसिष्ठं वसिष्ठतममाच्छादयित्तमं वसु-
 मत्तमं वायोर्वेद स तथैव वसिष्ठो ह भवति स्वानां
 ज्ञातीनां । कस्तर्हि वसिष्ठ इत्याह । वाग्वाव वसिष्ठो वाग्मि-
 नो हि पुरुषा वसन्ति अभिभवन्त्यन्यान् वसुमत्तमांश्चातो
 वाग्वसिष्ठः । यो ह वै प्रतिष्ठां वेद स चास्मिन् लोकेऽमु-
 ष्मिंश्च परे प्रति तिष्ठति ह । तर्हि का प्रतिष्ठेत्याह । चक्षु-
 र्वाव प्रतिष्ठा । चक्षुषा हि पश्यन् समे च दुर्गे च प्रतितिष्ठति
 यस्मादतः प्रतिष्ठा चक्षुः । यो ह वै सम्पदं वेद तस्मा
 अस्मै देवाश्च मानुषाश्च कामाः सम्पद्यन्ते तर्हि का सम्प-

क्षा० मयति । इति प्राण इति ॥ गुणद्वयमुपास्यत्वाय दर्शितं निगमयति ।
 अत इति ॥

तदर्थत्वेनैव गुणान्तरं दर्शयति । यो ह वा इति ॥ वसुमत्तमं
 धनवत्त्वादन्वेषां निवासकारणमित्यर्थः । तथैवेत्युपासनानुसा-
 रेणेति यावत् । वसिष्ठो ह भवतीति वासयिता चेत्यर्थः ॥
 वाचो वसिष्ठत्वं समर्थयते । वाग्मिनो हीति ॥ वसुमत्तमाश्च
 तेनान्यान्निवासयन्तीति शेषः ॥ गुणान्तरमाधानाद्योपदिशति ।
 यो ह्वेति ॥ प्रतिष्ठात्वं चक्षुषो विशदयति । चक्षुषा हीति ॥

उ० ह स्वानां भवति मनो ह वा आयतनं ॥ ४ ॥
 अथ ह प्राणा अहं श्रेयसि व्यूदिरेह श्रेयानस्म्यहं श्रेयानस्मीति ते ह प्राणाः प्रजा-
 पतिं पितरमेत्योचुर्भगवन् को नः श्रेष्ठ इति

भा० दित्याह । ओत्रं वाव सम्पत् । यस्माच्छ्रोत्रेण वेदं गृह्णन्ते
 तदर्थविज्ञानञ्च ततः कर्माणि क्रियन्ते ततः कामं सम्पदि-
 त्येवं कामसम्पद्धेतुत्वात् । ओत्रं वाव सम्पत् । यो ह वा आय-
 तनं वेदायतनं स्वानां भवति । मनो ह वा आयतनं ॥
 इन्द्रियोपहतानां विषयाणां भोक्तृथानां प्रत्ययरू-
 पाणां मन आयतनमाश्रयः । अतो मनो ह वा आय-
 तनमित्युक्तं । अथ ह प्राणा एवं यथोक्तगुणाः सन्तोऽहं
 श्रेयस्यहं श्रेयानस्म्यहं श्रेयानस्मीति एतस्मिन् प्रयोजने
 व्यूदिरे नाना विरुद्धादिरे उक्तवन्तस्ते ह ते हैवं
 विवदमाना आत्मनः श्रेष्ठत्वविज्ञानाय प्रजापतिं पितरं
 जनयितारं कञ्चिदेत्योचुर्भगवन्तो हे भगवन् को नोऽस्माकं
 मध्ये श्रेष्ठोऽभ्यधिको गुणैरित्येवं पृष्ठवन्तः । तान् पितोवाच
 ह यस्मिन् वो युष्माकं मध्ये उत्क्रान्ते शरीरमिदं पापिष्ठ-

गुणान्तरमाह । यो ह वा इति ॥ दैवाः कामाः स्वर्गादयो वा
 मानुषाः पञ्चादयः । श्रोत्रस्य सम्पत्त्वं साधयति । यस्मादिति ॥
 इत्येवं यस्मात्तस्मादिति योजना ॥ सम्पति गुणान्तरमाह । यो
 हेति ॥ कथं पुनरायतनत्वं मनसः सिद्धमित्यत आह । इन्द्रि-
 योपहतानामिति ॥ यथोक्ता गुणा मुख्यप्राणगामिनः प्रत्येकं

उ० तान् होवाच यस्मिन् व उत्क्रान्ते शरीरं पापि-
 ष्ठतरमिव दृश्येत स वः श्रेष्ठ इति ॥ ७ ॥
 सा ह वागुच्चक्राम सा संवत्सरं प्रोथ पर्य्ये-
 त्योवाच कथमशक्तर्ते मज्जीवितुमिति यथा
 कला अवदन्तः प्राणन्तः प्राणेन पश्यन्तश्चक्षुषा
 शृण्वन्तः श्रोत्रेण ध्यायन्तो मनसैवमिति प्रविवेश
 ह वाक् ॥ ८ ॥ चक्षुर्होच्चक्राम तत्संवत्सरं प्रोथ
 पर्य्येत्योवाच कथमशक्तर्ते मज्जीवितुमिति यथा
 ऽन्धा अपश्यन्तः प्राणन्तः प्राणेन वदन्तो वाचा
 शृण्वन्तः श्रोत्रेण ध्यायन्तो मनसैवमिति प्रविवेश

भा० मिवातिशयेन जीवितोऽपि समुत्क्रान्तप्राणं ततोऽपि पापि-
 ष्ठतरमेवातिशयेन दृश्येत । कुणपमसृश्यमशुचि दृश्येत स
 वो युष्माकं श्रेष्ठ इत्यवोचत् काका तद्दुःखं परिजिहीर्षुः ।

तथोक्तेषु पित्रा प्राणेषु सा ह वागुच्चक्रामोत्क्रान्तवती ।
 सा चोत्क्रम्य संवत्सरमात्रं प्रोथ स्वव्यापारान्निवृत्ता सती
 पुनः पर्य्येत्येतरान् प्राणानुवाच कथं केन प्रकारेण अशक्त
 शक्तवन्तो यूयं मदृते मां विना जीवितुं धारयितुमात्मान-

आ० वागादिषु भवन्तीति वक्तृमाख्यायिकां प्रणयति । अथेति ॥
 कश्चिद्विराजं कश्यपादीनामन्यतमं वेत्यर्थः । शरीरस्य पापि-
 ष्ठत्वं पापकार्यप्रधानत्वं । इवशब्दोऽवधारणार्थः ॥ उक्तमेवार्थं
 सङ्क्षिप्याह । कुपणमिति ॥ त्यक्तप्राणं श्वरूपमिति यावत् ॥
 ननु प्रजापतिः सर्व्वज्ञो मुख्यमेव प्राणं किमिति श्रेष्ठं नाभि-

उ० ह चक्षुः ॥ ९ ॥ श्रोत्रं होच्चक्राम तत्संवत्सरं
 पर्येत्योवाच कथमशक्तर्ते मज्जीवितुमिति यथा
 बधिरा अशृण्वन्तः प्राणन्तः प्राणेन वदन्तो वाचा
 पश्यन्तश्चक्षुषा ध्यायन्तो मनसैवमिति प्रविवेश ह
 श्रोत्रं ॥ १० ॥ मनो होच्चक्राम तत्संवत्सरं प्रोथ
 पर्येत्योवाच कथमशक्तर्ते मज्जीवितुमिति यथा
 बाला अमनसः प्राणन्तः प्राणेन वदन्तो वाचा
 पश्यन्तश्चक्षुषा शृण्वन्तः श्रोत्रेणैवमिति प्रविवेश ह
 मनः ॥ ११ ॥ अथ ह प्राण उच्चिक्रमिष्यन्त्स यथा
 सुहयः पङ्कशशङ्खान् सङ्घिदेदेवमितरान् प्राणान्
 समखिदत्तं हाभिसमेत्योचुर्भगवन्नेधि त्वन्नः श्रेष्ठो

भा० मिति ते होचुर्यथा कला इत्यादि । कला मूला यथा लोकेऽ
 वदन्तो वाचा जीवन्ति । कथं । प्राणान्तः प्राणेन पश्यन्त-
 श्चक्षुषा शृण्वन्तः श्रोत्रेण ध्यायन्तो मनसा सर्व्वकरणचेष्टां
 कुर्व्वन्त इत्यर्थः । एवं वयमजीविष्येत्यर्थः । आत्मनोऽश्रेष्ठतां
 प्राणेषु बुद्ध्या प्रविवेश ह वाक् पुनः स्वव्यापारे प्रवृत्ता बभू-
 वेत्यर्थः । समानमन्यत् । चक्षुर्ह उच्चक्राम श्रोत्रं होच्चक्राम
 मनो होच्चक्रामेत्यादि । यथा बालाऽमनसः अप्ररूढमनस

आ० वदति तत्राह । काक्केति ॥ चर्यं श्रेष्ठ इत्युक्ते एतेषां वागादीनां
 दुःखं तत्परिहर्तुमिच्छन् प्रजापतिः स्वरभङ्गोपायविशेषेण श्रेष्ठ-
 त्वमुक्तवान्न स्पुटमित्यर्थः ॥ अन्यदित्यस्य विधयमाह । चक्षुरिति ॥

उ० ऽसि भोत्क्रमीरिति ॥ १२ ॥ अथ हैनं वागु-
वाच दहं वसिष्ठाऽस्मि त्वं तद्वसिष्ठोऽसीत्यथ हैनं
चक्षुरुवाच यदहं प्रतिष्ठास्मि त्वं तत्प्रतिष्ठासीति
॥ १३ ॥ अथ हैनं श्रोत्रमुवाच यदहं सम्प-

भा० इत्यर्थः ॥ एवं परीक्षितेषु वागादिष्वथानन्तरं ह स मुख्यः
प्राण उच्चिक्रमिष्यन्नुत्क्रान्तुमिच्छन्किमकरोदित्युच्यते ।
यथा लोके सुहयः शोभनोऽश्वः पङ्चीशशङ्खून् पाद-
बन्धनकीलान् परीक्षणायारूढेन कशया हतः सन्
सङ्घिदेत् समुत्खनेत् समुत्पाटयेत् एवमितरान् वागा-
दीन्समुत्खिदत् समुद्धृतवान् । ते प्राणाः सञ्चालिताः
सन्तः स्वस्थाने स्थातुमनुत्सहमाना अभिसमेत्य मुख्यं प्राणं
तमूचुर्हे भगवन् एधि भवनः स्वामी यस्मात्त्वं नोऽस्माकं
श्रेष्ठोऽसि मा चास्मद्देहादुत्क्रमीरिति । अथ हैनं वागादयः
प्राणस्य श्रेष्ठत्वं कार्येणापादयन्त आङ्गवर्लिमिव हरन्तो
राज्ञो विशः । कथं वाक् तावदुवाच यदहं वसिष्ठाऽस्मि
यदिति क्रियाविशेषणं । यद्वसिष्ठत्वगुणासीत्यर्थः । त्वं तद्व-
सिष्ठस्तेन वसिष्ठत्वगुणेन त्वं तद्वसिष्ठोऽसि तद्गुणस्त्वमित्यर्थः ॥

आ० बालानामपि बहिरन्तरिन्द्रियत्वाविशेषात्कथममनस इति विशे-
षणमत आह । अप्ररूढेति ॥ परीक्षितेषु श्रेष्ठतारहितेषु निरूप्यो-
पनिश्चितेष्वित्येतत्पदनशीलाः पादास्तेषां संहतिः पङ्क्तिस्तस्या
ईशा नियामका शङ्खवो वर्ष्मविकारश्चान्दसः । तान्यथोक्तानश्चो
युगपदुत्पाटयेत् ॥ अथेति दृष्टान्तमुक्त्वा दार्ष्टान्तिकमाह । एवमि-
ति ॥ मयि श्रेयत्वधीर्युग्राक्रमस्तीति कथं ज्ञातुं शक्यमित्याशङ्क्याह ।

उ० दस्मि त्वं तत्सम्पदसीत्यथ हैनं मन उवाच यद-
हमायतनमस्मि त्वं तदायनमसीति ॥ १४ ॥ न वै
वाचो न चक्षुःषि न श्रोत्राणि न मनाःसी-

भा० अथवा तच्छब्दोऽपि क्रियाविशेषण एव । तत्त्वतस्त्वदी-
योऽसौ वसिष्ठत्वगुणोऽज्ञानान्ममेति मयाभिमत इत्येतत् ।
तद्योत्तरेषु योज्यं चक्षुःश्रोत्रमनःसु श्रुतेरिदं वचो युक्तमिदं
वागादिभिर्मुखं प्राणं प्रत्यभिहितं यस्मान्न वै लोके वाचो
न चक्षुषि न श्रोत्राणि न मनांसीति वागादीनि कर-
णान्याचक्षते लौकिका आगमज्ञा वा किन्तर्हि प्राणा
इत्येवाचक्षते कथयन्ति यस्मात्प्राणो ह्येवैतानि सर्वाणि
वागादीनि करणजातानि भवत्यतो मुख्यं प्राणं प्रत्यनु-
रूपमेव वागादिभिर्भूतमिति प्रकरणार्थमुपसञ्जिहीर्षति ॥

आ० अथेति ॥ वचन प्रश्नपूर्वकं प्रकटयति । कथमित्यादिना ॥
क्रियाविशेषणत्वमेव विशदयति । यद्वसिष्ठत्वेति ॥ वसिष्ठत्वेन
गुणेनाहं गुणवानस्मि यत्तत्त्वमेवेति योजना । अनन्तरं वाक्य-
मादाय व्याचष्टे । त्वमित्यादिना तद्वसिष्ठ इति समस्तपदमिति-
गृहीत्वा व्याख्याय पक्षान्तरमाह । अथ वेति ॥ यच्छब्दवदित्यपे-
रर्थः । अहं वसिष्ठत्वगुणोऽस्मीति यत्तत्त्वमेव वसिष्ठत्वगुणोऽसीति
कथमिदानीमुच्यते । अन्यथा हि पूर्वमभिधानस्तवासीदित्याश-
ङ्गाह । त्वत्त्वत इति ॥ वाचि दर्शितं न्यायं चक्षुरादावति-
दिशति । तथेति ॥ वागादिवचनादुत्थाय प्राणाधीनतां वागादेः
श्रुतिरेव कथयन्तीत्युत्तरस्य । न वै वाच इत्यादेस्तात्पर्यमाह ।
श्रुतेरिति ॥ तदेव च सोपस्कारं व्याकरोति । युक्तमित्यादिना ॥
यदि सर्वाण्येव करणानि वाक्त्वान्माणि स्युस्तर्हि वाचमित्येव तानि

उ० त्याचक्षते प्राणा इत्येवाचक्षते प्राणो ह्येवैनानि
सर्वाणि भवति ॥ १५ ॥ १ ॥

भा० ननु कथमिदं युक्तं चेतनावन्त इव पुरुषा अहं श्रेष्ठतायै
विवदन्तोऽन्योन्यं स्पृर्द्धयेयुरिति । न हि चक्षुरादीनां
वाचं प्रत्याख्याय प्रत्येकं वदनं सम्भवति । तथापगमो देहा-
त्पुनः प्रवेशो ब्रह्मागमनं प्राणश्रुतिर्वोपपद्यते । तत्राग्न्यादि-
चेतनावद्देवताधिष्ठितत्वाद्वागादीनां चेतनावत्त्वं तावत्सिद्ध-

आ० ब्रूयुः । यदि चक्षुस्तन्वाणि श्रुस्तदा सर्व्वाण्येव चक्षंधीति वदेयुः ।
न चैवं वदन्ति प्राणा इति तु तानि कथयन्ति । तस्मात्प्राण-
पारतन्त्र्यं करणानां सिद्धमित्यर्थः । वागादिभिरुक्तत्वं त्वद्वसि-
ष्ठोऽसौत्यादि प्राणस्यैव यथोक्तगुणवतो ध्येयत्वं प्रकरणार्थः ॥
साक्षादुपसंहारादर्शनादुपसंज्ञिहीर्यतीत्युक्तं । आख्यायिकाया
यथा श्रुतमर्थमाक्षिपति । नन्विति ॥ यथा पुरुषाश्चेतना-
वन्तो विवदमानाः स्पृर्द्धन्ते तथा वागादयोऽचेतनाः स्वकी-
यश्रेष्ठत्वसिद्ध्यर्थं विप्रतिपन्ना मिथः स्पृर्द्धेरन्निति नैव युक्तम-
चेतनेषु स्पृर्द्धादेरदर्शनादित्यर्थः । किञ्च वागव्यतिरिक्तानाम-
न्योन्यं वचनमेवानुचितं वचनस्य वागव्यापारत्वादित्याह । न
हीति ॥ किञ्च वागादीनां देहेत्सर्पणाद्ययुक्तमचेतनत्वादित्याह ।
तथेति ॥ वाशब्दो न हीत्यस्यानुकर्षणार्थः । अग्न्यादयश्चेतना-
वन्तो देवतास्ताभिरधिष्ठितत्वात्तादात्म्याभिप्रायेण वागादीनां
चेतनावत्त्वसम्भवाद्वदनादिव्यवहारः सम्भवतीति ॥ अग्निर्वाग्भूत्वा
मुखं प्राविशदिति श्रुतिमनुसृत्योत्तरमाह । तत्रेति ॥ एकस्मिन्देहे
अनेकचेतनावतां विरुद्धानेकाभिप्रायानुविधायित्वेन देह-
स्यान्मथनप्रसङ्गादक्रियत्वप्रसङ्गाद्वा नानेकचेतनाधिष्ठितत्वमेकस्य
देहस्य सम्भवतीति शङ्कते । तार्किकेति ॥ किमेकशरीरमनेक-
मनेकचेतनाधिष्ठितं न भवति किं वा तैर्निर्णीतकर्तृभाक्ताधि-
ष्ठितमिति विकल्पाद्यं दूषयति । नेतीति ॥ अस्ति हि परमते

भा० भागमतः । तार्किकसमयविरोध इति चेत् । देहे एकस्मिन्
ननेकचेतनावत्त्वेनेश्वरस्य निमित्तकारणवत्त्वाभ्युपगमात् ।

ये तावदीश्वरमभ्युपगच्छन्ति तार्किकास्ते मनश्चादि-
कार्यकारणानामाध्यात्मिकानां वाक्ष्यानाञ्च पृथिव्यादीनां
ईश्वराधिष्ठितानामेव नियमेन प्रवृत्तिमिच्छन्ति रथादि-
वत् । न चास्माभिरग्न्याद्याश्चेतनावत्यो देवता अध्यात्म-
कर्तृभोक्तृयोग्या अभ्युपगम्यन्ते किं तर्हि कार्यकरणवतीनां
हि तासां प्राणैकदेवताभेदानां अध्यात्माधिभूताधिदैव-
भेदकोटिविकल्पानां । अथ्यक्षतामात्रेण नियन्तेश्वरोऽभ्युप-
गम्यते । स ह्यकरणः । अपाणिपादो जवनो ग्रहीता

आ० शरीरस्य जीवाधिष्ठितस्यैवेश्वराधिष्ठितत्वं तथाचैकशरीरमने-
कचेतनाधिष्ठितं न भवतीति नास्ति खेश्वरवादिनां शङ्केत्यर्थः ॥

सङ्ग्रहवाक्यं विवृणोति । ये तावदिति ॥ अचेतनानां चेतना-
धिष्ठितानामेव प्रवृत्तिरित्यत्र दृष्टान्तमाह । रथादिवदिति ॥
द्वितीयं प्रत्याह । न चेति ॥ कार्यकारणानामधिष्ठातृदेवतानां
तर्हि तत्कार्यकारणानां किमधिष्ठातृदेवतान्तरमिति पृच्छति ।
किन्तुर्हीति ॥ देवताकार्यकारणानामधिष्ठातृदेवतान्तरमिदं
चेदनवस्था स्यादिति मन्वानं प्रत्याह । कार्यकारणवतीनामिति ॥
शाकल्यब्राह्मणमनुसृत्याह । प्राणेति ॥ ननु भूयस्यो देवताः
कथं तासां प्राणलक्षणेकदेवताप्रभेदत्वमत आह । अध्यात्मेति ॥
अध्यात्माधिभूताधिदेवानां भेदकोटिभिर्विकल्पो यासामिति वि-
ग्रहः ॥ नियन्तृत्वप्रयुक्तव्यापारवत्त्वं वारयितुं विशिनष्टि । अथ्य-
क्षतामात्रेणेति ॥ अथेश्वरस्यापि नियन्तृत्वात्कार्यकारणवत्त्वं देव-
तानामिव स्यादिति चेन्नैत्याह । स हीति ॥ अकरणत्वमकार्य-
त्वस्योपलक्षणं ॥ तत्र श्रुतिं प्रमाणयति । अपाणीति । आदित्यप-
देन च न तस्य कार्यं करणञ्च विद्यत इत्यादि मन्त्रवर्णा गृहीतः ।

भा० पश्यत्यचक्षुः स शृणोत्यकर्ण इत्यादिमन्त्रवर्णात् । हिरण्य-
गर्भं पश्यति जायमानं । हिरण्यगर्भं जनयामास पूर्वमि-
त्यादि च श्वेताश्वतरीयाः पठन्ति ॥

भोक्ता कर्माफलसम्बन्धी देहे तद्विलक्षणे जीव इति
वक्ष्यामः । वागादीनाञ्चेह संवादः कल्पितो विदुषोऽन्य-
वातिरेकाभ्यां प्राणश्रेष्ठतानिर्द्धारणार्थं । यथा लोके
पुरुषा अन्योन्यमात्मनः श्रेष्ठतायै विवदमानाः कञ्चिद्गुण-
विशेषाभिज्ञं पृच्छन्ति को नः श्रेष्ठो गुणैरिति । तेनोक्त
एकैकश्रेणादः कार्यं साधयितुमुद्यच्छन्तु । येनादः कार्यं
साध्यते स वः श्रेष्ठ इत्युक्तास्तथा एवोद्यच्छन्त आत्मनो
ऽन्यस्य वा श्रेष्ठतां निर्द्धारयन्ति । तथेमं संव्यवहारं वागा-
दिषु कल्पितवती श्रुतिः । कथं नाम विद्वान् वागा-
दीनामेकैकस्याभावेऽपि जीवनं दृष्टं न तु प्राणस्येति
प्राणश्रेष्ठतां प्रतिपद्यत इति । तथाच श्रुतिः कौषीत-
कीनां । जीवति वागपेतो भूकान् हि पश्यामो जीवति

आ० सूत्रात्मा हिरण्यगर्भो सा चैका समष्टिरूपा देवता तदवस्थाभे-
दानां देवतानामीश्वरो नियन्तेत्युक्तं तत्र प्रमाणमाह । हिरण्य-
गर्भमिति ॥ आदिपदेन हिरण्यगर्भः समवर्त्ततेत्यादि गृह्यते ॥

देवानामीश्वरस्य चास्मिन्देहे भोक्तृत्वाभावे कस्य भोक्तृत्वमित्यत
आह । भोक्तेति ॥ तद्विलक्षणे देवतेश्वराभ्यां व्यावृत्त इति
यावत् । वागादिशब्दवाच्याश्वेतनावत्यो देवता इति स्वीकृ-
त्याख्यायिकायाश्चार्थनित्यर्थमुक्तमिदानीं तस्यास्तात्पर्यमाह ।
वागादीनाञ्चेति ॥ कल्पनाप्रयोजनमाह । विदुष इति ॥ यद्योक्तां
कल्पनां दृष्टान्तेन स्पष्टयति । यथेत्यादिना ॥ तेनोक्ता इत्युक्तमेव
व्यनक्ति । एकैकश्रेणेति ॥ विदुष इत्यादिनोक्तं प्रयोजनं प्रकटयति ।

उ० स होवाच किं मेऽन्नं भविष्यतीति यत्किञ्चि-
दिदमाश्वभ्य आशकुनिभ्य इति होचुस्तद्वा एत-
दनस्यान्नमनो ह वै नाम प्रत्यक्षं न ह वा एवं-

भा० चक्षुरपेतोऽन्धान् हि पश्यामो जीवति औन्नापेतो बधिरान्
हि पश्यामो जीवति मनोऽपेतो बालान् हि पश्यामो
जीवति बाहुच्छिन्नो जीवत्यूरुच्छिन्न इत्याद्या ॥ १ ॥

स होवाच मुख्यः प्राणः किं मेऽन्नं भविष्यतीति । मुख्य-
प्राणं प्रष्टारमिव कल्पयित्वा वागादीन् प्रति वक्तृनिव
कल्पयन्ती श्रुतिराह । यदिदं लोकेऽन्नजातं प्रसिद्धमाश्वभ्य
आश्वभिः सहाऽऽशकुनिभ्यः सह शकुनिभिः सर्वप्राणिनां
यदन्नं तत्तवान्नमिति होचुर्वागादय इति । प्राणस्य
सर्वमन्नं प्राणोऽन्ता सर्वस्यान्नस्येत्येवंप्रतिपत्तये कल्पि-

ष्या० कथं नामेति ॥ विद्वान् प्राणश्रेष्ठतां कथं नाम प्रतिपद्येतेति
सम्बन्धः ॥ प्रतिपत्तिप्रकारं सङ्क्षिपति । वागादीनामिति ॥ फल-
वती कल्पनेति शेषः ॥ दृष्टेऽप्यर्थे श्रुतिमनुयाहकत्वेन दर्शयति ।
तथा चेति ॥ १ ॥

वागादीनां स्वामी श्रेष्ठादिगुणः प्राणोऽस्मीति विद्यादिति प्रधा-
नविद्यामुपदिश्य तद्दर्शनाङ्गभूतान्नवासोदृष्टिविधानार्थे प्रब्रामे
प्रथममन्नदृष्टिं विधातुं प्रसङ्गं प्रकुरुते । स होवाचेति ॥ मुख्यस्य
प्राणस्य प्रयुत्वं वागादीनां प्रति वक्तृत्वं काल्पनिकमित्याह । मुख्य-
मिति ॥ यदिदमित्युक्तमेव च यत्पदं वाक्यार्थकल्पनार्थं यदन्न-
मित्यचानूद्यते । तद्वा एतदित्यादि ॥ उत्तरवाक्यस्य पूर्ववाक्या-
दर्थभेदाभावमाशङ्क्याह । प्राणस्येति ॥ प्राणशब्दं विद्यायाऽनः-
शब्दप्रयोगे तात्पर्यमाह । सर्वप्रकारेति ॥ अन्न चेष्टायामिति
धातुजस्यानशब्दस्योपादानं सर्वप्रकारचेष्टया प्राणस्य प्राप्ति

उ० विदि किञ्च नानं भवतीति ॥ १ ॥ स होवाच
विं मे वासो भविष्यतीत्याप इति होचुस्तस्माद्वा

भा० ताख्यायिकारूपाद्वावृत्य स्वेन श्रुतिरूपेणाह । तद्वै एत-
द्यत्किञ्चिल्लोके प्राणिभिरन्नमद्यते अनस्य प्राणस्य
तदन्नं प्राणेनैव तदद्यत इत्यर्थः । सर्व्वप्रकारचेष्टा-
व्याप्तिगुणप्रदर्शनार्थमन इति प्राणस्य प्रत्यक्षं नाम ।
प्राद्युपसर्गपूर्व्वत्वे हि विशेषगतिरेव स्यात् । तथाच सर्व्व-
न्नानामत्तुर्नामग्रहणमितीदं प्रत्यक्षं नाम अन इति ।
सर्व्वान्नानामत्तुः साक्षादभिधानं । न ह वै एवंविदि-
यथोक्तप्राणविदि प्राणोऽहमस्मि सर्व्वभूतस्यः सर्व्वान्नाना-
मत्तेति तस्मिन्नेवंविदि ह वै किञ्चन किञ्चिदपि प्राणि-
भिराद्यं सर्व्वैरन्नमन्नमद्यं न भवति सर्व्वमेवंविद्यन्नं भव-
तीत्यर्थः । प्राणभूतत्वाद्विदुषः । प्राणाद्वा एष उदेति

आ० गुणप्रदर्शनार्थं । तथा यः कोऽपि दहति शोषयति स्रावयति वा
सर्व्वोऽपि प्राण एवेति युक्तं । प्राणस्यान इति नामेत्यर्थः । प्रत्यक्षं
पूर्व्वोक्तधातुजन्मनामेति यावत् ॥

उक्तमेवार्थं समर्थयते । प्रादीति ॥ अनशब्दस्येति शेषः । न
प्राणस्य सर्व्वचेष्टाप्तिरित्येवकारार्थः । तथाच प्राणादिशब्दोपा-
दाने विशेषव्याप्तिरेवेति स्थिते सतीत्यर्थः । अन इति प्रत्यक्षमिदं
नाम । सर्व्वान्नानामत्तुर्नामग्रहणमिति सम्बन्धः ॥ तदेव व्याचष्टे ।
सर्व्वान्नानामिति ॥ ततश्च प्राणशब्दस्य प्राणविदः सर्व्वमन्नं चेत्तद्वि-
दुषो भक्ष्याभक्ष्यविभागासिद्धौ तद्विषयं शास्त्रं विरुध्येतेत्याशङ्क्या-
ध्यात्मिकं रूपं हित्वाऽधिदैविकेन रूपेण तस्य सर्व्वान्नत्वे विभा-
गशास्त्रमाध्यात्मिकपरिच्छेदविषयत्वेनाविरुद्धमित्याह । प्राणभू-
तत्वादिति ॥ प्राणभूतो विद्वानित्यत्र श्रुत्यन्तरं संवादयति । प्राणा

उ० एतदशिष्यन्तः पुरस्ताच्चोपरिष्ठाच्चाद्भिः परिदधति लम्भुको ह वासो भवत्यनग्नो ह भवति ॥ २ ॥

भा० प्राणोऽस्तमेतीत्युपक्रम्यैवंविदो ह वा उदेति सूर्य्य एवंविद्यस्तमेतीति श्रुत्यन्तरात् ॥

स होवाच पुनः प्राणः । पूर्व्ववदेव कल्पना । किं मे वासो भविष्यतीत्यर्थ इति होचुर्वागादयः । यस्मात्प्राणस्य वास आपस्तस्माद्वा एतदशिष्यन्तो भोक्ष्यमाणा भुक्तवन्तश्च ब्राह्मणा विदांस एतत्कुर्वन्ति । किं अङ्घ्रिर्वासस्थानीयाभिः पुरस्ताद्भोजनात्पूर्व्वमुपरिष्ठाच्च भोजनादूर्ध्वं परिदधति परिधानं कुर्वन्ति मुख्यस्य प्राणस्य लम्भुको लम्भनशीलो वासो भवति । वाससो लब्धैव भवतीत्यर्थः । अनग्नो भवति । वाससो लम्भुकत्वेनार्थसिद्धैवानग्नता इत्यनग्नो ह भवतीत्युत्तरीयवान् भवतीत्येतत् । भोक्ष्यमाणस्य भुक्तवतश्च यदाचमनं शुद्ध्यर्थं विज्ञातं तस्मिन् प्राणस्य वास इति दर्शनमाचमिह विधीयते । अङ्घ्रिः परिदधतीति नाचमनान्तरं । यथा लौकिकैः प्राणिभिरद्यमानमन्नं प्राणस्येति दर्शन-

आ० इति ॥ प्राणविद्याङ्गत्वनाम्नदृष्टिरूपदिष्टा ॥ सन्मति तदङ्गत्वेन वासोदृष्टिं प्रस्तौति । स होवाचेति ॥ अत्रापि प्राणस्य प्रयुत्वं वागादीनां प्रति वक्तृत्वञ्च कल्पितमेवेत्याह । पूर्व्ववदिति ॥ अपां प्राणं प्रति वासोरूपत्वे गमकमाह । यस्मादिति ॥ वासोदृष्टिफलमाचष्टे । लम्भुक इति ॥ अनग्नो ह भवतीत्यस्य पौनरुक्त्यमाशङ्कार्थविशेषमाह । वास इति ॥ आचमनान्तरं प्राणविदो विधीयते एवंविदशिष्यन्नाचामेदिति अतैरित्याशङ्काह । भोक्ष्य-

भा० मात्रं । तद्वत्किं मे वास इत्यादि प्रश्नप्रतिवचनयोस्तुल्य-
त्वात् । यद्याचमनमपूर्वं तादर्थ्येन क्रियेत तदा कस्याद्य-
न्नमपि प्राणस्येति भक्ष्यत्वेन विहितं स्यात् ।

तुल्ययोर्विज्ञानार्थयोः प्रश्नप्रतिवचनयोः प्रकरणस्य
विज्ञानार्थत्वादूर्द्ध्वजरतीयो न्यायो न युक्तः कल्पयितुं ।
यत्तु प्रसिद्धमाचमनं प्रायत्यार्थं प्राणस्थानप्रतार्यञ्च न
भवतीत्युच्यते न तथा वयमाचमनमुभयार्थं ब्रूमः ।
किन्तर्हि प्रायत्यार्थाचमनसाधनभूता आपः प्राणस्य वास
इति दर्शनञ्चोद्यत इति ब्रूमः । तत्राचमनसोभ-
यार्थत्वप्रसङ्गदोषचोदनानुपपन्ना । वासोऽर्थ एवाचमने
तद्दर्शनं स्यादिति चेत् । न । वासोज्ञानार्थवाक्ये वासोऽर्था

आ० माणस्येति ॥ आदिपदेन प्रश्नप्रतिवचने गृह्येते । सर्व्वप्राणि-
भोग्येऽन्ने तस्यान्नमिति दृष्टिवदाचमनीयास्वप्नु तस्य विधीयते ॥
वासोदृष्टिरित्युक्तं यतिरेकद्वारा विवृणोति । यदीति ॥ तादर्थ्ये-
नानमनार्थेनेति यावत् ॥

अथ पूर्व्वमन्नदृष्टिरेव विधीयते । सर्व्वान्नभक्षणस्य प्रमाणवि-
रुद्धत्वादिह त्वपूर्व्वमाचमनमविरोधादिधीयतामित्याशङ्क्याह ।
तुल्ययोरिति ॥ एकस्याचमनस्य शुद्ध्यर्थत्वमनमनार्थत्वञ्च वक्तुम-
शक्यं विरोधादित्याशङ्क्याह । यत्त्विति ॥ विरोधो यथा स्यात्तथेति
यावत् । तर्हि कीदृगाचमनं विवक्षितमित्याह । किन्तर्हीति ॥
प्रयतस्य भावः प्रायत्यं तदार्था या आचमनक्रिया तत्साधनभूता-
स्वप्नु वासःसङ्कल्पनं क्रियान्तरमत्र विधित्सितमित्याह । प्राय-
त्येति ॥ क्रियाभेदे फलितमाह । तत्रेति ॥ अन्यार्थास्वप्नु अन्यार्थ-
त्वचिन्तने प्रमाणविरोधादिधियोगेन वासोऽर्थमाचमनान्तरमेव
विधेयं । तत्र चानमनार्थत्वचिन्तनमुचितमिति शङ्कार्थः । वासो
ऽर्थापूर्व्वमाचमनविधाने तत्रानमनार्थत्वदृष्टिविधाने च वाक्यभे-

उ० तद्वैतत्सत्यकामो जाबालो गोश्रुतये वैयाघ्रप-
द्यायोक्तोवाच यद्यप्येनच्छुष्काय स्थाणवे ब्रूया-
ज्जायेरन्नेवास्मिञ्छाखाः प्ररोहेयुः पलाशानीति
॥ ३ ॥ अथ यदि महज्जिगमिषेदमावास्यायां
दीक्षित्वा पौर्णिमास्यां रात्रौ सर्वौषधस्य मन्थं

भा० पूर्वाचमनविधाने तत्रानग्नतार्थत्वदृष्टिविधाने च वाक्य-
भेदः । आचमनस्य तदर्थत्वमन्यार्थत्वञ्चेति प्रमाणाभावात् ।

तदेतन्प्राणदर्शनं स्तूयते । कथं तद्वैतन्प्राणदर्शनं । सत्य-
कामो जाबालो गोश्रुतये नाम्ना वैयाघ्रपद्याय व्याघ्र-
पदोऽपत्यं वैयाघ्रपद्यस्तस्मै गोश्रुत्याख्यायोक्तोवाचाऽन्य-
दपि वक्ष्यमाणं वचः । किन्तदुवाचेत्याह । यद्यपि शुष्काय
स्थाणवे एतद्दर्शनं ब्रूयात् प्राणविज्जायेरनुत्पद्येरन्ने-
वास्मिन् स्थाणौ शाखाः प्ररोहेयुश्च पलाशानि च पत्राणि ।
किमु जीवते पुरुषाय ब्रूयादिति । यथोक्तप्राणदर्शनविद
इदं मन्याख्यं कर्मारभ्यते । अथानन्तरं यदि महन्महत्त्वं

चा० दप्रसङ्गात्प्रसिद्धाचमनसाधनभूतास्त्रिषु वासोदृष्टिपरमेव च वाक्य-
मित्युत्तरमाह । नेत्यादिना ॥ वासोऽर्थत्वमन्यार्थत्वं दृष्ट्यर्थत्वमित्युक्ते
प्रमाणस्यैकस्य वाक्यस्याप्रमाणत्वप्रसङ्गादिति यावत् ॥

तद्वैतदित्यादि वाक्यं विधानार्थं नापि फलवचनं तथाच व्यर्थ-
मित्याशङ्क्याह । तदेतदिति ॥ स्तुतिमेव प्रश्नपूर्वकं विदुषोति ।
कथमिति ॥ जीवते पुरुषाय प्राणविद्यावत्त्वदर्शनं ब्रूयात्त-
दास्मिन्महाफलं भवतीति किमु वक्तव्यमिति योजना ।
गोदोहनवदधिकृताधिकारमिदं कर्म प्राणविदो ऽस्मिन्न-

उ० दधिमधुनोरूपमष्ट्य ज्येष्ठाय श्रेष्ठाय स्वाहेत्य-
 ग्नावाज्यस्य हुत्वा मन्थे सम्पातमवनयेत् ॥ ४ ॥
 वसिष्ठाय स्वाहेत्यग्नावाज्यस्य हुत्वा मन्थे
 सम्पातमवनयेत्प्रतिष्ठायै स्वाहेत्यग्नावाज्यस्य
 हुत्वा मन्थे सम्पातमवनयेत्सम्पदे स्वाहेत्यग्नावा-
 ज्यस्य हुत्वा मन्थे सम्पातमवनयेदायतनाय
 स्वाहेत्यग्नावाज्यस्य हुत्वा मन्थे सम्पातमवनयेत्
 ॥ ५ ॥ अथ प्रतिसृप्याञ्जुलौ मन्थमाधाय जप-

भा० जिगमिषेत् गन्तुमिच्छेन्महत्त्वं प्राप्तुं यदि कामयेदि-
 त्यर्थः । तस्येदं कर्मा विधीयते । महत्त्वे सति श्रीरूपन-
 मते । श्रीमतो ह्यर्थं प्राप्तधनं ततः कर्मानुष्ठानं ततश्च
 देवयानं पितृयानं वा पन्थानं प्रतिपत्स्यत इत्येतत्प्रयो-
 जनमुररीकृत्य महत्त्वप्रेषोरिदं कर्मा न विषयोपभोग-
 कामस्य । तस्यायं कालादिविधिरुच्यते । अमावस्यायां
 दीक्षित्वा दीक्षित इव भूमिशयनादिनियमं कृत्वा तपो-

आ० धिकारोऽस्तीत्याह । यथोक्तेति ॥ अनन्तरं प्राणविद्यानिष्पत्ति-
 रिति शेषः ॥ वाक्यशेषं पूरयति । तस्येति ॥ महत्त्वद्वारा
 विषयोपभोगकामुकस्य कर्मविधायि शास्त्रं श्येनादिशास्त्रव-
 दनर्थफलमेवेत्याशङ्काह । महत्त्वे हीति ॥ तस्येति प्रकृतम-
 ग्राख्यकर्माक्तिः । कालादीत्यादिशब्दो द्रव्यादिसङ्गद्दार्थः ।
 दैह्यं दीक्षायां भवं मौञ्ज्यभ्यञ्जनादि न सर्वमेवायमनुतिष्ठति ।
 प्रकृतिधर्मा हि विहतावनुवर्त्तन्ते । प्रकृतिवद्विद्यतिः कर्त्तव्येति

उ० त्यमो नामास्यमा हि ते सर्वमिदं स हि ज्येष्ठः
श्रेष्ठो राजाधिपतिः स मा ज्यैष्ठ्यं श्रेष्ठ्यं
राज्यमाधिपत्यं गमयत्वहमेवेदं सर्वमिदानीति

भा० रूपं सत्यवचनं ब्रह्मचर्यमित्यादिधर्मवान् भूत्वा इत्यर्थो
न पुनर्द्वैत्यमेव कर्मजातं सर्वमुपादत्ते । अतद्विकारत्वान्म-
न्याख्यस्य कर्माणः । उपसद्गतीतिश्रुत्यन्तरात् । पयोमात्र-
भक्षणं च शुद्धिकारणं तप उपादत्ते । पौर्णमास्यां रात्रौ
कर्मारभते सर्वोषधस्य ग्रामारण्यानामौषधीनां यावच्छ-
त्याल्पमल्पमुपादाय तद्वितुषीकृत्याममेव पिष्टं दधिमधुनो-
रौदुम्बरे कंसाकारे चमसाकारे वा पात्रे श्रुत्यन्तरात्प्रक्षि-
प्योपमथ्याऽग्रतः स्थापयित्वा ज्येष्ठाय श्रेष्ठाय स्वाहेत्यग्ना-
वावसथ्ये आज्यस्य आवापस्थाने ऊत्वा सुवमंलग्नं मन्थे
सम्पातमवनयत्संखमधः पातयेत् । समानमन्यत् । वसि-

ष्ठा० न्यायात् । न चेदं कर्म कस्य चिद्विद्वत्तिरतो यथोक्तधर्मवत्त्वमे-
वात्र विवक्षितमित्यर्थः ॥ दीक्षित्वेत्यनेन विवक्षितं धर्मान्तरमाह ।
उपसदिति ॥ उपसदो नामेष्टयः प्रवर्ग्याहसु प्रसिद्धाः । तासु व्रतं
पयोमात्रभक्षणं तदुपेतो भूत्वा मथ्यं सम्पाद्य जुहोतीति वाजस-
नेयके समानप्रकरणे श्रवणादिति यावत् । पिष्टं कृत्वा तदा-
ममपक्वमेव दधिमधुनोः सम्बन्धं पात्रे प्रक्षिप्येति सम्बन्धः । औदु-
म्बरत्वे नियमः । पात्रस्याकारे तु विकल्पः । कथमश्रुतं पात्रमत्र
कथ्यते तत्राह । श्रुत्यन्तरादिति ॥ औदुम्बरे कंसाकारे कंसे चमसे
वेति वाजसनेये श्रवणात्सर्वशाखाप्रत्ययन्यायेनापेक्षितं पात्रमत्र
गृह्येतमित्यर्थः । आवसथ्यसम्बन्धो लौकिकोऽग्निः । आवसथ्यो
विवक्षितो यस्मिन्नौपासनाख्यं कर्म क्रियते आज्यस्य ऊत्वेति

उ० ॥ ६ ॥ अथ खल्वेतयच्ची पच्छ आचामति
तत्सवितुर्वृणीमह इत्याचामति वयं देवस्य

भा० ष्ठाद्य प्रतिष्ठायै सम्पदे आयतनाय स्वाहेति प्रत्येकं
तथैव सम्पातमवनयेत् । ऊत्वाऽथ प्रतिसृष्ट्याग्नेरीषदपसृ-
त्याञ्जलौ मन्थमाधाय जपतीमं मन्त्रं । अमो नामा-
स्यमा हि ते । अम इति प्राणस्य नाम । अन्नेन हि
प्राणः प्राणिति देहे इत्यतो मन्थद्रव्यं प्राणस्यान्-
त्वात्प्राणत्वेन स्तूयते अमो नामासीति ॥ कुतः । यत्तो
ऽमा सह हि यस्मात्ते तव प्राणभूतस्य सर्वं समस्तं जग-
दिदं अतोऽमो नामासीत्यर्थः । स हि प्राणभूतो मन्थो
ज्येष्ठः श्रेष्ठश्च । अत एव च राजा दीप्तिमानधिपतिश्चाधि-
ष्ठाय पालयिता सर्वस्य । स मा मामपि मन्थः प्राणो
ज्यैष्ठ्यादिगुणपूगमात्मनो गमयत्वहमेवेदं सर्वं जगदसानि
भवानि प्राणवत् । इतिशब्दो मन्त्रसमाप्त्यर्थः ॥ अथानन्तरं

आ० सम्बन्धः । आवपस्थानमाहुतिप्रक्षेपप्रदेशः ॥ गृह्योक्तं वसिष्ठाय
स्वाहेत्यादिवाक्यं पूर्ववाक्येन तुल्यार्थमित्याह । समानमिति ॥
तुल्यत्वमेव स्पष्टयति । वसिष्ठायेति ॥ स्वाहेति मन्त्रं समुच्चार्य
ऊत्वेति सम्बन्धः । तथैव प्रथमहोमानन्तरमित्यर्थः । आहुत्यन-
न्तरमथशब्दार्थः ॥

भवतु प्राणस्येदं नाम मन्थनस्य तु कथं मन्त्रार्थमित्याशङ्क्याह ।
अन्नेन हीति ॥ प्रतिज्ञातेऽर्थे प्रश्नपूर्वकं हेतुमाह । कुत इति ॥
अतश्चामो नामासीति पूर्वेषु सम्बन्धः ॥ हेतुं व्याचष्टे । यस्मा-
दिति ॥ अनन्तरं जपकर्मणः सकाशादिति शेषः ॥ तदेव
स्पष्टयति । मन्त्रस्येति ॥ मन्त्रस्यैकैकेन पादेन मन्थस्यैकैकं ग्रासं

उ० भोजनमित्याचामति श्रेष्ठं सर्वधातममित्याचा-
मति तुरं भगस्य धीमहीति सर्वं पिबति ॥ ७ ॥

भा० खल्वेतया वक्ष्यमाणयर्च्चा पच्छः पादश आचामति भक्ष-
यति । 'मन्त्रस्यैकैकेन पादेनैकैकग्रामं भक्षयति । तद्भो-
जनं सवितुः सर्वस्य प्रसवितुः प्राणमादित्यच्चैकीकृत्यो-
च्यते । आदित्यस्य वृणीमहे प्रार्थयेमहि मन्थरूपं ।
येनान्नेन सावित्रेण भोजनेनोपभुक्तेन वयं सविदस्वरू-
पापन्ना भवेमेत्यभिप्रायः । अथवा देवस्य सवितुरिति
पूर्वेण सम्बन्धः । श्रेष्ठं प्रशस्यतमं सर्वान्नेभ्यः सर्वधातमं
सर्वस्य जगतो धारयित्वतमं अतिशयेन विधातव्यमिति
वा । सर्वथा भोजनविशेषणं तुरं त्वरं त्वरं शीघ्रमित्ये-
तद्भगस्य देवस्य सवितुः स्वरूपमिति शेषः । धीमहि
चिन्तयेमहि विशिष्टभोजनेन संस्त्रुताः शुद्धात्मानः सन्त
इत्यभिप्रायः । अथवा भगस्य श्रियः कारणं महत्त्वं प्राप्तं
कर्म कृतवन्तो वयं तद्धीमहि चिन्तयेमहि । सर्वञ्च मन्थ-

चा० भक्षयतीति योजना । भोजनं मन्थरूपमिति सम्बन्धः । तत्कथं
सवितुः स्यात् प्राणस्य हि मन्थद्रव्यमन्नमित्युक्तं तत्राह । प्राण-
मिति ॥ उच्यते सवितुर्भोजनमिति शेषः ॥ प्राणादित्ययोरेकत्वे
फलितं वाक्यार्थमाह । आदित्यस्येति ॥ मन्थरूपं तद्भोजनमिति
पूर्वेण सम्बन्धः ॥

प्रार्थनाविषयं भोजनमेव विशिनष्टि । येनेति ॥ तस्यैव
विशेषणान्तरं श्रेष्ठमित्यादि स्थितिकारणत्वमुक्त्वा जनकत्वं पक्षा-
न्तरमाह । अतिशयेनेति ॥ जगद्दाम्ना फलदानेति जगद्दाम्ना
फलदाने च ध्यातुः श्रेष्ठं किमिति भोजने कथ्यमाने ध्यानमुच्यते

उ० निर्णिज्य कं०सं चमसं वा पश्चादग्नेः संविशति
चर्मणि वा स्थण्डिल्ये वा वाचंयमोऽप्रसाहः स
यदि स्त्रियं पश्येत् समृद्धं कर्मेति विद्यात् ॥ ८ ॥
तदेष श्लोको यदा कर्मसु काम्येषु स्त्रियं स्वप्नेषु
पश्यति समृद्धिं तत्र जानीयात्स्मिन्स्वप्ननिदर्शने
तस्मिन्स्वप्ननिदर्शने ॥ ९ ॥ २ ॥

भा० लेपं पिबति निर्णिज्य प्रक्षाल्य कंसं कंसाकारं चमसञ्च-
मसाकारं वैदुम्बरं पात्रं । पीत्वा आचम्य पश्चादग्नेः
प्राक्शिराः संविशति चर्मणि वाऽजिने स्थण्डिले केवलायां
भूमौ । वाचंयमो वाग्यतः सन्नित्यर्थः । अप्रसाहो न प्रसह्यते
नाभिभूयते स्थाद्यनिष्टस्वप्नदर्शनेन यथा तथा संयत-
चित्तः सन्नित्यर्थः । स एवभूतो यदि स्त्रियं पश्येत् स्वप्नेषु
तदा विद्यात्समृद्धं ममेदं कर्मेति ॥

तदेतस्मिन्नर्थ एष श्लोको मन्त्रोऽपि भवति । यदा

आ० तत्राह । विशिष्टेति ॥ शुद्धधीत्वं ध्यानकारणमुक्त्वा प्रवृत्तकर्म-
प्रेक्षितमहत्त्वे हेतुत्वादपि ध्यानमनुष्ठेयमित्याह । अथवेति ॥
सावित्रं रूपमुक्तं नियमेनैदुम्बरं वैकल्पिताकारे विशेषः । पात्रं
प्रक्षाल्य पिबतीति सम्बन्धः । मथ्यलेपपात्रं प्रक्षाल्य पीत्वा-
चमनपूर्वकमग्नेः पश्चिमभागे क्षणाजिनव्यवहृतायां केव-
लायां वा भूमौ प्राक्शिरा भूत्वा शयीतेत्याह । पीत्वेति ॥
शयनस्य कर्त्तव्यं दर्शयति । वाचंयम इति ॥ तस्य स्वप्ने वाय-
श्चिदुत्तमस्त्रीदर्शने शुभागमः सूच्यत इत्याह । स एवभूत
इति ॥ २ ॥ प्राणविद्या तदङ्गकर्म चेत्युभयमुक्तमिदानीमभिवि-
द्यामाख्यातुकामस्तावदाख्यायिकायास्तात्पर्यमाह । ब्रह्मादीति ॥

उ० श्वेतकेतुहीरणेयः पञ्चालानां समितिमेयाय
तं ह प्रवाहणो जैबलिरुवाच कुमारानु त्वा-
शिषत्पिता इत्यनु हि भगव इति ॥ १ ॥ वेत्थ
यदितोऽधिप्रजाः प्रयन्तीति न भगव इति वेत्थ
यथा पुनरावर्तना ३ इति न भगव इति वेत्थ
पथोर्देवयानस्य पितृयाणस्य च यावर्तना ३ इति

भा० कर्मासु काम्येषु कामार्थेषु स्थियं स्वप्नेषु स्वप्नदर्शनेषु
स्वप्नकालेषु वा पश्यति समृद्धिं तत्र जानीयात् । कर्माणां
फलनिष्पत्तिर्भविष्यतीति जानीयादित्यर्थः ॥ तस्मिन्
स्यादिप्रशस्तस्वप्नदर्शने सति इत्यभिप्रायः । द्विरुक्तिः
कर्मसमाप्त्यर्थः ॥ २ ॥ ब्रह्मादिस्तम्बपर्यन्ताः संसार-
गतयो वक्तव्या वैराग्यहेतोर्मुमुक्षूणामित्यत आख्या-
यिका आरभ्यते । श्वेतकेतुर्नामतो ह इत्येतिह्यर्थः ।
अरुणस्यापत्यमारुणिस्तस्यापत्यमारुणेयः पञ्चालानां जन-
पदानां समितिं सभामेयाय आजगाम । तभागतवन्तं ह
प्रवाहणो नामतो जीबल्यापत्यं जैबलिरुवाचोक्तवान् । हे
कुमारानु त्वा त्वामशिषदन्वशिषत्पिता । किमनुशिष्टस्त्वं
पित्रेत्यर्थः । इत्युक्तः स आह्वाऽनु ह्यनुशिष्टोऽस्मि
भगव इति सूचयन्नाह । तं होवाच यद्यनुशिष्टोऽसि

आ० तासाञ्च वक्तव्यत्वे हेतुमाह ॥ वैराग्यहेतोरिति ॥ राजा कुमा-
रेति सम्बोधयन्नभिमानं श्वेतकेतोरपनिगीषति ॥

उ० न भगव इति ॥ २ ॥ वेत्य यथाऽसौ लोको न सम्पूर्ण्यता ३ इति न भगव इति वेत्य यथा पञ्चम्यामाहुतावापः पुरुषवचसो भवन्तीति नैव भगव इति ॥ ३ ॥ अथ नु किमनुशिष्टोऽवोचथा यो हीमानि न विद्यात् कथं सोऽनुशिष्टो ब्रवी-

भा० वेत्य यदितोऽस्माल्लोकादध्यधूर्द्धं यत्प्रजाः प्रयन्ति यद्गच्छन्ति तत्किं जानीष इत्यर्थः । न भगव इत्याह इतरो न जानेऽहं तद्यत्पृच्छमि । एवं तर्हि वेत्य जानीषे यथा येन प्रकारेण पुनरावर्त्तन्ता इति न भगव इति प्रत्याह । वेत्य पथोर्मार्गयोः सह प्रयाणयोर्देवयानस्य पितृयाणस्य च व्यावर्त्तना व्यावर्त्तनं इतरेतरवियोगस्थानं सह गच्छतामित्यर्थः । न भगव इति वेत्य यथासौ लोकः पितृसम्बन्धी । यं प्राप्य पुनरावर्त्तन्ते वज्रभिः प्रयद्भिरपि येन कारणेन न सम्पूर्ण्यता ३ इति । न भगव इति प्रत्याह । वेत्य यथा येन क्रमेण पञ्चम्यां पञ्चसङ्ख्याकायां आहुतौ हुतायामाहुतिनिर्वृत्ता आहुतिसाधनाश्चापः पुरुषवचसः

आ० यथेति ॥ अथार्थमाह । येनेति ॥ विद्वद्विदुषोस्तुल्यमार्गयोः सतोर्दो मार्गो तयोर्मध्ये देवयानस्येत्यादि योज्यमुक्तं वाक्यार्थं सङ्गिपति । इतरेतरेति ॥ विदुषाञ्च कर्मिणाञ्च मार्गद्वयमधिकृत्य सह प्रस्थितानां यत्र मिथो वियोगो भवति तत्किं वेत्येत्यर्थः ॥ पितृलोकसम्बन्धिनं लोकमेव व्याकरोति । यं प्राप्येति ॥ आहुतिनिर्वृत्त इत्यस्य व्याख्यानं आहुतिसाधनाश्चेति अपूर्वरूपाणामपां भूतान्तरसमुच्चयार्थश्चकारः । अथवा पयोऽृतादि-

उ० तेति स हायस्तः पितुरर्द्धमेयाय तं होवाचा
 ऽननुशिष्य वाव किल मा भगवानब्रवीदनु त्वाशि-
 षमिति ॥ ४ ॥ पञ्च मा राजन्यबन्धुः प्रश्नानप्रा-
 क्षीतेषां नैकञ्च नाशकं विवक्तुमिति स होवाच

भा० पुरुष इत्येवंवचोऽभिधानं यासां ह्यमानानां क्रमेण
 षष्ठाङ्गतिभूतानां ताः पुरुषवचनः पुरुषवाच्या भवन्ति
 पुरुषाख्यां लभन्त इत्यर्थः । इत्युक्तो नैव भगव इत्याह ।
 नैवाहमत्र किञ्च न जानामीत्यर्थः । अथैवमज्ञः सन् किम-
 नुशिष्टोऽस्मीत्यवोचथा उक्तवानसि । यो ह्यीमानि मया
 पृथान्यर्थजातानि न विद्यान् विजानीयात्कथं स विदत्स्व-
 नुशिष्टोऽस्मीति ब्रवीत । एवं स श्वेतकेतुराज्ञाऽऽयस्त आया-
 सितः सन् पितुरर्द्धं स्थानमेयाय गतवांस्तच्च पितरमुवा-
 चाऽननुशिष्याऽनुशासनमकृतैव मा मां किल भगवान्समा-
 वर्त्तनकालेऽब्रवीदुक्तवान् अनु त्वाशिषमन्वशिषं त्वामिति ॥

यतः पञ्च पञ्चसङ्ख्याकान् प्रश्नान् राजन्यबन्धूरा-
 जन्याः बन्धवोऽस्येति राजन्यबन्धुः स्वयं दुर्वृत्त इत्यर्थः

चा० रूपेणाङ्गतिं साधयन्तीति चाङ्गत्या पुनरपूर्वात्मना निष्पन्ना
 इत्यर्थः । क्रमेणिति अद्वासीमवृथ्यन्नरेतसा हवनदारेणेति
 यावत् । षष्ठाङ्गतिभूतानामन्येष्टिविधानेन शरीराङ्गतिद्वारा
 सूक्ष्मतां गतानामित्यर्थः ॥ त्वत्पृथार्थजातातिरिक्तविषयमनु-
 शासनं ममास्तीत्यनुशिष्टोऽस्मीत्युक्तमित्याशङ्काह । यो ह्यीति ॥

अननुशिष्य त्वामन्वशिषमिति कथमुक्तवानस्मीत्याशङ्काह ।
 यत इति ॥ नैकञ्चनेत्युक्तमेव नञ्पदं नाशकमिति सम्बन्धं

उ० यथा मा त्वं तदैतानवदो यथाहमेषां नैकञ्चन
वेद यद्यहमिमानवदिष्यं कथं तेनावक्ष्यमिति ॥
५ ॥ स ह गौतमो राज्ञोऽहिमेयाय तस्मै ह प्राप्ता-

भा० ऽप्राचीत्पृष्टवांस्तेषां प्रश्नानां नैकञ्च नैकमपि नाशकं न
शक्तवानहं विवक्तुं विशेषेणार्थतो निर्णेतुमित्यर्थः । स
होवाच पिता यथा मा मां वत्स त्वं त्वदागममात्रमेव
एतान्प्रश्नानवद उक्तवानसि तेषां नैकञ्च नाशकं विवक्तु-
मिति । तथा मां जानीहि त्वदीयाज्ञानेन लिङ्गेन मम
तद्विषयमज्ञानं जानीहीत्यर्थः । कथं यथाऽहमेषां प्रश्ना-
नामेकञ्च नैकमपि न वेद न जाने इति । यथा त्वमे-
वाङ्ग एतान्प्रश्नान्न जानीषे तथाऽहमप्येतान्न जान इत्यर्थः ।
अतो मय्यन्यथाभावो न कर्त्तव्यः ॥

कुत एतदेवं यतो यद्यहमिमान् प्रश्नानवदिष्यं विदि-
तवानस्मि कथं ते तुभ्यं प्रियाय पुत्राय समावर्त्तनकाले
पुरा नावक्ष्यं नोक्तवानस्मीति उक्त्वा स ह गौतमो गोत्रतो

आ० दर्शयितुं पुनरुपात्तं । अतो मां प्रति तव मिथ्यावादिता सिद्धेति
शेषः । पिता स्वकीयमिथ्यावादित्वशङ्कां परिहरति । स होवा-
चेति ॥ यथा मा त्वमित्यादिवाक्यं पूरयित्वा व्याख्यायानन्तर-
वाक्यमाकाङ्क्षापूर्वकमुत्थापयति । कथमित्यादिना ॥ तद्याचये ।
यथेति । अज्ञानाविशेषोऽतःशब्दार्थः । अन्यथाभावो ज्ञातेऽपि
विषये तवानुक्तिरिति यावत् ॥

त्वदीयमज्ञानं कुतो हेतोर्मया ज्ञातव्यमित्याशङ्कामुद्भाव्या-
नन्तरवाक्येनोत्तरमाह । कुत इत्यादिना ॥ अतस्तव पात्रभूतस्या
ऽनुपदेशान्मदीयमज्ञानं ज्ञातव्यमिति शेषः । अर्हणां योग्यां

उ० याहीञ्चकार स ह प्रातः सभाग उदेयाय तं
 होवाच मानुषस्य भगवन् गौतम वित्तस्य वरं
 वृणीथा इति स होवाच तवैव राजन् मानुषं
 वित्तं यामेव कुमारस्यान्ते वाचमभाषथास्तामेव
 मे ब्रूहीति ॥ ६ ॥

भा० राज्ञो जैबलेरद्धं स्नानमेयाय गतवान् । तस्मै ह गौतमाय
 प्राप्तायार्हामर्हणाञ्चकार कृतवान् । स च गौतमः कृता-
 तिथ्य उषित्वा परेद्युः प्रातःकाले सभागे सभां गते राज्ञि
 उदेयाय । भजनं भागः पूजा सेवा सह भागेन वर्त्त-
 मानो वा सभागः पूज्यमानोऽन्यैः स्वयं गौतम उदेयाय
 राजानमुद्गतवान् । तं होवाच गौतम राजा मानुषस्य
 भगवन् गौतम मनुष्यसम्बन्धिनो वित्तस्य यामादेर्वरं वर-
 णीयं कामं वृणीथाः प्रार्थयेथाः । स होवाच गौतमस्तवैव
 तिष्ठतु राजन्मानुषं वित्तं । यामेव कुमारस्य मम पुत्र-
 स्थान्ते समीपे वाचं पञ्चप्रश्नलक्षणाभभाषथा उक्तवानसि
 तामेव वाचं मे मद्भ्यं ब्रूहि कथयेत्युक्तो गौतमेन राजा
 सह कच्छी दुःखी बभूव ॥

आ० पूजामित्यर्थः । सभागपदं सप्तम्यन्तं राजविषयं । प्रथमान्तं
 गौतमविषयमिति भेदः ॥ गौतममागतं यागक्षेमार्थिनं बुद्ध्वा
 राजा प्रसन्नः सद्गुणवानित्याह । तं होवाचेति ॥ तर्हि कृत-
 कृत्यस्य तव किमागमनमित्याशङ्क्याह । यामेवेति ॥

उ० स ह कृच्छ्री बभूव तः ह चिरं वसेत्याज्ञापया-
ञ्चकार तः होवाच यथा मा त्वं गौतमाऽवदो
यथेयन् प्राक् त्वत्तः पुरा विद्या ब्राह्मणान् गच्छति
तस्मादु सर्वेषु लोकेषु क्षत्रस्यैव प्रशासनमभूदिति

भा० कथन्विदमिति । स ह कृच्छ्रीभूतोऽप्रत्याख्येयं ब्राह्मणं
मन्वानो ह न्यायेन विद्या वक्तव्येति मत्वा तं ह गौतमं चिरं
दीर्घकालं वसेत्येवमाज्ञापयाञ्चकार आज्ञप्तवान् । यत्पूर्वं
प्रख्यातवान् राजा विद्यां यच्च पञ्चाक्षिरं वसेत्याज्ञप्तवान्
तन्निमित्तं ब्राह्मणं क्षमापयति हेतुवचनोक्त्या । तं होवाच
राजा सर्वविद्यो ब्राह्मणोऽपि सन् यथा येन प्रका-
रेण मा मां हे गौतमावदस्त्वं तामेव विद्यालक्षणां वाचं
मे ब्रूहीत्यज्ञानात् तेन त्वं जानीहि । तत्रास्ति वक्तव्यं
यथा येन प्रकारेणैयं विद्या प्राक् त्वत्तो न ब्राह्मणान्
गच्छति न गतवती । न च ब्राह्मणा अनया विद्यया ऽनु-
शासितवन्तः । तथैतत्प्रसिद्धं लोके यतो यस्मादु पुरा पूर्वं

आ० कृच्छ्रीभावमभिनयति ! कथमिति ॥ गौतमस्य वचनं राज्ञो
दुःखीभावकारणं तर्हि प्रत्याख्यायतामित्याशङ्क्याह । सहेति ॥
किमिति तर्हि चिरं वसेत्युक्तवानित्याह । न्यायेनेति ॥ संवत्सरं
वसेदिति यावत् । वक्तव्यविद्येति शेषः ॥ कथं राज्ञो ब्राह्मणं प्रत्याज्ञां
कुर्वतो न प्रत्यवायः स्यादित्याशङ्क्याह । यत्पूर्वमिति ॥ प्रत्याख्या-
नादिविषयहेतुवचनं न केवलं विद्यावशादेव श्रेष्ठं किन्तु
जातितोऽपीत्यपर्ययः ॥ तर्हि ब्रूहि तां वाचमित्याशङ्क्याह ।
तत्रेति ॥ विद्याप्रवचने प्रस्तुते सतीति यावत् । यथेत्यस्यापेक्षितं

उ० तस्मै होवाच ॥ ७ ॥ ३ ॥

भा० सर्वेषु लोकेषु चत्रस्यैव चत्रजातिरेवानया विद्यया प्रशा-
सनं प्रशास्तृत्वं शिष्याणामभूद्भूव । चत्रियपरम्परयैवेयं
विद्यैतावन्तं कालमागता । तथाप्यहमेतां तुभ्यं वक्ष्यामि
त्वत्प्रदानादूर्ध्वं ब्राह्मणान् गमिष्यति । अतो मया यदुक्तं
तत्त्वन्तुमर्हसीत्युक्त्वा तस्मै होवाच विद्यां राजा ॥ ३ ॥
पञ्चम्यामाज्जतावाप इत्ययं प्रश्नः प्राथम्येनापाक्रियते ।
तदपाकरणमन्वितरेषामपाकरणमनुकूलं भवेदिति । अग्नि-
होत्राज्जत्योः कार्यारम्भो यः स उक्तो वाजसनेयके । तं

आ० पूरयति । तथेति ॥ प्रसिद्धमेव स्फोरयति । तस्मादिति ॥
ब्राह्मणानामनया विद्यया प्रशास्तृत्वस्य प्रागभावादिति यावत् ॥
इतिशब्दोपात्तमर्थं कथयति । चत्रियेति ॥ उक्तप्रत्याख्या-
नादिकारणमतःशब्दार्थः ॥ ३ ॥ ननु यथा प्रश्नमेव प्रतिवचनमु-
चितं पञ्चमन्तु प्रश्नं प्राथम्येन प्रतिवदता क्रमो निराकृतस्तत्र
किं कारणमत आह । पञ्चम्यामिति ॥ अर्थक्रममनुसृत्य पाठक्रमो
ऽभिधातव्य इत्यर्थः ॥ ननु वाजसनेयके ऽग्निहोत्रप्रकरणे ऽग्नि-
होत्राज्जत्यपूर्वपरिणामं जगदित्युक्तं तदेवेहापि विवक्षितमिति
चेत् किमनेन पिष्टपेषणन्यायेनेत्याशङ्कार्थभेदं वक्तुमग्निहोत्र-
प्रकरणस्थितमर्थमनुवदति । अग्निहोत्राज्जत्योरिति ॥ उक्तप्रका-
रमेव प्रदर्शयन् प्रथमं याज्ञवल्क्यस्य जनकं प्रति षट् प्रश्नानुत्थाप-
यति । तं प्रतीति ॥ कार्यारम्भकस्तच्छार्थः । अग्निहोत्राज्जत्य-
पूर्वपरिणामो जगदिष्यते । तत्राग्निहोत्रे सायं प्रातश्चज्जतयोर-
ज्जत्योरस्माल्लोकादुत्क्रान्तिः । उत्क्रान्तयोः परलोकं प्रति गतयोस्तत्र
प्रतिष्ठा । प्रतिष्ठितयोः स्वाश्रये सम्पाद्यमाना ढप्तिः । ढप्तिमापाद्या-
वस्थितयोः पुनरिमं लोकं प्रत्यावृत्तिः । आवृत्तयोरश्रयः पुमान्

भा० प्रति प्रश्नाः । उत्क्रान्तिराहुत्योर्गतिः प्रतिष्ठा तप्तिः पुन-
रावृत्तिलोकं प्रत्युत्थायीति तेषाञ्चापाकरणमुक्तं तत्रैव ॥

ते एते आहुती ऊते उत्क्रामतस्तेऽन्तरिक्षमाविशत-
स्तेऽन्तरिक्षमेवाहवनीयं कुर्वाते वायुं समिधं मरी-
चिरेव शुक्लामाहुतिं तेऽन्तरिक्षं तर्पयतस्ते तत उत्क्रा-
मत इत्यादि । एवमेव पूर्ववद्विवं तर्पयतस्ते तत
आवर्तन्ते । इमामाविश्य तर्पयित्वा पुरुषमाविशतः । ततः

आ० कथममुं लोकं प्रत्युत्थानशीलो भवतीति कार्यारम्भमधिकृत्य
षट् प्रश्नाः प्रवृत्ता इत्यर्थः ॥ तत्रैव वाजसनेयके याज्ञवल्क्यं प्रति
जनकस्य प्रतिवचनं दर्शयति । तेषाञ्चेति ॥

अपूर्वग्रहे खल्वाहुती यजमानमुत्क्रामन्तं परिवेष्ट्योत्क्रामतः ।
ते च धूमादिना यजमानेऽन्तरिक्षमाविशति तदाश्रितत्वात्त-
दाविशतः । ते पुनरन्तरिक्षस्थयजमानानुकूलतया स्थिते स्वय-
मन्तरिक्षाधिकरणे तदाहवनीयमिव कुर्वाते । आहुत्यधिक-
रणाहवनीयत्वात् । तत्र वायुं समिधमिव कुरुतः । वायु-
नाऽन्तरिक्षस्य समिध्यमानत्वात् । शुक्लां शुद्धामाहुतिमिव
मरीचिरेवाधत्ते । मरीचीनामन्तरिक्षे व्याप्तत्वात् । ते चान्त-
रिक्षस्थे तन्निष्ठं यजमानं फलोन्मुखमादधाते । ते पुनरन्तरिक्षा-
दुत्क्रामति यजमाने सहोत्क्रामतः । यजमाने च द्युलोकमावि-
शति सद्भावविशतः । तमाविश्य तमेवाहवनीयं कुर्वाते चादित्यं
समिधमित्याद्यन्तरिक्षे च यदेवोक्तं । यथावाहुती पूर्वमन्तरिक्षं
तर्पयत इत्युक्तं तथैव द्युलोकस्थयजमानं फलदानेन सुखिनमा-
तन्वाते । ते चारब्धक्षये ततो द्युलोकाद्यजमाने पृथिवीमाविशति
अभूते सद्भावत्ते । पृथिवीच्चाविश्य ब्रीह्यादिना स्वाश्रयं श्लेष-
यित्वा रेतस्सिचनं पुरुषमाश्रयद्वारेणाविशतः । पुरुषाच्च रेतो-
द्वारा द्वितीयां प्रकृतिमाविश्य गर्भीभूतं स्वाश्रयं कर्मानुष्ठान-
योग्यं देहभागिनमापादयतः । ततोऽसौ पारलौकिकं कर्मानुष्ठा-
यान्ते लोकं प्रत्युत्थानशीलो भवति । इति सर्व्वं जनकेनेक्तमित्यर्थः ।

भा० स्तियमाविश्य लोकं प्रत्युत्पाद्यी भवतीति । तत्राग्नि-
होत्राहुत्योः कार्यारम्भमात्रमेवंप्रकारं भवतीत्युक्तं ॥

इह तु तं कार्यारम्भमग्निहोत्रापूर्वपरिणामलक्षणं
पञ्चधा प्रविभज्याग्नित्वेनोपासनमुत्तरमार्गप्रतिपत्तिसा-
धनं विधित्सन्नाहोऽसौ वाव लोकोऽग्निरित्यादि । इह
सायम्प्रातरग्निहोत्राहुती हुते पयआदिसाधने अद्धा-
पुरःसरे आहवनीयाग्निसमिद्धमार्चिरङ्गारविस्फुलिङ्गभा-
विते कर्त्रादिकारकभाविते चान्तरिक्षं क्रमेणोत्क्रम्य
द्युलोकं प्रविशन्त्यौ सूक्ष्मभूतेऽक्षमवायित्वादपशब्दवाच्ये
अद्धाहेतुत्वाच्च अद्धाशब्दवाच्ये तयोरधिकरणो ऽग्निः ।
अन्यच्च तत्सम्बन्धं समिदादीत्युच्यते ॥

आ० तथापि कथमर्थभेदसिद्धिरित्याशङ्क्योक्तमेव सङ्क्षिप्याह । तत्रेति ॥
वाजसनेयिकं सप्तम्यर्थः ॥

प्रकृतश्रुतेरर्थविशेषं दर्शयति । इह त्विति ॥ पञ्चधा द्युपजर्ज-
पृथिवीपुरुषयोषित्प्रकारैरिति यावत् ॥ पञ्चाग्निसम्बन्धमवतार्य
प्रथमपर्यायस्य तात्पर्यमाह । इहेति ॥ अयं लोको भूलोकस्त-
स्मिन्नित्यर्थः । आहुत्योरक्षमवायित्वसिद्ध्यर्थं विशिनष्टि । पय-
आदीति ॥ तयोः अद्धात्वसिद्ध्यर्थं अद्धापुरःसरे इत्युक्तं । तयो-
रधिकरणो ऽग्निरित्यादिकल्पनोपयोगित्वेन विशेषणान्तरमा-
दत्ते । आहवनीयेति ॥ तयोः स्वातन्त्र्यं परिहरति । कर्त्रादीति ॥
अधिकरणशब्दो भावप्रधानो धर्मिपरः । काल्पनिको द्युलो-
काद्याख्योऽग्निस्तत्सम्बन्धमिति तच्छब्दोऽग्निविषयः ॥ अन्यच्चेत्युक्तं
स्पष्टयति । समिदादीति ॥ आदिशब्दो धूमार्चिरङ्गारादि-
विषयः ॥

उ० असौ वाव लोको गौतमाग्निस्तस्यादित्य एव
समिद्रश्मयो धूमोऽहरर्चिश्चन्द्रमा अङ्गारा नक्ष-
त्राणि विस्फुलिङ्गाः ॥ १ ॥ तस्मिन्नेतस्मिन्नग्नौ

भा० असावग्न्यादिभावनाज्ज्योः सापि तथैव निर्दिश्यते ।
असौ वाव लोकोऽग्निर्हे गौतम यथाऽग्निर्होत्राधिकरणं
आहवनीयं । इह तस्याग्नेर्द्युलोकाख्यस्यादित्य एव समित्
तेन हीद्वोऽसौ लोको दीप्यते । अतः समिन्धनात् समि-
दादित्यः । रश्मयो धूमस्तदुत्थानात् । समिधो हि धूम
उत्तिष्ठति । अहरर्चिः प्रकाशसामान्यात् । आदित्यकार्य-
त्वाच्च । चन्द्रमा अङ्गाराः । अङ्गः प्रशमेऽभिव्यक्तेः । अर्चिषो
हि प्रशमेऽङ्गारा अभिव्यज्यन्ते । नचत्राणि विस्फुलिङ्गाश्चन्द्र-
मसोऽवयवा इव विप्रकीर्णत्वसामान्यात् । तस्मिन्नेतस्मिन्-
योक्तृत्वत्वेऽग्नौ देवाः । यजमानप्राणा अग्न्यादिरूपाः ।
अधिदैवनं अङ्गां । अग्निर्होत्राज्जतिपरिणामावस्थारूपाः
सूक्ष्मा आपः अङ्गाभाविताः अङ्गा उच्यन्ते । पञ्चम्यामाङ्गा-
वापः पुरुषवचसो भवन्तीत्यपां ह्यैम्यतया प्रश्ने श्रुतत्वात् ॥

आ० पर्यायतात्पर्यमुक्त्वाऽक्षराणि व्याकरोति । असावित्यादिना ॥
इहेत्येतल्लोकनिर्देशः पूर्वेषु सम्बध्यते । तदुत्थानादित्यत्र तच्छब्दे-
नादित्यो गृहीतः ॥ अथात्माधिदैवविभागेन देवान् विशदयति ।
यजमानेति ॥ प्रत्ययविशेष्यत्वेन अङ्गाया ह्यैम्यत्वानुपपत्तिरित्या-
शङ्क्य अङ्गां व्याकरोति । अग्निर्होत्रेति ॥ किञ्च प्रश्नप्रातिवचनयोरे-
कार्यत्वात् प्रश्ने चापां ह्यैम्यतया श्रुतत्वात्प्रतिवचनेऽपि ताः अङ्गा-
शब्दिता ह्यैम्यतया विवक्षिता इत्याह । पञ्चम्यामिति ॥

उ० देवाः श्रद्धां जुह्वति तस्या आहुतेः सोमो राजा
सम्भवति ॥ २ ॥ ४ ॥

पर्जन्यो वाव गौतमाग्निस्तस्य वायुरेव समिद् भ्रं

भा० अद्धा वा आपः अद्धामेवारभ्य प्रणीय प्रचरन्तीति
च विज्ञायते । तांश्रद्धामब्रूपां जुह्वति । तस्या आहुतेः
सोमो राजा । अपां अद्धाशब्दवाच्यानां द्युलोकाग्नौ
हुतानां परिणामः सोमो राजा सम्भवति । यथा ऋग्वे-
दादिपुष्परसा ऋगादिमधुकरोपनीतास्त आदित्ये यश्च
आदिकार्यं रोहितादिरूपलक्षणमारभन्त इत्युक्तं । तथेमा
अग्निहोत्राहुतिसमवाचिन्यः सृक्ष्माः अद्धाशब्दवाच्या आपो
द्युलोकमनुप्रविश्य चान्द्रं कार्यमारभन्ते फलरूपमग्निहो-
त्राहुतयोः । यजमानाश्च तत्कर्त्तार आहुतिमया आहुति-
भावनाभाविता आहुतिरूपेण कर्मणा ऽऽकृष्टाः अद्धाश-

आ० चाप्सु अद्धाशब्दस्य वृद्धव्यवहारप्रयोगाभावान्नैवमित्याशङ्क्याह ।
अहुति ॥ कथमापः अद्धाशब्देन प्रसिद्धवदुच्यन्ते तत्राह । अद्धा
इति ॥ अद्धापूव्वकहोममुद्दिश्य पयः सोमाज्याहुतिसाधनं
सम्पाद्य जुहोतीति तैत्तिरीयकाः पठन्ति । तथा चाप्सु अद्धाशब्दः
सम्भवतीत्यर्थः ॥ उक्तमर्थं दृष्टान्तेन स्पष्टयति । यथेत्यादिना ॥
उक्तं मधुविद्यायामिति शेषः । चान्द्रं कार्यं चन्द्रसमीपस्थं
तत्सदृशं शरीरमित्यर्थः ॥ तथापि यजमानानां कथं फलित-
त्वमत आह । यजमानाश्चेति ॥ आहुती तच्छब्देन गृह्येते ।
प्राधान्यं मयडित्यर्थः ॥ तदेव स्पष्टयति । आहुतिभावना-
भाविता इति ॥ तत्संस्तुतास्तदनुसारिणस्तदाश्रया इत्यर्थः ॥
तद्भावितत्वफलमाह । आहुतिरूपेणेति ॥ तेनाकृष्टत्वं वशी-
कृतत्वं ॥ आहुतिभाविता इत्युक्तं स्पष्टयति । अहुति ॥ तत्पूर्व्वकं

उ० धूमो विद्युदर्चिरशनिरङ्गारा हादुनयो विस्फु-
 लिङ्गाः ॥ १ ॥ तस्मिन्नेतस्मिन्नग्नौ देवाः
 सोमं राजानं जुह्वति तस्या आहुतेर्वर्षं
 सम्भवति ॥ २ ॥ ५ ॥

भा० मवायिनो द्युलोकमनुप्रविश्य सोमभूता भवन्ति । तदर्थं हि
 तैरग्निहोत्रं ऊतं । अत्र त्वाहुतिपरिणाम एव पञ्चाग्नि-
 सम्बन्धक्रमेण प्राधान्येन विवक्षित उपासनार्थं । न यजमा-
 नानां गतिं । तां त्वविदुषां धूमादिक्रमेणोत्तरत्र वक्ष्यति
 विदुषाञ्चोत्तरां विद्याकृतां ॥ ४ ॥ द्वितीयहोमपर्यायार्थ-
 माह । पर्जन्यो वाव पर्जन्य एव गौतमाग्निः पर्जन्यो नाम
 वृष्ट्युपकरणाभिमानिनीदेवताविशेषः । तस्य वायुरेव समित् ।
 वायुना हि पर्जन्योऽग्निः समिध्यते । पुरोवातादिप्राबल्ये
 दृष्टिदर्शनात् ॥

आ० पयः सोमादिसाध्यं यत्कर्म तदाश्रया इत्यर्थः । सोमभूता-
 स्तत्समीपस्थं शरीरं प्राप्य तत्स्वरूपा इत्यर्थः ॥ कथं सोमसारूप्यं
 धर्म्मिगं फलमित्याशङ्क्याह । तदर्थमिति ॥ यजमानानां सोम-
 भावो गतिमन्तरेण न सिध्यति । तथाच वक्तव्या गतिरित्याश-
 ङ्क्याह । अत्रेति । आहवनीयोऽग्निः सप्तम्यर्थः । सा तर्हि कुत्रो-
 च्यते । न हि तदुक्तिमन्तरेण यथोक्तं फलं सिध्यत्यत आह ।
 तान्विति ॥ ४ ॥ द्वितीयहोमसम्बन्धी द्वितीयः पर्यायस्तस्यार्थं
 निर्ज्ञातुं तमेव पर्यायमादत्ते श्रुतिरित्यर्थः । पुरोवातादीत्यादि-
 शब्देन वर्षहेतुर्वायुभेदो गृह्यते ॥

उ० पृथिवी वाव गौतमाग्निस्तस्याः संवत्सर
एव समिदाकाशो धूमो रात्रिरर्चिर्दिशोऽङ्गारा
अवान्तरदिशो विस्फुलिङ्गाः ॥ १ ॥ तस्मिन्नेत-
स्मिन्नग्नौ देवा वर्षं जुहुति तस्या आहुतेरन्नं
सम्भवति ॥ २ ॥ ६ ॥

भा० अभं धूमो धूमकार्यत्वाद्भूमवच्च लक्ष्यमाणत्वात् । विद्यु-
दर्चिः । प्रकाशसामान्यात् । अशनिरङ्गाराः । काठिन्यात्
विद्युत्वम्बन्धाद्वा । द्वादुनयो विस्फुलिङ्गाः । द्वादुनयो
गर्जितशब्दाः । मेघानां विप्रकीर्णत्वसामान्यात् । तस्मिन्ने-
तस्मिन्नग्नौ देवाः पूर्ववत्सोमं राजानं जुहुति । तस्या
आहुतेर्वर्षं सम्भवति । अद्वाख्या आपः सोमाकारपरिणता
द्वितीये पर्याये पर्जन्याग्निं प्राप्य दृष्टित्वेन परिणमन्ते ॥ ५ ॥

पृथिवी वाव गौतमाग्निरित्यादि पूर्ववत् । तस्याः पृथि-
व्याख्यस्याग्नेः संवत्सर एव समित् । संवत्सरेण हि कालेन
समिद्धा पृथिवी त्रीह्यादिनिष्पत्तये भवति । आकाशो
धूमः पृथिव्या द्रवोत्थित आकाशो दृश्यते । यथाऽग्नेर्धूमो
रात्रिरर्चिः पृथिव्या ह्यप्रकाशात्मिकाया अनुरूपा रात्रिः ।
तमोरूपत्वात् । अग्नेरिवानुरूपमर्चिर्दिशोऽङ्गारा उपशा-

चा० उक्तञ्चाभ्याणां धूमकार्यत्वं पौराणिकैः । यज्ञधूमोद्भवं त्वभं द्वि-
जानां च हितं सदा । दावाग्निधूमसम्भूतमभं वनहितं स्मृतं ॥
मृतधूमोद्भवन्त्वभमशुभाय भविष्यति । अभिचाराग्निधूमोत्थं
भूतनाशाय वै द्विजा इति ॥ अध्यात्मं यजमानस्य प्राणाः । इन्द्रा-

उ० पुरुषो वाव गौतमाग्निस्तस्य वागेव समि-
त्प्राणो धूमो जिह्वाऽर्चिश्चक्षुरङ्गाराः श्रोत्रं विस्फु-
लिङ्गाः ॥ १ ॥ तस्मिन्नेतस्मिन्नग्नौ देवा अनं
जुह्वति तस्या आहुते रेतः सम्भवति ॥ २ ॥ ७ ॥

योषा वाव गौतमाग्निस्तस्या उपस्थ एव

भा० न्तत्वसामान्यात् । अवान्तरदिशो विस्फुलिङ्गाः । चुद्रत्व-
सामान्यात् । तस्मिन्नित्यादि समानं । तस्या आहुतेरनं
ब्रीहियवादि सम्भवति ॥ ६ ॥

पुरुषो वाव गौतमाग्निः । तस्य वागेव समित् । वाचा हि
मुखेन समिध्यते पुरुषो न मूकः । प्राणो धूमो धूम इव मुखा-
न्निर्गमनात् । जिह्वाऽर्चिर्लोहितत्वात् । चक्षुरङ्गारा भास
आश्रयत्वात् । श्रोत्रं विस्फुलिङ्गाः । विप्रकीर्णत्वसामान्यात् ।
समानमन्यत् । अन्नं जुह्वति ब्रीह्यादिसंस्कृतं । तस्या
आहुते रेतः सम्भवति ॥ ७ ॥

योषा वाव गौतमाग्निः । तस्या उपस्थ एव समित् ।
तेन हि सा पुत्राद्युत्पादनाय समिध्यते । यदुपमन्त्रयते स

आ० दयस्वाधिदैवतं देवा इत्याह । पूर्व्ववदिति ॥ सोमं राजानमि-
त्यादि व्याचष्टे । अद्वाख्या इति ॥ ५ ॥ ६ ॥

तस्या आहुतेर्गर्भः सम्भवति इत्युक्तं व्यक्तीकरोति । एव-
मिति ॥ यथोक्तरीत्या अद्वादीनां रेतोऽन्तानां यानि द्युलोका-
दिषु योषिदन्तेष्वग्निषु हवनानि तेषामेकैकमस्मिन् पर्याये यः
क्रमो व्याख्यातस्तेनेति यावत् ॥

कथं पुनरापो गर्भीभवन्ति भूतान्तराणामपि तुल्यो गर्भीभा-
वस्तस्य पाञ्चभौतिकत्वादत आह । तत्रेति ॥ भूतानां मध्ये किमि-

उ० समिद्यदुपमन्त्रयते स धूमो योनिरर्चिर्दन्तः
 करोति तेऽङ्गारा अभिनन्दा विस्फुलिङ्गाः ॥ १ ॥
 तस्मिन्नेतस्मिन्नग्नौ देवा रेतो जुह्वति तस्या
 आहुतेर्गर्भः सम्भवति ॥ २ ॥ ६ ॥

भा० धूमः । स्त्रीसम्भवादुपमन्त्रणस्य । योनिरर्चिर्लाहितत्वात् ।
 यदन्तः करोति तेऽङ्गारा अग्निसम्बन्धात् । अभिनन्दाः
 सुखलवा विस्फुलिङ्गाः चुद्रत्वात् ॥ तस्मिन्नेतस्मिन्नग्नौ
 देवा रेतो जुह्वति । तस्या आहुतेर्गर्भः सम्भवतीति । एवं
 अङ्गारोमवर्षान्नरेतोहवनपर्यायक्रमेणाप एव गर्भीभूता-
 स्ताः । तत्रापामाहुतिसमवायित्वात् प्राधान्यविवक्षा आपः
 पञ्चम्यामाहुतौ पुरुषवचसो भवन्तीति । न त्वाप एव केवलाः
 सोमादिकार्यमारभन्ते । न चापोऽत्रिवृत्कृताः सन्तीति ।
 त्रिवृत्कृतत्वेऽपि विशेषसञ्ज्ञालाभो दृष्टः पृथिवीयमिमा
 आपोऽयमग्निरित्यन्यतमबाहुल्यनिमित्तः । तस्मात्समुदिता-

आ० त्वपां प्राधान्यविवक्षयैव निर्देशः ॥ तासामेव केवलानां कार्यारम्भ-
 कत्वविवक्षा किं न स्यात्तत्राह । न त्विति ॥ भूतान्तरासहकृतानां
 केवलानामपामारम्भकत्वे यदारब्धं कार्यं न तद्भोगायतनं तस्य
 जलबुद्बुदवदत्यन्तचञ्चलत्वादित्यर्थः ॥ केवलानामप्यस्त्रमुपेत्योक्तमि-
 दानीं तदेव नास्तीत्याह । न चेति ॥ इतिशब्दस्तासां त्रिवृतं ।
 त्रिवृतमेकैकामकरोदिति श्रुतेरिति हेत्वर्थः ॥ सर्वस्य त्रिवृत्कृतत्वे
 कथं दृष्टो विशेषव्यपदेशो युज्यतेत्याशङ्क्याह । त्रिवृत्कृतत्वेऽपीति ॥
 अपां प्राधान्यविवक्षया प्रश्नप्रतिवचनयोरप्यशब्द इत्युपसंहरति ।
 तस्मादिति ॥ केवलानामपामसत्त्वादिति यावत् । कथमारम्भकेषु
 भूतेष्वपां बाहुल्यमवगतमित्याशङ्क्य कार्यद्वारा तदधिगतिरि-

उ० इति तु पञ्चम्यामाहुतावापः पुरुषवचसो
भवन्तीति स उल्बावृतो गर्भो दश वा मासानन्तः
शयित्वा यावद्वाथ जायते ॥ १ ॥

भा० वमृतानि बाहुल्यात्कर्म्मसमवायीनि सोमादिकार्यार-
म्भकाण्याप इत्युच्यन्ते । दृश्यते च द्रवबाहुल्यं सोमवृक्षान्न-
रेतोदेहेषु । बज्जद्रवञ्च शरीरं यद्यपि पार्थिवं तत्र पञ्चम्या-
माहुतौ ज्ञतायां रेतोरूपा आपो गर्भीभूताः ॥ ८ ॥

इति त्वेवन्तु पञ्चम्यामाहुतावापः पुरुषवचसो
भवन्तीति व्याख्यात एकः प्रश्नः । यत्तु द्यलोकादिमां
प्रत्यावृतयोरबाहुल्योः पृथिवीं पुरुषं स्थितं क्रमेणाविश्य
लोकं प्रत्युत्थायी भवतीति वाजसनेयक उक्तं तत्प्रासङ्गि-
कमिहोच्यते । इह च प्रथमे प्रश्ने उक्तं वेत्य यदितोऽधि
प्रजाः प्रयन्तीति । तस्य चायमुपक्रमः । स गर्भोऽपां पञ्चमः

षा० त्याह । दृश्यते चेति ॥ सोमादीनामबाहुल्येऽपि कथं पार्थिवश-
रीरस्य तद्बाहुल्यमित्याशङ्क्याह । बज्जद्रवञ्चेति ॥ पञ्चमप्रश्ननिर्ण-
यमुपसंहर्तुं पातनिष्ठां करोति । तच्चेति ॥ योयामाविति
यावत् ॥ गर्भीभूताः पुरुषवचसो भवन्तीति सम्बन्धः ॥ ७ ॥ ८ ॥

उक्तार्थे वाक्यं योजयति । इति त्विति ॥ अपां गर्भीभावोक्ति-
मात्रेण पुरुषवचस्त्वस्य निर्णीतत्वादलमुत्तरग्रन्थेनेत्याशङ्क्य तस्य
तात्पर्यमाह । यत्त्विति ॥ बाहुल्योः सम्बन्धीति शेषः । प्रासङ्गिकं
गर्भीभावोक्तिप्रसङ्गादागतमिति यावत् ॥ इहेति प्रकृतश्रुत्युक्तिः ॥
प्रासङ्गिकीं सङ्गतिं त्यक्त्वा साक्षादेव पूर्वोत्तरग्रन्थयोरस्ति सङ्ग-
तिरिति तात्पर्यान्तरमाह । इह चेति ॥ प्रजानामूर्द्धगमनमु-
त्तरत्र निरूपयिष्यते । तादर्थ्येन तासामुत्पत्तिरादावुच्यत इत्यर्थः ॥

उ० स जातो यावदायुषं जीवति तं प्रेतं दिष्ट-

भा० परिणामविशेषः । आहुतिकर्मसमवायिनीनां श्रद्धाशब्दवा-
च्यानां उल्बावृत उल्बेन जरायुणाऽऽवृतो वेष्टितो दश
वा नव वा मासानन्तर्मातुः कुक्षौ शयित्वा यावता कालेन
न्यूनेनातिरिक्तेनानन्तरं जायते ॥

उल्बावृत इत्यादिवैराग्यहेतोरिदमुच्यते । कष्टं हि
मातुः कुक्षौ मूत्रपुरीषवातपित्तश्लेष्मादिपूर्णे तदनुलिप्तस्य
गर्भस्थोल्बाऽऽशुचिपूयावृतस्य लोहितरेतोऽशुचिवीजस्य
मातुरशितपीतरसानुप्रवेशेन विवर्द्धमानस्य निरुद्धशक्ति-
बलवीर्यतेजःप्रज्ञाचेष्टस्य शयनं । ततो योनिद्वारेण पीड-

आ० द्विविधां सङ्गतिमुक्त्वा वाक्याक्षराणि योजयति । स गर्भं इति ॥
सोमवृष्ट्यन्तरेतांस्यपेक्ष्य पञ्चमत्वं गर्भाख्यस्य परिणामस्य द्रष्टव्यं ।
अपां प्रकृतत्वद्योतनार्थमाहुतीत्यादि विशेषणद्वयं । अथवा पूर्वा-
क्तात्कालान्धुनाधिकेन वा कालेन यावता जन्तुः समग्राङ्गो जायते
तावता कालेन कुक्षौ शयित्वेति सम्बन्धः । अनन्तरं योनितो निर्ग-
मनकारणीभूतकर्माभिव्यक्तेरिति शेषः ॥

उल्बावृतत्वं कुक्षौ चिरं शयनं योनितो निस्सरणमित्येतद-
शेषमिति प्रसिद्धं किमिति श्रुत्या व्यपदिश्यते तत्राह । उल्बावृत
इत्यादीति ॥ वैराग्यार्थत्वमस्य स्फुटयति । कष्टं हीति ॥ श्लेष्मा-
दीत्यादिशब्देनासृक्पूयस्त्रायुमज्जादीनि गृह्यन्ते । तदनुलिप्तस्येति
तच्छब्दो मूत्रपुरीषादिविषयः । शक्तिर्बुद्धिसामर्थ्यं । बलं देह-
सामर्थ्यं । तेजः शरीरगता कान्तिः । प्रज्ञा चेतना जीवनधर्मः ।
चेष्टा प्राणधर्मः । ता निरुद्धा यस्य तस्येति विग्रहः ॥ मातुरु-
दरे शयानस्य कष्टत्वेऽपि तदुदराद्योनिद्वारा निःसरणं सुख-
करमिति चेन्नेत्याह । तत इति ॥ तद्ग्राहत्वप्रकारमेवाभिनयति ।

उ० मितोऽग्नय एव हरन्ति यत एवेतो यतः
सम्भूतो भवति ॥ २ ॥ ६ ॥

भा० मानस्य कष्टतरा निःसृतिर्जन्मेति वैराग्यं याद्वयति ।
मुहूर्त्तमप्यसह्यं दश वा मासानतिदीर्घकालमन्तः शयि-
त्वेति । स एवं जातो यावदायुषं पुनर्घटीयन्त्ववद्गमनागम-
नाय कर्म कुर्वन् कुलालचक्रवद्वा तिर्यग्भ्रमणाय
यावत्कर्मणोपात्तमायुस्तावज्जीवति । तमेवं क्षीणायुषं
प्रेतं मृतं दिष्टं कर्मणा निर्दिष्टं परलोकं प्रति । यदि
चेज्जीवन् वैदिके कर्मणि ज्ञाने वाधिकृतस्त्वमेनं मृत-
मितोऽस्माद्गामादग्नयेऽग्न्यर्थमृत्विजो हरन्ति पुत्रा वान्त्य-
कर्मणे । यत एव इत आगतोऽग्नेः सकाशाच्छ्रद्धा-
द्याहुतिक्रमेण । यतश्च पञ्चभ्योऽग्निभ्यः सम्भूत उत्पन्नो

व्या० मुहूर्त्तमपीति ॥ यन्मातुरन्तः शयनं मुहूर्त्तमपि दुःसहं
तत्कार्यं दीर्घकालं शयितुं शक्यं । कथञ्च दश वा नव वा
मासानन्तः शयित्वा पुनर्योनिद्वारा दुष्करं निस्सरणं दुःसह्यं
स्यादिति वैराग्यं याद्वयति श्रुतिरित्यर्थः ॥ जातस्य पुन-
रनर्थो नास्तीत्याशङ्काह । स एवमिति ॥ यावदायुषमित्ये-
तद्व्याचष्टे । पुनरिति ॥ घटीयन्त्ववदृद्धं गमनार्थं वा निषिद्धं
कर्म पौनःपुन्येनाचरन् यावत्कर्मणार्जितमायुस्तावदस्मिन्देहे
जीवति ततो म्रियते । तथा च जातस्य मृत्युधोव्यान्नास्ति
सम्यग्ज्ञानं विना स्वस्तिप्राप्तिरित्यर्थः ॥ अस्तु तर्हि मृतस्य
कृतकृत्यतेत्याशङ्काह । तमेवमिति ॥ सर्वस्य तर्हि मृतस्य
पारलौकिकत्वं स्यादिति चेन्नेत्याह । यदीति ॥ तदा परलोकं

तद्य इत्थं विदुः

भा० भवति तस्मा एवाग्नये हरन्ति स्वामेवयोनिमग्निमापाद-
यन्तोत्यर्थः ॥ ८ ॥

वेत्य यदितोऽधि प्रजाः प्रयन्तोत्ययं प्रश्नः प्रत्युपस्थितोऽ
पाकर्त्तव्यतया । तत्र लोकं प्रत्युत्थितानामधिकृतानां गृह-
मेधिनां य इत्थमेवं यथोक्तं पञ्चाग्निदर्शनं द्युलोकाद्य-
ग्निभ्यो वयं क्रमेण जाता अग्निस्वरूपाः पञ्चाग्न्यात्मान
इत्येवं विदुर्जानीयुः । कथमवगम्यते इत्थं विदुरिति । गृहस्था
एव उच्यन्ते नान्य इति । गृहस्थानां ये त्वनित्यं विदुः
केवलेष्टापूर्त्तदत्तपरास्ते धूमादिना चन्द्रं गच्छन्तीति
वक्ष्यति । ये चारण्योपलक्षिता वैखानसाः परिव्राजकाश्च
श्रद्धातप इत्युपासते तेषाञ्चेत्यंविद्भिः सहार्चिरादिना

आ० प्रति कर्मणा निर्दिष्टमिति पूर्व्वेण सम्बन्धः । युक्तञ्च तन्मृतस्या-
ग्न्यर्थं नयनमित्याह । यत इति ॥ ८ ॥

स उक्त्वाह त इत्यादिनोक्तमनुवदति । वेत्येति ॥ प्रत्युपस्थितः
प्रजोत्पत्तिदर्शनेन प्रसङ्गत इति यावत् । तद्य इत्थं विदुरित्येत-
द्याचष्टे । तत्रेत्यादिना ॥ सप्तम्यर्थमेव स्फुटयति । लोकमिति ॥
निर्द्धारणार्था षष्ठी ॥ वेदनप्रकारमनुवदति । द्युलोकादीति ॥
तेऽर्चिषमभिसम्भवन्तीत्युत्तरत्र सम्बन्धः ॥ साधारणोक्तेर्विशेषे
सङ्कोचो हेतुं विना न सिध्यतीति शङ्कते । कथमिति ॥ पारिशेष्यं
सङ्कोचकमिति परिहरति । गृहस्थानामिति ॥ षष्ठी निर्द्धारणे ।
अतश्च केवलकर्मिणो गृहस्था न विदुरिति ग्रहणमर्हन्तीति
शेषः ॥ परिव्राजका वानप्रस्थाश्च गृह्यन्तामिति चेन्नेत्याह ।
ये चेति ॥ केषां तर्हि ग्रहणमत आह । पारिशेष्यादिति ॥
गृहस्थ एव । हेतुन्तरमाह । अग्निहोत्रेति ॥ तदाज्यपूर्व्व-
परिणामात्मकं जगदत्र पञ्चधा प्रविभज्यामित्वेन दर्शनमुत्तर-

भा० गमनं वक्ष्यति । पारिशेष्यात् अग्निहोत्राहुतिसम्बन्धाच्च
गृहस्था एव गृह्यन्त इत्थं विदुरिति ॥

ननु ब्रह्मचारिणोऽप्यगृहीता ग्रामश्रुत्यारण्यश्रुत्या
चानुपलक्षिताश्च विद्यन्ते कथं पारिशेष्यसिद्धिः । नैष दोषः ।
पुराणस्मृतिप्रामाण्यात् । ऊर्द्धरेतसां नैष्ठिकब्रह्मचारिणामु-
त्तरेणार्थम्णः पन्थाः प्रसिद्धाः । अतस्तेऽप्यरण्यवासिभिः सह
गमिष्यन्ति । उपकुर्वाणकास्तु स्वाध्यायग्रहणार्था इति न
विशेषनिर्देशार्हाः । ननूर्द्धरेतस्त्वं चेदुत्तरमार्गप्रतिपत्ति-
कारणं पुराणस्मृतिप्रामाण्यादिष्यते इत्थं वित्तमनर्थकं प्राप्तं ॥

आ० मार्गप्राप्तिसाधनं चोच्यते । अतो विद्यायास्तत्सम्बन्धाद्गृहस्थाना-
मपि तत्सम्बन्धस्य प्राप्तत्वात् तेषामेवेह ग्रहणमुचितमित्यर्थः ॥

पारिशेष्यमाक्षिपति । नन्विति ॥ ग्रामे सपत्नीको वासः ।
न च ब्रह्मचारिणां पत्नीसम्बन्धः । तत्र ग्रामश्रुत्या ब्रह्मचारिणो
गृहीताः । गुरुकुलवासित्वाच्च नारण्यश्रुतयोपलक्षिताः । ततस्तेषा-
मिह ग्रहणसम्भवाच्च पारिशेष्यमित्यर्थः ॥ किं नैष्ठिकब्रह्मचारि-
णोऽत्रेत्यं विदुरिति गृह्येत् किं वोपकुर्वाणा इति विकल्पाद्यं
दूषयति । नैष दोष इति ॥ अथाशीति सहस्राणि यतीनामूर्द्ध-
रेतसां । स्मृतं स्थानं तु यत्तेषां तदेव गुरुवासिनामित्यादिपुराण-
स्मृतेः श्रुतिमूलत्वेन प्रामाण्यान्नैष्ठिकब्रह्मचारिणामूर्द्धरेतसामा-
दित्यसम्बन्धेनोत्तरायणेनोपलक्षितो देवयानाख्यो मार्गो यावता
प्रसिद्धस्तस्मात्तेषामरण्यवासिभिः सहाखण्डितब्रह्मचर्य्यगौवा-
र्चिरादिगतिलाभान्न पञ्चाभिवित्त्वेन प्रयोजनमिति पारिशेष्य-
सिद्धिरित्यर्थः ॥ द्वितीयं प्रत्याह । उपकुर्वाणकास्त्विति ॥ ते
हि स्वाध्यायग्रहणार्थास्तस्मिन् गृहीते स्वेच्छावशादाश्रमान्तरं
गृह्यन्तस्तत्पलेनैव फलवन्तो भवन्तीति न गृहस्थादिभ्यो विभ-
ज्येत्यं विदुरिति निर्देशमर्हन्तीत्यर्थः । किं नैष्ठिकानां ब्रह्मचा-
रिणामुत्तरमार्गप्राप्तिसम्भवादनर्थकं इत्थं वित्तं प्राप्तमिति श्रुति
विरोधात् । द्वितीये तु पारिशेष्यसिद्धितादवस्थमिति शङ्कार्थः ॥

भा० न गृहस्थान् प्रत्यर्थवत्त्वात् । ये गृहस्था अनित्यं विदु-
स्तेषां स्वभावतो दक्षिणो धूमादिः पन्थाः प्रसिद्धस्तेषां ये
इत्यं विदुः सगुणं वाऽन्यद्ब्रह्म विदुः । अथ यदु चैवास्मिन् शब्दं
कुर्वन्ति यदि च नार्चिषमेवेति लिङ्गादुत्तरेण ते गच्छन्ति ।
ननूद्धरेतसां गृहस्थानाञ्च समाने आश्रमिन्ने ऊर्द्धरे-
तसामेवोत्तरेण पथा गमनं न गृहस्थानामिति न युक्तं ।
अग्निहोत्रादिवैदिककर्माबाज्जल्ये च सति नैष दोषः ।
अपूता हि ते ॥ शत्रुमित्रसंयोगनिमित्तौ हि तेषां

आ० किमित्यं वित्त्वं नैष्ठिकान् प्रत्यनर्थकमित्युच्यते किं वा सर्वानेव
प्रतीति विकल्पाद्यमङ्गीकृत्य द्वितीयं दूषयति । न गृहस्थानिति ॥
तान् प्रत्यर्थवत्त्वमेवेत्यं वित्त्वस्य विभज्य समर्थयते । ये गृहस्था
इति ॥ स्वभावतस्तदनुष्ठितेष्टापूतर्त्तबलादित्यर्थः । तेषामेव
गृहस्थानां मध्ये ये केचिदुक्तेन प्रकारेणेत्यं पञ्चाग्निदर्शनं विदुर-
मिभ्योऽन्यद्वा सगुणं ब्रह्म विदुस्ते देवयानोत्तरेण पथा गच्छन्ती-
ति सम्बन्धः । न केवलं गृहस्थानां पञ्चाग्निवित्त्वमेव किन्तु सगुण-
ब्रह्मवित्त्वमपि तेषामस्तीति प्रमाणमाह । अथेति ॥ अन्त्येष्टि-
करणाकरणयोरविशेषेण ब्रह्मविदामर्चिरादिगतिश्रवणादस्ति
गृहस्थानामपि ब्रह्मवित्त्वमिति गम्यते । पारिव्राजकादिष्वन्त्ये-
ष्ट्यसम्भवेन विद्यास्तुतेरपि दुर्वचनत्वादित्यर्थः ॥ विहितत्वावि-
शेषादाश्रमाणां तुल्यत्वमाश्रित्य शङ्कते । नन्विति ॥ साम्यमुक्त्वा
गृहस्थेषु विशेषं दर्शयति । अग्निहोत्रादीति ॥ वैदिकानि
कर्माणि भूयांसि सन्ति । तेषाञ्च बाज्जल्ये सत्यविदुषामूर्द्धरेत-
सामेव देवयानेन पथा गमनं न गृहस्थानामित्ययुक्तं । साधन-
भूयस्त्वे फलभूयस्त्वन्यायविरोधादित्यर्थः ॥ आश्रमित्वाविशेषे
ऽपि धर्मविशेषादिशुद्धितारतम्यसम्भवान्नैकरूप्यमिति परि-
हरति । नैष दोष इति ॥

भा० रागद्वेषौ । तथा धर्माधर्मौ हिंसानुग्रहनिमित्तौ ।
 हिंसानृतमायाऽब्रह्मचर्यादि च बह्वशुद्धिकारणमप्यपरि-
 हार्यं तेषां । अतोऽपूताः । अपूतत्वान्नोत्तरेण पथा
 गमनं । हिंसानृतमायाऽब्रह्मचर्यादिपरिहाराच्च ।
 शुद्धात्मनो हीतरे शत्रुमित्ररागद्वेषादिपरिहाराच्च
 विरजसस्तेषां युक्त उत्तरः पन्थाः । तथाच पौराणिकाः ।
 ये प्रजामीषिरेऽधीरास्ते श्मशानानि भेजिरे । ये प्रजां
 नेषिरे धीरास्तेऽमृतत्वं हि भेजिर इत्याहुः । इत्थं-
 विदां गृहस्थानामरण्यवासिनाञ्च समानमार्गत्वेऽमृतत्वे
 फले च सत्यरण्यवासिनां विद्यानर्थक्यं प्राप्तं । तथाच
 श्रुतिविरोधः । न तत्र दक्षिणा यन्ति नाविदांसस्तपस्विन
 इति । स एनमविदितो न भुनक्तीति च विरुद्धं । न ।
 आभूतसंज्ञवस्थानस्यामृतत्वेन विवचितत्वात् ॥

आ० कथं गृहस्थानामभिहोत्रादिभूयोधर्मवतां विद्याहीनानाम-
 प्यपूतत्वं तत्राह । शत्रुमित्रेति ॥ अब्रह्मचर्यादीत्यादिपदेन
 परिगृहीतादि गृह्यते । अशुद्धिबाहुल्यकारणमतःशब्दार्थः ।
 तुल्यमूर्द्धरेतसामप्यशुद्धिहेतुबाहुल्यादपूतत्वमित्याशङ्क्याह । हिं-
 सेति ॥ ऊर्द्धरेतसां पूतत्वे सिद्धे फलितमाह । तेषामिति ॥
 ऊर्द्धरेतसां देवयाने पथ्यनुप्रवेशे प्रमाणमाह । तथा चेति ॥
 पौराणिका व्याजुरिति सम्बन्धः । चाश्रमधर्ममात्रमार्गद्वारेणा-
 मृतत्वमूर्द्धरेतसामुक्तमाक्षिपति । इत्थं विदामिति ॥ तेषां विद्या-
 नर्थक्यमित्युमेवेत्याशङ्क्याह । तथा चेति ॥ स परमात्मा स्वयम-
 ज्ञातः सन्नेनमधिकारिणमपवर्गप्रदानेन न पालयतीति च वाक्यं
 विद्यामन्तरेणामृतत्वं ब्रुवतो विरुद्धमित्यर्थः ॥ ऊर्द्धरेतसाममृत-
 त्वस्यापेक्षिकत्वात्तत्र विद्यानर्थक्यमेवेति परिहरति । नाभूतेति ॥

भा० तत्रैवोक्तं पौराणिकैः । आभूतसंज्ञवं स्थानममृतत्वं हि भाष्यत इति । यच्चात्यन्तिकममृतत्वं तदपेक्षया न तत्र दक्षिणा यन्ति स एनमविदितो न भुनक्तीत्याद्याः श्रुतय इत्यतो न विरोधः । न च पुनरावर्तन्त इतीमं मानवमावर्त्तं न वर्तन्त इत्यादिश्रुतिविरोध इति चेत् । न । इमं मानवमिति विशेषणात्तेषामिह न पुनरावृत्तिरस्तीति च । यदि ह्येकान्तेनैव नावर्त्तेरन्निमं मानवमिहेति च विशेषणमनर्थकं स्यात् । इममिहेत्याकृतिमात्रमुच्यत इति चेत् । न । अनावृत्तिशब्देनैव नित्यानावृत्त्यर्थस्य प्रतीतत्वादावृत्तिकल्पनाऽनर्थिका । अत इममिहेति च विशेषणार्थवत्त्वाय अन्यत्रावृत्तिः कल्पनीया । न च सदेकमेवाद्वितीयमित्येवं प्रत्ययवतां मूर्द्धन्या नाद्याऽर्चिरादिमार्गेण गमनं ॥

आ० आपेक्षिकममृतत्वमित्यत्र प्रमाणमाह । तत्रैवेति ॥ यत्र प्रजाः कामयमाना मुक्तिभाजो न भवन्तीत्युक्तं तत्रैव तत्प्रतिधाविति यावत् ॥ कथं तर्हि यथोक्तश्रुतिविरोधसमाधिरित्याशङ्काह । यच्चेति ॥ आदिशब्दस्त्वमेवं विद्वानमृत इह भवतीत्यादिश्रुतिसङ्ग्रहार्थः ॥ आपेक्षिकामृतत्वे श्रुतिविरोधो न शक्यते परिहर्तुमिति शङ्कते । न चेति ॥ आदिशब्दस्तेषामिह न पुनरावृत्तिरित्यादिवाक्यसङ्ग्रहार्थः ॥ इममिहेति विशेषणावष्टम्भेन निराचष्टे ॥ नेत्यादिना ॥ तदेव व्यतिरेकमुखेन विशदयति । यदोति ॥ सर्व्वकल्पेषु श्रुतेरेतादृशत्वादिममिहेति पदद्वयसामान्येन सर्व्वकल्पविषये विशेषणानर्थक्यं दुर्व्वारमित्युत्तरमाह । नानावृत्तीति ॥ विधान्तरेण विशेषणार्थसम्भवे फलितमाह । अत इति ॥ यस्मिन् कल्पे ब्रह्मलोकप्राप्तिस्तस्मात्कल्पान्तरमन्यत्रेत्युक्तं । ऊर्द्धरेतसामाश्रमधर्ममात्रनिष्ठानाममृतत्वमपेक्षिकमुपक्षिप्तं । सम्प्रति तेषामेव साक्षात्कृतब्रह्मतत्त्वानामात्यन्तिकममृतत्वं गतिनिरपेक्षं सिध्यतीत्याह । न चेति ॥

भा० ब्रह्मैव सन् ब्रह्माप्येति । तस्मात्तत्सर्वमभवत् । न तस्य प्राणा उत्क्रामन्ति । अत्रैव समवलीयन्त इत्यादिश्रुतिश्रुतेभ्यः । न तस्माज्जीवादुच्चिक्रमिषोः प्राणा नोत्क्रामन्ति सहैव गच्छन्तीत्ययमर्थः कल्प्यत इति चेत् । न । अत्रैव समवलीयन्त इति विशेषणानर्थक्यात् । सर्वे प्राणा अनूत्क्रामन्तीति च प्राणैर्गमनस्य प्राप्तत्वात् । तस्मादुत्क्रामन्तीत्यनाशङ्क्यैषा । यदापि मोक्षस्य संसारगतिवैलक्षण्यात्प्राणानां जीवेन सहागमनमाशङ्क्य तस्मान्नोत्क्रामन्तीत्युच्यते तदाप्यत्रैव समवलीयत इति विशेषणमनर्थकं स्यात् । न च प्राणैर्वियुक्तस्य गतिरूपपद्यते ॥ जीवत्वं वा । सर्वगतत्वात्सदात्मनो निरवयवत्वात् प्राण सम्बन्धमात्रमेव ह्यग्निविस्फुलिङ्गवज्जीवत्वं भेदकारणमिति ॥

आ० तेषां गत्यादिनिरपेक्षमात्यन्तिकममृतत्वं भवतीत्यत्र प्रमाणमाह । ब्रह्मैवेति ॥ न तस्मात्प्राणा उत्क्रामन्तीति माध्यन्दिनश्रुतिमनुसृत्य न तस्येत्यादिका नवश्रुतिरपि नेतव्येति शङ्कते । न तस्मादिति ॥ वाक्यशेषविरोधान्नैवमिति दूषयति । नात्रेति ॥ श्रुत्यन्तरालोचनायामपि न स्वयूथकल्पनेत्याह । सर्वे प्राणा इति ॥ प्राणैः सह जीवस्येति शेषः । संसारदशायां प्राणैः सह विज्ञानात्मनो गमनेऽपि मोक्षे नास्ति प्राणानां जीवेन सह गमनमित्याशङ्कायां न तस्मादित्यादिवाक्यमित्याशङ्काह । यदापीति ॥ भवतु प्राणानामत्रैव समवलयस्तथापि जीवस्य गमनायत्तममृतत्वमित्याशङ्काह । न चेति ॥ कस्मिन्नहमुत्क्रान्त उत्क्रान्तो भविष्यामि । कस्मिन्वा प्रतिष्ठिते प्रतिस्थास्यामीति । स प्राणमनुजतेति श्रुतेरिति शेषः ॥ किञ्च प्राणैर्वियुक्तस्य चिदात्मनो जीवत्वं नोपपद्यते प्राणोपाधिकस्यैव तस्य जीवशब्दवाच्यत्वादित्याह । जीवत्वं वेति ॥

भा० अतस्तद्वियोगे जीवत्वं गतिर्वा न शक्या परिकल्पयितुं। श्रुत-
यश्चेत्प्रमाणं। न च सतोऽणुरवयवः स्फुटितो जीवाख्यः सद्रूप-
क्षिद्रीकुर्वन् गच्छतीति शक्यं कल्पयितुं। तस्मात्तयोर्द्ध-
मायन्नमृतत्वमेतीति सगुणब्रह्मोपासकस्य प्राणैः सह नाद्या
गमनं सापेक्षमेव चामृतत्वं। न माद्यान्मोक्ष इति गम्यते।
तदपराजितापूस्तदैरं मदीयं सर इत्याद्युक्ता तेषामेवैष
ब्रह्मलोक इति विशेषणात्। अतः पञ्चाग्निविदो गृहस्था
ये चेमेऽरण्ये वानप्रस्थाः परिव्राजकाश्च सह नैष्ठिकब्रह्म-
चारिभिः श्रद्धातप इत्येवमाद्युपासते। अद्धानास्तप-
स्विनश्चेत्यर्थः। उपासनशब्दतात्पर्यार्थः। इष्टापूर्त्तदत्त-

आ० उक्तमर्थं समर्थयते। सर्वगतत्वादिति ॥ चिदात्मा हि कल्प-
नायामधिष्ठाने सति ह्यतो निर्भागं सर्वस्यात्मा। तस्मादग्नेर्विस्फु-
लिङ्गवज्जीवत्वाख्यभेदसम्पादनं तस्य प्राणशब्दमात्रमेवेति वेदि-
कानां प्रसिद्धं। तथा च प्राणवियोगे चिदात्मनो जीवत्वं गतिर्वा
न शक्यते कल्पयितुं। तस्मात्पूर्वत्वादिप्रतिपादकश्रुतीनां प्रमा-
णत्वादित्यर्थः। सदात्मनः सर्वगतस्य जीवाख्यभेदकरणा न
प्राणोपाधिकृतं। किन्तु स्वत एव तस्यांशो जीवस्तथा चाग्निवि-
स्फुलिङ्गवत्तस्य गत्यर्थत्वोपपत्तेरित्याशङ्क्याह। न चेति ॥ निष्कलं
निष्क्रियं शान्तमित्यादिश्रुतेरिति शेषः। प्रकरणार्थमुपसंहरति।
तस्मादिति ॥ निर्गुणब्रह्मविदामात्यन्तिकामृतत्वस्य गमनादि-
निरपेक्षत्वादिति यावत् ॥

सगुणब्रह्मोपासकस्य सापेक्षममृतत्वमित्यत्र विशेषणश्रुति-
मनुकूलयति। तदपराजितेति ॥ आदिपदेन तदश्वत्थः सोम-
सवन इत्यादि गृह्यते। तेषामेव ब्रह्मविदामेष पूर्वाक्तविशेषण
गुणो ब्रह्मणः सत्याख्यस्य लोको नान्येषामकृतात्मनामिति विशे-
षदर्शनादमृतत्वं तेषां तल्लोकनिवासिभिः समं सापेक्षमेवेति
निर्द्धारितमित्यर्थः। ऊर्द्धरेतसामाश्रममात्रनिष्ठानामपि ब्रह्म-

उ० ये चेमेऽरण्ये श्रद्धा तप इत्युपासते तेऽर्चिषमभि-
सम्भवत्यर्चिषोऽहरद्वा आपूर्यमाण पक्षमापूर्य-
माणपक्षाद्यान् षडुदङ्गेति मासांस्तान् ॥ १ ॥
मासेभ्यः सम्बत्सरं सम्बत्सरादादित्यमादि-

भा० मित्युपासत इति यद्वत् ॥ श्रुत्यन्तराद्ये च सत्यं ब्रह्म हिर-
ण्यगर्भाख्यमुपासते ते सर्वेऽर्चिषमर्चिरभिमानिनीन्देवता-
मभिसंविशन्ति प्रतिपद्यन्ते ॥

समानमन्यच्च चतुर्थगतिव्याख्यानेन । एष देवयानः
पन्था व्याख्यातः सत्यलोकावसानो नाण्डादहिः । यद-
न्तरा पितरं मातरञ्चेति मन्त्रवर्णात् । अथेत्यर्थान्तर-

षा० लोको लभ्यते । गृहस्थानां पुनर्विदुषामेवेत्युपपाद्य प्रकृतिश्रुति-
व्याख्यानमनुवर्त्तयति । अत इति ॥ पूर्वोक्तपारिशेष्यादिति
यावत् । पारिव्राजकाश्चेत्यमुख्य सन्न्यासिन स्त्रिदण्डिना गृह्यन्ते
मुख्यसन्न्यासिनां ब्रह्मसंस्थोऽमृतत्वमेतीति पृथक्कृतत्वात् । श्रद्धां
सत्यमुपासत इति श्रुत्यन्तरं । पञ्चाभिविदो गृहस्थाः स्वाश्रममा-
त्रप्रवणादृद्धरेतसः सत्यब्रह्मोपासकास्त्रोभये सर्वशब्देनोच्यन्ते ॥

चतुर्थे यदुपकोशलविद्यायां गतिं व्याख्यानमतिवृत्तं तेन समान
मर्चिषोऽहरित्यादि वाक्यव्याख्यानं । तथाच तत्र पृथक्कर्त्तव्यमि-
त्याह । समानमिति ॥ समानमित्युत्तरमार्गव्याख्यानमुपसंहर-
ति । एष इति ॥ देवयानेन पन्था वह्निरण्डाद्यवस्थितं ब्रह्म
गन्तव्यमित्येके तान्प्रत्याह । नाण्डादिति ॥ तत्र हेतुमाह । यदन्त-
रेति ॥ पितरं द्युलोकं मातरञ्च पृथिवीं मध्ये द्वे द्युतो अष्टाण्वं
ताभ्यामिदं विश्वं कर्म ज्ञानाधिकृतं गच्छति । नचाण्डादहिरस्ति
गतिद्वयमित्यर्थः । वेत्य यदितोऽधिप्रजाः प्रयन्तीत्यस्य प्रश्नस्य प्रति-
पचनं देवयानोपदेशेन व्याख्यातं । सम्प्रति पितृयाणोपदेशेना-

७० त्याच्चन्द्रमसं चन्द्रमसो विद्युतं तत्पुरुषो मानवः
 स एनां ब्रह्म गमयत्येष देवयानः पन्था इति
 ॥ २ ॥ अथ य इमे ग्राम इष्टापूर्ते दत्तमित्युपासते
 ते धूममभि सम्भवन्ति धूमाद्रात्रिं रात्रेर-
 परपक्षमपरपक्षाद्यान्षट्क्षिणैति मासांस्तान्नैते

भा० प्रस्तावनार्थो य इमे गृहस्थाः । ग्राम इति गृहस्था-
 नामसाधारणं विशेषणमरण्यवासिभ्यो व्यावृत्त्यर्थं ।

यथा वानप्रस्थपरिव्राजकानामरण्यं विशेषणं गृहस्थेभ्यो
 व्यावृत्त्यर्थं तद्वत् । इष्टापूर्ते इष्टमग्निहोत्रादिवैदिकं कर्म ।
 पूर्त्तं वापीकूपतडागारामादिकरणं । दत्तं च वह्निर्वेदि
 यथा शक्त्यर्हेभ्यो द्रव्यसम्भागो दत्तं । इत्येवंविधं परिचरण-
 परिव्राणाद्युपासते इति शब्दस्य प्रकारदर्शनार्थत्वात् । ते
 दर्शनवर्जितत्वाद्धूमं धूमाभिमानिनो देवतामाभिमुख्येन
 सम्भवन्ति प्रतिपद्यन्ते । तथाऽतिवाहिता धूमाद्रात्रिं रात्रि-
 देवतां रात्रेरपरपक्षदेवतां एवमेव कृष्णपक्षाभिमानि-
 नीमपरपक्षाद्यान् षण्मासान् दक्षिणा दक्षिणां दिशमेति

आ० ऽपि ग्रामनिवासित्वाविशेषादित्याशङ्काह । ग्राम इतीति ॥ सप-
 त्नीको हि वासो ग्राम इत्युच्यते । न च सपत्नीकत्वमूर्द्धरेतसां युक्तं
 तथाच गृहस्थानामेव ग्रामविशेषणमसाधारणं न च तदर्थकमूर्द्ध-
 रेतेभ्यस्तेषां व्यावृत्त्यर्थत्वादित्यर्थः । तदेव दृष्टान्तेन स्फुटयति ।

यथेति ॥ वेद्यन्तर्भावव्यासेधाद्वह्निर्वेदोति विशेषणमादौ
 दत्तमिति प्रतीकोपादानं पुनर्याख्याऽस्यानुवाद इत्यपुनरुक्तिः ।
 इतिशब्दार्थमाह । इत्येवंविधमिति ॥ परिचरणं गुर्वदिशु

उ० सम्बत्सरमभिप्राप्नुवन्ति ॥ ३ ॥ मासेभ्यः पितृ-
लोकां पितृलोकादाकाशमाकाशाच्चन्द्रमसमेष
सोमो राजा तद्देवानामन्नं तं देवा भक्षयन्ति ॥ ४ ॥

भा० सविता । तान् मासान् दक्षिणायनान् षण्मासाभिमानि-
नीर्देवताः प्रतिपद्यन्त इत्यर्थः । सङ्घचारिण्यो हि षण्मासदे-
वता इति मासानिति वज्रवचनप्रयोगस्तासु । नैते कर्मिणः
प्रकृताः सम्बत्सरं सम्बत्सराभिमानिनीं देवतामभिप्राप्नु-
वन्ति । कुतः पुनः सम्बत्सरप्राप्तिप्रसङ्गो यतः प्रतिषिध्यते ।
अस्ति हि सम्बत्सरस्य प्रसङ्गो ह्येकस्यावयवभूते दक्षि-
णोत्तरायणे तच्चार्चिरादिमार्गप्रवृत्तानामुदगयनमासेभ्यो
ऽवयविनः सम्बत्सरस्य प्राप्तिरुक्ता । अत इहापि तदवयव-
भूतानां दक्षिणायनमासानां प्राप्तिं श्रुत्वा तदवयविनः
सम्बत्सरस्यापि पूर्ववत्प्राप्तिरापन्नेत्यतस्तत्प्राप्तिं प्रतिषिध्यते
नैते सम्बत्सरमभिप्राप्नुवन्तीति । मासेभ्यः पितृलोकं

आ० श्रूया परिचाणं रक्षणं । आदिपदं नित्यस्वाध्यायादिसङ्गृहार्थं ।
उपासते तात्पर्येणानुतिष्ठन्तीति यावत् । कथमिति शब्दस्य
यथोक्तार्थत्वमिति ह्यस्मोपाध्यायः कथयतीतिवत्प्रकृतमात्रगामि-
त्वादित्याशङ्काह । शब्दस्येति ॥ देवयानाधिक्रतेभ्यः सकाशात्
पितृयाणाधिक्रतेषु विशेषान्तरमाह । नैत इति ॥ अप्राप्तप्रति-
षधो ऽयमिति शङ्कते । कुत इति ॥

प्राप्तिं दर्शयन्नुत्तरमाह । अस्ति हीति ॥ पूर्ववद्यथापूर्वं देव-
यानेन यथा ऽवयवेभ्योऽवयविनः सम्बत्सरस्य प्राप्तिरुत्थेति यावत् ।
अत्रशब्दस्य यथाश्रुतमर्थं गृह्यत्वा चोदयति । नन्विति ॥ औप-

भा० पितृलोकादाकाशमाकाशाच्चन्द्रमसं । कोऽसौ यस्तैः प्राप्य
चन्द्रमा य एष दृश्यतेऽन्तरिक्षे सोमो राजा ब्राह्मणानां
तदन्नं देवानां तं चन्द्रमसमन्नं देवता इन्द्रादयो भक्षयन्ति ।
अतस्ते धूमादिना गत्वा चन्द्रभूताः कर्मिणो देवैर्भक्ष्यन्ते
नन्वनर्थायेष्टादिकरणं यद्यन्नभूता देवैर्भक्ष्येरन् नैष
दोषः । अन्नमित्युपकरणमात्रस्य विवक्षितत्वात् । न हि ते
कवलोत्क्षेपेण देवैर्भक्ष्यन्ते । किं तर्ह्युपकरणमात्रं देवानां
भवन्ति । ते स्त्रीपशुभृत्यादिवत् । दृष्टश्चान्नशब्द उप-
करणेषु स्त्रियोऽन्नं पशवोऽन्नं विशोऽन्नं राज्ञामित्यादि ॥

न च तेषां स्त्र्यादीनां पुरुषोपभोग्यत्वेऽप्युपभोगो
नास्ति । तस्मात्कर्मिणो देवतानामुपभोग्यापि सन्तः सुखिनो
देवैः क्रीडन्ते । शरीरञ्च तेषां सुखोपभोगयोग्यं चन्द्र-
मण्डले आप्यमारभ्यते । तदुक्तं पुरस्ताच्छ्रद्धा शब्दा आपो
द्युलोकाग्नौ ऊताः सोमो राजा सम्भवतीति । ता आपः
कर्मासमवायिन्य इतरैश्च भृतैरनुगताः द्युलोकं प्राप्य चन्द्र-
त्वमापन्नाः शरीराद्यारम्भिका इष्टाद्युपासकानां भवन्ति ।

आ० चारिकमर्थं गृहीत्वा परिहरति । नैष दोष इति ॥ दृढप्रयोगमन्त-
रेण कथमुपकरणविषयोऽन्नशब्दो व्याख्यायते तत्राह । दृष्टस्तेति ॥

भवतु कर्मिणां देवान्प्रत्युपकरणत्वं तथापि स्वयमुपभोगा-
भावादनर्थकमिष्टादिकरणमित्याशङ्क्याह । न चेति ॥ अन्योपभो-
ग्यानामपि स्वयंभोगमत्त्वं तस्मादित्युच्यते । तथापि तेषां मृताना-
मशरीरिणां कथं सुखोपभोगः सम्भवतीत्याशङ्क्याह । शरीर-
स्तेति ॥ कथमपां चन्द्रलोके तद्देहारम्भकत्वं तदाह । तदुक्तमिति ॥
अथापां सोमत्वमेवान्नत्वंप्रतीयते ननु कर्मिदेहारम्भकत्वमित्या-

उ० तस्मिन्यावत्सम्पातमुषित्वाऽथैतमध्वानं पुन-
निवर्तन्ते

भा० अन्यायाच्च शरीराज्जतावग्नौ ज्जतायामग्निना दह्यमाने
शरीरे तदुत्था आपो धूमेन सहोर्द्धं यजमानमावेश्य चन्द्र-
मण्डलं प्राप्य कुशमृत्तिकास्थानीया वाह्यशरीरारम्भिका
भवन्ति । तदारब्धेन च शरीरेणोष्ठादिफलमुपभुञ्जाना
आसते यावत्तद्रूपभोगनिमित्तस्य क्षयः कर्मणः । सम्पतन्ति
येनेति सम्पातः कर्मणः क्षयो यावत्सम्पातं यावत्कर्मणः
क्षय इत्यर्थः । तावत्तस्मिंश्चन्द्रमण्डले उषित्वा अथाऽन-
न्तरमेतमेव वक्ष्यमाणमध्वानं मार्गं । पुनर्निवर्तन्त इति
प्रयोगात्पूर्वमप्यसकृच्चन्द्रमण्डलं गता निवृत्ताश्चासन्निति
गम्यते । तस्मादिह लोके दृष्टादिकर्मोपचित्य चन्द्रं
गच्छन्ति । तत्क्षये चावर्तन्ते । क्षणमात्रमपि तत्र स्थातुं न

आ० शङ्काह । ता आप इति ॥ कर्मसमवायिनीनामपां कर्मापूर्व-
द्वारा यजमानदेहे प्रतिष्ठानां कथं द्युलोकप्रवेशादि सम्भवती-
त्याशङ्काह । अन्यायाच्चेति ॥ अद्विरारब्धस्य शरीरस्य भोगाय-
तनत्वं दर्शयति । तदारब्धेनेति ॥

तद्देवानामन्नमित्यादि व्याख्याय तस्मिन्नित्यादि व्याचष्टे ।
यावदिति ॥ चन्द्रलोकस्तच्छब्दार्थः । यावत्सम्पातमुषित्वेति श्रूयते ।
कथमन्यथा व्याख्यायते तत्राह । सम्पतन्तीति ॥ पुनः शब्दप्रयो-
गस्य तात्पर्यमाह । पुनरिति ॥ अथेत्यादिवाक्यार्थमुपसंहरति ।
तस्मादिति ॥ तच्छब्दपरामृष्टहेतुं स्पष्टयति । स्थितीति ॥ यथा
दीपस्य स्नेहक्षये स्थितिनिमित्ताभावादस्थितिस्तथा चन्द्रलोके
स्थितिनिमित्तस्नेहादेर्भोगेन क्षयाच्च स्थित्यसम्भवादवृत्तिरे-
वेत्यर्थः । तस्मिन्यावत् सम्पातमुषित्वेत्यत्र विचारयति । किन्त-

भा० लभ्यते । स्थितिनिमित्तकर्मक्षयात् । स्नेहक्षयादिव प्रदी-
पस्य । किं तत्र येन कर्माणा चन्द्रमण्डलमारूढस्य सर्वस्य
क्षये तस्मादवरोहणं किं वा सावशेष इति । किन्ततः ॥

यदि सर्वस्यैव क्षयः कर्माणश्चन्द्रमण्डलस्यैव मोक्षः प्राप्नो-
तीति । तिष्ठतु तावत्तत्रैव मोक्षः स्थानवेति । तत आगत-
स्नेह शरीरोपभोगादि न सम्भवति । ततः शेषेणेत्यादि-
स्मृतिविरोधश्च स्यात् । नन्विष्टापूर्त्तदक्षयतिरेकेणापि
मनुष्यलोके शरीरोपभोगनिमित्तानि कर्माण्यनेकानि
सम्भवन्ति न च तेषां चन्द्रमण्डल उपभोगः । अतः

आ० चेति ॥ तस्य चन्द्रमण्डलप्रापकस्यातिरिक्तस्य च सर्वस्य कर्मणः
क्षये सतीति यावत् । सावशेषोद्भूतात्कर्मणः सकाशादतिरि-
क्तेन केनचित्कर्मणा सहितः सन्नित्यर्थः ॥ पक्षद्वयेऽपि फलं
पृच्छति । किन्तत इति ॥

तत्राद्यं पक्षं पूर्वपक्षिमुखेन प्रतिचिच्छिषुस्तत्फलमाह । यदीति ॥
तत्रैव दूषणान्तरमाह । तिष्ठत्विति ॥ चन्द्रमण्डलं सप्तम्यर्थः ।
ततश्चन्द्रमण्डलादित्येतत् । इहेत्येतल्लोकोक्तिः । आदिपदं शुभा-
शुभकर्मानुसारिसर्वव्यापारसंग्रहार्थं । न केवलं सर्वकर्म-
क्षयपक्षे मुक्तिरेव विरुध्यते किन्तु स्मृतिश्चेत्याह । तत इति ॥
चन्द्रलोके भोक्तव्यस्य कर्मणो भोगेन क्षयादूर्ध्वं शेषेणानुपभुक्तेन
कर्मणा जन्म प्रतिपद्यन्त इत्याद्या स्मृतिः सर्वकर्मक्षयपक्षे विरु-
ध्यत इत्यर्थः । सर्वकर्मक्षयपक्षे पूर्वपक्षिणा अन्यथावादिना प्रति-
क्षिप्ते सावशेषपक्षमुत्तरवादो प्रतिपद्यते । नन्विति ॥ तान्यपि
चन्द्रमण्डले भुक्तान्येवेति नावशेषोऽस्तीत्याशङ्क्याह । न चेति ॥ न
हि सर्वकर्मवशाच्चन्द्रमण्डलप्राप्तिरिति भावः । तर्हि चन्द्रमण्डले
कर्मफलोपभोगाभावात्तत् तदारोहेणेत्याशङ्क्याह । यन्निमित्त-
मिति ॥ अविरोधश्चन्द्रमण्डले भोगस्य शेषकर्मसद्भावस्य चेति
शेषः ॥ यत्तु ततः शेषेणेत्यादिस्मृतिविरोध इति तत्राह ।

भा० चीणानि तानि । यन्निमित्तं चन्द्रमण्डलमारुढस्तान्येव
चीणानीत्यविरोधः । शेषशब्दश्च सर्वेषां कर्मात्मसामान्याद-
विरुद्धः ॥

अत एव च तत्रैव मोक्षः स्यादिति दोषाभावः । विरु-
द्धानेकयोन्युपभोगफलानाञ्च कर्मणामेकैकस्य जन्तोरा-
रम्भकत्वसम्भवात् । न चैकस्मिञ्जन्मनि सर्वकर्मणां चय
उपपद्यते । ब्रह्महत्यादेशैकैकस्य कर्मणोऽनेकजन्मारम्भक-
त्वस्मरणात् । स्थावरादिप्राप्तानाञ्चात्यन्तमूढानामुत्कर्ष-
हेतोः कर्मण आरम्भकत्वासम्भवात् । गर्भभूतानाञ्च
स्वसमानानां कर्मासम्भवे संसारानुपपत्तिः । तस्मान्नैकस्मि-

चा० शेषशब्दश्चेति ॥ निःशेषेष्वपि भुक्तेषु कर्मस्वभुक्तकर्मसु शेष-
शब्दो न विरुध्यतेऽभुक्तानां कर्मणां कर्मत्वस्य तुल्यत्वान्नात्र
सावशेषपक्षे स्मृतिविरोधोऽस्तीत्यर्थः ॥

यच्चन्द्रमण्डलस्थस्यैव मोक्षः स्यादिति तत्राह । अत एवेति ॥
शेषकर्मसद्भावादेवेति यावत् । इतश्च कर्मशेषसिद्धिरित्याह ।
विरुद्धेति ॥ चारम्भकत्वसम्भवादेकजात्युपभोग्यकर्मक्षयेऽपि
कर्मशेषः सम्भवतीति ॥ अथैकस्मिन्नन्नि सर्वाणि क्षीयन्ते
कर्माण्यस्यैकभविकत्वादित्याशङ्क्याह । न चेति ॥ एकभविकन्या-
यस्योपरिष्ठान्निराकरिष्यमाणत्वादित्यर्थः ॥ इतश्च शेषकर्म-
सिद्धिरित्याह । ब्रह्महत्यादेशेति ॥ श्वसूकरखरोय्राणामित्यादि-
स्मरणं दृढभाण्डखेदशेषवत् भुक्तस्यैव कर्मणः शेषात्पुनरावृत्ति-
र्भविष्यतीत्यत आह । स्यावरादिति ॥ शेषकर्मसिद्धौ हेत्वन्तर-
माह । गर्भभूतानामिति ॥ कर्मशेषसद्भावमुपसंहरति । तस्मा-
दिति ॥ एकस्यापि कर्मणोऽनेकजन्महेतुत्वं तच्छब्दार्थः । मता-
न्तरमुत्थापयति । यत्त्विति ॥ यावत्प्रवृत्तफलं कर्म न क्षीयते
तावत्प्रवृत्तिप्रतिबन्धादन्यानि कर्माणि स्वफलं नारभन्ते । स्मरण-

भा० ज्ञानानि सर्वेषां कर्मणामुपभोगः । यत्तु कैश्चिदुच्यते
सर्वकर्माश्रयोपमर्द्देन प्रायेण कर्मणां जन्मारम्भकत्वं ॥

तत्र कानिचित्कर्माण्यनारम्भकत्वेनैव तिष्ठन्ति कानि-
चिज्जन्मान्तरमारभन्त इति नोपपद्यते । मरणस्य सर्वकर्मा-
भिव्यञ्जकत्वात् स्वगोचराभिव्यञ्जकप्रदीपवदिति । तदसत् ।
सर्वस्य सर्वात्मकत्वाभ्युपगमात् । न हि सर्वस्य सर्वात्मकत्वे
देशकालनिमित्ताविरुद्धत्वात् सर्वात्मनोपमर्द्दः । कस्यचि-
त्कचिदभिव्यक्तिर्वा सर्वात्मनोपपद्यते । तथा कर्मणामपि
साश्रयाणामुपमर्द्दा भवेत् । यथा च पूर्वानुभूतमनुष्य-
मधूरमर्कटादिजन्माभिसंस्कृताविरुद्धानेकवासना मर्कटत्व-

आ० काले तु प्रतिबन्धकाभावात्सर्वकर्माश्रयसङ्घातोपमर्द्देन तेषामु-
त्तरशरीरारम्भकत्वमविरुद्धमित्यर्थः ॥

तथापि कथं शेषकर्मसङ्घावासिद्धिरित्यत आह । तत्रेति ॥
अनारब्धकर्मणां सर्वेषामुत्तरशरीरारम्भकत्वे सतीति यावत् ॥
प्रयाणकाले यानि कर्माण्यभिव्यक्तानि तान्येवोत्तरशरीरा-
रम्भकाणि इतरेषान्तु न शरीरारम्भकत्वमिति दूषयति । तदस-
दिति ॥ मधुब्राह्मणोक्तेन न्यायेन सर्वस्य सर्वात्मकत्वाङ्गीकाराद्देह-
स्यापि तथात्वान्न सर्वात्मनोपमर्द्दोपपत्तिरित्यर्थः ॥ उक्तमर्थ-
मुपपादयितुं सामान्यन्यायमाह । न हीति ॥ सर्वं सर्वस्य कारणं
कार्यञ्चेति न्यायेन सर्वस्य सर्वात्मकत्वे स्थिते सति कस्यचित् कचि-
त्सर्वात्मनोपमर्द्दः । तथाभिव्यक्तिर्व्यानोपपद्यते । प्रतीयमानोपम-
र्द्दादेर्देशविशेषादिकृतत्वादित्यर्थः ॥ उक्तन्यायं प्रकृते योजयति ।
तथेति ॥ इतश्च कर्मशेषः सम्भवतीति क्रमवत्तायां दृष्टान्तमाह ।
यथा चेति ॥ पूर्वं क्रमेणानुभूतानि यानि मनुष्यादिजन्मानि
तैरभिसंस्कृताः सम्पादिता विरुद्धा या भूयस्यो वासनास्तज्जा-

भा० प्रापकेन कर्माणा मर्कटजन्मारम्भमात्रेण नोपगृह्यन्ते तथा
कर्माण्यन्यजन्मप्राप्तिनिमित्तानि नोपगृह्यन्त इति युक्तं ॥

यदि हि सर्व्वः पूर्व्वजन्मानुभववासना उपगृह्येरन् मर्क-
टादिजन्मनिमित्तेन कर्माणा मर्कटजन्मन्यारम्भे मर्कटस्य
जातमात्रस्य मातुः शाखायाः शाखान्तरगमने मातुरुद-
रसंलग्नत्वादिकौशलं न प्राप्नोति । इह जन्मन्यनभ्यस्तत्वात् ।
न चातीतानन्तरजन्मनि मर्कटत्वमेवासीत्तस्येति शक्यं
वक्तुं । तं विद्याकर्माणि समन्वारभेते पूर्व्वप्रज्ञा चेति श्रुतेः ।
तस्मादासनावन्नाशेषकर्मापमर्द्द इति शेषकर्मासम्भवः ।
यत एवं तस्माच्छेषेणोपयुक्तात्कर्माणः संसार उपपद्यत
इति न कश्चिद्विरोधः । कोऽसावध्वा यं प्रति निवर्त्तन्त
इत्युच्यते । यथेतं यथागतं निवर्त्तन्ते । ननु मासेभ्यः पितृ-
लोकं पितृलोकादाकाशमाकाशाच्चान्द्रमयमिति गमन-

च्या० तिविशेषप्रापकेन कर्मणा तस्मिन्नारम्भमाणेन निरुद्ध्यन्त इत्यर्थः ।
दार्ष्टान्तिकमाह । तथेति ॥

दृष्टान्तं विदुषोति । यदि हीति ॥ व्यवहितवासनोच्छेदेऽपि
नाथवहितदेश उच्छिद्यते ॥ तथाचानन्तरजन्मोत्पत्त्यवासनासाम-
र्थ्यान्मर्कटप्रिशोर्यथोक्तकौशलमविरुद्धमित्याशङ्क्याह । न चेति ॥
किञ्च पूर्व्वप्रज्ञा चेत्यविशेषेण पूर्व्वजन्मार्जितवासना जीवमनु-
गच्छतीति श्रवणादव्यवहितपूर्व्वजन्मवासनैव तमन्वेतीति न शक्यं
विशेषतो वक्तुमित्याह । तं विद्येति ॥ दृष्टान्तमुपपाद्य दार्ष्टा-
न्तिकं निगमयति । तस्मादिति ॥ शेषकर्मासद्भाव फलितमाह ।
यत इति ॥ उपयुक्तात्कर्माणः शेषेणेति सम्बन्धः । कश्चिदिति श्रौतो
वा स्मार्त्तो वा यौक्तिको वा लौकिको वेत्यर्थः ॥ एतमेवाध्वानमिति
प्रकृतमध्वानं प्रश्नपूर्व्वकं विशदयति । कोऽसावित्यादिना ॥ यथे-

उ० यथेतमाकाशमाकाशादायुं वायुर्भूत्वा धूमो
भवति धूमो भूत्वाऽभ्रं भवति ॥ ५ ॥ अभ्रं भूत्वा
मेघो भवति मेघो भूत्वा प्रवर्षति त इह ब्रोहि

भा० क्रम उक्तो न तथा निवृत्तिः । किन्तुर्ह्याकाशादायुमित्यादि कथं यथेतमित्युच्यते । नैष दोषः । आकाशप्राप्तेस्तुल्यत्वात्पृथिवीप्राप्तेश्च ॥

न चात्र यथेतमेवेति नियमोऽनैवंविधमपि निवर्त्तन्ते पुनर्निवर्त्तन्त इति तु नियमः । अत उपलक्षणार्थमेतद्यथेतमिति । अतो भौतिकमाकाशं तावत्प्रतिपद्यन्ते । यास्तेषां चन्द्रमण्डले शरीरारम्भका आप आसंस्तास्तेषां तत्रोपभोगनिमित्तानां कर्मणां च ये विलीयन्ते । घृत-

आ० तमित्युक्तमाक्षिपति । नन्विति ॥ किं यथेतमित्येतदेव न सम्भवति ॥ किंवा यथेतमवेति नियमो नोपपद्यते ॥ तत्राद्यं दूषयति । नैष दोष इति ॥

द्वितीयं प्रत्याह । न चेति ॥ अत्रेति निवृत्तिरुक्ता । अनैवंविधमपीति यथागतिक्रमो दर्शितो न तथा निवृत्तिर्नियता । किन्तु विधान्तरेणापि सम्भवतीत्यर्थः । निवृत्तेः क्रमनियमाभावे कीदृशो नियमो विवक्षित इत्याशङ्क्याह । पुनरिति ॥ केनाभिप्रायेण तर्हि यथेतमित्युक्तमत आह । अत इति ॥ गतिक्रमवन्निवृत्तिक्रमे नियमाभावोऽतःशब्दार्थः । उक्तञ्च यथेतमनेवंविधञ्चेति । निवृत्तिनियमे फलितमाह । अत इति ॥ परमात्मानं व्यावर्त्तयितुं भौतिकमित्युक्तं । कथं पूर्वसिद्धाकाशतादात्म्यापत्तिरवरोहतां सिध्यतीत्याशङ्क्य तत्साम्यगमनमेव तद्भावापत्तिरित्युपचर्यते । स्वाभावापत्तिरिति न्यायादित्याह । यास्तेषामिति ॥ घृतस्य संस्थानं काठिन्यतास्वाकाशभूतासु तत्परिवेष्टिताः कर्मणोऽध्यवरोहन्त

उ० यवा ओषधिवनस्पतयस्तिलमाषा इति जायन्ते
ऽतो वै खलु दुर्निष्प्रपतरं यो यो ह्यनुमन्ति यो

भा० संस्थानमिवाग्निसंयोगे ता विलीना अन्तरिक्षस्था आकाश-
भूता इव सूक्ष्मा भवन्ति । ता अन्तरिक्षाद्वायुर्भवन्ति । वायु-
प्रतिष्ठा वायुभूता इतश्चामुतस्योद्धमानास्ताभिः सह चीण-
कर्मा वायुभूतो भवति । वायुर्भूत्वा ताभिः सहैव धूमो
भवति । धूमो भूत्वाऽभ्रं अन्नारणमात्ररूपो भवति । अभ्रं
भूत्वा ततः सेचनसमर्थो मेघो भूत्वा उन्नतेषु प्रदेशेष्वथ-
प्रवर्षति । वर्षधारारूपेण शेषकर्मा पततीत्यर्थः । त इह
ब्रीहियवा ओषधिवनस्पतयस्तिलमाषा इत्येवम्प्रकारा
चीणकर्माणो जायन्ते । चीणकर्माणामनेकत्वाद्वज्रवचन-
निर्देशः । मेघादिषु पूर्व्वेक्येकरूपत्वादेकवचननिर्देशः ।
यस्माद्गिरितटदुर्गनदीसमुद्रारण्यमरुदेशादिसन्निवेशसह-

आ० स्तद्भूता इव भवन्तीत्यर्थः ॥ आकाशाद्वायुमित्यस्यार्थं साधयति । ता
अन्तरिक्षादिति ॥ उन्नतेषु समुद्रादिव्यतिरिक्तेषु प्रदेशेष्विति
यावत् ॥ त इत्यनुशायिनो निर्दिश्यन्ते । इहेति पृथिवी कथ्यते ।
कथमस्मिन् वाक्ये वज्रवचनेनानुशायिनां वज्रकृत्या निर्देशस्तत्राह ।
चीणकर्माणामिति ॥ कथं मेघा भूत्वा प्रवर्षतीत्यादावेकवचन-
निर्देशस्तत्राह । मेघादिव्यति ॥ येपूर्वे मेघादयो नभोऽन्तास्तेषु
प्रत्येकमभिमानिदेवतानामेकरूपत्वात्तदुपस्मृत्यानामनुशायिना-
मप्येकवचनेन निर्देशो युक्त इत्यर्थः ॥ अतो वै खल्वित्यादिवाक्यं
व्याचष्टे । यस्मादिति ॥ अनुशायिनां दुःशङ्कानिःसरणमित्युक्तं
प्रपञ्चयति । यत इत्यादिना ॥ मकरादिभिर्भक्षितानामनुशायिनां
तेभ्यस्तत्समानजातीयत्वेन समुद्रवो भविष्यतीति चेन्नेत्याह ।

उ० रेतः सिञ्चति तद्वय एव भवति ~~ना ई क~~.

भा० स्त्राणि वर्षधाराभिः पतितानां । अतस्तस्माद्भूतो वै खल
दुर्निष्पतरं दुर्निष्क्रमणं दुर्निःसरणं । यतो गिरितटा-
दुदकस्रोतसोह्यमाना नदीः प्राप्नुवन्ती तत्समुद्रं
ततो मकरादिभिर्भक्ष्यन्ते । तेऽप्यन्येन ^{तत्रैव} च मत्स्य-
मकरेण समुद्रे विलीनाः समुद्राम्भोभिर्जलधरैराकृष्टाः
पुनर्वर्षधाराभिर्मरुदेशे शिलातटे वाऽगम्ये पतितास्त्रिषन्ति ।
कदाचिद्भालमृगादिपीता भक्षिताश्चान्यैः ॥

तेऽप्यन्यैरित्येवमकाराः परिवर्त्तेरन् । कदाचिद-
भक्ष्येषु स्थावरेषु जातास्तत्रैव शुष्येरन् । भक्ष्येष्वपि
स्थावरेषु प्रजातानां रेतःसिग्देहसम्बन्धो दुर्लभ एव । बज्र-
त्वात् स्थावराणामिति । अतो दुर्निष्क्रमणत्वं । अथवाऽतो
ऽस्माद्ग्रीहियवादिभावादुर्निष्पतरं दुर्निगमनतरं ।
दुर्निष्पतरमिति तकार एको लुप्तो द्रष्टव्यः । ग्रीहिय-

आ० तेऽपीति ॥ मकरादयोऽपि जलचारिभिरन्यैर्भक्ष्यन्ते तथाच
समुद्रे पतितानामनुशायिनां तत्रैव लयः स्यादित्यर्थः । नन्वेव-
मनुशायिनः समुद्रे लीना न ततः पुनरुद्भूतुं शक्नुवन्ते ॥ तथा च
कृतविनाशः स्यादित्याशङ्क्याह । जलधरैरिति ॥ समुद्रोऽम्भो-
भिरिति तृतीया सहार्थः ॥ तर्हि सर्पव्याघ्रोपभुक्तानामनुशायिनां
तत्समानजातीयदेहभोगः स्यादिति चेन्नेत्याह । भक्षिताश्चेति ॥

यैस्तर्हि सर्पादयो भक्ष्यन्ते तेभ्यस्तत्समानजातीयत्वेनानुशायि-
नामुद्भवः स्यादिति चेन्नेत्याह । तेऽपीति ॥ तथापि यथोक्तरीत्या
परिवर्त्तनात्ते रेतःसिग्योगमपि यदा कदाचित्प्रपद्येरन्निति चेन्ने-

भा० वादिभावो दुर्निष्प्रपततरस्तस्मादपि दुर्निष्प्रपतराद्रेतः-
 सिग्देहसम्बन्धो दुर्निष्प्रपततर इत्यर्थः । यस्मादूर्ध्वरेतोभि-
 र्बालैः पुंस्वरहितैः स्थविरैर्वा भविता अन्तराले शीर्यन्ते ।
 अनेकत्वादनादानां । कदाचित्काकतालीयन्यायेन रेतः-
 सिग्भिर्भक्ष्यन्ते यदा तदा रेतःसिग्भावं गतानां कर्मणो
 वृत्तिलाभः । कथं यो यो ह्यन्नमन्ति अनुशयिभिः संक्षिप्तं
 रेतःसिक् यश्च रेतः सिञ्चत्यृतुकाले योषिति तद्भूय एव
 तदाकृतिरेव भवति । रेतोरूपेण तदवयव आकृति-
 भूयस्त्वं भूय इत्युच्यते रेतोरूपेण योषिति ॥

रेतसो रेतःसिगाकृतिभावितत्वात् । सर्व्वेभ्योऽङ्गेभ्य-
 स्तेजः सम्भूतमिति हि श्रुत्यन्तरात् । अतो रेतःसिगा-
 कृतिरेव भवतीत्यर्थः । तथा हि पुरुषात्पुरुषो जायते

आ० त्याह । कदाचिदिति ॥ तथापि भक्ष्येषु जातानां रेतः सिग्योग्यः
 सलभः स्यादिति चेन्नेत्याह । भक्ष्येष्वपीति ॥ इतिशब्दो यच्छब्देन
 पूर्व्वण सम्बध्यते । पूर्व्वमतःशब्दो हेतुपरतया व्याख्यातः । सम्प्रति
 त्रीह्याद्यवधिवाचकत्वेन तं व्याचष्टे । अथवेति ॥ दुर्निष्प्रपततरमिति
 तकारसहिते पाठे सति विवक्षितमर्थमाह । त्रीह्यादीति ॥ तत्र
 हेतुमाह । यस्मादिति ॥ तर्हि तेषामन्तराले विशीर्णानां देहभा-
 गित्वाभावादनुशयवैयर्थ्यमित्याशङ्क्याह । कदाचिदिति ॥ काकता-
 लीयया वृत्त्या यादृच्छिकन्यायेनेति यावत् ॥ अनुशयाख्यस्य कर्मणो
 भाविदेहारम्भाय मुख्यं प्रश्नपूर्व्वकं विवृणोति । कथमित्यादिना ॥

अनुशयिनो रेतःसिगाकारभाक्ते हेतुमाह । रेतस इति ॥
 तस्य रेतःसिगाकृत्या तदंशेन भावितत्वात्संस्कृतत्वात्तदङ्गसम्भूत-
 त्वात्तद्रूपेण गर्भाशयमनुप्रविष्टोऽनुशयी रेतःसिगाकृतिर्भवती-
 त्यर्थः । रेतसो रेतःसिगङ्गसमुत्पत्ते प्रमाणमैतरेयकश्रुतिरित्याह ।
 सर्व्वेभ्य इति ॥ रेतोरूपेण गर्भाशयं प्रविष्टस्य रेतःसिगाकार-

भा० गार्गवाकृतिरेव न जात्यन्तराकृतिस्तस्माद्युक्तं तद्भूय एव
भवतीति । ये त्वन्येऽनुशयिभ्यश्चन्द्रमण्डलमनारुह्यैव पापक-
र्मभिर्घोरैर्व्रीहिचवादिभावं प्रतिपद्यन्ते पुनर्मनुष्यादिभावं
गतास्तेषां नानुशायिनामिव दुर्निष्पतरं । कस्मात् कर्म-
णा हि तैर्व्रीहिचवादिदेह उपात्त इति । तदुपभोगनि-
मित्तक्षये व्रीह्यादिस्त्वन्मदेहविनाशे यथा कर्मार्जितं देहा-
न्तरं नवं नवं जलूकावत्सङ्क्रमन्ते सविज्ञाना एव । सविज्ञानो
भवति सविज्ञानमेवान्ववक्रामतीति श्रुत्यन्तरात् ॥

यद्यप्युपसंहृतकरणाः सन्तो देहान्तरं गच्छन्ति
तथापि स्वप्नवद्देहान्तरप्राप्तिनिमित्तकर्मोद्भावितवासना-

आ० त्वमुक्तं निगमयति । अत इति ॥ अनुशयिनो रेतःसिगाकारत्वे
लौकिकानुभवमनुकूलयति । तथेति ॥ चन्द्रस्थलस्थलितानाम-
वरोहतां व्रीह्यादिदेहसंश्लिष्टानां द्राघीयसा कालेन देहान्तर-
जाभश्चेत्तर्हि व्रीह्यादिदेहाभिमानिनामपि दुःशकं निष्क्रमणं ॥
व्रीह्यादिदेहसम्बन्धाविशेषादित्यत आह । ये त्विति ॥ व्रीह्यादि-
देहसम्बन्धाविशेषे कुतस्तद्देहभाजां ततो निःसरणमशक्यं न भव-
तीत्याशङ्क्य विशेषमाह । कस्मादित्यादिना ॥ शरीरजैः कर्म-
दोषैर्याति स्थावरतां नर इत्यादिश्रुतिस्मृत्योर्येषां कर्मनिमित्तं
स्थावरं जन्म तेषां कर्मक्षय एवावधिः । अवरोहतान्तु कर्मा-
सङ्कीर्तनादेषम्यमित्यर्थः । यथा जलूका दृष्टान्तृणान्तरं दीर्घभूता
सङ्क्रमन्ते न तथाऽनुशयिनो व्रीह्यादिदेहभाजोऽपि तत्त्यागेन
देहान्तरं गच्छन्तस्तद्विषयविज्ञानवन्त एव गच्छन्तीत्यत्र दृष्ट-
दारण्यकश्रुतिं प्रमाणयति । सविज्ञान इति ॥

अथोपसंहृतकरणानां विज्ञाने कारणासम्भवात्कथं सवि-
ज्ञानत्वं तत्राह । यद्यपीति ॥ दृष्टकारणाभावेऽप्यदृष्टमेवैकं वास-
नात्मकं ज्ञानोत्पत्तौ निमित्तमिति तेन सविज्ञाना एव गच्छन्ति
देहान्तरमित्यत्र हेतुमाह । श्रुतिप्रामाण्यादिति ॥ श्रुतिरत्र दृष्ट-

भा० ज्ञानेन सविज्ञाना एव देहान्तरं गच्छन्ति । श्रुतिप्रामा-
ण्यात् । तथार्चिरादिना धूमादिना च गमनं । स्वप्न इवो-
द्भूतविज्ञानेन लब्धवृत्तिकर्मनिमित्तत्वाद्गमनस्य । न तथा
ऽनुशयिनां ब्रीह्यादिभावेन जातानां च सविज्ञानमेव
रेतःसिग्योषिदेहसम्बन्ध उपपद्यते । न हि ब्रीह्यादि-
लवनकण्डनपेषणादौ च सविज्ञानानां स्थितिरस्ति । ननु
चन्द्रमण्डलादप्यवरोहतां देहान्तरगमनस्य तुल्यत्वाज्ज-
लूकावत्सविज्ञानतैव युक्ता । तथा सति घोरो नरकानुभवः॥

इष्टापूर्त्तादिकारिणां चन्द्रमण्डलत्वादारभ्य प्राप्ते
यावत् ब्राह्मणादिजन्म । तथा च सत्यनर्थार्थैवेष्टापूर्त्ता-
द्युपासनं विहितं स्यात् । श्रुतेश्चाप्रामाण्यं प्राप्तं वैदि-

आ० दारण्यकश्रुतिः । यथा सविज्ञानानामेव ब्रीह्यादिदेहान्तरगमनं
तथा ज्ञानिनामर्चिरादिना कर्मिणां धूमादिना च गमनं स्वप्नव-
दुद्भूतवासनात्मकविज्ञानानामेवेत्याह । तथेति ॥ तेषां सवि-
ज्ञानत्वे हेतुमाह । लब्धवृत्तीति ॥ अनुशयिनामपि तर्हि ब्रीह्या-
दिषु संश्लिष्टानां रेतःसिगादिदेहसम्बन्धः सविज्ञानानामेवेति
चेन्नेत्याह । न तथेति ॥ अनुपपत्तौ हेतुमाह । न हीति ॥ ब्रीह्या-
दिसंश्लिष्टानामनुशयिनां सविज्ञानत्वे तल्लवनादौ तज्जीववत्तेषा-
मपि प्रवासप्रसङ्गात् रेतःसिगदेहसम्बन्धः सिध्येदित्यर्थः । ब्रीह्या-
दिषु देहान्तरं गच्छत्सु विज्ञानत्वोपलम्भादननुशयिष्वपि देहा-
न्तरप्राप्तेरविशेषाद्युक्तं सविज्ञानत्वमिति शङ्कते । नन्विति ॥ दृष्ट्या-
न्तृणान्तरं प्रति जलूकागमनवदवरोहतामपि देहादेहान्तरं
प्रति गमनस्य तुल्यत्वाद्ब्रीह्यादिवद्युक्ता सविज्ञानतेति योजना ।
अस्तु तेषां विज्ञानत्वं का हानिरित्यत आह । तथा सतीति ॥

इष्टापूर्त्तादिकारिणामन्तराले नरकानुभवः । तथा च सति तद-
नुष्ठानस्यानर्थार्थं विहितत्वे श्रेयःसाधनविषयककर्मकाण्डं विरु-

भा० कानां कर्माणामनर्थानुबन्धित्वात् । न वृत्तारोहणपतनवत्
विशेषसम्भवात् । देहाद्देहान्तरं प्रतिपित्वाः कर्माणा
लब्धवृत्तित्वात् । कर्माणोद्भाविनेन विज्ञानेन सविज्ञानत्वं
युक्तं । वृत्ताग्रमारोहत इव फलं जिघृक्षोः । तथार्चि-
रादिना गच्छतां सविज्ञानत्वं भवेत् । धूमादिना च
चन्द्रमण्डलमारुरुचतां न तथा चन्द्रमण्डलादवरुरुचतां
वृत्ताद्यादिव पततां सचेतनत्वं । यथा च मुद्गराद्य-
भिहतानां तदभिघातवेदनानिमित्तसंमूर्च्छितप्रतिबन्ध-
करणानां स्वदेहेनैव देशाद्देशान्तरं नीयमानानां
विज्ञानशून्यता दृष्टा तथा चन्द्रमण्डलान्मानुषादि-
देहान्तरं प्रत्यवरुरुचतां स्वर्गभोगनिमित्तकर्मक्षया-

आ० ध्येत्याह । श्रुतेऽस्मैति ॥ यथा बुद्धिपूर्वं वृत्तमारोहतो सविज्ञा-
नत्वेऽपि तस्मादबुद्धिपूर्वं पततां न सविज्ञानत्वं विज्ञायते ।
तथा चन्द्रमण्डलमारोहतां सविज्ञानत्वेऽपि ततोऽवरोहतां नैव
तदस्ति । उद्धृतकर्माभावात् । इत्यारोहावरोहयोर्ज्ञानविशेष-
सम्भवान्नैवमिति परिहरति । न वृत्तेति ॥ सङ्गृह्णवाक्यं विवृ-
णोति । देहादित्यादिना ॥ चकारात् गच्छतां सविज्ञानत्वं
भवेदिति सम्बन्धः । अवरोहतां जीवानां सर्वथा विज्ञान-
शून्यत्वमयुक्तं तेषां चैतन्यस्वाभाव्यादुद्धात्यततामपि विज्ञान-
मात्रमस्त्येवेत्याशङ्कोदाहरणान्तरमाह । यथा चेति ॥ तेन
मुद्गरादिना योऽभिघातस्तेन हेतुना यदेदनाख्य निमित्तं तेन
सम्मूर्च्छितानि प्रतिबद्धानि वा करणानि येषान्तेषामिति
यावत् । नृदितोऽभिनष्टी देहोऽन्मयः स्थूलो देहो येषां
तेषान्तत एव प्रतिबद्धकरणानां युक्ता विज्ञानशून्यतेति सम्बन्धः ।
यथोक्तदृष्टान्तवशाच्चन्द्रमण्डलादवरोहन्तो विज्ञानशून्याः सिद्ध्य-
न्तीति निगमयति । अत इति ॥ तथापि मूर्च्छितानां

भा० नृदिताब्देहानां प्रतिबद्धकरणानां । अतस्तेऽपरित्यक्तदेह-
बीजभूताभिरङ्घ्रिर्मुर्च्छिता इवाकाशादिक्रमेणैवामवरुह्य
कर्मनिमित्तजातिस्थावरदेहैः संश्लिष्यन्ते । प्रतिबद्धकरण-
तयाऽनुद्भूतविज्ञाना एव ॥

तथा लवनकण्डनपेषणसंस्कारभक्षणरसादिपरिणा-
मरेतःसककालेषु मूर्च्छितवदेव । देहान्तरारम्भकस्य

आ० स्थूलदेहसद्भावादेशान्तरगमनं न युक्तं । अथरोहतान्तु तद-
भावे कथं ब्रोह्मादिभावः सम्भवतीत्यत आह । अपरित्यक्तेति ॥
न परित्यक्तं देहभावस्य बीजं कर्मापूर्वं याभिरङ्घ्रिस्ताभिष-
यहिता जीवा मूर्च्छितवद्विज्ञानशून्यगगनादिक्रमेण पृथिवीं
प्राप्य कर्मफलभूतजातिस्थावरशरीरैः संश्लिष्यन्त इति सम्बन्धः ।
स्थावरदेहसम्बन्धित्वात्तद्भूतजीववत्तदा सविज्ञानत्वं सम्भवती-
त्याशङ्क्याह । प्रतिबद्धेति ॥ ब्रोह्मादिसंश्लेषावस्थायामनुशयिनां
कर्मणोऽनुद्भूतवृत्तित्वात् करणानां च तत्र वृत्तिलाभाभावादनु-
द्भूतविज्ञानत्वं युक्तमित्यर्थः ।

न केवलं ब्रोह्मादिसंश्लेषकालेऽनुद्भूतविज्ञानत्वं किन्तु ब्रोह्मा-
देर्लवनादिकालेऽपीत्याह । तथेति ॥ पाकसंस्कारो रसादीत्या-
दिशब्देन शोणितमांसमेदोऽस्थिमज्जारैतांस्युच्यन्ते । तस्मिन्
काले मूर्च्छितवदनुद्भूतविज्ञानत्वे देहादङ्घ्रिर्निर्गतानां प्राग्देहा-
न्तरप्राप्तेस्तदस्थेवेति हेतुमाह । देहेति ॥ अलब्धवृत्तित्वादिति
क्वेदः कथं पुनरनुशयिनां विज्ञानशून्यत्वे ॥ तद्यथा दृग्जला-
युका दृग्स्थान्तं गत्वाऽन्यमाक्रममाक्रम्यात्मानमुपसंहरतीत्यादौ
सचेतना जलूका दृष्टान्तत्वेनोपादीयते तत्राह । देहबीजभू-
तेति ॥ सर्वास्ववस्थासु तासु ब्रोह्मादिसंश्लेषतल्लवनादिवशादिति
यावत् । न चेतनावत्त्व जलूकादृष्टान्ते विवक्षितं । किन्तु सातत्य-
मात्रमिति भावः । जलूकावत्त्वं जलूकासादृश्यमनुशयिनामि-
त्यर्थः । आरोहतां सविज्ञानत्वमवरोहतां विज्ञानराहित्य-
मित्युपपाद्यारोहतामपि यावत्स्वावस्थानेभ्यः करणान्युपसंहृत्य

भा० कर्मणोऽलभ्यवृत्तित्वात् । देहबीजभृताप्सम्बन्धापरित्याग-
नैव सर्वास्ववस्थासु वर्तन्त इति जलूकावचेतनावत्त्वं न
विरुध्यते । अन्तराले त्वविज्ञानं मूर्च्छितवदेवेत्यदोषः ।
न च वैदिकानां कर्माणां हिंसायुक्तत्वेनाभयहेतुत्वं शक्य-
मनुमातुं । हिंसायाः शास्त्रचोदितत्वात् । अहिंसन् सर्वभू-
तान्यन्यत्र तीर्थेभ्य इति श्रुतेः । शास्त्रचोदिताया हिंसाया
नाधर्महेतुत्वमभ्युपगम्यते । अभ्युपगतेऽप्यधर्महेतुत्वे मन्त्रै
र्विषादिवत्तदपनयोपपत्तेर्न दुःखकार्यारम्भकलोपपत्ति-
वैदिकानां कर्माणां मन्त्रेणैव विषमक्षणस्येति ॥

आ० हृदयेऽवस्थानं तावदेव सविज्ञानत्वं । न देहादहिर्निर्गतानां प्रा-
ग्देहान्तरप्राप्तेः । तदस्यनुश्रयिनां तु चन्द्रमण्डलादवरोक्षतामपि
न भाविदेहपर्यन्ता वासना दीर्घा भवति प्रमाणाभावादित्याह ।
अन्तराले त्विति ॥ चन्द्रमण्डलादवरोक्षतां देहान्तरगमनस्य
तुल्यत्वेऽपि विज्ञानशून्यत्वमदुष्टमित्युपसंहरति । इत्यदोष इति ॥
यत्तु हिंसानुग्रहात्मकत्वादित्यादिकर्मणां स्थावरत्वमपि तत्-
फलमेव । तथाच वैदिकानां कर्मणामनर्थानुबन्धित्वादप्रामाण्यं
श्रुतेरिति तत्राह । न चेति ॥ उभयहेतुत्वमर्थानर्थहेतुत्वमिति
यावत् ॥ अहिंसन्नित्यादिश्रुतेः शास्त्रचोदितवैदिकेषु कर्मसु
हिंसा नानर्थहेतुरित्याह । अभ्युपगतेऽपीति ॥ यद्यपि स्वरूपेण
हिंसानर्थहेतुरभ्युपगम्यते । तथापि तद्युक्तानां वैदिककर्मणां
नानर्थारम्भकत्वं । यथा स्वरूपेण विषदध्यादेर्मरणज्वरादिहेतुत्वे
ऽपि मन्त्रशर्करादिभिः सहोपयुक्तं सन्न तत्कार्यारम्भकत्वं । तथा
हिंसायाः स्वतोऽधर्महेतुत्वेऽपि वैदिककर्मनिष्ठाया न तज्जेतुत्वं ।
वैदिकैरेव कर्मभिस्तत्कृतदोषापनयनसिद्धेरित्यर्थः ॥ पूर्वोक्तमेव
दृष्टान्तं स्पष्टयति । मन्त्रेणैति ॥ तेन सहोपयुक्तस्य विषया-
नर्थहेतुत्वेन पुष्टिहेतुत्ववद्वैदिककर्मानुप्रविष्टाया हिंसायाः
पुरुषार्थमेव शुद्धमिति चेन्न शब्दादिति न्यायादित्यर्थः ॥

उ० तद्य इह रमणीयचरणा अभ्याशो ह यत्ते रमणीयां योनिमापद्येरन् ब्राह्मणयोनिं वा क्षत्रिययोनिं वा वैश्ययोनिं वाथ य इह कपूयचरणा अभ्याशो ह यत्ते कपूयां योनिमापद्येरन्

भा० तत्तत्र तेख्वनुशयिनां य इह लोके रमणीयं शोभनं चरणं शीलं येषां ते रमणीयचरणा रमणीयचरणेनोपलक्षितः शोभनोऽनुशयः पुण्यं कर्म येषां ते रमणीयचरणा उच्यन्ते । कौर्यान्तमायावर्जितानां हि शक्य उपलक्षयितुं शुभानुशयसङ्गावः । तेनानुशयेन पुण्येन कर्मणा चन्द्रमण्डले भुक्तशेषेणाभ्याशो ह क्षिप्रमेव यदिति क्रियाविशेषणं । ते रमणीयां कौर्यादिवर्जितां योनिमापद्येरन् प्राप्नुयुः । ब्राह्मणयोनिं वा क्षत्रिययोनिं वा वैश्ययोनिं वा स्वस्वकर्मानुरूपेण ॥

अथ पुनर्ये तद्विपरीताः कपूयचरणोपलक्षितकर्मा-

प्या० तद्भूय एव भवति इत्येतत्प्रसङ्गागतं परिसमाप्य प्रकृतं श्रुतिव्याख्यानमनुवर्त्तयति । तत्तत्रेति ॥ अन्याधिष्ठिते पूर्ववदभिलाषादिति न्यायेन तेषु ग्रीह्यादिषु संस्थिता येऽनुशयिनस्तेषां मध्ये ये केचिदस्मिन्लोके चन्द्रमण्डलप्राप्तः प्रागवस्थायामनुष्ठिताभुक्तरमणीयचरणास्ते रमणीयां योनिं प्रापद्येरन्निति सम्बन्धः ॥ उक्तमेव स्पष्टयति । शोभनमिति ॥ कथं रमणीयचरणानुरोधेन शोभनोऽनुशयो लक्ष्यते तत्राह । 'कौर्येति' ॥ ते खल्वनुशयिनो रेतःसिग्योगानन्तरं तेन कर्मणा रमणीयां योनिमापद्येरन्निति यत्तत्क्षिप्रमेवेति योजना । तत्रापि हेतुमाह । स्वकर्मेति ॥

अथेति प्रतीकं गृहीत्वा व्याचष्टे । पुनरिति ॥ तद्विपरीता-

उ० श्वयेनिं वा शूकरयेनिं वा चण्डालयेनिं
वा ॥ ७ ॥ अथैतयोः पथोर्न कतरेण च न तानी-
मानि शुद्राण्यसकृदावर्तीनि भूतानि भवन्ति
जायस्व म्रियस्वेत्येतत्तृतीयं स्थानं तेनासौ
लोको न सम्पूर्यते

भा० णोऽशुभानुशया अभ्याशो ह यत्ते कपूयां यथा कर्मयेनि-
मापद्येरन् कपूयामेव । धर्मसम्बन्धवर्जितां जुगुप्सितां येनि-
मापद्येरन् । श्वयेनिं वा शूकरयेनिं वा चाण्डालयेनिं वा
स्वकर्मनुरूपेणैव । ये तु रमणीयचरणादिजातयस्ते स्वकर्म-
स्थाश्चेदिष्टापूर्त्तादिकारिणस्ते धूमादिना गच्छन्त्यागच्छन्ति ।
च पुनः पुनर्घटीयन्त्ववद्विद्यां चेत्प्राप्नुयुस्तदार्चिरादिना
गच्छन्ति । यदा तु न विद्यासेविनो नापीष्टापूर्त्तादिकर्म
सेवन्ते तदाऽथैतयोः पथोर्यथोक्तयोरर्चिर्धूमादिलक्षणयेन
कतरेणान्यतरेण च नापि यन्ति । तानीमानि भूतानि

आ० स्तेभ्यो विलक्षणा इति यावत् । ते कपूयां येनिमशुभानुश-
यवशाद्रेतःसिग्योगानन्तरमापद्येरन्निति यत्तदपि क्षिप्रमेवेति
योजना ॥ तत्रापि विकल्पे कारणमाह । स्वकर्मिति ॥ येनि-
विकल्पे तृतीयं पन्थानमवतारयितुं पूर्वोक्तौ पन्थानौ सङ्घिष्या-
नुवदति । ये त्विति ॥ शुभानुशयवशाद्ये केचिद्वाङ्मनादियेनि-
मापन्नास्ते स्ववर्णाश्रमविहितकर्मनिष्ठाः सन्तो यदीयादिकर्म
कृतवन्तस्तदा दक्षिणेन पथा चन्द्रं गच्छन्ति । तत्र च भोक्तये
कर्मणि भोगेन क्षीणे पुनरवशिष्टेन कर्मणा पृथिवीमागच्छन्ति ।
एवं घटीयन्त्ववत्पुनः पुनरारोहन्तोऽवरोहन्तश्च केवलकर्मिणो
दृश्यन्ते । यदि चेद् द्विजातयः स्वकर्मस्थाः सन्तो ज्ञानं लभेरन्नुत्तरेण

भा० जुद्राणि दंशमशककीटादीन्यसकृदावर्त्तन्ति भवन्त्यत
उभयमार्गपरिभ्रष्टा ह्यसकृज्जायन्ते म्रियन्ते चेत्यर्थः ॥

तेषां जननमरणसन्ततेरनुकरणमिदमुच्यते । जायस्व
म्रियस्वेति ईश्वरनिमित्तचेष्टोच्यते । जननमरणक्षणेनैव
कालयापनं भवति । न तु क्रियासु शोभनेषु भोगेषु वा
कालोऽस्तीत्यर्थः । एतत्पुनरुज्जन्तुलक्षणं तृतीयं पूर्वोक्तौ
पन्थानावपेक्ष्य स्थानं संसरतां । येनैवं दक्षिणमार्गगा
अपि पुनरागच्छन्ति । अनधिकृतानां ज्ञानकर्मणोरगमन-
मेव दक्षिणेन पथेति । तेनासौ लोको न सम्पूर्यते । पञ्च-
मस्तु प्रश्नः पञ्चाग्निविद्यायां व्याख्यातः । प्रथमो दक्षिणेत-
रमार्गाभ्यामपाकृतो दक्षिणेतरयोः पथोर्थावर्त्तनापि
मृतानामग्नौ प्रक्षेपः समानः । ततो व्यावर्त्तनान्यर्चिरादिना
यन्त्यन्ये धूमादिना । पुनरुत्तरदक्षिणायने षण्मासान् प्राप्नु-
वन्तः संयुज्य पुनर्थावर्त्तन्ते । अन्ये संवत्सरमन्ये मासेभ्यः

आ० यानेनेतो ब्रह्मलोकं गच्छन्तीत्यर्थः ॥ इदानीं तृतीयस्थानमुपदि-
शति । यदा त्विति ॥

पौनःपुन्येन लोण्मध्यमैकवचनान्तयोः सर्वाख्यातेषु विधानात्
पुनः पुनर्जायन्ते म्रियन्ते चेत्यस्मिन्नर्थे जायस्व म्रियस्वेति प्रयोग
इत्याह । तेषामिति ॥ यद्वा सर्वेश्वरो मार्गद्वयभ्रष्टं दृष्ट्वा तं
जायस्व म्रियस्वेति प्रेरयत्येतदिहोच्यत इति द्रष्टव्यं ॥ तेनासा-
वित्यादिवाक्यं व्याचष्टे । येनैवमिति ॥ उक्तया रीत्या निर्णीतान्
प्रश्नान् विविच्य प्रतिपत्तिसौकर्यार्थं कथयति । पञ्चमस्त्विति ॥
व्यावर्त्तनापि व्याख्यातेत्युत्तरत्र सम्बन्धः । मृतानामविदुषाच्चे-
त्यर्थः । अन्येष्टानन्तरं विदुषां कर्मिणाञ्च संवत्सरमिति ज्ञानिनो
गृह्यन्ते । अन्ये पितृलोकमिति केवलकर्मिण्य इति विभागः ।

उ० तस्माज्जुगुप्सेत तदेष श्लोकः ॥ ८ ॥ स्तेनो हिरण्यस्य
मुरां पिबंश्च गुरोस्तल्पभावसन् ब्रह्महा चैते
पतन्ति चत्वारः पञ्चमाश्चाचरंस्तैरिति ॥ ९ ॥

भा० पितृलोकमिति व्याख्याता । पुनरावृत्तिरपि क्षीणानुश-
यानां चन्द्रमण्डलादाकाशादिक्रमेणोक्ता । अमुष्य लोक-
स्थापूरणं स्वशब्देनैवोक्तं । तेनासौ लोको न सम्पूर्यत इति ॥
यस्मादेवं कष्टा संसारगतिस्तस्माज्जुगुप्सेत । यस्माच्च
जन्ममरणजनितवेदनानुभवकृतक्षणाः क्षुद्रजन्तवो ध्वान्ते
घोरे दुस्तरे प्रवेशिताः सागर इवागाधे अस्रवे निराशा-
श्चोत्तरणं प्रति तस्माच्चैवंविधां संसारगतिं जुगुप्सेत
बीभत्सेत घृणीभवेत् । माभूदेवंविधे संसारे महोदधौ घोरे
पात इति । तदेतस्मिन्नर्थे एष श्लोकः पञ्चाग्निविद्यास्तुतये ॥
स्तेनो हिरण्यस्य ब्राह्मणसुवर्णस्य हर्त्ता । मुरां पिबन् ब्राह्मणः
सन् । गुरोश्च तल्पं दारानावसन् । ब्रह्महा ब्राह्मणस्य हन्ता
चेत्येते पतन्ति चत्वारः । पञ्चमश्च पतितैः सहाचरन्निति ॥

आ० क्षीणानुशयानां चन्द्रलोके भोक्तव्यं कर्म भोगेन क्षयितव्यमिति
यावत् । स्वशब्दमेवानुवदति । तेनेति ॥ किमर्थमेषां महायास-
वती तीव्रा संसारगतिरुक्तेत्याशङ्क्याह । यस्मादिति ॥ तृतीयस्थान-
स्य कष्टत्वं स्पष्टयति । यस्माच्चेति ॥ जन्मादिना जनिता या
वेदना तदनुभवे कृतः क्षणोऽवसरो नान्यत्र येषां । तथाऽस्रव इति
च्छेदः ॥ तृतीयस्थानवदितरयोरावृत्तिमत्त्वात्तुल्या कष्टतेत्यभिप्रे-
त्याह । तस्माच्चेति ॥ संसारगत्युपवर्त्तनस्य तात्पर्यमुक्त्वा पञ्चा-
ग्निविद्यायामनुष्ठानसिद्ध्यर्थं तस्य स्तावकं श्लोकमुदाहृत्य व्याचष्टे ।
तदेतस्मिन्नित्यादिना ॥ पञ्चाग्निविद्यामाहात्म्यं सप्तम्यर्थः ॥

उ० अथ ह य एतानेवं पञ्चाग्नीन् वेद न सह
तैरथाचरन् पाप्मना लिप्यते शुद्धः पूतः पुण्य-
लोको भवति य एवं वेद य एवं वेद ॥ १० ॥ १० ॥
प्राचीनशाल औपमन्यवः सत्ययज्ञः पौलुषिरि-

भा० अथ ह पुनर्यो यथोक्तान् पञ्चाग्नीन् वेद स तैरप्याचर-
न्महापातकिभिः सह न पाप्मना लिप्यते शुद्ध एव । तेन
पञ्चाग्निदर्शनेन पावितो यस्मात्पूतः पुण्यलोकः प्राजाप-
त्यादिर्यस्य सोऽयं पुण्यलोको भवति य एवं वेद यथोक्तं
समस्तं पञ्चभिः प्रश्नैः पृष्टमर्थजातं वेद । द्विरुक्तिः समस्त-
प्रश्ननिर्णयप्रदर्शनार्था ॥ १० ॥ दक्षिणेन पथा गच्छता-
मन्नभाव उक्तस्तद्देवानामन्नं तं देवा भक्षयन्तीति क्षुद्रज-
न्तुलक्षणा च कष्टा संसारगतिरुक्ता । तदुभयदोषपरि-
जिहीर्षया वैश्वानरात्तृभावप्रतिपत्त्यर्थमुत्तरो ग्रन्थ आर-
भ्यते । अत्यन्नं पश्यसि प्रियमित्यादिलिङ्गादाख्यायिका
सुखावबोधार्था विद्यासम्प्रदानन्यायप्रदर्शनार्था च ॥

प्राचीनशाल इति नामत उपमन्योरपत्यमौपमन्यवः ।

आ० पञ्चमहापातकिनः श्लोके निर्दिश्यन्ते न तु पञ्चाग्निविद्यास्तुति-
रिह भातीत्याशङ्काह । अथेति ॥ शुद्धत्वे हेतुमाह । तेनेति ॥
कस्येदं फलमित्यपेक्षायां पूर्वोक्तविद्यावन्तमनुवदति । य एव-
मिति ॥ १० ॥ पूर्वोत्तरयोः सन्दर्भयोः सम्बन्धं दर्शयन्नुत्तरसन्दर्भ-
मवतारयति । दक्षिणेनेत्यादिना ॥ उत्तरग्रन्थस्य वैश्वानरा-
त्तृभावप्रतिपत्त्यर्थत्वे गमकमाह । अत्योति ॥

विद्यायाः सम्प्रदानं शिष्यस्तस्य न्यायो विनयादिसम्पत्तिस्त-

३० न्द्रद्युम्नो भाल्लवेयो जनः शार्कराक्ष्यो बुडिल आश्व-
तराश्विस्ते हैते महाशाला महाश्रोत्रियाः समेत्य
मीमांसाश्वकुः को न आत्मा किं ब्रह्मेति ॥ १ ॥

भा० सत्ययज्ञो नामतः पुलुषस्यापत्यं पौलुषिः । तथेन्द्रद्युम्नो नामतो
भाल्लवेरपत्यं भाल्लविस्तस्यापत्यं भाल्लवेयः । जन इति नामतः
शार्कराक्ष्यस्यापत्यं शार्कराक्ष्यः । बुडिलो नामतोऽश्वतराश्व-
स्यापत्यमाश्वतराश्विः । पञ्चापि ते हैते महाशाला महाश्र-
ोत्रिया विस्तीर्णाभिः शालाभिर्युक्ताः सम्पन्नाः । महाश्रोत्रियाः
श्रुताध्ययनवृत्तसम्पन्ना इत्यर्थः । त एवभूताः सन्तः समेत्य
सम्भूय कचिन्मीमांसां विचारणाश्वकुः कृतवन्त इत्यर्थः ।
कथं । को नोऽस्माकमात्मा किं ब्रह्मेत्यात्मब्रह्मशब्दयोरित-
रेतरविशेषणविशेष्यत्वं ब्रह्मेत्यध्यात्मपरिच्छिन्नमात्मानं
निर्वर्त्तयत्यात्मेति च आत्मव्यतिरिक्तस्यादित्यादिब्रह्मण
उपास्यत्वं निवर्त्तयति । अभेदेनात्मैव ब्रह्म ब्रह्मैवात्मेत्येवं
सर्वात्मा वैश्वानरो ब्रह्म स आत्मेत्येतत्सिद्धं भवति ॥

आ० त्वदर्शनार्था चाख्यायिका ॥ दृश्यते चात्र प्राचीनशालप्रभृतीनां
तत्सम्पत्तिरित्याह । विद्येति ॥ कथमात्मब्रह्मशब्दयोरितरेतर-
विशेषणविशेष्यत्वं व्यावर्त्याभावादित्याशङ्क्याह । ब्रह्मेति ॥
उक्तरीत्या मिथो विशेषणविशेष्यत्वे फलितमाह । अभेदेति ॥

उ० ते ह सम्पादयाञ्चक्रुर्दालको वै भगवन्तोऽय-
मारुणिः सम्प्रतीममात्मानं वैश्वानरमध्येति तं
हन्ताभ्यागच्छामेति तं हाभ्याजग्मुः ॥ २ ॥ स
ह सम्पादयाञ्चकार प्रक्ष्यन्ति मामिमे महाशाला
महाश्रोत्रियास्तेभ्यो न सर्वमिव प्रतिपत्स्ये
हन्ताहमन्यमभ्यनुशासानीति ॥ ३ ॥ तान् होवा-
चाश्वपतिर्वै भगवन्तोऽयं कैकेयः सम्प्रतीममा-

भा० मूर्द्धा ते व्यपतिष्यदन्धोऽभविष्यदित्यादिलिङ्गात् । ते
हं मोमांसन्तोऽपि निश्चयमलभमानाः सम्पादयाञ्चक्रुः
सम्पादितवन्त आत्मन उपदेष्टारं । उद्दालको वै प्रसिद्धो
नामतः । हे भगवन्तः पूजावन्तोऽयमारुणिः अरुणस्या-
पत्यं सम्प्रति सम्यगिममात्मानं वैश्वानरमस्मदभिप्रेतमध्येति
स्मरति । तं हन्तेदानीमभ्यागच्छामेत्येवं निश्चित्य तं
हाभ्याजग्मुस्तं गतवन्तः । आरुणिः स ह तान् दृष्ट्वैव तेषा-
मागमनप्रयोजनं बुध्वा सम्पादयाञ्चकार । कथं । प्रक्ष्यन्ति
मां वैश्वानरं इमे महाशाला महाश्रोत्रियास्तेभ्योऽहं न
सर्वमिव पृष्टं प्रतिपत्स्येवक्तुं नोत्सहे । अतो हन्ताहमिदा-
नोमन्यमेषामभ्यनुशासानि वक्ष्याम्युपदेष्टारमित्येवं सम्पाद्य
तान् होवाच । अश्वपतिर्वै नामतो भगवन्तोऽयं कैकेय-

धा० इतश्चोपास्यस्य सर्वात्मत्वं गम्यते । परिच्छिन्नोपासनस्य निन्दित-
तत्वाद्भूषः क्रतुवज्याथस्त्वमिति न्यायादित्याह । मूर्धेति ॥ भग-

उ० त्मानं वैश्वानरमध्येति तं हन्ताभ्यागच्छामेति
 तं हाभ्याजग्मुः ॥ ४ ॥ तेभ्यो ह प्राप्तेभ्यः
 पृथगर्हीणि कारयाञ्चकार स ह प्रातः सञ्जिहान
 उवाच न मे स्तेनो जनपदे न कदर्य्यो न मद्यपो
 नानाहिताग्निनीविद्वान् स्वैरो स्वैरिणी कुतो
 यक्ष्यमाणो वै भगवन्तोऽहमस्मि यावदेकैकस्मा
 ऋत्विजे धनं दास्यामि तावद्भगवद्भ्यो दास्यामि

भा० स्यापत्यं कैकेयः सम्यगिममात्मानं वैश्वानरमध्येतीत्यादि
 समानं । तेभ्यो ह राजा प्राप्तेभ्यः पृथक् पृथगर्हीण्य-
 र्हीणानि पुरोहितैर्मृत्यैश्च कारयाञ्चकार कारितवान् ॥
 स हान्येद्युराजा प्रातः सञ्जिहान उवाच विनयेनोप-
 गम्यैतद्धनं मत्त उपादध्वमिति । तैः प्रत्याख्याता मयि
 दोषं पश्यन्ति नूनं यतो न प्रतिगृह्णन्ति मत्तो धनमिति
 मन्वान आत्मनः सदृत्ततां प्रतिपिपादयिष्यन्नाह । न मे
 मम जनपदे स्तेनः परस्वहर्त्ता विद्यते । न कदर्य्योऽदाता
 सति विभवे । न मद्यपो द्विजोत्तमः सन् । नानाहिताग्निः
 शतगुः । नाविद्वानधिकारानुरूपं । न स्वैरो परदारेषु गन्ता ।
 अत एव स्वैरिणी कुतो दुष्टचारिणी न सम्भवतीत्यर्थः । तैश्च
 न वयं धनार्थिन इत्युक्त आहात्यं मत्तैते धनं न गृह्णन्तीति ।

आ० वन्तः सन्तः सम्पादयाच्चक्रुरिति पूर्व्वेण सम्बन्धः । अश्वपति-
 रित्यादौ भगवन्त इति प्राचीनशास्त्रप्रभृतयः सम्बोध्यन्ते ॥
 सहेत्यादि सोपस्कारं वाच्ये । स हान्येद्युरित्यादिना ॥

उ० वसन्तु भगवन्त इति ॥ ५ ॥ ते होचुर्येन हेवार्थेन पुरुषश्चरेत् ॥ हेव वदेदात्मानमेवेमं वैश्वानरं सम्प्रत्यध्येषि तमेव नो ब्रूहीति ॥ ६ ॥ तान् होवाच प्रातर्वः प्रतिवक्ताऽस्मीति ते ह

भा० यच्छ्रमाणा वै कतिभिरहोभिरहं हे भगवन्तोऽस्मि । तदर्थं कृत्वा धनं मा यावदेकैकस्मै यथोक्तमृत्विजे धनं दास्यामि तावत्प्रत्येकं भगवद्भ्योऽपि दास्यामि । वसन्तु भगवन्तः पश्यन्तु च मम यागमित्युक्तास्ते होचुः । येन हेवार्थेन प्रयोजनेन यं प्रति चरेद्भक्तेत्पुरुषं तं हेवार्थं वदेत् । इदमेव प्रयोजनमागमनस्येत्ययं न्यायः सतां । वयञ्च वैश्वानरज्ञानार्थिनः ॥ आत्मानमेवेमं वैश्वानरं सम्प्रत्यध्येषि सम्यग्जानासि अतस्तमेव नोऽस्मभ्यं ब्रूहीत्युक्तस्तान् होवाच । प्रातर्वो युष्मभ्यं प्रतिवक्तास्मि प्रतिवाक्यं दातास्मीत्युक्तास्ते ह राज्ञोऽभिप्रायज्ञाः समित्पाणयः समिद्भारहस्ता अपरेद्यः पूर्वोक्ते राजानं प्रतिचक्रमिरे गतवन्तः । यत एवं महाशाला महाश्रोत्रिया ब्राह्मणाः सन्तो महाशालत्वाद्यभिमानं हित्वा समिद्भारहस्ता जातितो हीनं राजानं विद्यार्थिनो विनयेनोपजग्मुः । तथाऽन्यैर्विद्योपादित्सुभिर्भवितव्यं ।

आ० यथोक्तं शास्त्रप्रसिद्धमिति यावत् । किन्तुर्हि भगवदागमनप्रयोजनं तदाह । वयञ्चेति ॥

तन्ममापि नास्तीति शङ्कां निरस्यति । आत्मानमिति ॥ शिष्यभावेनोपसन्नेभ्यो विद्या दातव्या न यथा कथञ्चिदिति राज्ञोऽभि-

उ० समित्पाणयः पूर्वील्ले प्रतिचक्रमिरे तान् हानुप-
नीयैवैतदुवाच ॥ ७ ॥ ११ ॥

औपमन्यव कं त्वमात्मानमुपास्स इति दिवमेव
भगवो राजन्निति होवाचैष वै सुतेजा आत्मा
वैश्वानरो ऽयं त्वमात्मानमुपास्से तस्मात्तव सुतं
प्रसुतमासुतं कुले दृश्यते ॥ १ ॥ अत्स्यन्नं पश्यसि

भा० तेभ्यश्चादादिद्यां विवक्षुरनुपनीयैवोपनयनमकृत्वैव तान्
यथायोग्येभ्यो विद्यामदात् तथाऽन्येनापि विद्या दात-
व्येत्याख्याधिकार्यः । एतद्वैश्वानरविज्ञानमुवाचेति वक्ष्य-
माणेन सम्बन्धः ॥ ११ ॥

स कथमुवाचेत्याह । औपमन्यव हे कमात्मानं वैश्वानरं
त्वमुपास्स इति पप्रच्छ । नन्वयमन्याय आचार्यः सन् शिष्यं
पृच्छतीति । नैष दोषः । यद्वेत्य तेन मोपसीद ततस्तु
ऊर्द्धं वक्ष्यामीति न्यायदर्शनात् । अन्यत्राप्यप्रतिभानवति
शिष्ये प्रतिभोत्पादनार्थः प्रश्नो दृष्टोऽजातशत्रोः । कौष
तदाऽभूत् कुत एतदागादिति । दिवमेव द्युलोकमेव वैश्वा-

आ० प्रायः । ते हेत्यादिवाक्यस्य तात्पर्यं दर्शयति । यत इति ॥ योगक्षेमार्थं
राजानं प्रत्युपगमनमिष्टमेवेति मन्वानो विशिनष्टि । विद्यार्थिन
इति ॥ तथेत्यत्रातःशब्दो द्रष्टव्यः । उपनयनं पादयोर्निपतनं
वक्ष्यमाणवैश्वानरविज्ञानं । तेनैतदित्यस्य सम्बन्ध इति यावत् ॥
आख्यायिकातात्पर्यमुपसंहरति । यथेति ॥ ११ ॥

शिष्या हि प्रष्टारः । आचार्यस्तु प्रतिवक्तोति न्यायेन शङ्कते ।
नन्विति ॥ वाक्याशेषावष्टम्भेन दूषयति । नैष दोष इति ॥

उ० प्रियमत्यन्तं पश्यति प्रियं भवत्यस्य ब्रह्मवर्चसं
कुले य एतमेवमात्मानं वैश्वानरमुपास्ते मूर्द्धा
त्वेष आत्मन इति होवाच मूर्द्धा ते विपतिथ-
द्यन्मां नागमिथ इति ॥ २ ॥ १२ ॥ अथ होवाच
सत्ययज्ञं पौलुषिं प्राचीनयोग्यं कं त्वमात्मानमु-

भा० नरमुपास्ते भगवो राजन्निति होवाच । एष वै सुतेजाः
शोभनं तेजो यस्य सोऽयं सुतेजा इति प्रसिद्धो वैश्वानर
आत्मा । अयमात्मनोऽवयवभूतत्वाद्यं त्वमात्मानमात्मैकदेश-
मुपास्ते तस्मात्सुतेजसो वैश्वानरस्योपासनात्तव सुतमभिषुतं
सोमरूपं कर्माणि प्रसुतं प्रकर्षेण च सुतमासुतश्चाहर्गणा-
दिषु तव कुले दृश्यते अतीव कर्मिणस्त्वत्कुलीना इत्यर्थः ।
अत्यन्तं दीप्ताग्निः सन् पश्यसि च पुत्रपौत्रादिप्रियमिष्टं ॥

अन्योऽप्यन्नमत्ति पश्यति च प्रियं भवत्यस्य सुतं प्रसुतमा-
सुतमित्यादिकर्मित्वं ब्रह्मवर्चसं कुले यः कश्चिदेतं यथोक्त-
मेवं वैश्वानरमुपास्ते मूर्द्धा तु वैश्वानरस्यैष न समस्तो वैश्वा-
नरः । अतः समस्तबुद्ध्या वैश्वानरस्योपासनाच्छिरो मूर्द्धा ते

आ० दृष्टदार्ष्ट्यकश्रुत्यालोचनायामपि नैतदन्याय्यमित्याह । अन्यत्रा-
पीति ॥ आचार्यस्याजातशत्रोरिति सम्बन्धः । तस्यात्मत्वे हेतुमाह ।
आत्मन इति ॥ एकाहदिरूपो ज्योतिष्टोमादिरहर्गणस्तत्र सुतं
सोमरूपं लताद्रव्यं अग्नीने प्रसुतं सत्रे त्वासुतमिति भेदः । तवेति
पुनर्वचनमन्वयदर्शनार्थं ॥

न केवलं प्राचीनशालनिष्ठमिदं फलं किन्त्वन्यस्यापि भवती-
त्याह । अन्योऽपीति ॥ तर्हि यथोक्तवैश्वानरज्ञानादेव कृतकत्व-

उ० पास्स इत्यादित्यमेव भगवो राजन्निति होवा-
 चैष वै विश्वरूप आत्मा वैश्वानरोऽयं त्वमात्मान-
 मुपास्से तस्मात्तव बहु विश्वरूपं कुले दृश्यते
 ॥ १ ॥ प्रवृत्तोऽश्वतरीरथो दासीनिष्कोऽस्त्यन्नं
 पश्यसि प्रियमत्यन्नं पश्यति प्रियं भवत्यस्य
 ब्रह्मवर्चसं कुले य एतमेवमात्मानं वैश्वानरमुपास्ते
 चक्षुष्टेतदात्मन इति होवाचान्धोऽभविष्यन्मां

भा० विपरीतग्राहिणो व्यपतिष्यद्विपतितमभविष्यत् । यद्यदिमां
 नागतोऽभविष्यत् साध्वकार्षीर्यन्मामागतोऽभीत्यभिप्रायः
 ॥ १२ ॥ अथ होवाच सत्ययज्ञं पौलुषिं हे प्राचीनयोग्य कं
 त्वमात्मानमुपास्स इत्यादित्यमेव भगवो राजन्निति होवाच ।
 शुक्लनीलादिरूपत्वाद्विश्वरूपत्वमादित्यस्य सर्वरूपत्वाद्वा ॥
 सर्वाणि रूपाणि हि त्वाद्वाणि यतोऽतो वा विश्वरूप
 आदित्यस्तदुपासनान्तव ब्रह्म विश्वरूपमिहामुत्रार्थमुप-
 करणं दृश्यते कुले । किञ्च त्वामनुप्रवृत्तोऽश्वतरीभ्यां युक्तो
 रथोऽश्वतरीरथो दासीनिष्को दासीभिर्युक्तो निष्को
 हारो दासीनिष्कोऽस्त्यन्नमित्यादि समानं । चक्षुर्वैश्वानरस्य

आ० तेत्याशङ्काह । मूर्द्धा त्विति ॥ अक्षरार्थमुक्त्वा विवक्षितार्थमाह ।
 साध्विति ॥ १२ ॥ अथ प्राचीनशाले तूष्णीम्भूते जिज्ञासमाने
 सत्यनन्तरमित्यर्थः । आदित्यस्य शुक्लत्वादिरूपत्वमयमे स्पष्टी
 भविष्यति ॥ तस्य सर्वरूपत्वेन विश्वरूपत्वमुपपादयति । सत्त्वा-
 णीति ॥ अत्यन्नमित्यादि ॥ चक्षुष्टेतदित्यतः प्राक्तनमिति शेषः ।
 चक्षुष्टेतदित्यादिवाक्यं व्याचष्टे । चक्षुरित्यादिना ॥ तत्रापि तात्पर्यं

उ० नागमिथ इति ॥ २ ॥ १३ ॥ अथ होवाचेन्द्रद्युम्नं
 भाल्लवेयं वैयाघ्रपद्य कं त्वमात्मानमुपास्स इति
 वायुमेव भगवो राजन्निति होवाचैष वै पृथग्व-
 र्त्मात्मा वैश्वानरो यं त्वमात्मानमुपास्से तस्मात्त्वां
 पृथग्वलय आययन्ति पृथग्रथश्रेणयोऽनुयन्ति ॥ १ ॥
 अत्स्यन्नं पश्यसि प्रियमन्त्यन्नं पश्यति प्रियं भव-
 त्यस्य ब्रह्मवर्चसं कुले य एतमेवमात्मानं वैश्वानर-
 मुपास्ते प्राणस्त्वेष आत्मन इति होवाच प्राणस्त

भा० तु सविता । तस्य समस्तबुद्धोपासनादन्धो भविष्यच्चुर्हीनो
 भविष्यो यन्मां नागमिथ इति पूर्ववत् ॥ १३ ॥ अथ
 होवाचेन्द्रद्युम्नं भाल्लवेयं वैयाघ्रपद्य कं त्वमात्मानमुपास्स
 इत्यादि समानं । पृथग्वर्त्माऽऽत्मा नाना वर्त्मानि यस्य
 वायोरावहोद्गहादिभिर्भेदैर्वर्त्तमानस्य सोऽयं पृथग्वर्त्मात्मा
 वायुः । तस्मात्पृथग्वर्त्मात्मनो वैश्वानरस्योपासनात् पृथङ्गा-
 नादिक्कास्त्वां प्रति बलयो वस्तान्नादिलक्षणा बलय आय-
 यन्ति आगच्छन्ति । पृथग्रथश्रेणयो रथपङ्क्तयोऽपि त्वामनु-
 यन्ति । अत्स्यन्नमित्यादि समानं । प्राणस्त्वेष आत्मन इति

आ० यथा पूर्वं द्रष्टव्यमित्याह । पूर्ववदिति ॥ १३ ॥ सत्ययज्ञोपरमान-
 न्तरमित्यथशब्दार्थः । पृथगित्यतः । प्राक्तनमादिपदेन गृहीतं ।
 पृथग्धर्मेति प्रतीकमादाय व्याचष्टे । नानेति ॥ आभिमुख्येनाग-
 च्छन्नावहः । ऊर्द्धेन वहतीत्युद्गहः ॥ तस्मात्तामित्यादि व्याचष्टे ।
 तस्मादिति ॥ नानादिक्का नानाविधासु दिक्षुभवा इत्येतत् ।
 अत्स्यन्नमित्यादि समानमित्यन्नादिपदमुपास्ते इत्यन्नवाक्यसङ्ग-

उ० उदक्रमिष्यद्यन्मां नागमिष्य इति ॥ २ ॥ १४ ॥
 अथ होवाच जनं शार्कराक्ष्य कं त्वमात्मानमु-
 पास्ते इत्याकाशमेव भगवो राजन्निति होवाचैष
 वै बहुल आत्मा वैश्वानरो ऽयं त्वमात्मानमुपास्ते
 तस्मात्त्वं बहुलोऽसि प्रजया च धनेन च ॥ १ ॥
 अत्स्यन्नं पश्यसि प्रियमत्यन्नं पश्यति प्रियं भव-
 त्यस्य ब्रह्मवर्चसं कुले य एतमेवमात्मानं वैश्वानर-
 मुपास्ते सन्देहस्त्वेष आत्मन इति होवाच सन्दे-

भा० होवाच प्राणस्ते तव उदक्रमिष्यदुत्कान्तो ऽभविष्यद्यन्मां
 नागमिष्य इति ॥ १४ ॥ अथ होवाच जनमित्यादि समानं ।
 एष वै बहुल आत्मा वैश्वानरः । बहुलत्वमाकाशस्य सर्वग-
 तत्वाद्बहुलगुणोपासनाच्च । त्वं बहुलोऽसि प्रजया पुत्रपौत्रा-
 दितलक्षणया धनेन च हिरण्यादिना । सन्देहस्त्वेषः सन्देहो
 मध्यमशरीरं वैश्वानरस्य । दिहतेर्धातोरुपचर्यार्थत्वान्मां-
 सरुधिरास्थ्यादिभिश्च बहुलं शरीरं । तत्सन्देहस्ते तव
 शरीरं व्यशीर्यत शीर्णमभविष्यद्यन्मां नागमिष्य इति ॥ १५ ॥

आ० ह्यर्थमुत्तरवाक्येऽप्यभिप्रायसाध्यं मत्वाह । प्राणस्त्विति ॥ १४ ॥
 इन्द्रद्युम्नोपरमानन्तर्यमथशाब्दार्थः । अन्नादिपदमेष इत्यास्मात्प्रा-
 त्तनवाक्यसंग्रहार्थः । कथमाकाशस्य बहुलत्वमत आह । बहुलत्व-
 मिति ॥ कथं शरीरस्य मध्यमे भागे संशयवाचो सन्देहशब्दे
 वर्तते तत्राह । दिहतेरिति ॥ आकाशस्य सर्वगतत्वेन बहुलत्वा-
 देहस्य च परिच्छिन्नत्वेन तदभावात् । कथमाकाशं वैश्वानरस्य
 शरीरं स्यादित्याशङ्क्याह । मांसेति ॥ तच्छरीरमिति सम्बन्धः ॥ १५ ॥

उ० हस्ते व्यशीर्यद्यन्मां नागमिथ्य इति ॥ २॥ १५॥ अथ
 होवाच बुडिलमाशूतराशिं वै व्याघ्रपद्य कां त्व-
 मात्मानमुपास्ते इत्यप एव भगवो राजन्निति
 होवाचैष वै रयिरात्मा वैश्वानरो ऽय त्वमात्मान-
 मुपास्ते तस्मात्त्वर्रयिमान् पुष्टिमानसि ॥ १॥
 अत्स्यन्नं पश्यसि प्रियमत्स्यन्नं पश्यति प्रियं
 भवत्यस्य ब्रह्मवर्चसं कुले य एतमेवमात्मानं
 वैश्वानरमुपास्ते बस्तिस्त्वेष आत्मन इति होवाच
 बस्तिस्ते व्यभेत्स्यद्यन्मां नागमिथ्य इति ॥ २॥ १६॥

भा० अथ होवाच बुडिलं आशूतराश्विमित्यादि समानं । एष
 वै रयिरात्मा वैश्वानरो धनरूपः । अङ्गोऽन्नं ततो धन-
 मिति । तस्माद्रयिमान् धनवांस्त्वं पुष्टिमांश्च शरीरेण
 पुष्टेश्चान्ननिमित्तत्वात् । बस्तिस्त्वेष आत्मनो वैश्वानरस्य
 बस्तिर्मूत्रसङ्ग्रहस्थानं बस्तिस्ते व्यभेत्स्यद्भिन्नो ऽभविष्यद्यन्मां
 नागमिथ्य इति ॥ १६ ॥

आ० जनस्योपरमानन्तरमथशब्दार्थः । कथमबात्मको वैश्वानरो रयि-
 रिति धनेन निर्दिश्यते तत्राह । अङ्ग इति ॥ आयुर्वैष्टतमि-
 तिवत्कार्यवाचकेन कारणं लक्ष्यत इत्यर्थः । तस्माद्यथोक्तवैश्वान-
 रोपासनादित्येतद्धनरूपवैश्वानरोपासनाद्धनवानित्येव वक्तव्ये
 कथं पुष्टिमानित्यधिका वाऽऽपस्तत्राह । पुष्टिश्चेति ॥ मूत्राशयो
 धनुर्वक्रो बस्तिरित्यभिधीयत इत्याशयेनाह । बस्तिरिति ॥ १६ ॥

उ० अथ होवाचौद्दालकमारुणिं गौतम कं त्वमा-
 त्मानमुपास्स इति पृथिवीमेव भगवो राजन्निति
 होवाचैष वै प्रतिष्ठात्मा वैश्वानरोऽय त्वमात्मान-
 मुपास्से तस्मात्त्वं प्रतिष्ठितोऽसि प्रजया च पशु-
 भिश्च ॥ १ ॥ अत्स्यन्नं पश्यसि प्रियमन्त्यन्नं पश्यति
 प्रियं भवत्यस्य ब्रह्मवर्चसं कुले य एतमेवमात्मानं
 वैश्वानरमुपास्ते पादौ त्वेतावात्मन इति होवाच
 पादौ ते श्मूसास्येतां यन्मां नागमिथ इति ॥ २ ॥
 १७ ॥ तान् होवाचैते वै खलु यूयं पृथगिवेममात्मानं

भा० अथ होवाचौद्दालकमित्यादि समानं । पृथिवीमेव
 भगवो राजन्निति होवाच । एष वै प्रतिष्ठा पादौ वैश्वान-
 रस्य । पादौ ते व्यस्त्रास्येतां विस्त्रानावभविष्येतां शिथि-
 लीभूतौ यन्मां नागमिथ इति ॥ १७ ॥ तान् यथोक्तवैश्वान-
 नरदर्शनवतो ह उवाच । एते यूयं वै खल्वित्यनर्थकौ यूयं

आ० प्राचीनशालप्रभृतिषु पञ्चसु मौनमातिष्ठमानेष्वनन्तरमित्य-
 यशब्दार्थः । उद्दालकान्तेषूपसन्नेषु सामख्येन वैश्वानरविद्यां
 वक्तुकामस्तेषां मिथ्याज्ञानमनुवदति । तानित्यादिना ॥ अन-
 र्थकाविवानर्थकौ निपातौ न त्वनर्थकावेव । तेषां मिथ्याज्ञान-
 त्वसिद्धिस्मारकत्वाद्युपमित्यन्वयार्थः । प्रागुक्तमपि पाठक्रमेण पुन-
 रनूय पृथगिव विद्वांस इति सम्बन्धः । यथा जात्यन्धा हस्ति-
 दर्शने भिन्नदृष्टयो भवन्ति तथा यूयं वैश्वानरमात्मानमेकमपि
 सर्वात्मकं सन्तं भिन्नमिव विद्वांसः परिच्छिन्नाचरूपेणात्मानं
 बुद्धवन्तः । तथा च मिथ्यादर्शिनो यूयं प्रागेव प्रत्यवायान्माभाग-
 तवन्तः साधु हतवन्त इत्यर्थः ॥ १७ ॥ प्रधानविद्यां वक्तुं पातनिकां

उ० वैश्वानरं विद्वाँसोऽन्नमत्य यस्त्वेतमेवं प्रादेश-
मात्रमभिविमानमात्मानं वैश्वानरमुपास्ते स सर्वेषु
लोकेषु सर्वेषु भूतेषु सर्वेष्वाम्मस्वन्नमन्ति ॥ १ ॥

भा० पृथग्विवापृथक् सन्तमिममेकं वैश्वानरं विद्वाँसोऽन्न-
मत्य परिच्छिन्नात्मबुद्ध्या एतद्धस्तिदर्शन इव जात्यन्धाः ॥
यस्त्वेतमेवं यथोक्तावयवैर्द्युमूर्द्धादिभिर्विशिष्टमेकं प्रादेश-
मात्रं प्रादेशैर्द्युमूर्द्धादिभिः पृथिवीपादानैरध्यात्मं मीयते
ज्ञायत इति प्रादेशमात्रं । मुखादिषु वा करणेष्वकर्तृत्वेन
मीयत इति प्रादेशमात्रः । द्युलोकादिपृथिव्यन्तप्रदेशपरि-
माणो वा प्रादेशमात्रः । प्रकर्षेण शास्त्रेणादिश्यन्त इति
प्रादेशा द्युलोकादय एव तावत्परिमाणः प्रादेशमात्रः ।
शाखान्तरे तु मूर्द्धादिष्विव कप्रतिष्ठ इति प्रादेशमात्रं
कल्पयन्ति । इह तु न तथाभिप्रेतः । तस्य ह वा एतस्या-
त्मन इत्याद्युपसंहारात् ॥ प्रत्यगात्मतया ऽभिविमीयतेऽह-

आ० कृत्वा तामिदानीमुपदिशति । यस्त्वित्यादिना ॥ एतमेवम्भूतं
यस्तूपास्ते स सर्वेष्वन्नमन्तीति सम्बन्धः ॥ एवं शब्दार्थमाह ।
यथोक्तेति ॥ एवं समस्तं त्रैलोक्यात्मकमिति यावत् । प्रादेशमात्र-
मित्येतद्विभजते । प्रादेशैरिति । यथोक्तैराधिदैविकावयवैरध्यात्मं
प्रत्यगात्मन्येवायं मीयत इति व्युत्पत्त्या प्रादेशमात्रस्तमिति यावत् ॥
प्रकारान्तरेण व्याचष्टे । मुखादिषु वेति ॥ तेषु हि प्रदेशेष्वयम-
कर्तृत्वेन साक्षितया मीयत इति व्युत्पत्त्या तथोच्यत इत्यर्थः । विधा-
न्तरेण व्याचष्टे । द्युलोकादिति ॥ अर्थान्तरमाह । प्रकर्षेणेति ॥
आमनन्ति चैनमस्मिन्निति न्यायेन पक्षान्तरमाह । शाखान्तरे
त्विति ॥ अस्तु तर्हि जाबालश्रुत्यनुसारेण मूर्द्धानमारभ्याधरफल-

उ० तस्य ह वा एतस्यात्मनो वैश्वानरस्य मूर्ध्व
सुतेजाश्चक्षुर्विश्वरूपः प्राणः पृथग्वर्त्मात्मा सन्देहो
बहुलो बस्तिरेव रयिः पृथिव्येव पादौ उर

भा० मिति ज्ञायत इत्यभिविमानस्तमेतमात्मानं वैश्वानरं
विश्वान्नरान्नयति पुण्यपापानुरूपां गतिं । सर्वात्मैष ईश्वरो
वैश्वानरो विश्वो नर एव वा सर्वात्मत्वात् । विश्वैर्वा नरैः
प्रत्यगात्मतया प्रविभज्य नीयत इति वैश्वानरः । तमेव-
मुपास्ते यः सोऽदन्नन्नादौ सर्वेषु लोकेषु द्युलोकादिषु
सर्वेषु भूतेषु चराचरेषु सर्वेष्व्वात्मसु शरीरेन्द्रियमनो-
बुद्धिषु तेषु ह्यात्मकल्पनाव्यपदेशः प्राणिनामन्नमत्ति ।
वैश्वानरवित्सर्वात्मा सन्नन्नमत्ति । न यथाज्ञः पिण्डमात्रा-
भिमानः सन्नित्यर्थः । कस्मादेवं । यस्मान्तस्य ह वै प्रकृतस्यै-
वैतस्यात्मनो वैश्वानरस्य मूर्ध्व सुतेजाश्चक्षुर्विश्वरूपः प्राणः
पृथग्वर्त्मात्मा सन्देहो बहुलो बस्तिरेव रयिः पृथिव्येव पादौ

आ० पर्यन्ते देहावयवे सम्पादितो वैश्वानरः प्रादेशमात्र इति
नेत्याह । इह त्विति ॥ सर्वात्मत्वेन वैश्वानरस्योपसंहारदर्शनान्नात्र
जाबालश्रुतिरनुसर्त्तव्येत्यर्थः ॥ विशेषणान्तरं व्याचष्टे । प्रत्यगात्म-
तयेति ॥ सर्वेश्वरत्वं सर्वात्मत्वं सर्वप्रत्यक्षत्वं वा हेतूक्त्यै वैश्वान-
रशब्दमनेकधा व्याकरोति । विश्वानित्यादिना ॥ ईश्वरो वैश्वानर
इत्यत्र वैश्वानरपदमुभयत्र सम्बध्यते । स वैश्वानरविदन्नमदन्
सर्वेषु लोकादिषु स्थित्वाऽन्नमत्तीति सम्बन्धः । कथमात्मशब्देन
शरीरादयो गृह्यन्ते तत्राह । तेषु हीति ॥ सर्वेषु लोकेष्वित्या-
दिवाक्यस्य तात्पर्यार्थं दर्शयति । वैश्वानरविदिति ॥ वैश्वानरो-
पासकः सर्वात्मा सन्नन्नमत्तीत्येवं कस्माद्धेतोर्निश्चितमित्याशङ्का-

उ० एव वेदिलोमानि वहिर्हृदयं गार्हपत्यो मनो
 ऽन्वाहार्यपचन आस्यमाहवनीयः ॥ १८ ॥
 तद्यज्ञं प्रथमभागच्छेत्तद्धोमीयं स यां प्रथमा-
 माहुतिं जुहुयात्तां जुहुयात्प्राणाय स्वाहेति
 प्राणस्तृप्यति ॥ १ ॥ प्राणे तृप्यति चक्षुस्तृप्यति

भा० अथ वा विध्यर्थमेतद्वचनमेव उपास्य इति । अथेदानीं
 वैश्वानरविदो भोजनेऽग्निहोत्रं संपिपादयिषन्नाह एतस्य
 वैश्वानरस्य भोक्तुरेव वेदिराकारसामान्यात् । लोमानि
 वर्हिर्वेद्याभिवोरसि लोमान्यास्तीर्णानि दृश्यन्ते । हृदयं
 गार्हपत्यो हृदयाद्धि मनः प्रणीतमिवानन्तरीभवति । अतो
 ऽन्वाहार्यपचनोऽग्निर्मनः । आस्यं मुखमाहवनीयः ।
 आहवनीयो ह्ययतेऽस्मिन्नन्नमिति ॥ १८ ॥ तत्रैवं सति यजुक्तं
 भोजनकाले आगच्छेद्भोजनार्थं तद्धोमार्थं तद्धोमीयं

आ० मनूय हेतुप्रदर्शनपरत्वेनोत्तरं वाक्यमुपादत्ते । कस्मादित्या-
 दिना ॥ वैश्वानरस्य सर्वात्मत्वात्तदुपासकस्यापि तदात्मतया
 सर्वात्मत्वादसौ सर्वात्मभूताः सर्व्वचान्नमत्तीति युक्तमित्यर्थः ॥
 तस्येत्यादिवाक्यस्य तात्पर्यान्तरमाह । अथ वेति ॥ प्रधान-
 विद्यामुक्त्वा तदङ्गप्राणामिहोत्रं दर्शयितुकामो भूमिकां करोति ।
 अथेति ॥ सम्पादयितुमिच्छन्नादौ तदङ्गान्यश्वपतिराहेत्यर्थः ।
 वेदिरिति स्थण्डिलमात्रं गृह्यते । अग्निहोत्रे तावन्मात्रस्योपयुक्त-
 त्वादितरस्य दर्शपूर्व्वमासाद्यं गत्वा वेद्यामास्तीर्यन्ते ये दर्भा
 वर्हिःशब्देनोच्यन्ते । हृदयस्य गार्हपत्यत्वं मनः प्रणयनहेतुत्वा-
 त्प्रणीतमुत्पन्नमिवेत्यर्थः । आहवनीयसादृश्यं च मुखस्य दर्शयति ।
 आहवनीय इति ॥ १८ ॥ एवं सतीत्युक्तन्यायेनाग्निहोत्रे सम्पा-

उ० चक्षुषि तृप्यत्यादित्यस्तृप्यत्यादित्ये तृप्यति
 द्यौस्तृप्यति दिवि तृप्यत्यां यत्किञ्च द्यौश्चा-
 दित्यश्चाधितिष्ठतस्तृप्यति तस्यानुतृप्तिं तृप्यति
 प्रजया पशुभिरन्नाद्येन तेजसा ब्रह्मवर्चसेनेति
 ॥ २ ॥ १९ ॥ अथ यां द्वितीयां जुहुयातां
 जुहुयाद्यानाय स्वाहेति व्यानस्तृप्यति ॥ १ ॥
 व्याने तृप्यति श्रोत्रं तृप्यति श्रोत्रे तृप्यति चन्द्र-
 मास्तृप्यति चन्द्रमसि तृप्यति दिशस्तृप्यन्ति
 दिक्षु तृप्यतीषु यत्किञ्च दिशश्च चन्द्रमाश्चाधि-
 तिष्ठन्ति ततृप्यति तस्यानुतृप्तिं तृप्यति प्रजया
 पशुभिरन्नाद्येन तेजसा ब्रह्मवर्चसेनेति ॥ २ ॥
 २० ॥ अथ यां तृतीयां जुहुयातां जुहुयादपा-
 नाय स्वाहेत्यपानस्तृप्यति ॥ १ ॥ अपाने

भा० तद्धोतव्यं अग्निहोत्रसम्पन्नास्य विवक्षितत्वान्नाग्निहोत्राङ्गेति
 कर्त्तव्यताप्राप्तिः । इह स भोक्ता यां प्रथमामाहुतिं
 जुहुयात्तां कथं जुहुयादित्याह । प्राणाय स्वाहेत्यनेन
 मन्त्रेणाहुतिशब्दादवदानप्रमाणमन्नं प्रक्षिपेदित्यर्थः । तेन

आ० दिते सतीत्यर्थः । सम्पादितस्याग्निहोत्रत्वस्य सामान्यादग्न्युद्धरणा-
 दोनि तदङ्गान्यत्र भवेयुरित्याशङ्क्य तद्गुडिमात्रस्य विवक्षितत्वान्मै-
 वमित्याह । अग्निहोत्रेति ॥ इहेति वैश्वानरविदो भोजनमुच्यते ॥
 प्रहृतहोमान्तावान्तरविभागमाह । स भोक्तेति ॥ कथमिति
 मन्त्रो वा द्रव्यपरिमाणं वा फलं वा पृच्छते तत्र प्रथमं प्रत्याह ।

उ० तृप्यति वाक्तृप्यति वाचि तृप्यत्यामग्निस्तृप्य-
 त्यग्नौ तृप्यति पृथिवी तृप्यति पृथिव्यां तृप्यत्यां
 यत्किञ्च पृथिवी चाग्निश्चाधितिष्ठतस्तृप्यति
 तस्यानुतृप्तिं तृप्यति प्रजया पशुभिरन्नाद्येन
 तेजसा ब्रह्मवर्चसेनेति ॥ २ ॥ २१ ॥ अथ यां
 चतुर्थीं जुहुयातां जुहुयात् समानाय स्वाहेति
 समानस्तृप्यति ॥ १ ॥ समाने तृप्यति मनस्तृ-
 प्यति मनसि तृप्यति पर्जन्यस्तृप्यति पर्जन्ये
 तृप्यति विद्युस्तृप्यति विद्युति तृप्यत्यां यत्किञ्च
 विद्युच्च पर्जन्यश्चाधितिष्ठतस्तृप्यति तस्यानु-
 तृप्तिं तृप्यति प्रजया पशुभिरन्नाद्येन तेजसा
 ब्रह्मवर्चसेनेति ॥ २ ॥ २२ ॥ अथ यां पञ्चमीं जुहु-
 यातां जुहुयादुदानाय स्वाहेत्युदानस्तृप्यति ॥ १ ॥
 उदाने तृप्यति वायुस्तृप्यति वायौ तृप्यत्याकाश-

भा० द्यौश्चेत्यादि ढप्यति प्राणस्तृप्यति प्राणे ढप्यति चक्षुस्तृप्यति
 चक्षुरादित्यो यच्चान्यद्यौश्चादित्यश्च स्वामित्वेनाधितिष्ठत-
 स्तच्च ढप्यति तस्य ढप्तिमनु स्वयं भुञ्जानस्तृप्यत्येवं प्रत्यक्षं ।
 किञ्च प्रजादिभिश्च । तेजःशरीरस्था दीप्तिरुज्ज्वलत्वं प्रागल्भ्यं

ध्या० प्राणायामेति ॥ यदि द्वितीयस्तत्राह । आज्जतीति ॥ अवदानस्य
 प्रमाणं परिमाणं कर्मिणां परिमाणं प्रसिद्धं तेन परिमितमिति
 यावत् । तृतीयश्चेत्तत्राह । तेनेति ॥ भुञ्जानस्य ढप्तौ प्रत्यक्षं
 प्रमाणं प्राणदेस्तृप्तौ शास्त्रमिति विभागमभिप्रेत्याह । प्रत्यक्ष-

उ० स्तृप्यत्याकाशे तृप्यति यत्किञ्च वायुश्चाकाशश्चा-
धितिष्ठतस्ततृप्यति तस्यानुतृप्तिं तृप्यति प्रजया
पशुभिरन्नाद्येन तेजसा ब्रह्मवर्चसेनेति ॥ २ ॥ २३ ॥

स य इदमविद्वानग्निहोत्रं जुहोति यथाङ्गारान-
पोह्य भस्मनि जुहुयात्तादृक् तत्स्यात् ॥ १ ॥ अथ

भा० वा ब्रह्मवर्चसं वृत्तस्वाध्यायनिमित्तं तेजः ॥ १६ ॥ अथ
यां द्वितीयां ॥ २० ॥ अथ यां तृतीयां ॥ २१ ॥ अथ यां
चतुर्थीं ॥ २२ ॥ अथ यां पञ्चमीमिति समानं ॥ २३ ॥

स यः कश्चिदिदं वैश्वानरदर्शनं यथोक्तमविद्वान्अग्नि-
होत्रं प्रसिद्धं जुहोति यथाङ्गारानाहुतियोग्यानपोह्या-
नाहुतिस्थाने भस्मनि जुहुयात्तादृक् तत्तुल्यं तस्य
तदग्निहोत्रहवनं स्याद्वैश्वानरविदोऽग्निहोत्रमपेक्ष्येति
प्रसिद्धाग्निहोत्रनिन्दया वैश्वानरविदोऽग्निहोत्रं स्तूयते ।
अतश्चैतद्विशिष्टमग्निहोत्रं कथं अथ य एतदेवं विद्वान-

आ० मिति ॥ प्रजादिभिश्च भोक्ता तृप्यतीति सम्बन्धः ॥ १६ ॥ २० ॥
॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥

प्रसिद्धाग्निहोत्रनिन्दादारेण वैश्वानरविदो यथोक्तमग्निहो-
त्रमवश्यकर्त्तव्यतायै स्तौति । स यः कश्चिदित्यादिना ॥ प्राणा-
ग्निहोत्रस्य वैशिष्ट्ये हेतुन्तरमतःशब्दोपात्तं प्रश्नपूर्वकं प्रकट-
यति । कथमित्यादिना ॥ नैयमिकाग्निहोत्रनिन्दादारा प्राणा-
ग्निहोत्रस्तुत्यन्तरं विधान्तरेण तस्यैव निरवद्यता कीर्त्तयति इत्यथ-
शब्दार्थः । एतदिति वैश्वानरदर्शनमुक्तं । एवमिति ॥ वैश्वा-
नरस्योक्तसर्वात्मत्वादिप्रकारेणेत्यर्थः । अग्निहोत्रमिति साम्या-
दिकमग्निहोत्रं गृह्यते । कथमिदमुक्तार्थं सर्वेषु लोकेष्वन्नमतीति

उ० य एतदेवं विद्वानग्निहोत्रं जुहोति तस्य सर्वेषु
लोकेषु सर्वेषु भूतेषु सर्वेष्व्वात्मसु हुतं भवति ॥२॥
तद्यथेषीका तूलमग्नौ प्रोतं प्रदूयेतैव १५ हास्य
सर्वे पाप्मानः प्रदूयन्ते य एतदेवं विद्वानग्नि-

भा० अग्निहोत्रं जुहोति तस्य यथोक्तवैश्वानरविज्ञानवतः सर्वेषु
लोकेष्वित्याद्युक्तार्थं । ऊतमन्नमत्तीत्यनयोरेकार्थत्वात् ॥

किञ्च तद्यथा इषीकायास्त्रूलमग्रमग्नौ प्रोतं प्रक्षिप्तं
प्रदूयेत प्रदह्येत क्षिप्रमेवं ह्यस्य विदुषः सर्वात्मभूतस्य
सर्वान्नानामत्तुः सर्वे निरवशिष्टाः पाप्मानो धर्माधर्माख्या
अनेकजन्मसञ्चिता इह च प्राक् ज्ञानोत्पत्तेर्ज्ञानसहभा-
विनश्च प्रदूयन्ते प्रदह्येरन् । वर्त्तमानशरीराभ्यक्तपापवर्जं
लक्ष्यं प्रतिमुक्तेषुवत् प्रवृत्तफलत्वात्तस्य न दाहः ।

अथ य एतदेवं विद्वानग्निहोत्रं जुहोति भुङ्क्ते । यद्यपि
चण्डालाद्योच्छिष्टानर्हाद्योच्छिष्टं प्रयच्छेदुच्छिष्टं दद्यात्
प्रतिषिद्धमुच्छिष्टदानं यद्यपि कुर्यादात्मनि दैवास्य चण्डा-

आ० वाक्यं व्याख्यातं । तस्य सर्वेषु लोकादिषु ऊतं भवति इत्यन्या-
दृशमिदं वाक्यं तत्राह । ऊतमिति ॥

इतश्च वैश्वानरविद्यावतोऽग्निहोत्रं विशिष्टमिति वक्तुं वैश्वा-
नरविद्यां स्तौति । किञ्चेति ॥ तत्र वैश्वानरविद्यामाहात्म्ये दृष्टा त
इति यावत् । ईषिका मुञ्जामध्यवर्त्तिदृशस्यैतत् ॥ सर्व्वशब्दा-
त्प्राग्भवकर्मणोऽपि दाहमाशङ्क्याह । वर्त्तमानेति ॥

वैश्वानरविद्याया महाफलत्वे सिद्धे तद्वतोऽग्निहोत्रं विशि-
ष्टमिति तत्कर्त्तुः सर्व्वदोषास्पर्शित्वमित्याशयेनाह । य एतदिति ॥

उ० होत्रं जुहोति ॥ ३ ॥ तस्मादु हैवंविद्यपि
चण्डालायोच्छिष्टं प्रयच्छेदात्मनि हैवास्य तद्वै-
श्वानरे हुतं स्यादिति तदेष श्लोकः ॥ ४ ॥ यथेह
क्षुधिता बाला मातरं पर्युपासत एव सर्वानि
भूतान्यग्निहोत्रमुपासत इत्यग्निहोत्रमुपासत
इति ॥ ५ ॥ २४ ॥ इति छान्दोग्योपनिषत्सु
पञ्चमः प्रपाठकः ॥ ॐ तत्सत् ॥

भा० लदेहस्य वैश्वानरे तद्भुतं स्थानाधर्मानिमित्तमिति विद्या-
मेव स्तौति । तदेतस्मिन्स्तुत्यर्थे श्लोको मन्त्रोऽप्येष भवति ।
यथेह लोके क्षुधिता बुभुक्षिता बाला मातरं पर्युपासते
कदा नो मातान्नं प्रयच्छतीत्येवं सर्वाणि भूतान्यन्नादान्येवं-
विदोऽग्निहोत्रं भोजनमुपासते कदा त्वमौ भोक्ष्यत इति
जगत्सर्वं विद्वद्भोजनेन तृप्तं भवतीत्यर्थः । द्विरुक्तिरध्याय-
परिसमाप्त्यर्था ॥ २४ ॥ इति श्रीमद्भगवद्गीतापूज्यपाद-
शिष्यस्य परमहंसपरिव्राजकाचार्यस्य श्रीमच्छङ्करभगवतः
कृतौ छान्दोग्योपनिषद्विवरणे पञ्चमः प्रपाठकः ॥ ५ ॥

आ० विद्यामेव विद्यास्तुतिद्वाराऽग्निहोत्रमिति यावत् स्तुत्यर्थेऽग्नि-
होत्रस्य स्तुतिरूपो योऽर्थस्तस्मिन्नित्येतन्मन्त्रस्य तात्पर्यार्थं दर्श-
यति । जगदिति ॥ विदुषो वैश्वानरात्मनः सर्वात्मत्वादित्यर्थः ॥
॥ २४ ॥ इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यश्रीशुद्धानन्द-
पूज्यपादशिष्यभगवदानन्दज्ञानकृतायां छान्दोग्यभाष्यटीकायां
पञ्चमः प्रपाठकः समाप्तः ॥ ५ ॥

ॐ तत्सत् ॥

उ० हरिः ॐ ॥ श्वेतकेतुहीरुणेय आस तं ह
पितोवाच श्वेतकेतो वस ब्रह्मचर्यं न वै सोम्या
ऽस्मत्कुलीनो ऽननूच ब्रह्मबन्धुरिव भवतीति ॥

भा० ॐ श्वेतकेतुर्हीरुणेय आसेत्याद्यध्यायसम्बन्धः । सर्वं
खल्विदं ब्रह्म तज्जलानित्युक्तं कथं तस्माज्जगदिदं जायते
तस्मिन्नेव च लीयतेऽनिति च तेनैवेत्येतद्वक्तव्यं । अनन्तरञ्चै-
कस्मिन्भुक्ते विदुषि सर्वं जगत्तृप्तं भवतीत्युक्तं तदेकत्वे स-
दात्मनः सर्वभूतस्यस्योपपद्यते नात्मभेदे कथञ्च तदेक-
त्वमिति तदर्थाऽयं षष्ठोऽध्याय आरभ्यते । पितापुत्रा-
ख्यायिका विद्यायाः सारिष्ठत्वप्रदर्शनार्था । श्वेतकेतुरिति
नामतो ह इत्येतिह्यर्थः । आरुणेचोऽस्य पौत्र आस बभूव ।
तं पुत्रं हारुणिः पिता योग्यं विद्याभाजनं मन्वानस्तस्यो-
पनयनकालात्ययञ्च पश्यन्नुवाच हे श्वेतकेतोऽनुरूपं गुरुं
कुलस्य नो गत्वा वस ब्रह्मचर्यं । न चैतद्युक्तं यदस्मात्कुलीनो

आ० ॐ वर्त्तिष्यमाणाध्यायस्याऽतीतेन सन्दर्भेण सम्बन्धं वक्तुं प्रतीकं
गृहीत्वा तं प्रतिजानीते । श्वेतकेतुरिति ॥ तमेव प्रकटयन्पुत्रमं-
वृत्तीयेनाध्यायेनास्य सम्बन्धं कथयति । सर्वमिति ॥ एतद्वक्तव्यं
तदर्थाऽयं षष्ठोऽध्याय आरभ्यत इति सम्बन्धः । व्यवहितसम्बन्धमु-
क्त्वाऽव्यवहितं तमादर्शयति । अनन्तरञ्चेति ॥ अध्यायतात्पर्यमुक्त्वा-
ऽऽख्यायिकातात्पर्यमाह । पितेति ॥ पिता प्रतिवक्ता पुत्रश्च पृष्टे-
त्येवं विधेयमाख्यायिका । सा च विद्यायाः सारिष्ठत्वद्योतनार्था ।
पिता हि पुत्राय सारतममेवोपदिशतीत्यर्थः । कुलस्यानुरूपमि-
त्यादिवचनान्न कुलाधमस्य गुरुत्वमिति गम्यते ब्रह्मचर्यमध्ययना-
र्थमिति शेषः । गत्वेत्यादिवचनान्माणवकाधोनमध्ययनमिति

उ० स ह द्वादशवर्ष उपेत्य चतुर्विंशतिवर्षः
सर्वान् वेदानधीत्य महामनाऽनूचानमानी स्तब्ध
एयाय तं हि पितोवाच श्वेतकेतो यन्नु सौम्येदं
महामनाऽनूचानमानी स्तब्धोऽस्युत तमादेशम-

भा० हे सोम्याननूचानधीत्य ब्रह्मबन्धुरिव भवतीति ब्राह्म-
णान् बन्धून् व्यपदिशति न स्वयं ब्राह्मणवृत्त इति ॥

तस्यातः प्रवासोऽनुमीयते पितुः । येन स्वयं गुणवान्
सन्पुत्रं नोपनेष्यति स पित्रोक्तः श्वेतकेतुर्द्वादशवर्षः सन्नुपे-
त्याचार्यं यावच्चतुर्विंशतिवर्षो बभूव तावत्सर्वान् वेदांश्चतु-
रोऽप्यधीत्य तदर्थं बुद्ध्वा महामना महद्गम्भीरं मनो
यस्य स ममात्मानमन्यैर्मन्यमानं मनो यस्य सोऽयं महा-
मना अनूचानमान्यनूचात्मानं मन्यत इत्येवं शीलो यः सोऽ
नूचानमानी स्तब्धोऽप्रणतस्वभाव एयाय गृहं । तमेवभूतं
हात्मनोऽनुरूपं शीलं स्तब्धं मानिनं पुत्रं दृष्ट्वा पितोवाच
सद्गुणावतारचिकीर्षया श्वेतकेतो यन्निवदं महामना अनू-
चानमानी स्तब्धश्चामि कस्तेऽतिशयः प्राप्त उपाध्यायादु-
तापि तमादेशमादिश्यत इत्यादेशः । केवलशास्त्राचार्या-
पदेशगम्यमित्येतद्येन वा परं ब्रह्मादिश्यते ऽसावादेशस्तम-
प्राच्यः पृष्टवानस्याचार्यं तमादेशं विशिनष्टि येनादेशेन श्रुते-

आ० सूचितं । माभूदुपनयनमध्ययतश्चेत्याशङ्काह । न चैतद्युक्तमिति ॥
किमिति पिता स्वयमेवोपनीय पुत्रं नाध्यापयति तत्राह ।
तस्येति ॥ अतःशब्दः स्वगृहविषयः । अनुमानं कल्पनं तत्र

उ० प्राक्ष्यो येनाश्रुतं श्रुतं भवत्यमतं मतमविज्ञातं
विज्ञातमिति कथं नु भगवः स आदेशो भवतीति
यथा सोम्यैकेन मृत्पिण्डेन सर्वं मृण्मयं विज्ञातं

भा० नाश्रुतमप्यन्यच्छ्रुतं भवत्यमतं मतमतर्कितं तर्कितं भवत्यवि-
ज्ञातं विज्ञातमनिश्चितं निश्चितं भवतीति ॥ सर्वानपि वेदा-
नधीत्य सर्वं चान्यदेद्यमधिगम्याप्यकृतार्थ एव भवति याव-
दात्मतत्त्वं न जानात्याख्यायिकाऽतोऽवगम्यते । तदेतदद्भुतं
श्रुत्वा ह कथञ्चेत्तदप्रसिद्धमन्यविज्ञानेनान्यद्विज्ञातं भवतीत्येवं
मन्वानः पृच्छति कथं नु केन प्रकारेण हे भगवः स आदेशो
भवतीति । यथा स आदेशो भवति तच्छृणु हे सोम्य । यथा
लोके एकेन मृत्पिण्डेन रुचककुम्भादिकारणभूतेन
विज्ञातेन सर्वमन्यत्तद्विकारजातं मृण्मयं मृद्विकार-
जातं विज्ञातं स्यात् । कथं मृत्पिण्डे कारणे विज्ञाते कार्य-
मन्यद्विज्ञातं स्यात् । नैष दोषः । कारणेनानन्यत्वात् कार्यस्य

आ० कल्पकमाह । येनेति ॥ अनूचानोऽनुवचनसमर्थः । कर्मव्युत्पत्त्या
करणव्युत्पत्त्या चादेशशब्दो व्याख्यातः ॥ किमित्यधीत्य सर्व-
वेदमधिगततदर्थं च पुत्रमात्मविद्यामधिष्ठत्य पिता पृच्छति
तस्य सर्ववेदाध्ययनादिनैव कृतार्थत्वादित्याशङ्क्याह । सर्व-
नपीति ॥ तदेतदद्भुतं श्रुत्वा हेत्युक्तं विवृणोति । कथं न्विति ॥
मृण्मयमित्यस्य व्याख्या मृद्विकारजातमिति । तद्यथा मृत्पिण्डेन
विज्ञातेन विज्ञातं स्यात्तथाऽन्यदपि सर्वं कारणेन विज्ञातेन
तद्विकारजातं विज्ञातं भवतीति योजना ॥ अन्यविज्ञानाद-
न्यविज्ञानमदृष्टत्वादस्मिन्मिति शङ्कते । कथमिति ॥ कार्य-

उ० स्याद्वाचारम्भणं विकारो नामधेयं मृत्तिकेत्येव सत्यं ॥ ४ ॥ यथा सोम्यैकेन लोहमणिना सर्वं लोहमयं विज्ञातं स्याद्वाचारम्भणं विकारो नामधेयं लोहमित्येव सत्यं ॥ ५ ॥ यथा सोम्यैकेन नखनिकृत्तनेन सर्वं काष्णीयसं विज्ञातं स्याद्वा-

भा० यन्मनसोऽन्यस्मिन् विज्ञातेऽन्यन्न ज्ञायत इति । सत्यमेवं स्यात् । यद्यन्यत्कारणात्कार्यं स्यान्न त्वेवमन्यत्कारणात्कार्यं ॥ कथं तर्हीदं लोके इदं कारणमयमस्य विकार इति । शृणु वाचारम्भणं वागारम्भणं वागालम्बनमित्येत् । कोऽसौ । विकारो नामधेयं । नामैव नामधेयं स्वार्थं धेयत्प्रत्ययः । वागालम्बनमात्रं नामैव केवलं विकारो नामवस्त्वस्ति परमार्थतो मृत्तिकेत्येव मित्तिकैव सत्यं वस्त्विति ॥ यथा च सोम्यैकेन लोहमणिना सुवर्णपिण्डेन सर्वमन्यद्विकारजातं कटकमुकुटकेयूरादिविज्ञातं स्यात् । वाचारम्भणमित्यादि समानं । यथा सोम्यैकेन नखनिकृत्तनेनोपलक्षितेन कृष्णायसपिण्डेनेत्यर्थः । सर्वं काष्णीयसं कृष्णायसो विकारजातं विज्ञातं स्यात् । समानमन्यत् । अनेकदृष्टान्तोपादानं दाष्टा-

आ० कारणयोरन्यत्वासिद्धेर्मेवमिति परिहरति । नैष दोष इति ॥ तदेव स्फुटयति । यन्मन्यस इत्यादिना ॥ अन्यत्वाभावे लोकप्रसिद्धिविरोधं शङ्कते । कथं तर्हीति ॥ वाचारम्भणमित्यत्र वाचेति तृतीया षष्ठ्यर्थे द्रष्टव्या ॥ नामधेयमित्यस्यार्थं कथयति । नामैवेति ॥ विकारस्य मिथ्यात्वे किं परमार्थतोऽस्तीत्याशङ्क्याह ॥

उ० चारम्भणं विकारो नामधेयं कृष्णायसमित्येव
सत्यं एव॥ सोम्य स आदेशो भवतीति ॥ ६ ॥ न
वै नूनं भगवन्तस्त एतदवेदिषुर्यद्येतदवेदिष्यन्

भा० न्तिकानेकभेदानुगमार्थं दृढप्रतीत्यर्थञ्चैव सोम्य स आदेशो
यो मयोक्तो भवतीत्युक्तवति पितर्याहेतरो न वै नूनं भग-
वन्तः पूजावन्तो गुरवो मम ये ते एतद्भगवदुक्तवस्तुनाऽ-
वेदिषुर्न विज्ञातवन्तो नूनं ॥ यद्यदि ह्यवेदिष्यन् विदित-
वन्त एतद्वस्तु कथं मे गुणवते भक्तायानुगताय नावक्ष्य-
न्नाक्तवन्तस्तेनाहं मन्ये न विदितवन्त इति । अवाच्यमपि
गुरोर्न्यग्भावमवादीत्युनर्गुरुकुलं प्रति प्रेषणभयात् । अतो
भगवांस्त्वेव मे मह्यं तद्वस्तु येन सर्वज्ञत्वं ज्ञातेन मे
स्यात्तद्व्युत्पत्तौ कथयत्वित्युक्तः पितोवाच तथास्तु सोम्येति ॥
१ ॥ सदेव । सदित्यस्मितामात्रं वस्तु सूक्ष्मं निर्विशेषं
सर्वगतं । एकं निरञ्जनं निरवयवं विज्ञानं यदवगम्यते

आ० मृत्तिकेत्येवेति ॥ एकेनैव दृष्टान्तेन विवक्षितार्थसिद्धौ किम-
नेकदृष्टान्तोपादानेनेत्याशङ्काह । अनेकेति ॥ न वा इत्यादि
प्रतीकमादाय व्याचष्टे । भगवन्त इति ॥ तेषामज्ञाने हेतुमाह ।
यदित्यादिना ॥ ननु श्वेतकेतुर्गुरुणामज्ञानमाचक्षाणो गुरुजोही
प्रत्यवायी स्यादित्याशङ्काह । अवाच्यमपीति ॥ गुरुणामज्ञानमतः-
शब्दार्थः ॥ १ ॥ यद्विज्ञानेन सर्वविज्ञानं लभ्यते तद्विज्ञानं
प्रतिज्ञातं प्रकटोक्तुं सर्वस्य सन्मात्रत्वं प्रतिजानीते । सदेवेति ॥
सच्छब्दस्य सामान्यविषयत्वं व्युदस्यति । सदित्येति ॥ तस्य
एधिव्यादिभ्यो विशेषं दर्शयति । सूक्ष्ममिति ॥ आकाशादिभ्यो
विशेषमाह । निर्विशेषमिति ॥ अन्यविशेषव्यावृत्त्यर्थं विशेष-

उ० कथं मे नावश्यन्निति भगवाँस्त्वेवमेतद्भवी-
त्विति तथा सोम्येति होवाच ॥७॥ १ ॥ स देव
सोम्येदमग्र आसीदेकमेवाऽद्वितीयं ॥

भा० सर्ववेदान्तेभ्यः । एवमब्दोऽवधारणार्थः । किन्तदवधिचत
इत्याह । इदं जगन्नामरूपक्रियावद्विकृतमुपलभ्यते यत्त-
त्सदेवासीदित्यासीच्छब्देन सम्बध्यते । कदा सदेवेदमासी-
दित्युच्यते अग्रे जगतः प्रागुत्पत्तेः ॥

किं नेदानीमिदं सद्येनायऽआसीदिति विशेष्यते न
कथं तर्हि विशेषणं इदानीमपीदं सदेव किन्तु नामरू-
पविशेषणवदिदंशब्दबुद्धिविषयं चेतीदञ्च भवति । प्रागु-
त्पत्तेस्त्वग्रे केवलसच्छब्दबुद्धिमात्रगम्यमेवेति सदेवेद-

क्षा० माह । सर्वगतमिति ॥ तस्य ताटस्थ्यं व्यावर्त्तयति । एकमिति ॥
प्रत्यगभिन्नस्य तस्य संसारित्वं वारयति । निरञ्जनमिति ॥
निष्क्रियत्वेन तत्कूटस्थत्वमाह । निरवयवमिति ॥ यद्योक्ते वस्तुनि
प्रमाणमाह । यदवगम्यत इति ॥

विशेषणानुसारेण शङ्कते । किं नेदानीमिति ॥ वर्त्तमानदशा-
यामसत्त्वं जगतो नास्तीत्याह । नेति ॥ सदा सत्त्वाविशेषे विशे-
षणं न निर्वहतीति शङ्कते । कथमिति ॥ किं विशेषणसामर्थ्यादि-
दानीमसत्त्वं जगतश्चोच्यते किंवा विशेषणस्यार्थवत्त्वं पृच्छ्यते तत्राद्यं
दूषयति । इदानीमपीति ॥ प्रत्यक्षविरोधान्न वर्त्तमानावस्थायां
जगदसत्त्वसिद्धिरित्यर्थः ॥ द्वितीयं प्रत्याह । किन्त्विति ॥ यच्चेदं
वर्त्तमानं जगन्नामरूपविशेषणवदालक्ष्यते तदिदंशब्दस्य तद्बुद्धेः
विषयभावेन स्थितं भवतीति ह्यत्वेदमिदानीमित्यपि व्यवक्रियते
तदेव त्वग्रे प्रागुत्पत्तेः सच्छब्दस्तद्बुद्धिस्थेत्यावन्मात्रगम्यमेव न
त्वदिदंशब्दस्य तद्बुद्धेः विषयता भवतीत्यग्रे सदेवेदमग्र आसीदि-

भा० मय आसीदित्यवधार्यते । न हि प्रागुत्पत्तेर्नामवद्रूपव-
द्देदमिति गृहीतुं शक्यं वस्तु । सुषुप्तकाल इव । यथा सुषु-
प्तादुत्थितः सत्त्वमात्रमवगच्छति सुषुप्ते सन्मात्रमेव केवलं
वस्त्विति तथा प्रागुत्पत्तेरित्यभिप्रायः ॥

यथेदमुच्यते लोके । पूर्वाह्णे घटादिसिद्धान्तुणा
कुलालेन मृत्पिण्डं प्रसारितमुपलभ्य यामान्तरं गत्वा
यागतोऽपराह्णे तत्रैव घटशरावाद्यनेकभेदभिन्नं कार्य-
मुपलभ्य मृदेवेदं घटशरावादि केवलं पूर्वाह्णे आसी-
दिति तथेहोच्यते सदेवेदमय आसीदिति ॥ एकमे-
वेति । स्वकार्यपतितमन्यन्नास्तीत्येकमेवेत्युच्यते । अद्विती-
यमिति ॥ मृद्व्यतिरेकेण मृदे यथाऽन्यद्वटाद्याकारेण

आ० त्ववधार्यते तस्माद्विशेषणमिदंशब्दबुद्धिव्यावृत्त्यपेक्षं प्राक्काशीने
जगत्त्वविषयमिति ॥ अथावर्त्तमानावस्थायामपि जगतः सत्त्वे
किमिति तत्रेदंशब्दबुद्धिर्न क्रमतेऽत आह । न हीति ॥ यथा सुषुप्ते
काले सदपि वस्तु नेदंशब्दबुद्धौर्गोचरं तथा प्रागुत्पत्तेः सदपि
जगन्नामवत्त्वेन रूपवत्त्वेन चेदमिति न व्यवहर्त्तुं शक्यं करणोप-
संहारस्योभयत्र तुल्यत्वादित्यर्थः ॥ सुषुप्तेऽपि वस्तुनो न सत्त्वं
मानाभावादित्याशङ्क्याह । यथेति ॥ तत्र वस्तुनोऽसत्त्वमुत्थितस्य
परामर्शादनुभूतस्थानुभवितुश्चाभावे तदयोगात् । न च तत्र
विभक्तं वस्तु दृश्यते सुषुप्तभावप्रसङ्गादतस्तत्र केवलसन्मात्रं
वस्त्विति यथावगमस्तथा प्रागुत्पत्तेरपि सर्व्वं सन्मात्रमुक्तमेवेत्यर्थः ।
उक्तमेवार्थं सम्प्रतिपन्नेनोदाहरणान्तरेण समर्थयते ॥ यथेत्या-
दिना ॥ किमिदं सदित्यपेक्षायां तल्लक्षणमाह । एकमिति ॥ अव-
तारिते लक्षणवाक्ये प्रथमं विशेषणयोरर्थमाह । स्वकार्येति ॥
स्वजातीयस्वगतभेदहीनमित्यर्थः ॥ विशेषणान्तरमादाय व्याक-
रोति । अद्वितीयमिति ॥ विजातीयभेदशून्यमित्यर्थः । यदुक्तं

उ० तद्वैक आहुरसदेवेदमयऽआसीदेकमेवाद्वि-
तीयं तस्मादसतः सज्जायेत ॥ १ ॥

भा० परिणमयितकुलालादिनिमित्तकारणं दृष्टं तथा सद्वा-
तिरेकेण सतः सहकारिकारणं द्वितीयं वस्त्वन्तरं प्राप्तं
प्रतिषिध्यते । अद्वितीयमिति नास्य द्वितीयं वस्त्वन्तरं
विद्यत इत्यद्वितीयं । ननु वैशेषिकपक्षेऽपि सत्सामानाधि-
करणं सर्वस्योपपद्यते । द्रव्यगुणादिषु सच्छब्दबुद्धानुवृत्तेः ।
सद्रव्यं सन् गुणः सत् कर्मेत्यादिदर्शनात् । सत्यमेवं स्यादि-
दानो प्रागुत्पत्तेस्तु नैवेदं कार्यं सदेवासीदित्यभ्युपगम्यते ।
वैशेषिकैः प्रागुत्पत्तेः कार्यस्यासत्त्वाभ्युपगमात् । न चैक-
मेव सदद्वितीयं प्रागुत्पत्तेरिच्छन्ति । तस्माद्वैशेषिकपरि-
कल्पितात् सतोऽन्यत्कारणमिदं सदुच्यते ॥

मृदादिदृष्टान्तेभ्यस्तत्र हैतस्मिन् प्रागुत्पत्तेर्वस्तुनि-
रूपणे एके वैनाशिका आहुर्वस्तु निरूपयन्तोऽसदभावमात्रं
प्रागुत्पत्तेरिदं जगदेकमेवाग्रेऽद्वितीयमासीदिति । सद-

आ० सत्सामानाधिकरण्यात्सदेव सर्वमिति तत्रारम्भवादी शङ्कते ।
नन्विति । किं कार्यस्य सत्सामानाधिकरण्यं वर्तमानदशायां पर-
पक्षेऽपि सम्भवतीत्युच्यते किं वा प्रागवस्थायासपीति विकल्प्याद्य-
मङ्गीकरोति । सत्यमिति ॥ द्वितीयं दूषयति । प्रागुत्पत्तेस्त्विति ।
लक्षणवाक्यञ्च परपक्षे दुर्योन्यमित्याह । न चेति । वाक्यद्वयप-
र्यालोचनया परपक्षासम्भवमुपसंहरति । तस्मादिति ॥

दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकयोरेकरूप्यादृष्टान्तानां कार्यकारणभेद-
निरूपत्वाच्च वैशेषिकपक्षासिद्धिरित्याह । मृदादीति ॥ वैशे-

भा० भावमात्रं हि प्रागुत्पत्तेस्तत्त्वं कल्पयन्ति बौद्धाः । न तु सत्प्रतिद्वन्द्विस्त्वन्तरमिच्छन्ति । यथा सच्चासदिति गृह्यमाणं यथा भूतं तद्विपरीतं तत्त्वं भवतीति नैयायिकाः ॥ ननु सदभावमात्रं प्रागुत्पत्तेश्चेदभिप्रेतं वैनाशिकैः । कथं प्रागुत्पत्तेरिदमासीदसदेकमेवाद्वितीयञ्चेति कालसम्बन्धः सङ्ख्यासम्बन्धोऽद्वितीयत्वं चोच्यते तैः ॥

वाढं । न युक्तं तेषां भावाभावमात्रमभ्युपगच्छतां । असत्त्वमात्राभ्युपगमोऽप्ययुक्त एवाभ्युपगन्तुरनभ्युपगमानुपपत्तेः । इदानीमभ्युपगन्ताभ्युपगम्यते न प्रागुत्पत्तेरिति

चा० धिकपक्षासम्भवेऽपि वैनाशिकपक्षो भविष्यतीति शङ्कते । तत्तत्रेति ॥ असत्त्वस्य तुच्छव्यावृत्तिविषयत्वं वारयति । अभावमात्रमिति ॥ सतोऽन्यदसदिति स्थितेरसदादिनाऽपि प्रतियोगिभूतं सदा स्थितमित्याशङ्काह । सदभावमात्रमिति ॥ तदेव वैधर्म्यदृष्टान्तेन स्फुटयति । यथेति ॥ सदिति यथाभूतमसदिति चेत्ततो विपरीतं गृह्यमाणं सच्चासच्चेति द्विविधं तत्त्वं भवतीति यथा नैयायिका वदन्ति द्वे तत्त्वे सदसती भावाभावविति तैरभ्युपगमात् तथा बौद्धैर्द्विविधं तत्त्वमिष्टं सदत्यन्ताभावोऽसदित्यभ्युपगमात् । अप्रतीतप्रतियोगिकाभावस्यात्यन्ताभावतया शश्विषाणं नास्तीत्यादौ प्रसिद्धत्वादित्यर्थः ॥ तमिमं वैनाशिकपक्षं शिष्यमुखेन दूषयति । नन्वित्यादिना ॥

शिष्योक्तमङ्गीकरोति । वाढमिति ॥ भावस्य योऽभावस्तन्मात्रमसदित्यभ्युपगच्छतां तेषां पक्षे न युक्तं कालसम्बन्धाद्यसत इति युक्तमेव त्वयोक्तमित्यर्थः । किञ्च तन्मते यस्य कस्य चिदसत्त्वमिष्टं ॥ सर्वस्य वेति विकल्पाद्यमुपेत्य द्वितीयं दूषयति । असत्त्वेति ॥ किमभ्युपगन्ता यदा कदाचिदभ्युपगन्तव्यः किं वा प्रागवस्थायामपीति विकल्पाद्यमङ्गीकृत्य द्वितीयं दूषयन्नाशङ्कते । इदानीमिति ॥ स किं तदानीमसत्त्वान्नाभ्युपगम्यते तथा प्रागवस्थायामभ्युपगन्ता

भा० चेत् । न । प्रागुत्पत्तेः सदभावस्य प्रामाणाभावात् ।
 प्रागुत्पत्तेरसदेवेति कल्पनानुपपत्तिः । ननु कथं वस्त्वाकृते
 शब्दार्थत्वे ऽसदेवमेवाद्वितीयमिति पदार्थवाक्यार्थोपपत्ति-
 स्तदनुपपत्तौ चेदं वाक्यमप्रमाणं प्रसज्येतेति चेत् । नैष
 दोषः । सद्गुणनिवृत्तिपरत्वाद्वाक्यस्य ॥

सदित्ययं तावच्छब्दः सदाकृतिवाचकः । एकमेवाद्विती-
 यमित्येतौ च सच्छब्देन च समानाधिकरणौ । तथेदमासी-
 दिति च । तत्र नञ् सदाक्ये प्रयुक्तः सदाक्यमेवावलम्ब्य
 सदाक्यार्थविषयां बुद्धिं सदेकमेवाद्वितीयमिदमासीदित्येवं

आ० सन्नित्यस्याप्यभ्युपगन्तुरिदानीमभ्युपगमसम्भवाद् द्वि प्रागुत्पत्तेस्त-
 त्सत्त्वे मानाभावः । विमतः कालो ज्ञातसत्तावान् कालत्वात्सम्मत-
 वदित्यमुमानादित्याह । प्रागुत्पत्तेरिति ॥ परपक्षं दूषयित्वा
 बोधत्वात्यर्थं दर्शयितुं प्रोदयति । नन्विति ॥ अन्यथोक्तस्य
 शब्दार्थत्वे सद्गुणोक्त्यं वस्तुमत्तदर्शने वा कथमसदिति शब्दस्या-
 र्थसिद्धिराकृतेष्व मीमांसकप्रक्रियया शब्दार्थत्वे सत्येकमद्वि-
 तीयमिति पदयोराकृतिवाचकत्वायोगादर्थानुपपत्तिस्तदभावे
 पदार्थसंसर्गाद्यात्मनो वाक्यार्थस्यानुपपत्तिः । वाक्यार्थस्यानुप-
 पत्तौ च निर्विषयमिदं वाक्यमप्रमाणं स्यादित्यर्थः । सदभिनि-
 वेशनिवृत्त्यर्थमिदं वाक्यं न तु शून्यमेव साक्षादभिधत्ते ॥ तत्र
 वाक्याप्रामाण्यमिति परिहरति । नैष दोष इति ॥

तथापि कथमसदादिशब्दानामगृहीतशक्तित्वे वाक्यार्थोपपत्ति-
 रित्याशङ्क्याह । सदित्ययमिति ॥ एकमद्वितीयमिति शब्दद्वयव-
 दिदमासीदिति च शब्दौ सच्छब्देन समानाधिकरणावेवेत्याह ।
 तथेति ॥ सदेवेत्यादिवाक्यस्योक्तविधयार्थवत्त्वेऽपि कथमसदेवे-
 त्यादिवाक्यमर्थवदित्याशङ्क्याह । तत्रेति ॥ इवशब्दे यद्वदस्मिन्नर्थे
 तद्वदिति एवम्प्रयोगादित्यर्थः ॥ किमिति वाक्यस्य सदभिनिवेश-
 निवृत्तिपरत्वं सदभावपरत्वमेव किं न स्यादित्याशङ्क्याह । न

उ० कुतस्तु खलु सोम्यैव ११ स्यादिति होवाच
कथमसतः सज्जायेतेति ॥

भा० लक्षणां ततः सदाकार्यानिवर्त्तयति । अश्वाखुड इवाश्वाल-
म्बनोऽश्वं तदभिमुखविषयान्निवर्त्तयति तद्वत् । न तु पुनः
सदभावमेवाभिधत्तेऽतः पुरुषस्य विपरीतग्रहणनिवृत्त्यर्थ-
परमिदमसदेवेत्यादि वाक्यं प्रयुज्यते । दर्शयित्वा हि विप-
रीतग्रहणं ततो निवर्त्तयितुं शक्यत इत्यर्थवत्ताऽसदादि-
वाक्यस्य औतलं प्रामाण्यञ्च सिद्धमित्यदोषः । तस्माद-
सतः सर्वाभावरूपात्सद्विद्यमानमजायत समुत्पन्नं । अडा-
भावश्चान्दसः । तदेतद्विपरीतग्रहणं महावैनाशिकपक्षं
दर्शयित्वा प्रतिषेधति । कुतस्तु प्रमाणात् खलु हे सोम्य
एवं स्यादसतः सज्जायेत इत्येवं कुतो भवेत् कुतश्चित्प्रमा-

आ० त्विति ॥ सदभावस्यात्यन्ताभावलक्षणस्य तुच्छत्वाच्चब्दशक्तिगोच-
रत्वासम्भवादित्यर्थः ॥ अन्यपरत्वासम्भवे सदभिनिवेशनिवृत्तिप-
रत्वं वाक्यस्य सिद्धमित्युपसंहरति । अत इति ॥ प्रकाशे पुरुषस्य
सदभिनिवेशनिवृत्तिरत्र विवक्षिता चेत्तर्हि नञ्पदमेव प्रयोक्तव्यं
किमित्यसदेवेदमग्र आसीदिति प्रयुक्तमित्याशङ्क्याह । दर्शयित्वा
हीति ॥ अथवा सदेवेत्यादिना स्वपक्षमुक्त्वा तद्दृढीकरणार्थत्वे-
नासदेवेत्यादिनानुवादोऽयमिति तात्पर्यान्तरमाह । दर्शयित्वा
हीति ॥ प्रथमे पक्षे तस्मादित्यादिवाक्यस्यार्थाभावाद्द्वितीयः पक्षो
गृहीतः । तत्र कारणस्यासत्त्वमुक्तमिदानीं कार्यस्यापि तद्दर्श-
यति । तस्मादिति ॥ अजायतेति वक्तव्ये कथं श्रुत्या जायतेति
प्रयुक्तमित्याशङ्क्याह । अडाभाव इति ॥ कुतस्तु खल्वित्यादिवा-
क्यालोचनायामपि द्वितीयः पक्षो ग्राह्य इत्यभिप्रेत्याह । तदेत-

भा० णादेवं सम्भवतीत्यर्थः । यदपि बीजोपमर्देऽङ्कुरो जाय-
मानो दृष्टोऽभावादेवेति तदप्यभ्युपगमविरुद्धं तेषां । कथं
ये तावद्बीजावयवा बीजसंस्थानविशिष्टास्तेऽङ्कुरेऽप्यनुवर्तन्त
एव न तेषामुपमर्देऽङ्कुरजन्मनि । यत्पुनर्बीजाकारसं-
स्थानं तद्बीजावयवव्यतिरेकेण वस्तुभूतं न वैनाशिकैरभ्युप-
गम्यते यदङ्कुरजन्मन्युपमृद्येताथ तदस्यवयवव्यतिरिक्तं
वस्तुभूतं तथाच सत्यभ्युपगमविरोधः । अथ संवृत्त्याभ्युप-
गतं बीजसंस्थानरूपमुपमृद्यत इति चेत् । केयं संवृत्तिर्नाम
किमसावभाव उत भाव इति । यद्यभावो दृष्टान्ताभावः ॥

अथ भावस्तथापि नाभावादङ्कुरोत्पत्तिः । बीजावयवेभ्यो
ह्यङ्कुरोत्पत्तिः । अवयवा अप्युपमृद्यन्त इति चेत् । न । तद-
वयवेषु तुल्यत्वात् । यथा वैनाशिकानां बीजसंस्थानरूपोऽ-

आ० दिति ॥ विमतमभावपुरस्सरं कार्यत्वादङ्कुरवदिति शङ्कते । यद-
पीति ॥ अप्रमिद्धविशेषणत्वं मत्वा परिहरति । तदपीति ॥
बीजोपमर्देनाङ्कुरोत्पत्तेरित्युक्त्वात्कथमप्रसिद्धविशेषणतेति शङ्कते ।
कथमिति ॥ किमङ्कुरोत्पत्तौ बीजावयवा उपमृद्यन्ते किं वा
बीजाकारसंस्थानमिति विकल्प्याद्यं प्रत्याह । ये तावदिति ॥
द्वितीयं दूषयति । यत्पुनरिति ॥ तत्किं परमार्थवस्तु किं वा संवृ-
त्तिसिद्धं । नाद्योऽभ्युपगमविरोधादित्युक्तं द्वितीयमुत्थापयति ।
अथ संवृत्तेति ॥ संवृत्तिं विकल्पयति । केयमिति ॥ आद्ये भाव-
स्याभावादुत्पत्तौ दृष्टान्ताभावः संवृत्तेरवस्तुत्वेन च बीजसत्त्वा-
साधकत्वादित्याह । यदीति ॥

द्वितीयमनूद्य दूषयति । अथेति ॥ तत्त्वं यथा संव्रियते आच्छा-
द्यते सा संवृत्तिर्लौकिकी बुद्धिः सा चेद्भावरूपेष्टा तर्हि तथा
बीजावयवानामङ्कुराकारपरिणामसिद्धेर्दृष्टान्तासिद्धिरित्यर्थः ॥
लौकिकबुद्धिमनाश्चित् परमतमेवादाय शङ्कते । अवयवा इति ॥

उ० सत्त्वेव सोम्येदमय आसीत्

भा० वयवी नास्ति । तथावयवा अपीति । तेषामप्युपमर्द्धानुप-
पत्तिः । वीजावयवानामपि सूक्ष्मावयवास्तदवयवानामप्यन्ये
सूक्ष्मास्तदवयवा इत्येवं प्रसङ्गस्याऽनिवृत्तेः सर्वत्रोपमर्द्दा-
नुपपत्तिः । सद्बुद्धानुवृत्तेः सत्त्वानिवृत्तिश्चेति सद्वादिनां
सत एव सदुत्पत्तिः सेत्स्यति । न त्वसद्वादिनां दृष्टान्तो-
ऽस्त्यमतः सदुत्पत्तेः । मृत्पिण्डाद्घटोत्पत्तिर्दृश्यते सद्वा-
दिनां तद्भावे च भावात्तदभावे चाभावात् ॥ यद्यभावा-
देव घट उत्पद्येत घटार्थिना मृत्पिण्डेनोपादीयेत ॥

अभावशब्दबुद्धानुवृत्तिश्च घटादौ प्रसज्येत न त्वेतद-

आ० असत्यवयविन्युपमर्दायोगवदवयवेष्वपि तदयोगस्य तुल्यत्वाच्चेदं
चोद्यमित्युत्तरमाह । न तदवयवेष्विति ॥ तदेव स्फुटयति ।
यथेति ॥ नन्वस्तत्पक्षे परमावयवी नास्त्यवयवास्तु सन्त्येवेति
तत्राह । वीजावयवानामपीति ॥ तर्हि तेषामङ्गुरजन्मन्युपमर्दः
स्यादिति चेत्तत्राह । तदवयवानामपीति ॥ न चाङ्गुरजन्मन्य-
वयवपरम्पराविश्रान्तिभूमिरुपपद्यते तस्याः शून्यत्वे तदुपमर्दे
सत्कारणवादापातात् । अशून्यत्वेऽपि कार्यत्वे कादाचित्कद्रव्यस्य
सावयवत्वेनोक्तदोषतादवस्थादकार्यत्वे भावश्चेदुपमर्दासिद्धि-
रभावश्चेत्तदुपमर्दे सत्कारणवादापत्तिरेवेति भावः ॥ असद्वा-
दस्याप्रामाणिकत्वमुक्त्वा सद्वादस्य प्रामाणिकत्वमाह । सद्बुद्धीति ॥
परमते दृष्टान्ताभावमुक्तमनूद्य स्वमते तत्सत्त्वं च समुच्चिनोति ।
न त्विति ॥ घटस्याप्यभावादेवोत्पत्तेरिष्टत्वादृष्टान्तासम्प्रतिपत्ति-
रित्याशङ्क्याह । यदीति ॥

किञ्च यद्यस्योपादानं दृष्टं तच्छब्दप्रत्ययौ तत्रानुवर्त्तते यथा
तथा भावश्चेद्घटादेरुपादानं तच्छब्दधियौ तत्रानुवृत्ते स्यातां ॥

भा० स्वतो नामतः सदुत्पत्तिः । यदप्याहुर्मृदुद्धिर्घटबुद्धेर्निमि-
 त्तमिति मृदुद्धिर्घटबुद्धेः कारणमुच्यते न तु परमार्थत
 एव मृदुद्धो वास्योति तदपि मृदुद्धिर्विद्यमानाविद्यमानाया
 एव घटबुद्धेः कारणमिति नासतः सदुत्पत्तिः । मृदुद्धि-
 घटबुद्धोर्निमित्तनैमित्तिकतयानन्तर्यमात्रं न तु कार्यका-
 रणत्वमिति चेत् । न । बुद्धीनां नैरन्तर्यं गम्यमाने वैना-
 शिकानां वह्निर्दृष्टान्ताभावात् । अतः कुतस्तु खलु सोम्यैवं
 स्यादिति होवाच कथं केन प्रकारेणासतः सज्जायेतेति ।
 असतः सदुत्पत्तौ न कश्चिदपि दृष्टान्तप्रकारोऽस्तीत्यभि-
 प्रायः । एवमसदादिपक्षमुन्मथ्योपसंहरति सत्त्वेव सोम्येदमग
 आसीदिति स्वपक्षसिद्धिः ॥

धा० न चानुवर्तते तस्मादसतः सदुत्पत्तिरयुक्तेत्याह । अभावेति ॥
 भावस्य सतो मृत्पिण्डस्य घटादिकारणत्वमन्वयव्यतिरेकाभ्यामुक्तं
 तत्रान्वयव्यतिरेकयोरन्यथासिद्धिमुद्धावयति । यदपीति ॥ तस्मि-
 न्नपि पक्षे न मत्पक्षक्षतिरित्युत्तरमाह । तदपीति ॥ यदुक्तं
 सद्रूपाया बुद्धेः सद्रूपां बुद्धिं प्रति कारणत्वमिति तदसिद्धमिति
 शङ्कते । मृदुद्धिर्घटबुद्धोरिति ॥ सत्त्वसिद्धौ हि पूर्वभाषित्वं
 कारणत्वं कार्यत्वञ्चेत्तरभावित्वं युक्तं बुद्धीनाञ्चासत्त्वादानन्तर्य-
 मात्रेण व्यवह्रियते निमित्तनैमित्तिकत्वमित्यर्थः । असतीनामपि
 बुद्धीनामानन्तर्येण निमित्तनैमित्तिकत्वमित्येतन्न शक्यं सम्भावयितुं
 दृष्टान्ताभावादित्युत्तरमाह । न बुद्धीनामिति ॥ कुतस्तु खल्वि-
 त्यादि वाक्यं व्याख्यातमुपसंहरति । अत इति । पूर्वमसतः सदु-
 त्पत्तौ दृष्टान्ताभाव उक्त इदानीमन्यदुपसंहृतमिति शङ्कां वार-
 यति । असत इति ॥ स्वपक्षसिद्धिमुपसंहरतीति सम्बन्धः ॥

भा० ननु सद्वादिनोऽपि सतः सदुत्पद्यत इति नैव दृष्टान्तो
 ऽस्ति । घटाद्वटान्तरोत्पत्त्यदर्शनात् । सत्यमेवं न सतः सद-
 न्तरमुत्पद्यते किं तर्हि सदेव संस्थानान्तरेणावतिष्ठते । यथा
 सर्पः कुण्डली भवति । यथा च मृच्चूर्णं पिण्डघटकपालादि
 प्रभेदैः । यद्येवं सदेव सर्व्वप्रकारावस्थं कथं प्रागुत्पत्तेरि-
 दमासीदित्युच्यते । ननु न श्रुतं त्वया सदेवेत्यवधारण-
 मिदंशब्दवाच्यस्य कार्य्यस्य प्राप्तं तर्हि प्रागुत्पत्तेरसदेवा-
 सीन्नेदंशब्दवाच्यमिदानीमिदं जातमिति । न सत एवेदं-
 शब्दबुद्धिविषयतयावस्थानाद्यथा मृदेव पिण्डघटादिश-
 ब्दबुद्धिविषयत्वेनावतिष्ठते तद्वत् ॥

ष्या० सिद्धान्तेऽपि दृष्टान्तासिद्धिस्तुल्येति शङ्कते । नन्विति ॥ यद्यपि
 मृदो घटोत्पत्तिर्दृष्टा तथापि न मृदो मृदन्तरं घटाद्वटान्तरमुत्प-
 द्यमानमुपजभ्यते तस्मान्न सतः सदन्तरोत्पत्तिरित्यर्थः । किं सद-
 न्तरस्य सतः सकाशादुत्पत्तिरेव वार्य्यते किंवा कारणत्वं सतो
 निराक्रियते तत्राप्यमङ्गीकरोति । सत्यमिति ॥ द्वितीयं निराक-
 रोति । किं तर्हीति ॥ तत्रापि दृष्टान्ताभावमाशङ्क्याह । यद्येति ॥
 कुण्डलीभावे कार्य्यत्वप्रसिद्धिर्नास्तीत्याशङ्कोदाहरणान्तरमाह ।
 यथा चेति ॥ प्रभेदैरवतिष्ठत इति सम्बन्धः । सत एव सर्व्वप्रकारे-
 णावस्थाने प्रकालिकं कार्य्यस्य सत्त्ववचनमयुक्तं तस्य सर्व्वदा सत्त्वा-
 विशेषादिति शङ्कते । यद्येवमिति ॥ प्रागवस्थं हि कारणं सन्मा-
 चत्वं च कार्य्यस्यावधार्य्यते तथाच कारणस्यैव सतस्त्वेन तेनाकारे-
 णावस्थानमित्यङ्गीकारेऽपि कार्य्यस्य प्राकालिकं सत्त्वावधारणम-
 विरुद्धमित्युत्तरमाह । नन्विति ॥ कार्य्यस्य कारणमात्रत्वञ्चेदव-
 धृतं तर्हि कारणमेवासीन्न कार्य्यं तदसदेवेदानीं जातमित्यसत्का-
 र्य्यवादिमतमायातमिति शङ्कते । प्राप्तमिति ॥ कारणस्यैव कार्य्य-
 रूपेणावस्थानान्नासत्कार्य्यवादापत्तिरिति दृष्टान्तेन परिहरति ।
 नेत्यादिना ॥

भा० ननु यथा मृदस्त्वेवं पिण्डघटाद्यपि तद्वत्सद्वृद्धेरन्य-
 बुद्धिविषयत्वात्कार्यस्य सतोऽन्यदस्त्वन्तरं स्यात्कार्यजातं
 यथाऽश्वाङ्गैर्न पिण्डघटादीनामितरेतरव्यभिचारेऽपि ।
 मृत्त्वाव्यभिचारात् । यद्यपि घटः पिण्डं व्यभिचरति पिण्डश्च
 घटं तथापि पिण्डघटौ मृत्त्वं न व्यभिचरतस्तस्मान्मृत्मात्रं
 पिण्डघटौ व्यभिचरत्यश्वं गौरश्च वा गां । तस्मान्मृदादि
 संस्थानमात्रं घटादयः । एवं सत्संस्थानमात्रमिदं सर्वमिति
 युक्तं प्रागुत्पत्तेः सदेवेति । वाचारम्भणमात्रत्वादिकारसं-
 स्थानमात्रस्य । ननु निरवयवं सन्निष्कलं निष्क्रियं शान्तं
 निरवयवं निरञ्जनं दिव्यो ह्यमूर्तः पुरुषः सवाच्याभ्यन्तरो
 ह्यज इत्यादिश्रुतिभ्यो निरवयवस्य सतः कथं विकारसं-
 स्थानमुपपद्यते ॥

आ० विमतमुपादानाद्भिद्यते तद्विलक्षणबुद्धिविषयत्वाद्यथाश्व-
 बुद्धिविलक्षणे विषयो महिषस्ततो भिद्यते । तथाच कथं सत
 एवेदंधीविषयता निर्व्याघ्रावस्थाङ्गीकारेणासत्कार्यवादापत्ति-
 समाधिरिति चोदयति । नन्विति ॥ विलक्षणबुद्धिविषयत्वस्य
 भेदमात्रसाधकत्वे सिद्धसाधनं तात्त्विकभेदे साधकत्वे दृष्टान्ता-
 सिद्धिरित्यभिप्रेत्याह । नेति ॥ किञ्च कार्यस्य व्यभिचारित्वेन
 रज्जुसर्पादिवन्मिथ्यात्वानुमानादनिर्व्याघ्रसंस्थानादेव कार्यबु-
 द्ध्यालम्बनत्वं सतोऽङ्गीकर्तव्यमित्याह । पिण्डेति ॥ तदेव स्फुट-
 यति । यद्यपीति ॥ मृदन्तरेण पिण्डघटयोः स्वरूपाभावादिति-
 तच्छब्दार्थः । अव्यभिचारेण गेत्वमित्यादिदृष्टान्तः ॥ अव्यभि-
 चारफलमाह । तस्मादिति ॥ दृष्टान्तगतमर्थं दार्ष्टान्ते समर्थ-
 यति । एवमिति ॥ पृथगेव प्रथमानस्य कार्यस्य कथं सन्मात्र-
 त्वमित्याशङ्गाह । वाचारम्भणेति ॥ कार्यमिथ्यात्वं स्फुटीकर्तुं
 चोदयति । नन्विति ॥

उ० एकमेवाद्वितीयं ॥ २ ॥ तदैक्षत बहु स्यां प्रजायेयेति

भा० नैष दोषो रज्जाद्यवयवेभ्यः सर्पादिसंस्थानवद्बुद्धि-
परिकल्पितेभ्यः सदवयवेभ्यो विकारसंस्थानोपपत्तेः ।
वाचारम्भणं विकारो नामधेयं मृत्तिकेत्येव सत्यमेवं सदेव
सत्यमिति श्रुतेः । एकमेवाद्वितीयं परमार्थत इदंबुद्धि-
कालेऽपि तत्सत् ऐचतेचां दर्शनं कृतवान् । अतश्च न प्रधानं
साङ्ख्यपरिकल्पितं जगत्कारणं । प्रधानस्याचेतनत्वाभ्युपग-
मात् । इदन्तु सचेतनमीक्षितत्वात्तत्कथमैचतेत्याह ब्रह्म
प्रभूतं स्यां भवेयं प्रजायेय प्रकर्षेणोत्पद्येय । यथा मृद्वृटा-
द्याकारेण यथा वा रज्जादिसर्पाद्याकारेण बुद्धिपरिकल्पि-
तेन । असदेव तर्हि सर्वं यद्गृह्यते रज्जुरिव सर्पाद्याका-

द्या० यथा खल्वज्ञातेभ्यो रज्जाद्यवयवेभ्यः सर्पादिसंस्थानमनिर्वाच्य-
मिदं तथा श्रुतिजनितजगत्कारणत्वबुद्ध्यनुपपत्त्या कल्पितेभ्यः
सतो मायोपाधिकस्यावयवेभ्यो विकारसंस्थानमुपपद्यते । तस्मा-
दयं द्वैतप्रपञ्चो ब्रह्मविवर्त्तः सम्भवतीति परिहरति । नैष दोष
इति ॥ ब्रह्मविवर्त्तो जगदित्यत्र श्रुतिमनुकूलयति । वाचारम्भ-
णमिति ॥ प्रपञ्चमिथ्यात्वे फलितमुपसंहरति । एकमेवेति ॥
अद्वितीयत्वसमर्थनार्थमुत्तरवाक्यमुत्थाप्य व्याचष्टे । तत्सदिति ॥
सच्छब्दवाच्यं जगत्कारणं प्रधानमिति कोचित्तदप्येतेन निरस्त-
मित्याह । अतश्चेति ॥ ईक्षापूर्वकारित्वादिति यावत् । अचेतनत्वा-
भ्युपगमान्न तस्येक्षापूर्वकं स्रष्टृत्वमिति शेषः । परिणामविवर्त्त-
वादावाश्रित्योदाहरणद्वयं । ब्रह्म स्यामित्यादि श्रुतितात्पर्यं
वक्तुं निरस्तमेव चोद्यमुद्धावयति । असदेवेति ॥ ब्रह्म स्यां
प्रजायेयेत्यनेनेक्षितुरेव कार्यकारापत्तिवचनेन वैशेषिकादिम-

भा० रेण । न सत एव द्वैतभेदेनान्यथा गृह्यमाणत्वान्नासत्यं
कस्यचित्कचिदिति ब्रूमः ॥

यथा सतोऽन्यदस्त्वन्तरं परिकल्प्य पुनस्तस्यैव प्रागु-
त्पत्तेः प्रध्वंसाच्चोर्द्धमसत्त्वं ब्रुवते तार्किका न तथाऽस्माभिः
कदाचित्कचिदपि सतोऽन्यदभिधानमभिधेयं वा वस्तु
परिकल्प्यते सदेव तु सर्वमभिधानमभिधीयते च यदन्य-
बुद्ध्या यथा रज्जुरेव सर्पबुद्ध्या सर्प इत्यभिधीयते यथा
वा पिण्डघटादिर्मृदोऽन्येबुद्ध्या पिण्डघटादिशब्देनाभि-
धीयते लोके रज्जुविवेकदर्शिना तु सर्पाभिधानबुद्धी
निवर्त्तते यथा च मृद्विवेकदर्शिनां घटादिशब्दबुद्धी तद्व-
त्सद्विवेकदर्शिनामन्यविकारशब्दबुद्धी निवर्त्तते । यतो वाचो
निवर्त्तन्तेऽप्राप्य मनसा सद्देति अनिरुक्तेऽनिलयन इत्या-
दिश्रुतिभ्यः । एवमीक्षित्वा तत्तेजोऽसृजत तेजः सृष्टवत् ।

आ० तमेतन्निरस्तमिति श्रुतितात्पर्यं दर्शयन्नुत्तरमाह । नेत्यादिना ॥
तदेव प्रपञ्चयति । यथेत्यादिना ॥ प्रतिज्ञातमर्थं मतद्वया-
नुसारेण दृष्टान्ताभ्यां स्पष्टयति । यथा रज्जुरिति ॥ अज्ञा-
नान्वयव्यतिरेकाभ्यां रज्जुसर्पादेरज्ञानमयत्वं च द्वैताभिनिवेशस्य
सन्मात्राविवेके सत्येवोत्पत्तेर्विचारेण तद्विवेके चानुत्पत्तेद्वतमप्य-
ज्ञानमयमेव तस्य तु तत्त्वं सन्मात्रमधिष्ठानं वाङ्मनसातीतमि-
त्यर्थः ॥ तस्य वाङ्मनसातीतत्वे प्रमाणमाह । यत इति ॥ अन्यदेव
तद्विदितादित्यादिवाक्यमादिपदार्थः । तैत्तिरीयकश्रुतिविरोध-
माशङ्कते । नन्विति ॥ तथापि कथं विरोधधीरित्याशङ्काह । इति
विरुद्धमिति ॥ अस्यां श्रुतौ सतः सकाशादेव प्राथम्येन तेजः सृज्य-

उ० तत्तेज एक्षत बहु स्यां प्रजायेयेति तदपो-
ऽसृजत ॥

भा० ननु तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशः सम्भूत इति श्रुत्य-
न्तरः । आकाशादायुस्तत्तृतीयं तेजः श्रुतमिह कथं प्राथ-
म्येन तस्मादेव तेजः सृज्यते तत एव चाकाशमिति विरुद्धं ॥

नैष दोषः । आकाशवायुसर्गानन्तरं तत्सत्तेजोऽसृजतेति
कल्पनोपपत्तेः । अथ वाऽविवक्षित इह सृष्टिक्रमः सत्का-
र्यमिदं सर्वमतः सदेकमेवाद्वितीयमित्येतद्विवक्षितं ।
मृदादिदृष्टान्तात् । अथ वा त्रिवित्करणस्य विवक्षित-
त्वात् । तेजोबन्नानामेव सृष्टिमाचष्टे । तेज इति प्रसिद्धं

आ० मानमुच्यते श्रुत्यन्तरे तु तस्मादेव सतः सकाशादाकाशं प्राथम्येन
सृष्टमित्युपदिष्टं तथा च कथमिदं मिथो विरुद्धं सिध्यतीत्यर्थः ॥

तैत्तिरीयश्रुत्यनुसारेण छान्दोग्यश्रुतेर्याख्यानसम्भवान्न विरो-
धोऽस्तीति परिहरति । नैष दोष इति ॥ सृष्टिक्रमस्य विवक्षित-
त्वमङ्गीकृत्योक्तं तदेव नास्त्यद्वितीयत्वं तु सतो विवक्षितमिति
पक्षान्तरमाश्रित्याह । अथ वेति ॥ तत्र गमकं दर्शयति । मृदा-
दीति ॥ मृदादिकार्यं घटादि तद्व्यतिरेकेण नास्ति मृदाद्येव तु
सत्यमिति दृष्टान्तोपादानाद्ब्रह्मणः सतस्तेजोबन्नादिकार्यं तदति-
रेकेण नास्ति सन्मात्रमेव सत्यमिति दार्ष्टान्तिकेऽपि विवक्षितं
प्रतिभातीत्यर्थः ॥ तत्तेजोऽसृजतेत्यादिश्रुतेस्तात्पर्यान्तरमाह ।
अथवा त्रिवित्करणस्येति ॥ तासां त्रिवितं त्रिवितमेकैकां
करवाणीत्यादौ त्रिवित्करणस्येष्टत्वात्तयाणामेव भूतानामिह
सृष्टिरुच्यते । न चैवं पक्षीकरणमविवक्षितमिति वार्त्तं भूतत्रय-
सृष्टिश्रुतौ श्रुत्यन्तरसिद्धाकाशादिसृष्टेरुपलक्षणवत् त्रिवित्कर-
णश्रुत्या पक्षीकरणोपलक्षणं तथाच श्रुत्यन्तरसिद्धयोराकाश-

उ० तस्माद्यत्र क्व च शोचति स्वेदते वा पुरुषस्तेजस
एव तदध्यापो जायन्ते ॥ ३ ॥ ता आप ऐक्षन् बह्वः
स्याम प्रजायेमहीति ता अन्नमसृजन् तस्माद्यत्र

भा० लोके दग्धूपकूप्रकाशकं रोहितञ्चेति तत्सृष्टं तेज ऐक्षत ।
तेजोरूपसंस्थितं सदैक्षतेत्यर्थः । बह्वः स्यां प्रजायेयेति
पूर्ववत्तदपोऽसृजत । आपो द्रवाः स्निग्धाः स्यन्दिन्यः
शुक्लाश्चेति प्रसिद्धं लोके ॥

यस्मात्तेजसः कार्यभूता आपस्तस्माद्यत्र क्व च देशे काले
वा शोचति सन्तप्यते स्वेदते प्रसिद्यते वा पुरुषस्तेजस
एव तदापोऽधिजायन्ते । ता आप ऐक्षन्तेति पूर्ववदेव वाका-
रसंस्थितं सदैक्षतेत्यर्थः । बह्वः प्रभूताः स्याम भवेम प्रजा-
येम ह्युत्पद्येमहीति । ता अन्नमसृजन् पृथिवीलक्षणं । पार्थिवं
ह्यन्नं यस्मादपकार्यमन्नं । तस्माद्यत्र क्व च वर्षति देशे
तत्तत्रैव भूयिष्ठं बह्वतरमन्नं भवति । अतोऽह्य एव तदन्ना-
द्यमधिजायत इति । ता अन्नमसृजन्तेति पृथिव्युक्ता पूर्वमिह

आ० वाय्वोस्तेजःप्रभृतिष्वन्तर्भावमभिप्रेत्य लघूपायेन सर्वस्य सन्मा
त्रत्वं मन्तव्यमिति मन्वाना श्रुतिस्त्रिवित्करणमेवाचक्षाणा तद-
नुरोधेन अथागामेव दृष्टिमाहेत्यर्थः । तेजोऽचेतनस्य कथमी-
च्छित्तित्वमित्याशङ्क्य वाक्यार्थमाह । तेजोरूपेति ॥

अपां तेजःकार्यत्वे लोकानुभवमनुकूलयति । यस्मादिति ।
पृथिव्यामन्नशब्दप्रयोगे हेतुमाह । पार्थिवं हीति ॥ अपां कार्यम-
न्नमित्यत्रापि लोकप्रसिद्धिं दर्शयति । यस्मादिति ॥ ता अन्नमसृ-
जन्तेत्यत्राहोऽन्नदृष्टिरपदिष्टा । दृष्टान्तेऽपि ताभ्यस्तत्पृष्टिरपदि-
श्यते । तथाच पौनरुक्त्यमित्याशङ्क्यार्थविशेषं दर्शयति । अन्नमिति ॥

उ० क्व च वर्षति तदेव भूयिष्ठमनुं भवत्यद्य एव
तदध्यन्नाद्यं जायते ॥ ४ ॥ २ ॥

भा० दृष्टान्तेऽनञ्च तदद्यच्चेति विशेषणाद्गीहियवाद्या उच्यन्ते
ऽनञ्च गुरु स्थिरञ्च धारणं कृष्णञ्च रूपतः प्रसिद्धं । ननु
तेजःप्रभृतिस्वीक्षणं न गम्यते हिंसादिप्रतिषेधाभावाच्चा-
सादिकार्यानुलम्भाच्च तत्र कथं तत्तेज ऐक्षतेत्यादि । नैष
दोषः । ईक्षितकारणपरिणामत्वात्तेजःप्रभृतीनां सत एवे-
क्षितुर्नियतक्रमविशिष्टकार्यात्पादकत्वाच्च तेजःप्रभृतीक्षत
इवेक्षित इत्युच्यते भूतं ॥

ननु सतोऽप्युपचरितमेवेक्षितत्वं । न सदीक्षणस्य केवल-
शब्दगम्यत्वान्न शक्यमुपचरितं कल्पयितुं । तेजःप्रभृतीनां
त्वनुमीयते मुख्य ईक्षणाभाव इति युक्तमुपचरितं कल्पयितुं ।
ननु सतोऽपि मृदत्कारणत्वादचेतनत्वं शक्यमनुमातुं ।

चा० तत्तेज ऐक्षतेत्यादौ यथाश्रुतमर्थं गृहीत्वा चोदयति । नन्विति ॥
प्राणिषु हिंसाप्रतिषेधवदनुग्रहविधानाच्च तेजःप्रभृतिषु तद-
भावात्तेस्वीक्षणकार्यदृष्टिः तदेतेषु तद्दृष्ट्यभावाच्च नैतेस्वीक्षणं
प्रामाणिकं । तथा च प्रकृतं वाक्यं प्रमत्तगीतमित्यर्थः ॥ तेषां
गौणमीक्षितत्वमुपेत्य परिहरति । नैष दोष इति ॥

सतोऽपि गौणमीक्षणमुपचारप्राये पाठादिति शङ्कते ।
नन्विति ॥ सन्निधेः शब्दस्य बलीयस्त्वमुपेत्य परिहरति । न
सदीक्षणस्येति ॥ तुल्यं तेजःप्रभृतिष्वपि शब्दगम्यत्वमीक्षणस्येति
चेन्नेत्याह । तेजःप्रभृतीनान्विति ॥ विमतमीक्षित न भव-
त्यचेतनत्वात्कुम्भवदित्यनुमानात्तेजोमुख्ये जगतीक्षणसम्भवात्तत्र
श्रुतं तदौपचारिकमुचितमित्यर्थः । साङ्ख्येऽनुमानावयवम्भेन

भा० अतः प्रधानस्यैवाचेतनस्य सतस्येतनार्थत्वान्नियतकाल-
क्रमविशिष्टकार्योत्पादकत्वाच्चैतत् इवैतत् इति शक्यम-
नुमातुमुपचरितमेवेक्षणं । दृष्टश्च लोकेऽचेतने चेतनवदु-
पचारः । यथा कूलं पिपतिषतीति । तद्वत्सतोऽपि स्यात् । न
तत्सत्यं । स आत्मेति तस्मिन्नात्मोपदेशात् । आत्मोपदेशोऽप्यु-
पचरित इति चेत् । यथा ममात्मा भद्रसेन इति सर्वार्थ-
कारिण्यनात्मन्यात्मोपचारं तद्वत् । न सदस्मीति सत्सत्या-
भिसन्धस्य तस्य तावदेव चिरमिति मोक्षोपदेशात् ॥

मोक्षोऽप्युपचार इति चेत् । प्रधानात्माभिसन्धस्य मोक्ष-
सामीप्यं वर्त्तत इति मोक्षोपदेशोऽप्युपचरित एव । यथा
लोके ग्रामं गन्तुं प्रस्थितः प्राप्तवानहं ग्राममिति ब्रूयाददू-
रापेक्षया तद्वत् । नयेन विज्ञानेनाविज्ञातं विज्ञातं भव-

आ० शङ्कते । नन्विति ॥ अचेतनस्य कथमोक्षमिति या शङ्काह । अत
इति ॥ अनुमातुं कल्पयितुमिति यावत् । कथमचेतने चेतनव-
दुपचारस्तत्राह । दृष्टश्चेति ॥ आत्मशब्दावष्टम्भेन परिहरति ।
नेत्यादिना ॥ आत्मोपदेशोऽपि प्रधाने गौणो भविष्यतीति
शङ्कते । आत्मोपदेशोऽपीति ॥ तामेव शङ्कां दृष्टान्तद्वारा विवृ-
णोति । यथेति ॥ इदं परिहरन्नस्मिन्नात्मोपदेशो गौणो न
भवति तन्निष्ठस्य मोक्षोपदेशादित्युत्तरमाह । नेत्यादिना ॥

मोक्षोपदेशोऽप्युपचरितो भविष्यतीति शङ्कते । सोऽपीति ॥
शङ्कामेव विवृणोति । प्रधानात्मेति ॥ एकविज्ञानेन सर्ववि-
ज्ञानोपदेशमाश्रित्य परिहरति । न येनेति ॥ उक्तमेव विवृ-
णोति । सत्येकस्मिन्निति ॥ सतोऽन्यस्य ज्ञातव्यस्याप्रामाणिक-
त्वाच्च सतो ज्ञाने सर्वज्ञानोपदेशो युक्तिमानित्याह । न चेति ॥
सम्पत्तिं हि प्रधानज्ञाने तद्विकारस्य तदभिन्नस्य ज्ञानं तस्य
च पुरुषार्थत्वात्तज्ज्ञाने पुरुषाणामपि ज्ञानमुपचर्यते । तस्मादेक-

उ० तेषां खल्वेषां भूतानां त्रीण्येव बीजानि भव-
न्त्याण्डजं जीवजमुद्भिज्जमिति ॥ १ ॥

भा० तीत्युपक्रमात् । सत्येकस्मिन्विज्ञाते सर्वं विज्ञातं भवति तद-
नन्यत्वाच्च सर्वस्याद्वितीयवचनाच्च । न चान्यद्विज्ञातव्यमव-
शिष्टं आवितं श्रुत्या ऽनुमेयं वालिङ्गतोऽस्ति येन मोक्षोपदेश
उपचरितः स्यात् । सर्वस्य च प्रपाठकस्योपचरितत्वपरि-
कल्पनायां वृथा श्रमः परिकल्पयितुः स्यात् पुरुषार्थसा-
धनविज्ञानस्य तर्कैर्वाधिगतत्वान्तस्य । तस्मादेदप्रामा-
ण्यान्न युक्तः श्रुतार्थपरित्यागः । अतस्तेतनावत्कारणं जगत
इति सिद्धं ॥ २ ॥

तेषां जीवाविष्टानां खल्वेषां पक्ष्यादीनां भूतानामे-
षामिति प्रत्यचनिर्देशान्नतु तेजःप्रभृतीनां तेषां चित्त-

आ० विज्ञानेन सर्वविज्ञानोपदेशाच्च मोक्षोपदेशमुख्यत्वसिद्धिरि-
त्याशङ्क्याच्च । सर्वस्य चेति ॥ कथमुपनिषदारम्भो दृश्येत्युच्यते ।
पुरुषार्थसाधनज्ञानार्थत्वादित्याशङ्क्याच्च । पुरुषार्थेति ॥ तस्यानु-
मानवादिनः साङ्ख्यस्य मते मुक्तिहेतोर्ज्ञानस्य जडाजडयोरैक्या-
नुपपत्तिरित्यादिना तर्कैर्वाधेव सिद्धत्वादुपनिषदारम्भो व्यर्थो वे-
त्यर्थः । श्रुतेर्मुख्यार्थत्वे बाधकाभावात्तत्परित्यागायोगादीक्षत्य-
धिकरणन्यायेन प्रधानवादासिद्धिरिति परमतनिरसनमुपसं-
हरति । तस्मादिति ॥ प्रधानवादाभावे परिशेषापातं स्वमतं
निगमयति । अत इति ॥ २ ॥

महाभूतानामचेतनानां ब्रह्मकार्यतोक्ता सम्प्रति जीवा-
विष्टानां भौतिकानामपि परम्परया ब्रह्मकार्यतेवेति वक्तुं
तान्यनुवदति । तेषामिति ॥ पूर्वोद्धाये तेषां गत्यागती दर्शिते
द्वितीयश्च स्थानमुक्तं तानि तच्छब्देन परामृश्यन्ते । तेषां प्रसि-

भा० त्करणस्य वक्ष्यमाणत्वादसति त्रिवृत्करणे प्रत्यक्षनिर्देशानु-
पपत्तिः । देवताशब्दप्रयोगाच्च तेजःप्रभृतिषु इमास्तिस्त्रो-
देवता इति । तस्मात्तेषां खल्वेषां भूतानां पशुपक्षिस्था-
वरादीनां त्रीण्येव नातिरिक्तानि बीजानि कारणानि
भवन्ति । कानि तानीत्युच्यन्ते । आण्डजमण्डाज्जातं अण्ड-
जमेवाण्डजं पक्ष्यादि । पक्षिसर्पादिभ्यो हि पक्षिसर्पा-
दयो जायमाना दृश्यन्ते । तेन पक्षी पक्षिणां बीजं । सर्पः
सर्पाणां बीजं । तथाऽन्यदप्यण्डाज्जातं तज्जातीयानां बीज-
मित्यर्थः ॥

नन्वण्डाज्जातमण्डजमुच्यते ऽतोऽण्डमेव बीजमिति युक्तं
कथमण्डजं बीजमुच्यते । सत्यमेवं स्याद्यदि त्वदिच्छातन्त्रा
श्रुतिः स्यात्स्वतन्त्रा श्रुतिर्यत आद्याण्डजाद्येव बीजं नाण्डा-

द्या० द्वत्यद्योतनार्थं खल्वित्युक्तं । भूतानां त्रीण्येव बीजानि भवन्ती-
त्युत्तरत्र सम्बन्धः । भूतशब्दस्य तेजःप्रभृतिषु रूढत्वात्तेषामिह
ग्रहणं किं न स्यादित्याशङ्काह । एषामिति । भूतानां प्रत्य-
क्षत्वमेवामिति निर्दिश्यते । सम्भवति च पक्ष्यादीनां प्रत्यक्षतेति ।
तान्येवात्र भूतानि विवक्षितानि न तु तेजःप्रभृतीनि । तेषां
प्रत्यक्षत्वायोगादित्यर्थः । तेजःप्रभृतीनां प्रत्यक्षत्वायोगादेवा-
मिति निर्देशानुपपत्तिं समर्थयति । तेषामिति ॥ तेषां प्रत्य-
क्षतया निर्देशासम्भवे हेत्वन्तरमाह । देवताशब्देति ॥ देव-
तानां परोक्षत्वप्रसिद्धेरेतेषु च देवताप्रयोगाग्नैतेषां प्रत्यक्षत्वो-
पपत्तिरित्यर्थः । तस्मान्महाभूतानामत्र भूतशब्देनोपादाना-
योगादित्यर्थः ॥ अण्डजं पक्ष्यादीत्येतत्प्रत्यक्षोपपादयति । पक्षि-
सर्पादिभ्यो हीति ॥ अन्यदपीति गोधाद्युच्यते ॥

अण्डाज्जातमिति व्युत्पत्त्यनुसारेणाण्डमेव बीजं न त्वण्डजमिति
शङ्कते । नन्विति ॥ पौरोषेयी व्युत्पत्तिः श्रुत्या बाध्यति परिह-

उ० सेयं देवतैक्षत हन्नाहमिमास्तिस्त्रो देवताः

भा० दीति । दृश्यते चाण्डजाद्यभावे तज्जातीयमन्तत्यभावे
नाण्डाद्यभावे । अतोऽण्डजादीन्येव वीजान्यण्डजादीनां ।
तथा जीवाज्जातं जीवजं जरायुजमित्येतत्पुरुषपञ्चादि ।
उद्भिज्जं उद्भित्स्थावरं ततो जातमुद्भिज्जं धाना वोद्भिज्ज-
तो जायत इत्युद्भिज्जं स्थावरवीजं स्थावराणां वीजमित्यर्थः ।
खेदजसंशोकजयोरण्डजोद्भिज्जयोरिव यथा सम्भवमन्त-
र्भावः । एवं ह्यवधारणं चीप्सेव वीजानीत्युपपन्नं भवति ॥

सेयं प्रकृता सदाख्या तेजोबन्धयोनिर्देवतोक्ता ईक्षते-
क्षितवती यथा पूर्वं ब्रह्म सामिति । तदेव ब्रह्मभवनं

आ० रति । सत्यमित्यादिना ॥ न केवलं श्रुतेरेषा व्यवस्था किन्तुप-
पत्तेस्वाह । दृश्यते चेति ॥ सत्येवाण्डजादौ तज्जातीयमण्डजादि
सन्तत्या जायते । तदभावे तदभाव इत्यन्वयव्यतिरेकाभ्यामण्ड-
जाद्येवाण्डजादिकारणं । यद्यप्यण्डाद्यभावेनाण्डादि जायते तथा-
प्यण्डाद्यभावेऽण्डजाद्यभावेऽपि तद्भवतीति नान्वयः । तस्मादण्ड-
जादीनामण्डजान्येव वीजानि नाण्डादीनीत्यर्थः । धानाशब्दो
वीजविषयः ॥ ननु खेदजं संशोकजमिति वीजद्वयमवशिष्यते
तत्किमिति न व्युत्पाद्यते तत्राह । खेदजेति ॥ खेदमुद्भिद्य जाय-
मानं दंशमशकादि तदुद्भिज्जेऽन्तर्भवति । संशोकादौष्ण्याज्जाय-
मानं यूकादि तदण्डजेऽन्तर्भवति । यद्वा खेदजं यूकादि तदण्डजे
ऽन्तर्भूतं संशोकादौष्ण्याद्भूमिमुद्भिद्य जातं मशकादि तस्योद्भिज्जे
ऽन्तर्भावः । तथा च न तयोरस्ति पृथग्युत्पादनापेक्षेत्यर्थः । खेद-
जादेरण्डजादावन्तर्भावस्य प्रापकमाह । एवमिति ॥

जीवाविष्टानां भूतानां सत्कार्यत्वं प्रकरणप्रामाण्यादुक्तं ।
इदानीं जीवानां विशिष्टरूपत्वेन ब्रह्मकार्यत्वेऽपि न स्वरूपेण
तत्कार्यत्वं ब्रह्मैवोपाधिप्रविष्टं । जीवव्यवहारास्पदमित्यङ्गीको-

उ० अनेन जीवेनात्मनाऽनुप्रविश्य नामरूपे व्याकर-
वाणीति ॥ २ ॥

भा० प्रयोजनं नाद्यापि निर्वृत्तमित्यत ईचां पुनः कृतवती
ब्रह्मभवनमेव प्रयोजनमुररीकृत्य । कथं हन्तेदानीमहमिमा-
यथोक्तास्तेजआद्यास्तिष्ठो देवता अनेन जीवेनेति स्वबु-
द्धिस्थं पूर्वसृष्ट्यानुभूतं प्राणधारणमात्मानमेव स्मरन्त्याहा-
नेन जीवेनात्मनेति । प्राणधारणकर्त्रात्मनेति वचनात् ।
स्वात्मनोऽव्यतिरिक्तेन चैतन्यस्वरूपतया अविशिष्टेनेत्ये-
तद्दर्शयति ॥

अनुप्रविश्य तेजोबन्धभूतमात्रासंसर्गेण लब्धविशेषविज्ञाना-
सती नाम च रूपञ्च नामरूपे व्याकरवाणि विस्पष्ट-
माकरवाणि असौ नामायमिदंरूपमिति व्याकुर्यामी-
त्यर्थः । ननु न युक्तमिदमसंसारिण्याः सर्वज्ञाया देवताया

आ० रात् । तथा च ब्रह्मणि विज्ञाते जीवविज्ञानं सेत्स्यति ॥ जीवानाञ्च
भोगायतनानि भौतिकानि कार्याणि । तेषां नामरूपञ्च निर्माणं
वक्तव्यमित्यभिप्रेत्योत्तरग्रन्थमादाय व्याकरोति । सेयमित्यादिना ॥
यथा ब्रह्म स्यामिति पूर्वमीक्षितवती तथा किमिति पुनरैक्षत
प्रयोजनाभावादित्याशङ्काह । तदेवेति ॥ इदानीं महाभूतसृ-
ष्टेरनन्तरमिति यावत् । ब्रह्मणो मायोपाधिकस्य कारणत्वा-
न्मायोपाधिवशात्पूर्वसृष्ट्यावनुभूतत्वं तत्संस्कारस्य बुद्धिस्थत्वं
स्मरणश्चेत्यादि न विरुद्धमिति द्रष्टव्यं ॥ आत्मनेति विशेषणस्य
तात्पर्यमाह । प्राणेति ॥

निर्विकल्पचिन्मात्ररूपा देवता मायावशान्महाभूतानि सृष्ट्वा
तेषु यदा प्रविष्टा तदारब्धेषु सूत्रविराट्प्रभृतिषु समष्टिव्यष्ट्या-
त्मसु देहेषु प्रविश्य तत्तद्देहाभिमानवती देवदत्तादिनाम्ना रूपेण

भा० बुद्धिपूर्वकमनेकशतसहस्रानर्थाश्रयं देहमनुप्रविश्य दुःख-
मनुभविव्यामीति सङ्कल्पनं । अनुप्रवेशश्च स्वातन्त्र्येति ।
सत्यमेवं न युक्तं स्याद्यदि स्वेनैवाविक्रतेन रूपेणानुप्रवि-
शेयं दुःखमनुभवेयमिति च सङ्कल्पितवती नत्वेवं । कथं
तर्ह्यनेन जीवेनात्मनानुप्रविश्येति वचनात् । जीवो हि
नामदेवताया आभासमात्रं ॥

बुद्ध्यादिभूतमात्रासंसर्गजनित आदर्श इव प्रविष्टः
पुरुषप्रतिबिम्बो जलादिष्विव च सूर्यादीनां । अचिन्त्यान-
न्तशक्तिमत्या देवताया बुद्ध्यादिसम्बन्धः । चैतन्यावभासो
देवतास्वरूपविवेकाग्रहणनिमित्तः । सुखी दुःखी मूढ

आ० च शैक्ल्यादिना संयोज्य पिण्डं व्याकरोतीत्याह । अनुप्रविश्येति ॥
देवतायाः सर्वज्ञत्वादसंसारित्वात्स्वातन्त्र्याच्च संकल्पप्रवेशावयु-
क्ताविति शङ्कते । नन्विति ॥ किं साक्षादनुप्रवेशादि विरुध्यते
किंवा जीवद्वारापीति विकल्प्याद्यमङ्गीकरोति । सत्यमिति ॥
साक्षादनुप्रवेशादि नास्ति चेत्तर्हि कथं तदित्याकाङ्क्षापूर्वकं
द्वितीयं दूषयति । कथमिति ॥ देवताया जीवद्वारेणानुप्रवेशाद्य-
विरुद्धमिति शेषः । अविरोधमेव साधयितुं जीवस्वरूपमाह ।
जीवो हीति ॥ आभिमुख्येनाहमित्याप्रोक्षेणाभासत इत्या-
भासः । स्वतोऽपरोक्षश्चित्प्रतिबिम्बस्तन्मात्रं जीवो नामेत्यर्थः ॥

तस्य स्वरूपेणानादित्येऽपि विशिष्टरूपेण सादित्वं दर्शयति ।
बुद्ध्यादीति ॥ बुद्ध्यादिभिः भूतमात्रादिभिश्चिदात्मनः संसर्ग-
स्तेन जनितस्तत्तत्रेति यावत् । ननु चिदात्मा कूटस्थोऽसङ्गो-
ऽद्वितीयश्चेत्यते स कथं बुद्ध्यादिभिर्भूतमात्रादिभिश्च संसृज्यते
तत्राह । अचिन्त्येति ॥ सत्त्वादिप्रकारैरशक्यचिन्तनीयाऽनादि-
रनिर्वाच्या सम्यग्ज्ञानमन्तरेण नाशशून्या दण्डायमाना या
मायाशक्तिस्तस्या विषयत्वेनाश्रयत्वेन च परा देवता वर्त्तिष्यते ।
तस्याश्च खनिष्ठमायाशक्तिवशाद्बुद्ध्यादिभिरात्मनः सम्बन्धः सिध्य-

भा० इत्याद्यनेकविकल्पप्रत्ययहेतुः । क्वायामात्रेण जीवरूपे-
णानुप्रविष्टत्वात् देवता न दैहिकैः स्वतः सुखदुःखादिभिः
सम्बध्यते । यथा पुरुषादित्यादय आदर्शादकादिषु
क्वायामात्रेणानुप्रविष्टा आदर्शादकादिदोषैर्न सम्बध्यन्ते
तद्वद्देवतापि ॥

सूर्यो यथा सर्व्वलोकस्य चक्षुर्न लिप्यते चाक्षुषैर्वाह्य-
दोषैरेकस्तथा सर्व्वभूतान्तरात्मा न लिप्यते लोकदुःखेन
वाह्य आकाशवत् । सर्व्वगतस्य नित्य इति हि काठके । ध्याय-
तीव लेलायतीवेति च वाजसनेयके । ननु वाचारम्भणमा-
चक्ष्येज्जीवो मृषैव प्राप्तः तथा परलोकेहलोकादि च कथं
तस्य । नैष दोषः । सदात्मना सत्यत्वाभ्युपगमात् । सर्व्वञ्च

आ० तीत्यर्थः ॥ बुद्ध्यादिसम्बन्धफलमाह । चेतन्येति ॥ तदाभासो जीव-
शब्दवाच्यः सिध्यतीति शेषः ॥ बुद्ध्यादिभिरात्मनः सम्बन्धे
मायाशक्तिरूपादानमित्युक्तं तत्रैव निमित्तकारणमाह । देव-
तेति ॥ आवरणविक्षेपशक्तिसम्पन्ना हि मायाशक्तिस्ततोऽविद्येत्य-
देशकालाद्यनवच्छिन्नदेवतास्वरूपोऽहमिति विशेषायह्यमावरणं
निमित्तं कृत्वा बुद्ध्याद्यध्यासः सिध्यतीत्यर्थः ॥ बुद्ध्याद्यध्यासस्य
कार्यान्तरं दर्शयति । सुखीति ॥ परैव तर्हि देवता संसारिणी
स्यादिति चेत्सत्यं । अज्ञानद्वारा बुद्ध्यादिसम्बन्धमनुभूय जीवत्वं
प्राप्य सैव संसरतीत्याह । क्वायामात्रेणेति ॥ परस्या देवतायाः
स्वतः संसाराभावं दृष्टान्तेन स्पष्टयति । यथेत्यादिना ।

तस्याः स्वतो दुःखाद्यसम्बन्धे श्रुतिं प्रमाणयति । सूर्य्य इति ॥
उपाधिद्वारा तस्याः संसारित्वे च श्रुतिरस्तीत्याह । ध्यायतीति ॥
प्रतिबिम्बे क्वायाशब्दप्रयोगान्मिथ्यात्वमिष्टमिति मन्वानः शङ्कते ।
नन्विति ॥ तन्मृषात्वमिष्टमेवेत्याशङ्क्याह । तथेति ॥ जीवस्य
मृषात्वे स्वीकृते सति तस्येहलोकपरलोकौ तद्वेतुर्माद्यतद्वेतुस्तेति
सर्व्वं मृषा स्यादित्यर्थः ॥ विशिष्टरूपेण मिथ्यात्वेऽपि स्वरूपेण

उ० तासां त्रिवृतं त्रिवृतमेकैकां करवाणीति सेयं

भा० नामरूपादि सदात्मनैव सत्यं विकारजातं स्वतस्वनृतमेव॥
वाचारम्भणं विकारो नामधेयमित्युक्तत्वात् । तथा जीवो-
ऽपीति । यच्चानुरूपो हि बलिरिति न्यायप्रसिद्धिः ॥

अतः शब्दात्मना सर्वव्यवहाराणां सर्वविकाराणाञ्च
सत्यत्वं सतोऽन्यत्वे चानृतत्वमिति न कश्चिद्दोषस्तार्किकै-
रिद्धानुवक्तुं शक्यः । यथेतरेतरविरुद्धद्वैतवादाः स्वबुद्धिवि-
कल्पनामात्रा अतत्त्वनिष्ठा इति शक्यं वक्तुं । सैवं तिस्रो
देवता अनुप्रविश्य स्वात्मावस्थे वीजभूतेऽव्याकृते नामरूपे
व्याकरवाणीतोचिता तासाञ्च तिमृणां देवतानामेकैकां
त्रिवृतं त्रिवृतं करवाणि एकैकस्याः त्रिवित्करणे एकै-

आ० सत्यत्वाज्जीवस्य ब्रह्मास्मीतिज्ञानान्मुक्तिः सम्भवतीति समाधत्ते ।
नैव दोष इति ॥ यत्तु परलोकेहलोकादि मृषा स्यादिति
तत्राह । सर्वञ्चेति ॥ कथं तर्हि तस्य मिथ्यात्वोक्तिरित्याशङ्क्याह ।
स्वत इति ॥ यथा प्रपञ्चो ब्रह्मात्मना सत्योऽपि स्वरूपेण मिथ्येत्युक्तं
तथा जीवशब्दवाच्योऽपि ब्रह्मात्मना सत्यस्वरूपेण मिथ्येति स्वीकर्त्त-
व्यमित्याह । तथेति ॥ अयं भोक्ता स्वरूपेणापि सत्योऽस्तु भोग्य-
प्रपञ्चस्यैव मिथ्यात्वमिथ्यतामित्याशङ्क्याह । यच्चानुरूपो ह्येति ॥
लौकिकन्यायानुसारेण भोग्यप्रपञ्चस्य मिथ्यात्वे भोक्तुरपि विभक्त-
स्वरूपेण तत्प्रसिद्धिरतो जीवशब्दवाच्यस्य मिथ्यात्वेऽपि तत्सत्यस्य
सन्मात्रसत्यत्वमिति व्यवस्थेत्यर्थः ॥

यच्च तार्किकैरुच्यते प्रपञ्चस्य मिथ्यात्वे सौगतमतानुमतिः । सत्य-
त्वे चाद्वैतस्याहतिरिति तदप्युक्तन्यायेन निरस्तमित्याह । अत
इति ॥ अद्वैतवाद दोषाभावं वैधर्म्यदृष्टान्तेन स्पष्टयति । यथेति ॥
व्याकरवाणीत्येतदन्तं वाक्यं व्याख्याय तदनूद्य तासामित्यादि
व्याचष्टे । सैवमित्यादिना ॥ व्याकरवाणीत्येक्षतेति सम्बन्धः । कथं

उ० देवतेमास्तिस्त्रो देवता अनेनेव जीवेनात्मना-
नुप्रविश्य नामरूपे व्याकरोत् ॥ ३ ॥ तासां

भा० कस्याः प्राधान्यं द्वयोर्द्वयोर्गुणभावोऽन्यथा हि रज्जा इवे-
कमेव त्रिवित्करणं स्यात् । न तु तिसृणां पृथक् त्रिवित्क-
रणमिति । एवं हि तेजोवन्नानां पृथङ्नामप्रत्ययलाभः
स्यात्तेज इदमिमा आपोऽन्नमिदमिति च । पृथङ्नामप्रत्य-
यलाभे देवतानां सम्यगव्यवहारस्य प्रसिद्धिः प्रयोजनं स्यात् ।

एवमीक्षित्वा सेयं देवतेमास्तिस्त्रो देवता अनेनैव यथो-
क्तेनैव जीवेन सूर्यबिम्बवदन्तः प्रविश्य वैराजं पिण्डं
प्रथमं देवतादीनां च पिण्डाननुप्रविश्य यथा सङ्कल्पमेव
नामरूपे व्याकरोदसौनामायमिदंरूप इति तासाञ्च
देवतानां गुणप्रधानभावेन त्रिवृतं त्रिवृतमेकैकामक-
रोत्कृतवती देवता । तिष्ठतु तावद्देवतादिपिण्डानां नाम-
रूपाभ्यां व्याकृतानां तेजोवन्नमयत्वेन त्रिधात्वं यथा तु

आ० पुनरिदं त्रिवित्करणमित्याशङ्क्य प्रथममेकैकां देवतां द्विधा द्विधा
विभज्य पुनरेकैकं भागं द्विधा द्विधा कृत्वा तदितरभागयोर्निः-
क्षिप्य त्रिवित्करणं विवक्षितमित्याह । एकैकस्या इति । गुण-
प्रधानभावानङ्गीकारे समानपरिमाणसूत्रत्रयनिर्मितरज्ज्वत्त्रि-
वित्करणमेकमेव स्यादित्याह । अन्यथेति ॥ एवकारार्थं दर्शयति ।
न त्विति । गुणप्रधानभावेन त्रिवित्करणमुपसंहर्तुमिति शब्दः ॥
इतश्च गुणप्रधानभावेन त्रिवित्करणमेवमित्याह । एवं हीति ॥
पृथङ्नामप्रत्ययलाभेनापि किं स्यादित्याशङ्क्याह । पृथगिति ॥

सेयमित्यादि व्याचष्टे । एवमित्यादिना ॥ सङ्क्षेपेण त्रिवित्करणं
प्रतिष्ठाप्योदाहरणतः स्फुटीकर्तुमारभमाणा दहे त्रिवित्करण-

उ० त्रिवितं त्रिवितमेकैकामकरोद्यथा नु खलु सेम्ये-
मास्तिस्रो देवतास्त्रिवृत्त्रिवृदेकैका भवति तन्मे
विजानीहीति ॥ ४ ॥ ३ ॥

यदग्ने रोहितं रूपं तेजसस्तद्रूपं यच्छुक्लं
तदपां यत्कृष्णं तदन्नस्यापागादग्ने रगित्वं वाचा-

भा० खलु वहिरिमाः पिण्डेभ्यस्तिस्रो देवतास्त्रिवृत्त्रिवृदेकैका
भवति तन्मे मम निगदतो विजानीहि विस्पष्टमवधार-
योदाहरणतः ॥ ३ ॥ यत्तद्देवतानां त्रिवृत्करणमुक्तं
तस्यैवोदाहरणमुच्यते । उदाहरणं नामैकदेशप्रसिद्धाशेष-
प्रसिद्धार्थमुदाह्रियत इति ॥

तदेतदाह यदग्नेः त्रिवृत्कृतस्य रोहितं रूपं प्रसिद्धं
लोके तदत्रिवृत्कृतस्य तेजसो रूपमिति विद्धि । तथा च
यच्छुक्लं रूपमग्नेरेव तदपामत्रिवृत्कृतानां यत्कृष्णं तस्यै-
वाग्ने रूपं तदन्नस्य पृथिव्या अत्रिवृत्कृताया इति विद्धि ।
तत्रैवं सति रूपत्रयव्यतिरेकेणाग्निरिति यन्नन्यसे त्वं
तस्याग्नेरगित्वमिदानीमपागादपगतं । प्राग्रूपत्रयविवेक-

आ० स्यागे स्फुटीकर्तव्यत्वाद्देहातिरिक्तेषु प्रथमं तदुदाहर्तुमुपक्रमते ।
तिष्ठतु तावदिति ॥ ३ ॥ कथमुदाहरणतोऽवधारणमित्याशङ्क्या-
नन्तरवाक्यमवतारयति । यत्तदिति ॥ उदाहरणशब्दं व्युत्पाद-
यति । उदाहरणं नामेति ॥

तत्रैव श्रुतिमवतार्य व्याचष्टे । तदेतदित्यादिना ॥ अत्रिवृ-
त्कृतानां रूपमिति विद्धीति सम्बन्धः । तत्राग्ने रूपत्रये पूर्वोक्त-
रित्या पृथक्कृते सतीति यावत् । इदानीं विवेकदशायामित्यर्थः ।

उ० रम्भणं विकारो नामधेयं त्रीणि रूपाणीत्येव सत्यं ॥ १ ॥ यदादित्यस्य रोहितं रूपं तेजस-
स्तद्रूपं यच्छुक्लं तदपां यत्कृष्णं तदन्नस्यापागादा-
दित्यादित्यस्यादित्यत्वं वाचारम्भणं विकारो
नामधेय त्रीणि रूपाणीत्येव सत्यं ॥ २ ॥ यच्चन्द्रमसो

भा० विज्ञानाद्याग्निबुद्धिरासीत्तेजसाग्निबुद्धिरपगताग्निशब्दश्चे-
त्यर्थः । यथा दृश्यमानरक्तोपधानसंयुक्तः स्फटिको
गृह्यमाणः पद्मरागोऽयमिति शब्दबुद्ध्याः प्रयोजको भवति
प्रागुपधानस्फटिकयोर्विवेकविज्ञानात्तद्विवेकविज्ञाने तु
पद्मरागशब्दबुद्धौ निवर्त्तते तद्विवेकविज्ञातुस्तद्वत् । ननु
किमत्र बुद्धिशब्दकल्पनया क्रियते प्रागूपत्रयविवेककर-
णादग्निरेवासीत्तदग्निरग्नित्वं रोहितादिरूपविवेककरणा-
दपागादिति युक्तं । यथा तन्त्वपकर्षणे पटाभावः ।
नैवं बुद्धिशब्दमात्रमेव ह्यग्निर्यत आह वाचारम्भण-
मग्निर्नाम विकारो नामधेयं नाममात्रमित्यर्थोऽतोऽग्नि-
बुद्धिरपि गृह्येव । तर्हि किं तत्र सत्यं त्रीणि रूपाणीत्येव

आ० अक्षरार्थमुक्त्वा तात्पर्यमाह । प्रागिति ॥ रूपत्रयविवेकात्प्रागव-
स्थायामग्निशब्दबुद्धिस्तद्विवेकादूर्द्धं तन्निवृत्तिरित्येतमर्थं दृष्टान्तेन
समर्थयते । यद्येत्यादिना ॥ अग्निविषय श्रुतं हित्वाधिककल्पनायां
नास्ति निबन्धनमिति शङ्कते । नन्विति ॥ रोहितादिरूपत्रयं
विवेके सत्यग्निरग्नित्वमपगच्छतीत्यत्र दृष्टान्तमाह । यथेति ॥
शब्दबुद्धिप्रक्षेपेऽपि न श्रुतत्वागोऽस्तीति परिहरति । नैव-
मिति ॥ तत्र प्रमाणात्वेनानन्तरवाक्यमादाय व्याचष्टे । यत इति ॥

उ० रोहितं रूपं तेजसस्तद्रूपं यच्छुक्लं तदपां यत्कृष्णं
तदन्नस्यापागाच्चन्द्राच्चन्द्रत्वं वाचारम्भणं विकारो
नामधेयं त्रीणि रूपाणीत्येव सत्यं ॥ ३ ॥ यद्विद्युतो
रोहितं रूपं तेजसस्तद्रूपं यच्छुक्लं तदपां यत्कृष्णं
तदन्नस्यापागाद्विद्युतो विद्युत्त्वं वाचारम्भणं वि-
कारो नामधेयं त्रीणि रूपाणीत्येव सत्यं ॥ ४ ॥

भा० सत्यं नाणुमात्रमपि रूपत्रयव्यतिरेकेण सत्यमस्तीत्यवधा-
रणार्थः । तथा यदादित्यस्य यच्चन्द्रमसो यद्विद्युत इत्या-
दि समानं । ननु यथा नु खलु सोम्येमास्तिष्ठो देवता-
स्तिष्ठत्तिष्ठदेकैका भवति तन्मे विजानीहीत्युक्त्वा तेजस
एव चतुर्भिरप्युदाहरणैरग्न्यादिभिस्तिष्ठत्करणं दर्शितं
नाबन्नयोरुदाहरणं दर्शितं त्रिष्ठत्करणे ॥

नैष दोषः । अबन्नविषयाण्युदाहरणान्येवमेव च
द्रष्टव्यानीति मन्यते श्रुतिः । तेजस उदाहरणमुपलक्षणार्थं ।
रूपवत्त्वात्स्पष्टार्थत्वोपपत्तेश्च । गन्धरसयोरनुदाहरणं

आ० घ.मेनाममात्रमतःशब्दार्थः ॥ प्रक्रमपर्यालोचनायामुदाहरणे
न्यूनत्वमस्तीति शङ्कते । नन्विति ॥

यद्वापीकूपादे रोहितं रूपं तेजसस्तद्रूपं यच्छुक्लं तदपां
यत्कृष्णं तदन्नस्य यच्च त्रीह्रियवादे रोहितं रूपं तेजसस्तद्रूपं
यच्छुक्लं तदपां यत्कृष्णं तदन्नस्येत्युदाहरणसम्भवान्न न्यूनतेति परि-
हरति । नैष दोष इति ॥ तर्हि तेजोविषयमप्युदाहरणमूहनीयं
किमित्युदाहृतमित्याशङ्गाह । तेजस इति ॥ यदि कचिदपि नो-
दाहरणमच्यते नोपलक्षणमेव सिद्धेदतस्त्रयाणां रूपवत्त्वेन यथो-
क्तं रूपविभागस्य तेषु स्फुटत्वसम्भवात्तेजसो दृष्टान्तप्रदर्शनम-

भा० त्रयाणामसम्भवात् न हि गन्धरसौ तेजसि स्तः । स्पर्शशब्दयोरनुदाहरणं विभागेन दर्शयितुमशक्यत्वात् ॥

यदि सर्वं जगत्त्रिवृत्कृतमित्यग्न्यादिवत्तीणि रूपाणीत्येव सत्यमग्नेरग्नित्ववदपागाञ्जगतो जगत्त्वं । तथाऽन्नस्यापि अप्शुङ्गत्वादाप इत्येव सत्यं वाचारम्भणमात्रमन्नं । तथापामपि तेजःशुङ्गत्वादाचारम्भणत्वे तेज इत्येव सत्यं । तेजसोऽपि सच्छुङ्गत्वादाचारम्भणत्वं सदित्येव सत्यमित्येषोऽर्थो विवक्षितः । ननु वाय्वन्तरिक्षे त्वत्त्रिवृत्कृते तेजः-

षा० ज्ञादिविषयोदाहरणोपलक्षणार्थं तेनोपेक्षितमित्यर्थः । अन्नयोरपि त्रिवृत्करणमुपलक्षितं चेत्तर्हि तत्र रसगन्धयोस्त्रिवृत्करणमुदाहर्तव्यमित्याशङ्क्याह । गन्धरसयोरिति ॥ यथा यदबन्नयोर्भास्वरं लोहितं रूपं तेजसस्तद्रूपं यच्छक्लं तदपां यत्कृष्णं तदन्नस्येति शक्यते रूपं विवेक्तुं न तथा ऽमुको रसो गन्धो वा तेजसोऽपामग्रेऽस्तीति ज्ञातुं शक्यमित्यनुदाहरणं तयोरित्यर्थः । ननु त्रिवृत्करणयोस्त्रिवृत्त्वपि रूपवद्गन्धरसौ सम्भावितौ तत्कथं तयोस्तयाणामसम्भवेतिस्तत्राह । न हीति । सम्भावितौ तौ त्रिषु विवेक्तुमशक्यावित्यनुदाहरणीयावित्यर्थः । तर्हि सर्वेषु भूतेषु सम्भावितयोः स्पर्शशब्दयोर्नुदाहरणं किं न स्यादित्याशङ्क्याह । स्पर्शशब्दयोरिति ॥ यथा लोहितादिरूपत्रयं त्रयाणां विभागेन दर्शयितुं शक्यं न तथा शब्दत्रयं स्पर्शत्रयं च त्रयाणां विभागेन दर्शयितुं शक्यं न खल्वेकत्रोष्णशीतानुष्णशीतत्रयं दृश्यते नापि खरमधुरमध्यमशब्दत्रयमेकत्रोपलब्धमित्यर्थः ॥

सर्वस्य त्रिवृत्कृतत्वे फलितमाह । यदीति ॥ यथाऽग्न्यादि त्रिवृत्कृतं तथासर्वमेव जगद्यदि त्रिवृत्कृतमित्यङ्गीकृतं तदाग्नेरग्नित्ववज्जगतो जगत्त्वमपगतं चीणि रूपाणीत्येव सत्यमिति योजना ॥ तथापि कथं सन्मात्रपरिशेषः स्यादित्याशङ्क्याह । तथेति ॥ रूपत्रयव्यतिरेकेण जगतोऽभाववत्कृष्णस्यापि रूपस्य दधिवीशब्दितस्य शुक्लरूपमात्रजनकार्यत्वात्तदवतिरेकेणासत्त्वं

भा० प्रमृतिष्वनन्तर्भूतत्वादविशिष्येते । एवं गन्धरसशब्दस्पर्शा-
श्चावशिष्टा इति । कथं सतो विज्ञानेन सर्वमन्यदविज्ञातं
भवेत्तद्विज्ञाने वा प्रकारान्तरं वाच्यं । नैष दोषो रूप-
वद्द्रव्ये सर्वस्य दर्शनात् ।

कथं तेजसि तावद्रूपवति शब्दस्पर्शयोरप्युपलम्भादाय-
न्तरिचयोस्तत्र स्पर्शशब्दगुणवतोः सङ्गावोऽनुमीयते । तथा
बन्धयो रूपवतो रसगन्धान्तर्भाव इति । रूपवतां चयाणां
तेजोऽबन्धानां त्रिवृत्करणप्रदर्शनेन सर्वं तदन्तर्भूतं सद्दि-
कारत्वात्क्षीण्येव रूपाणि विज्ञातं मन्यते श्रुतिः । न हि
मत्तं रूपवत् द्रव्यं प्रत्याख्याय वाय्वाकाशयोस्तद्गुणयो-

भा० पृथिवीवदपामपि शुक्लरूपमात्राणां लोहितरूपमात्रतेजोविका-
रत्वात्तद्द्रव्यतिरेकेणाभावस्तस्यापि सत्कार्यत्वात्ततो भेदेनासत्त्वं
सन्मात्रमेव परिशिष्टमित्येतत्त्रिवृत्करणप्रकरणे विवक्षितमि-
त्यर्थः । त्रिवृत्करणपक्षे नैकविज्ञानेन सर्वविज्ञानं सिद्धति ॥ परि-
शिष्टविज्ञेयसङ्गावादिति शङ्कते । नन्विति ॥ इतिपदं कथमि-
त्यादिना सम्बध्यते । गन्धादयश्च शब्दान्ता गुणा गुणिव्यनन्तभूताः
सन्तीति न सद्द्विज्ञानेन तद्विज्ञानोपपत्तिरित्याह । गन्धेति ॥
तद्विज्ञानं सद्द्विज्ञानेन वाय्वादिविज्ञानं तत्र प्रकारान्तरं
तत्कार्यत्वादतिरिक्तमिति यावत् ॥ आकाशादेस्त्रिव्येवान्तर्भाव-
सम्भवान्न परिशिष्टविज्ञेयमस्तीति परिहरति । नैष दोष इति ॥
कथं तेजोऽबन्धेषु सर्वस्याकाशादेर्दर्शनमित्याह । कथमिति ॥

तत्र शब्दस्पर्शयोरकाशवाय्वोश्च भूतत्रये प्रत्यक्षानुमानाभ्या-
मुपलब्धिं दर्शयति । तेजसीति ॥ तेजोऽयद्वयमबन्धयोरुपलक्ष्यं
तत्रापि स्पर्शाद्युपलब्धेरविशेषाद्यत्तु गन्धादि ज्ञेयान्तरमिति
तत्राह । तथेति ॥ भूतत्रये स्पर्शाद्यन्तर्भाववदिति यावत् ॥
त्रिव्येवान्तर्भावे फलितमाह । रूपवतामिति ॥ भूतत्रये रूपव-
द्वाकाशादेरन्तर्भावं व्यतिरेकद्वारा समर्थयते । न हीति ॥ अन्त-

३० एतद्वस्म वै तद्विद्वांस आहुः पूर्वं महाशाला
महाश्रोत्रिया न नोऽद्य कश्चनाश्रुतममतमविज्ञात-

भा० गर्न्धरसयोर्वा ग्रहणमस्ति । अथवा रूपवतामपि त्रिवृत्क-
रणं प्रदर्शनार्थमेव मन्यते श्रुतिः । यथा तु त्रिवृत्कते
त्रीण्येव रूपाणीत्येव सत्यं तथा पञ्चीकरणेऽपि समानो
न्याय इत्यतः सर्वस्य सदिकारत्वात्सतो विज्ञानेन सर्वमिदं
विज्ञातं स्यात्सदेकमेवाद्वितीयं सत्यमिति सिद्धमेव भवति ॥

तदेकस्मिन् सति ज्ञाते सर्वमिदं ज्ञातं भवतीति सूक्तं ।
एतद्विद्वांसो विदितवन्तः पूर्वैऽतिक्रान्ता महाशाला महा-
श्रोत्रिया आहुः स्म वै किल । किमुक्तवन्त इत्याह । न
नोऽस्माकं कुलेऽद्येदानीं यथोक्तविज्ञानवतां कश्चन कश्चि-
दप्यश्रुतममतमविज्ञातमुदाहरिष्यति नोदाहरिष्यति सर्वं

आ० भावोक्तिप्रयासं परिहर्तुं पक्षान्तरमाह । अथवेति ॥ प्रदर्शनायं
पञ्चीकरणस्येति शेषः ॥ कथं पञ्चीकरणे सन्मात्रपरिशेषः सिद्ध-
तीत्याशङ्काह । यथेति ॥ यदा पञ्चापि भूतानि प्रत्येकं द्वेधा
विभज्य पुनरेकैकं भागं चतुर्धा कृत्वा स्वभागातिरिक्तेषु पूर्वेषु
भागेष्वेकैकशो निक्षिप्यन्ते तदा पञ्चीकरणं श्रुत्युपलक्षितं लभ्यते
तत्रापि पञ्चानां भागानां पृथक्करणे पञ्चैव तन्मात्राण्यवशिष्यन्ते
तान्यपि पृथिव्यादीन्यबादिकार्यत्वात्तत्कारण्यतिरेकेण न सिद्ध-
न्तीति त्रिवृत्करणवत्पञ्चीकरणेऽपि न्यायसाम्यात्सर्वस्य सदिका-
रत्वात्तद्व्यतिरेकेणाभावात्तेन विज्ञातेन तदपि विज्ञातमेव
स्यात्सन्मात्रं तु परमार्थसत्यं परिशिष्टं भवतीत्यर्थः ॥

उक्तन्यायेनैकविज्ञानेन सर्वविज्ञानश्रुतिरविरुद्धेत्युपसं-
हरति । तदेकस्मिन्निति । त्रिवृत्करणपक्षेऽप्येकविज्ञानेन सर्ववि-
ज्ञानश्रुतिरविरुद्धेत्युपपाद्य त्रिवृत्करणमुदाहरणान्तरेण दर्शयितु-

उ० मुदाहरिष्यतीति हेभ्यो विदाञ्चक्रुः ॥ ५ ॥ यदु-
रोहितमिवाभूदिति तेजसस्तद्रूपमिति तद्वि-
दाञ्चक्रुः यदु शुक्लमिवाभूदित्यपां रूपमिति
तद्विदाञ्चक्रुर्यदु कृष्णमिवाभूदित्यन्नस्य रूपमिति

भा० विज्ञातमेवास्मत्कुलीनानां सद्भिज्ञानत्वादित्यभिप्रायः । ते
पुनः कथं सर्वं विज्ञातवन्त इत्याह । एभ्यस्त्रिभ्यो रोहि-
तादिरूपेभ्यस्त्रिवृत्कृतेभ्यो विज्ञातेभ्यः सर्वमप्यन्यच्छिष्ट-
मेवमेवेति विदाञ्चक्रुर्विज्ञातवन्तो यस्मात्तस्मात्सर्वज्ञा
एव सद्भिज्ञानान्त आह्वरित्यर्थः । अथवैभ्यो विदाञ्चक्रु-
रित्यग्न्यादिभ्यो दृष्टान्तेभ्यो विज्ञातेभ्यः सर्वमन्यद्विदा-
ञ्चक्रुरित्येतत्कथं यदन्यद्रूपेण सन्दिह्यमाने कपोतादिरूपे
रोहितमेव यद्गृह्यमाणमभूत्तेषां पूर्वेषां ब्रह्मविदां तत्ते-
जसो रूपमिति विदाञ्चक्रुः ॥

तथा यच्छुक्लमिवाभूद्गृह्यमाणं तदपां यत्कृष्णमिव
गृह्यमाणं तदन्नस्येति विदाञ्चक्रुरेवमेवात्यन्तदुर्लक्ष्यं यत्
उ अप्यविज्ञातमिव विशेषतो गृह्यमाणमभूत्तदप्येतासा-

आ० मारभते । एतदिति ॥ त्रिवृत्करणमिति यावत् । ते पुनरिति
त्रिवृत्करणविज्ञानवन्तो निर्दिश्यन्ते ॥ वेदनप्रकारमेवाकाङ्क्षापूर्वकं
प्रकटयति । कथमित्यादिना ॥ अन्यदग्न्यादिभ्यः सकाशादिति
शेषः । यदनेकरूपत्वात्कपोतादिरूपेण सन्दिह्यमानमेतद्दृश्यते
तस्मिन्कपोतादिस्वरूपे यत्किञ्चिद्रोहितमिव रूपं गृह्यमाणं
पूर्वेषामासीत्तेजसो रूपमिति ते विदितवन्त इति योजना ॥

अत्यन्तदुर्लक्ष्यं नामरूपाभ्यां दुर्ज्ञानं दीपान्तरादागतं पक्षादी-
त्यर्थः । अगृह्यमाणमिति च्छेदः । यथा नु खलु इत्यादिवाक्यं वृत्तानु-

उ० तद्विदाञ्चक्रुः ॥ ६ ॥ यद्विज्ञातमेवाभूदित्येता-
षामेव देवतानां समास इति तद्विदाञ्चक्रुर्यथा
नु खलु सोम्येमास्तिस्त्रो देवताः पुरुषं प्राप्य
त्रिवृत्त्रिवृदेकैका भवति तन्मे विजानीहीति
॥ ७ ॥ ४ ॥ अन्नमशितं त्रेधा विधीयते
तस्य यः स्थविष्ठो धातुस्तत्पुत्रीषं भवति यो
मध्यमस्तन्मांसं योऽणिष्ठस्तन्मनः ॥ ९ ॥

भा० मेव तिष्ठणां देवतानां समासः समुदाय इति विदा-
ञ्चक्रुः । एवं तावद्वाह्यं वस्त्वग्यादिवद्विज्ञातं तथेदानीं
यथा नु खलु सोम्येमा यथोक्तास्तिस्त्रो देवताः पुरुषं शिरः-
पापाण्यादिलक्षणं कार्यकारणसङ्घातं प्राप्य पुरुषेणोपयु-
ज्यमानास्त्रिवृत्त्रिवृदेकैका भवति तन्मे विजानीहि निग-
दत इत्युक्त्वा आह ॥ ४ ॥ अन्नमशितं भुक्तं त्रेधा
विधीयते जाठरेणाग्निना पच्यमानं त्रिधा विभजते ।
कथं तस्यान्नस्य त्रेधा विधीयमानस्य यः स्थविष्ठः
स्थूलतमो धातुः स्थूलतमं वस्तु विभक्तस्य स्थूलोऽंशस्तत्पु-
त्रीषं भवति । यो मध्यमोऽंशो धातुरन्नस्य तद्रसादिक्रमेण

आ० वादपूर्वकमवतारयति । एवं तावदिति ॥ यथा खल्वेकैका देवता
पुरुषं प्राप्य त्रिवृत्त्रिवृद्भवति तथेदानीं तदाध्यात्मिकं त्रिवृत्कार-
णमेवेति जानीहीति सम्बन्धः । अध्यात्मं त्रिवृत्कारणमिति शेषः ॥४॥
कथं त्रेधा विभज्यमानत्वं कथं वा तस्य विनियोग इति
प्रश्नपूर्वकं विवृणोति । कथमित्यादिना ॥ रसादीत्यादिशब्देन
वधिरादि गृह्यते । तस्य कर्मफलस्य नाडीचरो भोक्तेति हिता-

उ० आपः पीतास्त्रेधा विधीयन्ते तासां यः स्थविष्ठो
धातुस्तन्मूत्रं भवति यो मध्यमस्तत्सोहितं यो-

भा० परिणम्य मांसं भवति योऽणिष्ठोऽणुतमो धातुः स ऊर्ध्वं
हृदयं प्राप्य सूक्ष्मासु हिताख्यासु नाडीष्वनुप्रविश्य वागा-
दिकरणसङ्घातस्य स्थितिमुत्पादयन्मनोभवति । मनो-
रूपेण त्वपरिणमन्नमस उपचयं करोति । ततश्चान्नोप-
चितत्वान्नमसो भौतिकत्वमेव न वैशेषिकतन्त्रोक्तं लक्षणं
नित्यं निरवयवञ्चेति गृह्यते । यदपि मनोऽस्य दैवञ्चक्षुरिति
वक्ष्यति तदपि न नित्यत्वापेक्षया किं तर्हि सूक्ष्माव्यवहित-
विप्रकृष्टादिसर्वेन्द्रियविषयव्यापकत्वापेक्षया । यच्चान्येन्द्रिय-
विषयापेक्षया नित्यत्वं तदप्यापेक्षिकमेवेति वक्ष्यामः ।
यदेकमेवाद्वितीयमिति श्रुतेः । तथापः पीतास्त्रेधा-
विधीयन्ते तासां यः स्थविष्ठो धातुस्तन्मूत्रं भवति । यो
मध्यमस्तत्सोहितं भवति । योऽणिष्ठः स प्राणो भवति ।

आ० ख्या नाद्यस्तास्थिति यावत् ॥ कथमन्नोपयोगात्प्रागेव मनसः सिद्ध-
त्वात्तन्मनो भवतीत्युच्यते तत्राह । मनोरूपेणेति ॥ मनसोऽ-
न्नोपचितत्ववचनाद्वैशेषिकपरिभाषापि दूषिता वेदितव्येत्याह ।
ततश्चेति ॥ मनसो दैवत्वविशेषणान्नित्यत्वसिद्धिरित्याशङ्क्याह ।
यदपीति ॥ केनाभिप्रायेण तर्हि विशेषणमित्याशङ्क्याह । किं
तर्हीति ॥ तर्हि चक्षुरादिभ्यो वैलक्षण्यादस्ति तदपेक्षया नित्य-
त्वमित्याशङ्क्याह । यचेति ॥ यद्वा चक्षुरादिष्वसत्स्वपि मनसः सत्त्वा-
पलम्भात्तदपेक्षया तस्य नित्यत्वमेष्टव्यमित्याशङ्क्याह । यचेति ॥

आत्मवन्मनसो किं न स्यादित्याशङ्क्याह । सदिति ॥ भुक्तस्या-
न्नस्य त्रिविध्यमुक्त्वा पीतानामपामपि त्रैविध्यमाह । तथेति ॥

उ० ऽणिष्ठः स प्राणः ॥ २ ॥ तेजोऽशितं त्रेधा विधीयते
तस्य यः स्थविष्ठो धातुस्तदस्थि भवति यो
मध्यमः स मज्जा योऽणिष्ठः सा वाक् ॥ ३ ॥

भा० वक्ष्यति ह्यापोमयः प्राणो न पिबतो विच्छेत्स्यत इति ।
तथा तेजोऽशितं तैलघृतादि भक्षितं त्रेधा विधीयते तस्य
यः स्थविष्ठो धातुस्तत् अस्थि भवति । यो मध्यमः स मज्जा
ऽस्थ्यन्तर्गतस्नेहः । योऽणिष्ठः सा वाक् । तैलघृतादिभक्ष-
णाद्धि वाग्विषदाभाषणे समर्था भवतीति प्रसिद्धं लोके ।
यत एवमन्नमयं हि सोम्य मन आपोमयः प्राणस्तेजोमयी
वाक् । ननु केवलान्नभक्षिण आखुप्रभृतयो वाग्मिनः प्राण-
वन्तश्च । तथाऽन्नान्नभक्ष्याः सामुद्रा मीनमकरप्रभृतयो
मनस्विनो वाग्मिनस्तथा स्नेहपानानामपि प्राणवत्त्वं मन-
स्वित्वं चानुमेयं यदि सन्ति तत्र कथमन्नमयं हि सोम्य
मन इत्याद्युच्यते ॥

नैष दोषः । सर्वस्य त्रिवृत्करणत्वात्सर्वत्र सर्वोपपत्तेः ।
न ह्यत्रिवृत्तमन्नमयमश्नाति कश्चिदापो वा अत्रिवृत्तताः

आ० कथं तेजसोऽग्न्यादेरशनमित्याशङ्क्य विशिनष्टि । तैलेति ॥
मज्जाशब्दार्थमाह । अस्थीति ॥ योऽणिष्ठः सा वागित्युक्तं व्याक-
रोति । तैलघृतादीति ॥ भुक्तस्यान्नस्य पीतानामप्ययामशितस्य
तैलादेश्च योऽणिष्ठा धातवस्ते मनोवाक्प्राणा इत्येवं यतः सिद्धम-
तस्तेषामन्नादिमयत्वं युक्तमित्याह । यत इति ॥ तेषामन्नादिम-
यत्वं व्यतिरेकसिद्धिमाश्रित्याक्षिपति । नन्विति ॥

आखुप्रमुखानां स्फुटोदपानाद्यनुपलभ्येपि यत्तेषां भक्ष्यं तत्रै-
वोदकाद्यन्तर्भावसम्भवात्प्राणादेरन्मयत्वाद्युपपन्नमित्युत्तरमाह ।

उ० अनुमयं हि सोम्य मन आपोमयः प्राणस्तेजो-
मयी वागिति भूय एव मा भगवान् विज्ञा-
पयत्विति तथा सोम्येति होवाच ॥ ४ ॥ ५ ॥

भा० पीयन्ते तेजो वा अत्रितृत्वातमश्नाति कश्चिदित्यन्नादा-
नामाखुप्रभृतीनां वाग्नित्वं प्राणवत्त्वञ्चेत्याद्यविरुद्धं । इत्येवं
प्रत्यायितः श्वेतकेतुराह भूय एव पुनरेव मा मा भग-
वान्ननुमयं हि सोम्य मन इत्यादि विज्ञापयतु दृष्टान्ते-
नावगमयतु नाद्यापि ममास्मिन्नर्थे सम्यङ्निश्चयो जातः ।
यस्मात्तेजोऽवन्नमयत्वेनाविशिष्टे देहे एकस्मिन्नुपयुज्यमाना-
न्यवन्नस्तेहभक्ष्याणि जातान्यणिष्टधातुरूपेण मनःप्राण-
वाचमुपचिन्वन्ति स्वजात्यनतिक्रमेणेति दुर्विज्ञेयमित्यभि-
प्रायोऽतो भूय एवेत्याद्याह । तमेवमुक्तवन्तं तथास्तु

आ० नघ दोष इति ॥ सर्वस्यान्नादेस्त्रितृत्वरणस्याक्तत्वात्तस्य सर्वस्यैव
भक्ष्यस्य भूतत्रयात्मत्वसम्भवादेकैकं भक्षयतोऽपि सर्वभक्षकत्वे-
पपत्तेर्मनश्चादेरन्नादिमयत्वमविरुद्धमित्यर्थः । उक्तमेव व्यक्ती-
करोति । न ह्येत्यादिना ॥ उक्तरीत्या मनश्चादेरन्नादिमयत्व-
प्रत्यायनद्वारा प्रनाद्या सन्मात्रपरिशेषे प्रत्यायिते सति श्वेतकेतु-
श्चोदयतीत्याह । इत्येवमिति ॥ सर्वेषां सन्निधानाविशेषेऽन्नस्य
सूक्ष्मांशो मन एवोपचिनोति । न प्राणमिति ॥ निश्चयासिद्धि-
रित्याह । नाद्यापीति ॥ पार्थिवमेवोपचिनोतीति विशेषमा-
शङ्क्याह । यस्मादिति ॥ एकस्मिन्नुदरे प्रविष्टानामन्नादीनां
मिश्रीभूतत्वान्मनसश्च सर्वभूतगुणव्यञ्जकत्वेन सर्वभूतारब्ध-
त्वात्पार्थिवत्वासिद्धिर्नोक्तो विशेषः सम्भवतीत्यर्थः । यस्मादेव-
मभिप्रायः श्वेतकेतोरत इति योजना ॥ मनश्चादेरन्नादिमयत्व-
मुपपादयितुमुत्ररयन्मवतारयति । तमेवमिति ॥ यत्त्वं मन-

उ० दध्नः सोम्य मथ्यमानस्य योऽणिमा स ऊर्ध्वः
समुदीषति तत्सर्पिर्भवति ॥ १ ॥ एवमेव खलु
सोम्यान्स्याश्वमानस्य योऽणिमा स ऊर्ध्वः समु-
दीषति तन्मनो भवति ॥ २ ॥ अपाङ् सोम्य
पीयमानानां योऽणिमा स ऊर्ध्वः समुदीषति स

भा० सोम्येति होवाच पिता ष्टणु एव यत्र दृष्टान्तं यथैतदु-
पपद्यते यत्पृच्छसि ॥ ५ ॥

दध्नः सोम्य मथ्यमानस्य योऽणिमाणुभागः स ऊर्ध्वः
समुदीषति सम्भूयोर्ध्वं नवनोतभावेन गच्छति तत्सर्पिर्भ-
वति । यथाऽयं दृष्टान्त एवमेव खलु सोम्यान्सौदनादे-
रस्य भुज्यमानसौदर्येणाग्निना वायुसहितेन खजेनैव
मथ्यमानस्य योऽणिमा स ऊर्ध्वः समुदीषति तन्मनो भवति ।
मनोऽवयवैः सह सम्भूय मन उपचिनोति इत्येतत् । तथापां
सोम्य पीयमानानां योऽणिमा स ऊर्ध्वः समुदीषति स
प्राणो भवत्येवमेव खलु सोम्य तोजसोऽप्समानस्य योऽ-
णिमा स ऊर्ध्वः समुदीषति सा वाग्भवत्यन्नमयं हि
सोम्य मन आपोमयः प्राणस्तेजोमयी वागिति युक्तमित्य-

आ० आदेरन्नादिमयत्वं कथमिति पृच्छसि तदिदं यथोपपाद्य तथा ते
तन्नादादिमयत्वे तस्य दृष्टान्तमुच्यमानं ष्टण्विति योजना ॥ ५ ॥

मिश्रीभावेऽपि सूक्ष्मभागस्य पृथगेव कार्यकारणत्वे दृष्टान्त-
माह । दध्न इति ॥ दृष्टान्तमनूय दार्ष्टान्तिकमाह ।
यथेति ॥ खजो मन्त्रास्तेन मथ्यमानस्य दध्नो यथाणिमा तथा

उ० प्राणो भवति ॥ ३ ॥ तेजसः सोम्याश्रयमा-
नस्य योऽणिमा स उर्द्धः समुदीषति सा वाग्भ-
वति ॥ ४ ॥ अनुमयं हि सोम्य मन आपो-
मयः प्राणस्तेजोमयी वागिति भूय एव मा
भगवान्विज्ञापयत्विति तथा सोम्येति होवाच
॥ ५ ॥ ६ ॥

षोडशकलः सोम्य पुरुषः पञ्चदशाहानि
माशीः काममपः पिबापोमयः प्राणो न पिबतो

भा० भिप्रायोऽतोऽप्तेजसोरस्तु एतत्सर्वमेवं । मनस्स्वनमय-
मित्यत्र नैकान्तेन मम निश्चयो जातो भूय एव मा भग-
वान्मनसोऽन्नमयत्वं दृष्टान्तेन विज्ञापयत्विति । तथा
सोम्येति होवाच पिता ॥ ६ ॥

अन्नस्य भुक्तस्य योऽणिष्ठो धातुः स मनसि शक्तिम-
धात्वाऽन्नोपचिता मनसः शक्तिः षोडशधा प्रविभज्य पुरु-
षस्य कलात्वेन निर्दिदीक्षिता । तथा मनस्स्वनोपचितया

आ० यथोक्तस्यान्नस्य योऽणिमेति योज्यं ॥ कथं तन्मनो भवतीत्युच्यते
प्रागपि मनसः सिद्धत्वादित्याशङ्क्याह । मनोऽवयवैरिति ॥
मनश्चादेरन्नादिमयत्वमुपसंहरति । अन्नमयं हीति ॥ अतो
भवदभिप्रायादिति यावत् ॥ एतत्सर्वमिति प्राणस्यान्नमयत्वं
वाचस्तेजोमयत्वञ्चोच्यते । हृदयप्रदेशे प्राणादिसन्निधानाविशेषे
कथं मनस एवान्नरसेनोपचय इत्येतन्नाद्यापि समाहितमि-
त्याह । मनस्त्विति ॥ मनसो विशेषतोऽन्नमयत्वमुपपादयितुमु-
त्तमममुत्थापयति । तथेति ६ ॥

अन्वयव्यतिरेकाभ्यां मनसोऽन्नरसोपचितत्वं दर्शयितुमन्नर-

उ० विच्छेत्स्यत इति ॥ १ ॥ सह पञ्चदशाहानि नाशाथ
हैनमुपससाद किं ब्रवीमि भो इत्यृचः सोम्य यजु-

भा० शक्त्या षोडशधा प्रविभक्त्या संयुक्तस्तद्वान् कार्यकार-
णसङ्घातलक्षणो जीवविशिष्टः षोडशकल उच्यते । यस्यां
सत्यां द्रष्टा श्रोता मन्ता बोद्धा कर्त्ता विज्ञाता सर्वक्रि-
यासमर्थः पुरुषो भवति हीयमानायां च तस्यां सामर्थ्य-
हानिः । वक्ष्यति चान्नस्यापि द्रष्टेत्यादि । सर्वस्य कार्य-
कारणसङ्घातस्य सामर्थ्यं मनःकृतमेव । मानसेन हि
बलेन सम्पन्ना बलिनो दृश्यन्ते लोके । ध्यानाद्वाराच्च
केचिदन्नस्य सर्वात्मकत्वात् । अतोऽन्नकृतं मानसं वीर्यं ।
षोडशकला यस्य पुरुषस्य सोऽयं षोडशकलः पुरुष एत-
च्चेत्यचीकर्त्तुमिच्छसि पञ्चदशसङ्ख्याकान्यहानि माशीर-
शनं माकाशीः काममिच्छातोऽपः पिब यस्मान्न पिबतोऽ-
पस्ते प्राणो विच्छेदमापत्यते तस्मादापोनयोऽविकारः
प्राण इत्यवोचाम । न हि कार्यं स्वकारणोपपृग्भसन्तरेणा-
विभ्रंशमानं स्थातुमुत्सहते स ह एवं श्रुत्वा मनसोऽन्नमयत्वं
प्रत्यचीकर्त्तुमिच्छन्पञ्चदशाहानि नाशाशनं न कृतवान् ।

आ० सजनितां शक्तिं कलात्वेन कल्पयति । अन्नस्येत्यादिना ॥ षोडश-
दिनावच्छेदेन षोडशधा कल्पनं द्रष्टव्यं तथापि पुरुषस्य कथं
षोडशकलवत्त्वमत आह । तथेति ॥ तामेव प्रकृतामन्नरसकृतां
शक्तिं विशिनष्टि । यस्यामिति ॥ तथा संयुक्तपुरुषः षोडशकल
इति पूर्वोक्तं सम्बन्धः । अन्नरसजनितं मानसशक्तिप्रयुक्तं सङ्घातस्य
सामर्थ्यमित्यत्र बाष्पशेषं प्रमाणयति । वक्ष्यति चेति ॥ आपो-

उ० ॐषि सामानीति स होवाच न वै मा प्रतिभान्ति
भो इति ॥ २ ॥

तॐ होवाच यथा सोम्य महतोऽभ्याहितस्यै-
कोऽङ्गारः खद्योतमात्रः परिशिष्टः स्यात्तेन ततो
ऽपि न बहु दहेदेवॐ सोम्य ते षोडशानां कला-
नामेका कलातिशिष्टा स्यात्तयैतर्हि वेदान्नानु-

भा० अथ षोडशेऽहनि द्वैनं पितरमुपसमादोपगतवानुपगम्य
चोवाच किं ब्रवीमि भो इति इतर आह च्छचः सोम्य यजूंषि
सामान्यधीष्वेत्येवमुक्तः पित्राह । न वै मा मामृगादीनि
प्रतिभान्ति मम मनसि न दृश्यन्त इत्यर्थो हे भो भग-
वन्नित्येवमुक्तवन्तं पिताह शृणु ॥ तत्र कारणं येन ते
तान्यृगादीनि न प्रतिभान्तीति तं होवाच यथा लोके
हे सोम्य महतो महत्परिमाणस्याभ्याहितस्योपचितस्ये-
न्धनैरग्नेरेकोऽङ्गारः खद्योतमात्रः खद्योतपरिमाणः
शान्तस्य परिशिष्टोऽवशिष्टः स्याद्भवेत्तेनाङ्गारेण ततोऽपि
तत्परिमाणादीषदपि न बहू दहेदेवमेव खलु सोम्य ते
तवान्नोपचितानां षोडशानामेका कलावयवोऽतिशिष्टाऽ-

धा० ऽलाभोऽस्यास्तीत्यपि यावदन्नं प्राप्यातो भवति तावदेवास्य
द्रष्टेत्यादिव्यवहारः सम्भवतीत्यर्थः ॥ उक्तेऽर्थे लोकानुभवमनु-
कूलयति । सर्व्वस्येति ॥ तदेव स्पष्टयति । मानसेति ॥ किञ्च
केचिन्मानसेनैव बलेन ध्यानाद्वारा दृश्यन्ते तच्च ध्यानमन्नपर-
म्परापरिनिष्पन्नमन्नस्यैव देहादिरूपेण परिणतत्वादित्याह ।
ध्यानेति ॥ एवं पातनिकां कृत्वा षोडशकलशब्दार्थमाह ।

उ० भवस्यशान ॥ ३ ॥ अथ मे विज्ञास्यसीति सहा-
 शाय हैनमुपससाद तं ह यत्किञ्च पप्रच्छ सर्वं
 ह प्रतिपेदे तं होवाच ॥ ४ ॥ यथा सोम्य महतो-
 ऽभ्याहितस्यैकमङ्गारं खद्योतमात्रं परिशिष्टं तं
 तृणैरुपसमाधाय प्राज्वलयेत् । तेन ततोऽपि

भा० वशिष्ठा स्यात्तया त्वं खद्योतमात्राङ्गारतुल्यतयैतर्हीदानीं
 वेदान्नानुभवसि न प्रतिपद्यसे श्रुत्वा च मे मम वाचम-
 याशेषं विज्ञास्यस्यशान भुङ्क्ष्व तावत्स ह तथैवाश भुक्तवान-
 यानन्तरं हैनं पितरं शुश्रूषुरुपससाद तं होपागतं पुत्रं
 यत्किञ्चर्गादिषु पप्रच्छ ग्रन्थरूपमर्थजातं वा पिता स श्वेत-
 केतुः सर्वं हैतत्प्रतिपेदे ऋगाद्यर्थतो ग्रन्थतश्च तं होवाच
 पुनः पिता यथा सोम्य महतोऽभ्याहितस्येत्यादिसमानमे-
 कमङ्गारं शान्तस्याग्नेः खद्योतमात्रं परिशिष्टं तत् तृणैश्चू-
 र्णैश्चोपसमाधाय प्रज्वालयेदद्धयेत् । तेनेद्वेनाङ्गारेण
 ततोऽपि पूर्वपरिमाणद्वज्ज दहेदेवं सोम्य ते षोडशा-
 नामन्नकलानां सामर्थ्यरूपाणामेका कलातिशिष्टाऽभू-

ष्या० अत इति ॥ यतोऽन्नद्वतं मानमं वीर्यं अतस्तदेव षोडशधा
 विभज्य कला यस्येति योजना । एतच्छब्देनान्नद्वतं मानसं
 वीर्यं परामृश्यते विच्छेद्यते विच्छेदमापत्यते यस्मात्तस्मादपः
 पिबेति पूर्वेषां सम्बन्धः ॥ अपां पानपरित्यागे प्राणविच्छेदे
 कारणमाह । यस्मादिति ॥ प्राणस्यामयत्वेऽपि किमित्यपां
 परित्यागे तस्योच्छेकस्तत्राह । नहीति ॥ ऋगाद्यप्रतिभानं
 तच्चेत्युच्यते ईषदपि न दहेत्कुतो बज्ज दहेदिति योजना । व्यावृत्ति-

उ० बहु दहेत् ॥ ५ ॥ एवम् सोम्य ते षोडशानां
कलानामेका कलातिशिष्टाभूत्साऽन्नेनोपसमा-
हिता प्राज्वालीतयैतर्हि वेदाननुभवस्यन्-
मयम् हि सोम्य मन आपोमयः प्राणस्तेजो-
मयी वागिति तद्वास्य विजज्ञाविति विजज्ञा-
विति ॥ ६ ॥ ७ ॥

भा० दतिशिष्टासीत्यञ्चदशाहान्यभूक्तवत् एकैकेनाहैका कला
चन्द्रमस इवापरपक्षे चीणातिशिष्टा कला तवान्नेन
भुक्तेनोपसमाहिता वर्द्धितोपचिता प्राज्वालीत् । दैर्घ्यं
छान्दसं । प्रज्वलिता वर्द्धितेत्यर्थः । प्राज्वलीदिति
पाठान्तरं । तदा तेनोपसमाहिता सुप्रज्वलितवतीत्यर्थः ॥
तथा वर्द्धितयैतर्हीदानीं वेदाननुभवस्युपलभसे । एवं
व्यावृत्त्यनुवृत्तिभ्यामन्नमयत्वं मनसः सिद्धमित्युपसंह-
रत्यन्नमयं हि सौम्य मन इत्यादि । यथैतन्मनसोऽन्नमयत्वं
तव सिद्धं तथापोमयः प्राणस्तेजोमयी वागित्येतदपि
सिद्धमेवेत्यभिप्रायस्तदेतद्भास्य पितुरुक्तं मनआदीना-
मन्नादिमयत्वं विजज्ञौ विज्ञातवान् श्वेतकेतुः । द्विर-
भ्यासस्तिवृत्त्करणप्रकरणपरिसमाप्त्यर्थः ॥ ७ ॥

आ० व्यतिरेकोऽन्नोपयोगाभावे मनसः सामर्थ्याभावः । अनुवृत्ति-
रन्वयोऽन्नोपयोगे मनसः सामर्थ्यमिति भेदः । मनसोऽन्नमय-
त्वमुपपादयितुमुपक्रान्तमापोमयः प्राण इत्यादि कथमिहोच्यते
तत्राह । यथैतदिति ॥ विद्यासमाप्तिमन्तरेण कथं दिव्यचन-
मित्याशङ्काह । द्विरभ्यास इति ॥ ७ ॥

उ० उद्दालको हारुणिः श्वेतकेतुं पुत्रमुवाच स्वप्नान्तं

भा० यस्मिन्मनसि जीवेनात्मनानुप्रविष्टा परा देवतादर्श इव पुरुषः प्रतिबिम्बेन जलादिष्विव सूर्यादयः प्रतिबिम्बैः । तन्मनोऽन्नमयं तेजोऽन्नयाभ्यां वाक्प्राणाभ्यां सङ्गतमधिगतं । यन्मयो यत्स्यश्च जीवो मननदर्शनश्रवणादिव्यवहाराद्य कल्पते तदुपरमे च स्वं देवतारूपमेव प्रतिपद्यते । तदुक्तं श्रुत्यन्तरे । ध्यायतीव लेलायतीव मधीः सप्नो भूत्वेमं लोकमतिक्रामति स वा अयमात्मा ब्रह्म विज्ञानमयो मनोमय इत्यादिस्वप्नेन शरीरमित्यादि प्राणन्नेव प्राणो नाम भवतीत्यादि । तस्यास्य मनस्यस्य मनश्चाख्यां गतस्य मनोपशमद्वारेणेन्द्रियविषयेभ्यो निवृत्तस्य यस्यां देवतायां स्वात्मभूतायां यदवस्थानं तत्पुत्रायाचिख्यासुरुद्दालको ह किलारुणिः श्वेतकेतुं पुत्रमुवाचोक्तवान् । स्वप्नान्तं स्वप्नमध्यं स्वप्न इति दर्शनवृत्तेः स्वप्नस्याख्यातस्य मध्यं स्वप्नान्तं सुषुप्तमित्येतत् । अथवा स्वप्नान्तं स्वप्नसतत्त्वमित्यर्थः ॥

आ० त्रिवृत्कारणनिर्णयविषयमवान्तरप्रकरणं परिसमाप्य महाप्रकरणं सद्दिषयमेवानुवर्त्तयन्मनसो लये सुषुप्तौ जीवस्य सत्सम्पत्तिं वक्तुं मनोपाधिकत्वमुक्तमनुवदति । यस्मिन्निति ॥ उपाधेः स्वरूपमुक्तं सञ्चारयति । तन्मन इति उपाध्युपहिते कार्यकरत्वं दर्शयति । यन्मय इति । मनसो भावे जाग्रत्स्वप्नव्यवहारसिद्धिरित्युक्ता तदभावे सुषुप्तिमवतारयति । तदुपरमे चेति ॥ आत्मनि मनोवशादेव दर्शनादिव्यवहारो न स्वारस्येनेत्यत्र बृहदारण्यकश्रुतिं प्रमाणयति । तदुक्तमिति ॥

उ० मे सोम्य विजानीहीति यत्रैतत्पुरुषः स्वपिति

भा० तत्रापि अर्थात्सुषुप्तमेव भवति । स्वमपीतो भवतीति वचनात् । न ह्यन्यत्र सुषुप्तात्स्वमपीति जीवस्येच्छन्ति ब्रह्मविदः । तत्र ह्यादर्शापनयने पुरुषप्रतिबिम्ब आदर्शगते यथा स्वमेव पुरुषमपीतो भवत्येवं मनश्चाद्युपरमे चैतन्यप्रतिबिम्बरूपेण जीवेनात्मना मनसि प्रविष्टा नामरूपव्याकरणाय परा देवता सा स्वमेवात्मानं प्रतिपद्यते जीवरूपतां मन आख्यां हित्वा । अतः सुषुप्त एव स्वप्नान्तशब्दवाच्य इत्यवगम्यते । यत्र तु सुप्तः स्वप्नान् पश्यति तत्स्वाप्नं दर्शनं सुखदुःखसंयुक्तमिति पुण्यापुण्यकार्यं । पुण्यापुण्योर्हि सुखदुःखारम्भकत्वं प्रसिद्धं । पुण्यापुण्योश्चाविद्याकामोपष्टम्भेनैव सुखदुःखतद्दर्शनकार्यारम्भकत्वमुपपद्यते

आ० द्वितीये वाक्ये सधीरित्येतदुपयुज्यत । तृतीयेतु विज्ञानमयो मनोमय इति च पदद्वयमुपजीव्यते ॥ एवं भूमिकां कृत्वा समन्तरवाक्यमादत्ते । तस्येति ॥ तत्पुत्रायेत्यत्र तस्यां देवतायां तदवस्थानमिति तच्छब्दार्थः ॥ तत्रेति द्वितीयपक्षोक्तिः । अर्थादिति स्वप्नस्य हि कार्यस्य सतत्त्वं कारणं तच्च सुषुप्तमेव सुषुप्ताख्यं ततोऽज्ञानं बीजं स्वप्नप्रबोधयोरित्युभयापगमनात् । द्वितीयव्याख्याने सुषुप्तमेवार्थवशात्फलनतीत्यर्थः । इतश्च स्वप्नान्तशब्देन साक्षादर्थाद्वा सुषुप्तमेवोक्तमित्याह । स्वमिति ॥ नन्ववस्थान्तरेऽपि स्वमपीतो भवतीतिवचनमविरुद्धमिति चेन्नेत्याह । नहीति ॥ तत्रापि कथं स्वापः स्यादित्याशङ्क्याह । तत्रेति ॥ स्वपितिनामनिर्वचनसामर्थ्यसिद्धमर्थं निगमयति । अत इति ॥ ननु स्वप्नान्तशब्दो बुद्धान्तशब्दवद्यदा स्वप्नमेवान्वाच्ये । तदापि स्वमपीतो भवतीत्यविरुद्धं सर्वदा जीवस्य

उ० नाम सता सोम्य तदा सम्पन्नो भवति स्वमपीतो

भा० नान्यथेत्यविद्याकामकर्म्मभिः संसारहेतुभिः संयुक्त एव स्वप्न इति न स्वमपीतो भवति ॥ अनन्वागतं पुण्येनानन्वागतं पापेन तीर्णं हि तदा सर्वाञ्छोकान् हृदयस्य भवति तद्वाऽस्यैतदतिच्छन्दा एष परम आनन्द इत्यादिश्रुतिभ्यः सुषुप्त एव स्वं देवतारूपं जीवत्वविनिर्मुक्तं दर्शयिष्यामीत्याह । स्वप्नान्तं मे मम निगदतो हे सोम्य विजानीहि विस्पष्टमवधारयेत्यर्थः । कदा स्वप्नान्तो भवतीत्युच्यते । यत्र तस्मिन्काले एतन्नाम भवति पुरुषस्य स्वस्थतः प्रसिद्धं हि लोके स्वपितीति गौणञ्चेदं नामेत्याह । यदा स्वपितीत्युच्यते पुरुषस्तदा तस्मिन्काले सता सच्छब्दवाच्यया प्रकृतया देवतया सम्पन्नो भवति सङ्गत एकोभूतो भवति मनसि प्रविष्टं मन आदिसंसर्गकृतं जीवरूपं परित्यज्य स्वं सद्रूपं यत्परमार्थसत्य-

९

षा० सद्रूपब्रह्मप्राप्तेस्तुल्यत्वादत आह । यत्र त्विति ॥ स्वप्नदर्शनस्य पुण्यापुण्यकार्यत्वं प्रकटयति । पुण्यापुण्ययोर्हीति ॥ न केवलं पुण्यापुण्याभ्यामेव स्वप्ने संयुज्यते किन्त्वविद्यादिभिश्चेति न तत्र स्वाप्ययः सम्भवतीत्याह । पुण्यापुण्ययोश्चेति ॥ तर्हि स्वप्नवन्न सुषुप्तेऽपि स्वाप्ययः स्यात्तत्रापि कामकर्मादिसम्बन्धसम्भवादि-त्याशङ्क्याह । अनन्वागतमिति ॥ सति जीवरूपे कथं देवताभावः सम्भवतीत्याशङ्क्याह । मनसीति ॥ तस्मादित्यस्यातः-शब्दो व्याख्यातस्तेन परामृष्टं हेतुमेव स्पष्टयति । स्वमात्मानमिति ॥ स्वपितिनामनिर्वचनफलं दर्शयति । गुणेति ॥ सुषुप्ते

उ० भवति तस्मादेनं स्वपितीत्याचक्षते स्वपिती-
पीतो भवति ॥ १ ॥

भा० मपीतोऽपि गतो भवति अतस्तस्मात्स्वपितीत्येनमाचक्षते
लौकिकाः । स्वमात्मानं हि यस्मादपीतो भवति । गुणा-
नामप्रसिद्धतोऽपि स्वात्मप्राप्तिर्गम्यत इत्यभिप्रायः । कथं
पुनर्लौकिकानां प्रसिद्धा स्वात्मसम्पत्तिः ॥ जाग्रच्छ्रम-
निमित्तोद्भवत्वात्स्वापस्वेत्याहुः । जागरिते हि पुण्या-
पुण्यनिमित्तसुखदुःखाद्यनेकायासानुभवाच्छ्रान्तो भवति
ततश्चायस्त्वानां करणानामनेकव्यापारनिमित्तग्लानानां
स्वव्यापारेभ्य उपरमो भवति । श्रुतेश्च आम्यत्वेन वाक्
आम्यति चक्षुरित्येवमादि । तथा च गृहीता वाक् गृही-
तञ्चक्षुर्गृहीतं श्रोत्रं गृहीतं मन इत्येवमादीनि करणानि
प्राणयस्त्वानि प्राण एकोऽश्रान्तो देहे कुलाये यो जागर्त्ति
तदा जीवः श्रमापनुत्तये स्वं देवतारूपमात्मानं प्रतिप-
द्यते । नान्यत्र स्वरूपावस्थानाच्छ्रमापनोदः स्यादिति

आ० स्वरूपावस्थानस्य मुख्यस्यासम्भवान्मुक्तत्वेनानुत्थानप्रसङ्गात्स्वरू-
पावस्थानप्रसिद्धेर्निमित्तं वक्तव्यमिति पृच्छति । कथं पुनरिति ॥
ज्वरादिरोगयस्तस्य स्वभावस्थितौ प्रसिद्धः श्रमाभावः । सुषुप्तञ्च
श्रमापनोदावस्थानं । तथाच तत्र स्वरूपस्थितिप्रसिद्धिरविच्छे-
त्याह । जाग्रदिति ॥ सङ्गृहीतं समाधानं विवक्ष्यते । जाग-
रिते हीति ॥ करणानामनेकव्यापारनिमित्ता या ग्लानिर्भव-
तीत्यत्र मानमाह । श्रुतेश्चेति ॥ अनुभवसमुच्चयार्थश्चकारः ।
सुषुप्त्यवस्थायां करणानामुपरतौ प्रमाणमाह । तथाचेति ॥ सुषुप्तौ
प्राणस्यापि नागादिवदुपसंहृतत्वमाशङ्क्याह । करणानीति ॥

उ० स यथा शकुनिः सूत्रेण प्रबद्धो दिशं दिशं पतित्वाऽन्यत्रायतनमलब्ध्वा बन्धनमेवोपश्रयत एवमेव खलु सोम्य तन्मनो दिशं दिशं पतित्वाऽ

भा० युक्ता प्रसिद्धिलौकिकानां खं ह्यपीतो भवतीति । दृश्यते हि लोके ज्वरादिरोगग्रस्तानां तद्विनिर्माके स्वात्मस्थानां विश्रमणं तद्वदिहापि स्यादिति युक्तं ॥ तद्यथा श्येनो वा सुपर्णो वा विपरिपत्य आन्त इत्यादि-श्रुतेष्व । तत्रायं दृष्टान्तो यथोक्तोऽर्थे स यथा शकुनिः पक्षी शकुनिघातकस्य हस्तगतेन सूत्रेण प्रबद्धः पाशितो दिशं दिशं बन्धनमोक्षार्थी सन् प्रतिदिशं पतित्वान्यत्र बन्धनादायतनमाश्रयं विश्रमणायालब्ध्वाऽप्राप्य बन्धनमेवोप-श्रयते । एवमेव यथाऽयं दृष्टान्तः खलु हे सोम्य तन्मनस्त-त्प्रकृतं षोडशकलमन्नोपचितं मनोनिर्द्धारितं तत्प्रविष्टस्त-त्स्थस्तदुपलक्षितो जीवस्तन्मन इति निर्दिश्यते । मञ्चाक्रोश-

आ० अन्यथा मृतभ्रान्तिः स्यादिति भावः । जीवस्यापि वह्निर्यापारः स्यादिति चेन्नैवं करुणाभावादित्याह । तदेति ॥ ननु सुषुप्ते अमा-पनोदमात्रं न स्वरूपावस्थानं तत्कुतो लौकिकी प्रसिद्धिरित्या-शङ्क्याह । नान्यत्रेति ॥ उक्तमर्थं लौकिकदृष्टान्तेन स्पष्टयति । दृश्यते हीति ॥

दृष्टद्वारण्यकश्रुत्यालोचनायामपि सुषुप्त्यवस्थायामवस्थाद्वय-जनितश्रमापोहार्थं ब्रह्मणीडप्राप्तिर्गम्यत इत्याह । तद्यथेति ॥ तत्रेति सुषुप्त्यवस्थोच्यते । यथोक्तोऽर्थो हि जीवस्य ब्रह्मण्यवस्थानं तस्मिन्निति यावत् । सशब्दो दृष्टान्तविषयः शकुनिर्विषयो वा अप्राप्येति शब्दः । यथा मञ्चाक्रोशनेन मञ्चस्यो देवदत्तो ज्ञेयते

उ० न्यत्रायतनमलब्ध्वा प्राणमेवोपश्रयते प्राणबन्ध-
नं हि सोम्य मन इति ॥ २ ॥ अशनापिपासे
मे सोम्य विजानीहीति यत्रैतत्पुरुषोऽशिशि-

भा० नवत्स मन आख्योपाधिजीवोऽविद्याकामकर्मापदिष्टो दिशं
दिशं सुखदुःखादिलक्षणां जायत्स्वप्नयोः पतित्वा गत्वानु-
भूयेत्यर्थः । अन्यत्र संदाख्यात्स्वात्मान आयतनं विश्रमणस्या-
नमलब्ध्वा प्राणमेव प्राणेन सर्वकार्यकारणाश्रयेणोपल-
क्षिता प्राण इत्युच्यते संदाख्या परा देवता । प्राणस्य प्राणं
प्राणशरीरो भारूप इत्यादिश्रुतेः । अतस्तां देवतां प्राणं
प्राणाख्यामेवोपश्रयते । प्राणो बन्धनं यस्य मनसस्तत्
प्राणबन्धनं हि यस्मात्सोम्य मनः प्राणोपलक्षितदेवताश्रयं
मन इति तदुपलक्षितो जीव इति ॥ एवं स्वपितिना-
मप्रसिद्धिद्वारेण यज्जीवस्य सत्यं स्वरूपं जगतो मूलं
पुत्रस्य दर्शयित्वाह । अन्नादिकार्यकारणपरं परयापि
जगतो मूलं सद्विदर्शयिषुरशनापिपासे अशितुमिच्छा-
शना सन् यलोपेन । पातुमिच्छा पिपासा ते अशनापि-

आ० तथा तन्मनसि स्थितो जीवो लक्ष्यो भवतीत्याह । मच्चाक्रोश-
नवदिति ॥ न केवलं प्रकरणात्प्राणशब्देन परा देवता लक्ष्यते
ऽन्यत्र प्रयोगदर्शनाच्चेत्याह । प्राणस्येति ॥ प्राणशब्देन परदेवता-
लक्षणायां फलितमाह । अत इति ॥

प्राणमेवोपश्रयति । विज्ञानात्मेति ॥ अत्र हेतुमाह । प्राणबन्धन-
मिति ॥ वृत्तमनूद्यानन्तरवाक्यमुत्थापयति ॥ एवमिति ॥ आह्लाश-
नापिपासे सोम्येत्यादीति शेषः । किमभिप्रायः सन् पिता पुत्रं

उ० षति नामाप एव तदशितं नयन्ते तद्यथा गोना-
योऽशुनायः पुरुषनाय इत्येवं तदप आचक्षते
ऽशनायेति तत्रैतच्छुद्धमुत्पतितं सोम्य विजा-

भा० पाप्मेऽशनापिपासयोः सतत्त्वं विजानीहीत्येतत् । यत्र
यस्मिन् काले एतन्नामपुरुषो भवति । किं तदशिशिष्यशि-
तुमिच्छतीति । तदा तस्य पुरुषस्य किं निमित्तं नाम
भवतीत्याह । यत्तत्पुरुषेणाशितमन्नं कठिनं पीता आपो
नयन्ते द्रवीकृत्य रसादिभावेन विपरिणामयन्ते तदा
भुक्तमन्नं जीर्यते । अथच भवत्यस्य नामाशिशिषतीति
गौणं । जीर्णे क्षन्नेऽशितुमिच्छति सर्वो हि जन्तुः ।
तत्रापामशितनेहत्वादशनाया इति नाम प्रसिद्धमित्येत-
स्मिन्नर्थे । यथा गोनायो गां नयतीति गोनायो गोपाल

आ० प्रत्येवमाहेत्याकाङ्क्षायामाह । अन्नादीति ॥ अन्नादीनि कार्याणि
कारणान्यवादीनि तेषां या परम्परा तथापि जगतो यत्सकृच्छयं
मूलं तद्वर्णयितुमिच्छन् पिता पुत्रं प्रत्यशनेत्यादिकं वाक्यमाहे-
त्यर्थः । अशनेत्यस्य सन्नन्तत्वाभावेऽपि कथं तदर्थो व्याख्यायते
तत्राह । अशनेति ॥ यकारस्य लोपेनास्मिन्प्रयोगे सम्प्रत्ययः
प्रत्युक्तस्तथाच तदर्थोक्तिरविरुद्धेत्यर्थः । तत्राशनापिपासयोः
सतत्त्वं विज्ञापयति ॥ यत्रेति ॥ सामान्येनोक्तं नाम विशेषतो
ज्ञातुं पृच्छति । किन्तदिति ॥ यत्कठिनमन्नं पुरुषेणाशितं
तत्पीता आपोनयन्त इतिसम्बन्धः । तदेति परिणामावस्थोक्तिः ।
अथेत्यन्नस्य भुक्तस्य जीर्णत्वानन्तर्यमुच्यते ॥ कथं तदा नाप्ते
गौणत्वं तदाह । जीर्णेहीति ॥

तद्यथेत्यत्र तच्छब्दार्थमाह । तत्रेति ॥ एतस्मिन्नर्थे दृष्टान्त
उच्यते इति शेषः । अशनायेति कथमपामाख्यानमशनाया इति

उ० नीहि नेदममूलं भविष्यतीति ॥ ३ ॥ तस्य कू मूलं
स्यादन्यत्रान्नादेवमेव खलु सोम्यान्नेन शुद्धे-

भा० इत्युच्यते । तथाश्चान्नयतीत्यश्नायोऽश्वपाल इत्युच्यते । पुरु-
षनायः पुरुषान्नयतीति राजा मेनापतिर्वा । एवं तत्तदाप
आचक्षन्ते लौकिका अश्नायेति विसर्जनीयलोपेन ।
तत्रैवं सत्यङ्गीरसादिभावेन नीतेनाशितेनान्नेन निष्पादित-
मिदं शरीरं वटकणिकायामिव शुद्धोऽङ्कुरोत्पत्तित
उद्गतस्तमिमं शुद्धं कार्यं शरीराख्यं वटादिशुद्धवदुत्प-
तितं हे सोम्य विजानीहि । किं तत्र विज्ञेयमित्युच्यते ।
शृण्विदं शुद्धवत्कार्यत्वाच्चरीरं नामूलं मूलरहितं
भविष्यतीत्युक्त आह श्वेतकेतुः । यद्येवं समूलमिदं शरीरं
वटादिशुद्धवत्तस्यास्य शरीरस्य क मूलं स्याद्भवेदित्येवं
वृष्ट आह पिता । तस्य क मूलं स्यादन्यत्रान्नादन्नं मूलमि-
त्यभिप्रायः । कथं । अशितं ह्यन्नमद्भिर्द्रवीकृतं जाठरेणा-
ग्निना पच्यमानं रसादिभावेन परिणमते । रसाच्छोणि-
तान्मांसं मांसान्मेदो मेदसोऽस्थीन्यस्थिभ्यो मज्जा मज्जा-
तः शुक्रं । तथा योषिद्भुक्तश्चान्नं रसादिकमेणैवं परिणतं
लोहितं भवति । ताभ्यां शुक्रशोणिताभ्यामन्नकार्याभ्यां
संयुक्ताभ्यामन्नेनैवं प्रत्यहं भुज्यमानेनापूर्य्यमाणाभ्यां कुड्य-

आ० हि वक्तव्यं तत्राह । विसर्जनीयेति ॥ तत्रेत्यस्य व्याख्यानं । एवं
सतीत्यपामशितनेद्वत्वे सतीत्यर्थः । अद्भिः पीताभिरिति शेषः ।
तत्रेति शरीरनिर्देशः ॥ अन्यस्य देहमूलत्वमाकाङ्क्षामूर्ध्वकं व्युत्पा-

उ० नापो मूलमन्विच्छाद्भिः सोम्य शुद्धेन तेजो मूल-
मन्विच्छ तेजसा सोम्य शुद्धेन सन्मूलमन्विच्छ
सन्मूलाः सोम्येमाः सवीः प्रजाः सदायतनाः
सत्प्रतिष्ठाः ॥ ४ ॥ अथ यत्रैतत्पुरुषः पिपासति

भा० मिव मृत्पिण्डैः प्रत्यहमुपचीयमानोऽन्नमूलो देहशुद्धः
परिनिष्पन्न इत्यर्थः ॥ यत्तु देहशुद्धस्य मूलमन्नं निर्दिष्टं
तदपि देहवद्विनाशोत्पत्तिमत्त्वात्कस्माच्चिन्मूलादुत्पन्नं तं
शुद्धमेवेति कृत्वा आह । यथा देहशुद्धोऽन्नमूलः एवमेव खलु
सोम्यान्नेन शुद्धेन कार्यभूतेनापो मूलमन्नस्य शुद्धस्यान्विच्छ
प्रतिपद्यते । अपामपि विनाशोत्पत्तिमत्त्वाच्छुद्धमेवेति ।
अद्भिः सोम्य शुद्धेन कार्येण कारणं तेजोमूलमन्विच्छ ।
तेजसोऽपि विनाशोत्पत्तिमत्त्वाच्छुद्धमेवेति । तेजसा सोम्य
शुद्धेन सन्मूलं एकमेवाद्वितीयं परमार्थसत्यं । यस्मिन्सर्वं
मिदं वाचारम्भणं विकारो नामधेयमनृतं रज्ज्वा मिव सर्पा-
दिविकल्पजातमध्यस्तं । अविद्यया तदस्य जगतो मूलं अतः
सन्मूलाः सत्कारणा हे सोम्येमाः स्थावरजङ्गमलक्षणाः

आ० दयति । कथमित्यादिना ॥ तथा पुरुषभुक्तान्नवदिति यावत् ॥
तथापि कथं सतो मूलस्य सिद्धिरत आह । यत्त्विति ॥ सतो
मूलस्य वास्तवं रूपं दर्शयति । एकमिति ॥ तस्य सर्वकल्पना-
धिष्ठानत्वेन परिणामवादं व्युदस्यति । यस्मिन्निति ॥ अथासे
मूलकारणमाह । अविद्ययेति ॥ प्रजाः सर्वाः सन्मूलाः सदायत-
नाश्चेत्युक्तमर्थं दृष्टान्तेन समर्थयते । न हीति ॥ सत्प्रतिष्ठाः
सदायतनाश्चेत्यनयोऽर्थभेदभावमाशङ्क्याह । अन्ते चेति ॥ प्रति-

उ० नाम तेज एव तत्पीतं नयते तद्यथा गोनायोऽश्व-
नायः पुरुषनाय इत्येवं तत्तेज आचष्ट उदन्येति
तत्रैतदेव शुद्धमुत्पत्तितं सोम्य विजानीहि
नेदममूलं भविष्यतीति ॥ ५ ॥ तस्य क्व मूलं

भा० सर्वाः प्रजा न केवलं सन्मूला एव। इदानीमपि स्थितिकाले
सदायतनाः सदाश्रया एव। नहि मृदमनाश्रित्य घटादेः
सत्त्वं स्थितिर्वाऽस्ति। अतो मृदत्सदायतनं यासां प्रजानां
तन्मूलत्वात्सदायतनाः प्रजाः। अन्ते च सत्प्रतिष्ठाः
सदेव प्रतिष्ठा लयः समाप्तिरवसानं परिशेषे यासान्ताः
सत्प्रतिष्ठाः। अथेदानीमप्युद्गद्वारेण सतो मूलस्यानुगमः
कार्यं इत्याह। यत्र यस्मिन् काल एतन्नाम पिपासति
पातुमिच्छतीति पुरुषो भवति। अग्निशिषतीतिवदिदमपि
गौणमेव नाम भवति। द्रवीकृतस्याशितस्यान्नस्य नेत्र्य
आपोऽन्नशुद्धं देहं क्लेदयन्त्यः शिथिलीकुर्युरब्बाङ्गल्यद्यदि
तेजसा न शोष्यते। नितरांच तेजसा शोष्यमाणास्वप्नु
देहभावेन परिणममानासु पातुमिच्छा पुरुषस्य

आ० क्लृप्ताशब्दस्य लयवाचित्वादायतनशब्दस्य चाश्रयविषयत्वान्न पौन-
रुक्त्यमित्यर्थः॥ लयशब्दस्य सुषुत्यादिविषयत्वं वारयति। समा-
प्तिरिति॥ सम्यगाप्तिः समाप्तिरिति प्राप्तिरत्र विवक्षितेति शङ्कां
वारयति। अवसानमिति॥

तस्याभावत्वेन तुच्छरूपत्वं निरस्यति। परिशेष इति॥ अन्ना-
ख्यशुद्धद्वारा सतोमूलस्याधिगतेरनन्तरमित्यथशब्दार्थः। पिपा-
सतीत्येतन्नामा पुरुषो यस्मिन्काले भवतीति योजना। कथं पिपा-

उ० स्यादन्यत्राद्भ्योऽङ्गिः सोम्य शुङ्गेन तेजो मूल-
मन्विच्छ तेजसा सोम्य शुङ्गेन सन्मूलमन्विच्छ
सन्मूलाः सोम्येमाः सर्वाः प्रजाः सदायतनाः

भा० जायते तदा पुरुषः पिपासति नाम तदेतदाह । तेज-
एव तत्तदा पीतमवादि शोषयेद्देहगतलोहितप्राणभावेन
नयते परिणमयति । तद्यथा गोनाय इत्यादि समान-
मेव । तत्तेज आचष्टे लोकः । उदन्येति उदकं नय-
तीत्युदन्यं उदन्येतीति क्कान्दसं । तत्रापि पूर्ववत् अपाम-
प्येतदेव शरीराख्यं शुङ्गं नान्यदित्येवमादि । समानमन्यत् ।
सामर्थ्यात्तेजसोऽप्येतदेव शरीराख्यं शुङ्गं । अतोऽप्युङ्गेन
देहेनापो मूलं गम्यते । अङ्गिः शुङ्गेन तेजो मूलं गम्यते ।

आ० सतीत्येतन्नाम पुरुषस्य गौणमित्याशङ्क्याह । इवीकृतेति ॥ भव-
त्वपां तेजसा शोष्यमाणत्वं किं तावतेत्याशङ्क्याह । नितराच्चेति ॥
तदा पानेच्छावस्थायामित्यर्थः ॥ तेजसो यदुदकनेष्टत्वमुक्तं तत्र
श्रुतिमवतार्य व्याचष्टे । तदेतदाहेति ॥ उदकमिति वक्तव्ये कथ-
मुदन्येतीत्युक्तं तत्राह । क्कान्दसमिति ॥ तत्रापि तेजस्यपीत्येतत् ॥
यथाऽश्नायेति क्कान्दसं तथा तेजस्युदन्येतीत्यपि क्कान्दसमेवे-
त्याह । पूर्ववदिति ॥ अन्नद्वारा सतो मूलस्याधिगमवदम्बुद्वारापि
तस्याधिगतिरस्तीत्याह । अपामपीति ॥

तेजः शुङ्गद्वारापि सतो मूलस्य प्रतिपत्तिरस्तीत्याह । सामर्थ्या-
दिति ॥ त्रिवृत्करणवशादिति यावत् । शरीरस्य भूतत्रयकार्यत्व-
मतःशब्दार्थः ॥ यथा पूर्वमन्नशुङ्गेन देहेनान्नाख्यं मूलं गम्यते
इत्यादि व्याख्यातं तथा तेजःशुङ्गेन देहेन तेजो मूलं गम्यत
इत्यादि व्याख्येयमित्याह । पूर्ववदिति ॥ वृत्तानुवादपूर्वकं यथे-
त्यादिवाक्यमादत्ते । एवं हीति ॥ उक्तया रीत्या नामद्वयप्रसि-

उ० सत्प्रतिष्ठा यथा तु खलु सोम्येमास्तिस्रो देवताः
पुरुषं प्राप्य त्रिवृत्त्रिवृदेकैका भवति तदुक्तं पुर-

भा० शुङ्गेन सन्मूलं गम्यते पूर्ववत् । एवं हि तेजोबन्धनमयस्य
देहशुङ्गस्य वाचारम्भणमात्रस्यान्नादिपरम्परया परमार्थ-
सत्यं सन्मूलमभयमसन्त्वासं निरायासं सन्मूलमन्विच्छेति
पुत्रं गमयित्वाऽग्निशिषति पिपासतीति नामप्रसिद्धिदा-
रेण । यदन्यदिहास्मिन् प्रकरणे तेजोबन्धानां पुरुषेणोप-
युज्यमानानां कार्यकरणसङ्घातस्य देहशुङ्गस्य स्वजात्या
साङ्ख्येणोपचयकरत्वं वक्तव्यं प्राप्तं तदिहोक्तमेवेष्टव्य-
मिति पूर्वोक्तं व्यपदिशति । यथा तु खलु । येन प्रकारेण-
मास्तेजोबन्धाख्यास्तिस्रोदेवताः पुरुषं प्राप्य त्रिवृत्त्रिवृदे-
कैका भवति तदुक्तं पुरस्तादेव । भवत्यन्नमशितं त्रेधा-
विधीयत इत्यादि । तत्रैवोक्तं अन्नादीनामशितानां ये

आ० द्विदारेण यथोक्तदेहाख्यशुङ्गस्यान्नादिकारणपरम्परया सदाख्यं
मूलमुक्तविशेषणं सन्मूलमन्विच्छेत्युपदेशेन श्वेतकेतुं ज्ञापयित्वा
व्यवस्थया शरीरमेकैकभूतारब्धमित्याक्षेपे प्राप्ते यदास्मिन्प्रकरणे
तेजःप्रभृतीनामुपयुज्यमानानां स्वस्वभावानुसारेण सङ्घातस्यो-
पचयकरत्वं वक्तव्यं प्राप्तं । तदा हि सर्वशरीरेषु सर्वभूतकार्थो-
पलम्भाद्यवस्थायां प्रमाणाभावाद्दृश्यमाने सङ्घाते कस्य भूतस्य
क्रियत्कार्यमित्यपेक्षायामन्नमशितमित्यादावुक्तमेव द्रष्टव्यमिति
पूर्वोक्तं व्यपदिशतीति योजना ॥ सतो मूलस्य व्यवहारसत्यत्वं
वारयति । परमायति ॥ वस्तुतो नाविद्यासम्बन्धस्तस्यास्तीत्याह ।
अभयमिति ॥ अविद्याकार्यसम्बन्धोऽपि परमार्थतो न तस्यास्ती-
त्याह । असन्त्वासमिति ॥ उभयसम्बन्धाभावे समुत्खातनिखिण-
दुःखत्वेन परमानन्दत्वं तस्य सिद्ध्यतीत्याह । निरायासमिति ॥

उ० स्तादेव भवत्यस्य सोम्य पुरुषस्य प्रयतो वाङ्मनसि
सम्पद्यते मनः प्राणे प्राणस्तेजसि तेजः परस्यां

भा० मध्यमा धातवस्ते सप्तधातुकं शरीरमुपचिन्वन्तीत्युक्तं ।
मांसं भवति लोहितं भवति मज्जा भवत्यस्थि भवति
ये त्वनिष्ठा धातवो मनः प्राणं वाचं देहस्थान्तःकरण
सङ्घातमुपचिन्वन्तीति चोक्तं तन्मनो भवति स प्राणो
भवति सा वाग्भवति । सोऽयं प्राणः करणसङ्घातो देहे
विशीर्णे देहान्तरं जीवाधिष्ठितो येन क्रमेण पूर्वदेहात्प्रच्यु-
तो गच्छति तदा हास्य हे सोम्य पुरुषस्य प्रयतो म्रिय-
माणस्य वाङ्मनसि सम्पद्यते मनस्युपसंह्रियते । अथ तदाङ्ग-
ज्ञातयो न वदतीति । मनःपूर्वको हि वाग्व्यापारः ।
यद्वै मनसा ध्यायति तदाचा वदतीति श्रुतेः । वाच्युप-
संह्रितायां मनसि मननव्यापारेण केवलेन वर्तते ।
मनोऽपि यदोपसंह्रियते तदा मनः प्राणे सम्पन्नं भवति
सुषुप्तकाल इव । तदा पार्श्वस्था ज्ञातयो न विजानाती-
त्याहुः । प्राणश्च तदोर्द्धोच्छासी स्वात्मन्युपसंहृतवाह्य-

आ० पूर्वाक्तमेव व्यक्तीकरोति । तत्रैवेति ॥ किन्तदन्नमशितमित्यादावुक्तं
तत्राह । अन्नादीनामिति ॥ सप्तधातुकं त्वगृह्यं स मेदो मज्जास्थि-
शुक्राख्याः सप्तधातवस्तेषां संहृतिरूपमित्यर्थः । तेजोबलका-
र्यभूतदेहशुद्धद्वारा सतत्त्वं निरूपितं इदानीं मरुद्द्वारेणापि
तन्निरूपयितुमारभते । सोऽयमिति ॥ तदा हेत्यत्र क्रमवद्गमनं
तदित्युक्तं ॥ वाग्व्यापारस्य म०सि लये हेतुमाह । मनःपूर्व-
कोहीति ॥ प्राणसम्पत्तिर्मनसस्तदधीनत्वं मनोव्यापारनिवृत्त्य
वस्था तदेत्युच्यते । प्राणश्च तदेत्यविज्ञानावस्था कथ्यते । कथं

उ० देवताया स य एषोऽणिमा ॥ ६ ॥ एतदात्म्य-
मिदं सर्वं तत्सत्यं स आत्मा तत्त्वमसि श्रुत-

भा० करणः संवर्गविद्यायां दर्शनाद्धस्तपादादीन् विचिपन्म-
र्मस्थानानि निवृत्तत इवोत्सृजन् क्रमेणोपसंहृतकरण-
स्तेजसि सम्पद्यते । तदाऽऽर्ज्ञातयो न चलतीति । मृते
नेति वा विचिकित्सन्तो देहमालभमाना उष्णञ्चोपलभ-
माना देह उष्णो जीवतीति यदा तदाप्यौष्ण्यलिङ्गं तेज
उपसंह्रियते । तदा तत्तेजः परस्यां देवतायां प्रशाम्यति ।
तदेवं क्रमेणोपसंह्रियते । स्वमूलं प्राप्ते च मनसि तत्स्थो-
जीवोऽपि सुषुप्तकालवन्निमित्तोपसंहारादुपसंह्रियमाणः
सन् सत्याभिसन्धिपूर्वकं चेदुपसंह्रियते सदेव सम्पद्यते न
पुनर्देवान्तराय सुषुप्तादिवोत्तिष्ठति ॥

यथा लोके सभये देशे वर्त्तमानः कथञ्चिदेवाभयं देशं
प्राप्तस्तद्वत् । इतरस्वनात्मज्ञस्तस्मादेव मूलात्सुषुप्तादिवो-

आ० प्राणस्य स्वात्मन्युपसंहृतवाह्यकरणत्वं तदाह । संवर्गविद्याया-
मिति ॥ तत्र हि प्राणः संवृद्धे वागादीनीति दृष्टं अतो युक्तं
तस्य स्वात्मन्युपसंहृतकरणत्वमित्यर्थः । तेजसीति भौतिकमा-
ध्यात्मिकं तेजा गृह्यते । जीवतीत्याऽऽरिति सम्बन्धः । सक-
रणसप्राणस्य च भूतसर्गस्य परस्यां देवतायामुक्तक्रमेणोपसंहा-
रेऽपि जीवस्य किमायातमित्याशङ्क्याह । तदेवमिति ॥ तस्यां
परस्यां देवतायामुक्तेन क्रमेण तेजस्युपसंहृते सतीति यावत् ।
समूलं मतसो मूलं भूतपञ्चकं । निमित्तोपसंहारादित्यत्र निमित्तं
मनो विवर्त्तितं ॥

सत्सम्पन्नस्य सत्याभिसन्धेनापुनरुत्थानमित्येतद्दृष्टान्तेन स्पष्ट-
यति । यथेति ॥ अभयं देशं प्राप्तो न पुनः सभयं देशं गन्तुमि-

उ० केतो इति भूय एव मा भगवान् विज्ञापयत्विति
तथा सोम्येति होवाच ॥ ७ ॥ ८ ॥

भा० त्याय मृत्वा पुनर्देहजालमाविशति । यस्मान्मूलादुत्थाय देह-
माविशति जीवः ॥ स यः सदाख्य एष उक्तोऽणिमाऽणु-
भावो जगतो मूलमैतदाख्यमेतत्सदात्मा यस्य सर्वस्य तदे-
तदात्मा तस्य भाव ऐतदाख्यं । एतेन सदाख्येनात्मनात्मव-
त्सर्वमिदं जगत् । नान्योऽस्यास्यात्मा संसारो नान्यदतोऽस्ति
द्रष्टुं नान्यदतोऽस्ति श्रोत्रित्यादिश्रुत्यन्तरात् । येन चात्म-
नात्मवत्सर्वमिदं जगत्तदेव सदाख्यं कारणं सत्यं परमार्थ-
सत् । अतः स एवात्मा जगतः प्रत्यक्स्वरूपं सतत्त्वं याथाख्यं ।
आत्मशब्दस्य निरूपपदस्य प्रत्यगात्मनि गवादिशब्दवन्नि-
रूढत्वात् । अतस्तत्सत्त्वमसीति हे श्वेतकेतो इत्येवं प्रत्या-
यितः पुत्र आह भूय एव मा भगवान्विज्ञापयतु यद्भव-
दुक्तं तत्सन्दिग्धं मम । अहन्यहनि सर्वाः प्रजाः सुषुप्तौ
सत्सम्पद्यन्ते इत्येतत् । ये न सत्सम्पद्य न विदुः सत्सम्पन्ना

आ० च्छतीति शेषः । यस्त्वनृताभिसन्धो यथोक्तया रीत्या न सत्सम्प-
न्नस्तत्राह । इतरस्त्विति ॥ अस्येति घद्या सर्वं जगदुक्तमसंसारो
वेतिच्छेदः । मूलादेर्विशेषं दर्शयति । परमार्थेति ॥ कल्पितस्य
जगतः स्वरूपं प्रत्यग्भूतमतार्त्तिकमिति शङ्कां वारयति । सतत्त्व-
मिति ॥ तत्त्वेन सहितमपि सतत्त्वमित्याशङ्काह । याथाख्य-
मिति ॥ कथमेवमर्थवत्त्वमात्मशब्दस्य लभ्यते तत्राह । आत्मशब्द-
स्येति ॥ सतो भवत्वात्मत्वं मम किं स्यादित्याशङ्काह । अत इति ॥
सन्देहस्येदमेव विशिनष्टि । अहन्यहनोति ॥ सन्देहे हेतुमाह ।
येनेति ॥ तेन सन्दिग्धमेतदिति पूर्वेषां सम्बन्धः ॥ सन्देहव्यावृत्ति-

उ० यथा सोम्य मधु मधुकृतो निस्तिष्ठन्ति नानात्य-
यानां वृक्षाणां रसान् समवहारमेकतां रसं
गमयन्ति ॥ १ ॥ ते यथा तत्र न विवेकं लभन्तेऽमु-

भा० वयमिति । अतो दृष्टान्तेन मां प्रत्याययत्वित्यर्थः । एवमु-
क्तस्तथाऽस्तु सोम्येति होवाच पिता ॥ ८ ॥

यत्पृच्छस्यहन्यहनि सत्सम्पद्य न विदुः सत्सम्पन्नाः स्म
इति तत्कस्मादित्यत्र शृणु दृष्टान्तं । यथा लोके सोम्य मधु-
कृतो मधु कुर्वन्तीति मधुकृतो मधुकरमक्षिका मधु निस्ति-
ष्ठन्ति मधु निष्पादयन्ति तत्पराः सन्तः । कथं नानात्ययानां
नानागतीनां नानादिक्काख्यानां वृक्षाणां रसान् समवहारं
समाहृत्यैकतामेकभावं मधुत्वेन रसान् गमयन्ति मधुत्व-
मापादयन्ति । ते रसा यथा मधुत्वेनैकतां गतास्तत्र
मधूनि विवेकं न लभन्ते । कथममुष्याहमाप्तस्य पनसस्य
वा वृक्षस्य रसोऽस्मीति च । यथा हि लोके बहूनां चेत-
नावतां समेतानां प्राणिनां विवेकलाभो भवत्यमुष्याहं
पुत्रो नप्तास्मीति । ते च लब्धविवेकाः सन्तो न सङ्कीर्यन्ते न

आ० स्तर्हि कथमित्यत आह । अत इति ॥ पुत्रस्य प्राप्तसन्देहापोहा-
र्थमुत्तरयत्यमुष्याप्रयति । एवमिति ॥ ८ ॥

यथेत्यादिदृष्टान्तमवतारयति । यत्पृच्छसीति ॥ प्रत्यहं सुषुप्ते
सर्वाः प्रजाः सत्सम्पद्य सत्सम्पन्नाः स्मो वयमिति यन्न विदुस्तद-
ज्ञानं कस्मात्कारणादिति यन्मां पृच्छसि तत्र सुषुप्तादावज्ञाने
कारणभूतं दृष्टान्तमुच्यमानं शृणु त्वमिति योजना ॥ यथा दृष्टान्तः
स्पष्टो भवति तथोच्यत इत्याह । यथेति ॥ पुनर्मधुपदं क्रियापदेन

उ० थाहं वृक्षस्य रसोऽस्मोत्येवमेव खलु सोम्येमाः
सर्वाः प्रजाः सति सम्पद्य न विदुः सति सम्पद्यामह
इति ॥ २ ॥ त इह व्याघ्रो वा सिंहो वा वृको
वा वराहो वा कीटो वा पतङ्गो वा दंशो वा

भा० तथेहानेकप्रकारवृक्षरसानामपि मधुरास्त्वत्तिकटुका-
दीनां मधुत्वेनैकतां गतानां मधुरादिभावेन विवेको
गृह्यत इत्यभिप्रायः । यथाऽयं दृष्टान्त इत्येवमेव खलु
सोम्येमाः सर्वाः प्रजा अहन्यहनि सति सम्पद्य सुषुप्तकाले
मरणप्रलययोश्च न विदुर्न विजानीयुः सति सम्पद्यामह
इति सम्पन्ना इति वा । यस्माच्चैवमात्मनः सद्रूपतामज्ञा-
त्तैव सत्सम्पद्यन्ते । अतस्त इह लोके यत्कर्मनिमित्ताः यां
यां जातिं प्रतिपन्ना आसुर्याघ्रादीनां व्याघ्रोऽहं सिंहोऽह-
मित्येवं । ते तत्कर्मज्ञानवासनाङ्किताः सन्तः सत्प्रविष्टा
अपि तद्भावेनैव पुनराभवन्ति । पुनः सत आगत्य व्याघ्रो
वा सिंहो वा वृको वा वराहो वा कीटो वा पतङ्गो वा

आ० सम्बन्धप्रदर्शनार्थं मधुक्तां मधुनिष्पादकत्वमाकाङ्क्षापूर्वकं दर्श-
यति । कथमित्यादिना ॥ नानागतीनां नानाफलानामित्येतद्-
ङ्गनां रसानां कथमेकतेत्याशङ्क्याह । मधुत्वेनेति ॥ तदेव स्पष्ट-
यति ॥ मधुत्वमिति ॥ ते यथेत्यादि थाचष्टे । ते रसा इति ॥
उक्तमर्थं वैधर्म्यदृष्टान्तेन स्पष्टयति । यथा ह्येत्यादिना ॥
इहेति प्रकष्टदृष्टान्तेऽङ्गीतिः । दृष्टान्तमनूद्य दार्ष्टान्तिकमाह ।
यथेति ॥ रसानामचेतनत्वेन विवेकानर्हत्वात्कथं चेतनावतामिव
दृष्टान्तः स्यादित्याशङ्क्याह । यस्माच्चति ॥ एवं यथोक्तस्वरसदृष्टा-
न्तवशेन यावच्चेतनानामपि सुषुप्त्यादौ जात्यास्त्वनन्दिततया रस-

उ० मशको वा यद्यद्भवन्ति तदा भवन्ति ॥ ३ ॥ स य एषो
ऽणिमेतदात्म्यमिदं सर्वं तत्सत्यं स आत्मा
तत्त्वमसि श्वेतकेतो इति भूय एव मा भगवान्
विज्ञापयत्विति तथा सोम्येति होवाच ॥ ४ ॥ ६ ॥

भा० दंशो वा मशको वा यद्यत्पूर्वमिह लोके भवन्ति सम्बभूवु-
रित्यर्थः । तदेव पुनरागत्य भवन्ति । युगसहस्रकोऽथ्यन्तरि-
ताऽपि संसारिणो जन्तोर्था पुरा भाविता वासना सा न
नश्यतीत्यर्थः । यथाप्रज्ञं हि सम्भवा इति श्रुत्यन्तरात् ।
ताः प्रजा यस्मिन् प्रविश्य पुनराविर्भवन्ति । ये त्वितोऽन्ते
सत्सत्यात्माभिसन्धा यमणुभावं सदात्मानं प्रविश्य नाव-
र्त्तन्ते । स य एषोऽणिमेत्यादि व्याख्यातं । यथा लोके
स्वकीये गृहे सुप्त उत्थाय ग्रामान्तरं गतो जानाति
स्वगृहादागतोऽस्मीत्येवं सत आगतोऽस्मीति च जन्तूनां
कस्माद्विज्ञानं न भवतीति भूय एव मा भगवान् विज्ञाप-
यत्वित्युक्तस्तथा सोम्येति होवाच पिता ॥ ६ ॥

आ० तुल्यत्वात्तेषां विवेकानर्हावस्थापत्तिमात्रे प्रकृतमुदाहरणमविरु-
द्धमिति भावः । सता सम्पन्नानामपि तत्स्यादित्याशङ्काह ।
संसारिण इति ॥ स य एषोऽणिमेत्याद्यवतारयति । ताः प्रजा
इति ॥ इतः सद्बिज्ञानरहितेभ्यः सकाशादिति यावत् । यमणुभा-
वमिति यच्छब्दोऽध्याहर्त्तव्यः । प्रश्नान्तरं दृष्टान्तबलादुत्थाप-
यति । यथेति ॥ सतोऽहमागतोऽस्मीत्युत्थितस्य ज्ञानाभावं दृष्टा-
न्तेनोपपादयितुमुत्तरग्रन्थमुत्थापयति । इत्युक्त इति ॥ ६ ॥

उ० इमाः सोम्य नद्यः पुरस्तात्प्राच्यः स्यन्दन्ते पश्चा-
त्प्रतीच्यस्ताः समुद्रात्समुद्रमेवापि यन्ति समुद्र
एव भवन्ति ता यथा तत्र न विदुरियमहमस्मी-
यमहमस्मीति ॥ १ ॥ एवमेव खलु सोम्येमाः सर्वाः
प्रजाः सत आगम्य न विदुः सत आगच्छामह
इति त इह व्याघ्रो वा सिंहो वा वृको वा वराहो
वा कीटो वा पतङ्गो वा दंष्ट्रो वा मशको वा
सम्पद्य भवन्ति तदा भवन्ति ॥ २ ॥ स य एषोऽणिमै-

भा० शृणु तत्र दृष्टान्तं यथा सोम्येमा नद्यो गङ्गाद्याः पुरस्ता-
त्पूर्वां दिशं प्रति प्राच्यः प्रागञ्चनाः स्यन्दन्ते स्रवन्ति । पश्चा-
त्प्रतीचीं दिशं प्रति सिन्ध्वाद्याः प्रतीचीमञ्चन्ति गच्छ-
न्तीति प्रतीच्यस्ताः समुद्रादम्भोनिधेर्जलधरैराचिन्ताः
पुनर्दृष्टिरूपेण पतिता गङ्गादिनदीरूपिण्यः पुनः समुद्र-
मम्भोनिधिमेवापि यन्ति ससमुद्रा एव भवन्ति ता नद्यो
यथा तत्र समुद्रे समुद्रात्मनैकताङ्गता न विदुर्नजानन्तीयं
गङ्गाहमस्मीयं यमुनाहमस्मीतीयमहमस्मीति चैवमेव खलु
सोम्येमाः सर्वाः प्रजा यस्मात्सति सम्पद्य न विदुस्तस्मात्सत
आगम्य न विदुः सत आगच्छामहे आगता इति वा । त
इह व्याघ्र इत्यादि समानमन्यत् । दृष्टं लोके जले वीची-

आ० आगमनावध्यपरिज्ञानं तत्रेत्युक्तं ॥ प्रश्नान्तरं व्याचष्टे । दृष्ट-
मिति ॥ विनष्टा इति लोके दृष्टमिति सम्बन्धः । जीवास्तु
प्रत्यहं सुषुप्त्यवस्थायां मरणप्रलययोश्च कारणभावं गच्छन्तोऽपि

उ० तदात्म्यमिदं सर्वं तत्सत्यं स आत्मा तत्त्वमसि
श्वेतकेतो इति भूय एव मा भगवान् विज्ञापय-
त्विति तथा सोम्येति होवाच ॥ ३ ॥ १० ॥

अस्य सोम्य महतो वृक्षस्य यो मूलेऽभ्याहन्या-
ज्जीवन् स्रवेद्यो मध्येऽभ्याहन्याज्जीवन् स्रवेद्योऽग्ने-
ऽभ्याहन्याज्जीवन् स्रवेत्स एष जीवेनात्मनानुप्र-
भूतः पेपीयमानो मोदमानस्तिष्ठति ॥ १ ॥ यस्य

भा० तरङ्गफेनबुद्बुदादय उत्थिताः पुनस्तद्भावङ्गता विनष्टा
इति । जीवास्तु तत्कारणभावं प्रत्यहं गच्छन्तोऽपि सुषुप्ते
मरणप्रलययोश्च न विनश्यन्तीत्येतत् । भूय एव मा भगवान्
विज्ञापयतु दृष्टान्तेन । तथा सोम्येति होवाच पिता ॥ १० ॥

शृणु दृष्टान्तमस्य हे सोम्य महतोऽनेकशाखादियुक्तस्या-
स्येत्ययतः स्थितं वृक्षं दर्शयन्नाह । यदि कश्चिदस्य मूले-
ऽभ्याहन्यात्परश्चादिना सकृद्घातमात्रेण न शृण्वतीति
जीवन्नेव भवति तदा तस्य रसः स्रवेत् । तथा यो मध्येऽभ्या-
हन्याज्जीवं स्रवेत्तथा योऽग्नेऽभ्याहन्याज्जीवं स्रवेत्स एष

आ० न विनश्यन्तीति यदेतत्तदिति योजना । जीवविनाशं शङ्कमा-
नस्य प्रतिबोधनार्थमुत्तरं वाक्यमुत्थापयति । तथेति ॥ १० ॥

जीवस्य नाशाभावं वक्तुमादौ दृष्टान्तमाह । शृण्विति ॥ ननु
रोगग्रस्तायां वातोपहृतायां वा शाखायां प्राणोपसंहारेऽपि कुतो
जीवोपसंहारः सम्भवति तत्राह । वागिति ॥ ननु वृक्षे जीवस्य
सङ्गावे तत्रोपसंहारानुपसंहारौ वक्तव्यौ । तत्र तस्य सत्त्वन्तु कुत-
स्थमत आह । जीवेन चेति ॥ रसरूपेण वर्जयदिति सम्बन्धः ॥

उ० यदेकां शाखा जीवो जहात्यथ सा शुष्यति
द्वितीयां जहात्यथ सा शुष्यति तृतीयां जहात्यथ
सा शुष्यति सर्वं जहाति सर्वः शुष्यत्येवमेव खलु
सोम्य विद्मीति होवाच ॥ २ ॥ जीवापेतं वाव

भा० वृक्ष इदानीं जीवेनात्मनानुप्रभूतो ऽनुव्याप्तः पेपीयमानो
ऽत्यर्थं पिबन्नुदकं भौमांश्च रसान्मूलैर्गृह्णन्मोदमानो हर्षं
प्राप्नुवंस्तिष्ठति । तस्यास्य यदेकां शाखां रोगग्रस्तामाहतां
वा जीवो जहात्युपसंहरति शाखायां विप्रसृतमात्मांशं ।
अथ सा शुष्यति । वाङ्मनः प्राणकरणग्रामानुप्रविष्टो हि जीव
इति तदुपसंहारे उपसंह्रियते । जीवेन च प्राणयुक्तेनाशितं
पीतञ्च रसतां गतं जीववच्छरीरं वृक्षञ्च वर्द्धयद्रसरूपेण
जीवस्य सङ्गावे लिङ्गं भवति ॥ अशितपीताभ्यां हि
देहे जीवस्तिष्ठति ते चाशितपीते जीवकर्मानुसारिणीति ।
तस्यैकाङ्गवैकल्यनिमित्तं कर्म यदोपस्थितं भवति तदा
जीव एकां शाखां जहाति शाखाया आत्मानमुपसंहरति ।
अथ तदा सा शाखा शुष्यति । जीवस्थितिनिमित्तो रसो
जीवकर्माक्षिप्तो जीवोपसंहारे न तिष्ठति । रसापगमे च

आ० वृक्षशरीरे जीवस्य सत्त्वेऽपि किमित्यसौ कदाचित्तदीयामेकां
शाखां जहातीत्याशङ्क्याह । अशितेति ॥ जीवोपसंहारे किमिति
शाखा शुष्यति तत्राह । जीवस्थितीति ॥ जीवस्य स्थितिर्निमित्तं
तस्येति विग्रहस्तथा शाखायामुक्तप्रकारेणेति यावत् ॥ यत्तु वैशे-
षिकवैनाशिकाभ्यां स्थावराणां निर्जीवत्वमचेतनत्वमुक्तं तदेत-
न्निरस्तमित्याह । वृक्षस्येति ॥ आदिशब्दो वृद्धिमोदादिसङ्ग-

उ० किलेदं म्रियते न जीवो म्रियत इति स य एषो
ऽणिमैतदात्म्यमिदं सर्वं तत्सत्यं स आत्मा

भा० शाखाशोधमुपैति । तथा सर्वं वृक्षमेव यदायं जहाति तदा
सर्वोऽपि वृक्षः शुष्यति । वृक्षस्वरसस्रवणशोधणादिलि-
ङ्गाज्जीवलं । दृष्टान्तश्रुतेश्च चेतनावन्तः स्थावरा इति ।
बौद्धकाणादमतनचेतनाः स्थावरा इत्येतदासारमिति
दर्शितं भवति । यथाऽस्मिन्वृक्षदृष्टान्ते दर्शितं जीवेन युक्तो
वृक्षोऽश्नुको रसपानादियुक्तो जीवतीत्युच्यते यदपेतस्य
म्रियत इत्युच्यते । एवमेव खलु मोक्षं विद्धीति द्वावाच ।
जीवापेतं जीववियुक्तं वाव किलेदं शरीरं म्रियते न जीवो
म्रियत इति । कार्यशेषे च सुप्तोत्थितस्य ममेदं कार्यशेष-
मपरिसमाप्तमिति सूत्रा समापनदर्शनात् । जातमात्रा-
णाञ्च जन्तूनां स्तन्याभिलाषभयादिदर्शनाच्चातीतजन्मा-
न्तरानुभूतस्तनपाजदुःखानुभवस्मृतिर्गम्यते । अग्निहोत्रा-
दीनां च कर्मणामर्थवत्त्वान्न जीवो म्रियत इति । स

ध्या० द्वार्थः । स एव वृक्षो जीवेनात्मनानुप्रभूत इति दृष्टान्तश्रुतिः ।
श्रुतिदृष्टान्तेन विवक्षितमंशमनूद्य दार्ष्टान्तिकमाह । यद्येत्या-
दिना ॥ जीवस्य सुषुप्ते नाशाभावे ह्येतन्तरमाह । कार्यशेषे
चेति ॥ तस्मिन् सति सुषुप्ते भूत्वा पुनरुत्थितस्य कार्यस्य शेषो
ऽस्ति यस्मिन्कर्मणि तदिदं समाप्तमिति सूत्रा तस्य समाप-
नदर्शनान्न खापे जीवो नश्यतीत्यर्थः ॥ मरणकाले तन्नाशभावे
ह्येतन्तरमाह । जातमात्राणामिति ॥ व्यायस्वकारः समुच्चये
द्वितीयोऽवधारणे । जीवस्य प्रजयादावविनाशे कारणांतर-

उ० तत्त्वमसि श्वेतकेतो इति भूय एव मा भगवान्
विज्ञापयत्वितितथा सोम्येति होवाच ॥ १० ॥
न्यग्रोधफलमत आहरेतीदं भगवन्नाते भगवन्
न्धीति भिन्नं भगव इति किमत्र पश्यसीत्यण्व

भा० य एषोऽणिमेत्यादि समानं । कथं पुनरिदं पृथिव्यादि
दिनामरूपवज्जगदत्यन्तसूक्ष्मात्सद्रूपानामरूपरहितमसौ
जायते इत्येतद्दृष्टान्तेन भूय एव मा भगवान् विज्ञापय-
त्विति । तथास्तु सोम्येति होवाच पिता ॥ ११ ॥

चद्येतत्प्रत्यक्षोक्तुमिच्छसि अतोऽस्मान्महतो न्यग्रोधा-
त्फलमेकमाहरेत्युक्तस्तथा चकार । स इदं भगव उपाहृतं
फलमिति दर्शितवन्तं प्रत्याह फलं भिन्धीति । भिन्नमित्याहे-
तरः । तमाह पिता किमत्र पश्यसीत्युक्त आहाण्योऽणुतरा
इवेमा धाना बीजानि पश्यामि भगव इति । आसां धाना-
नामेकां धानामङ्ग हे वत्स भिन्वीत्युक्त आह भिन्ना भगव
इति ॥ यदि भिन्ना धाना तस्यां भिन्नायां किं पश्यसीत्युक्त

आ० माह । अग्निहोत्रादीनामिति ॥ इतिशब्दो जीवस्य नित्यत्वेऽपि
संहारार्थः ॥ यदुक्तं सन्मूलाः सोम्येत्यादि तत्र जोदयति । कथं
पुनरिति ॥ विलक्षणयोर्न कार्यकारणत्वमिति शङ्कमानं प्रति
बोधयितुमुत्तरवाक्यमुपादत्ते । तथेति ॥ ११ ॥

स्थूलस्य कार्यस्य सूक्ष्मं मुख्यकारणत्वमेतदित्युच्यते ॥ अस्य सोम्य
महतो वृक्षस्येति प्रकृतं वृक्षं परामृशति । अत इति ॥ यमेत-
गमिमानं न पश्यस्येतस्याणिमो बीजस्येति सम्बन्धः । तथापीति
अत्यन्ताणुत्वाददर्शनेऽपीत्यर्थः । अत्यन्तसूक्ष्माद्बीजादत्यन्तस्थूलस्य

उ० इवेमा धाना भगव इत्यासामङ्गेकां भिन्धीति
भिन्ना भगव इति किमत्र पश्यसीति किञ्चन न
भगव इति ॥ १ ॥ तं होवाच यं वै सोम्यैतमणि-
मानं न निभालयस एतस्य वै सोम्यैषोऽणिम् एवं
महान्यगोधस्तिष्ठति ॥ २ ॥ अद्भत्स्व सोम्येति स य
एषोऽणिमैतदात्म्यमिदं सर्वं तत्सत्यं स आत्मा

भा० आह न किञ्चन पश्यामि भगव इति । तं पुत्रं होवाच वट-
धानायां भिन्नायां यं वटवीजाणिमानं हे सोम्य एतं न
निभालयसे न पश्यसि । तथाप्येतस्य वै किल सोम्य एष
महान्यगोधो वीजस्याणिन्नः सूक्ष्मस्यादृश्यमानस्य कार्य-
भूतः स्थूलशाखास्कन्धफलपलाशवांस्तिष्ठत्युत्पतनुत्तिष्ठ-
तीति वोच्छब्दोऽध्याहार्योऽतः अद्भत्स्व सोम्य सत एवा-
णिन्नः स्थूलं नामरूपादिमत्कार्यं जगदुत्पन्नमिति । यद्यपि
न्यायागमाभ्यां निर्द्धारितोऽर्थस्तथैवेत्यवगम्यते तथाप्यत्य-
न्तसूक्ष्मेष्वर्थेषु बाह्यविषयासक्तमनसः स्वभावप्रवृत्तस्यासत्यां
गुरुतरायां अद्भ्यायां दुरवगमत्वं स्यादित्याह अद्भत्स्वेति ।
अद्भ्यायान्तु सत्यां मनसः समाधानं बुभुक्षितेऽर्थे भवेत्ततश्च

आ० वृक्षस्योत्पत्त्युपलम्भोऽतः शब्दार्थः । सन्मूलाः सोम्येत्यादिश्रुत्या
दृश्यते त्विति न्यायेन च जगतः सत्कार्यत्वे सिद्धे अज्जामन्तरेणापि
तन्निर्णयसम्भवात्किमिति श्वेतकेतुः अद्भत्स्वेति पित्रानुयुज्यते
तत्राह ॥ यद्यपीति ॥ सत्यामपि अद्भ्यायां कथं बाह्यविषयासक्तम-
नसोऽत्यन्तसूक्ष्मेष्वर्थेष्ववगमः स्यादित्याशङ्क्याह । अद्भ्यायान्विति ॥
मनःसमाधानवशाद्बुभुक्षितस्यार्थस्यावगतिरित्यत्र बह्वदारण्य-

उ० तत्त्वमसि श्वेतकेतो इति भूय एव मा भगवान्
विज्ञापयत्विति तथा सोम्येति होवाच ॥ ३ ॥ १२ ॥

लवणमेतदुदकेऽवधायाथ मा प्रातरूपसीदथा
इति स ह तथा चकार तं होवाच यद्दोषा
लवणमुदकेऽवाधा अङ्ग तदाहरेति तद्वावमृश्य

भा० तदर्थ्यावगतिः । अन्यत्रमना अभूवमित्यादिश्रुतेः । स य
इत्याद्युक्तार्थं । यदि तत्सज्जगतो मूलं कस्मान्नोपलभ्यत
इत्येतद्वृष्टान्तेन मामां भगवान् भूय एव विज्ञापयत्विति ।
तथा सोम्येति होवाच पिता ॥ १२ ॥

विद्यमानमपि वस्तु नोपलभ्यते प्रकारान्तरेण तूपलभ्यत
इति शृण्वत्र दृष्टान्तं । यदि चेममर्थं प्रत्यक्षीकर्तुमिच्छसि
पिण्डरूपं लवणमेतत् घटादावुदकेऽवधाय प्रक्षिप्याथ
मा मां श्वः प्रातरूपसीदथा उपगच्छेथा इति । स ह पित्रो-
क्तमर्थं प्रत्यक्षीकर्तुमिच्छन् तथा चकार । तं होवाच
परेद्युः प्रातो यल्लवणं दोषा रात्रौ उदकेऽवधा निक्षि-

ष्या० कश्रुतिः संवादयति । अन्यत्रेति ॥ प्रत्यक्षतोऽनुपलभ्यमा-
नत्वान्नास्तीति मन्वानः शङ्कते । यदीति ॥ अनुपलभ्यमानस्यापि
सत्त्वमाशङ्क्याह । इत्येतदिति ॥ अप्रत्यक्षस्यापि जगन्मूलस्या-
स्तित्वं प्रतिपादयितुमुत्तरयत्यमवतारयति । तथेति ॥ १२ ॥

नोपलभ्यते स्वेन प्रकारेणेति शेषः । इतीममर्थं प्रत्यक्षीकर्तुं
यदीच्छसि तर्हि दृष्टान्तमत्र दृष्ट्विति योजना । रात्रेरत्ययान-
न्त्यर्थमथशब्दार्थः । जगन्मूलं स्वतोऽप्रत्यक्षमपि प्रत्यक्षमुपाया-
न्तरेणेति पित्रोक्तोऽर्थस्तं प्रत्यक्षीचिकीर्षुर्घटादावुदके पिण्डरूपं

उ० न विवेद यथा विलीनमेवाङ्ग ॥ १ ॥ अस्यान्ता-
दाचामेति कथमिति लवणमिति मध्यादाचामेति
कथमिति लवणमित्यन्तादाचामेति कथमिति
लवणमित्यभिप्राश्यैनदथ मोपसीदथा इति तद्ध

भा० नवानसि अङ्ग हे वत्स तदाहरेत्युक्तस्तत्त्ववणमाजिहीर्षुर्ह
किलावमृश्यादके न विवेद न विज्ञातवान् । यथा तत्त्ववणं
विद्यमानमपि सत् अप्सु लीनं संक्षिप्तमभूत् यथा विलीनं
लवणं न वेत्त्य तथापि तच्चक्षुषा स्पर्शनेन च पिण्डरूपं
लवणमगृह्यमाणं विद्यत एवाप्सु लभ्यते चोपायान्तरेणे-
त्येतत्पुत्रं प्रत्याययितुमिच्छन्नाहाङ्गास्योदकान्तादुपरि
गृहीत्वाऽऽचामेत्युक्त्वा पुत्रं तथाकृतवन्तमुवाच कथमितीतर
आह लवणं स्वादुत इति । तथा मध्यादुदकस्य गृहीत्वाऽऽ-
चामेति कथमिति लवणमिति । तथान्तादधोदेशाद्गृहीत्वा-
ऽऽचामेति कथमिति लवणमिति । यद्येवमभिप्रायस्य
परित्यज्यैतदुदकमाचम्याथ मोपसीदथा इति तद्ध तथा

आ० लवणं रात्रौ प्रक्षिप्य तदवयवानन्तरं प्रातःकाले पितृसमीपे श्वेत-
केतुर्गतवानित्याह ॥ स हेति ॥ यथा तत्पिण्डरूपं लवणं प्रक्षेपात्
प्रागभूत्तथा न विज्ञातवानिति सम्बन्धः ॥ उदके प्रक्षिप्तं लवणं
विमृश्यापि न ज्ञायते चेदसदेव तर्हि तदित्याशङ्क्याह । विद्य-
मानमेवेति ॥ किमिति चक्षुषा स्पर्शनेन वा नोपलभ्यते तत्राह ।
अप्स्रिति ॥ कथं तर्हि विद्यमानत्वमवगतं तत्राह । यद्येति ॥
यद्यपि पिण्डरूपं लवणमुदके क्षिप्तमवमृश्यापि चक्षुःस्पर्शनाभ्यां
न त्वं वेत्त्य तथापि तत्तत्र विद्यत एव । यतस्तत्त्ववणमगृह्यमाणमपि

उ० तथा चकार तच्छृत्संवर्तते तं होवाचात्र वाव
किल सत्सोम्य न निभालयसेऽत्रैव किलेति ॥२॥
स य एषोऽणिमैतदात्म्यमिदं सर्वं तत्सत्यं
स आत्मा तत्त्वमसि श्वेतकेतो इति भूय एव मा

भा० चकार लवणं परित्यज्य पितृसमीप आजगामेत्यर्थः । इदं
वचनं ब्रुवणं तल्लवणं तस्मिन्नेवोदके यन्मया रात्रौ क्षिप्तं
शशन्नित्यं संवर्तते विद्यमानमेव सत्सम्यग्वर्तत इत्येवमुक्त-
वन्तं ह उवाच पिता । यद्येदं लवणं दर्शनस्पर्शनाभ्यां पूर्वगृ-
हीतं पुनरुदके विलीनं ताभ्यामगृह्यमाणमपि विद्यत एवो-
पायान्तरेण जिह्वोपलभ्यमानत्वात् । एवमेवात्रैवास्मिन्नेव
तेजोवन्नादिकार्ये शुद्धे देहे । वाव किलेत्याचार्योपदेशस्म-
रणप्रदर्शनार्था । सत्तेजोवन्नादिशुद्धकारणं वटवीजाणि-
भवद्विद्यमानमेवेन्द्रियैर्नोपलभ्यते न निभालयसे । यथात्रै-
वोदके दर्शनस्पर्शनाभ्यामनुपलभ्यमानं लवणं विद्यमानमेव
जिह्वोपलब्धवानसि एवमेवात्रैव किल विद्यमानं सज्ज-
गन्मूलमुपायान्तरेण लवणमिव तदुपलक्ष्यमं इति वाक्य-

आ० तत्रोपायान्तरेणोपलभ्यत इत्येतमर्थं पुत्रं प्रत्याययितुमुत्तरं वाक्य-
मित्यर्थः ॥ यथाशब्दे यद्यपीत्यर्थः ॥ तज्जेत्यादि व्याचष्टे । लवण-
मिति ॥ संवर्तत इतीदं वचनं ब्रुवन्नन्वाजगामेति सम्बन्धः ॥ दृष्टा-
न्तमनूद्य दार्ष्टान्तिकमाह । इत्येवमुक्तवन्तमित्यादिना ॥ सतो जग-
न्मूलस्यास्मिन्देहे सत्त्वं त्वया कथमवगतमित्यत आह । उवाचेति ॥
अत्र वावेत्यादिनाऽत्रैव किलेत्यस्य पौनरुक्त्यमाशङ्कार्थविशेषं दर्श-
यति । यथात्रेत्यादिना ॥ उपायान्तरजिज्ञासया पृच्छति । यद्ये-

उ० भगवान् विज्ञापयत्विति तथा सोम्येति होवाच

॥ ३ ॥ १३ ॥

यथा सोम्य पुरुषं गन्धारेभ्योऽभिनद्धाक्षमा-
नीय तं ततोऽतिजने विसृजेत्स यथा तत्र प्राङ्गा

भा० शेषः । स य इत्यादि समानं । यद्येवं लवणमिव तदि-
न्द्रियैरनुपलभ्यमानमपि जगन्मूलं सदुपायान्तरेणोपलब्धुं
शक्यते यदुपलम्भात्कृतार्थः स्यामनुपलम्भाच्चाकृतार्थः स्या-
महं तस्योपलब्धौ क उपाय इत्येतद्भूय एव मा भगवान्
विज्ञापयतु दृष्टान्तेन तथा सोम्येति होवाच ॥ १३ ॥

यथा लोके हे सोम्य पुरुषं यं कञ्चिद्गन्धारेभ्यो जन-
पदेभ्योऽभिनद्धाक्षं वद्धचक्षुषमानीय द्रव्यहर्त्ता तस्कर-
स्तमभिनद्धाक्षमेव वद्धहस्तमरण्ये ततोऽप्यतिजनेऽतिगत-
जनेऽत्यन्तविगतजने देशे विसृजेत् स तत्र दिग्भ्रमोपेतो
यथा प्राङ्गा प्रागञ्चनः प्राङ्मुखो वेत्यर्थः । तथोदङ्गा-
ऽधराङ्गा प्रत्यङ्गा प्रभाक्षितशब्दं कुर्यादिक्रोशेत् । अभि-

च्चा० वमिति ॥ तर्हि तदेव ध्यातव्यं तस्येत्यादिना सम्बन्धः । सतो
मूलस्योपलम्भेऽनुपलम्भे वा किं स्यादित्याशङ्क्याह । यदुप-
लम्भादिति ॥ बुभुक्षितमुपायमुपदर्शयितुमुत्तरयन्त्यमुपादत्ते ।
तथेति ॥ १३ ॥

यथायमुपायः शक्यो ज्ञातुं तथा लोके प्रदृश्यते दृष्टान्त इत्याह ।
यथेति ॥ तमेव दृष्टान्तं व्याचष्टे । हे सोम्येति ॥ यथा दिग्भ्रमो-
पेतो यत्किञ्चिद्दिग्भिमुखो विक्रोशति तथा स तत्र विजने देशे
शब्दं कुर्यादिति सम्बन्धः ॥ प्राडित्यस्यार्थमाह । प्रागञ्चन इति ॥

उ० उदङ्गाऽधराङ्ग प्रध्मायीताभिनङ्गाक्ष आनीतो
ऽभिनङ्गाक्षो विगृष्टः ॥ १ ॥ तस्य यथाभिनहनं

भा० नङ्गाक्षोऽहं गन्धारेभ्यस्तस्करेणानीतोऽभिनङ्गाक्ष एव
विगृष्ट इत्येवं विक्रोशतस्तस्य यथाभिनहनं यथा बन्धनं
प्रमुच्य मुक्त्वा कारुणिकः कश्चिदेतां दिशमुत्तरतो
गन्धारा एतां दिशं व्रजेति प्रब्रूयात् स एवं कारुणिकेन
बन्धनान्मोक्षितो ग्रामाद्ग्रामान्तरं पृच्छन्पण्डित उपदे-
शवान्मेधावी परोपदिष्टग्रामप्रवेशमार्गावधारणसमर्थः
सन् गन्धारानेवोपसम्पद्येत नेतरो मूढमतिर्देशान्तरद-
र्शनत्वा । यथाऽयं दृष्टान्तो वर्णितः स्वविषयेभ्यो गन्धा-
रेभ्यः पुरुषस्तस्करैरभिनङ्गाक्षोऽविवेको दिङ्मूढोऽग्नया-
पिपासादिमान् व्याघ्रतस्कराद्यनेकभयानर्थव्रातयुतमरणं
प्रविशतो दुःखार्त्तो विक्रोशन् बन्धनेभ्यो मुमुक्षुस्तिष्ठति
स कथञ्चिदिव कारुणिकेन केनचिन्मोक्षितः स्वदेशान्

आ० तस्यैव विवक्षितमर्थं कथयति । प्राङ्मुख इति ॥ वक्ष्यमाणप्रकारै-
र्विकल्पार्थो वाशब्दः । यथा बन्धनं बन्धनमनुसृत्येति यावत् ॥
पण्डितो मेधावीति विशेषणद्वयस्य व्यवच्छेदं दर्शयति । नेतर-
इति ॥ व्याख्यातं दृष्टान्तं सोपस्करणमनुवदति । यथेत्यादिना ॥
दार्ष्टान्तिकं व्याचष्टे । श्वमिति ॥ आदिशब्देन वाय्वाकाशौ
गृह्येते । मयट्त्विकारार्थः ॥ देहारणस्यानेकानर्थसङ्घटनं कथ-
यति । वातेति ॥ शीतोष्णादीत्यादिपदेन रागद्वेषादि द्वन्द्वगृहीतं ।
तेनानेकेन द्वन्द्वेन जातं सुखं च तदुपेतमिदं देहारणमित्ये-
तत् । बन्धादीत्यादिशब्दो मित्रक्षेत्रादिविषयः । पुण्यापुण्यादी-
त्यादिपदं अविद्याकामवासनासङ्गहार्यं । देहारणं प्रविष्टस्य

प्रमुच्य प्रब्रूयादेतां दिशं गन्धारा एतां दिशं
व्रजेति स ग्रामाद्ग्रामं पृच्छन् पण्डितो मेधावी

भा० गान्धारानेवापन्नो निर्वृतः सुखभूतया । एवमेव सतो
जगदात्मनः स्वरूपात्तेजोबन्नादिमयं देहारण्यं वा-
तपित्तकफरुधिरमेदोमांसास्थिमज्जाशुक्रकृमिमूत्रपुरीषव-
च्छीतोष्णाद्यनेकद्वन्द्वदुःखवच्चेदं मोहपटाभिनद्धाक्षो भा-
र्यापुत्रपशुबन्धादिदृष्टादृष्टानेकविषये दृष्ट्यापाशितः
पुण्यापुण्यादिकर्मतत्करैः प्रवेशितोऽहममुष्य पुत्रो ममैते
बान्धवाः सुख्यहं दुःखी मूढः पण्डितो धार्मिको बन्धुमान्
जातो मृतो जीर्णः पापी पुत्रो मे मृतो धनं मे नष्टं
ह्यहोऽस्मि कथं जीविष्यामि का मे गतिः किं मे
त्राणमित्येवमनेकशतसहस्रानर्थजालवानिव क्रोशन् कथञ्चि-
दिव पुण्यातिशयात्परमकारुणिकं कञ्चित्सद्ब्रह्मात्मविदं
विमुक्तबन्धनं ब्रह्मिष्ठं यदाऽऽसादयति तेन च ब्रह्मविदा

आ० जन्तोर्विक्रोशनप्रकारं सकारणं सूचयति । अहमित्यादिना ॥
तस्य सदा दुःखित्वशङ्कां वारयति । कथञ्चिदिवेति ॥ आपाततो
ब्रह्मवित्त्वमात्रेण मुक्तबन्धनत्वासिद्धेर्विशिनष्टि । ब्रह्मिष्ठमिति ॥
यदाऽऽसादयति तदा सुखो स्यादित्युत्तरत्र सम्बन्धः । संसार-
विषयं दोषदर्शनं तस्य क्षयिष्णुत्वादिज्ञानं तस्य मार्गो विवेकः
स यस्याचार्येण दर्शितविद्यातः सदर्शितसंसारविषयदोष-
दर्शनमार्गः ॥ आचार्येण साधनचतुष्टयसम्पन्नस्याधिकारिणः
संसारान्मोक्षितत्वप्रकारं दर्शयति । नासीति ॥ यद्यपि वाक्यार्थ-
ज्ञाने वाक्यमेवोपायस्तथाप्याचार्योपदेशजनितातिशयदर्श-
नात्तदुपदेशोऽवगत्यन्तवाक्यार्थज्ञाने प्रथमो हेतुरुपदेशमात्रा-

उ० गन्धारानेवोपसम्पद्येतेवमेवेहाचार्यवान् पुरुषो

भा० कारुण्यादर्शितसंसारविषयदोषदर्शनमार्गो विरक्तः संसार-
विषयेभ्यः । नासि त्वं संसार्यमुख्य पुत्रत्वादिधर्मवान्
किन्तर्हि सद्यत्तत्त्वमसीत्यविद्यामोहपटाभिनहनान्मोक्षितो
गन्धारपुरुषवच्च स्वं सदात्मानमुपसम्पद्य सुखी निर्वृतः
स्यादित्येतमेवार्थमाहाचार्यवान् पुरुषो वेदेति तस्या-
स्यैवमाचार्यवतो मुक्ताविद्याभिनहनस्य तावदेव तावा-
नेव कालश्चिरं चेपः सदात्मस्वरूपसम्पत्तेरिति वाक्यशेषः ।
कियान् कालश्चिरमित्युच्यते यावन्न विमोक्ष्ये न विमोक्ष्य-
ते इत्येतत्पुरुषव्यत्ययेन । सामर्थ्यात् । येन कर्मणा शरीर-
मारब्धं तस्योपभोगेन चयाद्देहपातो यावदित्यर्थः । अथ
तदैव सत्सम्पत्स्यत इति पूर्ववत् । न हि देहमोक्षस्य सत्स-

ष्या० यस्य नावगत्यन्तवाक्यार्थधीस्तस्य प्रमाणाद्यसम्भावनानिरसन-
समर्थो विचारो मेधाविशब्देन विहितस्तस्य प्रज्ञातिशयवति
प्रयोगादिति भावः ॥ पुरुषव्यत्यये हेतुमाह । सामर्थ्यादिति ॥
अस्मद्युपपदेऽसत्युत्तमपुरुषप्रयोगानुपपत्तेर्देहादिस्थित्यनुपपत्तेर्वै-
त्यर्थः ॥ यावदित्यादिवाक्यार्थं स्पष्टयति । येनेति ॥ पूर्ववदिति
सामर्थ्यात्पुरुषव्यत्ययं लक्षयति । अथ शब्दस्य सत्सम्पत्तेर्देहमो-
क्षादानन्तर्यमर्थो भविष्यतीत्याशङ्काह । न हीति ॥ अथ सम्पत्स्य
इति विदेहमुक्तिमुक्तामाक्षिपति । नन्विति ॥ अप्रवृत्तफलानीति-
च्छेदः । उत्पन्ने चेति चकारोऽप्यर्थः । विमतानि कर्माणि ब्रह्मज्ञा-
नेन न क्षीयन्ते कर्मत्वात्प्रवृत्तफलकर्मवदित्यर्थः ॥ क्षीयन्ते चास्य
कर्माणि । ज्ञानाग्निः सर्वकर्माणीत्यादि श्रुतिस्मृतिविरोधात्काला-
त्ययापदिष्टतेति शङ्कते । अथेति ॥ अतिप्रसङ्गात् श्रुतिस्मृत्योर्व्या-
श्रुतार्थतेति परिहरति । तदेति ॥ ज्ञानस्यानर्थक्यमुक्ता

उ० वेद तस्य तावदेव चिरं यावन् विमोक्ष्येऽथ

भा० न्यत्तेश्च कालभेदोऽस्ति येनाद्यशब्द आनन्तर्यार्थः स्यात् ।
ननु यथा सद्विज्ञानानन्तरमेव देहपातः सत्सम्पत्तिश्च न
भवति कर्मशेषवशात्तथाऽप्रवृत्तफलानि प्राग्ज्ञानोत्पत्ते-
र्जन्मान्तरसञ्चिदान्यपि कर्माणि सन्तीति तत्फलोपभो-
गार्थं पतितेऽस्मिन् शरीरान्तरमारब्धव्यं । उत्पन्ने च ज्ञाने
यावज्जीवं विहितानि प्रतिषिद्धानि वा कर्माणि करो-
त्येवेति तत्फलोपभोगार्थञ्चावश्यं शरीरान्तरमारब्धव्यं
ततश्च कर्माणि ततः शरीरान्तरमिति ज्ञानानर्थक्यं ।
कर्माणां फलवत्त्वात् । अप्रवृत्तफलानि कर्माणि न ब्रह्म-
ज्ञानेन क्षीयन्ते कर्मात्प्रवृत्तफलकर्मवदित्युक्तं तत्र
ज्ञानाग्निः सर्वकर्माणीति सृतिविरोधः । अथ ज्ञानवतः
क्षीयन्ते कर्माणि । तदा ज्ञानप्राप्तिसमकालमेव ज्ञानस्य

आ० माह । देशान्तरेति ॥ यथा ग्रामप्राप्त्युपायोऽश्वो रथो वेति ज्ञाने
सत्यसत्यन्तराये कस्यचिदेव ग्रामप्राप्तिर्भवति न त्वन्तरायवतस्त-
ज्ज्ञानेऽपि तत्प्राप्तिर्यथा तथा समुत्पन्नज्ञानस्यापि कस्यचिदेव भो-
गेन क्षीयकर्मशेषस्य मोक्षो न ज्ञानमात्रादित्यनियतफलत्वमि-
त्यर्थः ॥ कर्मत्वहेतोरप्रयोजकत्वं वदन्नुत्तरमाह । न कर्मणामिति ॥
सङ्ग्रहवाक्यमेव प्रपञ्चयन्नादौ नञर्थं स्फुटयति । यदुक्तमिति ॥
तत्र हेतुमाह । विदुष इति ॥ प्रामाण्याद्देहान्तरारम्भे तद्विरो-
धप्रसङ्गादिति शेषः ॥ श्रुत्यन्तरमाश्रित्य शङ्कते । नन्विति ॥ तथा-
ज्ञानारब्धकर्मवशाद्विदुषोऽपि देहान्तरमारब्धव्यमिति शेषः ।
तत्प्रामाण्यमङ्गीकरोति । सत्यमेवमिति ॥ तर्हि विदुषोऽपि
देहान्तरमनारब्धकर्मवशादारब्धव्यं नेत्याह । तथापीति ॥ विशे-
षमेवाकाङ्क्षाद्वारा विशदयति । कथमित्यादिना ॥ प्रवृत्तफलत्व-

उ० सम्पत्स्य इति ॥ २ ॥ स य एषोऽणिमैतदात्म्य-
मिदं सर्वं तत्सत्यं स आत्मा तत्त्वमसि श्रुत-

भा० सत्सम्पत्तिहेतुत्वान्मोक्षः स्यादिति शरीरपातः स्यात् । तथा
चाचार्याभाव इत्याचार्यवान् पुरुषो वेदेति अनुपपत्तिज्ञा-
नान्मोक्षाभावप्रसङ्गश्च । देशान्तरप्राप्त्युपायज्ञानवदनै-
कान्तिकफलत्वं वा ज्ञानस्य । न कर्मणां प्रवृत्ताप्रवृत्त-
फलवत्त्वविशेषोत्पत्तेः । यदुक्तमप्रवृत्तफलानां कर्मणां
ध्रुवफलवत्त्वाद्ब्रह्मविदः शरीरे पतिते शरीरान्तरमारब्ध-
व्यमप्रवृत्तकर्मफलोपभोगार्थमित्येतदसत् । विदुषस्तस्य
तावदेव चिरमिति श्रुतेः प्रामाण्यात् । ननु पुण्ये वै पुण्येन
कर्मणा भवतीत्यादिश्रुतेरपि प्रामाण्यमेव । सत्यमेवं तथापि
प्रवृत्तफलानामप्रवृत्तफलानाञ्च कर्मणां विशेषोऽस्ति कथं
यानि प्रवृत्तफलानि कर्माणि । यैर्विदश्चरन् शरीरमारब्धन्ते-
षामुपभोगेनैव क्षयः । यथारब्धवेगस्य लक्षमुक्तेष्वादर्वेग-

आ० मेव स्फुटयति । यैरिति ॥ उक्तमर्थं दृष्टन्तेन स्पष्टयति । यथेति ॥
लक्ष्यस्य वेधो भेदनं तत्समकालमेवेष्वादेरुद्धं गतिप्रयोजनं
नास्तीति न स्थितिलक्ष्यमुद्दिश्य मुक्तस्य तस्यारब्धवेगस्याप्रतिबन्धेन
तेन वेगेनासादितस्य मुक्तस्य वेगक्षयादेव स्थितिर्दृष्टान्तवद्दि-
द्यार्थो देहे विद्यालाभानन्तरं फलं नास्तीति न कर्माणि निवर्तन्ते
किन्तु भोगक्षयादेव तस्य लब्धवृत्तित्वादित्यर्थः ॥ प्रवृत्तफलेभ्योऽ-
प्रवृत्तफलानां कर्मणां विशेषमाह । अन्यानि त्विति ॥ न चाप्रवृ-
त्तफलानां कर्मणां प्रक्षयोऽप्रसिद्धस्तथाविधस्यैव पापस्य प्रायश्चि-
त्तेनेव प्रक्षयोपयोगादित्याह । प्रायश्चित्तेनेवेति ॥ आरब्धफला-
तिरिक्तानां कर्मणां ज्ञानान्निवृत्तौ श्रुतिस्मृती दर्शयति । ज्ञाना-

उ० केतो इति भूय एव मा भगवान्विज्ञापयत्विति
तथा सोम्येति होवाच ॥ ३ ॥ १४ ॥

भा० चयादेव स्थितिर्न तु लक्ष्यवेधसमकालमेव प्रयोजनं
नास्तीति तद्वत् । अन्यानि त्वप्रवृत्तफलानीह प्राग्ज्ञानोत्प-
त्तेरुद्धं च कृतानि वा क्रियमाणानि वाऽतीतजन्मान्तरं-
कृतानि वाऽप्रवृत्तफलानि ज्ञानेन दह्यन्ते । प्रायश्चित्ते-
नेव । ज्ञानाग्निः सर्वकर्माणि भस्मसात्कुरुते तथेति स्मृतेश्च ।
क्षीयन्ते चास्य कर्माणीति चाथर्वणे । अतो ब्रह्मविदो
जीवनादिप्रयोजनाभावेऽपि प्रवृत्तफलानां कर्मणामवश्य-
मेव पलोपभोगः स्यादिति मुक्तेषुवत्तस्य तावदेव चिरं
इति युक्तमेव चेत्तं यथोक्तदोषचोदनानुपपत्तिः । ज्ञानो-
त्पत्तेरुद्धं च ब्रह्मविदः कर्माभावमवोचाम । ब्रह्मसंस्थो-
ऽमृतत्वमेतीत्यत्र तच्च स्मर्त्तुमर्हसि स य इत्याद्युक्तार्थं ।

आ० भिरित्यादिना ॥ प्रवृत्ताप्रवृत्तफलेषु कर्मसु सिद्धे विशेषे फलि-
तमाह । अत इति ॥ जीवनादित्यादिशब्देन पुत्रकलत्रादि
गृह्यते । मुक्तस्याप्रतिबन्धेष्यादेर्यावदेगच्छयं गतिध्रौव्यव्यवहारव-
दारब्धकर्मणां फलभोगोऽवश्यमेव स्यादिति सम्बन्धः । यतश्चारब्ध-
कर्मणां भोगादेव क्षयस्तस्येत्यादिना यच्चिरत्वं सत्सम्पत्तेरुक्तं
तदुक्तमेवेति कृत्वा यथोक्तस्य दोषस्य सद्यः शरीरपातादिलक्ष-
णस्याशङ्कानुपपत्तिरित्युपसंहरति । इतीति ॥ आद्यस्येतिशब्दस्य
तस्येत्यनेन सम्बन्धः ॥ यत्तृत्यन्नेऽपि ज्ञाने यावज्जीवविहितानि
करोत्येवेति तत्राह । ज्ञानोत्पत्तेरिति ॥ ज्ञानस्य नानर्थक्यमवि-
द्यातत्कार्यनिवर्त्तनेन सत्सम्पत्तिहेतुत्वान्नाप्यनैकान्तिकफलत्वमन्त-
रायाभावादित्युक्तमिदानीमर्चिरादिमार्गप्राप्त्या वाऽत्रैवाविद्या-
निवृत्तिमात्रेण वा सत्सम्पत्तिरिति सन्दिहानः शङ्कते । आचार्य-

उ० पुरुषं सोम्योतोपतापिनं ज्ञातयः पथ्युपा-
सते जानासि मां जानासि मामिति तस्य यावन्न
वाङ्मनसि सम्पद्यते मनः प्राणे प्राणस्तेजसि तेजः
परस्यां देवतायां तावज्जानाति ॥ १ ॥ अथ
यदास्य वाङ्मनसि सम्पद्यते मनः प्राणे प्राणस्ते-

भा० आचार्यवानिव । तद्वान् येन क्रमेण सत्सम्पद्यते तं क्रम-
दृष्टान्तेन भूय एव मा भगवान्विज्ञापयत्विति । तथा
सोम्येति होवाच ॥ १४ ॥

पुरुषं हे सोम्य उपतापिनं ज्वराद्युपतापवन्तं ज्ञातयो
बान्धवाः परिवार्योपासते मुमूर्षुं जानासि मां तव पितरं
पुत्रं भ्रातरञ्चेति पृच्छन्तस्तस्य मुमूर्षोर्यावन्न वाङ्मनसि
सम्पद्यते मनः प्राणे प्राणस्तेजसि तेजः परस्यां देवतायामि-
त्येतदुक्तार्थं । संसारिणो यो मरणक्रमः स एवायं विदुषो
ऽपि सत्सम्पत्तिक्रम इत्येतदाह परस्यां देवतायां तेजसि
सम्पन्नेऽथ न जानाति । अविदांस्तु तत उत्थाय प्राग्भा-
वितं व्याघ्रादिभावं देवमनुष्यादिभावं वा विशति ।
विदांस्तु शास्त्राचार्योपदेशजनितज्ञानदीपप्रकाशितं सद्-

षा० वानिति ॥ संशयानस्य सम्बोधनार्थमुत्तरं वाक्यमवतारयति ।
तथेति ॥ १४ ॥

नन्वेव संसारिणो मरणक्रमो नतु विदुषः सत्सम्पत्तिक्रमस्तयो-
र्विशेषस्य वक्तव्यत्वादत आह । संसारिण इति ॥ करणोपरमे तेजः
सहचरितभूतसूक्ष्मोपसंहारे च विशेषविज्ञानाभावः समान
एव विद्वदविदुषोरित्यर्थः ॥ कस्तर्हि तयोर्विशेषस्तत्राह । अवि-

उ० जसि तेजः परस्यां देवतायामथ न जानाति
॥ २ ॥ स य एषोऽणिमैतदात्म्यमिदं सर्वं
तत्सत्यं स आत्मा तत्त्वमसि श्वेतकोतो इति

भा० ब्रह्मात्मानं प्रविश्य नावर्त्तत इत्येष सत्सम्पत्तिक्रमः । अन्ये तु
मूर्ध्वन्यया नाद्योक्तम्यादित्यादिद्वारेण सङ्गच्छन्तीत्याहुस्त-
दसत् । देशकालनिमित्तफलाभिसन्धानेन गमनदर्शनात् ।
न हि सदात्मैकत्वदर्शिनः सत्याभिसन्धस्य देशकालनिमित्त-
फलाद्यनृताभिसन्धिरूपपद्यते । विरोधात् । अविद्याकाम-
कर्मणाञ्च गमननिमित्तानां सद्भिज्ञानज्ज्ञताशनविभुष्टत्वा-
द्गमनानुपपत्तिरेव । पर्याप्तकामस्य कृतात्मनस्त्विहैव सर्वं
विलीयन्ते कामा इत्याद्याद्यवर्णे । नदीसमुद्रदृष्टान्तश्रुतेश्च ।
स य इत्यादि समानं । यदि मरिष्यतो मुमुक्ष्यतश्च तुल्या

आ० द्वानिति ॥ ततस्तस्मादज्ञानात्सदात्मनः सकाशादिति यावत् ।
एकदेशिमतमुत्थाप्य प्रत्याचष्टे । अन्ये त्विति ॥ भवतु विदुषोऽपि-
तदभिसन्धिपूर्वकं गमनमित्याशङ्क्याह । नहीति ॥ आदिशब्देन
गत्यागतिर्गृह्यते ॥ सद्भिज्ञानवतो गमनायोगे हेत्वन्तरमाह ।
अविद्येति ॥ विदुषोऽविद्याकामकर्मणामभावे प्रामाण्यमाह ।
पर्याप्तकामस्येति ॥ ननु कामप्रविलय एवात्र श्रूयते नाविद्याका-
मकर्मनिम्माकस्तत्राह । नदीति । यथा नद्यो गङ्गया नामरूपे
विहाय समुद्रं प्रविशन्ति तथा विद्वान्नामरूपे हित्वा परं पु-
षमुपैतीति दृष्टान्तपूर्वको यः श्रुतेर्नामरूपबीजावस्थाविद्याया
लयो गम्यते नचाविद्याकामयोरभावे कर्मोपपत्तिस्तस्मान्न
विदुषो गतिपूर्विका सत्सम्पत्तिरित्यर्थः । विमतः सत्सम्पन्नः
पुनरावृत्तिमर्हति सत्सम्पन्नत्वान्मरणकाले सत्सम्पन्नवद्भिमतो वा
विशेषविज्ञानाभावेनात्यन्तिका विदुषो विज्ञानाभावत्वान्मरण-

उ० भूय एव मा भगवान् विज्ञापयत्विति तथा
सोम्येति होवाच ॥ ३ ॥ १५ ॥

पुरुषः सोम्योत हस्तगृहीतमानयन्त्यपहार्षी-
स्तेयमकार्षीत्परशुमस्मै तपतेति स यदि तस्य
कर्ता भवति तत एवानृतमात्मानं कुरुते सोऽनृ-
ताभिसन्धोऽनृतेनात्मानमन्तर्धीय परशुं तप्तं प्रति-

भा० सत्सम्पत्तिस्तत्र विद्वान् सत्सम्पन्नो नावर्त्तते आवर्त्ततेऽविदा-
नित्यत्र कारणं दृष्टान्तेन भूय एव मा भगवान् विज्ञा-
पयत्विति तथा सोम्येति होवाच ॥ १५ ॥

शृणु यथा सोम्य पुरुषं चौर्यकर्मणि सन्दिह्यमानं
नियन्तु परीक्षणाय चातापि हस्तगृहीतं बद्धहस्तमान-
यन्ति राजपुरुषाः । किं कृतवानयमिति पृष्टाश्चाज्जरपहा-
र्षीद्धनमस्यायं । ते चाज्जः किमपहरणमात्रेण बन्धनम-
र्हति । अन्यथा दत्तेऽपि धने बन्धनप्रसङ्गादित्युक्ताः पुन-
राज्जः स्तेयमकार्षीच्चौर्येण धनमपहार्षीदिति । तेष्वेवं वदन्तु
इतरोऽपक्रुते नाहं तत्कर्त्ता इति । ते चाज्जः सन्दिह्य-
मानाः स्तेयमकार्षीत्स्वमस्य धनस्येति । तस्मिंश्चापक्रुवति

व्या० कालीनविशेषविज्ञानाभाववदित्यनुमानाद्विद्वदविदुषोरविशेषं
मन्वानः शङ्कते । यदीति ॥ तत्रानृतताभिसन्धत्वं तादृगभिसन्धि-
मनियत्वच्चोपाधिरित्यनुमानद्वयं दूषयितुमुत्तरग्रन्थमुत्थापयति ।
तथेति ॥ परीक्षणाय परीक्षाद्वारेणार्थमिति यावत् ॥ १५ ॥

परशुग्रहणमात्रेण बन्धने प्रतियद्दीतुरपि बन्धनप्रसङ्गात्
तन्मात्रं बन्धनकारणमित्याह । अन्यथेति ॥ तत एवानृतताभिस-

उ० गृह्णाति स दह्यतेऽथ हन्यते ॥ १ ॥ अथ यदि
तस्याकर्त्ता भवति तत एव सत्यमात्मानं कुरुते स
सत्याभिसन्धः सत्येनात्मानमन्तर्द्वाय परशुं तप्तं

भा० आहुः परशुमस्रै तपतेति शोधयत्वात्मानमिति । स यदि
तस्य स्तैन्यस्य कर्त्ता भवति वहिश्चापक्रुते स एवभूतस्तत
एवानृतमन्यथा भूतं सन्तमन्यथा आत्मानं कुरुते स तथा-
नृताभिसन्धोऽनृतेनात्मानमन्तर्द्वाय व्यवहितं कृत्वा परशुं
तप्तं मोहात्प्रतिगृह्णाति स दह्यतेऽथ हन्यते राजपुरुषैः
खल्लतेनानृतताभिसन्धिदोषेण । अथ यदि तस्य कर्मणोऽ-
कर्त्ता भवति तत एव सत्यमात्मानं कुरुते स तथा स्तैन्याक-
र्तृतयात्मानमन्तर्द्वाय परशुं तप्तं प्रतिगृह्णाति सत्या-
भिसन्धः सन्न दह्यते सत्यव्यवधानादथ मुच्यते च मृषा-
भियोक्तृभ्यः । तप्तपरशुहस्ततलमयोगस्य तुल्यत्वेऽपि स्तैय-
कर्त्तृकक्षोरनृतताभिसन्धो दह्यते न तु सत्याभिसन्धः ।
स यथा सत्याभिसन्धस्तप्तपरशुग्रहणकर्मणि सत्यव्यवहित-
हस्ततलत्वान्नादाह्येत न दह्यते इत्येतदेवं सद्रुद्ध सत्याभि-
सन्धेतरयोः शरीरपातकाले च तुल्यायां सत्सम्पत्तौ
विद्वान् सत्सम्पद्य न पुनर्याघ्रदेवादिदेहग्रहणायावर्त्तते

आ० न्यत्वादेवेत्यर्थः ॥ तत एवेति स्तैन्यस्य कर्मणोऽकर्तृत्वादेवेत्यर्थः ॥
दृष्टान्ते विवक्षितमंशमनुवदति । तप्तेति ॥ तदनुवादपूर्वकं
दार्यान्तिकमाह । स यथेति ॥ स य एषोऽग्निमेत्यादि व्याचष्टे ।
अदात्मेवि ॥ त्वं तदस्मीति त्वमर्थोद्देशेन तदर्थभावो विधीयते

उ० प्रतिगृह्णाति स न दत्ततेऽथ मुच्यते ॥ २ ॥ स यथा
तत्र नादाद्येतैतदात्म्यमिदं सर्वं तत्सत्यं स
आत्मा तत्त्वमसि श्वेतकेतो इति तद्वास्य विज-

भा० अविदांस्तु विकारानृताभिसन्धः पुनर्व्याघ्रादिभावं देवता-
दिभावं वा यथा कर्म यथा श्रुतं प्रतिपद्यते । यदात्माभि-
सन्ध्यनभिसन्धिकृते मोक्षबन्धने यच्च मूलं जगतो यदा-
यतनाः यत्प्रतिष्ठाश्च सर्वाः प्रजाः यदात्मकञ्च सर्वं यच्चा-
यममृतमभयं शिवमद्वितीयं तत्सत्यं स आत्मा तवातस्त-
त्त्वमसि हे श्वेतकेतो इत्युक्तार्थमसकृदाक्यं । कः पुनरसौ
श्वेतकेतुस्त्वंशब्दार्थः । योऽहं श्वेतकेतुरुद्दालकस्य पुत्र
इति वेदात्मानमादेशं श्रुत्वा मत्वा विज्ञाय चाश्रुतममृत-
मविज्ञातं विज्ञातुं पितरं पप्रच्छ कथं नु भगवः स
आदेशो भवतीति । स एषोऽधिकृतः श्रौता मन्ता विज्ञाता
तेजोबन्धनमयकार्यकरणसङ्घातं प्रविष्टापरेव देवता नामरू-
पव्याकरणाद्यादर्शे इव पुरुषः सूर्यादिरिव जलादौ
प्रतिबिम्बरूपेण स आत्मानं कार्यकारणेभ्यः प्रविभक्तं
सद्रूपं सर्वात्मानं प्राक् पितुः श्रवणान्न विजज्ञौ । अथेदानों

आ० तत्रोद्देश्यस्य शरीरद्वयविशिष्टस्य विरोधादशरीरं ब्रह्मात्मत्वं
विधातुमशक्यमिति मन्वानश्चोदयति । कः पुनरिति ॥ त्वंपदेन
वाच्यस्य लक्ष्यस्य वा ब्रह्मत्वायोगस्त्वयोच्यते । नाद्योऽङ्गीकारान्न
द्वितीयो शरीरद्वयवैशिष्ट्योपलक्षितस्य श्रोत्रत्वाद्यध्यासास्पदस्य
त्वंपदलक्ष्यस्य ब्रह्मत्वविधाने विरोधाऽस्फुरणादिति परिहरति ।
योऽहमिति ॥ विज्ञाय च वेदेति पूर्व्वेण सह सम्बन्धः । तस्य सतः

उ० ज्ञाविति विजज्ञाविति ॥ २ ॥ ॥ १६ ॥ इति
छान्दोग्योपनिषत्सु षष्ठः प्रपाठकः ॥ ६ ॥

भा० पित्रा प्रतिबोधितस्तत्त्वमसीतिदृष्टान्तैर्हेतुभिश्च तत्पितु-
रस्य ह किलोक्तं सदेवाहमस्मीति विजज्ञौ विज्ञातवान् ।
द्विर्वचनमध्यायपरिसमाप्त्यर्थं ॥ १६ ॥

किं पुनरत्र षष्ठे वाक्यप्रमाणेन जनितं फलितमात्मनि
कर्तृत्वभोक्तृत्वयोरधिकृतत्वं विज्ञाननिवृत्तिस्तस्य फलं वय-
मवोचाम । त्वंशब्दवाच्यमर्थं श्रोतुं मन्तुञ्चाधिकृतमवि-
ज्ञातविज्ञानफलार्थं । प्राकृतस्माद्विज्ञानादहमेवं करि-
ष्याम्यग्निहोत्रादीनि कर्माण्यहमत्राधिकृतः । एषाञ्च
कर्माणां फलमिहामुत्र च भोक्ष्ये कृतेषु वा कर्मासु कृत-
कर्त्तव्यः स्यामित्येवं कर्तृत्वभोक्तृत्वयोरधिकृतोऽस्मीत्यात्मनि
यद्विज्ञानमभूत्तस्य यत्सज्जगतो मूलमेकमेवाद्वितीयं
तत्त्वमसीत्यनेन वाक्येन प्रतिबुद्धस्य निवर्त्तते । विरोधात् ।

आ० सकाशादौपाधिको भेदो वस्तुतस्त्वैक्यमिति मत्वाह । तेजोऽब्रह्मम-
यमिति ॥ त्वंपदार्थं श्वेतकेतुं निर्द्धार्य तद्वास्तोत्यादि व्याचष्टे ।
आत्मानमिति ॥ १६ ॥

अज्ञातार्थप्रकाशनं मानफलं तस्य स्वप्रकाशे ब्रह्मणि नोपप-
त्तिरिति मन्वानश्चोदयति । किं पुनरिति ॥ अत्रात्मनोति
सम्बन्धः । स्वप्रकाशे स्वप्रकाशातिशयस्य मानफलस्यासम्भवेऽप्य-
ध्यस्तथावृत्तिस्तत् फलं भविष्यतीत्युत्तरमाह । कर्त्तृत्वेति ॥ अश्रु-
तस्य अवणायामतस्य मननायाविज्ञातस्य विज्ञानफलसिद्धये
चाधिकृतं यमर्थं त्वम्पदवाच्यमवोचाम । तस्य स्वात्मनि क्रियाक-
र्त्तृत्वे फलभोक्तृत्वे च यन्मिथ्यैवाधिकृतत्वविज्ञानं तन्निरुत्तिर्मान-

भा० न ह्येकस्मिन्नद्वितीय आत्मन्ययमहमस्मीति विज्ञाते ममे-
दमनेन कर्त्तव्यमिदं कृत्वाऽस्य फलं भोक्ष्य इति वा भेद-
विज्ञानमुपपद्यते । तस्मात् सत्याद्वितीयात्मविज्ञाने विका-
रानृतजीवात्मविज्ञानं निवर्त्तत इति युक्तं ॥ ननु तत्त्व-
मसीत्यत्र त्वंशब्दवाच्येऽर्थे सद्बुद्धिरादिश्यते । यथा आदि-
त्यमनआदिषु ब्रह्मादिबुद्धिः । यथा च लोके प्रतिमा-
दिषु विष्ण्वादिबुद्धिस्तद्वत् । ननु सदेव त्वमिति यदि
सदेव श्वेतकेतुः स्यात् कथमात्मानं न विजानीयात्
येन तस्मै तत्त्वमसीत्युपदिश्यते । न । अदित्यादिवाक्यवैल-
क्षण्यात् । आदित्यो ब्रह्मेत्यादाविति शब्दव्यवधानान्न साचा-

क्षा० फलमिति योजना ॥ यथोक्तं मानफलमेव प्रपञ्चयति । प्राक् चेति ॥
अहमेवात्राधिकृतश्चेति चकारस्य सम्बन्धस्तस्येत्यत्रेत्यर्थः ॥ विरो-
धमेव स्फोरयति । न हीति ॥ प्रमाणफलमुपसंहरति । तस्मा-
दिति ॥ तत्त्वमसीति वाक्यं मुख्यैकत्वपरमिति स्वपक्षमुक्त्वा परपक्षं
शङ्कते । नन्विति ॥ आध्यासिकमेकत्वं सामानाधिकरण्यालम्बन-
मिति स्वपक्षं दृष्टान्तेनोक्त्वा सिद्धान्तं दूषयति । नन्विति ॥ श्वेत-
केतोः सन्मात्रत्वे तदज्ञानायोगादसकृदुपदेशसिद्धिरित्यर्थः ।
किमध्यासवाक्यसामान्यादाध्यासिकमेकत्वं सामानाधिकरण्या-
लम्बनं किं वा मुख्यैकत्वे बाधकसङ्गावादिति विकल्प्याद्यं दूष-
यति । नेत्यादिना ॥ यथा लोके श्रुक्तिकां रजतमिति प्रयेतीत्या-
दाविति शब्दपरं सामानाधिकरण्यं न वस्तुनिष्ठं दृष्टं तथा-
ऽध्यासवाक्यानामप्यादित्यो ब्रह्मेत्यादेश इत्यादीनामिति शब्दपर-
सामानाधिकरण्यवशादवस्तुनिष्ठत्वं गम्यते न तथा तत्त्वमसि-
वाक्यस्यावस्तुनिष्ठत्वमिति शब्दपरत्वाभावेन सामानाधिकर-
ण्यस्य स्वरूपपर्यवसायित्वनिश्चयादित्यर्थः । इह त्विति प्रकर-
णोक्तिः । इह प्रवेशं दर्शयित्वेत्यत्र तंजोबन्नमयं सङ्घातमिहेति-
व्यपदिशति । जीवब्रह्मयोर्भेदग्राहिप्रमाणविरोधान्न मुख्य-

भा० ब्रह्मत्वं गम्यते। रूपादिमत्त्वाच्चादित्यादीनामाकाशमनसो-
 श्चेति शब्दव्यवधानादेवाब्रह्मत्वमिह तु सत एव देहप्रवेशं
 दर्शयित्वा तत्त्वमसीति निरङ्कुशं सदात्मभावमुपदिशति ।
 ननु पराक्रमादिगुणः सिंहेऽसि त्वमितिवत्तत्त्वमसीति
 स्यात् न मृदादिवत्सदेकमेवाद्वितीयं । सत्त्वमित्युपदे-
 शात् । न चोपचारविज्ञानात्तस्य तावदेव चिरमिति
 सत्त्वम्पत्तिरुपदिश्यते । मृषालादुपचारविज्ञानस्य । त्व-
 मिन्द्रो यम इतिवत् । नापि स्तुतिरनुपास्यत्वात्श्वेतकेतोः ।
 नापि सत्श्वेतकेतुत्वोपदेशेन स्तुयते । न हि राजा दास-
 स्त्वमिति स्तुतः स्यात् । नापि सतः सर्वात्मन एकदेशनि-

ध्या० मेकत्वं किन्तु चैतन्यगुणयोगाद्गौणमिति द्वितीयं शङ्कते । नन्विति ॥
 यथा मृदादि कारणमेव घटादि कार्यं न पृथगस्ति तथा सर्व-
 मिदमाकाशादिकार्यं सन्मात्रं तत्र सर्वप्रकारभेदरहितमेक-
 रसमबाधितमित्युपदेशदर्शनान्न गौणमेकत्वमित्युत्तरमाह ।
 नेत्यादिना ॥ इतश्च नोपचरितमेकत्वमित्याह । नचेति ॥ औप-
 चारिकविज्ञानस्य मृषात्वे दृष्टान्तमाह । त्वमिति ॥ किञ्च गौण-
 त्वमेकत्वं वदता स्तुत्यर्थं विधिपरत्वं वा वाक्यस्य वक्तव्यं । आद्ये-
 ऽपि श्वेतकेतोः सेतो वा वस्तुनः स्तुतिरिति विकल्प्याद्यं दूषयति ।
 नापीति ॥ उपास्यत्वात्सतः स्तुतिरिति द्वितीयमाशङ्क्य दूषयति ।
 नापि सदिति ॥ इतश्च श्वेतकेतुत्वोपदेशेन सेतो न स्तुतिरि-
 त्याह । नापि सत इति ॥ श्वेतकेतोरुपास्यत्वेन स्तुत्यसम्भवेऽपि
 कर्तृत्वात्कर्मसु तत्स्तावकत्वं वाक्यस्य युक्तमित्याशङ्क्य कर्मविध्य-
 सन्निधानात्सदात्मत्वमात्रप्रतीतिश्च नैवमित्याह । न चेति ॥ विक-
 ल्पान्तरमुद्गावयति । ननु सदस्मीतीति ॥ एकविज्ञानेन सर्व-
 विज्ञानवचनविरोधान्न दृष्टविधिपरत्वमित्युत्तरमाह । न-
 न्विति ॥ गौणपक्षेऽपि तुल्यानुपपत्तिरित्यपेक्ष्यः । एकविज्ञा-
 नेन सर्वविज्ञानश्रुतेर्न विरोधोऽस्तीति पूर्ववाद्याह । नेति ॥

भा० रोधो युक्तः । तत्त्वमसीति देशाधिपतिरिव ग्रामाध्यक्षत्व-
मिति । न चान्या गतिरिह सदात्मत्वोपदेशादर्थान्तरभूता
सम्भवति । ननु सदस्मीति बुद्धिमात्रमिह कर्त्तव्यतया
चोद्यते नत्वज्ञातं सदस्मीति ज्ञाप्यत इति चेत् ॥ नन्वस्मिन्
पक्षेऽप्यश्रुतं श्रुतं भवतीत्याद्यनुपपन्नं । न । सदस्मीति बुद्धि-
विधेः स्तुत्यर्थत्वात् । नाचार्यवान् पुरुषो वेद । तस्य ताव-
देव चिरमित्युपदेशात् । यदि हि सदस्मीति बुद्धिमात्रं
कर्त्तव्यतया विधीयते नतु त्वंशब्दवाच्यस्य सद्रूपत्वमेव
तदा नाचार्यवान्वेदेति ज्ञानोपायोपदेशो वाच्यः स्यात् ।
यथाग्निहोत्रं जुहुयादित्येवमादिस्वर्थप्राप्तमेवाचार्यवत्त्व-

आ० नेदमेकविज्ञानेन सर्वविज्ञानं दृष्टिविधिस्तुतिः कार्यकारणा-
नन्यत्वादियुक्तिभिरुपपादितत्वाद्विपक्षे चासम्भावनादिनिरास-
समर्थाचार्यवत्त्वोपदेशानर्थक्यादौपदेशिकज्ञानमात्रेण विध्यनु-
ष्ठानसिद्धेर्विध्यपेक्षितं तस्य च तेनैवाक्षेपादित्युत्तरमाह ।
नाचार्यवानिति ॥ तदेव विवक्ष्येति । यदि हीति ॥ आचार्य-
वत्त्वमिति नोपदिश्यत इति शेषः ॥ इतश्च नेदं वाक्यं दृष्टिविधि-
परमेष्टव्यमित्याह । तस्येति ॥ सदात्मत्वसाक्षात्कारादृतेऽपि
सकृदनुष्ठितपरोक्षबुद्धिमात्रान्मोक्षसम्भवाद्विजम्बाभिधानमनर्थक-
मापद्येत । यथा सकृदनुष्ठितादपि यागाद्भवति स्वर्गस्तद्वदिह
च चिरमिति क्षेपकरणं मोक्षस्येति । तस्मान्नेदं दृष्टिविधि-
परमित्यर्थः ॥ किञ्च विधिवादिना प्रतीयमानेऽर्थे वाक्यस्या-
प्रामाण्यं विपर्ययासलक्षणं वा वाच्यं तदुभयं दुर्वाच्यमित्याह ।
नचेति ॥ तत्त्वमसीत्यधिकारिणं प्रत्युक्ते सति प्रमाणभूतेन तेन
वाक्येन जनिता सद्ब्रह्माहमिति या तस्य बुद्धिस्तां निवर्त्तयितुं
नाहं सदिति बलवती बुद्धिरुत्पन्नेति न शक्यते वक्तुं । विवेकवतः
श्रुतवाक्यस्य तथाविधबुद्ध्यनुत्पादान्न वाधिकारिणः श्रुतवाक्यस्य
सद्ब्रह्माहमिति बुद्धिर्नैत्यन्नेति वक्तुं शक्यं । अधिकारिणः प्रमिति-

भा०मिति तद्वत् । तस्य तावदेव चिरमिति चाक्षेपकरणं न युक्तं स्यात् । सदात्मतत्त्वे विज्ञातेऽपि सकृद्वुद्धिमात्रकरणे मोक्षप्रसङ्गात् । नच तत्त्वमसीत्युक्तेनाहं सदितिप्रमाण-
वाक्यजनिता बुद्धिर्निवर्त्तयितुं शक्या नोत्पन्नेति वाक्यं वक्तुं । सर्वोपनिषद्वाक्यानां तत्परतयैवोपचयात् । यथाग्निहोत्रादिविधिजनिताग्निहोत्रादिकर्त्तव्यताबुद्धीना-
मतथार्थत्वमनुत्पन्नत्वं वा न शक्यते वक्तुं तद्वत् । यदुक्तं सदात्मा सन्नात्मानं कथं न जानीयादिति । नासौ दोषः । कार्यकारणसङ्घातव्यतिरिक्तोऽहं जीवः कर्त्ता भोक्ते-
त्यपि स्वभावतः प्राणिनां विज्ञानादर्शनात् किमु तस्य

चा० जनको वेद इति न्यायात् । नच वेदप्रत्ययो यथोक्ताया बुद्धेरबाधक-
स्तस्य स्वाप्नभेदप्रत्ययवन्मित्यात्वानुमानादित्यर्थः ॥ इतश्च तत्त्वमसि-
वाक्यं वस्तुपरमेवेत्याह । सर्वोपनिषदिति ॥ तत्त्वमसिवाक्यान्न
यथार्था बुद्धिर्नापि न भवत्येव बुद्धिरित्येतमर्थं दृष्टान्तेनाह ।
यथेति ॥ जीवे भासमानेऽप्यनवभासमानत्वान्न स्वभावो ब्रह्मे-
त्युक्तमनूद्य दूषयति । यदुक्तमिति ॥ बोकायतातिरिक्तानां
देहादतिरेको जीवस्य स्वाभाविकोऽपि नावभासते तथा ब्रह्म-
भावोऽपि । तस्यानाद्यनिर्वाच्याज्ञानसामर्थ्यादेव नावभासिष्यते ।
तथाच तस्मिन् भासमानेऽप्यनवभासमानत्वान्न स्वभावो ब्रह्मेत्य-
युक्तं व्यात्यभावादित्याह । कार्येति ॥ देहव्यतिरिक्तात्मवादि-
नामात्मनि भाति देहव्यतिरिक्तोऽपि भात्येवेति व्याप्तिसिद्धि-
रित्याशङ्काह । कथमिति ॥ देहादिसङ्घातादतिरिक्तोऽहमित्येवं
व्यतिरिक्तविज्ञाने सति कथं तेषां कर्त्तृत्वादिविज्ञानं सम्भवति ।
न हि सङ्घाताभिमानविगमे तद्युज्यते । नच तन्नास्त्येव दृश्य-
मानत्वादित्यर्थः ॥ सिद्धे दृष्टान्ते दार्ष्टान्तिकमाह । तद्वदिति ॥
देहाद्यतिरिक्तस्य सतोऽप्यप्रतिभानवत्सदात्मकस्यापि श्वेतकेतो-
र्देहादिष्वत्माभिमानित्वात्सदात्मनि ब्रह्मणि विज्ञानं न स्यादतः

उ० ॥ ॐ ॥ अधीहि भगव इति होपाससाद सनत्कु-
मारं नारदस्तं होवाच यद्वेत्य तेन मोपसीद

भा० सदात्मविज्ञानं ॥ कथमेवं व्यतिरिक्तविज्ञाने सति तेषां
कर्तृत्वादिविज्ञानं सम्भवति । दृश्यते च । तद्वत्तस्यापि
देहादिष्व्वात्मबुद्धित्वान्न स्यात्सदात्मविज्ञानं । तस्माद्विका-
रानृताधिकृतजीवात्मत्वविज्ञाननिवर्त्तकमेवेदं वाक्यं तत्त्व-
मसीति सिद्धमिति ॥ इति श्रीगोविन्दभगवत्पूज्यपाद-
शिष्यस्य परमहंसपरिव्राजकाचार्यस्य श्रीशङ्करभगवतः
कृतौ कान्दोग्योपनिषद्विवरणे षष्ठः प्रपाठकः सम्पूर्णः ॥ ६ ॥

ॐ तत्सत् ॥ परमार्थतत्त्वोपदेशप्रधानपरः षष्ठो-
ऽध्यायः सदात्मैकत्वनिर्णयपरतथैवोपयुक्तः । न सतोऽर्वा-

च्चा० स्तत्त्वभावस्यापि ब्रह्मभावस्याप्रतिभानमज्ञानकृतमित्यर्थः ॥
वाक्यस्यार्थान्तरपरत्वासम्भवे फलितमुपसंहरति । तस्मादिति ॥
महावाक्यस्योक्तया विधयार्थान्तरपरत्वासम्भवाद्विकारेऽन्तताभि-
सन्धिकृतोऽयं जीवात्मैवेवं रूपं यन्मिथ्याज्ञानं तस्य सनिदा-
नस्य निवर्त्तकमेवेदं तत्त्वमसिवाक्यं न त्वभूतप्रादुर्भावफलमि-
त्येवं जीवब्रह्मणोरैक्यं सर्वोपनिषत्सारभूतं स्थितमित्यर्थः ॥
इति श्रीपरमहंसपरिव्राजकश्रीशुद्धानन्दपूज्यपादशिष्यभगवदा-
नन्दज्ञानकृतायां श्रीशङ्करभगवत्कृतकान्दोग्यभाष्यटीकायां
षष्ठोऽध्यायः समाप्तः ॥ ६ ॥ ॐ तत् सत् ॥

ॐ । षष्ठसप्तमयोरध्याययोः सम्बन्धं वक्तुकामः षष्ठे वृत्तं
कीर्त्तयति । परमार्थेति ॥ उत्तमाधिकारिणं प्रत्यबाधिततत्त्व-
बोधनं प्रधानं तत्परोऽतीतोऽध्यायः स सतो ब्रह्मणः प्रत्य-
ङ्निश्चयपरत्वेनैव व्याख्यात इत्यर्थः ॥ अध्यायान्तरभूमिकामा-
रचयति । न सत इति ॥ मध्यममधिकारिणं प्रति परम्परया

उ० ततस्त उर्द्ध्वं वक्ष्यामीति ॥ १ ॥ स होवाचर्वेदं भग-
 वोऽध्येमि यजुर्वेदं सामवेदमाथर्वणं चतुर्थमि-
 तिहासपुराणं पञ्चमं वेदानां वेदं पित्र्यं राशिं
 दैवं निधिं वाकोवाक्यमेकायनं देवविद्यां ब्रह्म-

भा० त्विकारलक्षणानि तत्त्वानि निर्दिष्टानीत्यतस्तानि नामा-
 दीनि प्राणान्तानि क्रमेण निर्दिश्य तद्वारेणापि भूमाख्यं
 निरतिशयं तत्त्वं निर्देक्ष्यामीति शाखाचन्द्रदर्शनवदितीमं
 सप्तमं प्रपाठकमारभते । अनिर्दिष्टेषु हि सतोऽर्वाक्तत्वेषु
 सन्मात्रे च निर्दिष्टेऽन्यदप्यविज्ञातं स्यादित्याशङ्का कस्य-
 चित्स्यात्सा मा भूदिति वा तानि निर्दिदिक्षति । अथवा
 मोपानारोहणवत्सूलादारभ्य सूक्ष्मं सूक्ष्मतरञ्च बुद्धि-
 विषयं ज्ञापयित्वा तदतिरिक्ते स्वारज्येऽभिषेक्ष्यामीति
 नामादीनि निर्दिदिक्षति । अथवा नामाद्युत्तरोत्तर-
 विशिष्टानि तत्त्वान्यतितराञ्च तेषामुत्कृष्टतमं भूमाख्यं

आ० ब्रह्मात्मत्वमुपदेशुं सप्तमप्रपाठकप्रवृत्तिरित्यर्थः । नन्वत्रापि ब्रह्मा-
 त्मत्वमेवोपदेशुमिष्टञ्चेत्किमिति तर्हि नामादीनि तत्त्वानि निर्दि-
 श्यन्ते तत्राह । अनिर्दिष्टेष्विति ॥ वाशब्दः शङ्कानिरासाये-
 त्यर्थः । यद्वा द्वयोरध्याययोरद्वितीयब्रह्मात्मविषयत्वाविशेषेऽपि
 साक्षात्पारम्पर्याभ्यामपौनरुक्त्यमुक्तं सम्प्रति नामादीनामुत्तरो-
 त्तरभूयस्त्वविशिष्टानां सन्मात्रविज्ञानेनाज्ञानादेकविज्ञानेन
 सर्वविज्ञानमयुक्तमित्याशङ्क्य ब्रह्मविदः सर्वज्ञत्वं स्पष्टीकर्तुमु-
 त्तरयस्यान्तरप्रारम्भ इत्याह । निर्दिष्टेष्विति ॥ नामादिसङ्की-
 र्त्तनस्य तात्पर्यान्तरमाह । अथवेति ॥ अंधमोऽधिकारी नामा-
 दीनि ब्रह्मत्वेनोपास्य तत्फलञ्च भुक्त्वा क्रमेण साक्षाद्ब्रह्मभावं

उ० विद्यां भूतविद्यां क्षत्रविद्यां नक्षत्रविद्यां सर्पदेव-
जनविद्यामेतद्भगवोऽध्येमि ॥ २ ॥ सोऽहं भगवो
मनुविदेवास्मि नात्मवित् श्रुतं ह्येव मे भग-
वद्दृशेभ्यस्तरति शोकमात्मविदिति सोऽहं भग-

भा० तत्त्वमिति तत्स्तुत्यर्थं नामादीनां क्रमेणोपन्यासः । आ-
ख्यायिका तु परविद्यास्तुत्यर्था । कथं नारदो देवर्षिः
कृतकर्त्तव्यः सर्वविद्योऽपि सन्ननात्मज्ञत्वाच्छुशोचैव किमु
वक्तव्यमन्योऽल्पविज्जन्तुरकृतपुण्यातिशयोऽकृतार्थ इति ।
अथवा नान्यदात्मज्ञानान्निरतिशयश्रेयःसाधनमस्तीत्ये-
तत्प्रदर्शनार्थं सनत्कुमारनारदाख्यायिकाऽऽरभ्यते ।
येन सर्वज्ञानसाधनशक्तिसम्पन्नस्यापि नारदस्य देवर्षेः
श्रेयो न बभूव येनोत्तमाभिजनविद्यावृत्तसाधनशक्ति-
सम्पत्तिनिमित्ताभिमानं हित्वा प्राकृतपुरुषवत्सनत्कुमार-
मुपससाद श्रेयःसाधनप्राप्तयेऽतः प्रख्यापितं भवति
निरतिशयप्राप्तिसाधनत्वमात्मविद्याया इति । अधोहि
अधीय भगवो भगवन्निति हि किलोपससाद । अधी-

आ० प्राप्नोतीति प्रदर्शयितुमुत्तरो ग्रन्थ इत्यर्थः ॥ शाखाचन्द्रनिदर्श-
नन्यायेन मध्यमस्याधिकारिणो ब्रह्मसिद्धिस्वीकारार्थं मध्यमस्या-
धिकारिणो ध्यानार्थं वा नामादिसङ्कीर्त्तनमित्युक्तमिदानीमुत्त-
ममेवाधिकारिणमधिकृत्य भूमस्तुत्यर्थं नामादिवचनमिति मता-
न्तरमाह । अथवा नामादीति ॥ अध्यायसम्बन्धमुक्त्वाऽऽख्या-
यिकासम्बन्धमाह । आख्यायिका त्विति ॥ स्तुत्यर्थत्वमेव प्रश्न-
पूर्वकं प्रकटयति । कथमित्यादिना ॥ तथा च परविद्यया

उ० वः शोचामि तं मा भगवाञ्छोकस्य पारं तारय-
त्विति तर्ह्ये होवाच यद्वै किञ्चैतदध्यगीष्टा नामै
वैतत् ॥ ३ ॥ नाम वा ऋग्वेदो यजुर्वेदः साम-

भा० हि भगवं इति मन्त्रः । सनत्कुमारं योगीश्वरं ब्रह्मनिष्ठं
नारद उपसन्नवान् । तं न्यायेनोपसन्नं होवाच यदात्मवि-
षये किञ्चिद्वेत्य तेन तत्प्रख्यापनेन मामुपसीदेदमहं
जाने इति ततोऽहं भवतो विज्ञानात्ते तुभ्यमूर्द्धं वक्ष्यामी-
त्युक्तवति स होवाच नारद ऋग्वेदं भगवोऽध्येमि स्मरामि ।
यद्वेत्येति विज्ञानस्पष्टत्वात्तथा यजुर्वेदं सामवेदमाथर्वणं
चतुर्थं वेदं वेदशब्दस्य प्रकृतत्वादितिहासपुराणं पञ्चमं
वेदं वेदानां भारतपञ्चमानां वेदं व्याकरणमित्यर्थः ।
व्याकरणेन हि पदादिविभागश्च ऋग्वेदादयो ज्ञायन्ते ।
पित्र्यं श्राद्धकल्पं । राशिगणितं दैवमुत्पातज्ञानं । निधिं
महाकालादिनिधिशास्त्रं । वाकोवाक्यं तर्कशास्त्रं । एकायनं
नीतिशास्त्रं । देवविद्यां निरुक्तं । ब्रह्मण ऋग्यजुःसामा-

आ० कृतार्थत्वात्तस्याः स्तुतिरत्र विवक्षितेति शेषः । अतीताध्याया-
दिषु सदात्मत्वविज्ञानादन्यदेव देवतोपासनं मोक्षसाधनमित्या-
शङ्क्य तन्निषेधे सदात्मविज्ञानस्यैव मोक्षसाधनं ब्रूयितुमा-
ख्यायिका प्रवृत्तेति पक्षान्तरमाह । अथवेति ॥ द्वितीयमा-
ख्यायिकातात्पर्यं प्रपञ्चयति । येनेत्यादिना ॥ सर्व्वस्यापि ज्ञेयस्य
सद्विज्ञानं तस्य साधनमुत्पादनं तत्र शक्त्या सम्पन्नो वेदवेदाङ्गा-
भिज्ञत्वं तस्यापीति यावत् । अस्ति हि नारदस्योत्तमाभिजने
जन्म । ब्रह्मणो मानसपुत्रत्वादस्ति कोत्तमकर्मविद्या अस्ति च

उ० वेद आथर्वणश्चतुर्थ इतिहासपुराणः पञ्चमो
वेदानां वेदः पित्र्यो राशिर्देवो निधिर्वाकोवा-

भा० ख्यस्य विद्या ब्रह्मविद्या शिखाकल्पकन्दश्चितयस्ताः । भूत-
विद्यां भूततन्त्रं । चत्रविद्यां धनुर्वेदं । नक्षत्रविद्यां ज्योतिषं ।
सर्पदेवजनविद्यां सर्पविद्यां गारुडं । देवजनविद्यां गन्धयुक्ति-
नृत्यगीतवाद्यशिल्पादिविज्ञानानि । एतत्सर्वं हे भगवोऽ-
धेमि । सोऽहं भगव एतत्सर्वं जानन्नपि मन्त्रविदेवास्मि
शब्दार्थमात्रविज्ञानवानेवास्मीत्यर्थः । सर्वो हि शब्दोऽभि-
धानमात्रमभिधानं च सर्वं मन्त्रेष्वन्तर्भवति । मन्त्रवि-
देवास्मि । मन्त्रवित्कर्मविदित्यर्थः । मन्त्रेषु कर्माणीति हि
वक्ष्यति नात्माविन्नात्मानं वेद्मि ॥ नन्वात्मापि मन्त्रैः प्रका-
शत एवेति कथं मन्त्रविच्च नात्मवित् । न । अभिधानाभि-
धेयभेदस्य विकारत्वात् । नच विकार आत्मेष्यते । नन्वा-
त्मात्मशब्देनाभिधीयते । न । यतो वाचो निवर्त्तन्ते । यत्र

आ० वृत्तं सदाचरणमस्ति च अवयवध्यानादिसाधनादिसाधनशक्तीनां
धर्माधर्मसाधनस्य वा शरीरस्य शक्तेः सम्पत्तिश्च जन्मादयो
निमित्तमस्याभिमानस्य तं त्यक्तेति यावत् । इतिशब्दोऽध्या-
याख्यायिकयोः सम्बन्धोक्तिसमाप्त्यर्थः । अध्ययनेन ज्ञानं लक्ष्यते ॥
तथा चाधीष्व ज्ञापयेत्यर्थः । मन्त्र उपसदनस्येति शेषः । न्यायतः
समित्पाणिरित्यादिशास्त्रोक्तविधिवशादिति यावत् ॥ अध्यय-
नवाचि पदं स्मरणपरतया कथं व्याख्यातमित्याशङ्क्याह । यद्वे-
त्येति ॥ गन्धयुक्तिः कुङ्कुमादिसम्पादनं ॥ तर्हि सर्वज्ञः स्वत-
न्त्रस्त्वं कृतकतोऽसीत्याशङ्क्याह । सोऽहमिति ॥ कथं मन्त्रवि-
दित्यस्य कर्मविदिति व्याख्यानमित्याशङ्क्याह । मन्त्रेष्विति ॥ ब्रह्म-

उ० क्यमेकायनं देवविद्या ब्रह्मविद्या भूतविद्या क्षत्र-
विद्या नक्षत्रविद्या सर्पदेवजनविद्या नामैवेतन्ना-

भा० नान्यत्पश्यतीत्यादिश्रुतेः । कथं तर्ह्यैवाधस्तात् आत्मे-
त्यादिशब्दा आत्मानं प्रत्याययन्ति । नष दोषः । देहवति
प्रत्यगात्मानि भेदविषये प्रयुज्यमानः शब्दो देहादीनामा-
त्मात्मत्वे प्रत्याख्यायमाने यत्परिशिष्टं सदवाच्यमपि प्रत्या-
ययति । यथा सराजिकायां दृश्यमानायां क्वचध्वजपता-
कादिव्यवहितेऽदृश्यमानेऽपि राजन्येष राजा दृश्यत
इति भवति शब्दप्रयोगस्तत्र कोऽसौ राजेति राजविशेष-
निरूपणायां दृश्यमानेतरप्रत्याख्यानेऽन्यस्मिन्नदृश्यमाने-
ऽपि राजनि राजप्रतीतिर्भवेत्तद्वत् । तस्मात्सोऽहं मन्त्रवि-
त्कर्मविदेवास्मि कर्म कार्यञ्च सर्व्वं विकार इति विका-
रञ्च एवास्मिनात्मविन्नात्मप्रकृतिस्वरूपञ्च इत्यर्थः । अत
एवोक्तमाचार्यवान् पुरुषो वेदेति । यतो वाचो निवर्त्तन्त

चा० विदेव नात्मविदित्यत्र विरोधं चोदयति । नन्विति ॥ मन्त्रवित्त्वेत-
त्प्रकाशात्मवित्त्वमपि स्यात्तदभावे मन्त्रवित्त्वमपि न युक्तमित्यर्थः ।
अभिधानमभिधेयमित्येवं रूपस्य भेदस्य विकारत्वेन मिथ्यात्वादा
त्मनश्च विकारत्वानङ्गीकारान्मन्त्रप्रकाशत्वाभावान्न विवोध इति
परिहरति । नाभिधानेति ॥ आत्मनो विकारत्वाभावेऽप्यभिधेय-
त्वमेष्टव्यमिति शङ्कते । नन्विति ॥ श्रुत्यन्तरावष्टम्भेन निराचये ।
नेत्यादिना ॥ आत्मशब्देनात्मनोऽभिधेयत्वाभावे वाक्यशेषादिवि-
रोधः स्यादित्याशङ्कते । कथं तर्ह्येति ॥ आत्मशब्देनावाच्यस्यात्मन-
स्त्वेन लक्ष्णया प्रतिपत्तिसम्भवाग्नेोपक्रमोपसंहारविरोधोऽस्तीत्यु-
त्तरमाह । नैध दोष इति ॥ विशिष्टे गृहीतशब्दो विशेषणे

उ० मोपास्वेति ॥ ४ ॥ स यो नामब्रह्मेत्युपास्ते याव-
नामो गतं तत्रास्य यथा कामचारो भवति यो

भा० इत्यादिश्रुतिभ्यश्च । श्रुतमागमज्ञानमस्येव हि यस्मान्मे मम
भगवद्दृष्टेभ्यो युष्मत्सदृशेभ्यस्तत्क्रामति शोकं मनस्ता-
पमकृतार्थबुद्धितामात्मविदित्यतः सोऽहमनात्मवित्त्वात् हे
भगवः शोचाम्यकृतार्थबुद्ध्या सन्तपे सर्वदा तं मा मां
शोकस्य शोकसागरस्य पारं तं भगवांस्तारयत्वात्मज्ञानो-
दुपेन कृतार्थबुद्धिमापादयत्वभयं गमयत्वित्यर्थः । तमेव-
मुक्तवन्तं होवाच यद्वै किञ्चैतदध्यगीष्टा अधीतवानस्यध्य-
यनेन तदर्थज्ञानमुपलब्ध्यते ज्ञातवानसीत्येतन्नामैवैतत् ।
वाचारम्भणं विकारो नामधेयमिति श्रुतेः । नाम वै ऋग्वेदो
यजुर्वेद इत्यादि । नामैवैतत् । नामोपास्त्र ब्रह्मेति ब्रह्मबुद्ध्या ।

आ० प्रत्युक्ते यत्सन्मात्रं परिशिष्टं तदवाच्यमपि लक्षणाया बोधयती-
त्यर्थः । केवलात्मविषयस्यात्मशब्दस्य तद्दर्शनमन्तरेण विशिष्टा-
त्मदृष्टिमात्रेण कथं प्रयोगः कथं वा तत्प्रयोगेऽपि विवक्षितात्म-
धीरित्याशङ्क्य दृष्टान्तेन परिहरति । यथेत्यादिना ॥ आत्मनो
मुख्यवृत्त्या मन्त्रप्रकाशत्वाभावे फलितमाह । तस्मादिति ॥
शब्दार्थज्ञानमात्रेणात्मवित्त्वं न भवतीत्यनेनाचार्योपदेशजनित-
ज्ञानवत् एवात्मवित्त्वमित्युक्तं तत्र प्रमाणमाह । अत एवेति ॥
औपदेशिकज्ञानविषयत्वं तर्हि स्वीकृतमित्याशङ्क्याह । यत इति ॥
मा तर्हि तवात्मविद्या भूदित्याशङ्क्य शोकनिरवृत्त्युपायत्वेन तद-
पेक्षां सूचयति । श्रुतमिति ॥ आत्मज्ञानोदुपेनात्मज्ञानाख्येन
ज्ञानेनेति यावत् ॥ कथं मदीयमर्थज्ञानं सर्व्वं नाममात्रमित्या-
शङ्क्याह । वाचारम्भणमिति ॥ उक्तमुपपादयति । नाम वेति ॥
तदुपसंहरति । नामैवेति ॥ केन रूपेणोदं नामादत्तमित्या-

उ० नामब्रह्मेत्युपास्तेऽस्ति भगवो नाम्नो भूय इति
नाम्नो वाव भूयोऽस्तीति तन्मे भगवान् ब्रवी-
त्विति ॥ ५ ॥ १ ॥

वाग्वाव नाम्नो भूयसी वाग्वा ऋग्वेदं विज्ञा-
पयति यजुर्वेदं सामवेदमाथर्वणं चतुर्थमिति-

भा० यथा प्रतिमां विष्णुबुद्ध्यापास्ते तद्वत् । स यस्तु नामब्रह्मेत्यु-
पास्ते तस्य यत्फलं भवति तच्छृणु यावन्नाम्नो गतं यावन्नाम्नो
गोचरं । तत्र तस्मिन्नामविषयेऽस्य यथा कामचारः काम-
चरणं राज्ञ इव स्वविषये भवति । यो नामब्रह्मेत्युपास्ते
इत्युपसंहारः । किमस्ति भगवो नाम्नो वाव भूयोऽधिकतरं
यद्ब्रह्मा दृष्ट्यर्हमन्यदित्यभिप्रायः । सनत्कुमार आह नाम्नो
वाव भूयोऽस्त्वेत्युक्त आह यद्यस्ति तन्मे भगवान् ब्रवी-
त्विति ॥ १ ॥

वाग्वाव । वागितीन्द्रियजिज्ञासूलादिष्वष्टसु स्थानेषु स्थितं
वर्णानामभिव्यञ्जकं । वर्णश्च नामेति नाम्नो वाग्भूयसेत्युच्यते ।

व्या० शङ्काह । नामेति ॥ उपास्तिप्रकारं दृष्टान्तेन स्फुटयति ।
यद्येति ॥ नाम्नि ब्रह्मदृष्ट्यापास्तमाने किं स्यादित्याह । स
यस्त्विति ॥ यो नामेत्यादिवाक्यस्य पौनरुक्त्यमित्याशङ्काह । यो
नामेति ॥ १ ॥

वाग्वाव नाम्नो भूयसीत्युक्तं वाङ्नाम्नोरेकत्वाद्याप्यव्यापकत्वा-
नुपपत्तिरित्याशङ्क्य व्याचष्टे । वागितीन्द्रियमिति ॥ जिज्ञासू-
लादिष्वित्यादिशब्देनोरःकण्ठशिरोदन्तौष्ठनासिकातालनि गृ-
ह्यन्ते । वागिन्द्रियस्य वर्णभ्योऽभिव्यङ्गेभ्यो भूयस्त्वेऽपि नाम्नस्तु
भूयस्त्वं कुतस्त्यमित्याशङ्काह । वर्णश्चेति ॥ तथोर्व्यञ्ज्यव्यञ्जकभावे

उ० हामपुराणं पञ्चमं वेदानां वेदं पित्र्यं राशिं
 दैवं निधिं वाकोवाक्यमेकायनं देवविद्यां ब्रह्म-
 विद्यां भूतविद्यां क्षत्रविद्यां नक्षत्रविद्यां सर्पदेव-
 जनविद्यां दिवञ्च पृथिवीञ्च वायुञ्चाकाशञ्चापञ्च
 तेजञ्च देवांश्च मनुष्यांश्च पशुंश्च वयांश्च
 च तृणवनस्पतीञ्छ्वापदान्याकीटपतङ्गपिपीलिकं
 धर्म्मञ्चाधर्म्मञ्च सत्यञ्चानृतञ्च साधु चासाधु च
 हृदयज्ञञ्चाहृदयज्ञञ्च यद्वै वाङ्माभविष्यन् धर्म्मी ना
 धर्म्मी व्यज्ञापिष्यन् सत्यं नानृतं न साधु नासाधु न
 हृदयज्ञो नाहृदयज्ञो वागेवैतत्सर्वं विज्ञापयति
 वाचमुपास्वेति ॥ १ ॥ स यो वाचं ब्रह्मेत्युपास्ते
 यावद्वाचो गतं तत्रास्य यथा कामचारो भवति
 यो वाचं ब्रह्मेत्युपास्तेऽस्ति भगवो वाचो भूय

भा० कार्याद्धि कारणं भूयो दृष्टं लोके । यथा पुत्रात्पिता तद्वत् ।
 कथं च वाङ्मात्रो भूयसीत्याह । वाग्वा च्छेदं विज्ञापय-
 त्वायमृग्वेद इति । तथा यजुर्वेदमित्यादि समानं । हृदयज्ञं
 हृदयप्रियं । तद्विपरीतमहृदयज्ञं । यद्यदि वाङ्माभवि-
 श्यद्वागभावेऽध्यापनाभावस्तदर्थं श्रवणाभावस्तच्छ्रवणाभावे
 धर्म्मादि न व्यज्ञापिष्यन्विज्ञातमभविष्यदित्यर्थः । तस्मा-

चा० ऽपि कथं व्याप्यव्यापकत्वमित्याशङ्क्याह । कार्याद्धीति ॥ वाचो
 नाम्नो भूयस्त्वं प्रश्नपूर्वकं प्रपञ्चयति । कथञ्चेत्यादिना ॥ इतश्च
 वाचो भूयस्त्वमेष्टव्यमित्याह । यद्यदीति ॥ अन्वयव्यतिरेकाभ्यां

उ० इतिवाचो वाव भूयोऽस्तीति तन्मे भगवान् ब्रवी-
त्विति ॥ २ ॥ २ ॥

मनो वाव वाचो भूयो यथा वै द्वे वामलके द्वे
वा कोले द्वौ वाक्षौ मुष्टिरनुभवत्येवं वाचश्च नाम
च मनोऽनुभवति स यदा मनसा मनस्यति मन्त्रा-
नधीयीयेत्यथाधीते कर्माणि कुर्वीयेत्यथ कुरुते

भा० द्वागेवैतच्छब्दोच्चारणेण सर्व्वं विज्ञापयत्यतो भूयसी वाङ्मा-
नसस्तस्माद्वाचं ब्रह्मेत्युपास्य । समानमन्यत् ॥ २ ॥

मनो मनस्यनविशिष्टमन्तःकरणं वाचो भूयः । तद्धि
मनस्यनव्यापारवद्वाचं वक्तव्ये प्रेरयति । तेन वाङ्मनस्य-
न्तर्भवति । यच्च यस्मिन्नन्तर्भवति तत्तस्य व्यापकत्वान्ततो
भूयो भवति । यथा वै लोके द्वे वामलके फले द्वे वा कोले
वदरफले द्वौ वाक्षौ विभीतकफले मुष्टिरनुभवति मुष्टिस्ते
फले व्याप्नोति मुष्टौ हि तेऽन्तर्भवतः । एवं वाचश्च नाम
चामलकादिवन्मनोऽनुभवति स यदा पुरुषो यस्मिन् काले
मनसान्तःकरणेन मनस्यति मनस्यनं विवक्षाबुद्धिः कथं
मन्त्रानधीयीयोच्चारयेयमित्येवं विवक्षां कृत्वायाधीते तथा

चा० तस्या भूयस्त्वे सिद्धे फलितमाह । तस्मादिति ॥ स यो वाच-
मित्याद्यन्यदित्युच्यते ॥ २ ॥

मनःशब्दस्य वृत्तिमात्रविषयत्वं व्यावर्त्तयति । मन इति ॥
कथं तस्य वाचो भूयस्त्वं तदाह । तद्धीति ॥ वाचो मनस्यन्त-
र्भावेऽपि कुतो मनसस्तस्या भूयस्त्वं तत्राह । यच्चेति ॥ मनसो
वागादेर्यामिं दृष्टान्तेन स्पष्टयति । यथेत्यादिना ॥

उ० पुत्रांश्च पशूंश्चेच्छेयेत्यथेच्छते इमञ्च लोकममु-
 श्चेच्छेयेत्यथेच्छते मनो ह्यात्मा मनो हि लोको
 मनो हि ब्रह्म मन उपास्वेति ॥ १ ॥ स यो
 मनो ब्रह्मेत्युपास्ते यावन्मनसो गतं तत्रास्य
 यथा कामचारो भवति यो मनो ब्रह्मेत्युपा-
 स्तेऽस्ति भगवो मनसो भूय इति मनसो
 वाच भूयोऽस्तीति तन्मे भगवान् ब्रवीत्विति
 ॥ २ ॥ ३ ॥

भा० कर्माणि कुर्वीयेति चिकीर्षाबुद्धिं कृत्वाथ कुरुते पुत्रांश्च
 पशूंश्चेच्छेयेति प्राप्तीच्छां कृत्वा तत्राप्युपायानुष्ठानेनाथे-
 च्छते पुत्रादीन् प्राप्नोतीत्यर्थः । तथेमञ्च लोकममुञ्चोपा-
 येनेच्छेयमिति तत्राप्युपायानुष्ठानेनाथेच्छते प्राप्नोति ।
 आत्मनः कर्तृत्वं भोक्तृत्वं सति मनसि नान्यथेति । मनो-
 ह्यात्मेत्युच्यते मनो हि लोकः । सत्येव हि मनसि लोको
 भवति तत्राप्युपायानुष्ठानञ्चेति । मनो हि लोको यस्मात्त-
 स्मान्नमो हि ब्रह्म । यत एव तस्मान्नमन उपास्वेति । स यो
 मन इत्यादि समानं ॥ ३ ॥

च्या० ऽस्ति भूयस्त्वमित्याह । यदेति ॥ विवक्षाबुद्धिस्तां करोतीति
 शेषः । इच्छेयेतीच्छां कृत्वेति शेषः ॥ तस्यात्मत्वमुपपादयति ।
 आत्मन इति ॥ तस्य लोकत्वं साधयति । सत्येवेति ॥ ३ ॥

उ० सङ्कल्पो वाव मनसो भूयान्यदा वै सङ्कल्पयते
 ऽथ मनस्यत्यथ वाचमीरयति तामु नाम्नीरयति
 नाम्नि मन्त्रा एकां भवन्ति मन्त्रेषु कर्माणि ॥ १ ॥
 तानि ह वैतानि सङ्कल्पैकायनानि सङ्कल्पात्म-

भा० सङ्कल्पो वाव मनसो भूयान् । सङ्कल्पोऽपि मनस्यनव-
 दन्तःकरणवृत्तिः कर्त्तव्याकर्त्तव्यविषयविभागेन समर्थनं ।
 विभागेन हि समर्थिते विषये चिकीर्षाबुद्धिर्मनस्यनानन्तरं
 भवति । कथं । यदा वै सङ्कल्पयते कर्त्तव्यादिविषयान्
 विभजते इदं कर्त्तुं युक्तमिति । अथ मनस्यति मन्त्रानधी-
 यीयेत्यादि । अथानन्तरं वाचमीरयति मन्त्राद्युच्चारणे ।
 ताञ्च वाचं उ नाम्नि नाम्नीच्चारणनिमित्तं विवक्षां कृत्वेर-
 यति नाम्नि नामसामान्ये मन्त्राः शब्दविशेषाः सन्त एकं
 भवन्त्यन्तर्भवन्तीत्यर्थः । सामान्ये हि विशेषोऽन्तर्भवति । मन्त्रेषु
 कर्माण्येकं भवन्ति । मन्त्रप्रकाशितानि कर्माणि क्रियन्ते
 नामन्त्रकमस्ति कर्मा । यद्धि मन्त्रप्रकाशनेन लब्धसत्ताकं

चा० सङ्कल्पशब्दार्थमाह । सङ्कल्पोऽपीति ॥ का सान्तःकरणवृत्तिर्या
 सङ्कल्पशब्दितेत्याशङ्क्याह । कर्त्तव्येति ॥ द्विविधे विषये विभा-
 गेन समर्थितेऽपि कथं यथोक्तस्य सङ्कल्पस्य मनसो भूयस्त्वमि-
 त्याशङ्क्याह । विभागेन हीति ॥ सङ्कल्पस्य कारणत्वान्नमनसश्च
 कार्यत्वादतो भूयस्त्वमित्यर्थः ॥ कार्यकारणभावं तयोराकाङ्क्षा-
 पूर्वकं व्यक्तीकरोति । कथमित्यादिना ॥ मनसः सकाशाद्वाचो
 ऽनन्तरभावित्वे विशेषं दर्शयति । ताञ्चेति ॥ नाम्नि मन्त्राणाम-
 न्तर्भावं समर्थयति । सामान्ये हीति ॥ कथं मन्त्रेष्वनुपलब्ध-

उ० कानि सङ्कल्पे प्रतिष्ठितानि समक्लृपता द्यावापृ-
थिवी समकल्पेतां वायुश्चावाशश्च समकल्पतामा-
पश्च तेजश्च तेषां संक्लृप्त्यै वर्षे सङ्कल्पते वर्षस्य
संक्लृप्त्या अनुरूपं सङ्कल्पतेऽनुस्य संक्लृप्त्यै प्राणाः

भा० सत्कर्म ब्राह्मणेनेदं कर्त्तव्यमस्मै फलायेति विधीयते । यापु-
त्पत्तिर्ब्राह्मणेषु कर्मणो दृश्यते सापि मन्त्रेषु लब्धसत्ता-
कानामेव कर्मणां स्पष्टीकरणं । न हि मन्त्राप्रकाशितं
कर्म किञ्चिद्ब्राह्मणे उत्पन्नं दृश्यते । त्रयीविहितं कर्माति
प्रभिद्धं लोके । त्रयोशब्दश्चर्ग्यजुःसामसमाख्या । मन्त्रेषु
कर्माणि कवयो यान्यपश्यन्निति चाथर्वणे । तस्माद्युक्तं मन्त्रेषु
कर्माण्येकं भवन्तीति । तानि ह वा एतानि मनआदीनि
सङ्कल्पैकायनानि सङ्कल्प एकोऽयनं गमनं प्रलयो येषां
तानि सङ्कल्पैकायनानि सङ्कल्पात्मकान्युत्पत्तौ सङ्कल्पे
प्रतिष्ठितानि स्थितौ समक्लृपतां सङ्कल्पं कृतवत्याविव हि

आ० त्युच्यते ब्राह्मणविहितस्यापि कर्मणा दशनादत्याशङ्क्याह ।
यद्वाति ॥ ब्राह्मणस्य मन्त्रव्याख्यानरूपत्वादतिस्पष्टमन्त्रानुपल-
म्भेऽपि कल्प्यते मन्त्रोक्तत्वमित्यर्थः ॥ एतदेव प्रपञ्चयति । यापो-
त्यादिना ॥ एकस्यां शाखायां यत्कर्म मन्त्रेऽनुपलब्धं तच्छाखा-
न्तरीयं मन्त्रप्रकाशितं भविष्यति इत्यत्र हेत्वन्तरमाह । त्रयीति ॥
तथापि कथं मन्त्रप्रकाशितत्वं तत्राह । त्रयोशब्दश्चेति ॥ मन्त्रेषु
कर्माण्यन्तर्भवन्तीत्यत्र श्रुतेरनुमतिं कथयति । मन्त्रेऽस्त्विति ॥
तथापि कथं सङ्कल्पस्य भूयस्त्वमित्याशङ्क्याह । तानीति ॥ अय-
नपर्यायत्वेनोक्तगमनस्य क्रियात्वं व्यावर्त्तयति । प्रलय इति ॥

उ० सङ्कल्पन्ते प्राणानां संकृन्त्यै मन्त्राः सङ्कल्पन्ते
मन्त्राणां सङ्कृन्त्यै कर्माणि सङ्कल्पन्ते कर्मणां
सङ्कृन्त्यै लोकाः सङ्कल्पन्ते लोकस्य सङ्कृन्त्यै सर्वं
सङ्कल्पन्ते स एष सङ्कल्पः सङ्कल्पमुपास्वति ॥ २ ॥

भा० द्यौश्च पृथिवी च द्यावापृथिवी द्यावापृथिव्यौ निश्चरे लक्ष्येते ।
तथा समकल्पतां वायुश्चाकाशश्च एतावपि सङ्कल्पं कृत-
वत्याविव । तथा समकल्पतामापश्च तेजश्च स्वेन रूपेण
निश्चलानि लक्ष्यन्ते । यतस्तेषां द्यावापृथिव्यादीनां सङ्कृष्टै
सङ्कल्पनिमित्तं वर्षं सङ्कल्पते समर्थं भवति । तथा वर्षस्य
सङ्कृष्टै सङ्कल्पनिमित्तमन्नं सङ्कल्पते । वृष्टेर्ह्यन्नं भवत्यनस्य
सङ्कृष्टै प्राणाः सङ्कल्पन्ते । अन्नमया हि प्राणा अन्नोपपद्यन्ते
अन्नं दामेति हि श्रुतिस्तेषां सङ्कृष्टै मन्त्राः सङ्कल्पन्ते ॥
प्राणवान् हि मन्त्रानधीते नाबलो मन्त्राणां हि सङ्कृष्टै
कर्माणि शिष्टोच्चादीनि सङ्कल्पन्तेऽनुष्ठीयमानानि मन्त्र-

द्या० इतश्च सङ्कल्पस्याप्यस्ति महत्त्वमित्याह । समकल्पतामिति ॥
यतो द्यावापृथिव्यादिषु महत्त्वमपि सङ्कल्पानुवृत्तिर्दृश्यतेऽतोऽपि
तस्य महत्त्वं गम्यते न केवलं कारणत्वादेवेत्यर्थः ॥ इतश्च तस्य
महत्त्वमेवमेवमित्याह । तेषामिति ॥ वृष्टेर्धुलोकादिकार्यत्वात्त-
दीयसङ्कल्पस्य तन्निमित्तत्वेपचारात्तस्य भूयस्त्वसिद्धिरित्यर्थः ।
वृष्टिवशादन्नं समर्थं भवतीत्यत्र प्रसिद्धिं प्रमाणयति । वृष्टे-
र्हीति ॥ अन्नाधीनं प्राणसामर्थ्यमित्यत्र हेतुमाह । अन्नमया हीति ॥
द्यापोमयः प्राण इत्युक्तत्वात्कथमन्नमयत्वमित्याशङ्क्याह । अन्नो-
पपद्यन्ते इति ॥ तत्र वाजसनेयकश्रुतिं प्रमाणयति । अन्नमिति ॥

उ० म यः सङ्कल्पं ब्रह्मेत्युपास्ते सङ्कल्पान् वै स लोका
 न्ध्रुवान्ध्रुवः प्रतिष्ठितान् प्रतिष्ठितोऽव्यथमानान-
 व्यथमानोऽभिलिखति यावत्सङ्कल्पस्य गतं तत्रास्य
 यथा कामचारो भवति यः सङ्कल्पं ब्रह्मेत्युपास्ते

भा० प्रकाशितानि समर्थीभवन्ति फलाय । ततो लोकः
 फलं सङ्कल्पते । कर्मकर्तृसमवायितया समर्थी भवतीत्यर्थः ।
 लोकस्य सङ्कल्प्यै सर्व्वं जगत्सङ्कल्पते स्वरूपावैकल्याय ।
 एतद्धीदं सर्व्वं जगद्यत्फलावसानं तत्सर्व्वं सङ्कल्पमूलं । अतो
 विशिष्टः स एव सङ्कल्पः । अतः सङ्कल्पमुपास्तेत्युक्त्वा फल-
 माह तदुपासकस्य । म यः सङ्कल्पं ब्रह्मेति ब्रह्मवद्व्योपास्ते
 कृत्तान् वै धात्रास्येमे लोकाः फलमिति कृत्तान् समर्थितान्
 सङ्कल्पितान् विद्वान्ध्रुवान् नित्यान् । अत्यन्ताध्रुवापेक्षया
 ध्रुवस्य स्वयं । लोकिनो ह्यध्रुवत्वे लोके ध्रुवकृत्तिर्यर्थेति ध्रुवः
 सन् प्रतिष्ठितानुपकरणमम्पन्नानित्यर्थः । पशुपुत्रादिभिः

आ० प्राणानां मन्त्राध्ययनकारणत्वं व्युत्पादयति । प्राणवानिति ॥ ततो
 मन्त्रप्रकाशितकर्मवशादिति यावत् । कर्मफलवशाज्जगतः सर्व्व-
 स्यावैकल्येऽपि कथं सङ्कल्पस्य महत्त्वमित्याशङ्गाह । एतद्धीति ॥
 तन्महत्त्वे फलितमाह । अत इति ॥ आत्मातिरिक्तानां लोकानां
 कथं नित्यत्वमत आह । अत्यन्तेति ॥ लोकानांमेवं ध्रुवत्वमुच्यतां कि
 मिति लोकिनस्तदुच्यते तत्राह । लोकिनो हीति ॥ कथमुपकरणेषु
 प्रतिष्ठितशब्दे भवतीत्याशङ्गाह । पशुपुत्रादिभिरिति । याव-
 त्सङ्कल्पस्येत्यादिश्रुतेः ॥ विषयसङ्कोचं दर्शयति । आत्मन इति ॥
 सङ्कल्पस्य यावद्दोचरस्तत्रास्य कामचारो भवतीति सम्बन्धः ।
 निरङ्कुशे सङ्कल्पशब्दे का हानिरित्याशङ्गाह । उत्तरेति ॥ यदि

उ० ऽस्ति भगवः सङ्कल्पाद्भूय इति सङ्कल्पाद्वाव भूयो-
ऽस्तीति तन्मे भगवान् ब्रवीत्विति ॥ ३ ॥ ४ ॥

चित्तं वाव सङ्कल्पाद्भूयो यदा वै चेतयतेऽथ
सङ्कल्पयतेऽथ मनस्यत्यथ वाचमीरयति तामु

भा० प्रतितिष्ठतीति दर्शनात्स्वयं च प्रतिष्ठित आत्मीयोप-
करणसम्बन्धोऽव्ययमानानभिचादिचासरहितानव्ययमानश्च
स्वयमभिसिद्ध्यत्यभिप्राप्नोतीत्यर्थः । यावत्सङ्कल्पस्य गतं
सङ्कल्पगोचरः तत्रास्य यथा कामचारो भवति ।
आत्मानः सङ्कल्पस्य न तु सर्वेषां सङ्कल्पस्येति । उत्तर-
फलविरोधात् । यः सङ्कल्पं ब्रह्मेत्युपास्तेति पूर्ववत् ॥ ४ ॥

चित्तं वाव सङ्कल्पाद्भूयोऽस्ति । चित्तं चेतयित्वं प्राप्त-
कालानुरूपबोधवत्त्वं अतीतानागतविषयप्रयोजननिरू-
पणंभामर्थञ्च तत्सङ्कल्पादपि भूयः । कथं । यदा वै
प्राप्तं वस्त्वदमेवं प्राप्तमिति चेतयते तदा दानाय वापो-
द्वाय वाऽथ सङ्कल्पयतेऽथ मनस्यतीत्यादि पूर्ववत् ॥

आ० सङ्कल्पमात्रस्य गोचरे सङ्कल्पोपासकस्य कामचारो भवति तर्हि
सर्वसङ्कल्पस्य विचित्रतया सर्वगोचरत्वसम्भवाद्यावच्चित्तस्य
गतिमित्यादिना वक्ष्यमाणफलं विरुद्धेति नहि सङ्कल्पोपासनादेव
सर्वस्मिन्फले सिद्धे चित्ताद्युपासनं तत्फलं वा पृथक्कथयितुमु-
चित्तं । यतो यावत्सङ्कल्पस्येत्यादि श्रुतेरुक्तसङ्कोचो युक्त इत्यर्थः ॥ ४ ॥

चित्तशब्दस्य मनःशब्देन पुनरुक्तिं परिहरति । चित्तं चेतयित-
व्यमिति ॥ तस्यात्मत्वं व्यावर्त्तयति । प्राप्तेति ॥ इदं वस्त्वेवं प्राप्त-
मिति प्राप्तकालवस्तुनो वस्त्वनुरोधा चेतनास्त्रो वृत्तिविशेषस्तद्वत्त्वं
चित्तमित्यर्थः । अतीतं भोजनवृत्तिसाधनं दृष्टं भोजनत्वात् ॥

उ० नाम्नीरयति नाम्नि मन्त्रा एकं भवन्ति मन्त्रेषु कर्माणि ॥ १ ॥ तानि ह वा एतानि चित्तैकायनानि चित्तात्मानि चित्ते प्रतिष्ठितानि तस्माद्यद्यपि बहुविदचित्तो भवति नायमस्तीत्येवैनमाहुर्यदयं वेद यद्वाऽयं विद्वान्नेत्यमचित्तः स्यादित्यथ यद्यल्पविच्चित्तवान् भवति तस्मा एवोत शुश्रूषन्ते चित्तं १० खेवैषामेकायनं चित्तमात्मा चित्तं प्रतिष्ठा चित्तमुपास्वेति ॥ २ ॥ स यश्चित्तं ब्रह्मेत्यु-

भा० तानि सङ्कल्पादीनि कर्मफलान्तानि चित्तैकायनानि चित्तात्मानि चित्तोत्पन्नानि चित्ते प्रतिष्ठितानि चित्तस्थितान्यपि पूर्ववत् । किञ्च चित्तस्य माहात्म्यं । यस्माच्चित्तं सङ्कल्पादिमूलं तस्माद्यद्यपि बहुविद्वज्जगत्तादिपरिज्ञानवान् सन्नचित्तो भवति प्राप्तादिचेतयितृत्वसामर्थ्यविरहितो भवति तं निपुणा लौकिका नायमस्ति विद्यमानोऽप्यसत्सम एवेत्येनमाहुः । यच्चायं किञ्चिच्छास्त्रादि वेद श्रुतवांस्तदप्यस्यैवेति कथयन्ति । कस्मात् । यद्ययं विद्वान् स्यादित्यमेवमचित्तो न स्यात्तस्मादस्य श्रुतमप्य-

आ० आगामिनोऽपि तस्य तदेव प्रयोजनमिति निरूपणसामर्थ्यं चित्तमिति प्रसिद्धमित्याह । अतीतेति ॥ यथोक्तस्य चित्तस्य सङ्कल्पाद्भूयस्त्वं ॥ प्राप्तमपूर्वत्वं व्युत्पादयति । कथमित्यादिना ॥ सङ्कल्पप्रकरणं परागृह्णति । पूर्ववदिति ॥ यथा सङ्कल्पस्य निमित्तत्वे सति स्तुत्यर्थमधिकरणत्वं युक्तं । तथा चित्तस्य विभक्तस्य सङ्कल्पादिषु निमित्तत्वेऽपि स्तुत्यर्थत्वमेव तदधिकरणत्वमाह । तानीति ॥ इतश्च

उ० पास्ते चित्तान् वै स लोवान्धुवान्धुवः प्रतिष्ठितान्
प्रतिष्ठितोऽव्यथमानानव्यथमानोऽभिसिञ्जति या-
वच्चित्तस्य गतं तत्रास्य यथा कामचारो भवति
यच्चित्तं ब्रह्मेत्युपास्तेऽस्ति भगवश्चिताद्भूय इति
चित्ताद्वाव भूयोऽस्तीति तन्मे भगवान् ब्रवी-
त्विति ॥ ३ ॥ ५ ॥

ध्यानं वाव चित्ताद्भूयो ध्यायतीव पृथिवी
ध्यायतीवान्नरिक्षं ध्यायतीव द्यौर्ध्यायतीवापो

भा० श्रुतमेवेत्याहु रित्यर्थः । अथवाऽल्पविदपि यदि चित्त-
वान् भवति तस्मा एतस्मै तदुक्तार्थग्रहणायैवोतापि
शुश्रूषन्ते श्रोतुमिच्छन्ति । तस्माच्च चित्तं ह्येवैषां सङ्कल्पा-
दीनामेकायनमित्यादि पूर्ववत् । चित्तानुपचित्तान् बुद्धि-
मद्गुणैः स चित्तोपासको भुवानित्यादिचोक्तार्थः ॥ ५ ॥

ध्यानं वाव चित्ताद्भूयः । ध्यानं नाम शास्त्रोक्तदेवता-
द्यालम्बनेष्वचलो भिन्नजातीयैरनन्तरितः प्रत्ययमन्तानः ।

व्या० चित्तस्यास्ति वैशिष्ट्यमित्याह । किञ्चित् । यद्यपि ब्रह्मशास्त्रार्थ-
परिज्ञानवान् तथापि यद्यचित्तो भवतीति योजना ॥ अचित्तस्या-
सत्समत्वं श्रुतवैयर्थ्येत्वेत्युक्तं प्रत्यक्षद्वारा विवृणोति । कस्मादित्या-
दिना । श्रुतमपीत्यपिशब्देन सत्त्वं गृह्यते ॥ चित्ताभावे श्रुतादेर्वैय-
र्थ्यात्तथा तद्वैशिष्ट्यमादिष्टमिदानीं तद्वैशिष्ट्ये हेतुन्तरमाह । अथ-
वेति ॥ चित्तवतोक्तार्थग्रहणार्थं श्रोतुमिच्छा लोकस्य भवतीत्यत्र
हेतुमाह । तस्मादिति ॥ ५ ॥

किं तद्व्यानमित्यपेक्षायामाह । ध्यानं नामेति ॥ अचलत्वं
साधयति । भिन्नजातीयैरिति ॥ कथं तस्य चित्ताद्भूयस्त्वमित्या-

उ० ध्यायन्तीव पर्वता ध्यायन्तीव देवमनुष्यास्तस्माद्य
इह मनुष्याणां महतां प्राप्नुवन्ति ध्यानापादां-
शा इवैव ते भवन्त्यथ येऽल्पाः कलहिनः पिशुना
उपवादिनस्तेऽथ ये प्रभवो ध्यानापादांशा
इवैव ते भवन्ति ध्यानमुपास्वेति ॥ १ ॥ स यो

भा० एकाग्रतेति यमाहुः । दृश्यते च ध्यानस्य माहात्म्यं
फलतः । कथं । यथा योगी ध्यायन्निश्चला भवति ध्यान-
फललाभे । एवं ध्यायन्तीव निश्चला दृश्यते पृथिवी
ध्यायन्तीवान्तरिक्षमित्यादि समानमन्यत् । देवाश्च मनु-
ष्याश्च देवमनुष्या मनुष्या एव वा देवमनुष्याः शमादि-
गुणसम्पन्ना मनुष्या देवस्वरूपं न जहातीत्यर्थः । यस्मा-
देवंविशिष्टं ध्यानं तस्माद्य इह लोके मनुष्याणामेव
धनैर्विद्यया गुणैर्वा महतां महत्त्वं प्राप्नुवन्ति धनादि-
महत्त्वहेतुं लभन्त इत्यर्थः । ध्यानापादांशा इव ध्यानस्या-
पादानमापादो ध्यानफललाभ इत्येतत्तस्यांशोऽवयवः

आ० शङ्खानेकाग्रतादोषोपहतस्यातीतादिफलनिरूपणेन सामर्थ्या-
दर्शनादेकाग्रतारूपो ध्यानपदार्थश्चेत्यद्वैतत्वात्तस्य कारणात्ततो
भूयानेवेत्यभिप्रेत्याह । एकाग्रतेति ॥ इतश्चास्ति तस्य भूयस्त्व-
मित्याह । दृश्यते चेति ॥ फलद्वारा तन्माहात्म्यं प्रश्नपूर्वकं दृष्टा-
न्तेन स्पष्टयति । कथमित्यादिना ॥ गौरवपरिहारार्थं पक्षान्तर-
माह । मनुष्या एवेति ॥ मनुष्याणामेव सता कुतो देवत्वमित्या-
शङ्काह । शमादीति ॥ ध्यानफलं नैश्वल्यं तन्महत्सु पृथिव्यादिषु
दृष्टं तथाच तद्वैशिष्ट्यमित्यर्थः ॥ तत्रैव हेतुन्तरमाह । यस्मा-

उ० ध्यानं ब्रह्मेत्युपास्ते यावद्व्यानस्य गतं तत्राभ्य यथा
कामचारो भवति यो ध्यानं ब्रह्मेत्युपास्तेऽस्ति
भगवो ध्यानाद्भूय इति ध्यानादाव भूयोऽस्तीति
तन्मे भगवान् ब्रवीत्विति ॥ २ ॥ ६ ॥

भा० कला काचिद्व्यानफललाभकलावन्त इवेत्यर्थः । ते भवन्ति
निश्चला इव लक्ष्यन्ते न चुद्रा इव । अथ ये पुनरल्पाः
चुद्राः किञ्चिदपि धनादिमहत्त्वं कदेशमप्राप्तास्ते पूर्वाक्त-
विपरीताः कलहिनः कलहशीलाः पिशुनाः पर-
दोषोद्भासका उपवादिनः परदोषं सामीप्ये युक्तमेव
वदितुं शीलं येषां ते उपवादिनश्च भवन्ति । अथ ये
महत्त्वं प्राप्ता धनादिनिमित्तं तेऽन्यान् प्रति भवन्तीति
प्रभवो विद्याचार्यराज्येश्वरादयो ध्यानापादांशा इवे-
त्याद्युक्तार्थं । अतो दृश्यते ध्यानस्य महत्त्वं फलतो भूय-
श्चित्तादतस्तदुपास्तेत्याद्युक्तार्थं ॥ ६ ॥

व्या० दिति ॥ धनादिभिर्महत्त्वे हेतुमुत्कृष्टं कर्मेति यावद्व्यानस्यापा-
दनमनुष्ठानं तेन तत्फललाभो लक्ष्यते तस्यांशो येषामस्ति ते तथा
ध्यानफललाभकलावत्त्वमेव स्फुटयन्ति । निश्चला इति ॥ एवका-
रार्थमाह । नेति ॥ महत्त्वं पुरुषेषु ध्यानफलानुवृत्तिर्दृष्टेत्यन्वय-
मुक्त्वा व्यतिरेकमाह । अथेति ॥ व्यतिरेकं दर्शयित्वाऽन्वयमुपसं-
हरति । अथ ये महत्त्वमिति ॥ महत्त्वं नैश्चल्यदर्शनमतःशब्दार्थः ॥
महत्त्वफलमाह । अत इति ॥ ६ ॥

उ० विज्ञानं वाव ध्यानाद्भूयो विज्ञानेन वा ऋग्वेदं विजानाति यजुर्वेदं सामवेदमाथर्वणं चतुर्थमितिहासपुराणं पञ्चमं वेदानां वेदं पित्र्यं राशिं दैवं निधिं वाकोवाक्यमेकायनं देवविद्यां ब्रह्मविद्यां भूतविद्यां क्षत्रविद्यां नक्षत्रविद्यां सर्पदेवजनविद्यां दिवश्च पृथिवीश्च वायुश्चाकाशश्चापश्च तेजश्च देवाश्च मनुयाश्च वयाश्च च तृणवनस्पतीञ्छ्वापदान्याकीटपतङ्गपिपीलिकं धर्म्मश्चाधर्म्मश्च सत्यश्चानृतश्च साधु चासाधु च हृदयश्चाहृदयश्चान्नश्च रसश्चेमश्च लोकममुश्च विज्ञानेनैव विजानाति विज्ञानमुपास्वेति ॥ १ ॥

भा० विज्ञानं वाव ध्यानाद्भूयः । विज्ञानं शास्त्रार्थविषयं ज्ञानं ध्यानं तस्य च कारणत्वाद्धानाद्भूयस्त्वं । कथं च तस्य भूयस्त्वमित्याह । विज्ञानेन वै ऋग्वेदं विजानाति अथमृग्वेद इति प्रमाणतया यस्यार्थज्ञानं ध्यानकारणं । तथा यजुर्वेदमित्यादि । किञ्च पश्चादिष्वधर्माधर्मा शास्त्रमिद्वौ साध्वसाधुनी लोकतः स्मार्त्ते वा दृष्टविषयश्च सर्वं विज्ञानेनैव विजानातीत्यर्थः । तस्माद्युक्तं ध्यानादि-

आ० विज्ञानस्याक्तभूयस्त्वं प्रश्नपूर्वकं दर्शयति । कथमित्यादिना ॥ यद्यपि प्रमाणतया तज्ज्ञानं शास्त्रार्थज्ञानपूर्वकं तथापि कथं तस्य भूयस्त्वं तच्चाह । यस्येति ॥ इतश्च तस्य ध्यानाद्भूयस्त्वमित्याह । किञ्चेति ॥ भूयस्त्वफलमाह ॥ अत इति ॥ विज्ञानशब्दयोरर्थभेदं

उ० स यो विज्ञानं ब्रह्मेत्युपास्ते विज्ञानवतो वै स
लोकान् ज्ञानवतोऽभिसिद्ध्यति यावद्विज्ञानस्य
गतं तत्रास्य यथा कामचारो भवति यो विज्ञानं
ब्रह्मेत्युपास्तेऽस्ति भगवो विज्ञानाद्भूय इति
विज्ञानाद्वाव भूयोऽस्तीति तन्मे भगवान् ब्रवी-
त्विति ॥ २ ॥ ७ ॥

बलं वाव विज्ञानाद्भूयोऽपि ह शतं विज्ञानव-
तामेवो बलवानाकम्पयते स यदा बली भवत्य-
थोत्थाता भवत्युत्तिष्ठन् परिचरिता भवति

भा० ज्ञानस्य भूयस्त्वं । अतो विज्ञानमुपास्तेति । शृणूपासनफलं
विज्ञानवतः । विज्ञानं येषु लोकेषु तान्विज्ञानवतो
लोकान् ज्ञानवतश्चाभिसिद्ध्यति प्राप्नोति विज्ञानं शास्त्रा-
र्थविषयं ज्ञानमन्यविषयनैपुण्यं तदद्भिर्युक्तान् लोकान्
प्राप्नोतीत्यर्थः । यावद्विज्ञानस्येत्यादि पूर्ववत् ॥ ७ ॥

बलं वाव विज्ञानाद्भूयः । बलमित्यन्नापयोगजनितं
मनसो विज्ञेये प्रतिभानसामर्थ्यं । अनशनादृगादीनि
न वै मा प्रतिभान्ति भो इति श्रुतेः । शरीरेऽपि तदेवेत्या-
नादिसामर्थ्यं विज्ञानवतां शतमप्येकः प्राणी बलवाना-

ध्या० कथयति । विज्ञानमिति ॥ तथापि लोकानामचेतनानां कुतस्त-
दुभयाश्रयत्वमित्याशङ्क्याह । तदद्भिरिति ॥ ७ ॥

यथोक्ते बलशब्दार्थे श्वेतकेतुवाक्यं प्रमाणयति । अनशनादिति ॥
कथं तर्हि शरीरसामर्थ्यं बलशब्दप्रयोगस्तत्राह । शरीरेऽपीति ॥

उ० परिचरन्नुपसत्ता भवत्युपसीदन्द्रष्टा भवति श्रोता
भवति मन्त्रा भवति बोद्धा भवति कर्त्ता भवति
विज्ञाता भवति बलेन वै पृथिवी तिष्ठति बले-
नान्नरिक्षं बलेन द्यौर्वलेन पर्वता बलेन देवम-
नुष्या बलेन पशवश्च वयाँसि च तृणवनस्पतयः
श्रापदान्यावीटपतङ्गपिपीलिकं बलेन लोकस्ति-
ष्ठति बलमुपास्वेति ॥ १ ॥ स यो बलं ब्रह्मेत्युपास्ते
यावद्वलस्य गतं तत्रास्य यथा कामचारो भवति

भा० कम्पयते यथा हस्ती । यतो मनुष्याणां शतं समुदितमपि ।
यस्मादेवमन्त्राद्युपयोगनिमित्तं बलं तस्मात्स पुरुषो यदा
बली बलेन तद्वान् भवत्यथोत्थातोत्थानस्य कर्त्तात्तिष्ठंश्च
गुरुणामाचार्यस्य च परिचरिता परिचरणस्य शुश्रूषायाः
कर्त्ता भवति परिचरन्नुपसत्ता तेषां समीपगोऽन्तरङ्गः
प्रियो भवतीत्यर्थः । उपसीदंश्च सामीप्यं गच्छन्नेकाग्रत-
याऽऽचार्यस्यान्यस्य चोपदेष्टुर्गुरोर्द्रष्टा भवतीत्यर्थः । तत-
स्तदुक्तस्य श्रोता भवति । तत इदमेभिरुक्तमेवमुपपद्यते
इत्युपपत्तितो मन्त्रा भवति मन्त्रानश्च बोद्धा भवति ।

आ० तदेवेत्यन्त्रोपयोगजनितमेवेत्यर्थः । न केवलं कारणत्वादेव बलं
विज्ञानाद्भूयस्त्वं । किन्तु प्रत्यक्षं तस्य ततो भूयस्त्वमित्याह ।
विज्ञानवतामिति ॥ तस्माद्बलस्य विज्ञानाद्भूयस्त्वमिति शेषः । समु-
दितमपि कम्पयते तथान्यत्रापि द्रष्टव्यमिति सम्बन्धः ॥ यस्मादेवं
बलस्य कारणत्वं विज्ञानस्य च कार्यत्वं तस्मात्तत्तद्भूयस्त्वमित्येत-

उ० यो बलं ब्रह्मेत्युपास्तेऽस्ति भगवो बलाद्भूय इति
बलाद्वाव भूयोऽस्तीति तन्मे भगवान् ब्रवी-
त्विति ॥ ८ ॥

अन्नं वाव बलाद्भूयस्तस्माद्यद्यपि दशरात्रीनी-
श्रीयाद्यद्यु ह जीवेदथवाऽद्रष्टाऽश्रोताऽमन्ताऽबोद्धा
ऽक्तीऽविज्ञाता भवत्यथाऽनुस्याये द्रष्टा भवति

भा० एवमेवेदमिति । तत एवं निश्चित्य तदुक्तार्थस्य कर्त्ताऽनु-
ष्ठाता भवति विज्ञाताऽनुष्ठानफलस्थानुभविता भवती-
त्यर्थः । किञ्च बलस्य माहात्म्यं बलेन वै पृथिवी तिष्ठती-
त्याद्युज्ज्वलं ॥ ८ ॥

अन्नं वाव बलाद्भूयः । बलहेतुत्वात् । कथमन्नस्य बल-
हेतुत्वमित्युच्यते । यस्माद्बलकारणमन्नं तस्माद्यद्यपि कश्चि-
द्दशरात्रीर्नाश्रीयात्तोऽन्नोपयोगनिमित्तस्य बलस्य हान्या
म्रियते नचेन्म्रियते यद्यु ह जीवेत् । दृश्यन्ते हि मासमप्य-
नश्नन्तो जीवन्तोऽथवा सजीवन्नप्यद्रष्टा भवति गुरोरपि
तत एवाश्रीतेत्यादि पूर्वविपरीतं सर्व्वं भवति । अथ यदा
बहून्यहान्यनशितो दर्शनादिक्रियास्वसमर्थः मन्नन्स्यायी

च्या० स्मिन्नर्थे कार्यकारणभावमेतयोरुपपादयति । यस्मादित्यादिना ॥
इतश्च बलस्य भूयस्त्वमेष्टव्यमित्याह । किञ्चेति ॥ ८ ॥

अथवा यदि सोऽभुञ्जानोऽपि कथञ्चिज्जीवेत्तदा जीवन्नपि
सोऽद्रष्टेति सम्बन्धः ॥ कथमशनशून्यस्य जीवनमित्याशङ्क्याह । दृ-
श्यन्त इति ॥ अन्नोपयोगाभावे बलहानिरिति व्यतिरेकमुक्त्वा तदु-
पयोगे बलं भवतीत्यन्वयं व्याचष्टे । अथवेति ॥ अथान्नस्यायै इत्यपि

उ० श्रोता भवति मन्त्रा भवति बोद्धा भवति कर्त्री
भवति विज्ञाता भवत्यनुमुपास्वेति ॥ १ ॥ स यो
ऽन्नं ब्रह्मेत्युपास्तेऽन्नवतो वै स लोवान् पानवतो-
ऽभिसिध्यति यावदन्नस्य गतं तत्रास्य यथा काम-
चारो भवति योऽन्नं ब्रह्मेत्युपास्तेऽस्ति भगवो-
ऽन्नाद्भ्य इत्यन्नाद्वाव भूयोऽस्तीति तन्मे भगवान्
ब्रवीत्विति ॥ २ ॥ ६ ॥

भा० आगमनमायोऽन्नस्य प्राप्तिरित्यर्थः सा यस्य विद्यते
सोऽन्नस्य आसी । आय इत्येतद्वर्णव्यत्ययेनेकारस्य व्यत्ययेन
ईकारान्तत्वेन । अथान्नस्यायै इत्यपि पाठे एवमेवाग्नोत्येव-
मेवार्थस्तत्र चेतुमाह । आयै इत्येदिति । ऐकारस्य
वर्णस्य व्यत्ययेन ईकारान्तत्वेनैवेत्यर्थः । इत्येतद्वर्णव्यत्य-
येन अथान्नस्यायै इत्यपि पाठे एवमेवार्थः । द्रष्टेत्यादि-
कार्यश्रवणात् ॥ दृश्यते ह्यन्नापयोगे दर्शनादिसामर्थ्यं न
तदप्राप्तावतोऽन्नमुपास्तेति ॥ फलं चान्नवतः प्रभूतान्नान्वै स
लोकान् पानवतः प्रभूतोदकांश्चान्नपानयोर्नित्यसम्बन्धा-
ल्लोकानभिसिध्यति । समानमन्यत् ॥ ६

आ० पाठोऽस्ति तत्रान्नस्याय इत्येतदेव पदमन्नस्य प्राप्तिपरतया व्याख्ये-
यमेकारमीकारत्वेन विपरिणम्य इण्प्रत्ययाङ्गोकारादित्याह
आय इत्येतदिति ॥ द्रष्टा श्रोतेत्याद्यन्नकार्यस्य श्रवणादपि
पाठान्तरमन्नप्राप्तिपरतया व्याख्येयमित्याह । द्रष्टेत्यादीति ॥
कथं तदन्नकार्यमित्याशङ्क्यान्वयव्यतिरेको दर्शयति । दृश्यते
हीति ॥ ६ ॥

उ० आपो वा अन्नाद्भूयस्तस्माद्यदा सुवृष्टिर्न भवति
 व्याधीयन्ते प्राणा अन्नं कनीयो भविष्यतीत्यथ
 यदा सुवृष्टिर्भवत्यानन्दिनः प्राणा भवन्त्यन्नं
 बहु भविष्यतीत्याप एवेमा मूर्त्ता येयं पृथिवी
 यदन्तरिक्षं यद्द्वार्यत्पर्वता यद्देवमनुष्या यत्पश-
 वश्च वयांश्चसि च तृणवनस्पतयः श्वापदान्याकी-
 टपतङ्गपिपीलकमाप एवेमा मूर्त्ता अप उपा-
 स्वेति ॥ १ ॥ स योऽपो ब्रह्मेत्युपास्त आप्रोति
 सर्वान् कामांस्तृप्तिमान् भवति यावदपां गतं
 तत्रास्य यथा कामचारो भवति योऽपो ब्रह्मेत्यु-

भा० आपो वाऽन्नाद्भूयसोऽन्नकारणत्वात् । यस्मादेवं तस्मा-
 द्यदा यस्मिन् काले सुवृष्टिः शस्यहिता शोभना वृष्टिर्न
 भवति तदा व्याधीयन्ते प्राणा दुःखिनो भवन्ति । किन्नि-
 मित्तमित्याहान्नमस्मिन् संवत्सरे नः कनीयोऽल्पतरं भवि-
 ष्यतीति । अथ पुनर्यदा सुवृष्टिर्भवति तदाऽऽनन्दिनः
 सुखिनो हृष्टप्राणाः प्राणिनो भवन्त्यन्नं वज्रं प्रभृतं भवि-
 ष्यतीति ॥ अशम्भवत्वान्मूर्त्तस्थानस्याप एवेमा मूर्त्तामूर्त्त-
 भेदाकारपरिणता इति मूर्त्ता येयं पृथिवी यदन्तरिक्षं ।
 इत्याद्याप एवेमा मूर्त्ता अतोऽप उपास्वेति फलं । स यो

आ० अपां कारणत्वेनान्नाद्भूयस्त्वमन्वयव्यतिरेकाभ्यां साधयति ।
 यस्मादित्यादिना ॥ अपां सर्वजगदात्मकत्वाच्चान्नाद्भूयस्त्वमुचित-
 मित्याह । अशम्भवत्वादिति ॥ दधिपयःप्रभृत्याहुतिपरिणाम-

उ० पास्तऽस्त भगवोऽद्भ्यो भूय इत्यद्भ्यो वाव भूयो
ऽस्तीति तन्मे भगवान् ब्रवीत्विति ॥ २ ॥ १० ॥

तेजो वा अद्भ्यो भूयस्तद्वा एतद्वायुमुपगृह्या-
काशमभितपति तदाहुर्निशोचति नितपति
वर्षिष्यति वा इति तेज एव तत्पूर्वं दर्शयित्वा
ऽथापः सृजते तदेतदूर्द्ध्वाभिश्च तिरश्चीभिश्च विद्यु-
द्भिरह्लादाश्चरन्ति तस्मादाहुर्विद्योतते स्तनयति
वर्षिष्यति वा इति तेज एव तत्पूर्वं दर्शयि-

भा० ऽपो ब्रह्मेत्युपास्त आप्नोति स सर्वान् काम्यान्मूर्त्तिमतो
विषयानित्यर्थः । अप्सम्भवत्वाच्च तप्तेरम्बूपासनात्तृप्तिमांश्च
भवति । समानमन्यत् ॥ १० ॥

तेजो वाऽद्भ्यो भूयः । तेजसोऽप्कारणत्वात् । कथमप्-
कारणत्वमित्याह । यस्मादव्यानिस्तेजस्तस्मात्तद्वा एतत्तेजो-
वायुमागृह्यावष्टभ्य स्वात्मना निश्चलीकृत्य वायुमाकाश-
मभिव्याप्नुवत्तपति यदा तदाङ्गलौकिका निशोचति
सन्तपति सामान्येन जगन्ति तपति देहानतो वर्षिष्यति
वै इति । प्रसिद्धं हि लोके कारणमभ्युद्यतं दृष्टवतः
कार्यं भविष्यतीति विज्ञानं ॥ तेज एव तत्पूर्वमात्मान-

ष्या० त्वादन्तरिक्षादेरन्मयत्वमवसेयं । अपां सर्वमूर्त्तात्मकत्वमुपसं-
रति । इत्यादीति ॥ १० ॥

इतिशब्दस्तदाङ्गरणेन सम्बध्यते ॥ वैशब्दार्थं दर्शयति । प्रसिद्ध
मिति ॥ अप्तेजसोरुक्तं कार्यकारणत्वं उपजीव्य फलितमाह । तेज
एवंति ॥ अप्तेजसोर्विधान्तरेण कार्यकारणभावं दर्शयति ।

उ० त्वाऽथापः सृजते तेज उपास्वेति ॥ १ ॥ स यस्तेजो
ब्रह्मेत्युपास्ते तेजस्वी वै स तेजस्वतो लोका-
न्मास्वतोऽपहततमस्कानभिसिद्ध्यति यावत्तेजसो
गतं तत्रास्य यथा कामचारो भवति यस्तेजो
ब्रह्मेत्युपास्तेऽस्ति भगवस्तेजसो भूय इति तेजसो
वाव भूयोऽस्तीति तन्मे भगवान् ब्रवीत्विति ॥
२ ॥ ११ ॥

भा० मुद्गतं दर्शयित्वाऽथानन्तरमपः सृजतेऽतोऽप्सृष्टत्वाद्भूयो-
ऽद्भ्यस्तेजः । किञ्चान्यत्तदेतत्तेज एव स्तनयिदुरूपेण वर्ष-
हेतुर्भवति । कथं ऊर्द्धाभिश्चोर्द्धगाभिर्विद्युद्भिस्त्रिरश्ची-
भिश्च तिर्य्यगताभिश्च महाद्वादाः स्तनयनशब्दाश्चरन्ति ।
तस्मात्तद्दर्शनादाऊर्लौकिका विद्योतते स्तनयति वर्षि-
ष्यति वा इत्याद्युक्तार्थमतस्तेज उपास्तेति । तस्य तेजस
उपासनफलं तेजस्वी वै भवति । तेजोवत एव च लोकान्
भास्वतः प्रकाशवतोऽपहततमस्कान् वाह्यानाध्यात्मिकान-
ज्ञानाद्यपहततमस्कान् अपनीतवाह्याध्यात्मिकादितम-
स्कानभिसिद्ध्यति । ऋज्वर्थमन्यत् ॥ ११ ॥

आ० किञ्चान्यदिति ॥ तदेवोपपादयति । ऊर्द्धाभिरिति ॥ तेजसो
भूयस्त्वफलमाह । तेज इति ॥ तमःशब्दार्थमाह । वाह्येति ॥
वाह्यन्तमः शर्वरं प्रसिद्धमाध्यात्मिकमज्ञानरागादि तदुभयमप-
हततमस्कानित्यत्र तमःशब्दितमित्यर्थः ॥ अपहतशब्दार्थमाह ।
अपनीतेति ॥ ११ ॥

उ० आकाशा वाव तेजसो भूयानाकाशे वै सूर्या-
चन्द्रमसावुभौ विद्युन्नक्षत्राण्यग्निराकाशेनाह्वय-
त्याकाशेन शृणोत्याकाशेन प्रतिशृणोत्याकाशे
रमत आकाशे न रमत आकाशे जायत आका-
शमभिजायत आकाशमुपास्वेति ॥ १ ॥ स य
आकाशं ब्रह्मेत्युपास्त आकाशवतो वै स लोकान्
प्रकाशवतोऽसम्बाधानुरगायवतोऽभिसिद्ध्यति या-

भा० आकाशो वाव तेजसो भूयान् । वायुसहितस्य तेजसः
कारणत्वाद्भोक्तो वायुमागृह्येति तेजसा सहोक्तो वायु-
रिति पृथगिह नोक्तस्तेजसः कारणं हि लोके कार्या-
द्भूयो दृष्टं । यथा घटादिभ्यो मृत्तथाकाशो वायुसहितस्य
तेजसः कारणमिति ततोऽपि भूयान् । कथमाकाशे वै
सूर्याचन्द्रमसावुभौ तेजोरूपौ विद्युन्नक्षत्राण्यग्निस्य तेजोरू-
पाण्याकाशेऽन्तः । यच्च यस्यान्तर्वर्त्ति तदव्यं भूय इतरत् ।
किञ्चाकाशेनाह्वयति चान्यमन्य आज्ञतश्चेतर आकाशेन
शृणोत्यन्योक्तञ्च शब्दमन्यः प्रतिशृणोति आकाशे रमते
क्रीडत्यन्यान्यं सर्वस्तथा न रमते चाकाशे वध्वादिवियोगे
आकाशे जायते न मूर्त्तेनावष्ट्ये । तथाकाशमभिल-

ष्या० वायोः सकाशादाकाशो भूयानिति वक्तव्ये कथं तेजसो भूया-
नित्युक्तमत आह । वायुरिति ॥ कारणत्वेऽपि कथमाकाशस्य
वायुसहितात्तेजसो भूयस्त्वमित्याशङ्काह । कारणं हीति ॥
तेजसो वायुसहितादाकाशस्य भूयस्त्वं प्रश्नपूर्वकं प्रकारान्तरेण
दर्शयति । कथमित्यादिना ॥ इतश्चाकाशस्यास्ति भूयस्त्वमित्याह ।

उ० वदाकाशस्य गतं तत्रास्य यथा कामचारो भवति
य आकाशं ब्रह्मेत्युपास्तेऽस्ति भगव आकाशाद्भूय
इत्याकाशाद्वाव भूयोऽस्तीति तन्मे भगवान्
ब्रवीत्विति ॥ २ ॥ १२ ॥

स्मरो वा आकाशाद्भूयस्तस्माद्यद्यपि बहव आ-
सीरन् स्मरन्तो नैव ते कञ्चन शृणुयुर्न मन्वीरन्
विजानीरन् यदा वाव ते स्मरेयुरथ शृणुयुरथ

भा० च्याङ्कुरादि जायते न प्रतिलोमं । अत आकाशमुपास्व ।
फलं शृण्वाकाशवतो वै विस्तारयुक्तान् स विद्वान् लोकान्
प्रकाशवतः । प्रकाशाकाशयोर्नित्यसम्बन्धात्प्रकाशवतश्च
लोकानसम्बाधान् सम्बाधनं सम्बाधः सम्बाधोऽन्योन्य-
पीडा तद्रहितानसम्बाधानुरगायवतो विकीर्णगतीन्वि-
स्तीर्णप्रचारान् लोकानभिभिद्ध्यति । यावदाकाशस्येत्या-
द्युक्तार्थं ॥ १२ ॥

स्मरो वा आकाशाद्भूयः । स्मरणं स्मरोऽन्तःकरणधर्मः ।
स आकाशाद्भूयानिति द्रष्टव्यं । लिङ्गव्यत्ययेन स्मर्तुः ।
स्मरणे हि सत्याकाशादिसर्व्वमर्थवत्स्मरणवतो भोग्यत्वात् ।
असति तु स्मरणे सदप्यसदेव । सत्त्वकार्याभावात् । नापि

ध्या० किञ्चेति ॥ तद्भूयस्त्वफलमाह । अत इति ॥ कथमाकाशोपासकस्य
प्रकाशव्याप्तलोकप्राप्तिरित्याशङ्क्याह । प्रकाशाकाशयोरिति ॥ १२ ॥

न पुंसकलिङ्गं श्रुतं पुंलिङ्गत्वेन कथं व्याख्यातमित्याशङ्क्य पुंलि-
ङ्गोपक्रममाश्रित्याह । लिङ्गव्यत्ययेनेति ॥ कथं पुनः स्मरणस्याका-
शाद्भूयस्त्वमित्याशङ्क्याह । स्मरणे र्हीति ॥ अन्वयमुक्त्वा व्यतिरेकं

उ० मन्वीरन्नथ विजानीरन् स्मरेण वै पुत्रान्विजानाति स्मरेण पशून् स्मरमुपास्वेति ॥ १ ॥ स यः स्मरं ब्रह्मेत्युपास्ते यावत्स्मरस्य गतं तत्रास्य यथा कामचारो भवति यः स्मरं ब्रह्मेत्युपास्तेऽस्ति भगवः स्मराद्भूय इति स्मराद्वाव भूयोऽस्तीति तन्मे भगवान् ब्रवीत्विति ॥ २ ॥ १३ ॥

भा० सत्त्वं सृष्ट्यभावे शक्यमाकाशादीनामवगन्तुमित्यतः स्मरण-
स्याकाशाद्भूयस्त्वं ॥ दृश्यते हि लोके स्मरणस्य भूयस्त्वं
यस्मात्तस्माद्यद्यपि समुदिता वहव एकस्मिन्नासीरन्नुपविशे-
युस्ते तत्रासीना अन्योन्यभाषितमपि न स्मरन्तश्चेत्युर्नैव
ते कञ्चन शब्दं शृणुयुस्तथा न मन्वीरन्मन्तव्यञ्चेत्स्मरेयु-
स्तदा मन्वीरन् सृष्ट्यभावत्वान्न मन्वीरन् तथा न
विजानीरन् । यदा वाव ते स्मरेयुर्मन्तव्यं विज्ञातव्यं श्रोत-
व्यञ्चाथ शृणुयुरथ मन्वीरन्नथ विजानीरन् । तथा स्मरेण
वै मम पुत्रा एत इति पुत्रान्विजानाति स्मरेण पशून् ।
अतो भूयस्त्वात्स्मरणमुपास्वेति । उक्तार्थमन्यत् ॥ १३ ॥

आ० दशयात । असतीति ॥ आकाशादेः स्मरणाभावेऽपि सत्त्वमङ्गी-
कृत्य भोग्यत्वाभावादानर्थक्यमुक्तं सम्प्रत्यस्मरणे सत्त्वमेव नास्ती-
त्याह । नापीति ॥ स्मरणस्य भूयस्त्वमनुभवानुसारेण साधयति ।
दृश्यते हीति ॥ द्विशब्दार्थो यस्मादित्युक्तः ॥ स्मरणाभावे अव-
गाद्यभावं व्यतिरेकमुक्त्वा तदभावे तदभावमन्वयमाह । यदेति ॥
इतश्चास्ति स्मरणस्य भूयस्त्वमित्याह । तथेति ॥ तद्भूयस्त्वे फलित-
माह । अत इति ॥ १३ ॥

उ० आशा वाव स्मराङ्गयस्याशेद्धो वै स्मरो मन्त्रा-
नधीते कर्माणि कुरुते पुत्रांश्च पशूंश्चेच्छत
इमञ्च लोकममुञ्चेच्छत आशामुपास्वेति ॥ १ ॥ स
य आशां ब्रह्मेत्युपास्ते आशयाऽस्य सर्वे कामाः
समृध्यन्त्यमोघा हास्याशिषो भवन्ति यावदा-
शाया गतं तत्रास्य यथा कामचारो भवति य
आशां ब्रह्मेत्युपास्तेऽस्ति भगव आशाया भूय
इत्याशाया वाव भूयोऽस्तीति तन्मे भगवान्
ब्रवीत्विति ॥ २ ॥ १४ ॥

भा० आशा वाव स्मराङ्गयसी । अप्राप्तवस्त्वाकाङ्क्षा आशा
वृष्णा काम इति यामाहुः पर्यायैः सा च स्मरात् भूयसी ।
कथमाशया च्छान्तःकरणस्थतया स्मरति स्मर्त्तव्यं आशा-
विषयरूपं स्मरन्नसौ स्मरो भवत्यत आशेद्ध आशयाऽभि-
वर्द्धितः स्मरभूतः स्मरन्नृगादीन्मन्त्रानधीतेऽधोत्य च
तदर्थं ब्राह्मणेभ्यो विधींश्च श्रुत्वा कर्माणि कुरुते तत्फला-
शयैव पुत्रांश्च पशूंश्च कर्मफलभृतानिच्छतेऽभिवाञ्छति
आशयैव तत्साधनान्यनुतिष्ठन् इमञ्च लोकमाशेद्ध एव
स्मरन् लोकमङ्गहहेतुभिरिच्छन्नमुञ्च लोकमाशेद्धं स्मरन्
तत्साधनानुष्ठानेनेच्छते आशारसनावद्धं स्मराकाशा-
दिनामपर्यन्तं जगच्चक्रीभूतं प्रतिप्राणि अत आशायाः
स्मरादपि भूयस्त्वमित्यत आशामुपास्व ॥ यस्त्वाशां ब्रह्मे-
त्युपास्ते शृणु तस्य फलमाशया सदोपासीतयास्योपास-

उ० प्राणो वा आशाया भूयान्यथा वा अरा नाभौ
समर्पिता एवमस्मिन् प्राणे सर्वेऽ समर्पितं

भा० कस्य सर्वे कामाः समृद्ध्यन्ति समृद्धिं गच्छन्त्यमोघा
हास्याशिषः प्रार्थनाः सर्वा भवन्ति यत्प्रार्थितं सर्वं
तदवश्यं भवतीत्यर्थः । यावदाशाया गतमित्यादि
पूर्ववत् ॥ १४ ॥

नामोपक्रममाशान्तं कार्यकारणत्वेन निमित्तनैमि-
त्तिकत्वेन चोत्तरोत्तरभूयस्तयाऽवस्थितं स्मृतिनिमित्त-
सद्भावमाशारशनापाशैर्विपाशितं सर्वं सर्वतो विसमिव
तन्तुभिर्यस्मिन् प्राणे समर्पितं । येन च सर्वतो व्यापिना
अन्तर्वह्निर्गतेन सूत्रे मणिगणा इव सूत्रेण ग्रथितं
विधृतञ्च । स एष प्राणो वै आशाया भूयान् । कथमस्य
भूयस्त्वमित्याह दृष्टान्तेन समर्थयंस्तद्भूयस्त्वं यथा वै लोके
रथचक्रस्थारा रथनाभौ समर्पिताः सम्प्रोताः सम्प्र-
वेणिता इत्येतत् । एवमस्मिन् लिङ्गसङ्घातरूपे प्राणे प्रज्ञा-

चा० आशाया भूयस्त्वमाकाङ्क्षाद्वारा व्युत्पादयति । कथमित्या-
दिना ॥ १४ ॥

प्राणस्य सर्वास्पदत्वेन भूयस्त्वं कथयति । नामोपक्रममिति ॥
प्रकृतश्रुतिवशात्तदुपक्रमे यस्य जगतोऽस्ति तत्तथा पाठक्रममेवा-
श्रित्याशा चान्ते यस्यास्ति तज्जगत्तथेति विग्रहः । कार्यकारणत्वं
क्वाचित्कमुपादानोपादेयत्वं निमित्तनैमित्तिकत्वमपि क्वाचित्क-
मेव उत्तरोत्तरभूयस्तया पूर्वस्मात्पूर्वस्मान्नामादेस्तरोत्तरवागा-
दिभूयस्त्वेनेति यावत् ॥ स्मृतिनिमित्तः सद्भावो यस्य तत्तथा ।
आशाख्यैरशनापाशैः सर्वतो विपाशितमित्यत्र दृष्टान्तमाह ।

उ० प्राणः प्राणेन याति प्राणः प्राणं ददाति प्राणाय
ददाति प्राणो ह पिता प्राणो माता प्राणो भ्राता
प्राणः स्वसा प्राण आचार्यः प्राणो ब्राह्मणः ॥ १ ॥
स यदि पितरं वा मातरं वा भ्रातरं वा स्वसारं

भा० त्मनि दैहके मुखे यस्मिन् परा देवता नामरूपव्याकर-
णायाऽऽदर्शादौ प्रतिबिम्बवज्जीवेनात्मनानुप्रविष्टा । यश्च
महाराजस्येव सर्वाधिकारीश्वरस्य । कस्मिन्वहमुत्क्रान्ते
उत्क्रान्तो भविष्यामि कस्मिन् वा प्रतिष्ठिते प्रतिष्ठास्या-
मीति स प्राणमसृजतेति श्रुतेः । यस्तु क्वायेवानुगत ईश्वरं ।
तद्यथा रथस्थारेषु नेमिरर्पितो नाभावरा अर्पिता एव-
मेवैता भूतमात्राः प्रज्ञामात्रास्वर्पिताः प्रज्ञामात्राः
प्राणेऽर्पिताः । स एव प्राण एव प्रज्ञात्मेति कौषीतकीनां ।
अत एवमस्मिन् प्राणे सर्वं यथोक्ते समर्पितं । अतः स एष

ध्या० विसर्गवेति ॥ विसर्गशब्दो मृणालविषय । यथोक्तं जगद्यस्मिन्नर्पितं
स एष भूयानिति सम्बन्धः । सर्वस्य जगतः ॥ तस्मिन्नर्पितत्वमेव
दृष्टान्तद्वारा स्पष्टयति । येन चेति ॥ सर्वतो व्यापिनेत्यस्यैव
स्फुटीकरणमन्तर्वह्निर्गतेनेति प्राणस्याशयाः सकाशाद्भूयस्त्वमा-
काङ्क्षापूर्वकं समर्पयते । कथमित्यादिना ॥ लिङ्गानां व्यष्टीनां
सङ्घातः समुदायस्तद्रूपे समष्ट्यात्मनीति यावत् ॥ उपाधितद्वतो-
रैक्यमभिप्रेत्य विशिनष्टि । प्रज्ञात्मनीति ॥ तस्यैवाध्यात्ममधिदै-
वज्ञावस्थानं सूचयति । दैहिकमिति ॥ प्राणान्तरं व्यावर्त्तयति ।
मुख्य इति ॥ यथोक्तेऽस्मिन् प्राणे सर्वं समर्पितमित्युत्तरत्र सम्बन्धः ॥
प्रज्ञात्मनीति परमात्मोपाधित्वं प्राणस्योक्तं तदुपपादयति । यस्मि-
न्निति ॥ तस्मिन् सर्वं समर्पितमिति पूर्ववत्सम्बन्धः । किमिति

उ० वाचाय्यं वा ब्राह्मणं वा किञ्चिद्भृशमिव प्रत्याह
धिक्त्वाऽस्त्वित्येवैनमाहुः पितृहा वै त्वमसि मातृ-
हा वै त्वमसि भ्रातृहा वै त्वमसि स्वसृहा वै त्वम-

भा० प्राणोऽपरतन्त्रः प्राणेन स्वशक्त्यैव याति नान्यकृतगम-
नादिक्रियास्वस्य सामर्थ्यमित्यर्थः । सर्व्वं क्रियाकारक-
फलभेदजातं प्राण एव न प्राणाद्वहिर्भूतमस्तीति प्रक-
रणार्थः । प्राणः प्राणं ददाति । यद्ददाति तत्स्वात्मभूत-
मेव । यस्मै ददाति तदपि प्राणायैव । अतः पित्राद्या-
ख्योऽपि प्राण एव । कथं पित्रादिशब्दानां प्रसिद्धार्थोत्सर्गेण
प्राणविषयत्वमिति । उच्यते । सति प्राणे पित्रादिशब्द-
प्रयोगान्तदुक्तान्तौ च प्रयोगाभावात् कथं तदित्याह ।
स यः कश्चित्पित्रादीनामन्यतमं यदि तं भृशमिव तद-

आ० चक्षुरादिषु विद्यमानेषु मुख्यस्यैव प्राणस्य परमात्मोपाधि-
कत्वमुपगतमित्याशङ्क्याह । यस्येति ॥ प्राणस्येश्वरं प्रति सर्वा-
धिकारत्वे श्रुत्यन्तरं प्रमाणयति । कस्मिन्निति ॥ ईश्वरं प्रति
प्राणस्यैवोपाधिकत्वे हेत्वन्तरमाह । यस्त्विति ॥ अत्रापि पूर्व्व-
वदन्वयः ॥ प्राणश्चायावदीश्वरमनुगच्छतीत्यत्र श्रुत्यन्तरं प्रमा-
णयति । तद्यथेति ॥ भूतमात्राः शब्दादयः पृथिव्यादयश्च विषया
प्रज्ञामात्रासु शब्दादिबुद्धिषु तज्जनकेन्द्रियेषु चेत्यर्थः । भवतु
तासां प्राणोऽर्पितत्वं तथापि कथं प्राणस्य चायावदीश्वरं प्रत्यनु-
गतित्त्वाह । स एव इति ॥ कौषीतकीनां श्रुतिरिति शेषः ।
प्राणस्य यथोक्तविशेषणवैशिष्ट्यमतःशब्दार्थः ॥ व्याख्यातं भाग-
मनूद्यावशिष्टमंशं व्याकरोति । एवमिति ॥ प्राणः प्राणेन याती-
त्यस्यार्थमाह । अत इति ॥ सर्वास्पदत्वादिति यावत् ॥ प्राणः
प्राणेन यातीत्यादेः प्राणो ह्येवैतानि सर्वाणि भूतानीत्यन्तस्य

उ० स्याचार्यहा वै त्वमसि ब्राह्मणहा वै त्वमसि ॥ २ ॥
अथ यद्यप्येनानुत्क्रान्तप्राणाञ्छूलेन समासं व्यति-
सन्दहेनैवैनं ब्रूयुः पितृहासीति न मातृहासीति न

भा० ननुरूपमिव किञ्चिद्वचनं त्वंकारादियुक्तं प्रत्याह तदेनं
पार्यस्या आहुर्विवेकिनो धिक्कास्तु धिगस्तु त्वामित्येवं ॥
पितृहा वै त्वं पितुर्हन्तेत्यादि । अथैनानेवोत्क्रान्तप्राणां-
स्त्यक्तदेहान् अथान्यदपि शूलेन समासं समस्य व्यतिसन्द-
हेद्व्यत्यस्य सन्दहेदेवमतिक्रूरमपि कर्मा समासव्यत्यासा-
दिप्रकारेण दहनलक्षणं तद्देहसम्बद्धमेव कुर्वाणं नैवैनं
ब्रूयुः पितृहेत्यादि । तस्मादन्वयव्यतिरेकाभ्यामवगम्यते
एतत्पित्राख्योऽपि प्राण एवेति । तस्मात्प्राणो ह्येवैतानि
पित्रादीनि सर्वाणि भवन्ति चलानि स्थिराणि च । स वा

आ० तात्पर्यार्थं सङ्क्षिप्य कथयति । सर्वमिति ॥ दातुर्देयस्य सम्प्रदा-
नस्य च प्राणाभिन्नत्वं प्रकटयति । प्राण इति ॥ तदपीति दीय-
मानमुच्यते । स्वस्य सम्प्रदानस्य च प्राणाभिन्नत्वात्प्राणायैवेत्युक्तं
प्राणस्य सर्वात्मत्वमतःशब्दार्थः ॥ प्रसिद्धिरनतिक्रमणीयेति शङ्कते ।
कथमिति ॥ चन्वयव्यतिरेकाभ्यां पित्रादिशब्दानां प्राणविष-
यत्वान्न प्रसिद्धेरुल्लङ्घनमित्याह । उच्यत इति ॥ चन्वयव्य-
तिरेकावेव प्रश्नपूर्वकं प्रकटयति । कथमित्यादिना ॥ पित्रा-
दिषु प्राणे सति पित्रादिशब्दानां प्रयुज्यमानत्वमन्यथा चाप्रयु-
ज्यमानत्वं तदित्युच्यते । त्वंकारादियुक्तमित्यादिपदेन तिरस्कार-
प्रभेदो गृह्यते ॥ पित्रादिष्वप्रियवादिनं प्रति विवेकिनां धिक्का-
रवचने हेतुमाह । पितृहेति ॥ सति प्राणे पित्रादिषु पित्रा-
दिशब्दानां प्रयुज्यमानत्वमित्यन्वयमुक्त्वा व्यतिरेकमाह । अथै-
नानेवेति ॥ समस्य पुञ्जीकृत्य व्यत्यस्यावयवान्विभजत इत्यर्थः ।

उ० भ्रातृहासीति न स्वसृहासीति नाचाय्यहासीति न
ब्राह्मणहासीति ॥ ३ ॥ प्राणो ह्येवैतानि सर्वाणि
भवति स वा एष एवं पश्यन्नेवं मन्वान एवं

भा० एष प्राणवित् । एवं यथोक्तप्रकारेण पश्यन् फलतोऽनु-
भवन्नेवं मन्वान उपपत्तिभिश्चिन्तयन्नेवं विजानन्नुप-
पत्तिभिः संयोज्यैवमेवेति निश्चयं कुर्वन्नित्यर्थः । मनन-
विज्ञानाभ्यां हि सम्भूतः शास्त्रार्थो निश्चितो दृष्टो भवेत्
अत एव पश्यन्नतिवादी भवति । नामाद्याशान्तमतीत्य
वदनशीलो भवतीत्यर्थः । ते चेद्द्रूयुस्तं यदि एवमतिवा-
दिनं सर्वदा सर्वैः शब्दैर्नामाद्याशान्तमतीत्य वर्तमानं
प्राणमेव वदन्ति एवं पश्यन्तमतिवदनशीलमतिवादिनं
ब्रह्मादिस्तम्बपर्यन्तं । तस्य हि जगतः प्राण आत्माऽह-

आ० यद्यपीत्युपक्रमादेवमपीत्येतत्तथापीत्यस्मिन्नर्थे द्रष्टव्यं ॥ तदेवाति-
क्रूरं कर्म विगिनष्टि । समासेति ॥ अवयवविभञ्जनमादिश-
ब्दार्थः । तदेहसम्बद्धमित्यत्र तच्छब्दः क्रूरपित्तादिविषयः । यद्यपि
त्यक्तप्राणेष्वपि देहेषु पित्रादिशब्दो दृष्टस्तथापि नासौ मुख्यः । तद्वि-
यये क्रूरकर्मानुष्ठानेऽपि शिष्टगर्हादृष्टेरिति भावः ॥ उक्तान्वय-
व्यतिरेकफलमुपसंहरति । तस्मादिति ॥ प्राणस्यैव पित्रादि-
सञ्ज्ञकत्वे किं स्यादित्याशङ्काह । तस्मात्प्राणो हीति ॥ प्राणस्य
भूयस्त्वमित्यं व्युत्पाद्य तद्विज्ञानफलमाह । स वा इति ॥ प्राणवि-
दतिवादी भवतीति सम्बन्धः ॥ कथं प्राणवित्त्वमित्यपेक्षायामाह ।
एवमिति ॥ सर्व्वात्मत्वं यथोक्तप्रकारः फलतोऽनुभवः स्वरूपत्वेन
साक्षात्कारः ॥ तदनुदर्शनेनैव प्राणवित्त्वे सिद्ध्यति सति किमिति
मननविज्ञाने पृथगुपन्यस्येते तत्राह । मननविज्ञानाभ्यां हीति ॥
उक्तान्वयव्यतिरेकाख्योपपत्तिसहकृतादाक्याद्यप्राणविषयं ज्ञानं

उ० विज्ञाननूतिवादी भवति तच्चेद्भूयुरतिवाद्यसी-
त्यतिवाद्यस्मीति ब्रूयान्नापद्भुवीत ॥ ४ ॥ १५ ॥

एष तु अतिवदति यः सत्येनातिवदति
सोऽहं भगवः सत्येनातिवदानीति सत्यन्त्वेव

भा० मिति ब्रूवाणं यदि ब्रूयुरतिवाद्यसीति । वाढमतिवाद्यस्मीति
ब्रूयात् नापद्भुवीत । कस्माद्भूवावपद्भुवीत । यत्प्राणं सर्व-
श्वरमयमस्मीत्यात्मत्वेनोपगतः ॥ १५ ॥

स एष नारदः सर्वातिशयं प्राणं स्वमात्मानं
श्रुत्वा नातःपरमस्तीत्युपरराम । न पूर्ववत्किमस्ति भगवः
प्राणाद्भूय इति पप्रच्छ । यतस्तमेवं विकारानूतब्रह्मा-
विज्ञानेन परितुष्टमकृतार्थं परमार्थसत्यातिवादिनमा-
त्मानं मन्यमानं योग्यं शिष्यमित्यायहविशेषाद्विप्रच्या-
वयन्नाह भगवान्सनत्कुमारः । एष तु वा अतिवदति
यमहं वक्ष्यामि न प्राणविदतिवादी परमार्थतः । नामा-

ष्ठा० जायते तदत्र विज्ञानं विवक्ष्यते । तत्फलसाक्षात्करणं दर्शनमिति
भेदः । मननविज्ञाने विना दर्शनासम्भवोऽतःशब्दार्थः । एवं
मननादिद्वारेणेति यावत् ॥ अतिवादित्वं व्युत्पादयति । नामा-
दीति ॥ नापद्भुवीतेत्युक्तं यत्कीकरोति । कस्मादिति ॥ १५ ॥

यद्यस्मादर्थं विद्वानात्मत्वेन सर्वेश्वरं प्राणोऽस्मीत्युपगतवांस्त-
स्मादपद्भवे हेत्वभावादात्मनोऽतिवादित्वं ॥ नापद्भुवीतेत्यत्र प्राणा-
न्तमुपदेशं श्रुत्वा नारदस्य तुष्णीभावे किं कारणमित्याशङ्क्याह ।
माह । स एष इति ॥ कथं तस्योपरतिरवगतेत्याशङ्क्याह ।
न पूर्ववदिति ॥ किमिति तर्हि प्राप्तायामुपेक्षायां स्वयमेवाचार्यो
व्युत्पादयतीत्याशङ्क्याह । तमेवमिति ॥ एतस्माज्जायते प्राण

उ० विजिज्ञासितव्यमिति सत्यं भगवो विजिज्ञास
इति ॥ १ ॥ १६ ॥

यदा वै विजानात्यथ सत्यं वदति नाविजा-

भा० द्यपेचन्तु तस्यातिवादित्वं । यस्तु भूमाख्यं सर्वातिक्रान्तं
तत्त्वं परमार्थसत्यं वेद सो ऽतिवादीत्यत आह । एष तु वा
ऽतिवदति यः सत्येन परमार्थसत्यं विज्ञानवत्तयाऽति-
वदति सोऽहं त्वां प्रपन्नो भगवन्सत्येनातिवदानि । तथा
मां नियुनक्तु भगवान् यथाहं सत्येनातिवदानीत्यभिप्रायः ।
यद्येवं सत्येनातिवदितुमिच्छसि सत्यमेव तु तावद्विजिज्ञा-
सितव्यमित्यत आह नारदः । तथास्तु तर्हि सत्यं भगवो
विजिज्ञासे विशेषेण ज्ञातुमिच्छन्त्वतोऽहमिति ॥ १६ ॥

यदा वै सत्यं परमार्थतो विजानाति । इदं पर-
मार्थतः सत्यमिति ततोऽनृतं विकारजातं वाचारम्भणं

आ० इति श्रुत्यन्तरात्प्राणस्य विकारत्वेनानृतत्वं । वाचारम्भणं विका-
रो नामधेयमित्युक्तं । तस्मिन्ननृते प्राणे ब्रह्मणि विज्ञानं तेनेति
यावत् ॥ परितुष्टत्वे कथमकृतार्थत्वमित्याशङ्क्य मिथ्याज्ञानभा-
लित्वादित्याह । परमार्थेति ॥ न च तस्योपेक्षार्हत्वमित्याह ।
योग्यमिति ॥ मिथ्याग्रहविशेषो नास्ति प्राणात्परमित्यभि-
मानः ॥ कथं तर्हि प्राणविदो ऽतिवादित्वमुक्तं तत्राह । नामा-
दीति ॥ कस्तर्हि परमार्थतो ऽतिवादीत्याशङ्क्याह । यस्त्विति ॥
सोऽतिवादीति ॥ यतः सनत्कुमारस्याभिप्रायोऽत एवाहेति
योजना ॥ ननु नारदस्य नाद्यापि सत्यविज्ञानमुत्पन्नं कथं सत्ये-
नातिवदानीति पृच्छति तत्राह । तथेति ॥ १६ ॥

यदा वै विजानातीत्यादिवाक्यं व्याकुर्वन्नुत्तरमाह । यदेति ॥
यदि विश्वं सद्रूपादनुगताद्भिन्नमसदेव स्याद्यदि त्वभिन्नं सन्मा-

उ० नन् सत्यं वदति विजानन्नेव सत्यं वदति विज्ञा-

भा० हित्वा सर्वविकारावस्थं सदैवैकं सत्यमिति तदैवाथ वदति यद्वदति । ननु विकारोऽपि सत्यमेव । नामरूपे सत्यान्ताभ्यामयं प्राणस्त्वन्नः प्राणा वै सत्यं तेषामेष सत्यमिति श्रुत्यन्तरात् । सत्यमुक्तं सत्यत्वं श्रुत्यन्तरे विकारस्य न तु परमार्थापेक्षमुक्तं किन्तर्हीन्द्रियविषयाविषयत्वापेक्षं सच्च त्यच्चेति सत्यमित्युक्तं तद्वारेण च परमार्थसत्यस्योपलब्धिर्विवक्षितेति । प्राणा वै सत्यं तेषामेष सत्यमिति चेत् । इहापि तदिष्टमेव । इह तु प्राणविषयात्परमार्थसत्यविज्ञानाभिमानाद्भ्रुत्याथ नारदं यत्सदेव सत्यं परमार्थतो भूमाख्यं तद्विज्ञापयिष्यामीत्येष विशेषतो विवक्षितोऽर्थः । नाविजानन्सत्यं वदति ॥ यस्त्वविजानन्वदति सोऽग्न्यादिशब्देनाग्न्यादीन् परमार्थसद्रूपान्मन्यमानो

आ० त्रमेव परमार्थसत्यं सिद्ध्येदिति परमार्थतः सत्यं यदैव विजानातीत्यर्थः ॥ विज्ञानप्रकारमभिनयति । इदमिति ॥ ततस्तदाऽन्तं विकारजातं हित्वा सदेव सत्यमिति ह्यत्वा यद्वदति तत्तदेव वदतीति योजना ॥ सत्यविज्ञानस्य तद्वदनं प्रति हेतुत्वद्योतनार्थोऽथशब्दः ॥ श्रुत्यन्तरावयम्भेन भेदाभेदवादी शङ्कते । नन्विति ॥ किं बृहदारण्यकश्रुत्या विकारस्य सत्यत्वमुक्तमित्येतावन्मात्रमुच्येत किं वा परमार्थसत्यत्वमिति विकल्प्याद्यमङ्गीकरोति । सत्यमिति ॥ द्वितीयं दूषयति । न त्विति ॥ भेदाभेदयोर्विरोधादेकोपाधावयोगाद्विकारस्य च रज्जुसर्पवन्मिथ्यात्वानुमानादत्यन्ताबाध्यत्वाभिप्रायेण सत्यत्वं श्रुत्यन्तरेणैवोक्तमित्यर्थः ॥ कथं तर्हि प्राणादिषु सत्यत्वमुक्तमित्याशङ्गाङ्गीकारं स्फोरयति । किन्तर्हीति ॥ इन्द्रियजनितसद्बुद्धिविषयत्वापेक्षं भूतत्रयं सदि-

उ० नन्वेव विजिज्ञासितव्यमिति विज्ञानं भगवो
विजिज्ञास इति ॥ १ ॥ १७ ॥

भा० वदति न तु ते रूपत्रयव्यतिरेकेण परमार्थतः सन्ति ।
तथा तान्यपि रूपाणि सदपेक्षया नैव सन्तीत्यतो नावि-
जानन्सत्यं वदति । विजानन्नेव सत्यं वदति । नच तत्सत्य-
विज्ञानमविजिज्ञासितमप्रार्थितं ज्ञायत इत्याह । विज्ञा-
नन्वेव विजिज्ञासितव्यमिति । यद्येवं विज्ञानं भगवो

आ० त्युच्यते । तदविषयत्वापेक्षं भूतद्वयं त्यदिति व्यवक्रियते । तथा च
भूतपञ्चकं सच्च त्यच्चेति व्युत्पाद्य सत्यमिति यथोक्तं । तथा तद्दी-
जभूतयोर्नामरूपयोस्तदात्मकत्वाच्च प्राणानां सत्यत्वं व्यावहारि-
कमिष्टमित्यर्थः ॥ इतश्च प्राणादिषु मिथ्याभूतेष्वपि सत्यश्रुतिर-
विरुद्धेत्याह । तद्द्वारेणेति ॥ प्राणादीनां व्यावहारिकसत्यत्वानु-
वादद्वारेणाधारोपापवादन्यायेन परमार्थसत्यस्य ब्रह्मणोऽवग-
तिर्विवक्षितेति कृत्वा तेष्वपि सत्यत्वश्रुतिरविरुद्धेत्यर्थः ॥ यथो-
क्तोऽर्थो विवक्षितो बृहदारण्यकश्रुतावित्यत्र गमकमाह । प्राणा
वा इति ॥ ननु श्रुत्यन्तरे विकारस्यापि व्यावहारिकं सत्यत्वमिष्टं
प्रकृते तु न तदिष्यते भृश एव सत्यत्वाङ्गीकारात् । तथा च विरो-
धतादवस्थमत आह । इच्छापीति ॥ यदि प्राणस्यापि व्यवहारतः
सत्यत्वमुपगतं किन्तर्हि सनत्कुमारस्य विवक्षितमित्याशङ्क्याह ।
इह त्विति ॥ यदा वै जानातीत्यथ सत्यं वदतीति यद्वाख्यातं
तदन्वयव्यतिरेकाभ्यां स्फुटयन्नादौ व्यतिरेकमाह । नाविजा-
नन्निति ॥ परमार्थसत्यमविजानन्नपि वदत्यग्न्यादीनीत्याशङ्क्याह ।
यस्त्विति ॥ तर्हि कथं सदेव परमार्थसत्यमिति वदतीति ऽभीष्ट-
सिद्धिरित्याशङ्क्याह । न त्विति ॥ तान्येव तर्हि रूपाणि
पृथग्विद्यन्ते तेनेत्याह । तथेति ॥ अतोऽस्य नास्ति सत्यवादित्व-
मेवेत्युपसंहरति । इत्यत इति ॥ व्यतिरेकं दर्शयित्वाऽन्वयमा-
चष्टे । विजानन्नेवेति ॥ अस्तु तर्हि सत्यविज्ञानपूर्वकमतिवा-

उ० यदा वै मनुतेऽथ विजानाति नामत्वा विजानाति मत्वैव विजानाति मतिस्त्वेव विजिज्ञासितयेति मतिं भगवो विजिज्ञास इति ॥ १ ॥ १८ ॥
यदा वै श्रद्धात्यथ मनुते नाश्रद्धधनमनुते श्रद्धधदेव मनुते श्रद्धा त्वेव विजिज्ञासितयेति श्रद्धां भगवो विजिज्ञास इति ॥ १ ॥ १९ ॥

यदा वै निस्तिष्ठत्यथ श्रद्धधाति नानिस्तिष्ठं-
च्छ्रद्धधाति निस्तिष्ठन्नेव श्रद्धधाति निष्ठा त्वेव
विजिज्ञासितयेति निष्ठां भगवो विजिज्ञास
इति ॥ १ ॥ २० ॥

भा० विजिज्ञास इति । एवं सत्यादीनां चोत्तरोत्तराणां
करोत्यन्तानां पूर्वपूर्वहेतुत्वं व्याख्येयं ॥ १७ ॥

यदा वै मनुत इति । मतिर्मननं तर्को मन्तव्यविषय
आदरः ॥ १८ ॥ आस्तिक्यबुद्धिः श्रद्धा ॥ १९ ॥

निष्ठा गुरुशुश्रूषादिस्तत्परत्वं ब्रह्मविज्ञानाय ॥ २० ॥

आ० दित्वमित्याशङ्क्याह । न चेति ॥ यद्येवं जिज्ञासाद्वारा सत्यवि-
ज्ञानं ज्ञेयमित्येवमिच्छेदित्यर्थः । सत्यवदनं प्रति सत्यविज्ञा-
नस्य यथा कारणत्वमुक्तं तथा पूर्वस्य पूर्वस्योत्तरमुत्तरे कारण-
त्वेन द्रष्टव्यमित्यतिदिशति । एवमिति ॥ १७ ॥

विज्ञानकारणीभूतां मतिं व्याचष्टे । मतिरिति ॥ मननहेतु-
भूतां श्रद्धां व्याकरोति । अस्तीति ॥ १८ ॥ १९ ॥

श्रद्धाहेतुं निष्ठां व्याचष्टे । निष्ठेति ॥ २० ॥

उ० यदा वै करोत्यथ निस्तिष्ठति नाकृत्वा निस्तिष्ठति कृत्वैव निस्तिष्ठति कृतिस्त्वेव विजिज्ञासितयेति कृतिं भगवो विजिज्ञास इति ॥ १ ॥ २१ ॥

यदा वै सुखं लभतेऽथ करोति नासुखं लब्ध्वा करोति सुखमेव लब्ध्वा करोति सुखं त्वेव विजिज्ञासितव्यमिति सुखं भगवो विजिज्ञास इति ॥ १ ॥ २२ ॥

भा० यदा वै करोति कृतिरिन्द्रियसंयमश्चिन्तैकाग्रता कारणञ्च । सत्यां हि तस्यां निष्ठादीनि यथोक्तानि सम्भवन्ति विज्ञानावसानानि ॥ २१ ॥

सापि कृतिर्यदा सुखं लभते सुखं निरतिशयं वक्ष्यमाणं लब्धव्यं मयेति मन्यते तदा भवतीत्यर्थः । यथा दृष्टफलसुखाकृतिस्तथेहापि नासुखं लब्ध्वा करोति । भविष्यदपि फलं लब्धेत्युच्यते । तत्तदुद्दिश्य प्रवृत्त्युपपत्तेः । अथेदानीं कृत्यादिषूत्तरोत्तरेषु सत्सु सत्यं स्वयमेव प्रति-

ष्ठा० निष्ठा निदानं ॥ कृतिं विभजते । कृतिरिति ॥ कथं पुनरेतेषामुत्तरमुत्तरं पूर्वस्य पूर्वस्य कारणो भवति तत्राह । सत्यं हीति ॥ २१ ॥

कृतिस्तर्हि कुतो भवतीति तत्राह । सापीति ॥ यदा सुखं लभते तदा भवतीति सम्बन्धः । ननु सुखलाभस्येन्द्रियसंयमादिव्यतिरेकेणाभावात्कथं सुखलाभाधीना कृतिरित्याशङ्क्याह । सुखमिति ॥ वक्ष्यमाणसुखलब्धव्यत्वाभिमानादेव यथोक्ताकृतिः सिद्ध्यतीत्यर्थः ॥ सुखं लब्ध्वा करोतीत्येतद्दृष्टान्तेन साधयति । यथेति ॥ दृष्टं फलं पुत्रपश्चादि तज्जन्यसुखोद्देशपूर्विका लोके

उ० यो वै भूमा तत् सुखं नाल्पे सुखमस्ति भूमैव
सुखं भूमा त्वेव विजिज्ञासितव्य इति भूमानं
भगवो विजिज्ञास इति ॥ १ ॥ २३ ॥

भा० भासते न तद्विज्ञानाय पृथग्यत्नः कार्य्य इति प्राप्तं ततः
इदमुच्यते । सुखन्वेव विजिज्ञासितव्यमित्यादि । सुखं
भगवो विजिज्ञास इत्यभिमुखीभूतायाह ॥ २२ ॥

यो वै भूमा महत् निरतिशयं वर्द्धतिपर्यायास्तत्सुखं ।
ततोऽर्वाक्सातिशयत्वादल्पं । अतस्तस्मिन्नल्पे सुखं नास्ति ।
अल्पस्याधिकतृष्णाहेतुत्वात् । तृष्णा च दुःखबीजं । न हि
दुःखबीजं सुखं दृष्टं ज्वगादि लोके । तस्माद्युक्तं नाल्पे
सुखमस्तीति । अतो भूमैव सुखं । तृष्णादिदुःखबीजत्वा-
सम्भवाद्भूम्नः ॥ २३ ॥

आ० कतिर्दृष्टा । तथात्मन्यपि सुखं लब्ध्वैव करोति नतु विना तदु-
द्देशमित्यर्थः । नन्विन्द्रियाणां मनसश्च संयमपूर्वकं सुखं भवति
तथा च कथं तल्लब्ध्वा करोतीत्युच्यते तत्राह । भविष्यदपीति ॥
उत्तरग्रन्थमाकाङ्क्षापूर्वकमुत्थापयति । अथेत्यादिना ॥ २२ ॥

भूमोऽर्वागपि वैषयिकं सुखमस्तीत्याह । ततोऽर्वागिति ॥
कथमल्पत्वेऽपि सुखत्वं वार्य्यते तत्राह । अल्पस्येति ॥ दुःखरूपां
तृष्णां प्रत्यल्पस्य सुखस्य हेतुत्वेऽपि कथं स्वयं सुखं न भवतीत्याश-
ङ्गाह । न हीति ॥ अल्पस्य सुखस्य दुःखान्तर्भावे सिद्धे फलित-
माह । अत इति ॥ २३ ॥

उ० यत्र नान्यत्पश्यति नान्यच्छृणोति नान्यद्वि-
जानाति स भूमा अथ यत्रान्यत्पश्यत्यन्यच्छृणो-

भा० किंलक्षणोऽसौ भूमेत्याह । यत्र यस्मिन् भूम्नि तत्ते
नान्यद्रष्टव्यमन्येन करणेन दृष्टोऽन्यो विभक्तो दृष्ट्याद-
न्यत्पश्यति तथा नान्यच्छृणोति । नामरूपयोरेवान्तर्भावा-
द्विषयभेदस्य । तद्भाहकयोरेवेह दर्शनश्रवणयोर्ग्रहणं ।
अन्येषाञ्चोपलक्षणार्थत्वेन मननन्त्वत्रोक्तं द्रष्टव्यं । नान्यन्म-
नुत इति । प्रायशो मननपूर्वकत्वाद्विज्ञानस्य । तथा नान्य-
द्विजानाति । एवंलक्षणो यः स भूमा । किमत्र प्रसि-
द्धान्यदर्शनाभावो भूमेत्युच्यते नान्यत्पश्यतीत्यादिना ।
अथान्यं न पश्यत्यात्मानं पश्यतीत्येतत् । किञ्चातो यद्यन्य-
दर्शनाद्यभावमात्रमित्युच्यते तदा द्वैतसंख्यवहारविल-

क्षा० भूम्नः सविशेषत्वं निर्विशेषत्वं वेति प्रश्नपूर्वकं निर्विशेषत्वं नि-
र्द्धारयति । किमित्यादिना ॥ नान्यच्छृणोति स भूमेति सम्बन्धः । कि-
मिति स्पर्शनादिष्वपि सत्सु दर्शनश्रवणयोरेव निषेधत्वेनात्र ग्रहण-
मित्याशङ्क्याह । नामेति ॥ अनुक्तानां स्पर्शादीनामुपलक्षणार्थत्वेनात्र
द्वयोर्ग्रहणं स्पर्शनाद्यविषयत्वस्यापि भूम्नि भावादित्याह । अन्ये-
यामिति ॥ अत्रेति लक्षणवाक्योक्तिः ॥ तत्र हेतुमाह । प्रायश इति ॥
यस्मिन्नधिकरणे तत्त्वविचारणायामन्योऽन्यं न पश्यति न शृणोति
न मनुते न विजानाति स भूमेति द्रष्टृदृष्ट्यादिविकल्पनिषेधेना-
ध्यासाधिकरणत्वेनोपलक्षितस्य विकल्पाविषयत्वमेव भूमलक्षणमि-
त्युपसंहरति । एवमिति ॥ उक्तमेव लक्षणं स्फुटयितुं विमृशति ।
किमत्रेति ॥ लोकप्रसिद्धदर्शनादिविषयत्वाभावमात्रं भूम्नो
लक्षणं तन्निषेधेन स्वज्ञेयत्वं वेति विमर्शार्थः ॥ कस्मिन्पक्षे को लाभः
को वा दोष इति शिष्यः पृच्छति । किञ्चात इति ॥ आद्यमनूद्य

उ० त्यन्यद्विजानाति तदल्पं यो वै भूमा तदमृतमथ
यदल्पं तन्मर्त्यं स भगवः कस्मिन् प्रतिष्ठित

भा० क्षणो भूमेत्युक्तं भवति । अथान्यदर्शनविशेषप्रतिषेधेनात्मानं
पश्यतीत्युच्यते । तदेकस्मिन्नेव क्रियाकारकफलभेदोऽभ्युप-
गतो भवेत् । यद्येवं को दोषः स्यात् । नन्वयमेव दोषः
संसारानिवृत्तिः । क्रियाकारकफलभेदो हि संसार इति ।
आत्मैकत्व एव क्रियाकारकफलभेदः संसारविलक्षण इति
चेत् । न । आत्मनो निर्विशेषैकत्वाभ्युपगमे दर्शनादिक्रिया-
कारकफलभेदाभ्युपगमस्य शब्दमात्रत्वात् । अन्यदर्शनाद्य-
भावोक्तिपक्षेऽपि यत्रेत्यन्यन्नपश्यतीति च विशेषणेऽनर्थके
स्थातामिति चेत् । दृश्यते हि लोके । यत्र शून्ये गृहेऽन्यन्न
पश्यतीत्युक्ते स्तम्भादनात्मानं च न न पश्यतीति गम्यते । एव-

आ० तत्र लाभं दर्शयति । यदीति ॥ अन्यस्य प्रसिद्धस्य दर्शनादेर्बिम्ब-
यत्वं भूमि नास्तीत्येतावन्मात्रं तस्य लक्षणमित्युच्यते चेत्सर्व-
विकल्पातीतः प्रत्यगात्मा भूमेत्यस्मत्पक्षसिद्धिरित्यर्थः ॥ द्वितीयं
पक्षमनुद्य तस्मिन्दोषं सूचयति । अथेत्यादिना ॥ तमेव
दोषं प्रअपूर्वकं स्फुटयति । यद्येवमित्यादिना ॥ सति
क्रियाकारकफलभेदे कथं संसारानिवृत्तिस्तत्राह । क्रियेति ॥
सति भेदे क्रियादेः संसारत्वं लोके दृष्टं तद्वैलक्षण्यादेकस्मिन्नेव
क्रियाकारकभावस्य न संसार इति चोदयति । आत्मैकत्व इति ॥
एकस्मिन्क्रियादिभेदस्यासम्भवं दर्शयन्नुत्तरमाह । नात्मन इति ॥
द्वितीयपक्षस्य दुष्टत्वे स्पष्टीकृते प्रथमपक्षस्यापि समानदुष्टत्वमिति
शिष्यः शङ्कते । अन्येति ॥ आद्यपक्षेऽपि न पश्यतीत्येतावतैव दर्श-
नाद्यलाभाद्यत्रेत्यन्यदिति च विशेषणे व्यर्थं स्यातामित्यर्थः ॥ व्यर्थ-
मेवेदं वचनमित्याशङ्क्य शिष्यः स्वयमेव ब्रूते । दृश्यते हीति ॥ लोके

उ० इति स्वे महिम्नि यदि वा न महिम्नीति ॥ १ ॥

भा० मिहापीति चेत् । न । तत्त्वमसीत्येकत्वोपदेशादधिकरणा-
धिकर्तव्यभेदानुपपत्तेः । तथा सदेकमेवाद्वितीयं सत्यमि-
ति षष्ठे निर्द्धारितत्वात् । अदृश्ये ऽनात्मे न सन्दृश्ये तिष्ठति
रूपमस्य विज्ञातारमरे केन विजानीयादित्यादिश्रुतिभ्यः
स्वात्मनि दर्शनाद्यनुपपत्तिः । यत्रेति विशेषणमनर्थकं
प्राप्तमिति चेत् । न । अविद्याकृतभेदापेक्षत्वात् । यथा सत्यै-
कत्वाद्वितीयत्वबुद्धिं प्रकृतावपेक्ष्य सदेकमेवाद्वितीयमिति
सङ्ख्याद्यनर्हमप्युच्यते । एवं भूम्येकस्मिन्नेव यत्रेति विशेषणं ।
अविद्यावस्थायामन्यदर्शनानुवादेन च भूम्नि । अतस्तदभाव-
त्वलक्षणस्य विवक्षितत्वान्नान्यत्पश्यतीति विशेषणं । तस्मा-
त्संसारव्यवहारो भूम्नि नास्तीति समुदायार्थः । अथ यत्रा-

था० हि यत्र शून्ये गृहे नान्यत्पश्यति तद्देवदत्तीयमिति प्रयोगो दृश्यते
नच तस्य नैरर्थक्यमिष्टं । व्यवहाराङ्गत्वाद्यथोक्ते धनधान्याद्यदर्श-
नेऽपि स्तम्भादीन् गृहञ्च न न पश्यतीति श्रुतस्य नैरर्थक्यं न गम्यते ।
किन्तु स्तम्भादीनां तस्य च दर्शनमिष्टं । तथा यत्र नान्यत्पश्यती-
त्यत्रापि विशेषणवैयर्थ्ये समाधानं वक्तव्यमित्यर्थः ॥ किं विशेष-
णार्थवत्त्वानुपपत्त्या भूम्यधिकरणाधिकर्तव्यभावः स्वात्मदर्शनं च
वाच्यमित्युच्यते किं वा श्रुतस्य गतिर्वक्तव्येति पृच्छते चेत्तत्राद्यं
दूषयति । नेत्यादिना ॥ तथा तत्त्वमसीति वदित्यर्थः । निर्द्धारित-
त्वादधिकरणाधिकर्तव्यभेदानुपपत्तिरिति शेषः ॥ यच्चान्यत्र पश्य-
तीति विशेषणादात्मनः स्वदर्शनं वाच्यमिति तत्राह । अदृश्य इति ॥
द्वितीयमनृत्य गतिमाह । यत्रेत्यादिना ॥ परिहारभागं दृष्टा-
न्तेन स्पष्टयति । यथेति ॥ एकस्मिन्नेव भूम्नि यत्रेति विशेषणमन-
र्हमपि प्रयुज्यते । प्रसिद्धानुवादेनाधिकरणादिविकल्पाविषयत्व-

उ० गोअशुमिह महिमेत्याचक्षते हस्तिहिरण्यं दास-

भा० विद्याविषयेऽन्योन्येनान्यत्पश्यतीति तदल्पमविद्याकालभावि
इत्यर्थः । यथा स्वप्नदृश्यं वस्तु प्राक् प्रतिबोधात्तत्काल-
भावोति तद्वत् । तत एव तन्मर्त्यं विनाशि स्वप्नवस्तुवदेव
तद्विपरीतो भूमा यस्तदमृतं । तच्छब्दोऽमृतत्वपरः ।
स तर्ह्येवंलक्षणे भूमा हे भगवन् कस्मिन् प्रतिष्ठित
इत्युक्तवन्तं नारदं प्रत्याह सनत्कुमारः । स्वे महिम्नीति
स्वे आत्मीये महिम्नि भाद्यात्ये विभूतौ प्रतिष्ठितो भूमा ।
यदि प्रतिष्ठामिच्छसि क्वचित् यदि वा परमार्थमेव
पृच्छसीति न महिम्न्यपि प्रतिष्ठित इत्यवोचाम । अप्रतिष्ठा-
तोऽनाश्रितो भूमा क्वचिदपीत्यर्थः । यदि स्वमहिम्नि
प्रतिष्ठो भूमा कथं तर्ह्यप्रतिष्ठ उच्यते । शृणु । गोऽश्यादि

आ० लक्षणस्य भूम्नो लक्षणस्य विवक्षितत्वादित्याह । एवमिति ॥
यदविद्यावस्थमन्यदृशनादि तदनुवादेन नान्यत्पश्यतीति विशेष-
णञ्च भूम्नि न विरुध्यते । दर्शनाद्यविषयत्वलक्षणस्य भूम्नो लक्षणस्य
विवक्षितत्वादित्याह । अविद्येति ॥ लक्षणवाक्यार्थमुपसंहरति ।
तस्मादिति ॥ दर्शनादिसकलसांसारिकव्यवहाराभावोपलक्षितं
तत्त्वं भूमेत्यर्थः ॥ अथ यत्रेत्यादिवाक्यं व्याकरोति । अथेति ॥
परिच्छिन्नस्याविद्याकालभावित्वं दृष्टान्तेन विवक्ष्योति । यथेति ॥
तत एव परिच्छिन्नत्वादिति यावत् । कथं तदमृतमिति भूम्नि
तच्छब्दप्रयोगस्तत्राह । तच्छब्द इति ॥ भूम्नः सुखत्ववचनात्तस्य
चाश्रयं पृच्छति । स तर्ह्येति ॥ व्यवहारदृष्ट्या प्रश्नो वस्तुदृष्ट्या
वेति विकल्पाद्यं प्रत्याह । इत्युक्तवन्तमिति ॥ द्वितीयमनूद्य
निराकरोति । यदीति ॥ पूर्वापरविरोधमाशङ्क्य परिहरति ।
यदीत्यादिना ॥ भूम्नः स्वतोऽन्यस्मिन् प्रतिष्ठितत्वाभावोऽत्रेत्युच्यते

उ० भा० यं क्षेत्राण्यायतनानीति नाहमेवं ब्रवीमि
ब्रवीमीति ह होवाचान्यो ह्यन्यस्मिन् प्रतिष्ठित
इति ॥ २ ॥ २४ ॥

स एवाधस्तात् स उपरिष्ठात् स पश्चात् स
पुरस्तात् स दक्षिणतः स उत्तरतः स एवेदं सर्व-

भा० इह महिमेत्याचक्षते । गावस्याश्वाश्च गोऽश्वं द्वन्द्वैकवद्भावः ।
सर्वत्र गवाश्वादिमहिमेति प्रसिद्धं । तदाश्रितस्तत्प्रतिष्ठश्चैत्रो
भवति । यथा नाहमेवं स्वतोऽन्यं महिमानमाश्रितो भूमा
चैत्रवदिति । ब्रवीम्यत्र हेतुत्वेनान्यो ह्यन्यस्मिन् प्रतिष्ठित
इति व्यवहितेन सम्बन्धः ॥ किन्त्वेवं ब्रवीमीति होवाच
स एवेत्यादि ॥ २४ ॥

कस्मात्पुनः क्वचिन्न प्रतिष्ठित इत्युच्यते । यस्मात्स एव
भूमा । अधस्तान्न तद्व्यतिरेकेणान्यद्विद्यते यस्मिन् प्रतिष्ठितः
स्यात् । तथोपरिष्ठादित्यादि समानं । सति भूम्नोऽन्यस्मिन्
भूमा हि प्रतिष्ठितः स्यान्न तु तदस्ति । स एव तु सर्व्वं । अत-
स्तस्मादसौ न क्वचित्प्रतिष्ठितः । यत्र नान्यत्पश्यतीत्यधि-
करणाधिकर्त्तव्यतानिर्देशात्स एवाधस्तादिति च परोच-

ध्या० तत्रान्यो हीत्यादिवाक्यस्य हेतुना तेन व्यवहितेनाहमेवं ब्रवीमी-
त्यस्य सम्बन्धमिति योजना ॥ कथं तर्हि ब्रवीति भवानित्या-
शङ्क्याह । किन्त्विति ॥ २४ ॥

अवतारितमेव वाक्यं प्रश्नपूर्व्वकमवतार्य्य व्याचष्टे । कस्मा-
दित्यादिना ॥ उक्तमेवार्थं व्यतिरेकद्वारा विवृणोति । सतीति ॥
अहङ्कारात्मत्वोपदेशस्याभिप्रायमाह । यत्रेति ॥ कोऽसावह-

उ० भित्त्यथातोऽहङ्कारादेश एवाहमेवाधस्तादहमुपरिष्ठादहं पश्चादहं पुरस्तादहं दक्षिणतोऽहमुत्तरतोऽहमेवेदं सर्वमिति ॥ १ ॥ अथात आत्मादेश एव आत्मैवाधस्तादात्मोपरिष्ठादात्मा

भा० निर्देशात् । द्रष्टुर्जीवादन्त्यो भूमा स्यादित्याशङ्का कस्यचिन्माभूदिति । अथातोऽनन्तरमहङ्कारेणादिश्यत इत्याहङ्कारादेशः । द्रष्टुरन्यत्वदर्शनार्थं भूमैव निर्दिश्यते ऽहङ्कारेणाहमेवाधस्तादित्यादिना । अहङ्कारेण देहादिसङ्घातोऽप्यादिश्यतेऽविवेकिभिरित्यतस्तदाशङ्का मा भूदिति । अथानन्तरमात्मादेश आत्मनैव केवलेन सत्स्वरूपेण शुद्धेनादिश्यते । आत्मैव सर्वतः सर्वमित्येवमेकमजं सर्वतोऽयमवत्पूर्णमन्यपूर्णं पश्यन् स वा एष विद्वान्मननविज्ञानाभ्यामात्मरतिरात्मन्येव रतीरमणं यस्य सोऽयमात्मरतिस्तथात्मक्रीडः । देहमात्रसाधना रतिर्वाह्यसाधना क्रीडा । लोके स्त्रीभिः सखिभिश्च क्रीडतीति दर्शनात् । न

आ० शङ्कारेणादिश्यत इत्याशङ्क्य प्रयोजनानुवादपूर्वकमाह । द्रष्टुरिति ॥ अहङ्कारादेशात् पृथगात्मादेशस्य तात्पर्यमाह । अहङ्कारेणेति ॥ उक्तात्मविज्ञानवतः कृतकृत्यतामाह । आत्मैवेति ॥ एकमिति सजातीयभेदराहित्यस्योक्तिः ॥ अन्यशून्यमिति विजातीयभेदशून्यत्वमुच्यते ॥ रत्यात्मक्रीडयोरवान्तरभेदं दर्शयति । देहमात्रेणेति ॥ क्रीडा वाह्यसाधनेत्यत्र लोकसम्मतिमाह । लोक इति ॥ देहस्य जीविते च भोगत्यागयोश्च निमित्तं वाह्यवस्तु सत्र सर्वत्र निरपेक्षो यदृच्छालाभेष्वासङ्गवर्जितो विद्वानि-

उ० पश्चादात्मा पुरस्तादात्मा दक्षिणत आत्मेतरत
आत्मैवेदं सर्वमिति स वा एष एवं पश्यन्नेवं
मन्वान एवं विजानन्नात्मरतिरात्मक्रोड आत्म-
मिथुन आत्मानन्दः स स्वराड्भवति तस्य सर्वेषु

भा० तथा विदुषः किन्तर्ह्यात्मविज्ञाननिमित्तमेवोभयं भव-
तीत्यर्थः । मिथुनं द्वन्द्वजनितं सुखं तदपि द्वन्द्वनिरपेक्षं
यस्य विदुषस्तथानन्दः शब्दादिनिमित्तः । आनन्दोऽवि-
दुषां न तथाऽस्य विदुषः किन्तर्ह्यात्मनिमित्तमेव सर्वं
सर्वदा सर्वप्रकारेण च । देहजीवितभोगादिनिमित्त-
वाह्यवस्तुनिरपेक्ष इत्यर्थः । स एवंलक्षणो विद्वान् जीव-
न्नेव स्वाराज्येऽभिषिक्तः । पतितेऽपि देहे स्वराडेव भवति ।
यत एवम्भवति तत एव तस्य सर्वेषु लोकेषु कामचारो
भवति । प्राणादिषु पूर्वभूमिषु तत्रास्तेति तावन्मात्रपरि-
च्छिन्नकामचारित्वमुक्तमन्यराजत्वं चार्थप्राप्तं सातिशय-
त्वाद्यथा प्राप्तस्वाराज्यकामचारत्वानुवादेन ततस्तन्निवृ-
त्तिरिहोच्यते स स्वराडित्यादिना । अथ पुनर्येऽन्यथा
ऽत उक्तदर्शनादन्यथा वैपरीत्येन यथोक्तमेव वा सम्यङ्

आ० त्याह । देहेति ॥ जीवन्मुक्तिमुक्ता विदेहमुक्तिं दर्शयति ।
स इति ॥ स्वाराज्यं निमित्तीकृत्य फलान्तरमाह । यत एव-
मिति ॥ स्वाराज्यसर्वलोककामचारयोस्तात्पर्यमाह । प्राणा-
दिष्विति ॥ यावन्नाम्नो गतं तत्रास्य यथाकामचारो भवती-
त्यादिना परिच्छिन्नं परतन्त्रं पूर्वभूमिषु फलमुक्तमत्र तु पर-
मानन्दप्राप्तौ तद्यावृत्तिरुच्यते न तु सोपाधिकं रूपमित्यर्थः ।

उ० लोकेषु कामचारो भवति । अथ येऽन्यथातो विदुरन्यराजानस्ते क्षय्यलोका भवन्ति तेषां सर्वेषु लोकेष्वकामचारो भवति ॥ २॥ २५ ॥

तस्य ह वा एतस्यैवं पश्यत एवं मन्वान-
स्यैवं विजानत आत्मतः प्राण आत्मत आशा-

भा० विदुस्तेऽन्यराजानो भवन्ति । अन्यः परो राजा स्वामी
एषां तेऽन्यराजानस्ते । किञ्च क्षय्यलोकाः क्षयो लोक
एषां ते क्षय्यलोकाः । भेददर्शनस्याल्पविषयत्वादल्पञ्च
तन्मर्त्यमित्यवोचाम । तस्माद्ये द्वैतदर्शिनस्ते क्षय्यलोकाः
स्वदर्शनानुरूपेणैव भवन्त्यत एव तेषां सर्वेषु लोकेष्वका-
मचारो भवति ॥ २५ ॥

तस्य ह वा एतस्तेत्यादि स्वाराज्यं प्राप्तस्य प्रकृतस्य
विदुष इत्यर्थः । प्राक्कदात्मविज्ञानात्स्वात्मनोऽन्यस्मात्सतः
प्राणादेर्नामात्यन्तोत्पत्तिप्रलयावभूतां सदात्मविज्ञाने
तु सतीदानीं स्वात्मत एव संवृत्तौ तथा सर्वोऽप्यन्यो-
व्यवहार आत्मत एव विदुषः । किञ्च तदेतस्मिन्नर्थे

आ० फलप्रदर्शनद्वारेण स्तुत्वा विद्यामविद्वन्निन्दाद्वारायितां स्तौति ।
अथेत्यादिना । ते क्षय्यलोका भवन्तीति सम्बन्धः ॥ भेददर्शनां
विनाशिफलवत्त्वे हेतुमाह । भेददर्शनस्येति ॥ परिच्छिन्नस्य
विनाशित्वं वचनं तस्मादिति परामृशति ॥ २५ ॥

उक्तविद्यास्तुत्यर्थमेव विदुषः खलुत्वमाह । तस्येति ॥
तथा विदुषः खलुत्वव्यवहारवदित्यर्थः । क्रीडादिरन्यो व्यवहारो
न केवलं ब्राह्मणोक्तमिह विद्याफलं किन्तु मन्त्रोक्तञ्चेत्याह ।

उ० ऽऽत्मतः स्मर आत्मत आकाश आत्मतस्तेज
आत्मत आप आत्मत आविर्भावतिरोभावावा-
त्मतोऽनुमात्मतो बलमात्मतो विज्ञानमात्मतो
ध्यानमात्मतश्चित्तमात्मतः सङ्कल्प आत्मतो मन
आत्मतो वागात्मतो नामात्मतो मन्त्रा आत्मतः
कर्मणायात्मत एवेदं सर्वमिति ॥ १ ॥ तदेष श्लोको

भा० एष श्लोको मन्त्रोऽपि भवति । न पश्यः पश्यतीति । पश्ये
यथोक्तदर्शी विद्वानित्यर्थः । मृत्युं मरणं । रोगं ज्वरादि ।
दुःखतां दुःखभावञ्चापि न पश्यति । सर्वं ह सर्वमेव स
पश्यः पश्यत्यात्मानमेव सर्वं ततः सर्वमाप्नोति सर्वशः
सर्वप्रकारैरिति । किञ्च स विद्वान् प्राकृत्यष्टिप्रभेदादेक-
धैव भवत्येकधैव च सन् त्रिधादिभेदैरनन्तभेदप्रकारो
भवति सृष्टिकाले । पुनः संहारकाले मूलमेव स्वं पारमा-
र्थिकमेकधाभावं प्रतिपद्यते । स्वतन्त्र एवेति विद्यां फलेन
प्ररोचयन् स्तौति । अथेदानीं यथोक्ताया विद्यायाः
सम्यगवभासकारणं मुखावभासकारणस्येवादर्थस्य विशु-

धा० किञ्चेति । तच्छब्दार्थः सप्तम्या निर्दिश्यते । स च विद्याफलरूपः ॥
न पश्य इति मन्त्रमादाय व्याचष्टे । पश्यतीत्यादिना ॥ सर्व-
माप्नोतीति पूर्वतापरिच्छेदभ्रमव्यावर्तनेन विवक्षिता न तु क्रिमि-
कोटकादिभावोऽपुरुषार्थत्वप्रसङ्गादिति द्रष्टव्यं ॥ विद्यास्तुति-
पौष्कल्यार्थं सगुणविद्याफलमपि निर्गुणब्रह्मविद्याप्नोतीत्याह ।
किञ्चेति ॥ त्रिधा तेजोब्रह्मरूपेण । शब्दस्पर्शादिरादिशब्दार्थः ।
विद्यां तत्फलं तदपेक्षितां स्तुतिश्चाभिधायार्हादृष्टाविद्यादे-

उ० न पश्यो मृत्युं पश्यति न रोगं नेत दुःखतां
सर्वं ह पश्यः पश्यति सर्वमाप्नोति सर्वश इति
स एकधा भवति त्रिधा भवति पञ्चधा सप्तधा
नवधा चैव पुनश्चैकादशः स्मृतः शतञ्च दश चैकश्च
सहस्राणि च विंशतिराहारशुद्धौ सत्त्वशुद्धिः

भा० शुद्धिकारणं साधनमुपदिश्यते आहारशुद्धौ । आह्रियत
इत्याहारः शब्दादिविषयज्ञानं । भोक्तुर्भोगायाह्रियते
तस्य विषयोपलब्धिलक्षणस्य विज्ञानस्य शुद्धिराहारशु-
द्धीरागद्वेषमोहदोषैरसंस्पृष्टविषयविज्ञानमित्यर्थः । तस्या-
माहारशुद्धौ सत्यां तद्वतोरन्तःकरणस्य सत्त्वस्य शुद्धि-
र्नैर्मल्यं भवति । सत्त्वशुद्धौ च सत्यां यथावगते भूमा-
त्मनि ध्रुवाऽविच्छिन्ना स्मृतिरवसरणं भवति । तस्याञ्च
लब्धायां स्मृतिलम्बे सति सर्वेषामविद्याकृतानर्थपाशरू-
पाणामनेकजन्मान्तरानुभवभावनाकठिनीकृतानां हृदया-
श्रयाणां ग्रन्थीनां विग्रमोचविशेषेण मोक्षं विनाशो
भवतीति । यत एतदुत्तरोत्तरं यथोक्तमाहारशुद्धिमूलं
तस्मात्सा कार्येत्यर्थः । सर्वं शास्त्रार्थमशेषत उक्ताऽऽख्या-

चा० स्तात्यर्थमाह । अथेति ॥ रागद्वेषवियुक्तैस्तु विषयानिन्द्रियै-
श्चरन्नित्यादिस्मृतिमाश्रित्याहारशब्दं व्याकरोति । आह्रियत
इतीति ॥ कथं तस्याह्रियमाणत्वं तत्राह । भोक्तुरिति ॥ कीदृशी
तस्य शुद्धिरित्याशङ्क्याह । रागेति ॥ आहारशुद्धिफलमाह ।
तस्यामिति ॥ अन्तःकरणशुद्धिफलं कथयति । सत्त्वेति ॥ स्मृति-
लाभफलं दर्शयति । तस्याश्चेति ॥ भवतीत्याहारशुद्धिरपेक्षि-

उ० सत्त्वशुद्धौ ध्रुवा स्मृतिः स्मृतिलम्भे सर्वग्रन्थीना
विप्रमोक्षस्तस्मै मृदितकषायाय तमसः पारं
दर्शयति भगवान्सनात्कुमारस्तथैव स्कन्द इत्या-
चक्षते तथैव स्कन्द इत्याचक्षते ॥ २ ॥ २६ ॥ इति
सप्तमः प्रपाठकः समाप्तः ॥ ७ ॥

भा० यिकामुपसंहरति श्रुतिः । तस्मै मृदितकषायाय वार्चारा-
दिरिव कषायो रागद्वेषादिदोषः सत्त्वस्य रञ्जनारूपत्वात्स-
ज्ञानवैराग्याभ्यासरूपचालेन चालितो मृदितो विनाशितो
यस्य नादरस्य तस्मै योग्याय मृदितकषायाय तमसोऽवि-
द्यालणात्पारं परमार्थतत्त्वं दर्शयति दर्शितवानित्यर्थः ।
कोऽसौ भगवानुत्पत्तिं प्रलयञ्चैव भूतानामागतिं गतिं
वेति विद्यामविद्याञ्च स वाच्यो भगवानित्येवंधर्मा सन-
त्कुमारः । तमेव सनत्कुमारं देवं स्कन्द इत्याचक्षते
कथयन्ति तद्विदः । द्विवचनमध्यायपरिसमाप्त्यर्थं ॥ २६ ॥
इति श्रीगोविन्दभगवत्पूज्यपादशिष्यस्य परमहंसपरिव्रा-
जकाचार्यस्य श्रीशङ्करभगवतः कृतौ छान्दोग्योपनिषद्वि-
रणे सप्तमः प्रपाठकः समाप्तः ॥ ७ ॥

आ० तेषां शेषः ॥ प्रकृतवाक्यतात्पर्यमुपसंहरति । यत इति ॥
तस्मै मृदितकषायायेत्यादिवाक्यमवतार्य व्याचष्टे । सर्व्वमिति ॥
आगतिं गतिमायच्यौ । तस्य च वैशिष्ट्यान्तरमाह । तमेवेति ॥
॥ २६ ॥ इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यश्रीशुद्धानन्दपूज्य-
पादशिष्यभगवदानन्दज्ञानकृतायां छान्दोग्यभाष्यटीकायां सप्त-
मोऽध्यायः समाप्तः ॥ ७ ॥

उ० ॥ हरिः ॐ ॥ अथ यदिदमस्मिन् ब्रह्मपुरे
दहरं पुण्डरीकं वेश्म दहरोऽस्मिन्नन्तराकाश-

भा० ॐ परमात्मने नमः ॥ यद्यपि दिग्देशकालादिभेद-
शून्यं ब्रह्म सदेकमेवाद्वितीयमात्मैवेदं सर्वमिति षष्ठसप्त-
मयोरधिगतं तथापीह मन्दबुद्धीनां दिग्देशादिभेद-
वद्वस्त्वित्येवं भाविता बुद्धिर्न शक्यते सद्दसा परमार्थवि-
षयीकर्तुमित्यनधिगम्य च ब्रह्म न पुरुषार्थसिद्धिरिति
तदधिगमाय हृदयपुण्डरीकदेश उपदेष्टव्यः । यद्यपि
सत्त्वमयप्रत्ययैकविषयं निर्गुणञ्चात्मतत्त्वं तथापि मन्द-
बुद्धीनां गुणवत्त्वस्थेष्टत्वात्सत्यकामादिगुणवत्त्वञ्च वक्तव्यं ।
तथा यद्यपि ब्रह्मविदां स्त्यादिविषयेभ्यः स्वयमुपरमो
भवति तथाप्यनेकजन्मविषयसेवाभ्यासजनिता विषयवि-
षया दृष्ट्या न सद्दसा निवर्त्तयितुं शक्यत इति ब्रह्मचर्या-
दिसाधनविशेषो विधातव्यः । तथा यद्यप्यात्मैकलविदां

व्या० पूर्वस्मिन्नध्यायद्वये निर्विशेषमात्मतत्त्वमनवच्छिन्नं सदा-
दन्दैकतानमावेदितं तथा चोपनिषदारम्भेचरितार्थं किमव-
शिष्यते यदर्धमध्यायान्तरमित्याशङ्काह । यद्यपीति ॥ कर्तुमिति
तदधिगमाय विशिष्टोपदेश उपदेष्टव्य इति सम्बन्धः । मन्द-
बुद्धीनां तर्हि परमार्थवस्तुनो ब्रह्मणोऽधिगतिरपेक्षितेत्यर्थः ॥ न
केवलं मन्दाधिकारिणां ब्रह्माधिगमशेषत्वेन हृदयदेश उपदेश
एवात्र कर्त्तव्यः किन्तु पूर्वज्ञानुक्तगुणाद्यर्थान्तरूपदेशश्च कार्य इ-
त्याह । यद्यपीति ॥ अवशिष्टमर्थान्तरमुपदेष्टव्यमन्वाच्ये । तथेति ॥
मन्दधियां ब्रह्मधोशेषत्वेन देशविशेषवद्गुणविशेषवच्च ब्रह्मचर्या-
दिसाधनविशेषो विधातव्य इति सम्बन्धः । शब्देनाब्रह्मज्ञानवतां

उ० स्तस्मिन्यदन्तस्तदन्वेष्टयं तद्वाव विजिज्ञासित-
यमिति ॥ १ ॥ तन्नेद्वयुर्यदिदमस्मिन् ब्रह्मपुरे
दहरं पुण्डरीकं वेश्म दहरोऽस्मिन्नन्तराकाशः

भा० गन्तृगमनगन्तव्याभावादविद्यादिशेषस्थितिनिमित्तक्षये ग-
गन इव विद्युदुद्धूत इव वायुर्दग्धेन्धन इवाग्निः स्वात्म-
न्येव निवृत्तिस्तथापि गन्तृगमनादिवासितबुद्धीनां हृद-
यदेशगुणविशिष्टब्रह्मोपासकानां मूर्द्धन्यया नाद्या गति-
वक्तव्येत्यष्टमः प्रपाठक आरभ्यते । दिग्देशगुणगतिफल-
भेदशून्यं हि परमार्थसत् अद्वयं ब्रह्म मन्दबुद्धीनाम-
सदिव प्रतिभाति । सन्मार्गस्थास्तावद्भवन्तु ततः शनैः
परमार्थसदपि ग्राहयिष्यामीति मन्यते श्रुतिः । अथान-
न्तरं यदिदं वक्ष्यमाणं दहरमल्पं पुण्डरीकं पुण्डरीकम-
दृशं वेश्म इव वेश्म द्वारपालादिमत्त्वात् । अस्मिन् ब्रह्मपुरे

आ० विधिं विनापि विषये वैमुख्यसम्भवात्किं विधिनेत्याशङ्क्याह ।
यद्यपि ब्रह्मविदामिति ॥ तथा साधनविशेषो वक्तव्योऽवशिष्यते
तद्योपासकानां गतिश्च वक्तव्येत्यवशिष्टमर्थान्तरमाह । तथेति ॥
एकत्वदर्शिनां गन्तादिसर्वभेदप्रत्ययास्तमयादविद्यादिशेषस्य
देहस्थितिनिमित्तस्य क्षये सति स्वात्मन्येव निवृत्तिसम्भवात्कुतो
गतिर्वक्तव्येत्याशङ्क्याह । यद्यप्यात्मैकत्वविदामिति ॥ अविद्यादिशेष-
स्थितिनिमित्तक्षयं स्वात्मन्येव निवृत्तिरित्युत्तरेण सम्बन्धः । स्वात्म-
निर्व्यायेऽपि द्यतकरूपत्यागेन स्वाभाविकस्वरूपावस्थानमित्यत्र
दृष्टान्तमाह । गगन इवेति ॥ अनेकोदाहरणोपादानं बुद्धि-
साकर्यार्थं ॥ उक्तमेवाध्यायतात्पर्यं सङ्क्षिप्य दर्शयति । दिग्दे-
शेति ॥ दिशा देशेन गुणैर्गत्या फलभेदेन च श्रूयं तदवच्छिन्न-
मिति यावत् ॥ तस्य दिगाद्यनवच्छिन्नत्वे हेतुमाह । अद्वय-

उ० कित्तदत्र विद्यते यदन्वेष्ट्यं यद्वाव विजिज्ञासि-

भा० ब्रह्मणः परस्य पुरं । राज्ञोऽनेकप्रकृतिमद्यथा पुरं तथे-
दमनेकेन्द्रियमनोबुद्धिभिः स्वाम्यर्थकारिभिर्युक्तमिति ब्रह्म-
पुरं । पुरे च वेश्म राज्ञो यथा तथा तस्मिन् ब्रह्मपुरे
शरीरे दहरं वेश्म ब्रह्मण उपलब्ध्यधिष्ठानमित्यर्थः ।
यथा हि विष्णोः शालग्रामः । अस्मिन् हि स्वविकार-
शृङ्गे देहे नामरूपव्याकरणाय प्रविष्टं मदाख्यं ब्रह्म
जीवेनात्मनेत्युक्तं । तस्मादस्मिन् हृदयपुण्डरीके वेश्मनि
उपसंहृतकरणैर्वाह्यविषविरक्तैर्विशेषतो ब्रह्मचर्यसत्यसा-
धनाभ्यां युक्तैर्वक्ष्यमाणगुणवद्भ्यायमानैर्ब्रह्मोपलभ्यत इति
प्रकरणार्थः । दहरोऽल्पतरोऽस्मिन्दहरे वेश्मनि वेश्मनो
ऽल्पत्वात्तदन्तर्वर्त्तिनोऽल्पतरत्वं वेश्मनः । अन्तराकाश आ-
काशाख्यं ब्रह्म । आकाशो वै नामेति हि वक्ष्यति ।

भा० मिति ॥ तर्हि तेषां अमापोद्धार्यं परमार्थसददयं ब्रह्म ग्राह्य-
यितव्यं किमित्यन्यथोपदिश्यते तत्राह । सन्मार्गस्था इति ॥
अध्यायतात्पर्यं सङ्क्षेपविस्ताराभ्यां दर्शयित्वा श्रुत्यक्षराणि व्याक-
रोति । अथेत्यादिना ॥ उत्तमबुद्धीन्प्रति निर्विशेषब्रह्मोपदेशा-
नन्तरं मन्दबुद्धीन्प्रति सविशेषमुपदिश्यते ब्रह्मेत्यर्थः ॥ तत्र
तावदुपास्यायतनं निर्दिशति । यदिदमिति ॥ हृदयपुण्डरीकस्य
वेश्मसादृश्ये हेतुमाह । द्वारपालादीति ॥ तस्य ह वा एतस्य
पञ्च देवसुषथ इत्यादिश्रुतेरुक्तहेतुसिद्धिः ॥ तस्याश्रयं दर्शयति ।
अस्मिन्निति ॥ शरीरस्य ब्रह्मपुरत्वं दृष्टान्तेन साधयति । राज्ञ
इति ॥ तत्रोक्तवेश्मदृष्टान्तेन स्पष्टयति । पुरे चेति ॥ कथं पुनः
सर्वगतस्य निरवयवस्य ब्रह्मणो यथोक्तवेश्मनिष्ठमित्याशङ्क्याह ।
ब्रह्मण इति ॥ ननु संसारिणो ब्रह्मातिरिक्तस्य स्वकर्म्मोपार्जितेन

उ० तथामिति ॥ २ ॥ स ब्रूयाद्यावान्वा अयमाकाश-
स्तावानेपोऽन्तर्हृदय आकाश उभे अस्मिन्धावा-

भा० आकाश इवाशरीरत्वात्सूक्ष्मत्वसर्वगतत्वसामान्याच्च तस्मि-
न्नाकाशाख्ये यदन्तर्मध्ये तदन्वेष्टव्यं । तद्वाव तदेव च विशेषेण
विज्ञासितव्यं । गुर्वाश्रयश्रवणाद्युपायैरन्विष्य च साक्षात्कर-
णोपमित्यर्थः । तच्चेदेवमुक्तवन्तमाचार्यैः यदि ब्रूयुरन्ते-
वासिनस्योदयेयुः कथं यदिदमस्मिन् ब्रह्मपुरे परिच्छिन्ने
ऽन्तर्द्वारं पुण्डरीकं वेश्म ततोऽप्यन्तराऽल्पतर एवाकाशः ।
पुण्डरीक एव वेश्मनि तावत्किं स्यात् किन्ततोऽल्पतरे खे
यद्भवेदित्याहुः । दहरोऽस्मिन्नन्तराकाशः किन्तदत्र विद्यते ।
न किञ्चन विद्यत इत्यभिप्रायः । यदि नाम बदरमात्रं किमपि
विद्यते किं तस्यान्वेषणेन विजिज्ञासनेन वा फलं विजिज्ञा-
सितुः स्यात् । अतो यत्तत्रान्वेष्टव्यं विजिज्ञासितव्यं वा न तेन

आ० शरीरेण स्वामित्वसम्बन्धो न ब्रह्मणस्तदसम्बन्धित्वात्कथं तत्रो-
पलब्धिरत आह । अस्मिन् हीति ॥ ब्रह्मणो जीवात्मना स्पृष्टे
कार्थ्ये जलार्कवत्प्रवेशे हृदयपुण्डरीकस्य ब्रह्मोपलब्ध्यधिष्ठानत्वं
पूर्वाक्तमविरुद्धमित्याह । तस्मादिति ॥ अन्तराकाशस्याल्पत-
रत्वे हेतुमाह । वेश्मन इति ॥ आकाशशब्दस्य भूताकाश-
विषयत्वं व्यावर्त्तयति । आकाशाख्यमिति ॥ कथं वाक्यशेषेऽ-
प्याकाशशब्दो ब्रह्मणि वर्त्तते तत्राह । आकाश इवेति ॥ तस्मि-
न्यदन्तस्तदाश्रयेण सहान्वेष्टव्यं तस्मिन्वा खे महिम्नि यदन्त-
स्तदाकाशाख्यं ब्रह्म तदन्वेष्टव्यं तस्मिन्वा हृदयपुण्डरीकावच्छिन्ने
नभसि यदन्तराकाशाख्यं ब्रह्म तदन्वेष्टव्यमिति योजना ॥
दहरोऽस्मिन्निद्यादिवाक्यस्य यथाश्रुतमर्थं गृहीत्वा चोद्यमुत्था-
पयति । तच्चेदिति ॥ तदेव चोद्यमाकाशादारा विवक्ष्येति ।

उ० पृथिवी अन्तरेव समाहिते उभावग्निश्च वायुश्च
सूर्याचन्द्रमसावुभौ विद्युन्नक्षत्राणि यच्चास्येहास्ति

भा० प्रयोजनमित्युक्तवतः स आचार्यो ब्रूयादिति श्रुतेर्वचनं
शृणुत । तत्र यद्ब्रूय पुण्डरीकान्तः खस्ताल्पत्वान्तत्स्थमल्पतरं
स्यादिति । तदसत् । न हि खं पुण्डरीकवैश्वगतं पुण्डरी-
कादल्पतरं सत्वाऽवोचं दहरोऽस्मिन्नन्तराकाश इति ।
किं तर्हि पुण्डरीकमल्पं तदनुविधायि तत्स्थमन्तःकरणं
पुण्डरीकाकाशं परिच्छिन्नं तस्मिन्विशुद्धे संहतकरणानां
योगिनां स्वच्छ इवोदके प्रतिबिम्बरूपमादर्श इव च शुद्धे
स्वच्छं विज्ञानज्योतिःस्वरूपावभासं तावन्मात्रं ब्रह्मोपल-
भ्यत इति । दहरोऽस्मिन्नन्तराकाश इत्यवोचाम अन्तः-
करणोपाधिनिमित्तं । स्वतस्तु यावान्नै प्रसिद्धः परिमाणतो
ऽयमाकाशो भौतिकस्तावानेषोऽन्तर्हृदय आकाशो यस्मि-

आ० कथमित्यादिना ॥ भवतु परिच्छिन्ने शरीरे पुण्डरीकाका-
रस्य हृदयस्याल्पत्वं तदन्तर्वर्त्तिनस्वाकाशस्य ततोऽल्पतरत्वं
तथापि प्रकृते किं स्यादित्याशङ्क्याह । पुण्डरीक एवेति ॥ किं-
शब्दस्य प्रअविषयत्वं व्यावर्त्तयति । न किञ्चेति ॥ हृदयपु-
ण्डरीकान्तर्वर्त्तिनमाकाशमुपेत्याद्यं दूषयति । यदि नामेति ॥
फलानुपलम्भोऽतःशब्दार्थः । तत्रेत्यन्तर्वर्त्त्याकाशोक्तिः । शिष्या
चार्यव्यतिरिक्तस्यात्राप्रस्तुतत्वात्कस्येदं नियोगवचनमित्याश-
ङ्क्याह । इति श्रुतेरिति ॥ किमाचार्यो ब्रूयादित्यपेक्षायां
वक्ष्यमाणोऽर्थे शिष्याणां मनःसमाधानमादौ प्रार्थयत इत्याह ।
शृणुतेति ॥ श्रोतव्यमेव दर्शयितुं शिष्यैरुक्तमनुवदति । तत्रेति ॥
किमाकाशस्य स्वाभाविकं दहरत्वमुपेत्य चोद्यते किंवा परो-
पाधिनिमित्तमिति विकल्प्याद्यं दूषयति । तदसदिति ॥ ततश्च

उ० यच्च नास्ति सर्वं तदस्मिन् समाहितमिति ॥ ३ ॥
तच्चेद्भूयुरस्मिंश्चेदिदं ब्रह्मपुरे सर्वं समाहितं

भा० नन्वेष्ट्यं विजिज्ञासितश्चावोचाम । नाप्याकाशतुल्य-
परिमाणत्वमभिप्रेत्य तावानित्युच्यते । किं तर्हि ब्रह्मणो-
ऽनुरूपस्य दृष्टान्तान्तरस्थाभावात्कथं पुनर्नाकाशसममेव
ब्रह्मेत्यवगम्यते । येनादृतं खञ्च दिवं मदीञ्च । तस्माद्वा
एतस्मादात्मन आकाशः सम्भूतः । तस्मिन् खल्वक्षरे
गार्ग्याकाश इत्यादिश्रुतिभ्यः । किञ्चोभेऽस्मिन्वावापृथिवी
ब्रह्माकाशे बुद्ध्युपाधिविशिष्टेऽन्तरेव समाहिते सम्यगा-
हिते स्थिते । यथा वा शरा नाभावित्युक्तं हि । तथोभा-
वग्निश्च वायुश्चेत्यादि समानं । यच्चास्यात्मन आत्मीयत्वेन
देहवतोऽस्ति विद्यत इह लोके । तथा यच्चात्मीयत्वेन न
विद्यते । नष्टं भविष्यच्च नास्तीत्युच्यते । न त्वत्यन्तमेवासत् ।

आ० तस्य स्वाभाविकं दहरत्वमाश्रित्य चोद्यं निरवकाशमिति शेषः ॥
कथं तर्हि दहरत्वात्किराकाशस्येत्याशङ्काह । किन्तर्हीति ॥
तस्मिन्विशुद्धे तावन्मात्रं ब्रह्म यथोक्तविशेषणं योगिनां विष-
येभ्यो विमुखीकृताऽन्तःकरणानामुपलभ्यत इति सम्बन्धः ॥ अन्तः-
करणस्य शुद्धत्वे दृष्टान्तमाह । खच्छ इवेति ॥ ब्रह्मणस्तस्मिन्नुप-
लभ्यमानत्वे प्रतिबिम्बरूपमिवेत्युदाहरणं प्रतिपत्तिसौकर्यार्थं ॥
उदाहरणान्तरं ब्रह्मणो नैसर्गिकमागन्तुकञ्च व्यवधानं नास्ती-
त्युपलब्धिसिद्ध्यर्थं विशिनष्टि । खच्छमिति ॥ तादृगेव दहरत्व-
मादाय चोद्यते चेदनापाधिकं महत्त्वमुपेत्य समाधिः सम्भवतीति
विकल्पान्तरं निरस्यति । स्वतस्त्विति ॥ यस्मिन्नन्वेष्ट्यनाश्रयेण
सहेति शेषः । यावांस्तावानिति वचनादाकाशेन तुल्यपरिमा-
णत्वं ब्रह्मणोऽभिप्रेतं । तथाच व्यायो नाकाशादित्यादि विरुद्धमि-

उ० सर्वाणि च भूतानि सर्वे च कामा यदै नज्जरा वाप्नो-
ति प्रध्वंसते वा किं ततोऽतिशिष्यत इति ॥ ४ ॥

भा० तस्य हृद्याकाशे समाधानानुपपत्तेः । तच्चेदेवमुक्तवन्तं ब्रूयुः
पुनरन्तेवासिनोऽस्मिंश्चेद्यथोक्ते चेद्यदि ब्रह्मपुरोपलचिता-
न्तराकाश इत्यर्थः । इदं सर्वं समाहितं सर्वाणि च भूतानि
सर्वे च कामाः । कथमाचार्येणानुक्ताः कामा अन्तेवासि-
भिरुच्यन्ते । नैष दोषो यच्चास्येहास्ति यच्च नास्तीति । उक्ता
एव ह्याचार्येण कामाः । अपि च सर्वशब्देन चोक्ता एव
कामाः । यदा यस्मिन् काले एतच्छरीरं ब्रह्मपुराख्यं
जरावलिपलितादिलक्षणा वयोहानिर्वा प्राप्नोति शस्त्रा-
दिना वृक्कं प्रध्वंसते विस्त्रंसते विनश्यति किन्ततोऽ-
न्यदतिशिष्यते । घटाश्रितचौरदधिस्तेहादिवह्णनाशे
देहनाशेऽपि देहाश्रयमुत्तरोत्तरं पूर्वपूर्वनाशान्नश्यती-

ष्या० त्याशङ्काह । नापीति ॥ केनाभिप्रायेण तर्हि तावानित्युक्तमत
आह । किं तर्हीति ॥ न तस्य प्रतिमास्तीत्याकाशाद येन
व्याप्तं लोकोऽनुभवति तस्मिन्नक्षरे सर्वमृगादि समाहितमि-
त्यर्थः । कार्यकारणयोरतुल्यपरिमाणत्वप्रसिद्धेन नाकाशस-
मता ब्रह्मणोऽस्तीत्याह । तस्मादिति ॥ आधारार्थयोरतुल्य-
परिमाणत्वाच्चैवमित्याह । एतस्मिन्निति ॥ इतश्चाकाशस्य न
स्वाभाविकं दहरत्वमित्याह । किञ्चेति ॥ कार्यं हि द्यावापृथि-
व्यादिकारणे समाहितं तच्च हृदयं ध्येयमित्यभिप्रेत्य बुद्ध्युपाधि-
विशिष्टमित्युक्तं ॥ आकाशे द्यावापृथिव्यादेः समाहितत्वे भूम-
विद्यासंवादं दर्शयति । यथा वेति ॥ न विद्यते सर्वं तदस्मिन्
समाहितमिति सम्बन्धः । नास्तिशब्दस्यात्यन्तासदिषयत्वं व्यावर्त्त-
यति । नष्टमिति ॥ आश्रयनाशादाश्रयतनाशः स्यादिति न्यायमा-

उ० स ब्रूयान्नास्य जरयैतज्जीर्येति न वधेनास्य
हन्यत एतत्सत्य ब्रह्मपुरमस्मिन् कामाः समा-

भा० त्यभिप्रायः । एवं प्राप्ते नाशे किन्ततोऽन्यद्यथोक्ताद-
तिशिष्यतेऽवतिष्ठते न किञ्चनावतिष्ठत इत्यभिप्रायः ।
एवमन्तेवाभिभिश्चादितः स आचार्यो ब्रूयात् तन्मति-
मपनयन् । कथमस्य देहस्य जरयैतद्यथोक्तमन्तराका-
शाख्यं ब्रह्म यस्मिन् सर्वं समाहितं न जीर्येति देहवन्न
क्रियत इत्यर्थः । न चास्य वधेन शस्तादिघातेनैतद्हन्यते
यथाकाशं किमु ततोऽपि सूक्ष्मतरमशब्दमस्पर्शं ब्रह्म
देहेन्द्रियादिदोषैर्न स्पृश्यत इत्यर्थः । कथं देहेन्द्रियादि-
दोषैर्न स्पृश्यत इत्येतस्मिन्नवसरे वक्तव्यं प्राप्तं तत्प्रकृत-
व्यासङ्गे माभूदिति नोच्यते । इन्द्रविरोचनाख्यायिकाया-
मुपरिष्ठादव्यामो युक्तिः । एतत्सत्यमवितथं ब्रह्मपुरं

आ० अित्य शङ्कते । तच्चेदिति ॥ यद्यस्मिन्सर्वं समाहितं ततो देहनाशे
किमवशिष्यत इति सम्बन्धः ॥ शिष्याणामधिकावापं दोषमाशङ्कते ।
कथमिति ॥ शङ्कितं दोषं परिहरति । नैष दोष इति ॥ सर्वं तद-
स्मिन्समाहितमित्यत्रोक्तेन सर्वशब्देनेति शेषः ॥ शिष्याणामधिका-
वापं दोषं परिहृत्य प्रकृतस्यैव विवृणोति । यदेत्यादिना ॥ आका-
शस्य शिष्यमाणत्वमाशङ्काह । घटेति ॥ ततो यथोक्तान्नाशादिति-
सम्बन्धः । कथा पुना रीत्या शून्यविधया शिष्यमतिरपनेयेति प्रश्न-
पूर्वकं विवृणोति । कथमित्यादिना ॥ देहादिविक्रियया ब्रह्मणो
न विक्रियास्त्येतत्कैमुतिकन्यायेन साधयति । न चेदिति ॥
देहादिषु तादात्म्येन स्थितश्चेद्ब्रह्म दोषैरसंस्पृष्टमित्युक्तमित्याश-
ङ्काह । कथमिति ॥ प्रकृतदहरोपासना तत्र व्यासङ्गे विशेषः ।
यदि देहादिदोषैरसंस्पृष्टत्वं ब्रह्मणो नोच्यते चेदेते च क्वचिदुप

उ० हिता एष आत्माऽपहतपाप्मा विजरो विमृत्युर्विशोको विजिघत्सोऽपिपासः सत्यकामः

भा० ब्रह्मैव पुरं ब्रह्मपुरं शरीराख्यन्तु ब्रह्मपुरं । ब्रह्मोपलक्षणार्थत्वात् । तत्त्वनृतमेव वाचारम्भणं विकारो नामधेयमिति श्रुतेः । तद्विकारेऽनृतेऽपि देहशुद्धे ब्रह्मोपलभ्यत इति ब्रह्मपुरमित्युक्तं व्यावहारिकं । सत्यन्तु ब्रह्मपुरमेतदेव ब्रह्म । सर्वव्यवहारास्पदत्वात् । अतोऽस्मिन् पुण्डरीकोपलक्षिते ब्रह्मपुरे सर्वे कामा ये वहिर्भवद्भिः प्रार्थन्ते तेऽस्मिन्नेव स्वात्मनि समाहिताः । अतस्तत्प्राप्त्युपायमेवानुष्ठाता वाह्यकामविषयदृष्ट्यां त्यजतेत्यभिप्रायः । एष आत्मा भवतां स्वरूपं । शृणुत तस्य लक्षणं । अपहतपाप्मा । अपहतः पाप्मा धर्माधर्माख्यो यस्य सोऽयमपहतपाप्मा । तथा विजरो विगतजरो विमृत्युश्च । तदुक्तं

आ० पद्यन्ते ॥ तर्हि तदविवक्षितमेव स्यादित्याशङ्क्याह । एतदिति ॥ कथं यद्युक्तं ब्रह्मणः पुरमवितथं स्यादित्याशङ्क्याह । ब्रह्मैवेति ॥ सत्यशब्दसामानाधिकरण्यादुक्तसमाससिद्धिरित्यर्थः ॥ कथं तर्हि शरीरं ब्रह्मपुरमित्युक्तमत आह । शरीराख्यन्त्विति ॥ नास्त्येत्यादिनोक्तेऽर्थे हेतुमाह । इन्नेति ॥ तदेव स्फुटयितुं शरीरस्य मिथ्यात्वं सप्रमाणं दर्शयति । तत्त्विति ॥ अथ मिथ्याभूतस्य तस्य कथं ब्रह्मपुरत्वमत आह । तद्विकार इति ॥ किञ्च व्यावहारिकं सत्यमिदं शरीरं तद्युक्तं तस्यानृतस्यापि ब्रह्मोपलब्धधिष्ठानस्य ब्रह्मपुरत्वमित्याह । व्यावहारिकमिति ॥ ब्रह्म तु परमार्थसत्यमतश्चैतदेव सत्यमुक्तं ब्रह्मपुरमित्याह । सत्यन्त्विति ॥ ब्रह्मणः सत्यत्वेऽपि पुरत्वायोगात्कुतो ब्रह्मपुरत्वमित्याशङ्क्याह । सर्वव्यवहारेति ॥ दहराकाशस्याल्पत्वं विनाशित्वमि-

उ० सत्यसङ्कल्पो यथा खेवेह प्रजा अन्वाविशन्ति
यथाऽनुशासनं यं यमन्तमभिकामा भवन्ति यं

भा० पूर्वमेव न वधेनास्य हन्यते किमर्थं पुनरुच्यते । यद्यपि
देहसम्बन्धिभ्यां जरासृत्युभ्यां न सम्बध्यते । अन्यथापि सम्ब-
न्धस्ताभ्यां स्यादित्याशङ्कानिवृत्त्यर्थं विशोको विगत-
शोकः । शोको नामेष्टादिवियोगनिमित्तो मनसः सन्तापः ।
विजिघत्सो विगताशनेच्छः । अपिपासोऽपानेच्छः ॥ नन्वप-
हतपाप्मत्वेन जरादयः शोकान्ताः प्रतिषिद्धा एव भवन्ति ।
कारणप्रतिषेधात् । धर्माधर्मकार्या हि ते इति ।
जरादिप्रतिषेधेन वा धर्माधर्मयोः कार्याभावे विशमा-
नयोरप्यसत्त्वमत्वमिति पृथक् प्रतिषेधोऽनर्थकः स्यात् ।
सत्यमेवं तथापि धर्मकार्यानन्दव्यतिरेकेण स्वाभाविका-
नन्दो यथेश्वरे विज्ञानमानन्दमिति श्रुतेः । तथा धर्मा-

आ० त्यागञ्चितं दोषं परिहृत्योपास्यत्वसिद्ध्यर्थं पातनिकां करोति ।
अत इति ॥ अस्मिन् सर्व्वकामसमाधाने फलितमुपासनमुपदि-
शति । अतस्तदिति ॥ यथोक्ते दहराकाशे कीटगुपासनं कर्त्तव्य-
मित्यपेक्षायामहङ्गहेतोत्थाह । एष इति ॥ पुनरुक्तिं शङ्कते ।
तदुक्तमिति ॥ तां परिहरति । यद्यपीति ॥ अन्यथा देहसम्बन्धं
विना स्वभावतोऽपीत्यर्थः । निवृत्त्यर्थं पुनरुच्यत इति पूर्व्वेष्ट
सम्बन्धः ॥ प्रकारान्तरेण पुनरुक्तिं चेदयति । नन्विति ॥ शोक-
स्यान्ताः किञ्चिदवधाय पिपासा येष्वस्ति ते शोकान्तास्तेषां
जरादीनामपहतपाप्मत्वेन प्रतिषिद्धत्वे हेतुत्वमाह । कार-
णेति ॥ कथं धर्माधर्मप्रतिषेधे जरादिविकारप्रतिषेधस्त-
त्राह । धर्मेति ॥ इति पृथक् प्रतिषेधोऽनर्थः स्यादिति सम्बन्धः ।
जरादिप्रतिषेधे धर्मस्यार्थवत्त्वमङ्गीकृत्य प्रतिषेधस्य नैरर्थक्यमि-

उ० जनपदं यं क्षेत्रभागं तं तमेवोपजीवन्ति ॥५॥
तद्यथेह कर्मजितो लोकः क्षीयत एवमेवामुत्र

भा० कार्यजरादिव्यतिरेकेणापि जरादिदुःखस्वरूपं स्वाभाविकं स्यादित्याशङ्क्येत अतो युक्तमन्निवृत्तये जरादीनां धर्माधर्माभ्यां पृथक् प्रतिषेधः । जरादिग्रहणं सर्वदुःखोपलक्षणार्थं । पापनिमित्तानान्तु दुःखानामानेन्यात्मत्येकं च तत्प्रतिषेधस्याशक्यत्वात्सर्वदुःखप्रतिषेधार्थं युक्तमेवोपहतपाप्मत्ववचनं । सत्या अवितायाः कामा यस्य सोऽयं सत्यकामः । वितथा हि संसारिणां कामाः । ईश्वरस्तु तद्विपरीतः । तथा कामहेतवः सङ्कल्पा अपि सत्या यस्य स सत्यसङ्कल्पः । सङ्कल्पः कामास्य शुद्धसत्त्वोपाधिनिमित्ता ईश्वरस्य । चित्रगुवत् । न स्वतो नेति नेतीत्युक्तत्वात् । यथोक्तलक्षण एव वात्मा विज्ञेयः । गुरु-

ष्या० तिपक्षान्तरमाह । जरादीति ॥ धर्मादेर्जरादेर्व्या निषेधादितरनिषेधः सिद्ध्यतीत्यङ्गीकरोति । सत्यमेवमिति ॥ तर्हि किमित्यपहतपाप्मेत्युक्ता विजरो विमृत्युरित्याद्युच्यते तत्राह । तथापीति ॥ तथापि दुःखे प्रतिषिद्धे किमिति जरादि प्रतिषिद्ध्येते तत्राह । जरादीति ॥ यत्तु कार्याभावे सतोरपि धर्माधर्मयोरुत्खातदन्तोरगवदकिञ्चित्करत्वादपहतपाप्मेति न पृथग्वक्तव्यमिति तत्राह । पापनिमित्तानामिति ॥ ईश्वरस्य सत्यकामत्वं साधयति । वितथा हीति ॥ यथेश्वरस्यावितथाः कामास्तथा सङ्कल्पाश्चेत्याह । तथेति ॥ स्वभावरूपाणां धर्माणामद्वैताविद्यात्मकत्वेन सम्भावितत्वेऽपि कथं भावरूपा धर्माः सम्भवेयुरित्याशङ्क्याह । सङ्कल्पा इति ॥ शुद्धसत्त्वं रजस्तमोभ्यामस्पृष्टं त्रिगुणया मायाया चंशभूतं तदेवोपाधिस्तन्निमित्तं येषां ते तथा ।

उ० पुण्यजितो लोकः क्षीयते तद्य इहात्मानमननु-
विद्य ब्रजन्त्येतांश्च सत्यान् कामांस्तेषां सर्वेषु

भा० भ्यःशास्त्रतश्चात्मसंवेद्यतया स्वाराज्यकामैर्न चेदिज्ञायते
को दोषः स्यादिति । शृणुतात्र दोषं दृष्टान्तेन । यथा
ह्येवेह लोके प्रजा अन्वाविशन्ति अनुवर्तन्ते यथानुशा-
सनं । यथेह प्रजा अन्यस्वामिनं मन्यमानास्तस्य स्वामिनो
यथा यथानुशासनं तथा तथान्वाविशन्ति ॥ किं यं य-
मन्तं प्रत्यन्तं जनपदं चेन्नभागश्चाभिकामा अर्थिन्यो
भवन्त्यात्मबुद्ध्यनुरूपं तं तमेव च प्रत्यन्तादिमुपजीव-
न्तीति । एष दृष्टान्तो स्वातन्त्र्यदोषम्प्रति पुण्यफलोप-
भोगे । तथाऽन्यो दृष्टान्तस्तत्त्वयम्प्रति तद्यथेहेत्यादिः ।
तत्तत्रेह लोके तासामेव स्वाम्यानुशासनानुवर्तिनीनां
प्रजानां सेवादिजितो लोकः पराधीनोपभोगः क्षीयते
अन्तवान् भवति । अथेदानीं दार्ष्टान्तिकमुपसंहरति ।
एवमेवामुत्राग्निहोत्रादिपुण्यजितो लोकः पराधीनोप-

प्या० अस्वाभाविकानां सङ्कल्पादीनामीश्वरविशेषणत्वे दृष्टान्तमाह ।
चित्रगुवदिति ॥ यथा चित्रा गावोऽस्वाभाविकाश्चित्रगोर्देव-
दत्तस्य विशेषणं तथा ब्रह्मणोऽपि कामादय इत्यर्थः । किमिति
कामादयो ब्रह्मणि स्वाभाविका न भवन्ति । धर्मधर्मिणोरेवो-
पचारादद्वैतश्रुतेरुपपत्तेरित्याशङ्क्याह । न स्वत इति ॥ काक्या-
न्तरभवतारयितुं पातनिकां करोति । यथोक्तेति ॥ ज्ञानप्रकारं
निमित्ताधिकारिप्रवर्तनं तद्दर्शनपूर्वकं दर्शयति । गुरुभ्य इति ॥
प्रश्नपूर्वकं यथा हीत्यादिवाक्यमाह । न चेदिति ॥ यथा ऽऽका-
शात्मा परिज्ञानमात्रेति परामृतमक्षरोत्यमर्थं यथा ह्येवेत्यनेन

उ० लोकेष्वकामचारो भवत्यथ य इहात्मानमननुविद्य
व्रजन्त्येतांश्च सत्यान् कामांस्तेषां सर्वेषु
लोकेषु कामचारो भवति ॥ ६ ॥ १ ॥

भा० भोगः क्षीयत एवेति । उक्तो दोष एषामिति विषयं दर्श-
यति तद्य इत्यादिना । तत्तत्रैवास्मिन् लोके ज्ञानकर्मणो-
रधिकृता योग्याः सन्त आत्मानं यथोक्तलक्षणं शास्त्रा-
चार्योपदिष्टमननुविद्य यथोपदेशमनु स्वात्मसंवेद्यताम-
कृत्वा व्रजन्ति देहादस्मात्प्रयन्ति । यत एतांश्च यथोक्तान्
सत्यान् सत्यसङ्कल्पकार्यांश्च स्वात्मस्थान् कामानननुविद्य
व्रजन्ति तेषां सर्वेषु लोकेष्वकामचारिताऽस्वतन्त्रता भवति ।
यथा राजाऽनुशासनानुवर्तिनीनां प्रजानामित्यर्थः ।
अथ चेऽन्ते इहलोके आत्मानं शास्त्राचार्योपदेशमनुविद्य
स्वात्मसंवेद्यतामापाद्य व्रजन्ति यथोक्तांश्च सत्यान् का-
मांस्तेषां सर्वेषु लोकेषु कामचारिता भवति राज्ञ इव
सार्वभौमस्येह लोके ॥ १ ॥

धा० दृष्टान्तेन दर्शयित्वा वाक्यार्थं कथयति । यथा ह्येवेति ॥ अमुमथं
प्रश्नपूर्वकमन्वाचये । किमित्यादिना ॥ उक्तदृष्टान्तेन विवक्षित-
मंशमनूद्य दृष्टान्तान्तरस्य वात्पर्यमाह । एष इति ॥ केवामेष दोषो
भवतीत्याकाङ्क्षायामाह । उक्त इति ॥ कर्मसाध्यस्य पारतन्त्र्यं
क्षविष्यत्वञ्च ज्ञानहीनकर्मसाध्यविषयब्रह्मोपासकानामेष दोषो
भवतीत्युत्तरवाक्यमित्यर्थः ॥ क्षविष्यमेवास्वातन्त्र्यदोषमुक्त्वा
विदुषां स्वातन्त्र्यफलं कथयति । अथेत्यादिना ॥ १ ॥

उ० स यदि पितृलोककामो भवति सङ्कल्पादे-
 वास्य पितरः समुत्तिष्ठन्ति तेन पितृलोकेन
 सम्पन्नो महीयते ॥ १ ॥ अथ यदि मातृलोककामो
 भवति सङ्कल्पादेवास्य मातरः समुत्तिष्ठन्ति तेन
 मातृलोकेन सम्पन्नो महीयते ॥ २ ॥ अथ यदि
 भ्रातृलोककामो भवति सङ्कल्पादेवास्य भ्रातरः
 समुत्तिष्ठन्ति तेन भ्रातृलोकेन सम्पन्नो महीयते
 ॥ ३ ॥ अथ यदि स्वसृलोककामो भवति सङ्कल्पा-
 देवास्य स्वरारः समुत्तिष्ठन्ति तेन स्वसृलोकेन
 सम्पन्नो महीयते ॥ ४ ॥ अथ यदि सखिलोक-
 कामो भवति सङ्कल्पादेवास्य सखायः समुत्ति-
 ष्ठन्ति तेन सखिलोकेन सम्पन्नो महीयते ॥ ५ ॥

भा० कथं सर्वेषु लोकेषु कामचारो भवतीत्युच्यते । य आत्मानं
 यथोक्तलक्षणं हृदि साक्षात्कृतवान् वक्ष्यमाणब्रह्मचर्यादि-
 साधनसम्पन्नः सन् तत्प्राप्त्यै सत्यान् कामान् सन्दत्तदेहः ।
 यदि पितृलोककामः पितरो जनयितारस्त एव सुख-
 हेतुत्वेन योग्यत्वाद्भोक्ता उच्यन्ते तेषु कामो यस्य तैः
 पितृभिः सम्बन्धेच्छा यस्य सङ्कल्पमात्रादेव पितरः
 समुत्तिष्ठन्ति आत्मसम्बन्धितामापद्यन्ते । शुद्धसत्त्वतया
 सत्यसङ्कल्पत्वादीश्वरस्येव तेन पितृलोकेन भोगेन सम्पन्नः

आ० उक्तमेवार्थमाक्षिप्त्वा पूर्वोक्तमुपपादयति । कथमित्यादिना ॥

उ० अथ यदि गन्धमाल्यलोककामो भवति सङ्कल्पा-
 देवास्य मन्धमाल्ये समुत्तिष्ठतस्तेन गन्धमाल्य-
 लोकेन सम्पन्नो महीयते ॥ ६ ॥ अथ यद्यन्नपान-
 लोककामो भवति सङ्कल्पादेवास्यान्नपाने समु-
 त्तिष्ठतस्तेनान्नपानलोकेन सम्पन्नो महीयते ॥ ७ ॥
 अथ यदि गीतवादित्रलोककामो भवति सङ्क-
 ल्पादेवास्य गीतवादित्रे समुत्तिष्ठतस्तेन गीत-
 वादित्रलोकेन सम्पन्नो महीयते ॥ ८ ॥ अथ
 यदि स्त्रीलोककामो भवति सङ्कल्पादेवास्य स्त्रियः
 समुत्तिष्ठन्ति तेन स्त्रीलोकेन सम्पन्नो महीयते
 ॥ ९ ॥ यं यमन्तमभिकामो भवति यं कामयते
 सोऽस्य सङ्कल्पादेव समुत्तिष्ठति तेन सम्पन्नो
 महीयते ॥ १० ॥ २ ॥

भा० सम्यत्तिरिष्टप्राप्तिस्तया समृद्धौ महीयते पूज्यते वर्द्धते वा
 महिमानमनुभवति । समानमन्यत् । मातरो जनयित्री
 ऽतीताः सुखहेतुभूताः सामर्थ्यात् ॥ न हि दुःखहेतु-
 भूतासु याजशूकरादिजन्मानिमित्तासु मातृषु विशुद्ध-
 मत्वस्य योगिन इच्छा तत्सम्बन्धो वा युक्तः । यं यमन्तं
 प्रदेशमधिकामो भवति । यं यं कामं कामयते यथोक्त-
 व्यतिरेकेणापि सोऽस्यान्तः प्राप्नुमिष्टः । कामस्य सङ्कल्पा-

ष्या० सुखहेतुभूता इति कुतो विशेषणमित्याशङ्क्याह । सामर्थ्यादिति ॥

उ० त इमे सत्याः कामा अनृतापिधानास्तेषां
सत्यानां सतामनृतमपिधानं यो यो हस्येतः

भा० देव समुत्तिष्ठति अस्य । तेनेच्छाऽविधाततयाऽभिप्रेतार्थ-
प्राप्त्या तत्सम्पन्नो महीयत इत्याद्युक्तार्थं ॥ २ ॥

यथोक्तात्मध्यानसाधनानुष्ठानं प्रति साधकानामुत्साह-
जननार्थमनुक्रोशन्त्याह । कष्टमिदं खलु वर्त्तते यत्स्वा-
त्मस्थाः शक्यप्राप्ता अपि ते इमे सत्याः कामा अनृतापि-
धानास्तेषामात्मस्थानां स्वाश्रयाणामेव सतामनृतं बाह्य-
विषयेषु स्थानभोजनादिषु दृष्ट्वा तन्निमित्तञ्च स्वेच्छा-
प्रचारत्वं मिथ्याज्ञाननिमित्तत्वादनृतमित्युच्यते । तन्नि-
मित्तं सत्यानां कामानामप्राप्तिरित्यपिधानमिवापिधानं ।
कथमनृतापिधाननिमित्तं तेषामलाभ इत्युच्यते । यो यो
हि यस्मादस्य जन्तोः पुत्रो भ्राता वा दृष्ट इतोऽस्मा-

ध्या० तदेव स्फुटयति । नहीति ॥ तेन ज्ञानमाहात्म्येनेतियावत् ॥ २ ॥
त इमे सत्याः कामा इत्यादेस्तात्पर्यमाह । यथोक्तेति ॥ आह
समन्तरा श्रुतिरिति शेषः ॥ तमेवानुक्रोशं दर्शयति । कष्टमिति ॥
अनृतमपिधानमिवापिधानं तेषामिति सम्बन्धः । किन्तदनृतं
तदाह । बाह्येति ॥ कथं तदपिधानमात्मस्थानां कामानामित्या-
शङ्क्याह । तन्निमित्तमिति ॥ उक्तमर्थमाकाङ्क्षापूर्वकमुत्तरं
वाक्यमवतार्योपपादयति । कथमित्यादिना ॥ तं हृदयाकाशे
स्वात्मनि सन्तमपि द्रष्टुमिच्छन्नपि यस्मान्न लभते तस्मात्तदनृता-
पिधानं निमित्तं कृत्वा तदलाभो भवतीति योजना । इतश्च तेषा-
मलाभे निमित्तमनृतापिधानमेवेत्याह । अथ पुनरिति ॥ यथो-
क्तेन विधिनेत्युपास्तिप्रकारोक्तिः ॥ आत्मस्थानां कामानामनृ-
तापिधानत्वमुक्तं निगमयति । अत्रेति ॥ यस्मादविद्वद्विरलभ्या

उ० प्रैति न तमिह दर्शनाय लभते ॥ ११ ॥ अथ ये चा-
स्येह जीवा ये च प्रेता यच्चान्यदिच्छन् लभते सर्व

भा० लोकात्प्रैति प्रगच्छति घियते तमिष्टं पुत्रं भ्रातरं वा
स्वहृदयाकाशे विद्यमानमपोह पुनर्दर्शनायेच्छन्नपि न
लभते । अथ पुनर्ये चास्य विदुषो जन्तोर्जीवा जीवन्तीह
पुत्रा भ्रात्रादयो ये च प्रेता मृता इष्टाः सखन्धिनो
यच्चान्यदिह लोके वस्तान्नपानादि वा वस्त्विच्छन् लभते
तत्सर्व्वमत्र हृदयाकाशाख्ये ब्रह्मणि गत्वा यथोक्तेन
विधिना विन्दते लभते । अत्रास्मिन्हादाकाशे हि यस्माद-
स्येते यथोक्ताः सत्याः कामा वर्त्तन्तेऽनृतापिधानाः ॥
कथमिव । तदन्यायमित्युच्यते । तत्तत्र यथा हिरण्यमेव
पुनर्यहणाय निधातृभिर्निधीयत इति निधिस्तं हिरण्य-
निधिं निहितं भूमेरधस्तान्निचितमचेवज्ञा निधिं शास्त्रै-

भा० विद्वद्भिश्च लभ्याः कामाः सर्वाधारे जगन्मूलकारण्ये ब्रह्मणि
स्वात्मभूते वर्त्तन्ते तस्मात्ते भवन्त्यनृतापिधानाः । सत्यामविद्याया-
मनुपलम्भात् । प्रशमने चोपलम्भादित्यर्थः । यदुक्तं ब्रह्मणि स्वात्मनि
कामाः सन्तोऽपि नोपलभ्यन्त इत्यन्यायमिति तत्र दृष्टान्तं प्रश्न-
पूर्व्वकमुत्थाप्य व्याचष्टे । कथमिवेत्यादिना ॥ तत्र स्वायत्तस्या-
प्यप्रामो दृष्टान्तो निर्दिश्यत इति शेषः । दार्ष्टान्तिकं व्याक-
रोति । एवमेवेति ॥ अलाभप्रकारमभिनयति । यथोऽह-
मिति ॥ तत्र हेतुमाह । अनृतेनेति ॥ यथोक्तेन मिथ्याज्ञानश-
ब्दितानाद्यनिर्व्वाच्याज्ञानकृतेन दृष्ट्याप्रभेदेन तन्निमित्तेनेच्छा-
प्रचारेणेत्यर्थः । तस्मात्प्रजानां स्वात्मभूतब्रह्मलोकालाभ इति
शेषः ॥ खरूपादनृतेनाहृतत्वमेव रूपोरयति । अविद्यादीति ॥
प्रकृतमाक्रोशमुपसंहरति । अत इति ॥ अनुश्लोशद्वारा यथो-

उ० तदत्र गत्वा विन्दतेऽत्र लस्यैते सत्याः कामा
अनृतापिधानास्तद्यथापि हिरण्यनिधिं निहि-
तमक्षेत्रज्ञा उपर्युपरि सञ्चरन्तो न विन्देयुरे-

भा० निर्धिचेत्रमजानन्तस्ते निधेरुपर्युपरि सञ्चरन्तोऽपि निधिं
न विन्देयुः शक्यवेदनमपि । एवमेव इमा अविद्या-
वत्यः सर्वा इमाः प्रजा यथोक्तं हृदयाकाशाख्यं ब्रह्म-
लोकं ब्रह्मैव लोकस्तमहरहः प्रत्यहं गच्छन्त्योऽपि सुषुप्त-
काले न विन्दन्ति न लभन्ते एषोऽहं ब्रह्मलोकभाव-
मापन्नोऽस्म्यद्येति । अनृतेन हि यथोक्तेन हि यस्मात्प्र-
त्यूढा हृताः स्वात्मस्वरूपात् अविद्यादिदोषैर्वहिरप-
कृष्टा इत्यर्थः । अतः कष्टमिदं वर्त्तते जन्तूनां यत्स्वाय-
त्तमपि ब्रह्म न लभ्यत इत्यभिप्रायः । स वा एष आत्माप-
हतपाप्मेति प्रकृतो वैशब्देन तं स्मारयति । एष विवर्चित

आ० क्षत्रब्रह्मध्यानानुष्ठाने प्रयत्नस्य कर्त्तव्यतोक्ता । सम्प्रति नामादाविव
हृदये ब्रह्मदृष्ट्यारोपमात्रमिति शङ्कां वारयितुमनन्तरवाक्य-
मवतार्य व्याकरोति । स वा इत्यादिना ॥ कथमात्मा यथोक्तो
हृदयेऽस्तीति गम्यते तत्राह । तस्येति ॥ यथोक्तावगतिफलमाह ।
अहरहरिति ॥ एवंविदिति विशेषणममृध्यमाणः शङ्कते ।
नन्विति ॥ अन्यैर्विदोऽपि सुषुप्तिकाले ब्रह्मप्राप्तिमङ्गीकरोति ।
वाङ्मेवेति ॥ तर्हि किमित्येवंविदिति विशेषणमित्याशङ्काह ।
तथापीति ॥ विद्वद्विदुषोर्विशेषमेवं दृष्टान्तेन स्पष्टयति ।
यथापीति ॥ त्वं तदसीत्याचार्येण प्रतिबोधितो विद्वान् सदेव
भवत्यन्यस्त्वविद्वानस्मीति देहादिकमेव जानन्न सदेव भवतीति
योजना । देहपातेऽपीत्यपिशब्देन जीवदवस्था दृष्टान्तिता ।
सम्प्रसादस्य विदुषो यन्मुक्त्यालम्बनं शुद्धं ब्रह्म तत्तादात्म्योपदेशे-

उ० वमेवेमाः सर्वाः प्रजा अहरहर्गच्छन्त्य एतं ब्रह्म-
लोकां न विन्दन्त्यनृतेन हि प्रत्यूढाः ॥ २ ॥ स वा
एष आत्मा हृदि तस्यैतदेव निरुक्तं हृदय-

भा० आत्मा हृदि हृदयपुण्डरीके आकाशशब्देनाभिहितः ।
तस्यैतस्य हृदयस्यैतदेव निरुक्तं निर्वचनं नान्यत् । हृद-
यमात्मा वर्तत इति यस्मात्तस्माद्हृदयनामनिर्वचनप्रसि-
द्ध्यापि स्वहृदये आत्मेत्यवगन्तव्यमित्यभिप्रायः । अह-
रहर्वे प्रत्यहमेवंवित् हृदयमात्मेति जानन् स्वर्गं लोकं
द्वाद् ब्रह्मैति प्रतिपद्यते । नन्वेवंविदपि सुषुप्तिकाले सता-
साम्य तदा सम्पन्न इत्युक्तत्वात् । वाढमेवं तथाप्यस्ति
विशेषः । यथा जानन्नजानंश्च सर्वो जन्तुः सद्ब्रह्मैव तथापि
तत्त्वमसीति प्रतिबोधितो विद्वान् सदेव नान्योऽस्मीति
जानन् सदेव भवति । एवमेव विद्वानविदांश्च सुषुप्तौ

आ० नोप्राप्त्यं स्तोतुं सम्प्रसादशब्दार्थं कथयति । सुषुप्तेति ॥ सम्प्र-
प्रसीदतीति सम्प्रसादो विद्वानिति शेषः । स्वाभाविकमेवात्मनः
स्वास्थ्यं कथं सुषुप्ते प्रसीदतीति शिष्यते । तत्राह । जाग्रदिति ॥
अज्ञातीति सुषुप्तः पुरुषः सम्प्रसाद इति विशेषः । व्युत्प-
त्तिबलेन सम्प्रसादशब्दः सौषुप्तसर्वजीवसाधारणस्तत्त्वमेव
सम्प्रसाद इति सन्निहितविद्वत्परामर्शस्तत्राह । सम्प्रसाद-
शब्द इति ॥ तस्य सौषुप्तसर्वजीवसाधारणत्वेऽपि प्रक्रमवशा-
द्विद्वानेवैष प्रकृतः सम्प्रसाद इति व्यपदिश्यते । यथा सन्निहि-
तार्थो यत्रविशेषादेव इतिशब्दवशादुच्यते तथेहापीत्यर्थः ।
य एष एवंवित्प्रकृतः सम्प्रसादः स विद्वानिति यावत् । विवेका-
नन्तर्यमथशब्दार्थः ॥ समुत्थानशब्दस्य मुख्यार्थत्वं वारयति ।
नत्विति ॥ देहादुत्थितस्यापि स्वेन रूपेणाभिनिष्पत्तिर्भविष्यती-

उ० मिति तस्माद्दृढमहरहवी एवंवित्स्वर्गं लोक-
मेति ॥ ३ ॥ अथ य एष सम्प्रसादोऽस्माच्छरीरा-
त्समुत्थाय परं ज्योतिरूपसम्पद्य स्वेन रूपेणा-

भा० यद्यपि सत्सम्पद्यते तथाप्येवंविदेव स्वर्गं लोकमेतोत्युच्यत ।
देहपातेऽपि विद्याफलस्यावशम्भावित्वादित्येष विशेषः ।
सुषुप्तकाले स्वेनात्मना सता सम्पन्नः सन् सम्यक् प्रसोदतीति
जाग्रत्स्वप्नयोर्विषयेन्द्रियसंयोगजातं कालुष्यं जहातीति ।
सम्प्रसादशब्दो यद्यपि सर्वजन्तूनां साधारणस्तथाप्येवं-
वित्स्वर्गं लोकमेतीति प्रकृतत्वादेश सम्प्रसाद इति सन्नि-
हितवत् । यन्नविशेषात् । सोऽयेदं शरीरं हित्वा ऽस्माच्छरी-
रात्समुत्थाय शरीरात्मभावनां परित्यज्येत्यर्थः न त्वासना-
दिवत्समुत्थायेति इह युक्तं । स्वेन रूपेणेति विशेषणात् ।
न ह्यन्यत उत्थाय स्वरूपं सम्पत्तव्यं । स्वरूपमेव हि तन्न
भवति । प्रतिपत्तव्यं चेत्यात्परं परमात्मलक्षणं विज्ञप्ति-

आ० त्याशङ्काह । न हीति ॥ कुतोऽयं स्वरूपेऽभिनिष्पत्तिप्रयोग-
स्तत्राह । प्रागिति ॥ एतच्छब्दः सम्यग्ज्ञानविषयः । अनात्मस्वरू-
पप्रतिपत्तिभ्रान्तिनिवृत्त्यपेक्षया स्वरूपसम्पत्तिरूपचरितेत्यर्थः ॥
किन्तुस्वरूपमिति तदाह । अशरीरता हीति ॥ यथा मिथ्या
रूप्यतादाढ्यनिवृत्तौ स्वाभाविकेनारूप्यात्मना शुक्तिरवतिष्ठते ।
तथा शरीरतादाढ्यभ्रान्तिनिवृत्तौ तदभावोपलक्षितं स्वच्छं
स्वरूपमेवावस्थितं भवतीत्यर्थः । एष आत्मेति होवाचेत्यत्रैष-
शब्दार्थमाह । यत्स्वमिति ॥ कोऽसावुक्तिकर्तेत्याकाङ्क्षायामाह ।
स ब्रूयादिति ॥ न केवलमात्मत्वमेव प्रद्योतस्य ज्योतिषः किन्तु
रूपान्तरत्वमस्तीत्याह । किञ्चेति ॥ अविनाशित्वे हेतुमाह ।

उ० भिनिष्पद्यत एष आत्मेति होवाचैतदमृतमभय-
मेतद्ब्रह्मेति तस्य ह वा एतस्य ब्रह्मणो नाम सत्य-
मिति ॥४॥ तानि ह वा एतानि त्रीण्यक्षराणि

भा० स्वभावं ज्योतीरूपं सम्पद्य स्वास्थ्यमुपगम्येति । एतत्स्वेनात्मी-
येन रूपेणाभिनिष्पद्यते प्रागेतस्याः स्वरूपसम्पत्तेः । अवि-
द्यया देहमेवापरं रूपमात्मत्वेनोपगत इति तदपेक्षयेदमु-
च्यते स्वेन रूपेणेति । अशरीरता ह्यात्मनः स्वरूपं
यत्स्वं परं ज्योतिःस्वरूपमापद्यते सम्प्रसाद एष आत्मेति
होवाच । स ब्रूयादिति यः श्रुत्या नियुक्तोऽन्तेवासिभ्यः ।
किञ्चैतदमृतमविनाशि । भूमा यो वै माभूदमृतमि-
त्युक्तमत एवाभयं भूम्नो द्वितीयाभावादत एव ब्रह्मेति ।
तस्य ह वै एतस्य ब्रह्मणो नामाभिधानं । किन्तत्सत्य-
मिति । तत्सत्यं ह्यवितथं । तत्सत्यं स आत्मेति ह्युक्तं ।
अथ किमर्थमिदं नाम पुनः पुनरुच्यते तदुपासनविधि-

ष्या० भूमेति । तथापि कथमविनाशित्वं तत्राह । यो वा इति ॥
इतिशब्दो हेत्वर्थः । यस्माद्यथोक्तलक्षणं ब्रह्म तस्मादुपासना-
मर्हतीत्यर्थः ॥ उपास्यस्यास्य ब्रह्मणो नाम निर्दिशति । तस्येति ॥
उक्तस्य पुनरुक्तिरनर्थिकेत्याशङ्क्य परिहरति । कमर्थमित्या-
दिना ॥ उपास्यस्तुत्यर्थं नामोक्त्वा तादर्थ्येनैव नामाक्षराणि
प्रस्तौति । तानीति ॥ ताति कानीत्यपेक्षायामाह । एतानीति ॥
कथं तकार इत्युच्यते । इकारस्यापि तत्र भावादित्याशङ्क्याह ।
इकार इति ॥ तत्र हेतुमाह । ऋखेनेति ॥ दीर्घमीकारमुद्दिश्य
ऋखं पुनरनुवदन्न विवक्षितत्वमेव नामाक्षरेषु तस्य सूचयती-
त्यर्थः ॥ त्रयाणामक्षराणामवान्तरभेदं दर्शयति । तेषामिति ॥

उ० सतीयमिति तद्यत्सत्तदमृतमथ यद्धि तन्मर्त्यमथ
यद्यन्तेनोभे यच्छति यदनेनोभे यच्छति तस्माद्य-
महरहवी एवंवित्स्वर्गं लोकमेति ॥ ५ ॥ ३ ॥

भा० सुत्यर्थं । तानि ह वा एतानि ब्रह्मणो नामाचराणि
त्रीष्टेतानि सतीयमिति सकारस्तकारो यमिति च । दूका-
रस्तकारे उच्चारणार्थोऽनुबन्धः । ह्रस्वेनैवाचरेण पुनः
प्रतिनिर्देशात्तेषां । तत्तच्च यत्सत्सकारस्तदमृतं सद्ब्रह्म ।
अमृतवाचकत्वादमृत एव सकारस्तकारान्तो निर्दिष्टः ।
अथ यत्तकारस्तन्मर्त्यं । अथ यद्यमचरं तेनाचरेणामृतं
मर्त्याख्ये पूर्वे उभे अचरे यच्छति यमयति नियमयति
वशीकरोति आत्मनेत्यर्थः । यद्यस्मादनेन यमित्येतेनोभे
यच्छति । तस्माद्यमादौ संयत इव हि एतेन यमा
लक्ष्यते । ब्रह्मनामाचरस्यापि इदममृतत्वादिधर्मवत्त्वं
महाभाग्यं । किमुत नामवत इत्युपास्यत्वाय सूयते ब्रह्म-

आ० निर्द्धारणे षष्ठी ॥ वर्णविभागानन्त्यमथशब्दार्थः । तकारस्याक्ष-
रसामान्यान्मर्त्यत्वं । कथमक्षरेऽपूर्वेऽयमित्यक्षरेण प्रयोक्ता निय-
मयतीत्याकाङ्क्षायां नियमनस्वाभाव्येनेत्याह । आत्मनेति ॥ यमि-
त्यक्षरस्य नियमनस्वाभाव्यमेव साधयति । यद्यस्मादिति ॥ तस्य
तत्त्वभावत्वे अनुभवमनुसङ्गूयति । संयत इवेति ॥ यमो
यमित्यक्षरेणेत्यर्थः । तस्य पूर्वोभ्यामुपरिष्ठाद्भावित्वं तन्नियामकत्वं
हेतुरिति मत्वाह । एतेनेति ॥ लक्ष्यतेऽपूर्वे अक्षरे इति शेषः ॥
ब्रह्मणः सत्यमिति नाम तस्य यन्निर्वचनं कृतं तस्य प्रयोजनमाह ।
ब्रह्मन्ति ॥ यत्तवाक्यस्यमेवंवित्पदं व्याकरोति । एवमिति ॥

उ० अथ य आत्मा स सेतुर्विधृतिरेषां लोका-
नामसम्भेदाय नैतत् सेतुमहोरात्रे तरतो न
जरा न मृत्युर्न शोको न सुकृतं न दुष्कृतं

भा० नामनिर्वचनेनैवं नामवतो वेत्ता एवंवित् । अहरहर्वा
एवंवित्स्वर्गं लोकमेतीत्युक्तार्थं ॥ ३ ॥

अथ य आत्मेति । उक्तलक्षणो यः सम्यसादस्तस्य
स्वरूपं वक्ष्यमाणैरुक्तैरनुक्तैश्च गुणैः पुनःस्त्रयते । ब्रह्म-
चर्यसाधनसम्बन्धार्थं । य एष यथोक्तलक्षण आत्मा स सेतु-
रिव सेतुः । विधृतिर्विधरणः । अनेन हि सर्वं जगद्व-
र्णाश्रमादिक्रियाकारकफलादिभेदनियमैः कर्तुरनुरूपं
विदधता विधृतं । अधियमाणं हीश्वरेणेदं विश्वं विनश्येत्
यतस्तस्मात् स सेतुर्विधृतिः । किमर्थं स सेतुरित्याह ।
एषां भूरादीनां लोकानां कर्तृकर्मफलाश्रयाणाम-
सम्भेदायाऽविदारणायाऽविनाशयेत्येतत् । किंविशिष्ट-
स्यासौ सेतुरित्याह । नैनं सेतुमात्मानमहोरात्रे सर्वस्य
जनिमतः परिच्छेदके सति नैतं तरतः । यथाऽन्ये संसा-

ध्या० वाक्यन्तु न व्याख्येयं प्रागेव व्याख्यातत्वादित्याह । अहरिति ॥ ३ ॥

वाक्यान्तरमादत्ते । अथेति ॥ तस्य तात्पर्यमाह । उक्तलक्षण
इति ॥ प्रकारान्तरेण स्तुतिप्रारम्भार्थं वाक्यस्योऽयमशब्दः ॥
किमिति स्तुतिरित्यपेक्षायां स्तुत्ये ब्रह्मण्याधारे ब्रह्मचर्याख्यस्य
साधनस्य सम्बन्धविधानार्थमित्याह । ब्रह्मचर्येति ॥ यथा मृदा-
दिमयः सेतुर्यवस्याहेतुरस्येदं क्षेत्रमिति । तथायमपि व्यवस्था-
हेतुरित्याह । सेतुरिवेति ॥ सेतुत्वं साधयति । विधृतिरिति ॥

उ० सर्वे पाप्मानोऽतो निवर्तन्तेऽपहतपाप्मलिङ्ग
ब्रह्मलोकास्तस्माद्वा एतत् सेतुं तीर्त्वाऽन्धः सन्

भा० रिणः कालेनाहोरात्रादिलक्षणेन परिच्छेदात् न तृथायं
कालपरिच्छेद्य इत्यभिप्रायः । यस्मादर्वाग्वत्परिच्छेदोऽहोभिः
परिवर्तत इति श्रुत्यन्तरात् । अत एवैनं न जरा तरति
न प्राप्नोति । न तथा मृत्युर्नतु शोको न सुकृतं न दुष्कृतं ।
सुकृतदुष्कृते धर्माधर्मौ । प्राप्तिरत्र तरणशब्देनाभिप्रेतो
नातिक्रमणं । कारणं ह्यात्मा । न शक्यं हि कारणाति-
क्रमणं कर्तुं कार्येण । अहोरात्रादि च सर्वं सतः कार्यं ।
अन्येन ह्यन्यस्य प्राप्तिरतिक्रमणं वा क्रियेत । नतु तेनैव
तस्य । न हि घटेन मृत्प्राप्यतेऽतिक्रम्यते वा । यद्यपि
पूर्वं य आत्मापहतपाप्मेत्यादिना पाप्मादिप्रतिषेध उक्त
एव तथापीहायं विशेषो न तरतीति प्राप्तिविषयत्वं

आ० विधारकत्वमुपपादयति । अनेनेति ॥ वर्णाश्रमादीत्यादिशब्दो
वयोऽवस्थाविषयः । फलादीत्यादिशब्दस्तु तदवान्तरजातीयवि-
षयः कर्तृनुरूपक्रियादिभेदविषयनियमैः सवर्णादि व्यवस्थापयता
परमेश्वरेण सर्वं जगद्विधृतमिति सम्बन्धः ॥ अन्वयमुखेनोक्तमेव
व्यतिरेकमुखेनाह । अध्रियमाणो ह्येति ॥ उक्तमेवार्थं प्रश्नपूर्वकं
विशदयति । किमर्थमित्यादिना ॥ नैतमिति प्रतीकयद्द्वयं
यत्तद्वाच्ये । सेतुरित्यादिना ॥ तदेव वैधर्म्यदृष्टान्तेन स्पष्टयति ।
यद्येत्यादिना ॥ परमात्मनो न कालपरिच्छेद्यतेत्यत्रार्थवशश्रुतिं
प्रमाणयति । यस्मादिति ॥ तरतीति तरतेरतिक्रमणार्थो
नात्मनि सम्भवतीत्यत्र हेतुमाह । कारणं ह्येति । कार्यस्य कारणा-
तिक्रमणं माभूदहोरात्रादेस्वात्मातिक्रमणं किं न स्यादित्याश-

नन्धो भवति विद्धः सन्नविद्धो भवत्युपतापी
सन्ननुपतापी भवति तस्माद्वा एतं सेतुं तीर्त्वा-

भा० प्रतिषिध्यते । तत्राविशेषणजराद्यभावमात्रमुक्तं । अहो-
रात्राद्या उक्ता अनुक्ताश्चान्ये सर्वे पाप्मान उच्यन्तेऽतो
ऽस्मदात्मनः सेतोर्निवर्त्तन्तेऽप्राप्यैवेत्यर्थः । अपहतपाप्मा
क्षेप ब्रह्मैव लोको ब्रह्मलोक उक्तः । यस्माच्च पाप्मकर्मा-
न्वादिशरीरवतः स्यान्नत्वशरीरस्य तस्माद्वै एतमात्मानं
सेतुं तीर्त्वा प्राप्यानन्धो भवति । देहवत्त्वे पूर्वमन्धोऽपि सन् ।
तथा विद्धः सन्देहवत्त्वे देहवियोगे सेतुं प्राप्याविद्धो
भवति तथोपतापी रोगाद्युपतापवान् सन्ननुपतापी भवति ।
किञ्च यस्मादहोरात्रे न स्तः सेतौ तस्माद्वा एतं सेतुं
तीर्त्वा प्राप्य नक्तमपि तमोरूपं रात्रिरपि सर्वमहरेवा-
भिनिष्पद्यते । विज्ञप्तात्मज्योतिःस्वरूपमहरिवाहः सदै-

आ० ज्ञाह । अहोरात्रादिति चेति ॥ तरतेरतिक्रमणार्थत्वमङ्गीकृ-
त्यापि निषेधे हेतुमाह । अन्येनेति ॥ तरतिवाक्यस्यापहतपाप्मा-
वाक्येन यौनरक्त्यमाशङ्क्य परिहरति । यद्यपीति ॥ विशेषणाना-
मानन्त्यात्प्रत्येकं प्रतिषेधवचनासम्भवमभिप्रेत्याह । अहोरा-
त्राद्या इति ॥ पाप्मकार्यमात्मानमप्राप्यैव तन्निवृत्तौ हेतुमाह ।
अपहत्येति ॥ यथोक्तसेतुप्राप्तौ फलितमाह । यस्मादिति ॥ स्वाभा-
विकस्यानर्थत्वमित्याशङ्क्याह । देहवत्त्व इति ॥ विद्धो दुःखादि-
सम्बन्धी ॥ इतश्चात्मसेतो रस्ति महाभागधेयत्वमित्याह । किञ्चेति ॥
कथं सर्वमपि तमोरूपमहरेव विदुषः स्यान्नहि विद्ययापि
विबुद्धोऽर्थः सिद्ध्यतीत्याशङ्क्याह । विज्ञप्तीति ॥ तत्र हेतुमाह ।
सद्यदिति ॥ ब्रह्मजज्ञयोऽवेद्यो लोकः स्वप्रकाशचिदेकतानो यतो-

उ० पि नक्तमहरेवाभिनिष्पद्यते सकृद्विभातो ह्येवैष
ब्रह्मलोकः ॥ २ ॥ तद्य एवैतं ब्रह्मलोकं ब्रह्मचर्य्ये-
णानुविन्दन्ति तेषामेवैष ब्रह्मलोकस्तेषां सर्वेषु
लोकेषु कामचारो भवति ॥ ३ ॥ ४ ॥

भा० करूपं विदुषः सम्पद्यत इत्यर्थः । सकृद्विभातः सदा
विभातः सदैकरूपः स्वेन रूपेणैव ब्रह्मलोकः । तत्रैवं सत्येतं
यथोक्तं ब्रह्मलोकं ब्रह्मचर्य्येण स्त्रीविषयवृत्त्यात्यागेन
शास्त्राचार्यापदेशमनुविन्दन्ति स्वात्मसंवेद्यतामापाद-
यन्ति एतेषामेव ब्रह्मचर्य्यसाधनवतां ब्रह्मविदामेष ब्रह्म-
लोकः । नान्येषां स्त्रीविषयसम्पर्कजातवृत्त्यानां ब्रह्मवि-
दामपीत्यर्थः । तेषां सर्वेषु लोकेषु कामचारो भवतीत्यु-
क्तार्थः । तस्मात्परममेतत्साधनं ब्रह्मचर्य्यं ब्रह्मविदामित्य-
भिप्रायः ॥ ४ ॥

आ० ऽवतिष्ठते ऽतस्तद्रूपत्वादिदुषो यथोक्तरूपत्वमविरुद्धमित्यर्थः ॥
विद्याफलं यथोक्तरौत्या व्यवस्थिते सत्येतत्फलं विद्यावत्त्वेन केषां
सिद्धातीत्याशङ्क्याह । तत्रेति ॥ ब्रह्मचर्य्यवतां विद्याद्वारा
ब्रह्माख्यो लोकः फलतीत्यर्थः ॥ तेषामेवेत्येवकारयोतितमर्थमाह ।
नान्येषामिति ॥ ब्रह्मविदामपीति वाङ्मात्रब्रह्मवित्त्वमच्यते ।
तेषां ब्रह्मचर्य्यवतां ब्रह्मविदामिति यावत् ॥ ब्रह्मचर्य्यसाधन-
वतामेव ब्रह्मवित्त्वेन ब्रह्माख्यो लोको भवतीति स्थिते फलित-
माह । तस्मादिति ॥ साधनं ब्रह्मविद्यायामिति शेषः । ब्रह्मवि-
दामिति भाविनी वृत्तिमाश्रित्योक्तं ॥ ४ ॥

उ० अथ यद्यज्ञ इत्याचक्षते ब्रह्मचर्यमेव तद्ब्रह्म-
चर्येण ह्येव यो ज्ञाता तं विन्दतेऽथ यदिष्ट-
मित्याचक्षते ब्रह्मचर्यमेव तद्ब्रह्मचर्येण ह्येवेष्टा-

भा० य आत्मा स सेतुत्वादिगुणैस्तुतस्तत्प्राप्तये ज्ञानसह-
कारिसाधनान्तरं ब्रह्मचर्याख्यं विधातव्यमित्याह । यज्ञा-
दिभिः तत् स्तौति कर्त्तव्यार्थं । अथ यद्यज्ञ इत्याचक्षते
लोके परमपुरुषार्थसाधनं कथयन्ति शिष्टास्तद्ब्रह्मचर्य-
मेव । यज्ञस्यापि यत्फलं तद्ब्रह्मचर्यवाङ्मनतेऽतो यज्ञोऽपि
ब्रह्मचर्यमेवेति प्रतिपत्तव्यं । कथं ब्रह्मचर्यं यज्ञ इत्याह ।
ब्रह्मचर्येणैव हि यस्माद्यो ज्ञाता स तं ब्रह्मलोकं यज्ञ-
स्यापि पारमर्त्येण फलभूतं विन्दते लभते ततो यज्ञोऽपि
ब्रह्मचर्यमेवेति । यो ज्ञातेत्यचरानुवृत्तेर्यज्ञो ब्रह्मचर्यमेव ।
अथ यदिष्टमित्याचक्षते ब्रह्मचर्यमेव तत् । कथं ब्रह्मच-
र्येणैव साधनेन तमीश्वरमिष्टा पूजयित्वा अथ वैषणा-
मात्मविषयां कृत्वा तमात्मानमनुविन्दते । एषणादीष्ट-

आ० अथ यथोक्तपरमात्मप्राप्तिसाधने ज्ञाने सहकारिब्रह्मचर्यं
प्रागेवोक्तं ॥ तथाच कृतं ब्रह्मचर्यविषयेणोत्तरग्रन्थेनेत्याशङ्क्याह ।
य आत्मेति ॥ शमाद्यपेक्षया चन्तरशब्दः । उक्तमपि ब्रह्मचर्यं
विधातुमनन्तरग्रन्थप्रवृत्तिरित्यर्थः ॥ किमिति तर्हि तस्य स्तुति-
रित्याशङ्क्य तस्या विधिषेधत्वं दर्शयति । यज्ञादिभिस्तेति ॥
श्रुतिराहेत्तरं वाक्यमित्युक्तं तदादाय व्याकरोति । अथेत्या-
दिना ॥ ब्रह्मचर्यस्योक्तरीत्या विधित्वितत्वे तदीयस्तुतिप्रारम्भा-
र्योऽथशब्दः ॥ यज्ञस्य ब्रह्मचर्येऽन्तर्भावं साधयति । यज्ञस्या-
पीति ॥ उक्तमेवार्थमाकाङ्क्षाद्वारा समर्थयते । कथमित्यादिना ॥

उ० त्मानमनुविन्दते ॥ १ ॥ अथ यत्सत्तायणमित्याचक्षते ब्रह्मचर्यमेव तद्ब्रह्मचर्येण ह्येव सत आत्मनस्त्वाणं विन्दतेऽथ यन्मौनमित्याचक्षते ब्रह्मचर्य-

भा० मपि ब्रह्मचर्यमेव । अथ यत्सत्तायणमित्याचक्षते ब्रह्मचर्यमेव तत्तथा । सतः परस्मादात्मज्ञ आत्मनस्त्वाणं रक्षणं ब्रह्मचर्यसाधनेन विन्दते अतः सत्तायणशब्दमपि ब्रह्मचर्यमेव तत् । अथ यन्मौनमित्याचक्षते ब्रह्मचर्यमेव तद्ब्रह्मचर्येणैव साधनेन युक्तः सत्तात्मानं शास्त्राचार्याभ्यामनुविद्य पद्यान्मनुते ध्यायति । अतो मौनशब्दमपि ब्रह्मचर्यमेव । अथ यदनाशकायनमित्याचक्षते ब्रह्मचर्यमेव तत् । यमात्मानं ब्रह्मचर्येणानुविन्दते स एष हि आत्मा ब्रह्मचर्यसाधनवतो न नश्यति तस्मादनाशकायनमपि ब्रह्मचर्यमेव । अथ यदरण्यायनमित्याचक्षते ब्रह्मचर्यमेव तत् । अरण्याशब्दयोरणवयोर्ब्रह्मचर्यवतोऽयमादरण्यायनं ब्रह्मचर्यं । यो ज्ञानाद्यज्ञः । एषणादिष्टं । सतस्त्वाणात्सत्तायणं । मननान्मौनं । अनाशनादनाशकायनं । अरण्यायोगमनादरण्यायनं ।

आ० पारम्पर्येण चित्तशुद्धिद्वारेणेत्यर्थः । न केवलं फलद्वारा यज्ञो ब्रह्मचर्येऽन्तर्भवति । किन्तु यकारश्चकारसंस्पर्शादपीत्याह । यो ज्ञातेति ॥ इष्टस्य ब्रह्मचर्यान्तर्भावमाकाङ्क्षाद्वारा स्फोरयति । कथमित्यादिना ॥ पूजयित्वा तमात्मानमनुविन्दत इति सम्बन्धः ॥ ब्रह्मचर्येणात्मविषयैषणा निष्पाद्यते । इष्टेनापि तदेव सम्पाद्यते । तस्मादेषणादुभयसादृश्यरूपादिष्टमपि यज्ञवद्ब्रह्मचर्यमेवेत्याह । एषणादीति ॥ बह्वयजमानकं वैदिकं कर्म सत्तायणं । तथा यज्ञवदिष्टवच्चेत्यर्थः ॥ कथं सत्तायणं ब्रह्मचर्येऽन्तर्भवतीत्याशङ्काह ।

उ० मेव तद्ब्रह्मचर्येण ह्येवात्मानमनुविद्य मनुते ॥ २ ॥
अथ यदनाशकायनमित्याचक्षते ब्रह्मचर्यमेव तं-
देष ह्यात्मा न नश्यति यं ब्रह्मचर्येणानुविन्दतेऽथ

भा० इत्यादिभिर्भहद्भिः पुरुषार्थसाधनैः स्तुतत्वाद्ब्रह्मचर्यं परमं
ज्ञानसहकारिकारणं साधनमित्यतो ब्रह्मविदा यन्नतो
रक्षणीयमित्यर्थः । तत्तत्र हि ब्रह्मलोके अरश्च ह वै प्रसिद्धो
एश्वार्णवो समुद्रौ । समुद्रावपामेव सरसी तृतीयस्यां । भुव-
मन्तरिक्षञ्चापेक्ष्य तृतीया द्यौस्तस्यां तृतीयस्यामितोऽस्मा-
लोकादारभ्य गण्यमानायां दिवि । तत्तत्रैव चैवं दूराऽन्नं
तन्माय ऐरो मण्डस्तेन पूर्णमैरं मदीयं तदुपयोगिनां मद-
करं हर्षोत्पादकं सरः । तत्रैव चाश्वत्यो वृचः सोमोऽमृतं
तन्निखवोऽमृतस्रवमिति वा । तत्रैव च ब्रह्मलोके ब्रह्मचर्य-
साधनरहितैर्ब्रह्मचर्यसाधनवद्भ्योऽन्यैर्न जीयत इत्यपराजिता
नाम पूः पुरी ब्रह्मणो हिरण्यगर्भस्य । ब्रह्मणा च प्रभुणा
विशेषेण मितं निर्मितं तच्च हिरण्यं सौवर्णं प्रभुविनिर्मितं
मण्डपमिति वाक्यशेषः । तत्तत्र ब्रह्मलोके ऐतावर्णवा-

आ० सत इति ॥ उपवासपरायणत्वमनाशकायनं तत्कथं ब्रह्मचर्येऽ-
न्तर्भवतीत्याशङ्क्याह । यमात्मानमिति ॥ अरण्यायनमरण्यावास-
स्तत्कथं ब्रह्मचर्यान्तर्भूतमित्याशङ्क्याह । अरण्यशब्दयोरिति ॥
विस्तरेणोक्तमर्थं संचिप्याह । यो ज्ञानादित्यादिना ॥ यो ब्रह्म-
चर्येणात्मनो ज्ञानादात्मानं विन्दते स ब्रह्मलोकं लभते । तस्मा-
द्यज्ञो ब्रह्मचर्यमिति योजना । आदिशब्देन स्वस्य परमपुरुषा-
र्यसाधनत्वं गृह्यते । ब्रह्मचर्यस्य स्तुतत्वात्तद्विषयं विधिमुक्त्वा
तत्सहकृतविद्यासाध्यफलं कथयति । तत्तत्र हीति ॥ ब्रह्मचर्य-

उ० यदरण्यायनमित्याचक्षते ब्रह्मचर्यमेव तदरश्

भा० वरण्याख्यावक्तौ ब्रह्मचर्येण साधनेनानुविन्दन्ति ये तेषा-
मेष यो व्याख्यातो ब्रह्मलोकस्तेषाञ्च ब्रह्मचर्यसाधनवतां
ब्रह्मविदां सर्वेषु लोकेषु कामचारो भवति नान्येषाम-
ब्रह्मचर्यपराणां बाह्यविषयासक्तबुद्धीनां कदापीत्यर्थः ।
नन्वत्र त्वमिन्द्रस्त्वं यमस्त्वं वरुण इत्यादिभिर्यथा कश्चित्
स्तूयते महार्घः । एवमिष्टादिभिः शब्दैर्न स्त्रीविषयवृत्त्या-
नियुक्तिमात्रं स्तूत्यर्हं किन्तर्हि ज्ञानस्य मोक्षसाधन-
त्वात्तदेवेष्टादिभिः स्तूयत इति केचित् । न स्यादिति
बाह्यविषयवृत्त्यापहतचित्तानां प्रत्यगात्मविवेकविज्ञाना-
नुपपत्तेः । पराञ्चि खानि व्यवृणत्स्वयम्भूस्तस्मात्पराङ्-
पश्यति नान्तरात्मन्नित्यादिश्रुतिसृतिशतेभ्यः । ज्ञान-

ष्या० स्यात्स्वल्पसाधनत्वान्महती स्तुतिरयुक्ता । तद्ब्रह्मचर्येण ज्ञानमुप-
लब्धं तदेव स्तूयत इति मतमुत्थापयति । नन्वेति ॥ तस्य क्षुद्र-
साधनत्वमसिद्धं । दुरनुष्ठेयत्वात् । तद्व्यतिरेकेण ज्ञानासम्भवाच्चे-
त्युत्तरमाह । नेत्यादिना ॥ विषयापहतचित्तानां नराणां
विवेकासम्भवे प्रमाणमाह । पराञ्चीति ॥ ध्यायतो विषयानि-
त्याद्या स्मृतिरत्र विवक्षिता ॥ ब्रह्मचर्यस्योत्तमसाधनत्वे सिद्धे
फलितमाह । ज्ञानेति ॥ ब्रह्मलोकप्राप्तिसाधनस्य ब्रह्मचर्यस्य
यज्ञादिभिः स्तुतत्वात्तेषामपि तत्प्राप्तिसाधनत्वं श्रुत्याऽभि-
प्रेतमिति शङ्कते । नन्वेति ॥ किन्तेषां पुरुषार्थसाधनत्वं प्रस्तुत-
श्रुत्या प्रतीतं किंवा ब्रह्मलोकसाधनत्वमिति विकल्प्याद्यमङ्गीक-
रोति । सत्यमिति ॥ न द्वितीयो काव्यभेदप्रसङ्गादित्याह ।
न त्विति ॥ कथं तर्हि यज्ञादिर्ब्रह्मचर्यस्तुतिस्तत्राह । किन्त-
र्हीति ॥ उक्तमर्थं दृष्टान्तेन स्पष्टयति । यथेति ॥ त्वमिन्द्रस्त्वं

उ० ह वै ण्यश्चाणीवौ ब्रह्मलोके तृतीयस्यामितौ दिवि

भा० सद्दकारिकारणं स्थादिविषयदृष्टानिष्टान्तिसाधनं विधा-
तव्यमेवेति युक्तैव तत्सुतिः । ननु च यज्ञादिभिः स्तुतं
ब्रह्मचर्यमिति यज्ञादीनां पुरुषार्थसाधनत्वं गम्यते । सत्यं
गम्यते । नत्विह ब्रह्मलोकं प्रति यज्ञादीनां साधनत्वमभि-
प्रेत्य यज्ञादिभिर्ब्रह्मचर्यं स्तूयते किन्तर्हि तेषां प्रसिद्ध-
पुरुषार्थसाधनत्वमपेक्ष्य यथेन्द्रियादिभी राजा न तु
यत्नेन्द्रादीनां व्यापारस्तत्रैव राज्ञ इति तद्वत् । य इमे
अर्षवादयो ब्राह्मलौकिकाः सङ्कल्पजाश्च पित्रादयो भो-
गास्ते किं पार्थिवा आप्याश्च । यथेह लोके दृश्यन्ते तद्व-
दर्शवदृक्षपूःस्वर्धमण्डपानि आहोस्विन्मानसप्रत्ययमात्रा-
णीति । किञ्चातो यदि पार्थिवा आप्याश्च स्थूलाः सु-

ष्वा० विष्णुरित्यादिना विप्रादिभी राजा स्तूयते तथापि न तस्येन्द्रादि-
व्यापारे निरङ्कुशं कर्तृत्वमस्तीति यथेष्ट्यते तथा यज्ञादिभिर्ब्रह्म-
चर्यस्य स्तुतस्यापि नास्ति तुल्यफलत्वमित्यर्थः ॥ ब्रह्मलोकस्थान्प-
दार्थान्निर्णयितुं विचारमवतारयन्नादौ तद्विषयमाह । य इम
इति ॥ तत्रैकं पक्षमुत्थाप्य दृष्टान्तेन तदुत्थितप्रकारमाह । ते
किमिति ॥ पक्षान्तरं स्वप्नदृष्टान्तवशादर्शयति ॥ आहोस्विदिति ॥
कस्मिन्पक्षे को लाभः को वा दोषः ॥ दोषदर्शनान्मानसत्वेन
सौक्ष्मे च पुराणानुग्रहसम्भवात्तेन मानसा एवेत्याह । यदीति ॥
न केवलं तेषां स्थौल्ये सत्युभेऽस्मिन्नित्यादिश्रुत्या पुराणस्मृत्या
च विरोधः किन्त्वशोकं सन्तापवर्जितमहिमं शीतस्पर्शशून्यं ब्रह्म-
लोकमुपयन्तीत्याद्याश्च श्रुतयो ब्रह्मलोकं निरूपयन्त्यस्तत्रत्याना-
मर्थानां स्थौल्ये विरुद्धेरन् । स्थूलानां प्रदार्थानां तत्र सत्त्वे
शीतस्पर्शादेरवर्जनीयत्वादित्याह । अशोकमिति ॥ ब्राह्मलौक-

उ० तदैरमदीयं सरस्तदश्रुत्यः सोमसवनस्तदप-

भा० हृद्याकाशे समाधानानुपपत्तिः । पुराणे च मनोमयानि
ब्रह्मलोके शरीरादीनीति वाक्यं विरुद्धेति । अशोकमहिम-
मित्याद्याश्च श्रुतयः । ननु समुद्राः सरितः सरांसि
वाप्यः कूपा यज्ञा वेदा मन्त्रादयश्च भूर्त्तिमन्तो ब्रह्माण-
मुपतिष्ठन्त इति मानसत्वे विरुद्धेति पुराणस्मृतिः । न
भूर्त्तिमत्त्वे प्रसिद्धरूपाणामेव तत्र गमनानुपपत्तेः । तस्मा-
त्प्रसिद्धभूर्त्तिव्यतिरेकेण सागरादीनां मूर्त्यन्तरं सागरा-
दिभि रूपांतरब्रह्मलोकगन्तृत्वं कल्पनीयं । तुल्यायाश्च
कल्पनायां यथा प्रसिद्धा एव मानस्य आकारवत्यो
मूर्त्यो युक्ताः कल्पयितुं मानसदेहानुरूपसम्बन्धोप-

पन्ना० कपदार्थानां मानसत्वेन पुराणस्मृत्यन्तरविरोधः शंसते ।
नन्विति ॥ किं दृश्यमानरूपेण समुद्रादीनां ब्रह्मलोकगमनं
स्मृत्यर्थः किं वा स्वरूपान्तरेणेति विकल्प्याद्यं दूषयति । न
भूर्त्तिमत्त्व इति ॥ उभयत्रानुपपत्त्यप्रसङ्गादित्यर्थः ॥ प्रथमपक्षा-
योगे द्वितीयं पक्षं परिशिष्टमाचष्टे । तस्मादिति ॥ अस्तु द्वितीयो
विकल्पः का नो हानिरित्याशङ्क्य ब्रह्मलोके मानसेन देहेन
मानसानामेव सागरादीनां मानसरूपेण सह सम्बन्धोपपत्ते-
र्मानसा एव मूर्त्यस्तेषां ब्रह्मलोकस्थाः कल्पयितुं युक्ता इत्याह ।
तुल्यायाच्चेति ॥ तर्हि मनोरथकल्पितवदतिचञ्चलत्वाद्भोगयो-
ग्याकारत्वं सागरादीनां न स्यादित्याशङ्क्याह । दृष्टादीति ॥
स्वप्नतुल्यत्वे मिथ्यात्वप्रसक्तिरिति शङ्कते । नन्विति ॥ प्रसङ्गस्ये-
त्यत्वमाशङ्क्य श्रुतिविरोधमाह । न इम इति ॥ ये स्वप्ने दृष्टास्ते न
सन्ति न तु दृष्टा इति दर्शनं बाध्यते तथा च स्वाप्नसंवेदनस्य
सत्यत्वमियं तथैव ब्राह्मणलौकिकानां पदार्थानां मानसस्येति
दृष्टान्तं विवक्षोति । मानसा हीति ॥ जागरिते संविदतिरिक्ताः

उ० राजिता पूर्वलेखः प्रभुविमितं हिरण्मयं ॥ ३॥

भा० पक्षेः । दृष्टा हि मानस एवाकारवत्यः पुंस्त्वाद्या मूर्त्तयः
स्वप्ने । ननु ता अनृता एव । त इमे सत्याः कामा
इति श्रुतिस्तथा मति विरुद्धेत । न । मानसप्रत्ययस्य
सत्त्वोपपत्तेः । मानसा हि प्रत्ययाः स्त्रीपुरुषाद्याकाराः
स्वप्ने दृश्यन्ते । ननु जाग्रद्व्यवहाररूपाः स्वप्नदृश्या न
तु तत्र ख्यादयः स्वप्ने विद्यन्ते । अत्यल्पमिदमुच्यते ।
जाग्रद्विषया अपि मानसप्रत्ययाभिनिर्वृता एव सदोक्षा-
भिनिर्वृततेजोबन्धमयत्वाज्जाग्रद्विषयाणां । सङ्कल्पमूला हि
लोका इति चेत् । समकूपतां द्यावापृथिवी इत्यत्र सर्व-
श्रुतिषु च प्रत्यगात्मन उत्पत्तिः प्रलयश्च तत्रैव स्थितिश्च

आ० सन्ति पदार्थास्तदासनाख्यास्ते स्वप्ने भान्ति न तु संविदात्मकं
तेषामिति शङ्कते । नन्विति ॥ जागरितस्यापि संविद्विवर्त्त-
त्वान्न पृथगस्ति सत्त्वमित्युत्तरमाह । अत्यल्पमिति ॥ भूमविद्या-
लोचनायामपि जाग्रद्विषयाणां संविद्विवर्त्तत्वं सेत्स्यतीत्याह ।
सङ्कल्पमूला हीति ॥ इतश्च जाग्रद्विषयाणां संविद्विवर्त्तत्वमि-
त्याह । सर्वश्रुतिषु चेति ॥ ननु कुलालो घटं चिकीर्षुर्मनसि
सङ्कल्पितमाकारं वह्निर्निर्मिमीते तत्र सङ्कल्पो बाह्याकारस्य
निमित्तं सङ्कल्पश्च पूर्वानुभूतसजातीयगोचरः पूर्वानुभूतोऽपि
पूर्वतरसङ्कल्पनिमित्तनैमित्तिकभावः सर्वस्य संविद्विवर्त्तत्वे
कथमुपपद्यते तत्राह । तस्मादिति ॥ यस्मात्सतः सर्वस्येक्षणां
पूर्वकल्पीयसदृशगोचरं पूर्वकल्पीया ततः पूर्वतरेक्षणा निमित्ता
इति । संविदेवेत्यं स्वाविद्यया निवर्त्तते निरवयवस्य सन्मा-
त्रस्य खारस्येनेक्षणाद्यनुपपत्तेस्तस्मात्सर्वस्य संविद्विवर्त्तत्वेऽपि
निमित्तनैमित्तिकभावोऽयमनिर्वाच्यो न विरुध्यत इत्यर्थः ॥ अथ
सच्चिद्वाच्यायाः संविदोऽनिर्वाच्यस्यन्दनकाले ये विषया बाह्य-

उ० तद्य एवैतावरं च ण्यञ्चाणीवो ब्रह्मलोके ब्रह्म-

भा० यथा वा अरा नाभावित्यादिनोच्यते । तस्मान्मानसानां वाह्यानां च विषयाणामितरेतरकार्यकारणत्वमिष्यत एव वीजाङ्कुरवत् । यद्यपि वाह्या एव मानसाः मानसा एव च वाह्या नानृतत्वं तेषां कदाचिदपि स्वात्मनि भवति । ननु स्वप्ने दृष्टाः प्रतिबुद्धस्यानृताभवन्ति विषयाः । सत्यमेव । जाग्रद्वेधापेक्षन्तु तदनृतत्वं न स्वतः । तथा स्वप्नबोधपेक्षञ्च जाग्रद्व्यविषयानृतत्वं न स्वतः । विशेषाकारमात्रन्तु सर्वेषां मिथ्याप्रत्ययनिमित्तमिति । वाचारम्भणं विकारो नामधेयमनृतं चीणि रूपाणीत्येव सत्यं ॥

आ० तथा भासन्तेऽतश्च कदाचिदपि संविदतिरेकेण सत्त्वानङ्गीकाराद्यन्तासत्त्वलक्षणमनृतत्वमापद्येत । तथा च व्यवहारभङ्गप्रसङ्गस्तत्राह । यद्यपीति ॥ तथापि नानृतत्वमित्यध्याहारः । अर्थास्तस्याधिष्ठानमेव स्वात्मा । तस्मिन्न कदाचिदप्यन्ततासत्त्वं तादात्म्येनैव स्फुरणादतो न व्यवहारभङ्गप्रसङ्ग इति भावः । कदाचिदपि नानृतत्वमिति वदता प्रतीतिकालात्कालान्तरेऽपि विषयाणां नासत्त्वमित्युक्तं तत्रानुभवविरोधं शङ्कते । नन्विति ॥ स्वप्नदृष्टानां समीहितमेव कालान्तरे मिथ्यात्वमित्यङ्गीकरोति ॥ सत्यमिति ॥ तर्हि तेषामसत्त्वमेव स्वीकृतमित्याशङ्क्याह । जाग्रदिति ॥ तथापि जाग्रद्वेधेनाविषयीकरणादसत्त्वं स्वप्नदृष्टानां मेष्टव्यमित्याशङ्क्याह । तथेति ॥ यदि जाग्रद्वेधेनाविषयीकरणात्त्रेणासत्त्वं स्वप्नदृष्टानां पदार्थानामिदं तर्हि जाग्रद्विषयाणामपि स्वप्नबोधेनाविषयीकरणादसत्त्वप्रसङ्गः । तन्न कदाचिदपि संविदि विषयाणामत्यन्तासत्त्वमित्यर्थः ॥ कथं तर्हि वाचारम्भणश्रुतिरित्याशङ्क्याह । विशेषेति ॥ त्रयाणां रूपाणां सत्यत्वे विशेषाकारमात्रं मिथ्येत्युक्तमयुक्तं । तेष्वपि विशेषाकारस्य सत्त्वा-

उ० चर्येणानुविन्दन्ति तेषामेवैष ब्रह्मलोकस्तेषां
सर्वेषु लोकेषु कामचारो भवति ॥ ४ ॥ ५ ॥

भा० तान्यपि आकारविशेषतोऽनृतं । स्वतः सन्मात्ररूपतया
सत्यं । प्राक् सदात्मप्रतिबोधात्स्वविषयेऽपि सर्वं सत्यमेव
स्वप्नदृष्ट्या इवेति न कश्चिद्विरोधः । तस्मान्मानसा एव
ब्राह्मलौकिका अरण्यादयः सङ्कल्पजाश्च पित्रादयः
कामाः । बाह्यविषयभोगवदशुद्धिरहितत्वाच्छुद्धसत्त्व-
सङ्कल्पजन्या इति निरतिशयसुखाः सत्याश्चेश्वराणां भव-
न्तीत्यर्थः । सत्सत्यात्मप्रतिबोधेऽपि रज्ज्वामिव कल्पिताः
सर्पादयः सदात्मस्वरूपमेव प्रतिपद्यन्त इति सदात्मना
सत्या एव भवन्ति ॥ ५ ॥

आ० दिव्याशङ्गाह । तान्यपीति ॥ कथं तर्हि तेषु सत्यपदं प्रयुक्तमि-
त्याशङ्गाह । स्वत इति ॥ तर्हि तत्सत्यमित्येतावत्प्रयोक्तव्यं
किमिति प्रीणि रूपाणीत्येव सत्यमित्युक्तं तत्राह । प्रागिति ॥
प्रकृतमुपसंहरति । तस्मादिति ॥ प्रथमपक्षवद्वितीयपक्षे दोषा-
भावादिति यावत् । यद्यैहिकविषयवद्ब्राह्मलौकिका अपि
विषया विचार्यमाणाः सत्यास्तर्हि कस्तत्र विशेषो येनैतत्परि-
त्यागेन तत्कामिनां विद्याविधानं तत्राह । बाह्येति ॥ जन्या
ब्रह्मलोके विषया इति शेषः ॥ प्रकृतायाः फलश्रुतेरित्यध्याहारः ।
ननु तेषामविद्यादशायामर्थक्रियाकारित्वरूपसत्यत्वसम्भवेऽपि
कुतो विद्यावस्थायां सत्यत्वमित्याशङ्गाह । सत्सत्येति ॥ यथा
रज्वां कल्पितसर्पादयो रज्जुतत्त्वबोधे तदात्मतामेवापाद्यन्ते
विवेचनात् । तथा सर्वेऽपि विषया विद्यावस्थायामन्वयव्यतिरे-
काभ्यां परिहारायासन्मात्रत्वमेव प्राप्नुवन्तीति तत्सत्यत्वम-
विरुद्धमित्यर्थः ॥ ५ ॥

उ० अथ या एता हृदयस्य नाड्यस्ताः पिङ्गलस्या-
णिमुस्तिष्ठन्ति शुक्लस्य नीलस्य पीतस्य लोहित-
स्येत्यसौ वा आदित्यः पिङ्गल एष शुक्ल एष

भा० यस्तु हृदयपुण्डरीकगतं यथोक्तगुणविशिष्टं ब्रह्म ब्रह्म-
चर्यादिमाधनसम्पन्नः त्यक्तवाह्यविषयानृतदृष्टः सन्नुपास्ते
तस्मै मूर्द्धन्या नाड्या गतिर्वक्तव्येति खण्ड आरभ्यते ॥ अथ
या एता वक्ष्यमाणा हृदयस्य पुण्डरीकाकारस्य ब्रह्मो-
पासनस्थानस्य सम्बन्धिन्यो नाड्यो हृदयमांसपिण्डात्सर्वतो
विनिःसृता आदित्यमण्डलादिव रश्मयस्ताश्चैताः पिङ्ग-
लस्य वर्णविशेषविशिष्टस्याणिन्नः सूक्ष्मरसस्य रसेन पूर्णा-
स्तदाकारा एव तिष्ठन्ति वर्तन्ते इत्यर्थः । तथा शुक्लस्य
नीलस्य पीतस्य लोहितस्य च रसस्य पूर्ण इति सर्वत्रा-
ध्याहार्यं । सौरेण तेजसा पित्ताख्येन पाकाभिनिर्वृत्तेन

आ० सगुणविद्याफलस्वरूपमित्यमुपपाद्य तत्प्राप्तये गतिर्वक्तव्येति
नाडीखण्डमवतारयति । यस्त्विति ॥ यथोक्तो गुणः सत्यकाम-
त्वादिति । ब्रह्मचर्यादीत्यादिशब्दः श्रमदमादिसङ्गुह्यार्थः । तमे-
वादिशब्दार्थं स्पष्टयति । त्यक्तेति ॥ अधिकारिणः सफलोपा-
स्तिविध्यनन्तर्यमथशब्दार्थः । रसेनान्नस्येति शेषः । तदाकारा
इति तच्छब्दोऽन्नरसविषयः । शुक्लस्येत्यादिषष्ठी पूर्ववत् । श्रुता-
वितिशब्दोऽध्याहारयोतनार्थः ॥ कथं पुनरन्नरसस्य पिङ्गलादि-
विचित्रो वर्णविशेषः सिद्ध्यतीत्याशङ्क्याह । सौरेणेति ॥ वातपि-
त्ताख्यं सौरं तेजः । तेन पाकोऽशितस्य च जायते । तेनाभिनिर्वृ-
त्तेनात्पेन कफेन सम्पर्कात्तदेव पित्ताख्यं सौरन्तेजो भवति पिङ्गलं ।
तेन सम्पर्काद्रसस्य नाडीनाञ्च जायते पिङ्गलत्वमित्यर्थः ॥ तदेव

उ० नील एष पीत एष लोहितः ॥ १ ॥ तद्यथा महा-
पथ आतत उभौ ग्रामौ गच्छतीमञ्चामुञ्चैवमेवैता
आदित्यस्य रश्मय उभौ लोकौ गच्छन्तीमञ्चा-

भा० कफेनाल्पेन सम्पर्कात्पिङ्गलं भवति सौरं तेजः पित्ताख्यं ॥
तदेव वातभूयस्त्वानीलं भवति । तदेव च कफभूयस्त्वा-
च्छुक्लं । कफेन समतायां पित्तं । शोणितवाङ्मलेन
लोहितं । वैद्यकादा वर्षविशेषा अन्वेष्टव्याः । कथं भव-
न्तीति श्रुतिस्त्वाहादित्यसम्बन्धादेव तत्तेजसो नाडी-
ध्वनुगतस्यैते वर्षविशेषा इति । कथमसौ वाऽऽदित्यः
पिङ्गलो वर्णत एष आदित्यः शुक्लोऽप्येष नील एष पीत
एष लोहित आदित्य एव । तस्याध्यात्मनाडीभिः कथं
सम्बन्ध इत्यत्र दृष्टान्तमाह । तत्तत्र यथा लोके महान्
विस्तीर्णः पन्था महापथ आततो व्याप्त उभौ ग्रामौ

आ० च पित्ताख्यं सौरन्तेजो यथोक्तपाकाभिनिर्दत्तेन प्रभूतेन वातेन
सम्बन्धात्तद्भूयस्त्वाद्भवति नीलं तेन च सम्पर्कादन्नरसस्य नाडी-
नाञ्च जायते नैल्यमित्याह । तदेवेति ॥ प्रकृतमेव पित्ताख्यं
सौरन्तेजो यथोक्तपाकवशादभिनिर्दत्तकफस्य स्वसम्बन्धि-
भूयस्त्वाद्भवति शुक्लं तेन च सम्पर्कादन्नरसस्य नाडीनाञ्च श्रौक्यं
भवतीत्याह । तदेव चेति ॥ उक्तपाकाभिनिर्दत्तेन कफेन तद-
भिनिर्दत्तस्यैव वातस्य समतायां तदेव तेजस्तत्सम्बन्धि पीतं
जायते । तत्सम्बन्धाच्चान्नरसस्य च नाडीनाञ्च पीतत्वं भवतीत्याह ।
कफेनेति ॥ यदा तु यथोक्तपाकाभिनिष्पन्नं शोणितम्बुजं
भवति तदा तस्य नाडीनाञ्च लोहित्यं भवतीत्याह । शोणितेति ॥
पक्षान्तरमाह । वैद्यकादेति ॥ अन्वेषणप्रकारमाह । कथ-

उ० मुञ्चामुष्मादादित्यात्प्रतायन्ते ता आसु नाडीषु
सृष्ट्वा आभ्यो नाडीभ्यः प्रतायन्ते तेऽमुष्मिन्ना-
दित्ये सृष्ट्वाः ॥ २ ॥ तद्यत्रैतत्सुप्तः समस्तः सम्प्रसन्नः

भा० गच्छतीमञ्च सन्निहितममुञ्च विप्रकृष्टं दूरस्थमेव ।
यथा लोके दृष्टान्तो महापथ उभौ ग्रामौ प्रविष्टः ।
एवमेवैता आदित्या महापथा यथा गच्छन्ति तथोभ-
यत्रादित्यस्य रश्मयः उभौ लोकावमुञ्चादित्यमण्डल-
मिमञ्च पुरुषं गच्छन्त्युभयत्र प्रविष्टाः । यथा महा-
पथः । कथममुष्मादादित्यमण्डलात्प्रतायन्ते सन्तता
भवन्ति । ता अध्यात्ममासु पिङ्गलादिवर्णासु यथो-
क्तासु नाडीषु सृष्ट्वा गताः प्रविष्टा इत्यर्थः । आभ्यो
नाडीभ्यः प्रतायन्ते प्रवृत्ताः सन्तानभूताः सत्यस्तेऽमुष्मिन्
रश्मीनामुभयलिङ्गत्वान्ते इत्युच्यन्ते । तत्तत्र एवं सति
यत्र यस्मिन् काले एतत्सुप्तमयो जीवः सुप्तो भवति

आ० मिति ॥ नाभेरूर्ध्वं हृदयादधस्तादामाश्रयमाचक्षते । तद्रूपं तेजः
सौरं पित्तमित्युच्यते । तच्चान्नरसस्य धात्वन्तरसहकारिवशादूर्ध्व-
विशेषे कारणमाश्रयगतं पीतं रज्ज्वत् रसरज्जनादित्यादिवच-
नादित्यर्थः । कथं तर्हि पिङ्गलस्येत्याद्यां श्रुतिरित्याशङ्क्याह ।
श्रुतिस्त्विति ॥ उक्तमर्थमाकाङ्क्षादारा स्फोरयति । कथमित्या-
दिना ॥ आदित्यस्य पैङ्गल्यादयो वर्णविशेषाः शास्त्रप्रामाण्यादेव
प्रत्येतव्याः ॥ आदित्यस्य तेजसो नाडीष्वनुगतस्य पैङ्गल्यादयो
वर्णविशेषा भवन्तीत्युक्तं तदेव प्रश्नद्वारा दृष्टान्तावयुष्मेन
स्पष्टयति । तस्येत्यादिना ॥ उभयत्रादित्यमण्डले पुरुषे चेत्यर्थः ।
तत्र पूर्वोक्तमेव दृष्टान्तमनुवदति । यथेति ॥ उभौ ग्रामौ
महापथा यथा गच्छन्ति तथोभयत्रादित्यस्य रश्मयः प्रविष्टा

उ० स्वप्नं न विजानात्यासु तदा नाडीषु सृष्टो भवति
तन्न कश्चन पाप्मा स्पृशति तेजसा हि तदा
सम्पन्नो भवति ॥ ३ ॥ अथ यत्रैतदबलिमानं नीतो

भा० स्वापस्य द्विप्रकारत्वाद्विशेषणं समस्त इति । उपसंहृत-
सर्व्वकरणवृत्तिरित्येतत् । अतो वाह्यविषयसम्पर्कजनित-
कालुष्याभावात्सम्यक्प्रसन्नः सम्पन्नो भवति । अत एव
स्वप्नविषयाकाराभासं मानसं स्वप्नप्रत्ययं न विजानाति
नानुभवतीत्यर्थः । यदैवं सुप्तो भवति आसु सौरतेजः-
पूर्णासु यथोक्तासु नाडीषु तदा सप्तः प्रविष्टो नाडी-
भिर्द्वारभूताभिर्हृदयाकाशं गतो भवतीत्यर्थः । न
ह्यन्यत्र सत्सम्पत्तेः स्वप्नदर्शनमस्तीति सामर्थ्यान्नाडी-
ध्विति सप्तमी तृतीयया परिणम्यते । तं सता सम्पन्नं न
कश्चन न कश्चिदपि धर्माधर्मरूपः पाप्मा स्पृशतीति स्वरू-

ष्या० इत्यर्थः ॥ तमेव प्रवेशं प्रश्नद्वारा प्रकटयति । कथमित्या-
दिना ॥ कथं नाडीनां पिङ्गलादिवर्णत्वमित्याशङ्क्य सौरेण
तेजसेत्यादिनोक्तं स्मारयति । यथोक्तास्त्विति ॥ अमुष्मिन्नादित्ये
सृष्टा इति सम्बन्धः । कथं स्त्रीलिङ्गेन निर्दिष्टानां रश्मीनां
पुंलिङ्गेन निर्देशस्तत्राह । रश्मीनामिति ॥ नाडीस्वरूपमुक्त्वा
विज्ञानात्मनः स्वीपाधिकरणत्वेन ताः स्तौतुमादौ स्वापं प्रस्तौति ।
तत्तत्रेति ॥ समन्वयार्थमेव स्फुटयति । एवं सतीति ॥ नाडीस्वरूपे
पूर्व्वोक्तरीत्या निरूपिते सतीत्यर्थः । एतत्स्वपनमिति क्रियाविशे-
षणं ॥ समस्तविशेषणस्यार्थवत्त्वमाह । स्वापस्येति ॥ दर्शनवृत्ति-
वददर्शनवृत्तिस्त्विति द्विप्रकारं स्वापस्येष्टं । तत्र दर्शनवृत्तेः स्वापस्य
व्यावृत्त्यर्थं समस्त इति विशेषणं ॥ तस्य सम्पिण्डितमर्थमाह ।

उ० भवति तमभित आसीना आहुजीनासि मां जा-
नासि मामिति स यावदस्माच्छरीरादनुत्क्रान्तो
भवति तावज्जानाति ॥४॥ अथ यत्रैतदस्माच्छ-

भा० पावस्थितत्वान्तदात्मनः । देहेन्द्रियविशिष्टं हि सुख-
दुःखकार्यप्रदानेन पाप्मा स्पृशतीति । नतु सत्सम्पन्नं स्वरू-
पावस्थं कश्चिदपि पाप्मा स्पृष्टुमुत्सहते । अविषयत्वात् ।
अन्यो ह्यन्यस्य विषयो भवति न त्वन्यत्वं केनचित्कुतश्चिदपि
सत्सम्पन्नस्य । स्वरूपप्रचयनं त्वात्मनो जायत्सन्नावस्थां
प्रति गमनं । बाह्यविषयप्रतिबोधोऽविद्याकामकर्मबीजस्य
ब्रह्मविद्याऊताशादाहनिमित्तमित्यवोचाम षष्ठ एव तदि-
हापि प्रत्येतव्यं । यदैवं सुप्तः सौरेण तेजसा हि नाद्यन्तर्ग-
तेन मर्व्वतः सम्पन्नो व्याप्तो भवति । अतो विशेषेण चक्षुरा-
दिनाडीद्वारैर्वाह्यविषयभोगायाऽप्रसृतानि करणान्यस्य

आ० उपसंहृतेति ॥ विशेषणान्तरमुत्थाप्य व्याकरोति । अत इति ॥
उपसंहृतसर्व्वकरणत्वादिति यावत् । उक्तं विशेषणद्वयमुपजीव्य
स्वप्नमित्यादि व्याचष्टे ॥ अत इति ॥ नाडीषु प्रविष्टो भवतीति
यदुक्तं तदयुक्तं । य एषोऽन्तर्हृदय आकाशस्तस्मिन् शेत
इत्यङ्गीकारादित्याशङ्काह । नाडीभिरिति ॥ नाडीष्विति
श्रुता सप्तमी । कथं नाडीभिरिति तृतीया व्याख्यायते
तत्राह । न हीति ॥ तदेतदिति सुषुप्त्यवस्थोच्यते ॥ तस्यामव-
स्थायां कर्म्मभावे कथं पुनरुत्थानमित्याशङ्काह । देहेति ॥
सुखदुःखानुभवाभावात्पाप्मासंस्पर्शोऽत्र विवक्षितो न तु कर्म्म-
भावादित्यर्थः ॥ अविषयत्वं साधयति । अन्यो हीति ॥
सुषुप्तेः स्वरूपावस्थस्य कथं प्रचयनमित्याशङ्काह । स्वरूपेति ॥

उ० रीरादुत्क्रामत्यथैतैरेव रश्मिभिरूर्ध्वमाक्रमते स
ओमिति वा होद्वामीयते स यावत्क्षिप्येन्मन-
स्तावदादित्यं गच्छत्येतद्वै खलु लोकद्वारं वि-

भा० तदा भवन्ति । तस्मादयं करणानां निरोधात्स्वात्मन्येवाव-
स्थितः स्वप्नं न विजानातीति युक्तं ॥ तत्रैवं सत्यथ यत्र
यस्मिन् काले बलिमानमवलभावं देहस्य रोगादिनिमित्तं
जरादिनिमित्तं वा कृशीभावमेतन्नयनं नीतः प्रापितो देव-
दत्तो मुमूर्षुर्यदा भवतीत्यर्थः । तमभितः सर्वतो वेष्टयित्वा-
ऽऽसीना ज्ञातय आहर्जानासि मां तव पुत्रं । जानासि मां
पितरं वेत्यादि । स मुमूर्षुर्यावदस्माच्छरीरादनुत्क्रान्तो-
ऽनिर्गतो भवति तावत्पुत्रादीन् जानाति । अथ यत्र यदै-
तत्क्रियाविशेषणमित्यस्माच्छरीरादुत्क्रामति । अथ तदैतै-
रेव यथोक्ता रश्मिभिरूर्ध्वमाक्रमते यथा कर्मजितं लोकं ।

षा० अविद्याकामकर्मणां बीजमनाद्यज्ञानं तस्य ब्रह्मविद्याख्येनाग्निना
न स्वापे दाहस्तन्निमित्तं सुषुप्तस्य पुनः स्वरूपप्रचयवनमिति
सम्बन्धस्तदेव व्याचष्टे । जाग्रदिति ॥ कीदृक्प्रचयवनमित्यपेक्षा-
यामाह । बाह्येति ॥ एतच्च सति सम्पद्य न विदुरित्यादावु-
दितमित्याह । इत्यवोचामेति ॥ तेजसा ह्येति याप्रास्पृशं
औतो हेतुस्तं हेतुं व्याचष्टे । यदेति ॥ तद्व्यापत्तिकार्यमाह ।
अत इति ॥ कार्यकरणसंस्पर्शाभावफलं दर्शयति । तस्मादिति ॥
नाडीरेवं स्तुत्वा ताभिरूर्ध्वगमनं प्रदर्शयितुं मरणकालं प्रपञ्च-
यति ॥ तत्रेति ॥ तस्यैवार्थमाह । एवं सतीति ॥ नाडीनामुक्त-
रीत्या प्राशस्ये सतीत्यर्थः । ताभिरूर्ध्वगमनप्रदर्शनप्रारम्भार्था-
ऽयशब्दः । रोगादीत्यादिपदमागन्तुकसर्वनिमित्तसंग्रहार्थं

उ० दुषां प्रपदनं निरोधोऽविदुषां

भा० प्रेत्य विद्वान् । इतरस्तु विद्वान्यथोक्तसाधनसम्पन्नः स
 ॐ इत्योङ्कारेणात्मानं ध्यायन् यथापूर्वं वा ह । एवं
 ऊङ्गोङ्गं वा विद्वांश्चेदितरस्तीर्यङ्गेत्यभिप्रायः । मीयते
 प्रमीयते गच्छतीत्यर्थः । स विद्वानुत्क्रमिष्यन्त्यावत्सियेन्मनो
 यावता कालेन मनसो जयः स्यात्तावता कालेनादित्यं
 गच्छति प्राप्नोति क्षिप्रं गच्छतीत्यर्थो न तु तावतैव काले-
 नेति विवक्षितं । किमर्थमादित्यं गच्छतीत्युच्यते । एतद्वै
 खलु प्रसिद्धं ब्रह्मलोकस्य द्वारं य आदित्यस्तेन द्वार-
 भूतेन ब्रह्मलोकं गच्छति विद्वान् । अतो विदुषां प्रपदनं
 प्रपद्यन्ते ब्रह्मलोकमनेन द्वारेणेति प्रपदनं । निरोधनं
 निरोधोऽस्मादादित्यादविदुषां भवतीति निरोधः ।

आ० जरादीत्यादिपदं तु नैसर्गिकसर्वनिमित्तद्योतनार्थमिति भेदः ।
 एतन्नयनमिति क्रियाविशेषणं । प्रारब्धकर्मावसानार्थोऽयशब्दः ।
 एतदिति क्रियाविशेषणमेतदुत्क्रमणं यथा स्यात्तद्येत्यर्थः । यथो-
 क्ताभिर्नाडीषु प्रसृताभिरादित्यमण्डलादागताभिरिति यावत् ।
 कर्मणा जितं वशीकृतं स्वात्मसम्बन्धितामापादितं लोकमनतिक्रम्य
 तं प्रेत्य विद्वान् केवलकर्मवान् गच्छतीत्यर्थः ॥ दहरविद्यावतो
 गतिं दर्शयति । इतरन्विति ॥ यथोक्तसाधनं दहरविज्ञानं तेन
 सम्पन्नो विशिष्ट इत्यर्थः । स ध्यानगच्छतीत्युत्तरत्र सम्बन्धः ।
 यथा पूर्वं स्वप्नावस्थायामिव मरणवस्थायामपीत्यर्थः । वा हेति
 निपातद्वयस्यावधारणरूपमर्थं कथयति । एवेति ॥ उच्छब्दार्थ-
 माह । ऊङ्गमिति ॥ वाशब्देन द्योतितं विकल्पं दर्शयति ।
 विद्वांश्चेदित ॥ यदि विद्वान् प्रमीयते तदोङ्गमेव गच्छति ।
 यदि त्वविद्वान् प्रमायते तदा तिर्यगेव गच्छतीति विभागः ॥

उ० तदेष श्लोकः शतश्रैका च हृदयस्य नाड्यस्तासां
मूर्धनमभिनिःसृतैका । तयोर्द्धिमायन्मृतत्वमेति
विष्वङ्मुन्या उत्क्रमणे भवन्त्युत्क्रमणे भवन्ति ॥
६ ॥ ६ ॥

भा० सौरेण तेजसा देहे एव निरुद्धाः सन्तो मूर्धन्या नाड्या
नोत्क्रामन्त एवेत्यर्थः ॥ ५ ॥

विष्वङ्मुन्या इति श्लोकादेतस्मिन्यथोक्तेऽर्थे एष श्लोको
मन्त्रो भवति । शतश्रैका श्रैकोत्तरशतं नाड्यो हृदयस्य
मांसपिण्डभूतस्य सम्बन्धिन्यः प्रधानतो भवन्ति । आनन्त्या-
देहे नाडीनां तासामेका मूर्धनमभिनिःसृता विनिर्गता
तयोर्द्धिमायन् गच्छन्मृतत्वममृतभावमेति विष्वङ्गानागत-
यस्तिर्यग्विसर्पिण्य ऊर्द्धगाद्यानां नाड्यो भवन्ति संसार
गमनद्वारभूता न त्वमृतत्वाय किं तर्ह्युत्क्रमणे एवा-
त्क्रान्त्यर्थमेव भवन्तीत्यर्थः । द्विरभ्यासः प्रकरणसमा-
प्त्यर्थः ॥ ६ ॥

आ० विदुषस्तत्तदेहस्यादित्यप्राप्तावत्यन्तश्रेष्ठं दर्शयितुमनन्तरवाक्य-
मादत्ते किं स्यादित्यत आह । अत इति ॥ अविदुषामपि तर्हि
प्राप्तानामादित्यं ततो निरुद्धानां पुनर्ब्रह्मलोकप्राप्तिरित्याश-
ङ्गाह । सौरेणेति ॥ ५ ॥

देहे निरुद्धानां मूर्धन्या नाड्या नोत्क्रमणमविदुषामित्यत्र
लिङ्गं दर्शयति । विष्वङ्मुन्या इति ॥ यथोक्तार्थो नाडीविभागलक्षणः
प्रधानान्त इति विशेषणतात्पर्यमाह । आनन्त्यादिति ॥ प्रकरणं
नाडीविषयं दहरविद्याविषयं वा ॥ ६ ॥

उ० य आत्माऽपहतपाप्मा विजरो विमृत्युर्विशोकोऽविजिघत्सोऽपिपासः सत्यकामः सत्यसङ्कल्पः सोऽन्वेष्टव्यः स विजिज्ञासितव्यः स सर्वांश्च लोकानाप्नोति सर्वांश्च वामान्यस्तप्तात्मानम-

भा० अथ य एष सम्प्रसादोऽस्माच्छरीरात्समुत्थाय परं ज्योतीरूपं सम्पद्य स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यत एष आत्मेति ह्येवाचैतदमृतमभयमेतद्ब्रह्मेत्युक्तं । तत्र कोऽसौ सम्प्रसादः कथं वा तस्याधिगमः । यथा सोऽस्माच्छरीरात्समुत्थाय परं ज्योतीरूपं सम्पद्य स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते । येन लक्षणेनाभिनिष्पद्यते स किंलक्षण आत्मा । सम्प्रसादस्य च देहसम्बन्धीनि रूपाणि ततो यदन्यत्कथं स्वरूपं इत्येतेऽर्था वक्तव्या इत्युत्तरो ग्रन्थ आरभ्यते । आख्यायिका तु विद्याग्रहणसम्प्रदानविधिप्रदर्शनार्था विद्यास्तुत्यर्था च । राजसेवितं पानीयमिति वत् ॥ य आत्माऽपहतपाप्मा

आ० दहरविद्यायामुपास्यस्तुत्यर्थमुक्तामनुवदति । अथेति ॥ विवेकानन्तर्यमथशब्दार्था व्याख्यातः । शरीरात्समुत्थानं तस्मिन्महंममाभिमानत्यागः ॥ स्वरूपं विशिनष्टि । एष इति ॥ उक्तिकर्तृत्वमाचार्यस्य दर्शितमेव ॥ प्राणो वा सम्प्रसादो विज्ञानात्मा वेति संशयात्तृच्छति । तत्रेति ॥ प्रकृतं वाक्यं सप्तम्यर्थः । तस्य च सम्प्रसादस्य परमात्मविषयं ज्ञानं केनोपायेन भवतीति प्रश्नान्तरमाह । कथं वेति ॥ किन्तस्य परमात्माधिगमेनेत्याशङ्क्याह । यथेति ॥ तथा तस्याधिगमः कथमिति सम्बन्धः । अभिनिष्पद्यमानरूपस्यात्मा सविशेषो निर्विशेषो वेति प्रश्नान्तरं करोति । येनेति ॥ आत्मनो हि सच्चिदानन्दैकतानाद्यर्था-

उ० नुविद्य विजानातीति ह प्रजापतिरुवाच ॥ १ ॥
तद्धोभये देवासुरा अनुबुबुधिरे ते होचुर्हन्त तमा-
त्मानमन्विच्छामो यमात्मानमन्विथ सर्वाँश्च
लोकानाप्नोति सर्वाँश्च कामानितीन्द्रो हैव देवा-

भा० विजरो विमृत्युर्विशोकोऽविजिघत्सोऽपिपासः सत्यकामः
सत्यसङ्कल्पः । यस्योपासनाद्योपलब्ध्यर्थं हृदयपुण्ड-
रीकमभिहितं । यस्मिन् कामाः समाहिताः सत्या अनृ-
तापिधाना यदुपासनसहभावि ब्रह्मचर्यं साधनमुक्तं ।
उपासनफलभूतकामप्रतिपत्तये च मूर्द्धन्या नाड्या गति-
रभिहिता । सोऽन्वेष्टव्यः शास्त्राचार्योपदेशैर्ज्ञातव्यः स
विशेषेण ज्ञातुमेष्टव्यो विजिज्ञासितव्यः स्वसंवेद्यतामा-
पादयितव्यः । किन्तस्यान्वेषणादिजिज्ञासनाच्च स्यादि-
त्युच्यते स सर्वाँश्च लोकानाप्नोति सर्वाँश्च कामान् यस्त-
मात्मानं यथोक्तेन प्रकारेण शास्त्राचार्योपदेशेनान्वेष्ट

आ० न्तराणि रूपाणि दृश्यमानानि शरीरसम्बन्धप्रयुक्तानि । तथा च
ततः शरीरादुपाधेर्यदन्यत्तस्य स्वरूपं तत्कथं सर्वप्रमाणाऽ
प्रतिपन्नमस्तीति प्रश्नान्तरमाह । सम्प्रसादस्य चेति ॥ एतेषां
प्रश्नानामुत्तरमप्यभवतारयति । इत्येत इति ॥ प्रजापते-
रिन्द्रविरोचनयोश्च सम्बादरूपा याऽत्राख्यायिका दृश्यते सा
किमर्थेत्याशङ्क्याह । आख्यायिका त्विति ॥ शिष्यस्य विद्याग्रहणे
गुरोस्तस्याः सम्यक्प्रदाने च यो विधिः अङ्गालुत्वादिप्रकारस्त-
त्प्रदर्शनार्थेति यावत् । यद्वा विद्यायाः ग्रहणं स्वीकरणं यत्र
सम्प्रदाने तद्दानपात्रे शिष्ये दृश्यते तस्य विधिर्ब्रह्मचर्यादिस्तत्प्र-
दर्शनार्थेत्यर्थः ॥ आख्यायिकायास्तात्पर्यान्तरमाह । विद्येति ॥

उ० नामभिप्रवव्राज विरोचनोऽसुराणां तौ हासंवि-
दानावेव समित्पाणी प्रजापतिसकाशमाजग्मतुः
॥ २ ॥ तौ ह द्वात्रिंशत् वर्षाणि ब्रह्मचर्य्यम्-

भा० विजानाति स्वसंवेद्यतामापादयति तस्यैतत्सर्वलोकका-
मावाप्तिः । सर्वात्मताफलं भवतीति ह किल प्रजापतिरु-
वाच । अन्वेष्टव्यो विजिज्ञासितव्य इति चैष नियमवि-
धिरेव नापूर्वविधिः । एवमन्वेष्टव्यो विजिज्ञासितव्य
इत्यर्थः । दृष्टार्थत्वादन्वेषणविजिज्ञासनयोः । दृष्टार्थत्वञ्च
दर्शयिष्यति नाहमत्र भोग्यं पश्यामीत्यनेनासकृत् । पर-
रूपेण च देहादिधर्मैरवगम्यमानस्यात्मनः स्वरूपाधि-
गमे विपरीताधिगमनिवृत्तिर्दृष्टं फलं । इति नियमार्थ-
तैवास्य विधेर्युक्ता न तन्निहोत्रादीनामिवापूर्वविधित्वमिह
सम्भवति । तद्धोभय इत्याद्याख्यायिकाप्रयोजनमुक्तं ॥
तद्ध किल प्रजापतेर्वचनमुभये देवासुराः । देवाश्चा-
सुराश्च देवासुरा अनु परम्परागतं स्वकर्णगोचरापन्न-

आ० प्रजापतिना प्रोक्ता देवैरसुरैश्च प्रार्थिता इन्द्रविरोचनाभ्यां
देवासुराधिपतिभ्यामायासेन महता प्रेषिता देवराजेन च
कथञ्चित्प्राप्ता । तस्मान्महार्ह्यं विद्येति तस्याः स्तुत्यर्थाऽऽख्यायिके-
त्यर्थः ॥ महद्भिद्रूपासितस्य महार्हत्वे दृष्टान्तमाह । राजसेवित-
मिति ॥ यन्मायोपाधि सविशेषं चैतन्यं तदेव निरूपाधि निर्वि-
शेषमिति । सविशेषनिर्विशेषयोरभेदाभिप्रायेण प्रजापतिवाक्यं
व्याकर्तुमादत्ते । य आत्मेति ॥ तत्र सोऽन्वेष्टव्य इति वाक्ये
सशब्दार्थमाह । यस्येति ॥ उपासनमपि किमर्थमित्यपेक्षाया-
माह । उपलब्धर्थमिति ॥ तस्यैतत्फलमिति सम्बन्धः । कथं

उ० षतुस्तो ह प्रजापतिरुवाच किमिच्छन्ताववास्त-
मिति तौ हेचतुर्य आत्माऽपहतपाप्मा विजरो
विमृत्युविशोको विजिघत्सोऽपिपासः सत्य-

भा० मनुबुबुधिरेऽनुबुद्धवन्तः । ते चैतत्प्रजापतिवचो बुध्वा किम-
कुर्वन्नित्युच्यते । ते होचुरुक्तवन्तोऽन्योन्यं देवाः स्वपरिषद्य-
सुराश्च । हन्त यद्यनुमतिर्भवतां प्रजापतिनोक्तन्तमात्मान-
मन्विच्छामोऽन्वेषणं कुर्मो यमात्मानमन्विष्य सर्वांश्च
लोकानाप्नोति सर्वांश्च कामानित्युक्त्वा इन्द्र एव राजैव
स्वयं देवानामितरान्देवांश्च भोगपरिच्छेदञ्च सर्वं
स्थापयित्वा शरीरमात्रेणैव प्रजापतिं प्रत्यभिप्रवव्राज
प्रगतवान् । तथा विरोचनोऽसुराणां विनयेन गुरवोऽभि-
गन्तव्या इत्येतद्दर्शयति । त्रैलोक्यराज्याच्च गुरुतरा
विद्येति । यतो देवासुरराजौ महार्द्धभोगार्द्धौ सन्तौ
तौ तथा गुरुमभ्युपगतवन्तौ । तौ ह किलासंविदाना-
वेवान्योन्यं संविदमविकुर्वाणौ विद्याफलं प्रत्यन्योन्यमीषीं

ष्या० निर्गुणविद्यायाः सर्वलोककामावाप्तिः फलमित्याशङ्काह ।
सर्वात्मतेति ॥ परिच्छेदभ्रमव्यावृत्त्या पूर्वस्वरूपेणावस्थितिरि-
त्यर्थः ॥ प्रजापतिवाक्यात्प्रतीयमानविधिस्वरूपमाह । चन्वेष्टव्य
इति ॥ एवकारव्यावर्त्यं दर्शयति । नापूर्वविधिरिति ॥ शब्दा-
देव विद्योदये तदुत्पत्त्यर्थोऽपूर्वविधिरग्निहोत्रादिविधिवन्न
सम्भवतीत्यर्थः । कथमिह नियमविधिरपि स्यादवघातविधिव-
दित्याशङ्काह । एवमिति ॥ मिथ्याज्ञानसंस्कारप्रावल्यादना-
त्माभिनिवेशस्य पक्षे प्राप्तौ शास्त्राचार्याभ्यामात्मान्वेषणमेव
कार्यमिति नियम इत्यर्थः । इतश्च नियमविधिरेव नापूर्वविधि-

उ० कामः सत्यसङ्कल्पः सोऽन्वेष्टयः स विजिज्ञासित-
तयः स सर्वांश्च लोकानाप्नोति सर्वांश्च कामान्

भा० दर्शयन्तौ समित्पाणी समिद्भारहस्तौ प्रजापतिसकाश-
माजगमतुरागतवन्तौ । तौ ह गत्वा द्वात्रिंशत् वर्षाणि
शुश्रूषापरौ भूत्वा ब्रह्मचर्यमूषतुरुषितवन्तौ । अभि-
प्रायज्ञः प्रजापतिस्तावुवाच किमिच्छन्तौ प्रयोजन-
मभिप्रेत्येच्छन्ताववास्तमुषितवन्तौ युवामितीत्युक्तौ तौ
होचतुः । य आत्मेत्यादि भगवतो वचो वेदयन्ते श्रिष्टा
अतस्तमात्मानं ज्ञातुमिच्छन्ताववास्वेति । यद्यपि
प्राक्प्रजापतेः समीपागमनादन्योन्यमोर्षायुक्तावभूतां
तथापि विद्याप्राप्तिप्रयोजनगौरवात्त्यक्तरागद्वेषमोर्षादि-

आ० रित्याह । दृष्टार्थत्वादिति ॥ अन्वेषणविजिज्ञासनाभ्यां साधन-
मुक्तं । तस्य च विद्याद्वाराऽविद्यानिवृत्तिर्दृष्टमेव फलमन्वय-
व्यतिरेकाभ्यां तज्ज्ञेतुत्वावगमात्तथा च तत्र नापूर्वविधेरवका-
शोऽस्तीत्यर्थः ॥ तयोर्दृष्टफलवत्त्वे वाक्यशेषमनुकूलयति । दृष्टा-
र्थत्वञ्चेति ॥ कथमसकृत्प्रयुक्तेन पश्यामीति वर्त्तमानोपदेशेनान्वेष-
णादेर्दृष्टफलतेत्याशङ्क्य देहातिरिक्तात्मवादिनां वाक्योत्पन्नाना-
दनुमानाच्च मनुष्यत्वादिभ्रमनिवृत्तिप्रसिद्धैर्मैवमित्यभिप्रेत्याह ।
पररूपेणेति ॥ अन्वेषणादेर्दृष्टफलत्वे फलितमाह । इति निय-
मार्थतेति ॥ अपूर्वविधित्वं तद्विषयत्वमिति यावत् । इहे-
त्यन्वेषणादेरुक्तिरभिहोत्रादिवदन्वेषणादेरत्यन्ताप्राप्त्यभावस्योक्त-
त्वादित्यर्थः ॥ इदानीमाख्यायिकां व्याख्यातुमाख्यायिका तु
विद्यायश्च सत्प्रदानविधेः प्रदर्शनार्थेत्यादिनोक्तं स्मारयति ।
तज्ज्ञेति ॥ अवतारिताख्यायिकाक्षराणि व्याचष्टे । तज्ज्ञेत्यादिना ॥
किमितिन्निविरोचनौ विद्यार्थिनावपि परिकरं परित्यज्य शरी-

उ० यस्तमात्मानमनुविद्य विजानातीति भगवतो
वचो वेदयन्ते तमिच्छन्ताववास्तमिति ॥ ३ ॥ तौ ह

भा० दोषावेव भूलोषतुर्ब्रह्मचर्यं प्रजापतौ । तेनेदं प्रख्या-
पितमात्मविद्यागौरवं तावेवं तपस्विनौ शुद्धावकल्मषौ
योग्यादुपलक्ष्य प्रजापतिरुवाचाह । य एषोऽक्षिणि पुरुषो
निवृत्तचक्षुर्भिर्भृदितकषायैर्दृश्यते योगिभिर्द्रष्टा । एष
आत्माऽपहतपाप्मादिगुणो यमवोचं पुराऽहं यद्विजाना-
त्सर्वलोककामावाप्तिरेतदमृतं भूमाख्यं । अत एवाभय-
मत एव ब्रह्म वृद्धतममित्यथैतत्प्रजापतिनोक्तं । अक्षिणि
पुरुषो दृश्यत इति वचः श्रुत्वा कायारूपं पुरुषं जगृहतुः
गृहीत्वा च दृढीकरणाय प्रजापतिं पृष्टवन्तौ । अथ

आ० रमात्रेण प्रजापतिं प्रगतवन्तौ तत्राह । विनयेनेति ॥ तयो-
रुक्तरूपगतिवशादेव दर्शितमर्थान्तरं कथयति । त्रैलोक्येति ॥
विद्येति दर्शयतीति पूर्व्वेण सम्बन्धः ॥ तस्या गुरुतरत्वे हेतुमाह ।
यत इति ॥ सन्निदं मैत्रौ तमात्मानं ज्ञातुमिच्छन्ताववास्व इति
वक्तव्येऽप्यवास्तमिति प्रजापतिवचोऽनुकर्षणमात्रमिति द्रष्टव्यं ।
अथ इन्द्रविरोचनयोर्मिथ्या वैरिणोः कथमेकत्रावस्थानं चिरमा-
सीदित्याशङ्काह । यद्यपीति ॥ देवासुरराजयोः स्वभावतो
वैरिणोरपि विद्यार्थित्वेन चिरमेकत्र ब्रह्मचर्यवासेन सूचितमर्थं
दर्शयति । तेनेति ॥ शुद्धकल्मषौ प्रक्षानितदोषाविति यावत् ।
पुरुषो द्रष्टेति सम्बन्धः ॥ अस्मदादिभिस्तत्र द्रष्टा दृष्टो नास्ती-
त्याशङ्काह । निवृत्तेति ॥ इन्द्रियाणां विषयेभ्यो वैमुख्ये हेतु-
माह । भृदितेति ॥ योगिभिः समाधिनिष्ठैरन्तर्दृष्टिभिरिति
यावत् । य आत्मेत्यादिवाक्येनास्यैकवाक्यतां दर्शयति । एष इति ।
भूमविद्यया चास्यैकवाक्यत्वं सूचयति । भूमाख्यमिति ॥ इति

उ० प्रजापतिरुवाच य एषोऽक्षिणि पुरुषो दृश्यत
एष आत्मेति होवाचैतदमृतमभयमेतद्भस्मेत्यथ

भा० योऽयं ह भगवोऽप्सु परिख्यायते परि समन्ताज्ज्ञायते ।
यश्चायमादर्श आत्मनः प्रतिबिम्बाकारः परिख्यायते ।
खड्गादौ च कतम एष एषां भगवद्भिरुक्तः किंवैक एव
सर्व्वेष्मिति ॥ एवं पृष्टः प्रजापतिरुवाच । एष उ एव यश्च-
क्षुषि द्रष्टा मयोक्त इति । एतन्मनसि कृत्वैषु सर्व्वेषु मध्येषु
परिख्यायत इति होवाच ॥ ननु कथं युक्तं शिष्ययो-
र्विपरीतग्रहणमनुज्ञातुं प्रजापतेर्विगतदोषस्याचार्य्यस्य सतः ।
सत्यमेवं नानुज्ञातं । तथाप्यात्मन्यध्यारोपितपाण्डि-
त्यमहत्त्वबोद्धृतौ हीन्द्रविरोचनौ तथैव च प्रार्थितौ लोके ।
तौ यदि प्रजापतिना मूढौ युवां विपरीतग्राहिणा

आ० शब्दो वाक्यसमाख्यर्थः । उक्तेऽर्थे वाक्यं पातयति । अथ योऽ-
यमिति ॥ प्रत्यर्थोऽयशब्दः । इतिशब्दः समाख्यर्थः । यश्च-
क्षुरपक्षक्षितो द्रष्टा एष एव मयोक्तोऽपहतपाप्मत्वादिधर्मवा-
नात्मा युवाभ्यां पुनरन्यथा गृहीतमिति निपातेन सूचयन्मुक्तवा-
न्प्रजापतिरित्याह । एवमिति ॥ प्रजापतिश्चेदेवमुक्तवान् कथं
तर्हि तयोर्वैमुख्यं न निवृत्तमित्याशङ्क्याह । एतदिति ॥ ययो-
क्तवचोरूपं वस्त्विति यावत् ॥ यत्प्रजापतिना मनसि निहितं
तत्प्रकटीकर्त्तुं चोदयति । नन्विति ॥ शिष्यशिष्यगतं विपरी-
तग्रहणमाचार्य्यणानुज्ञातुमयुक्तमित्यङ्गीकृत्य प्रजापतेरभिप्राय-
माह । सत्यमेवमिति ॥ कथं तर्हि तयोर्विपरीतग्रहण-
मपनेतव्यमित्याशङ्क्याह । गृहीतामिति ॥ तावद्विपरीतमिति
शेषः । चकारेण क्रियापदमनुद्व्यते । यद्यदाचरति श्रेष्ठ इति

उ० योऽयं भगवोऽसु परिख्यायते यश्चायमादर्शो
 कतम एष इत्येष उ एवैषु सर्वेष्वेतेषु परि-
 ख्यायत इति होवाच ॥ ४ ॥ ७ ॥

भा० वित्युक्तौ स्यातां ततस्तयोश्चित्तदुःखं स्यात्तज्जनिताच्च
 चित्तावसादात्पुनः प्रश्नश्रवणग्रहणावधारणं प्रत्युत्साह-
 विघातः स्यादतो रक्षणीयौ शिष्याविति मन्यते प्रजा-
 पतिः । गृहीतां तावत्तदुदशरावदृष्टान्तेनापनेष्यामीति
 च । ननु न युक्तमेष उ एवेत्यनृतं वक्तुं । न चानृत-
 मुक्तं । कथमात्मनोक्तोऽक्षिपुरुषो मनसि सन्निहिततरः
 शिष्यगृहीताच्छायात्मनः सर्वेषाञ्चाभ्यन्तरः सर्वान्तर
 इति श्रुतेः । तमेवावोचदेष उ एवेत्यतो नानृतमुक्तं
 प्रजापतिना । तथा च तयोर्विपरीतग्रहणनिवृत्त्यर्थं
 ह्याह ॥ ७ ॥

आ० न्यायेन सर्वेषां गृहावादित्वं स्यादिति शङ्कते । नन्विति ॥ प्राजाप-
 त्यमाभप्रायमेव प्रकटयन्नतिप्रसङ्गं परिहर्तुं तदीयमन्ततवादित्वं
 दूषयति । न चेति ॥ तदेवाकाङ्क्षापूर्वकं स्फुटयति । कथमित्या-
 दिना ॥ शिष्याभ्यां गृहीतो योऽयमात्मा ततः सकाशादात्मना
 खेनैव प्रजापतिनोक्तो योऽस्यक्ष्यपलक्षितो द्रष्टा स मनसि प्रजा-
 पतेः सन्निहिततरोऽतः स एव च तेनोक्त इत्यर्थः । इतश्च द्रष्टा
 प्रजापतेर्मनसि सन्निहिततर इत्याह । सर्वेषाञ्चेति ॥ प्रजा-
 पतेर्मनसि द्रष्टुः सन्निहितत्वेऽपि कथं तस्य न गृहावादित्वमत-
 आह । तमेवेति ॥ इतश्च प्रजापतेर्न गृहावादित्वमित्याह ।
 तथा चेति ॥ ७ ॥

उ० उदशराव आत्मानमवेक्ष्य यदात्मनो न विजानीथस्तन्मे प्रब्रूतमिति तौ होदशरावेऽवेक्षा-
ञ्चक्राते तौ ह प्रजापतिरुवाच किं पश्यथ इति तौ होचतुः सर्वमेवेदमावां भगव आत्मानं पश्याव

भा० उदशरावे उदकपूर्णे शरावादावात्मानमवेक्ष्यानन्तरं यत्तत्राऽऽत्मानं पश्यन्तौ न विजानीथस्तन्मे मम प्रब्रूत-
माचक्षीयायामित्युक्तौ तौ ह तथैवोदशरावेऽवेक्षाञ्चक्राते
ऽवेक्षणञ्चक्रतुस्तथा कृतवन्तौ । तौ ह प्रजापतिरुवाच
किं पश्यथ इति ननु तन्मे प्रब्रूतमित्युक्ताभ्यामुदशरावेऽवे-
क्षणं कृत्वा प्रजापतये न निवेदितमिदमावाभ्यां न
विदितमित्यनिवेदिते चाज्ञानहेतौ ह प्रजापतिरुवाच
किं पश्यथ इति । तत्र कोऽभिप्राय इति । उच्यते । नैव
तयोरिदमावयोरविदितमित्याशङ्का माभूच्छायात्मन्या-
त्मप्रत्ययो निश्चित एवासीत् । येन वक्ष्यति तौ ह शान्त-
हृदयौ प्रवव्रजतुरिति । न ह्यनिश्चितेऽभिप्रेतार्थे प्रशान्त-
हृदयत्वमुपपद्यते । तेन नोचतुरिदमावाभ्यामविदित-

चा० आत्मानमुदशरावेऽवेक्ष्यन्तं तत्रात्मानं पश्यन्तौ तावनन्तरं
यदात्मनो न विजानीथो युवां तन्मे प्रब्रूतमिति सम्बन्धः ॥ प्रजा-
पतिवचनमुपक्रमानुकूलं न भवतीति शङ्कते । नन्विति ॥
उपक्रममतिक्रम्य ब्रुवाणस्य प्रजापतेरभिप्रायमाह । उच्यते
इति ॥ तत्र प्रथममिन्द्रविरोचनाभ्यामिदमविदितमिति प्रजापतिं
प्रत्यवचने कारणमाह । नैवेति ॥ छायात्मनि छायायां तद्धेतौ
शरीरे चेन्द्रविरोचनयोर्यथाक्रममात्मधोरियं निश्चिता प्रवृत्ते-

उ० आलोमभ्य आनखेभ्यः प्रतिरूपमिति ॥ १ ॥ तौ ह
प्रजापतिरुवाच साध्वलङ्कृतौ सुवसनौ परिष्कृ-
तौ भूत्वादशरावेऽवेक्षेयामिति तौ ह साध्वल-
ङ्कृतौ सुवसनौ परिष्कृतौ भूत्वादशरावेऽवेक्षा-

भा० मिति । विपरीतग्राहिणौ च शिष्यावनुपेक्षणीयाविति
स्वयमेव पप्रच्छ किं पश्यथ इति । विपरीतनिश्चयाप-
नयाय च वक्ष्यति साध्वलङ्कृतावित्येवमादि । तौ होचतुः ।
यथैवावां हे भगवो लोमनखादिमन्तौ स्तः । एवमेवेदं
लोमनखादिसहितमावयोः प्रतिरूपमुदशरावे पश्चाव
इति । तौ ह पुनः प्रजापतिरुवाच । कायात्मनिश्चयापन-
याय साध्वलङ्कृतौ यथा स्वगृहे सुवसनौ महार्हवस्त्रप-
रिधानौ परिष्कृतौ द्विलोमनखौ च भूत्वादशरावे
पुनरीक्षेयायामितीह च नादिदेश यदज्ञातं तन्मे प्रब्रूत-
मिति । कथं पुनरनेन साध्वलङ्कारादि कृत्वादशरावा-
वेक्षणेन तयोश्कायात्मग्रहोऽपनीतः स्यात् । साध्वलङ्का-
रसुवसनादीनामागन्तुकानां कायाकरत्वमुदशरावे यथा

आ० त्वर्थः । तयोस्तत्रात्मप्रत्ययस्य निश्चितत्वे गमकमाह । येनेति ॥
प्रब्रजनेऽपि शान्तहृदयस्तयोः सत्यप्रत्ययस्य कथं निश्चितत्व-
मित्याशङ्क्याह । न हीति ॥ तेन विपरीतग्राहित्वेनेति यावत् ।
उक्तमगृहीत्वा विपरीतं गृहीतवन्तौ तर्हि प्रजापतिनोपेक्षणीयौ
कुबुद्धित्वादित्याशङ्क्य प्रजापत्यभिप्रायमाह । विपरीतग्रा-
हिणौ चेति ॥ कथमिदं प्रजापतेरभिमतमित्यधिगतमत आह ।
विपरीतेति ॥ प्रजापत्ये प्रश्ने देवासुरराजयोर्विपरीतग्रहणम-

उ० श्रुताते तौ ह प्रजापतिरुवाच किं पश्यथ इति
॥ २ ॥ तौ हेचतुर्यथैवेदमावां भगवः साध्वलङ्कृतौ
सुवसनौ परिष्कृतौ स्व एवमेवेमौ भगवः साध्व-

भा० शरीरसम्बन्धानामेवमेवं शरीरस्यापि कायाकरत्वं पूर्वं
बभूवेति गम्यते । शरीरैकदेशानाञ्च लोमनखादीनां
नित्यत्वेनाभिप्रेतानामखण्डितानां कायाकरत्वं पूर्वमा-
सीत् । छिन्नेषु च नैव लोमनखकाया दृश्यतेऽतो लोम-
नखादिवच्छरीरस्यागमापायित्वं सिद्धमिति । उदश-
रावादौ दृश्यमानस्य तन्निमित्तस्य च देहस्यानात्मत्वं सिद्धं ।
उदशरावादौ कायाकरत्वाद्देहसम्बद्धानलङ्कारादिवत् ।
न केवलमेतावदेतेन यावत्किञ्चिदात्मीयत्वाभिमतं सुख-
दुःखरागद्वेषमोहादि च । कादाचित्कत्वान्नखलोमादि-
वदनात्मेति प्रत्येतत्त्वं । एवमशेषमिथ्याग्रहापनयनिमित्ते
साध्वलङ्कारादिदृष्टान्ते प्रजापतिनोक्ते श्रुत्वा तथा
कृतवतोरपि कायात्मविपरीतग्रहो नापजगाम यस्मा-

चा० नुवदति । तौ हेति ॥ तदपनयनप्रकारं सूचयति । तौ ह पुनरिति ॥
कायायां तद्धेतौ च देहे तयोरात्मनिश्चयो यस्तस्य निरासायेति
यावत् । इह चेति पर्यायेति । नादिदेश तत्प्रयोजनाभावादि-
त्यर्थः ॥ उक्तोदाहरणेन कायायां देहे चेन्द्रविरोचनयोरात्मप्र-
त्ययो नापनीतो भवतीति शङ्कते । कथमिति ॥ कायायास्तत्का-
रणस्य चागन्तुकत्वादनात्मत्वमत्र विवक्षितमित्युत्तरमाह । साध्व-
लङ्कारेति ॥ पूर्वमुदकादिसम्बन्धावस्थायामिति यावत् । व्यभि-
चारित्वाच्च कायातत्कारणयोरेवानात्मत्वमित्याह । शरीरैकदे-
शानामिति ॥ उपपत्तिभ्यां सिद्धमर्थं निगमयति । इत्युदशरावा-

उ० लङ्कृतौ सुवसनौ परिष्कृतावित्येष आत्मेति
होवाचैतदमृतमभयमेतद्ब्रह्मेति तौ ह शान्तहृदयौ
प्रवव्रजतुः ॥ ३ ॥ तौ हान्वीक्ष्य प्रजापतिरुवाच

भा० तस्मात्स्वदोषेणैव केनचित्प्रतिबद्धविवेकविज्ञानाविन्द्र-
विरोचनावभूतामिति गम्यते । तौ पूर्ववदेव दृढनिश्चयौ
पप्रच्छ किं पश्यथ इति । तौ तथैव प्रतिपन्नौ यथैवेद-
मिति पूर्ववद्यथा साध्वलङ्कारादिविशिष्टावावां स्व एव-
मेवेमौ क्वायात्मानाविति सुतरां विपरीतनिश्चयौ बभूव-
तुः । यस्यात्मनो लक्षणं य आत्माऽपहतपाप्मेत्युक्ता पुन-
स्तद्विशेषमन्विष्यमाणयोर्य एषोऽचिणि पुरुषो दृश्यत
इति साक्षादात्मनि निर्दिष्टे तद्विपरीतग्रहापनयायोदश-
रावे साध्वलङ्कारदृष्टान्तेऽप्यभिहितमात्मस्वरूपबोधाद्वि-
परीतग्रहो नापगतः । अतः स्वदोषेण केनचित्प्रतिबद्धविवे-
कविज्ञानसामर्थ्याविति मत्वा यथाभिप्रेतमेवात्मानं मनसि
निधाय एष आत्मेति होवाचैतदमृतमभयमेतद्ब्रह्मेति

आ० दाविति । न केवलं क्वायात्कारणयोरेवानात्मत्वं किन्तुक्तन्या-
येनाहङ्कारादीनां तद्वर्म्माणाञ्चात्मीयत्वं प्रत्युक्तमिति प्रसङ्गा-
दतिदिशति । न केवलमिति । आत्मत्वाभिमतमहङ्कारादीति
शेषः । मोहादावात्मीयत्वाभिमतमित्यध्याहार्यं ॥ एतेनेति
रूचितमेव हेतुं दर्शयति । कादाचित्कत्वादिति ॥ अनात्मे-
त्यनात्मत्वमनात्मीयत्वोपलक्ष्यार्थं ॥ तर्हि तयोर्यथोक्तरीत्या
विपरीतग्रहणस्यापगतत्वात्किमुक्तरेण प्रजातिवाक्येनेत्याश-
ङ्गाह । एवमिति ॥ तथैवेत्यस्य व्याख्यानं पूर्ववदिति ॥
यथैवेदमिति प्रतीकग्रहणं तद्याचष्टे । यथेति ॥ आवां स्व इती-

उ० अनुपलभ्यात्मानमननुविद्य ब्रजतो यत एतदुप-
निषदो भविष्यन्ति देवा वाऽसुरा वा ते पराभवि-
ष्यन्तीति स ह शान्तहृदय एव विरोचनोऽसुरान्

भा० प्रजापतिः । पूर्ववत् । न तु तदभिप्रेतमात्मानं । य
आत्मेत्याद्यात्मलक्षणश्रवणेनाक्षिपुरुषश्रुत्या चोदशरावा-
द्युपपत्त्या च संस्तौतावत् मद्बचनं सर्वं पुनः पुनः
स्मरतः प्रतिबन्धत्तयाच्च स्वयमेवात्मविषये विवेको भवि-
ष्यतीति मन्वानः पुनर्ब्रह्मचर्यादेशे च तयोश्चित्तदुःखो-
त्पत्तिं परिजिहीर्षन् कृतार्थबुद्धितया गच्छन्तावप्युपेक्षि-
तवान्प्रजापतिः । तौ हेन्द्रविरोचनौ शान्तहृदयौ तुष्ट-
हृदयौ कृतार्थबुद्धीव प्रवब्रजतुरित्यर्थः । ननु शम एव
शमश्चेत्तयोर्जातो विपरीतग्रहो विगतोऽभविष्यत् प्रव-
ब्रजतुर्गतवन्तौ एवं तयोर्गतयोरिन्द्रविरोचनयो राज्ञो-
र्भागासक्तयोर्यथोक्तविस्मरणं स्यादित्याशङ्क्याप्रत्यक्षं प्रत्यक्ष-
वचनेन तयोश्चित्तदुःखं परिजिहीर्षुस्तौ दूरं गच्छन्ताव-

आ० दमुदाहरणं यथैवेति सम्बन्धः । अक्षिवाक्यादुदशराववाक्या-
त्साध्वलङ्कारवाक्याच्च क्वायातद्धेतोरन्यतरस्यैवात्मत्वमभ्यासा-
दिति भ्रमातिशयः सुतरामित्युक्तः ॥ प्रजापतिवाक्यमुत्थाप-
यति । यस्येत्यादिना ॥ वाक्यव्याख्यानमतिदिशति । पूर्ववदिति ॥
एषशब्देन तयोरभिप्रेतमेवात्मानं क्वायाख्यं देहाख्यं च परामृश्यं
प्रजापतिरनुमोदितवानित्याशङ्क्याह । नन्विति ॥ तौ ह शान्त-
हृदयावित्यादिवाक्यस्य तात्पर्यमाह । आत्मेत्यादीति ॥ संस्तौता-
वबुद्धवतामिति शेषः । संस्तुतयोरपि तयोरात्मविषये कथं
विवेको भविष्यतीत्याशङ्क्याह । मद्बचनमिति ॥ उपेक्षायां कार-

उ० जगाम तेभ्यो हैतामुपनिषदं प्रोवाचात्मैवेह
मह्य्य आत्मा परिचर्य्य आत्मानमेवेह मह्य-
न्नात्मानं परिचरनुभौ लोकाववाप्नोतीमञ्चामु-

भा० न्वीक्ष्य य आत्माऽपहतपाप्मेत्यादिवचनवदेतदप्यनयोः
अवणगोचरत्वमेव्यतीति मलोवाच प्रजापतिमनुपलभ्य
यथोक्तलक्षणमात्मानमननुविद्य स्वात्मप्रत्यक्षञ्चाकृत्वा विप-
रीतनिश्चयौ च भूत्वेन्द्रविरोचनावेतौ प्रव्रजतो गच्छेयातां ।
अतो यतरे देवा वाऽसुरा वा किं विशेषितेनैतदुपनिषद
आभ्यां या गृहीताऽऽत्मविद्या सेयमुपनिषदेषां देवानाम-
सुराणां वा त एतदुपनिषद एवं विज्ञाना एतन्निश्चया
भविष्यन्तीत्यर्थः । ते किं पराभविष्यन्ति अयेमार्गा-
त्पराभूता वद्भिर्भूता विनष्टा भविष्यन्तीत्यर्थः । स्वगृहं
गच्छतोः सुरासुरराजयोर्द्यौःसुरराजः स ह शान्तहृ-
दय एव सन् विरोचनोऽसुराञ्जगाम । गत्वा च तेभ्यो
ऽसुरेभ्यः शरीरात्मबुद्धिर्द्यौःपनिषत्तामेतामुपनिषदं प्रो-

चा० शान्तरमाह । पुनरिति ॥ किमिति शान्तहृदयत्वं तु गृहहृदयत्वेन
व्याख्यायते हृदयगतः शम एव किं न विवक्ष्यते तत्राह । नत्विति ॥
यदि प्रजापतिस्तावुपेक्षितवान् किमिति तर्हि तौ हान्तीक्ष्णे-
त्यादिवाक्यमित्याशङ्क्याह । राज्ञोरिति ॥ प्रजापतिरुवाचेति
सम्बन्धः । तर्हि किमिति तावाह्वय नोक्तवानित्याशङ्क्याह ।
प्रत्यक्षवचनेनेति ॥ कर्तृत्वेन सम्बन्धार्थमुक्तमेव पुनरनुवदति ।
य आत्मेति । किमसावूचिवानित्यपेक्षायामाह । अनुपल-
भ्येति ॥ यथोक्तं प्रजापतिवाक्यं श्रुत्वापि गच्छतोरिन्द्रविरच-
नयोर्विरोचनगतमवान्तरविशेषमाह । स्वगृहमिति ॥ पित्रा-

उ० त्रैति ॥ ४ ॥ तस्मादप्यद्येहाददानमश्रद्धानमय-
जमानमाहुरासुरो वतेत्यसुराणां लेषोपनि-
षत्प्रेतस्य शरीरं भिक्षया वसनेनालङ्कारेणेति
संस्कुर्वन्त्येते न ह्यमुं लोकं जेष्यन्तो मन्यन्ते
॥ ५ ॥ ६ ॥

भा० वाचोक्तवान् । देहभात्रमेवात्मा पित्रोक्त इति । तस्मा-
दात्मैव देह इह लोके मह्यः पूजनीयस्तथा परिचर्यः
परिचरणीयस्तथात्मानमेवेह लोके देहं मह्यन् परि-
चरंश्चोभौ लोकाववाप्नोतीमञ्चामुञ्च । इहलोकपरलो-
कयोरेव सर्वे लोकाः कामाश्चान्तर्भवन्तीति राज्ञोऽभि-
प्रायः ॥ तस्मात्तत्सम्प्रदायोऽद्याप्यनुवर्तत इतीह लोक
अददानं दानमकुर्व्वाणमविभागशीलं । अश्रद्धानं सत्का-
र्येषु अद्भारहितं यथाशक्ति । अयजमानमयजनस्वभाव-
माहुः । आसुराऽसुरः खल्वयं यत एवं स्वभावो वतेति
खिद्यमाना आहुः श्रिष्टाः । असुराणां हि यस्मादश्रद्-
धानतादिलक्षणैषोपनिषत् । तयोपनिषदा संस्कृताः सन्तः
प्रेतस्य शरीरं कुणपं भिक्षया गन्धमालान्नादिलक्षणा

षा० तयोक्तत्वेऽपि किमस्माभिस्तत्र कर्तव्यमित्याशङ्क्याह । तस्मा-
दिति ॥ तथा पूजनीयत्ववदिति यावत् ॥ तथापि प्रार्थिता
सर्वलोककामावाप्तिरसिद्धेत्याशङ्क्याह । इहलोकेति । विरो-
चनसम्प्रदायस्यानवच्छिन्नत्वं दर्शयति । तस्मादिति ॥ देहात्म-
वादस्यासुरत्वादिति यावत् । तत्सम्प्रदायस्तेषां विरोचनप्रभृती-
नामसुराणां सम्प्रदायो देहात्मत्वोपदेशः । किमित्यात्मत्वादिर-

उ० अथ हेन्द्रोऽप्राप्यैव देवानेतद्भयं ददर्श यथैव
खल्वयमस्मिञ्छरीरे साध्वलङ्कृते साध्वलङ्कृतो
भवति सुवसने सुवसनः परिष्कृते परिष्कृतः
एवमेवायमस्मिन्नन्धेऽन्धो भवति स्रामे स्रामः

भा० वसनेन वस्त्रादिप्रकारेणालङ्कारादिकरणेन ध्वजपता-
कादिकरणेनेत्येवं संस्कुर्वन्त्येतेन कुणपं संस्कारेणामुं प्रेत्य
प्रतिपत्तव्यं लोकं जेष्यन्तो मन्यन्ते ॥ ८ ॥

अथ ह किलेन्द्रोऽप्राप्यैव देवान् । दैव्याऽक्रौय्यादि-
सम्पदा युक्त्वाद्गुरोर्वचनं पुनः पुनः स्मरन्नेव गच्छन्ने-
तद्वक्ष्यमाणं भयं स्वात्मग्रहणनिमित्तं ददर्श दृष्टवान् ।
उदशरावदृष्टान्तेन प्रजापतिना यदर्थो न्याय उक्तस्त-
देकदेशो मघवतः प्रत्यभाद्भुङ्क्षौ । येन कायात्मग्रहणे
दोषं ददर्श । कथं । यथैव खल्वयमस्मिञ्छरीरे साध्व-

आ० हितमासुरमाज्जरित्यपेक्षायामाह । असुराणां हीति ॥ प्रकृते-
यनिषत्कार्यं कथयति । तथेति ॥ ८ ॥

एवं विरोचनगतं विशेषं दर्शयित्वा देवराजगामिनं विशेष-
माह । अथेत्यादिना ॥ द्वयोस्तुल्यत्वेऽपि प्राजापत्यवाक्यश्रवणे
देवराजस्यैव कथं पथि तदनुसन्धानवृत्तमित्याशङ्क्याह ।
दैव्येति ॥ स्मरणफलमाह । स्मरन्नेवेति ॥ प्रजापतिवचनं स्मरतो
ऽपि कथमिन्द्रस्य कायात्मग्रहणे दोषदर्शनमित्याशङ्क्याह । उद-
शरावेति ॥ यदर्थो देहादेरनात्मत्वज्ञापनायेति यावत् । कादा-
चित्कत्वव्यभिचारित्वादिर्न्यायः । तदेकदेशो व्यभिचारिणो
नात्मत्वं ॥ न्यायैकदेशदृष्टिफलमाचष्टे । येनेति ॥ दोषदर्शनमेवा-
काङ्क्षाद्वारा स्फोरयति । कथमित्यादिना ॥ उदाहृते वाक्ये

उ० परिवृक्के परिवृवणोऽस्यैव शरीरस्य नाशम-
न्वेष नश्यति नाऽहमत्र भोग्यं पश्यामीति ॥ १ ॥
स समित्पाणिः पुनरेयाय तं ह प्रजापतिरु-

भा० लङ्घते कायात्मापि साध्वलङ्घतो भवति सुवसने च
सुवसनः परिष्कृते परिष्कृतः । यथा नखरोमादिदेहा-
वयवापगमे कायात्मापि परिष्कृतो भवति । नखरो-
मादिरहितो भवति । एवमेवायं कायात्माप्यस्मिञ्छ-
रीरे नखलोमादिभिर्देहावयवत्वस्य तुल्यत्वादन्ये चक्षु-
षोऽपगमेऽन्यो भवति स्वामे स्वामः किलैकनेत्रस्तस्यान्ध-
त्वेन गतत्वाच्चक्षुर्नासिका वा यस्य सदा स्ववति स स्वामः ।
परिवृक्कण्ठश्चिन्नहस्तश्चिन्नपादो वा । स्वामे परिवृक्के
देहे कायात्मापि तथा भवति । तथाऽस्य देहस्य नाशमन्वेष
नश्यति । अतो नाहमत्रास्मिञ्छकायात्मदर्शने देहात्म-
दर्शने वा भोग्यं फलं पश्यामीति । एवं दोषं देहे काया-

या० विवक्षितमर्थं कथयति । यथेति ॥ परिष्कृतो भवतीत्येतद्वा-
च्ये । नखेति ॥ एवमेव देहस्य नखाद्यपगमे कायात्मनोऽपि
तदपगमवदित्यर्थः । शरीरेऽस्मिन्नन्ये सति कायात्माप्यन्यो भव-
तीति सम्वन्धः । किमिति देहस्यान्ये कायात्मनस्तदित्यमित्या-
शङ्काह । नखरोमादिभिरिति । तैः सह चक्षुरादीनां तुल्यत्वा-
द्देहावयवत्वस्य देहे नखाद्यभावे कायायामपि तदभावाम्भुपग-
माद्देहे चक्षुराद्यभावेऽपि कायायां तदभावो युक्त इत्यर्थः ॥
स्वामशब्दस्यापुनरुक्तमर्थं कथयति । स्वामः किलेति ॥ पदार्थ-
मुक्त्वा वाक्यार्थमाह । स्वाम इति ॥ पारतन्त्र्यादनात्मत्वं
कायाया दर्शयित्वा तत्रैव हेत्वन्तरमाह । तथेति ॥ विनाशि-

उ० वाच मघवन्यच्छान्तहृदयः प्राव्राजीः सार्द्धं विरोचनेन किमिच्छन् पुनरागम इति स होवाच यथैव खल्वयं भगवोऽस्मिंश्छरीरे साध्वलङ्घृते

भा० तमदर्शने चाध्यवस्य समित्प्राणैर्ब्रह्मचर्यं वस्तुं पुनरेवाय । तं ह प्रजापतिरुवाच । मघवन् यच्छान्तहृदयः प्राव्राजीः प्रगतवानसि विरोचनेन सार्द्धं किमिच्छन् पुनरागम इति । विजानन्नपि पुनः पप्रच्छ इन्द्राभिप्रायाभिव्यक्तये । यद्वेत्य तेन मोपसीदेति यद्वत्तथा च स्वाभिप्रायं प्रकटमकरोत् । यथैव खल्वयमित्याद्येवमेवेति चान्वमोदत्प्रजापतिः । ननु तुल्योऽक्षिपुरुषश्रवणे देहच्छायामिन्द्रोऽयदीदात्मेति देहमेव तु विरोचनस्तत्किन्निमित्तं तत्र मन्यते । यथेन्द्रस्योदशरावादिप्रजापतिवचनं स्मरतो देवानप्राप्तस्यैवाचार्योक्तबुद्ध्या क्वायात्मग्रहणं तत्र दोषप्रदर्शनञ्चाभूत् न तथा विरोचनस्य किन्तिर्हि

आ० त्वादियुक्तिदर्शनफलमुपसंहरति । अत इति ॥ दोषं दृष्ट्वा यथोक्तरीत्या किं कृतवानित्यपेक्षायामाह । इत्येवमिति ॥ सर्वज्ञो हि प्रजापतिरिन्द्राभिप्रायं जानन्नेव किमर्थं प्राकृतवत्पृच्छतीत्याशङ्क्याह । विजानन्नपीति ॥ आचार्यस्य ज्ञानवतोऽपि शिष्यं प्रत्यभिप्रायं विशेषेण ज्ञातुं प्रश्नोपपत्तौ दृष्टान्तमाह । यद्वेत्येति ॥ तथाच प्रजापतिप्रश्नानुरोधेनेति यावत् । इन्द्रविषयः स्वशब्दः ॥ शिष्ययोः श्रवणसाम्येऽपि प्रतिपत्तिवैषम्ये निमित्तं पृच्छति । नन्विति ॥ आचार्यमतोपन्यासद्वारा परिहरति । तत्रेति ॥ तत्र प्रतिपत्तिविशेषे दृष्टान्तेन निमित्तविशेषं दर्शयति । यथेति ॥ आचार्योक्तबुद्ध्या तात्पर्येण प्रजापतिना

उ० साध्वलङ्कृतो भवति सुवसने सुवसनः परि-
ष्कृते परिष्कृत एवमेवायमस्मिन्नन्धेऽन्धो भवति
स्रामे स्रामः परिवृक्णे परिवृक्णोऽस्यैव
शरीरस्य नाशमन्वेष नश्यति नाऽहमत्र भोग्यं

भा० देह एव त्वात्मदर्शनं । नापि तत्र दोषदर्शनं बभूव । तद्व-
देव विद्याग्रहणसामर्थ्यं प्रतिबन्धदोषादल्पत्ववज्जलापेक्ष-
मिन्द्रविरोचनयोश्चायात्मदेहयोर्ग्रहणं । इन्द्रोऽल्पदोष-
त्वाद्दृश्यत इति श्रुत्यर्थमेव अदधानतया जगद्देहतरश्चा-
यात्मनिमित्तं देहं हित्वा श्रुत्यर्थं लक्षणया जगद्देह प्रजा-
पतिनोक्तोऽयमिति दोषभूयस्त्वात् । यथा किल नीला-
नीलयोरादर्शं दृश्यमानयोर्वासमोर्ध्वनीलं तन्महार्ध-
मिति कायानिमित्तं वास एवोच्यते न काया तद्वद्विरो-

चा० कायात्मैवोक्त इति भ्रान्त्येत्यर्थः । विरोचनस्येन्द्रवच्चायात्मग्रह-
णमाचार्योक्तबुद्ध्या माभूदित्याह । न तथेति ॥ कथं तर्हि तस्यात्म-
दर्शनमित्याशङ्क्याह । देह एवेति ॥ आचार्य्यणात्मा देह एवोक्त
इति बुद्ध्या तत्रैव विरोचनस्यात्मत्वज्ञानमासीदित्यर्थः । इन्द्रस्य
कायात्मग्रहणे देवानप्राप्तस्यैव मार्गमध्ये दोषदर्शनवद्विरोचन-
स्यासुरानप्राप्तस्याध्वनि देहात्मदर्शने दोषप्रदर्शनञ्च न प्रवृत्तमि-
त्याह । नापीति ॥ दृष्टान्तमुक्त्वा दार्ष्टान्तिकमाह । तद्वदेवेति ॥
विद्याग्रहणोपायिकस्य सामर्थ्यस्य प्रतिबन्धभूतो यो रागादिदोष-
स्तदल्पत्वापेक्षमिन्द्रस्य कायायामात्मग्रहणमित्युक्तं व्यक्तीकरोति ।
इन्द्र इति ॥ यथोक्तदोषभूयस्त्वापेक्षं गृह्यतो विरोचनस्याभिप्रायं
दृष्टान्तेन दर्शयति । यथेत्यादिना ॥ उक्तमर्थं दृष्टदारण्यकश्रुत्यवय-
म्भेन स्पष्टयति । स्वचित्तेति ॥ देवान्मनुष्यान्सुरांश्च प्रजापतिना
दकारोपदेशसाधारण्येन कृतं तेषां तदीयश्रवणे तुल्येऽपि तदर्थ-

उ० पश्यामीति ॥२॥ एवमेवैष मघवन्निति होवाचै-
तन्त्वेव ते भूयोऽनुयाख्यास्यामि वसाऽपराणि
द्वात्रिंशत् वर्षाणीति स हापराणि द्वात्रिंशत्
वर्षाण्युवास तस्मै होवाच ॥ ३ ॥ ६ ॥

भा० चनाभिप्रायः । स्वचित्तगुणदोषवशादेव द्विशब्दार्थाव-
धारणं तुल्येऽपि श्रवणे ख्यापितं । दाम्यत दत्त दयध्व-
मिति दकारमात्रश्रवणाच्छ्रुत्यन्तरे निमित्तान्यपि तदनु-
गुणान्येव सहकारीणि भवन्ति । एवमेवैष मघवन् सम्यक्
त्वयावगतं न क्वायात्मेत्युवाच प्रजापतिर्यो मयोक्त आत्मा
प्रकृत एतमेवमात्मानन्तु ते भूयः पूर्वं व्याख्यातमप्यनु-
व्याख्यास्यामि । यस्मात्सकृद्व्याख्यातं दोषरहितानामवधा-
रणविषयप्राप्तमपि नागृहीतमतः केनचिद्दोषेण प्रति-

क्षा० विशेषावधारणं स्वचित्तगुणदोषवशादेव बृहदारण्यके ख्यापितं
तथेहापीत्यर्थः । तत्र वा कथं तुल्येऽपि श्रवणेऽर्थविशेषबुद्धिस्त-
त्राह । दाम्यतेति॥ अदान्ता हि वयं स्वभावतस्तेन दाम्यतेत्यस्मान्प्रति-
पितोक्तवानिति देवानां मतिराविरासीत् । स्वभावतो बुद्ध्या
वयं तेन दत्तेत्यस्मान्प्रत्युक्तवान्पितेति मनुष्याणां बुद्धिरासीत् ।
क्रूरा हि वयं स्वभावतस्तेन दयध्वमित्यस्मान्प्रजापतिः स्वचित्त-
वानित्यसुराणां प्रतिपत्तिर्बभूव । तदेवं दकारमात्रश्रवणादात्म-
चित्तानुरोधेन विचित्रा तेषां मनीषा प्रवृत्ता तथेन्द्रविरो-
चनयोरपि भविष्यतीत्यर्थः ॥ अथेन्द्रविरोचनयोर्युक्तिदर्शना-
विशेषादर्थप्रतिपत्तेरप्यविशेषः स्यादिति चेन्नेत्याह । निमि-
त्तान्यपीति ॥ युक्तिदर्शनान्यपि स्वचित्तगुणदोषाल्पत्वबलत्वा-
पेक्षाण्यतस्तथोक्तदपेक्षं प्रतिपत्तिवैधर्म्यमविरुद्धमित्यर्थः । इन्द्रा-
भिप्रायं बुद्ध्या प्रजापतिरनुमोदितवानित्युक्तमिदानीमनुमोदि-

उ० य एष स्वप्ने महीयमानश्चरत्येष आत्मेति
 होवाचैतदमृतमभयमेतद्भलेति स ह शान्तहृदयः
 प्रवव्राज स हाप्राप्यैव देवानेतद्भयं ददर्श तद्यद्य-
 पीदँ शरीरमन्धं भवत्यनन्धः स भवति यदि
 स्राममस्रामो न वैपोऽस्य दोषेण दुष्यति ॥ १ ॥
 न वधेनास्य हन्यते नास्य स्राम्येण स्रामो घृन्ति
 त्वेवैनं विच्छादयन्तीवाप्रियंवेत्तेव भवत्यपि

भा० वद्भुगृहणसामर्थ्यस्त्वमतस्तत्क्षणीयं वसापराणि द्वात्रिंशत्
 वर्षाणीत्युक्त्वा तथोषितवते क्षपितदोषाय तस्मै होवाच ॥८॥

य आत्माऽपहतपाप्मादिलक्षणे य एषोऽक्षिणीत्या-
 दिना व्याख्यात एष सः । कोऽसौ । यः स्वप्ने महिमानः
 स्त्यादिभिः पूज्यमानश्चरत्यनेकविधान् स्वप्नभोगाननु-
 भवतीत्यर्थः । एष आत्मेति होवाचेत्यादि समानं । सहैव-
 मुक्त इन्द्रः शान्तहृदयः प्रवव्राज । स हाप्राप्यैव देवान्
 पूर्ववदस्मिन्नप्यात्मनि भयं ददर्श । कथं तदिदं शरीरं
 यद्यप्यन्धं भवति स्वप्नात्मा योऽनन्धः स भवति । यदि

आ० तवाक्यं व्याकरोति । एवमेवेति ॥ इन्द्राभिप्रायविषय एष
 शब्दः ॥ अनुव्याख्यास्यामीत्युक्तं श्रुत्वा श्रोतुकाममुपगतमिन्द्रं
 प्रत्याह । यस्मादिति ॥ पूर्ववच्छायात्मदर्शनवदित्यर्थः ॥ अस्मि-
 न्नप्यात्मनोति स्वप्नदृशीत्यर्थः ॥ ८ ॥

क्षायात्मनः शरीरानुविधायित्ववन्न स्वप्नदृशस्तदनुविधायित्वं ॥
 तथाच कथं पूर्ववद्दोषदर्शनमित्याशङ्क्य परिहरति । कथमि-
 त्यादिना । स्वाम्येण चक्षुरादिगतानवरतसलिलगलनविषयत्वे-

उ० रोदितीव नाहमत्र भोग्यं पश्यामीति ॥ २ ॥ स
समित्पाणिः पुनरेयाय तं ह प्रजापतिरुवाच
मघवन्यच्छान्तहृदयः प्राव्राजीः किमिच्छन्पुनरा-
गम इति स होवाच तद्यद्यपीदं भगवः शरीरमन्धं
भवत्यनन्धः स भवति यदि स्यामस्यामो नैवै-
षोऽस्य दोषेण दुष्यति ॥ ३ ॥ न वधेनास्य हन्यते
नाऽस्य स्याम्येण स्यामो घ्नन्ति त्वेवैनं विच्छादय-

भा० स्याममिदं शरीरमस्यामस्य स भवति नैवैष स्वप्नात्मा
ऽस्य देहस्य दोषेण दुष्यति नाप्यस्य वधेन स हन्यते
छायात्मवत् । न चाऽस्य स्याम्येण स्यामः स्वप्नात्मा भवति ।
यदध्यायादावागममात्रेणोपन्यस्तं नास्य जरयैतज्जीर्य-
तीत्यादि । तदिह न्यायेनोपपादयितुमुपन्यस्तं । न तावदयं
छायात्मवद्देहदोषयुक्तः किन्तु घ्नन्ति त्वेवैनमेवशब्द इवार्थं
घ्नन्ति वैनं केचनेति द्रष्टव्यं । न तु घ्नन्त्येवेत्युत्तरेषु सर्व-
स्विवशब्ददर्शनात् । नाऽस्य वधेन हन्यत इति विशेषणात्
घ्नन्तित्वेवेति चेन्नैवं । प्रजापतिं प्रमाणीकुर्वन्तोऽनृतवा-

आ० नेति यावत् । देहदोषेणात्मनो न दोषो भवतीति प्रागेवोक्तं
तत्किमर्थमिह पुनरुच्यतेऽत आह । यदध्यायादाविति । न्यायो
ऽन्वयव्यतिरेकाख्यः एतद्देहाभिमाने हि सत्येव देहधर्मेण संयु-
ज्यत इव द्रष्टा स्वप्ने त्वेवदेहाभिमानाभावान्न तेन संयुज्यत-
इत्याह । तदिहेति ॥ स्वप्नद्रष्टा चेद्देहदोषेण न युज्यते कथं
तर्हि तस्मिन्दोषदर्शनमित्याशङ्क्याह । न तावदिति ॥ किमि-
त्येवकारो यथाश्रुतो न व्याख्यायते तत्राह । नत्विति । इतिशब्दे

उ० क्षीवाऽप्रियवेत्तेव भवत्यपि रोदितीव नाऽहमत्र
भोग्यं पश्यामीत्येवमेवैष मघवन्निति होवाचैत-

भा० दिवापादनानुपपत्तेः । एतदमृतमित्येतत्प्रजापतिवचनं
कथं मृषा कुर्यादिन्द्रस्त्वं प्रमाणीकुर्वन् । ननु कायापुरुषे
प्रजापतिनोक्तेऽस्य शरीरस्य नाशमन्वेष नश्यतीति दोष-
मदधात्तयेहापि स्यात् । नैवं । कस्माद्य एषोऽक्षिणि पुरुषो
दृश्यते इति न कायात्मा प्रजापतिनोक्त इति मन्यते मघ-
वान् । कथमपहतपाप्मादिलक्षणे पृष्टे यदि कायात्मा प्रजा-
पतिनोक्त इति मन्यते तदा कथं प्रजापतिं प्रमाणीकृत्य
पुनः श्रवणाय समित्पाणिर्गच्छेत् जगाम च । तस्मान्न
कायात्मा प्रजापतिनोक्त इति मन्यते । तथा च व्याख्यातं ।
द्रष्टाक्षिणि दृश्यत इति । तथा विच्छादयन्तीव विद्रावय-
न्तीव तथा च पुत्रादिमरणनिमित्तमप्रियवेत्तेव भवति ।
अपि च स्वयमपि रोदितीव । नन्वप्रियं वेत्तेव कथं वेत्त्ये-

आ० द्रष्टव्यमित्यनेन सम्बध्यते । देहस्य वधेन नायं हन्यत इति विशेष-
णत्वात्स्वतो वधः स्वप्नदृशो नियमतो विवक्षितः ॥ कस्मादेव-
शब्दो न यथाश्रुत एवेति शङ्कते । नास्येति ॥ किमयं प्रजापतिमाप्त-
मनाप्तं वा मन्यते । यद्यनाप्तं बुध्यते न तर्हि तं प्रत्युपगतिरिन्द्रस्य
विद्याग्रहणार्थं सम्भवतीति मत्वाऽऽह । नैवमिति ॥ विकल्पान्त-
रमाह । प्रजापतिमिति ॥ न स्वतो हननं स्वप्नदृशो विवक्षि-
तमिन्द्रस्येति शेषः ॥ उक्तमेव स्फोरयति । एतदिति ॥ दृष्टान्तेन
शङ्कते । नन्विति ॥ दृष्टान्तं विघटयति । नैवमिति ॥ तद्विघ-
टनप्रकारं प्रश्नपूर्वकं प्रकटयति । कस्मादित्यादिना ॥ एतदेवा-
काङ्क्षापूर्वकं प्रपञ्चयति । कथमित्यादिना ॥ अथेन्द्रो दृश्यत

उ० न्त्वेव ते भूयोऽनुयाख्यास्यामि वसाऽपराणि
द्वात्रिंशत् वर्षाणीति स हाऽपराणि द्वात्रिंशत्
वर्षाण्युवास तस्मै होवाच ॥ ४ ॥ १० ॥

भा० वेत्युच्यते । न । अमृताभयत्ववचनानुपपत्तेः । ध्यायतीवेति
च श्रुत्यन्तरात् । ननु प्रत्यक्षविरोध इति चेत् । न । शरी-
रात्मत्वप्रत्यक्षवद्भ्रान्तिसम्भवात् । तिष्ठतु तावदप्रियवेत्तेव
न वेति नाहमत्र भोग्यं पश्यामि । स्वप्नात्मज्ञानेऽपि द्रष्टुं
फलं नोपलभ्यत इत्यभिप्रायः । एवमेवैष तवाभिप्रायेणेति
वाक्यशेषः । आत्मनोऽमृताभयगुणवत्त्वस्याभिप्रेतत्वात्
द्विरुक्तमपि न्यायतो मया यथावन्नावधारयति । तस्मा-
त्पूर्ववदस्याद्यापि प्रतिबन्धकारणमस्तीति मन्वानस्तत्त्व-

आ० इति श्रुत्यर्थं गृहीत्वा क्वायात्मानमेव गृहीतवानित्युक्तं कथमि-
दानीमन्यथोच्यते तत्राह । तथेति ॥ यथेदं वाक्यमक्षुपलक्षित-
द्रष्टृपरं तथा प्रागेव व्याख्यातं न तु स्वप्नद्रष्टारि क्वायात्मा नीव
स्पष्टा विनाशद्रष्टारित्वर्थः । यथावदुपगम्य स्वप्नद्रष्टारं
गन्तीव तथेति यावत् ॥ इवशब्दमाक्षिपति । नन्विति ॥ वेत्तृत्वं
विकारश्चेदमृतत्वं न स्यान्मृदादिवह्निनाशित्वप्रसङ्गात्तस्मादिव-
शब्दो युक्त इत्युत्तरमाह । उच्यत इति ॥ अहं वेद्मतीति
विक्रियाश्रयत्वप्रत्यक्षविरोधादिवशब्दो न युक्त इति शङ्कते ।
नन्विति ॥ अध्यासादपि प्रत्यक्षोपपत्तेर्न विकारित्वं सिद्ध्यतीति
परिहरति । नेत्यादिना ॥ नाहमित्यादि वाक्यमवतारयति ।
तियत्विति ॥ न वेत्यप्रियवेत्तैव भवतीत्यर्थः ॥ इष्टं सर्वलोक-
कामावाप्तिक्षयं विधेये ब्रह्मभावे नाध्यासिकमप्यप्रियवेत्तृ-
त्वादिकमस्ति । तत्पुनर्हृद्देशेऽप्यागतमतस्त्वदभिप्रायेणाप्रियवेत्तैव
स्वप्नद्रष्टा ॥ न तु मदभिप्रायेणेति विशिनष्टि । तवेति ॥ तत्र
हेतुमाह । आत्मन इति ॥ वसापराणीत्यादिवाक्यतात्पर्यमाह ।

उ० तद्यत्रैतत् सुप्तः समस्तः सम्प्रसन्नः स्वप्नं न विजानात्येष आत्मेति होवाचैतदमृतमभयमेतद्ब्रह्मेति स ह शान्तहृदयः प्रवव्राज स हाप्राप्यैव देवानेतद्वयं ददर्श नाह खल्वयमेव ॥ सम्प्रत्यात्मानं जानात्ययमहमस्मीति नो एवेमानि भूतानि विनाशमेवापीतो भवति नाहमत्र भोग्यं पश्यामीति ॥ १ ॥ स समित्पाणिः

भा० पणाय वसापराणि द्वात्रिंशतं वर्षाणि ब्रह्मचर्यमित्यादि-
देश प्रजापतिः । तथोषितवते क्षयितकल्मषायाह ॥ १० ॥

पूर्ववदेतन्वेव त इत्याद्युक्ता तद्यत्रैतत्सुप्त इत्यादि व्याख्यातं वाक्यं । अक्षिणि यो द्रष्टा स्वप्ने च महीयमान-
श्चरति स एषः सुप्तः समस्तः सम्प्रसन्नः स्वप्नं न विजाना-
त्येष आत्मेति होवाचैतदमृतमभयमेतद्ब्रह्मेति स्वाभिप्रेत-
मेव मघवान् । तत्रापि दोषं ददर्श । कथं नाह नैव सुषुप्त-
स्त्वाऽप्यात्मा खल्वयं सम्प्रति सम्यग्निदानीञ्चात्मानं जानाति
नैवं जानाति । कथमयमहमस्मीति नो एवेमानि भूतानि
चेति । यथा जाग्रति स्वप्ने वा । अतो विनाशमेवेति

आ० दिरुक्तमपीति ॥ तथा प्रजापतिवाक्यानुसारेणेति यावत् ॥ १० ॥

यथापूर्वमेतन्वेव ते इत्याद्युक्ता य एव स्वप्ने महीयमान
इत्याद्युक्तं तथेहाप्येतन्वेवेत्युक्ता तद्यत्रैतदित्याह । विशिष्टाधि-
कारिणे प्रजापतिरिति योजना ॥ व्याख्यातस्यैव वाक्यस्यार्थं
सङ्क्षिप्य दर्शयति । अक्षिणीति ॥ तत्रापि सुषुप्तदर्शनेऽपीत्यर्थः ॥
तदेव दोषदर्शनं प्रश्नद्वारा स्फोरयति । कथमित्यादिना ॥

उ० पुनरेयाय तथै ह प्रजापतिरूवाच मघवन्य-
च्छान्तहृदयः प्राव्राजीः किमिवेक्षन्पुनरागम
इति स होवाच नाह खल्वयं भगव एवथै
सम्प्रत्यात्मानं जानात्ययमहमस्मीति नो एवे-
मानि भूतानि विनाशमेवापीतो भवति नाह-
मत्र भोग्यं पश्यामीति ॥ २ ॥ एवमेवैष
मघवन्निति होवाच एतन्त्वेव ते भूयोऽनुया-

भा० नाशमेवेति पूर्ववत्तद्द्रष्टव्यं । अपीतोऽतिगतो भवति विनष्ट
इव भवतीत्यभिप्रायः । ज्ञाने हि सति ज्ञातुः सद्भावो
गम्यते नाऽसति ज्ञाने । न च सुषुप्तस्थस्य ज्ञानं दृश्यतेऽतो
विनष्ट इवेत्यभिप्रायः । न तु विनाशमेवात्मनो मन्यते
ऽमृताभयवचनस्य प्रामाण्यमिच्छन् पूर्ववदेवमेवेत्युक्त्वा यो
मयोक्तस्त्रिभिः पर्यायैस्तमेवैतं नो एवान्यत्रैतस्मादात्म-
नोऽन्यं कञ्चन किन्तर्हि एतमेव व्याख्यास्यामि । खल्वस्तु
दोषस्तुवावशिष्टस्तत्त्वपणाय वसाऽपराण्यन्यानि पञ्चवर्षा-
णीत्युक्तः स तथा चकार । तस्मै मृदितकषायादिदोषाय
स्थानत्रयदोषसम्बन्धरहितमात्मनः स्वरूपमपहतपाप्मत्वा-
दिलक्षणं मघवते तस्मै होवाच । तान्येकशतं वर्षाणि

आ० स्वात्मानं न जानातीत्युक्तमेवाकाङ्क्षादारेणाभिनयति । कथमिति ॥
तत्र वैधर्म्यं दृष्टान्तमाह । यथेति ॥ स्वपरविवेकाभावे दोषमाह ।
अत इति ॥ घ्नन्तीत्येवेत्यत्रोक्तं लक्षयति । पूर्ववदिति ॥ कुतो
ज्ञानाभावंमात्रेण विनष्टत्वमित्याशङ्क्योक्तमभिप्रायं स्पष्टयति ।

उ० ख्यास्यामि नो एवान्यत्रैतस्माद्वसाऽपराणि पञ्च
वर्षाणीति सहापराणि पञ्च वर्षाण्युवास तान्ये-
कशतं सम्पेदुरेतत्तद्यदाहुरेकशतं ह वै
वर्षाणि मघवान्प्रजापतौ ब्रह्मचर्य्यमुवास तस्मै
होवाच ॥ ३ ॥ ११ ॥

मघवन्मर्त्यं वा इदं शरीरमातं मृत्युना

भा० सम्पेदुः सम्पन्नानि बभूवुः । यदाङ्गुलीके शिष्टा एकशतं
ह वै वर्षाणि मघवान् प्रजापतौ ब्रह्मचर्य्यमुवा मेति । तदे-
द्वात्रिंशतमित्यादिना दर्शितमित्याख्यायिकातोऽपसृत्य
श्रुत्योच्यते । एवन्तु किलैतदिन्द्रत्वादपि गुरुतरमि-
न्द्रेणापि महता यत्नेनैकोत्तरवर्षशतकृतायासेन प्राप्त-
मात्मज्ञानमतो नातःपरं पुरुषार्थान्तरमस्तीत्यात्मज्ञानं
स्तीति ॥ ११ ॥

मघवन्मर्त्यं वै मरणधर्मीदं शरीरं । यन्नन्यसेऽध्याधा-
रादिलक्षणः सम्प्रसादलक्षण आत्मा मयोक्तो विनाश-
मेवापीतो भवतीति । शृणु तत्र कारणं । यदिदं शरीरं

आ० ज्ञाने होति ॥ एवकारो यथाश्रुत एव किं न स्यादित्याशङ्काह ।
न त्विति ॥ पूर्व्ववद्ब्रह्मचर्य्यादेशाभावे हेतुमाह । स्वल्पस्त्विति ॥
आख्यायिकातोऽपसृत्य श्रुतिरस्मभ्यं किमर्थमित्यमुपदिशतीत्या-
शङ्काह । एवन्त्विति ॥ ११ ॥

कार्य्यकारणपरिवेष्टितौ विश्वतैजसावुक्तौ । कारणमात्रबद्धश्च
प्राज्ञो व्याख्यातः ॥ सम्प्रत्यशरीरन्तुरीयमुपदेष्टुं सशरीरतां नि-
न्दति । मघवन्निति ॥ शरीरवदात्मनोऽपि विनाशित्वमवस्थाविशेषे

उ० तदस्यामृतस्याशरीरस्यात्मनोऽधिष्ठानमात्रो वै

भा० वै यत्पश्यसि तदेतन्मर्त्यं विनाशि । तच्चात्तं मृत्युना यस्तं सन्ततमेव । कदाचिदेव क्षियत इति मर्त्यमित्युक्तेन तथा सन्नाशो भवति यथा यस्तमेव सदा व्याप्तमेव मृत्युनेत्युक्ते इति वैराग्यार्थं विशेष इत्युच्यते । आत्तं मृत्युनेति । कथं नाम देहाभिमानतो विरक्तः सन्निवर्त्तत इति । शरीरमित्यत्र सहेन्द्रियमनोभिरुच्यते । तच्छरीरमस्य सम्प्रसादस्य चिस्थानतया गम्यमानस्यामृतस्य मरणादिदेहेन्द्रियमनोधर्मावर्जितस्येत्येतत् । अमृतस्येत्यनेनैवाशरीरत्वे सिद्धे पुनरशरीरस्येति वचनं वायादिवत्सावयवत्वमूर्त्तिमत्त्वे मा भूतामित्यात्मनो भोगाधिष्ठानं । आत्मनो वा सत ईक्षितुस्तेजोऽबन्नादिक्रमेणोत्पन्नमधिष्ठानं । जीवरूपेण प्रविश्य सदेवाधितिष्ठत्यस्मिन्निति वाधिष्ठानं । यस्येदमीदृशं नित्यमेव मृत्युयस्तं धर्माधर्मजनितत्वात्प्रियाप्रियवदधिष्ठानं तदधिष्ठितस्तद्वान् सशरीरो भवति ।

आ० दर्शितमित्याशङ्काह । यन्मन्यस इति ॥ सशरीरो विशेषविज्ञानवान् भवत्यशरीरस्य तु विशेषविज्ञानाभावाद्दिनाशम्भो न पुनरसौ वस्तुतो विनश्यति स्वेन रूपेणाभिनिध्यद्यत इति सम्प्रसादस्याविनाशित्ववचनादित्यभिप्रेत्य कारणमेव स्पष्टयन्नक्षराणि व्याचष्टे । यदिदमित्यादिना ॥ ननु मर्त्यमित्येतावतैव मृत्युव्याप्तत्वे शरीरस्य सिद्धे किमित्यात्तं मृत्युनेति पुनरुच्यते तच्चाह । कदाचिदेवेति ॥ वैराग्यार्थं विशेषवचनमित्युक्तं यत्तदेव वैराग्यं किमर्थमित्याशङ्काह । कथमिति ॥ निवर्त्तने विशेषवचनं फलवदिति शेषः ॥ तदस्येत्यत्र तच्छब्दार्थमाह ।

उ० सशरीरः प्रियाप्रियाभ्यां न वै सशरी-

भा० अशरीरस्वभावस्यात्मनस्तदेवाऽहं शरीरं शरीरमेव चाह-
मित्यविवेकादात्मभावः सशरीरत्वमत एव सशरीरः
सन्नात्तो यस्तः प्रियाप्रियाभ्यां । प्रसिद्धमेतत्तस्य च न वै
सशरीरस्य सतः प्रियाप्रिययोर्वाह्यविषयसंयोगवियोग-
योर्निमित्तयोर्वाह्यविषयसंयोगवियोगौ ममेति मन्यमा-
नस्यापहतिर्विनाश उच्छेदः सन्ततिरूपयोर्नास्तीति । तं
पुनर्देहाभिमानादशरीरस्वरूपविज्ञानेन निवर्त्तता विवे-
कज्ञानमशरीरं सन्तं प्रियाऽप्रिये न स्पृशतः । स्पृशः
प्रत्येकं सम्बध्यत इति । प्रियं न स्पृशत्यप्रियं न स्पृशतीति
वाक्यद्वयं भवति । न स्नेच्छाशुच्यधार्मिकैः सह सम्भाषेतेति
यद्वत् । धर्माधर्मकार्ये हिताहिते यतोऽशरीरता तु
स्वरूपमिति । तत्र धर्माधर्मयोरसम्भवात्तत्कार्यभावो
दूरत एवेत्यतो न प्रियाप्रिये स्पृशतः । ननु यदि प्रियम-

आ० शरीरमित्यत्रेति । मघवन्नित्यादिवाक्यं सप्तमर्थः । त्रिस्थानतया
जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तिस्थानत्रयसम्बन्धित्वेनेति यावत् । अमृतत्वं घडूर्म्मि-
वर्जितत्वमशरीरत्वं स्वाभाविकसावयत्वादिराहित्यं आत्मनोऽधि-
ष्ठानमित्यत्र भोगेत्यपेक्षितपूर्व्वं कृतं भोगायतनं शरीरमिति विशेष-
णार्थमुक्त्वा तस्यैवार्थान्तरमाह । आत्मनो वेति ॥ अधिष्ठानं जन-
यितुस्तस्योपलब्धेरधिकरणमिति यावत् ॥ अधिष्ठानशब्दस्यार्था-
न्तरमाह । जीवरूपेणेति ॥ उत्तरवाक्यस्य सशरीरशब्दं व्याचष्टे ।
यस्येति ॥ ईदृशं मर्त्यत्वादिविशेषणवदित्यर्थः । तद्यथोक्तं शरी-
रमधिष्ठितमनेनेति व्युत्पत्त्या तदधिष्ठितसादृश्यः पुरुष इत्यर्थः ॥
तस्यैव सम्पिण्डितमर्थमाह । तद्वानिति ॥ उक्तोऽर्थे विशेषणं

उ० रस्य सतः प्रियाप्रिययोरपहतिरस्त्यशरीरं

भा० ष्यशरीरं न स्पृशतीति यन्मघवतोक्तं सुषुप्तस्यो विनाश-
मेवापीतो भवतीति तदेवेहाप्यापन्नं । नैष दोषो धर्मा-
धर्मकार्ययोः शरीरसम्बन्धिनोः प्रियाप्रिययोः प्रतिषेधस्य
विवक्षितत्वात् । अशरीरं न प्रियाप्रिये स्पृशत इत्यादि-
श्रुतिः । आगमापायिनोर्हि स्पर्शशब्दो दृष्टो यथा शीत-
स्पर्श उष्णस्पर्श इति । न तन्नेरुष्णप्रकाशयोः स्वभावभूत-
योरग्निना स्पर्श इति भवति । तथाग्नेः सवितुर्वोष्णप्रका-
शवत्स्वरूपभूतस्थानन्दस्य प्रियस्यापि नेह प्रतिषेधो विज्ञा-
नमानन्दमानन्दो ब्रह्मेति श्रुतिभ्यः । इहापि भूमैव
सुखमित्युक्तत्वात् । ननु भूम्नः प्रियस्यैकत्वेऽसंवेद्यत्वात् ।
स्वरूपेणैव वा नित्यसंवेद्यत्वान्निर्विशेषतेति नेन्द्रस्य तदिष्टं ।
नाह खल्वयं सम्प्रत्यात्मानं जानात्ययमहमस्मीति नो
एवेमानि भूतानि विनाशमेवापीतो भवति । नाहमत्र

आ० पातयति । सशरीर इति ॥ अशरीरस्य कथं सशरीरत्वमित्या-
शङ्काह । अशरीरेति ॥ अविवेकतः सशरीरो भवतीति पूर्व्वेण
सम्बन्धः । यतः सशरीरोऽतएव प्रियाऽप्रियाभ्यामात्तो वै पुरुष
इति योजना ॥ वैशब्दार्थमाह । प्रसिद्धमिति ॥ एतच्छब्दार्थ-
मेवोत्तरवाक्यव्याख्यानेन स्फोरयति । सशरीरस्येति ॥ तौ
ममेति मन्यमानस्य सतः स्वस्य तयोः सन्ततिरूपयोरपहति-
र्नास्तीति सम्बन्धः । प्रियाप्रिययोः स्वारस्येन विनाशोऽस्ति क्षणिक-
त्वादित्याशङ्क्य सन्ततिरूपयोरित्युक्तं । इतिशब्दो वाक्यसमा-
प्त्यर्थः ॥ अत्रस्य देहसम्बन्धद्वारा संसारित्वमुक्त्वा तस्यैव विद्या-
वतो देहनिवृत्तिद्वारेण मुक्तिं दर्शयति । तं पुनरिति ॥ मुक्ते

उ० वाव सन्नं न प्रियाप्रिये स्पृशतः ॥ १ ॥

भा० भोग्यं पश्यामीत्युक्तत्वात् । तद्धीन्द्रस्येष्टं यद्भूतानि चात्मान
च जानाति । न चाप्रियं किञ्चिद्वेत्ति । स सर्वांश्च लोका-
नाप्नोति सर्वांश्च कामान् येन ज्ञानेन । सत्यमेतदिष्ट-
मिन्द्रस्येमानि भूतानि मत्तोऽन्यानि लोकाः कामाश्च सर्वे
मत्तोऽन्येऽहमेषां स्वामीति । न त्वेतदिन्द्रस्य हितं । हित-
श्चेन्द्रस्य प्रजापतिना वक्तव्यं । व्योमवदशरीरात्मतया
सर्वभूतलोककामात्मलोपगमेन या प्राप्तिस्तद्धितमिन्द्राय
वक्तव्यमिति प्रजापतिनाऽभिप्रेतं । न तु राज्ञो राज्या-
प्तिवदन्यत्वेन । तत्रैवं सति कं केन विजानीयादात्मैकत्वे
दमानि भूतान्ययमहमस्मीति । नन्वस्मिन्यचे स्तोभिर्वा

आ० पुंसि प्रियाप्रिययोर्मिञ्जितयोरस्पर्शेऽप्येकैकस्य स्पर्शः स्यादित्या-
शङ्काच्च । स्पृशिरिति ॥ प्रत्येकसम्बन्धमभिनयति । प्रियमिति ॥
समस्ततया श्रुतस्थानेकस्य प्रत्येकं क्रियासम्बन्धे दृष्टान्तमाह ।
नेति ॥ प्रियाप्रिययोर्मुक्तात्मन्यसंस्पर्शं पातनिकापूर्वकं कैमुति-
कन्यायेन दर्शयति । धर्माधर्मेति ॥ तत्रेत्यशरीराख्यं स्वरूप-
मुच्यते ॥ प्रियस्पर्शाभावं श्रुत्वा मोक्षस्यापुमर्थत्वं शङ्कते ।
नन्विति ॥ इच्छापीति मुक्तो गृह्यते । स्वाभाविकप्रियाप्रियप्रतिषे-
धदोषान्नापुमर्थत्वं मुक्तेरित्युत्तरमाह । नैष दोष इति ॥ प्रतिषेध-
मेवाभिनयति । अशरीरमिति ॥ कादाचित्कयोरेव प्रियाप्रिययो-
रेव निनेष इत्यत्र नियामकमाह । आगमापायिनोरिति ॥
कादाचित्कत्वे स्पर्शशब्दवन्न स्वात्मन्येतच्छब्देऽस्तीत्याह । न त्विति ॥
आत्मनि तर्हि कादाचित्कमेव प्रियमिति तन्मात्रप्रतिषेधात्तद-
वस्थमपुमर्थत्वमित्याशङ्काच्च । सवितुरिति ॥ भूमविद्यालोच-
नायामपि सुखमात्रस्यात्मनि न प्रतिषेधोऽस्तीत्याह । इच्छापीति ॥
तथापि विषयविषयीभावेन भेदाभावात्तदवस्थमपुमर्थत्व-

भा० यानैर्वा स यदि पितृलोककामः स एकधा भवतीत्याद्यै-
 श्वर्यश्रुतयोऽनुपपन्नाः । न सर्वात्मनः सर्वफलसम्बन्धो-
 पपत्तेरविरोधात् । नृद इव सर्वघटकरककुण्डाद्याग्निः ।
 ननु सर्वात्मने दुःखसम्बन्धोऽपि स्यादिति चेन्न । दुःखस्या-
 प्यात्मलोपगमादविरोधः । आत्मन्यविद्याकल्पनानिमित्त-
 त्तानि दुःखानि रज्ज्वामिव सर्पादिकल्पनानिमित्तानि ।
 सा चाविद्या शरीरात्मैकत्वस्वरूपदर्शनेन दुःखनिमित्तो-
 च्छिन्नेति दुःखसम्बन्धाशङ्का न सम्भवति । शुद्धसत्त्व-
 सङ्कल्पनिमित्तानान्तु कामानामीश्वरदेहसम्बन्धः सर्व-
 भूतेषु मानसानां पर एव सर्वसत्त्वोपाधिद्वारेण भोक्तेति
 सर्वाविद्याकृतसंव्यवहाराणां पर एवात्मास्पदं नान्योस्तीति

आ० मिति शङ्कते । नन्विति ॥ भेदो न पुमर्थत्वयोगी केवलव्यति-
 रेक्यभावात्सुखसाक्षात्कारस्तु पुरुषार्थः ॥ स चाभेदेऽपि भिद्यते
 इत्याशङ्काह । स्वरूपेणेति ॥ आत्मनि विशेषज्ञानराहित्य-
 मिन्द्रस्य नेष्टमित्यत्र हेतुमाह । नाहेति ॥ किन्तर्हि इन्द्रस्येष्ट-
 मित्याशङ्काह । तद्धीति ॥ येन ज्ञानेनाप्नोति तदिष्टमिन्द्रस्येति
 पूर्वेषां सम्बन्धः । किमिदं विशेषविज्ञानमिन्द्रस्येष्टमित्युच्यते
 किंवा हितमिति विवक्ष्यते तत्राद्यमङ्गीकरोति । सत्यमिति ॥
 द्वितीयं दूषयति । न त्विति ॥ हितोपादौ भयं भवतीत्यादिश्रुतेरि-
 त्यर्थः ॥ तथापीष्टमेवेन्द्राय प्रजापतिनोपदेष्टव्यमित्याशङ्काह ।
 हितञ्चेति ॥ किन्तर्हि तस्य हितमिति चेत्तदाह । व्यामवदिति ॥
 वक्तव्यमिति सम्बन्धः ॥ हितमेव न त्वनियमिति स्थिते फलितमाह ।
 तत्रेति ॥ सर्वेषां भूतानां लोकानां कामानाश्चात्मा सच्चिदानन्दमात्रं ।
 तद्रूपत्वं चेन्मुक्तस्येष्ट्यते कथं तर्हि तस्यैश्वर्यश्रुतयो निर्व्वहन्तीति
 चोदयति । नन्विति ॥ सगुणविद्यावतां यदैश्वर्यं तन्निर्गुणविद्या-
 स्तुत्यर्थं सङ्गीर्त्यते ॥ ब्रह्मोभूतस्य मुक्तस्य सगुणविद्याया अपि

भा० वेदान्तसिद्धान्तः । य एषोऽक्षिणि पुरुषो दृश्यत इति
 छायापुरुष एव प्रजापतिनोक्तः स्वप्नसुषुप्तयोश्चान्य एव ।
 न परोऽपहतपाप्मत्वादिलक्षणे विरोधादिति केचि-
 न्नन्यन्ते । छायाद्यात्मनाञ्चोपदेशे प्रयोजनमाचक्षते ।
 आदावेवोच्यमाने किल दुर्विज्ञेयत्वात्परस्यात्मनोऽत्यन्त-
 वाह्यविषयासक्तचेतसोऽत्यन्तसूक्ष्मवस्तुश्रवणे व्यामोहो मा-
 भूदिति । यथा किल द्वितीयायां सूक्ष्मं चन्द्रं दिदर्श-
 यिषुर्दृष्टं कञ्चित्प्रत्यक्षमादौ दर्शयति । पश्यामुमेष चन्द्र
 इति । ततोऽप्यन्यं गिरिमूर्द्धानं चन्द्रममीपस्थमेष चन्द्र
 इति । ततोऽसौ चन्द्रं पश्यति । एवमेतद्य एषोऽक्षिणीत्या-
 द्युक्तं प्रजापतिना त्रिभिः पर्यायैर्न पर इति । चतुर्थे तु
 पर्याये देहान्मर्त्यात्ममुत्थायाऽशरीरतामापन्नो ज्योतिः-

आ० प्रत्यग्भूतत्वात्फलस्य तत्रोपचरितुं युक्तत्वादिति परिहरति ।
 नेत्यादिना ॥ सर्व्वात्मत्वे निन्दापि प्राप्नोतीति शङ्कते । नन्विति ॥
 दुःखस्य दुःखत्वाभाववत्तस्यात्मा विद्वानपि दुःखो भविष्यतीति
 समाधत्ते । न दुःखस्येति ॥ तर्हि दुःखिनामात्मा मुक्त इति दुःखो
 स्यात्तत्राह । आत्मनोति ॥ न तावदात्मनः स्वभावतो दुःखित्वं
 किन्त्वाविद्यकं । सा च मुक्तस्य दग्धत्वादप्रसक्तिरित्यर्थः । तर्हि
 विद्यया दग्धायामविद्यायां तदध्यारोपितमैश्वर्यमपि ईश्वरस्य
 सगुणविद्याफलभूतं तद्दग्धमेवेति कथं स्तुत्यर्थमिह तदुपदेश-
 सिद्धिरित्याशङ्क्याह । शुद्धेति ॥ शुद्धं सत्त्वं रजस्तमोभ्यामस्पृष्टं
 तस्मान्मायैकदेशाज्जाताः सङ्कल्पा निमित्तानि येषां कामानामै-
 श्वर्यभेदानां ते तथोक्तास्तेषां सर्वेषु भूतेषु विषयेषु मनोमात्रे-
 णेश्वराभिधानरूपेण सिद्धानामीश्वराख्येन स्वभावेनाभिसम्बन्धो
 मायावस्थायां सिद्ध्यतीत्यर्थः । ननु जीवानामेवाविद्यातत्का-
 र्यसम्बन्धो नेश्वरस्येति चेन्नेत्याह । पर एवेति ॥ चतुर्थमपि

भा० स्वरूपं । यस्मिन्नुत्तमपुरुषे स्थादिभिर्जज्ञन् क्रीडन्म-
माणो भवति स उत्तमपुरुषः पर उक्त इति चाहुः ।
सत्यं रमणीया तावदियं व्याख्या श्रोतुं । न त्वर्थोऽस्य ग्रन्थ-
स्यैवं सम्भवति । कथमक्षिणि पुरुषो दृश्यत इत्युपन्यस्य
शिष्याभ्यां क्वायात्मनि गृहीते तयोस्तदिपरोतग्रहणं मत्वा
तदपनयायोदशरावोपन्यासः । किं पश्यथ इति च प्रश्नः ।
साध्वलङ्कारोपदेशश्चानर्थकः स्यात् । यदि क्वायात्मैव प्रजा-
पतिनाऽक्षिणि दृश्यत इत्युपदिष्टः । किञ्च यदि वा तेन स्वय-
मुपदिष्टग्रहणस्याप्यपनयनकारणं वक्तव्यं स्यात् । स्वप्नसुषु-
प्तात्मग्रहणयोरपि तदपनयनकारणं च स्वयं ब्रूयात् । न
चोक्तं तेन मन्यामहे । नाक्षिणि क्वायात्मा प्रजापतिनोप-
दिष्टः । किञ्चान्यदक्षिणि द्रष्टा चेद्दृश्यत इति उपदिष्टः

आ० पर्यायेषु त्वमर्थानुवादेन तस्य तदर्थत्वं विधेयमिति स्वाभि-
प्रायेण प्रजापतिवाक्यं व्याख्यातं ॥ सम्प्रति स्वयूष्यमतमुत्थाप-
यति । य एष इति ॥ प्रथमपर्यायस्य क्वायात्मवद्द्वितीयपर्याय-
योरपि विज्ञानात्मविषयत्वमित्याह । स्वप्नेति ॥ अन्य एव पर-
स्मादुक्त इति सम्बन्धः ॥ चतुर्थपर्यायवत्पर्यायत्रयेऽपि परमा-
त्मैव कस्मान्नोच्यते । तत्राह । न पर इति ॥ अपहृतपाप्मत्वादेरव-
स्थावत्त्वस्य च मिथो विरोधो हेत्वर्थः । नन्वन्तिमे पर्याये पर-
स्योपदेशो युज्यते । तज्ज्ञानस्य मुक्तिफलत्वात्किमिति पूर्वेषु पर्या-
येषु क्वायादयो निर्दिश्यन्ते तत्फलभावादत आह । क्वायाद्या-
त्मनाच्चेति ॥ तत्र प्रथमं क्वायात्मनोपदेशस्य प्रयोजनमाह ।
आदावेवेति ॥ परस्यातिसूक्ष्मत्वेन दुर्विज्ञेयत्वात्तस्मिन्नेवादावु-
च्यमाने सति तस्यापि सूक्ष्मस्य अवगोऽपि श्रोतुरनात्मनिष्ठस्य
क्विल व्यामोहः स्यात्स माभूदिति एवक्क्वायात्मोपदेशः कृत इति
सम्बन्धः ॥ स्वप्नसुषुप्तयोर्विज्ञानात्मोपदेशस्य प्रयोजनं दर्शयन्नुक्त-

भा० स्यात्तत इदं युक्तं । एतन्वैव त इत्युक्त्वा स्वप्नेऽपि द्रष्टुरेवो-
पदेशः । स्वप्ने न द्रष्टोपदिष्ट इति चेन्नापि रोदितीवा-
प्रियवेत्तेवेत्युपदेशात् । न च द्रष्टुरन्यः कश्चित्स्वप्ने महि-
मानश्चरति । अत्रायं पुरुषः स्वयं ज्योतिरिति न्यायतः
श्रुत्यन्तरे सिद्धत्वात् । यद्यपि स्वप्ने सधीर्भवति तथापि न
धीः स्वप्नभोगोपलब्धिं प्रति करणत्वं भजते । किन्तर्हि
पटचिचवज्जाग्रदासनाश्रया दृश्यैव धीर्भवतीति । न द्रष्टुः
स्वयं ज्योतिष्टुबाधः स्यात् । किञ्चान्यत् । जाग्रत्स्वप्नयो-
र्भूतानि चात्मानं च जानातीमानि भूतान्ययमहमस्मीति
प्राप्तौ सत्यां प्रतिषेधो युक्तः स्यान्नाह खल्वयमित्यादि ।
तथा चेतनस्यैवाविद्यानिमित्तयोः सशरीरत्वे सति

आ० मयं दृष्टान्तेन स्पष्टयति । यथेत्यादिना ॥ इतिशब्दस्तिङा
सम्बध्यते ॥ पर्यायान्तरस्य तात्पर्यमाह । चतुर्थे त्विति ॥ मरण-
धर्मकादेहात्पृथग्भूत्वा ज्योतिःस्वरूपमशरीरत्वं प्राप्तौ यद्यपि
चतुर्थे पर्याये कथ्यते तथापि कथमसौ परमात्मा स्यादित्याश-
ङ्काह । यस्मिन्निति ॥ स सम्प्रसादो यो विद्वान् कर्तृत्वेन विव-
क्षितः किमिदं व्याख्यानं शब्दानुसारि किंवाऽर्थानुसारीति
विकल्प्याद्यमङ्गीकरोति । सत्यमिति ॥ द्वितीयं दूषयति । न त्विति ॥
असम्भवमेवाकाङ्क्षाद्वारा स्फुटयति । कथमित्यादिना ॥ यद्याद्ये
पर्याये क्वायात्मोपदिश्यते तर्हीन्निविरोचनयोः सम्यग्दर्शित्वादि-
परीतग्रहापोहार्थं प्रजापतेरायासो वृथा स्यात् । तेन नेदं
व्याख्यानमर्थानुसारीत्यर्थः ॥ इतश्च नाद्ये पर्याये क्वायात्मोपदे-
शोऽस्तीत्याह । किञ्चेति ॥ प्रजापतिनोपदिष्टस्यापि क्वायात्मनो
ग्रहणं न मृष्यतीत्याशङ्क्य हेत्वन्तरं स्पष्टयति । यदीति ॥
तेन क्वायात्माग्रहणापनयकारणवचनेनेति यावत् । तेन तत्र-
जापतिनेत्येकस्तच्छब्दो योज्यः ॥ इतश्च प्रथमे पर्याये द्रष्टु-

भा० प्रियाप्रिययोरपहतिर्नास्तीत्युक्त्वा तस्यैवाशरीरस्य सतो
 ऽविद्यायां सत्यां सशरीरत्वे प्राप्तयोः प्रतिषेधो युक्तोऽशरीरं
 वाव सन्तं न प्रियाप्रिये स्पृशत इति । एकश्चात्मा
 स्वप्नबुद्धान्तयोर्महामत्स्यवदसङ्गः सञ्चरतीति श्रुत्यन्तरे
 सिद्धं । यच्चोक्तं सम्प्रसादः शरीरात्ममुत्थाय यस्मिन्
 स्थादिभीरममाणो भवति सोऽन्यः सम्प्रसादादधिकरण-
 निर्दिष्ट उत्तमः पुरुष इति । तदप्यसत् । चतुर्थेऽपि पर्थ्याये
 एतन्त्वेव त इति वचनात् । यदि ततोऽन्योऽभिप्रेतः
 स्यात्पूर्ववदेतन्त्वेव त इति न ब्रूयान्मृषा प्रजापतिः ।
 किञ्चान्यत्तेजोबन्नादीनां स्रष्टुः सतः स्वविकारदेहे शुद्धे
 प्रवेशं दर्शयित्वा प्रविष्टाय पुनस्तत्त्वमसीत्युपदेशो मृषा

आ० रेवोपदेशो न क्वायापुरुषस्येत्याह । किञ्चान्यदिति ॥ एतच्छ-
 ब्देन सन्निहितावलम्बिना क्वायात्मानमनुकृष्य स्वप्ने द्रष्टु-
 पदेशः प्रजापतेर्मृषावादित्वं प्रसज्येत । तथा च प्रथमेऽपि
 पर्थ्याये द्रष्टैवोपदिष्ट इत्यर्थः ॥ स्वप्नावस्थाविशिष्टस्य स्थाना-
 न्तरे बाध्यत्वान्न तत्र द्रष्टुपदेशोऽस्तीति शङ्कते । स्वप्न इति ॥
 अनुभवानुसारेणोत्तरमाह । नेत्यादिना ॥ किञ्च प्रकाश-
 कारणाणामुपरमे यः प्रकाशः स नैसर्गिक इति न्यायेन
 प्रतीचः स्वयं ज्योतिर्द्वं दृष्टदारण्यके स्वप्नावस्थामाश्रित्योक्तं
 ततश्च तत्र द्रष्टुपदेशः सिद्धतीत्याह । न चेति ॥ सूर्यादी-
 नामुपरमे यः प्रकाशो दृश्यमानः स नैसर्गिक इत्युक्तं । स्वप्ने
 ऽप्यन्तःकरणस्य सत्त्वादित्याशङ्क्याह । यद्यपीति ॥ करणत्वा-
 भावे हेतुं पृच्छति । किन्तर्हीति ॥ नीलपीतादिजाग्रदसना-
 भिर्विवर्त्तमानाः साक्षिणो वेद्यतामापद्यन्ते । तथाच पटे
 चित्रवद्विचित्रवासनामयचेतसः साक्षिगम्यत्वान्न स्वप्नोपलब्धौ
 करणं भवतीति तद्द्रष्टुः स्वयं ज्योतिर्द्वं न्यायसिद्धमित्याह ।

भा० प्रसज्यन्त । तांस्संस्व स्त्यादिभी रन्ता भावव्यस्योति युक्त उप-
देशोऽभविष्यद्यदि सम्प्रसादादन्य उत्तमः पुरुषो भवेत् ।
तथा भूम्यहमेवेत्यादिश्यात्मैवेदं सर्व्वमिति नोपसमह-
रिष्यद्यदि भूमा जीवादन्योऽभविष्यत् । नान्योऽतोऽस्ति
द्रष्टेत्यादिश्रुत्यन्तराच्च । सर्व्वश्रुतिषु च परस्मिन्नात्मशब्द-
प्रयोगो नाभविष्यत्प्रत्यगात्मा चेत्सर्व्वजन्तूनां पर- आत्मा
न भवेत् । तस्मादेक एवात्मा प्रकरणी सिद्धः । न चात्मनः
संसारित्वं । अविद्याध्यस्तत्वादात्मनि संसारस्य । न हि रज्जु-
शुक्तिकागगनादिषु सर्परजतमल्लादीनि मिथ्याज्ञानाध्य-

आ० पटेति ॥ प्रासङ्गिकं । हित्वा द्रष्टैवोपदिष्टः ॥ स्वप्नावस्थायामि-
त्यत्र हेत्वन्तरमाह । किञ्चेति ॥ तथाच जाग्रदवस्थायामिव
स्वप्नेऽपि द्रष्टैवोपदिष्ट इति शेषः ॥ इतश्च द्रष्टुरेवोपदेशः
स्वप्नप्रदशायामित्याह । प्राप्ताविति ॥ न केवलमुक्तसौषुप्तौ
निषेधो निषेध्यप्राप्तिसापेक्षत्वादवस्थाद्वये द्रष्टुरुपदेशमाकाङ्क्षति
किन्तु तुरीयगतो निषिद्धोऽपि निषेध्यमाकाङ्क्षन्नवस्थाद्वये
द्रष्टुरुपदेशमाकाङ्क्षतीत्याह । तथा चेति ॥ निषेधस्य प्राप्तिसापे-
क्षत्वात्प्रकृतस्यैव द्रष्टुरविद्यानिदाने सशरीरत्वे तन्निमित्तयोः
स्थानद्वयगतयोर्न प्रियाप्रिययोरपहतिरस्तीति न ह वै सशरीर-
स्येत्यादिनोक्तसशरीरत्वे प्राप्तयोः प्रियाप्रिययोस्तस्यैवावस्थात्रया-
तीतस्य सत्यां विद्यायामशरीरमित्यादिना प्रतिषेधो युक्त इति
योजना ॥ स्वप्ने द्रष्टुरुपदेशे हेत्वन्तरमाह । एकश्चेति ॥ चतुर्थपर्या-
यस्य सौषुप्तादर्थान्तरविषयत्वमुक्तमनुभाष्य दूषयति । यच्चोक्तमि-
त्यादिना ॥ तदेव व्यतिरेकद्वारा स्फोरयति । यदीति ॥ अधिक-
रणाधेयभावेन भेदः सत्यो नास्तीत्यत्र हेत्वन्तरमाह । किञ्चान्य-
दिति ॥ जीवपरयोर्भेदस्य षष्ठप्रपाठकविरोधवत् सप्तमप्रपाठ-
कविरोधोऽपि स्यादित्याह । तथेति ॥ बृहदारण्यकश्रुत्यालोच-
नायामपि जीवेश्वरभेदो न सम्भवतीत्याह । नान्य इति ॥ इतश्च

भा० स्तानि तेषां भवन्तीति । एतेन सशरीरस्य प्रियाप्रिययो-
रपहतिर्नास्तीति व्याख्यातं । यच्च स्थितमप्रियवेत्तेवेति ना
प्रियावेत्तैवेति सिद्धं । एवञ्च सति सर्वपर्यायेऽप्येतदमृत-
मभयमेतद्ब्रह्मेति प्रजापतेर्वचनं । यदि वा प्रजापति-
च्छद्वारूपायाः श्रुतेर्वचनं सत्यमेव भवेत् । न च तत्कु-
तर्कबुद्ध्या मृषाकर्तुं युक्तं । ततो गुरुतरस्य प्रमाणान्तर-
स्यानुपपत्तेः । ननु प्रत्यक्षं दुःखाद्यप्रियवेत्तृत्वमव्यभिचा-
र्यनुभूयत इति चेन्न । जरादिरहितो जीर्णोऽहं जातोऽह-
मायुश्चान् गौरः कृशो मृत इत्यादिप्रत्यक्षानुभववत्त-

आ० जीवपरयोर्भेदो नास्तीत्याह । सर्वश्रुतिस्थितिः ॥ औतमर्थमुप-
संहरति । तस्मादिति ॥ आत्मैक्ये परस्यैव संसारित्वं सर्वदेहेषु
स्यादिति चेन्नेत्याह ॥ न चेति ॥ आरोपितसंसारित्वं वस्तुतो
नात्मन्यस्तोत्येतद्दृष्टान्तेन स्पष्टयति । न हीति ॥ मिथ्या च तद-
ज्ञानश्चेति मिथ्याज्ञानं । तेनाध्यस्तान्यविद्यमानान्येव विद्यमानव-
त्प्रतीतिमापादितानीति यावत् । न ह वै सशरीरस्येत्यादि वदता
वास्तवत्वं प्रियाप्रियसम्बन्धस्य विवक्षितमिति शङ्कामुक्तन्यायाति-
देशेन निरस्यति । एतेनेति ॥ आत्मनि संसारस्य प्रसक्तिर्नेति
यावत् । यावदध्यासभावित्वं प्रियाप्रिययोरपहत्यभावो न वास्त-
वत्वं शरीरसम्बन्धस्यैव प्रियाप्रियमूलस्य दुर्निरूपत्वादित्यर्थः ॥
स्वप्नद्रष्टा खल्वप्रियवेत्तैव भवति न त्वप्रियवेत्तैवेति यत्पूर्वञ्च
स्थितं तत्सिद्धं लाभान्तरमाह । एवञ्चेति ॥ प्रजापतेर्वचनं सत्यं
भवेदिति सम्बन्धः । अपौरुषेयां श्रुतौ कुतः प्रजापतेर्वचनं
सावकाशमित्याशङ्क्याह । यदि वेति ॥ सुखादयः साश्रयाः गुण-
त्वाद्रूपादिवदित्यनुमानात्तदाश्रयः परिशेषादात्मा भविष्यतीति
वैशेषिकादितर्कविरोधादसत्यं श्रुतेर्वचनमित्याशङ्क्याह । न चेति ॥
सुखादीनामुपाधिधर्मत्वेन सिद्धसाध्यत्वान्नास्ति औतवचसो
बाधकमित्यर्थः ॥ प्रत्यक्षमिति शङ्कते । नन्विति ॥ तस्याभासत्वान्न

भा० दुपपत्तेः । सर्वमप्येतत्सत्यमिति चेदस्यैवेतदेवं दुरव-
गमं येन देवराजोऽप्युदशरावादिदर्शिता विनाशयुक्तिरपि
मुमोहैवात्र विनाशमेवापीतो भवतीति । तथा विरोचनो
महाप्राज्ञः प्राजापत्योऽपि देहमात्रात्मदर्शनो बभूव ।
तथेन्द्रस्यात्मविनाशभयसागरे एव वैनाशिकाः न्यमज्जन् ।
तथा साङ्ख्याः द्रष्टारं देहादिव्यतिरिक्तमवगम्यापि
त्यक्तागमप्रमाणत्वात् मृत्युविषय एवान्यत्वदर्शने तस्युः ।
तथाऽन्ये काणादादिदर्शनाः कषायरक्तमिव चारादिभि-
र्वस्त्रं नवभिरात्मगुणैर्युक्तमात्मद्रव्यं विशेषधियतुं प्रवृत्ताः ।
तथाऽन्ये कर्मिणो बाह्यविषयापहतचेतसो वेदप्रमाणा
अपि परमार्थसत्यमात्मैकत्वं विनाशमिवेन्द्रवन्मन्यमाना
घटीयन्त्रवदारोहावरोहप्रकारैरनिशं बभ्रुमन्ति । कि-
मन्ये क्षुद्रजन्तवो विवेकहीनाः स्वभावत एव वह्निर्विष-
यापहतचेतसः । तस्मादिदं त्यक्तसर्वबाह्येषणैः अनन्यश-

भा० बाधकत्वमिति परिहरति । नेत्यादिना ॥ दृष्टान्तोऽपि सम्यति-
पन्नो न भवतीति शङ्कते । सर्वमिति ॥ जरादेः सत्यवचनं त्वदी-
यमेवमस्यैवेत्यङ्गीकरोति । अस्यैवेति ॥ अङ्गीकारे हेतुमाह ।
दुरवगममिति ॥ अधिकारिणः प्रमितिजनको वेद इति न्यायात्ता-
दृशानामनधिकारिणां दुर्ज्ञानमात्मतत्त्वं । अतोऽस्यैव जरादिसत्य-
त्ववचनं । न तावता वस्तुत्ततिरित्यर्थः । दुरवगमत्वे लिङ्गमाह ।
येनेति ॥ अत्रेत्यात्मतत्त्वेति ॥ तस्य दुर्ज्ञानत्वे लिङ्गान्तरमाह ।
तथेति ॥ वैनाशिकभ्रान्तिरप्यात्मनो दुर्ज्ञानत्वं गमयतीत्याह । तथे-
न्द्रस्येति ॥ साङ्ख्यभ्रान्तिरपि दुर्ज्ञानत्वमात्मनो ज्ञापयतीत्याह । तथा
साङ्ख्या इति ॥ तार्किकभ्रान्तिरपि तस्य दुर्यहत्वे गमकमाह । तथान्य
इति ॥ बुद्धिसुखदुःखेच्छादेषप्रयत्नधर्माधर्मभावना नवात्मगुणा

उ० अशरीरो वायुरभ्रं विद्युत् स्तनयितुरशरीराण्ये-
तानि तद्यथैतान्यमुष्मादाकाशात्समुत्थाय परं

भा० रणैः परमहंसपरिव्राजकैरत्याश्रमिभिर्वेदान्तज्ञानपरै-
रेव वेदनीयं पूज्यतमैः । प्राजापत्यञ्चेमं सम्प्रदायमनुसर-
द्भिरुपनिबद्धं प्रकरणचतुष्टयेन । तथाऽनुशासन्यद्यापि ते
एव नान्य इति । तत्राशरीरस्य सम्प्रसादस्याविद्यया
शरीरेणाविशेषतां सशरीरतामेव सम्प्राप्तस्य शरीरात्स-
मुत्थाय स्वेन रूपेण यथाऽभिनिष्पत्तिस्तथा वक्तव्येति
दृष्टान्त उच्यते । अशरीरो वायुरविद्यमानं शिरःपाण्या-
दिमच्छरीरमस्येत्यशरीरः । किञ्चाभ्रं विद्युत्स्तनयितु-
रित्येतानि चाशरीराणि । तत्तत्रैवं सति वर्षादिप्रयोजना-
वसाने यथा । अमुष्मादिति भूमिष्ठा श्रुतिर्द्युलोकसम्बन्धि-
नमाकाशदेशं व्यपदिशति । एतानि यथोक्तान्याकाशसमान-

आ० मीमांसकभ्रान्तिः ॥ तस्य दुर्यहत्वे गमकमित्याह । तथान्य इति ॥
यदा परीक्षकाणामपेक्षो भ्रान्तिरात्मनो दुरवगमत्वं गमयति
तदा विचारविधुराणां लौकिकानां भ्रान्तिस्तत्र प्रमाणयितव्ये-
त्याह । किमन्य इति ॥ अन्ये च बभ्रूमन्तीति किं वक्तव्यमिति
सम्बन्धः ॥ यदि लौकिकानां परीक्षकाणां चेदमात्मतत्त्वं
दुर्ज्ञानं प्रतिज्ञायते केषां तर्हि इदं सुज्ञानमित्याशङ्क्याह ।
तस्मादिति ॥ एषणास्त्रिवात्मतत्त्वेऽपि तेषामौदासीन्यं वारयति ।
अनन्यशरणैरिति ॥ तेषां कुटोचरादिभावं व्यासेधति ।
परमहंसेति ॥ कर्मनिष्ठानामाश्रमानतीत्य नैष्कर्म्यप्राधान्येन
वर्त्तमानत्वं दर्शयति । अत्याश्रमिभिरिति ॥ अनन्यशरणै-
रित्युक्तं व्यनक्ति । वेदान्तेति ॥ पूज्यतमैरिति नित्यानुवादस्तेषा-
मात्मवेदनोपायं प्राक्तनमुपदिशति । प्राजापत्यञ्चेति ॥ स्थान-

उ० ज्योतिरूपसम्पद्य स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यन्ते ॥२॥
एवमेवैष सम्प्रसादोऽस्माच्छरीरात्समुत्थाय परं

भा० रूपतामापन्नानि स्वेन वाय्वादिरूपेणागृह्यमाणानि आ-
काशाख्यताङ्गतानि । यथा सम्प्रसादोऽविद्यावस्थायां
शरीरात्मभावमेवापन्नस्तानि च तथा भूतानि अमुष्माद्यु-
लोकसम्बन्धिन आकाशदेशात्समुत्तिष्ठन्ति वर्षणादिप्रयो-
जनाभिनिर्वृत्तये । कथं शिशिरापाये सावित्रं परं ज्योतिः
प्रकृतं यैश्चकमुपसम्पद्य सावित्रमभितापं प्राप्येत्यर्थः ।
आदित्याभितापेन पृथग्भावमापादिताः सन्तः स्वेन स्वेन
रूपेण पुरोवातादिना वायुरूपेण स्तिमितभावं हित्वा
ऽभ्रमपि पर्वतहस्तादिरूपेण । विद्युदपि स्वेन ज्योतिर्लता-
दिचपलरूपेण । स्तनयिन्नुरपि स्वेन गर्जिताशनिरूपेणेत्येवं
प्रावृडागमे स्वेन स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यन्ते । यथाऽयं

आ० अयं तुरीयश्चेत्येतद्विषयं प्रकरणचतुष्टयं ॥ यथोक्ताधिकारिणमेवा-
त्मवेदनमित्यत्र लिङ्गान्तरमाह । तथेति ॥ अशरीरमित्यादि-
वाक्यव्याख्यानोपसंहारार्थमितिपदं सशरीरस्य बन्धो मुक्ति-
रशरीरस्येति स्थिते किमर्थमशरीरो वायुरित्यादिवाक्यमित्या-
शङ्क्याह । तत्रेत्यादिना ॥ कथं वायोरशरीरत्वं तदाह ।
अविद्यमानमिति ॥ एवं सति वाय्वादीनामशरीरत्वे सतीति
यावत् । आकाशस्य सर्वत्रैकरूपत्वादमुष्मादिति कुतो व्यपदे-
शसिद्धिरित्याशङ्क्याह । अमुष्मादिति ॥ यथोक्तान्यशरीराणि
वाय्वादीनि तेषामाकाशत्वापत्तौ दृष्टान्तमाह । यथेति ॥
तथा वाय्वादीनि स्वेन रूपेणागृह्यमाणत्वदशायामाकाशाख्यतां
गतानीति सम्बन्धः । तानि च वाय्वादीनि तथाभूतान्याकाशात्मत्वं
प्राप्तानीत्येतत् ॥ वर्षादिफलनिष्पत्त्यर्थं वाय्वादीनामाकाशदेशात्

उ० उयोतिरूपसम्पद्य स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते स
उत्तमः पूरुषः स तत्र पठ्येति जक्षन्क्रीडनुममाणः

भा० दृष्टान्तो वाय्वादीनामाकाशादिसाम्यगमनवदविद्यया
संसारावस्थायां सशरीरसाम्यमापन्नोऽहममुष्य पुत्रो
जातो जीर्णो मरिष्य इत्येवम्प्रकारं । प्रजापतिनेव मघवान्
यथोक्तेन क्रमेण नासि त्वं देहेन्द्रियादिधर्मा तत्त्वमसीति
प्रतिबोधितः सन् स एष सम्प्रसादो जीवोऽस्माच्छरीरात्
आकाशादिव वाय्वादयः समुत्थाय देहादिवैलक्षण्यमा-
त्मनो रूपमवगम्य देहात्मभावनां हित्वेत्येतत्स्वेन रूपेण
सदात्मनैवाभिनिष्पद्यत इति व्याख्यातं पुरस्तात् । स येन
स्वेन रूपेण सम्प्रसादोऽभिनिष्पद्यते प्राक् प्रतिबोधात्
तद्भ्रान्तिनिमित्तात्सर्पो भवति यथा रज्जुः । पश्चात्कृतप्रका-
शाद्रज्ज्वात्मना स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते । अत एवञ्च स उ-

प्या० समुत्थानमुक्तमाकाङ्क्षाद्वारेण स्फुटयति । कथमित्यादिना ॥ स्वेन
स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यन्त इति सम्बन्धः । तत्र वायोरभस्य
विद्युत्स्तनयित्वेऽप्यस्वेन रूपेणाभिनिष्पत्तिप्रकारं विवृणोति ।
पुरोवातादीति ॥ स्तिमितभावं हित्वा वायुरिति शेषः ॥ दृष्टा-
न्तमनूद्य दार्ष्टान्तिकमाह । यथेति ॥ वाय्वादीनामित्यस्मा-
त्पुरस्तात्तथेत्यध्याहर्तव्यं । तत्रादिशब्देनाभविद्युत्स्तनयित्वो
गृह्यन्ते । आकाशादित्यादिपदमभ्रादिकारणसङ्गृह्यार्थं ॥ शरीर-
साम्यमेव विशिनष्टि । अहमिति ॥ प्रतिबोधने दृष्टान्तमाह ।
प्रजापतिनेति ॥ यथोक्तेन क्रमेण पर्यायचतुष्टयोपदिष्टप्रका-
रेणेति यावत् । मघवान्प्रतिबोधित इति सम्बन्धः । दार्ष्टा-
न्तिके प्रतिबोधनप्रकारं दर्शयति । नास्तीति ॥ शरीरादिदुषः
समुत्थाने दृष्टान्तमाह । आकाशादिवेति ॥ समुत्थानं विभ-

उ० स्त्रीभिवी यानैवी ज्ञातिभिवी नोपजनं स्मर-

भा० उत्तमपुरुषः । उत्तमश्चासौ पुरुषश्चेत्युत्तमपुरुषः स एवोत्तमपुरुषः । अचिखप्रपुरुषौ व्यक्ताव्यक्तश्च सुषुप्तः समस्तः सम्प्रसन्नोऽशरीरश्च स्वेन रूपेणेति । एषामेव स्वेन रूपेणावस्थितः चराचरौ व्याकृताऽव्याकृतावपेक्ष्योत्तमपुरुषकृतनिर्वचनो ह्ययं गीतासु स सम्प्रसादः स्वेन रूपेण तत्र स्वात्मनि स्वस्थतया सर्वात्मभूतः पर्येति कचिदिन्द्राद्यात्मना जचद्भुसन् भचयन् वा भक्ष्यानुच्चावचानीप्सितान् कचिन्मनोमात्रैः सङ्कल्पादेव समुत्थितैर्ब्राह्मलौकिकैर्वा क्रीडन् स्त्र्यादिभ्यो रममाणश्च मनसैव नोपजनं स्मरन् स्त्रीपुंसयोरन्योन्योपगमेन जायत इत्युपजनमात्मभावेन वात्मसामीप्येन जायत इत्युपजनमिदं शरीरं तन्न स्मरन् । तत्स्मरणे हि दुःखमेव स्यात् । दुःखा-

ध्या० जते । देहादीति ॥ पुनरुक्तिं परिहरति । इति व्याख्यातमिति ॥ उत्तरवाक्यं सशब्दं व्याचष्टे । स येनेति । स उत्तमः पुरुष इति सम्बन्धः ॥ सम्प्रसादस्य स्वेन रूपेणाभिनिष्पत्तिं दृष्टान्तेन स्पष्टयति । प्रागित्यादिना ॥ उक्तदृष्टान्तानुसारेणाविद्यादशायां शरीरात्मत्वमापन्नो जीवो विद्यया प्रकाशितब्रह्मसतत्त्वः स्वेन रूपेणाभिनिष्पन्नो भवतीति दार्ष्टान्तिकमाह । एवञ्चेति ॥ पुरुषस्योत्तमत्वविशेषणं पुरुषान्तरव्यवच्छेदार्थमित्यभिप्रेत्य पुरुषभेदं दर्शयति । अक्षीति ॥ इति चत्वारः पुरुषा इति शेषः । तत्र पूर्वेषां त्रयाणां व्यवच्छेद्यं तुरीयस्य तूत्तमपुरुषत्वमित्याह । एषामिति ॥ यथोक्तोत्तमपुरुषे भगवत्सम्मतिं सङ्गिरते । क्षरेति ॥ द्वाविमौ पुरुषौ लोके क्षरश्चाक्षर एव च । क्षरः सर्वाणि भूतानि कूटस्थोऽक्षर उच्यते ॥ उत्तमः पुरुषस्त्वन्यः परमात्मेत्युदाहृतः ।

उ० निदं शरीरं स यथा प्रयोग्य आचरणे युक्त

भा० त्मकत्वात्तस्य । नन्वनुभूतं चेन्न स्मरेदसर्वज्ञत्वमुक्तं स्यात् ।
 नैष दोषो येन मिथ्याज्ञानादिना जनितं तच्च मिथ्याज्ञा-
 नादि विद्ययोच्चेदितमतस्तत्रानुभूतमेवेति न तदस्मरणे
 सर्वज्ञत्वहानिः । न ह्युन्मत्तेन यद्गृहीतेन वा यदनुभूतं
 तदुन्मादाद्यपगमेऽपि स्मर्त्तव्यं स्यात्तथेहापि संसारिभिर-
 विद्यादोषवद्भिर्यदनुभूयते तत्सर्वात्मानमशरीरं न स्पृशति ।
 अविद्यादिनिमित्ताभावात् । ये त्वच्छिन्नदोषैर्मृदितकषा-
 यैर्मानसाः सत्याः कामा अनृतापिधाना अनुभूयन्ते
 विद्याभिव्यङ्ग्यत्वात् त एवमुक्तेन सर्वात्मभूतेन सम्बध्यन्ते
 इत्यात्मज्ञानसुतये निर्दिश्यन्तेऽतः साध्ये तद्विशिनष्टि ।
 य एते ब्रह्मलोक इति । यत्र कचन भवन्तोऽपि ब्रह्मण्येव
 हिते लोके भवन्तीति सर्वात्मत्वाद्वद्वाण उच्यन्ते । ननु कथ-
 मेकः सन्नान्यत्पश्यति नान्यच्छृणोति नान्यद्विजानातीति

आ० यो लोकत्रयमाविश्य विभर्त्तयय ईश्वरः ॥ यस्मात्क्षरमती-
 तोऽहमक्षरादपि चोत्तमः ॥ आतोऽस्मिँल्लोके वेदे च प्रथितः
 पुरुषोत्तम इति हि स भगवानूचिवान् ॥ स तत्रेत्यादि व्याचष्टे ।
 स सम्प्रसाद इति ॥ क्वचिदिति स्वर्गलोकोक्तिः । क्वचिन्मनोमा-
 चैरित्यत्र क्वचिदिति ब्रह्मलोको गृह्यते ॥ नोपजनमिति प्रतीकं
 गृहीत्वा व्याकरोति । स्त्रीपुंसयोरिति ॥ तन्न स्मरणपर्य्येतीति
 सम्बन्धः ॥ यथोक्तदेहस्मृतौ कानुपपत्तिरित्याशङ्क्याह ।
 तत्स्मरणे होति ॥ विदुषो मुक्तस्यानुभूतदेहास्मरणे दूषणमा-
 शङ्कते । नन्विति ॥ असर्वज्ञत्वदोषं निराकरोति । नैष
 दोष इति ॥ अनुभूतार्थस्मृतौ हि सर्वज्ञ इति । न च शरी-

उ० एवमेवायमस्मिञ्छरीरे प्राणो युक्तः ॥ ३ ॥

भा० स भूमा कामाश्च ब्राह्मलौकिकान् पश्यन्नमत इति च विरुद्धं । यथैको यस्मिन्नेव चणे पश्यति स तस्मिन्नेव चणे न पश्यति चेति । नैष दोषः । अत्यन्तरे परिहृतत्वाद्द्रष्टृदृष्टे-
रविपरिलोपात्पश्यन्नेव भवति । द्रष्टुरन्यत्वेन कामानाम-
भावान्न पश्यति चेति । यद्यपि सुषुप्ते तदुक्तं । मुक्तस्यापि सर्व्वकत्वात्समानो द्वितीयाभावः । केन कं पश्येदिति
चोक्तमेव । अशरीरस्वरूपोऽपहतपाप्मादिलक्षणः सन् कथ-
मेष पुरुषोऽचिणि दृश्यत इत्युक्तः प्रजापतिना । तत्र यथा
ऽसावचिणि साचादृश्यते तद्वक्तव्यमितीदमारभ्यते । तत्र
को हेतुरचिणि दर्शन इत्याह सदृष्टान्तः । यथाप्रयोग्यः
प्रयोग्यपरो वा सशब्दः । प्रयुज्यत इति प्रयोग्योऽश्वो वली-
वर्द्धो वा । यथा लोके आचरत्यनेनेत्याचरणो रथोऽनो

आ० राद्यनुभूतं तस्याविद्याकामकर्ममूलस्याज्ञानमात्रत्वात्तस्य च
सकार्य्यस्य ज्ञानोदयमात्रेण नष्टत्वात्प्रागपि शरीरादेरनुभववि-
परीतवर्त्तित्वानुपपत्तेरित्यर्थः । शरीरादिपूर्व्वं सम्यग्ज्ञानेना-
विषयीकृतमपि सद्भ्रान्त्यानुभूतमेवेति विदुषामपि स्मर्त्तव्यमिति
चेन्नेत्याह । न हीति ॥ मुक्ते पुरुषे शरीरादयो न सम्बध्यन्ते
चेत्कथं तर्हि तत्र कामाः सम्बध्येरन्नित्याशङ्काह । येत्विति ॥
किमिति सर्व्वेरेते कामा नानुभूयेरन्नित्याशङ्काह । अन्तता-
पिधाना इति ॥ इतश्च विदुषामेव तदभिव्यक्तिरित्याह ।
विद्येति ॥ किमिति निर्गुणविद्याप्रकरणे विदुषि सत्यकाम-
सम्बन्धवचनं तत्राह । इत्यात्मज्ञानेति ॥ आत्मविद्यास्तुत्यर्थं
विदुषि कामसम्बन्धवचनं मनसैतान् कामान्पश्यन्नित्यत्र विशेष-
अवयवमपि युक्तमित्याह । अत इति ॥ इन्द्रियादिषु भवतां

उ० अथ यत्रैतदाकाशमनुविषणं चक्षुः स चाक्षुषः

भा० वा तस्मिन्नाचरणे युक्तस्तदाकर्षणाय । एवमस्मिञ्छरीरे
रयस्थानीये प्राणः पञ्चवृत्तिः इन्द्रियमनोबुद्धिसंयुक्तः
प्रज्ञात्मा विज्ञानक्रियाशक्तिद्वयसंमूर्च्छितात्मा युक्तः स्वक-
र्मफलोपभोगनिमित्तं नियुक्तः । कस्मिन्त्वहमुत्क्रान्तो
भविष्यामि कस्मिन् वा प्रतिष्ठिते प्रतिष्ठास्यामीती-
श्वरेण राज्ञा इव सर्वाधिकारी दर्शनश्रवणचेष्टाव्या-
पारेऽधिकृतः । तस्यैव तु मात्रैकदेशश्चक्षुरिन्द्रियं रूपोप-
लब्धिदारभूतं । अथ यत्र कृष्णतारोपलक्षितमाकाशं
देहच्छिद्रमनुविषणमनुसक्तमनुगतं तत्र स प्रकृतोऽशरीर
आत्मा चक्षुषि भवतीति चाक्षुषश्चक्षुषि भव इति चाक्षु-
षस्तस्य दर्शनाय रूपोपलब्धये चक्षुः करणं यस्य तत् ।
देहादिभिः संवृतत्वात्परस्य द्रष्टुरर्थं सोऽत्र चक्षुषि दर्श-

आ० कामानां कुतो ब्रह्मलोकभावित्वमित्याशङ्काह । यत्रेति ॥
मनसैतान् कामानित्यादिवाक्यं स्तुत्यर्थमपि प्रधानवाक्यविरुद्ध-
त्वात्प्राप्यमिति शङ्कते । नन्विति ॥ वाक्ययोर्मिथो विरोधे दृष्टा-
न्तमाह । यथेति ॥ यद्वैतन्न पश्यति न हि द्रष्टुर्दृष्टेर्विपरिणोपो
विद्यतेऽविनाशित्वान्न तु तद्वितीयमस्ति । ततोऽन्यद्विभक्तं यत्प-
श्येदिति बृहदारण्यकश्रुतिमाश्रित्य विरोधं धुनोते । नैष दोष
इति ॥ अथ यथोक्तं वाक्यं सुषुप्तमधिकृत्य प्रवृत्तं कथं मुक्तवि-
षये तयोदाहृतमत आह । यद्यपीति ॥ सुषुप्तस्य मोक्षदृष्टान्त-
त्वात्तद्गतस्य च दार्ष्टान्तिकेऽनुगमाद्यदुक्तं सुषुप्ते तत्सम्बन्धो
मुक्ते सिद्ध्यतीत्यर्थः ॥ किञ्च मुक्तमेवाधिकृत्य यत्र त्वस्य सर्वमात्मै-
वाभूदित्यादि तत्रैवोक्तमित्याह । केनेति ॥ फलार्थवादस्या-
क्षितवाक्यस्य च मिथो विरोधं शङ्कते । अशरीरेति ॥ दृश्यत

उ० पुरुषो दर्शनाय चक्षुरथ यो वेदेदं जिघ्राणीति
स आत्मा गन्धाय घ्राणमथ यो वेदेदमभिव्याह-

भा० नेन लिङ्गेन दृश्यते परोऽशरीरोऽसंहतः ॥ अक्षिणि
दृश्यत इति प्रजापतिनोक्तं सर्वेन्द्रियद्वारोपलक्षणार्थं ।
सर्वविषयोपलब्धा हि स एवेति । स्फुटोपलब्धिहेतुत्वा-
त्त्वक्षिणीति विशेषवचनं सर्वश्रुतिषु । अहमदर्शमिति
तत्सत्यं सम्भवतीति च श्रुतेः । अथापि योऽस्मिन्देहे वेद
कथमिदं सुगन्धि दुर्गन्धि वा जिघ्राणीति अस्य गन्धं विजा-
नीयामिति स आत्मा । तस्य गन्धाय गन्धविज्ञानाय
घ्राणं । अथ यो वेदेदं वचनमभिव्याहराणीति वदिष्यामीति
स आत्माऽभिव्याहरणक्रियासिद्धये करणं वागिन्द्रियं ।
अथ यो वेदेदं शृण्वानीति स आत्मा श्रवणाय श्रोत्रं ।

आ० इत्यस्य पदस्य चाक्षुषदर्शने रूढत्वादशरीरस्य तदयोग्यत्वा-
दशरीरात्मोक्तिर्दृश्यत इति श्रुतिर्विरुद्धेत्यर्थः ॥ आत्मत्वामृत-
त्वादिव्रक्षविषयानेकश्रुतिलिङ्गविरोधाद्दृश्यत इत्येकस्याः श्रुते-
र्ज्ञानमात्रविषयावान्तरविरोधोऽस्तीत्यभिप्रेत्यानन्तरं वाक्यमुत्था-
पयति । तत्रेति ॥ चाक्षुषदर्शनाविषयत्वे सति चाक्षुषो दर्शने
को हेतुरित्यपेक्षायां लिङ्गहेतुकं तावद्दर्शनं सम्भवतीति मत्वा
दृष्टान्तमाह श्रुतिः । स दृष्टान्तो यथा भवति तथोच्यत-
इत्याह । तत्रेति ॥ तमेव दृष्टान्तमनूय व्याचष्टे । यथेत्यादिना ॥
अध्याहारराहित्यसिद्ध्यर्थं पक्षान्तरमाह । प्रयोग्येति ॥ एव-
मित्यनेन द्वितीयो यथाशब्दः शरीरस्य रथस्थानीयत्वं शरीरं
रथमेव त्विति श्रुत्यन्तरान्मन्तव्यं । तस्मिन्नुक्तशरीरे ईश्वरेण स्वक-
र्मफलपभोगनिमित्तं प्राणो रथित्वेन नियुक्त इति सम्बन्धः ॥
प्राणप्राणं व्यावर्त्तयति । पञ्चवृत्तिरिति ॥ बुद्धिन्तु सारथिं

उ० राणीति स आत्माऽभिव्याहाराय वागथ यो
वेदेदं शृण्वानीति स आत्मा श्रवणाय श्रोत्रं
॥ ४ ॥ अथ यो वेदेदं मन्वानीति स आत्मा

भा० अथ यो वेदेदं मन्वानीति मननव्यापारमिन्द्रियासंप्रयुक्तं
केवलं मन्वानीति वेद स आत्मा । यो वेद स आत्मेत्येवं
सर्वत्र प्रयोगादेदनमस्य स्वरूपमित्यवगम्यते । यथा यः
पुरस्तात्प्रकाशयति स आदित्यो यो दक्षिणतो यः
पश्चाद्य उत्तरतो य ऊर्ध्वं प्रकाशयति स आदित्य इत्युक्ते
प्रकाशस्वरूपः स इति गम्यते । दर्शनादिक्रियानिर्गुणार्थानि
तु चक्षुरादिकरणानि । इदञ्चास्यात्मनः सामर्थ्यादवग-
म्यते । आत्मनः सत्तामात्र एव ज्ञानकर्तृत्वं न तु व्यापृततया ।

आ० विद्धि मनःप्रग्रहमेव च ॥ इन्द्रियाणि हयान्याज्जरिति श्रुत्यन्तर-
माश्रित्याह । इन्द्रियेति ॥ आत्मानं रथिनं विद्धीति श्रुतेः प्राणस्य
रथित्वमित्याशङ्क्य तस्य तदुपाधिर्यस्तदभेदाङ्गीकारान्नैवमि-
त्याह । प्रज्ञात्मेति ॥ तस्याध्यात्मसन्तानद्वयविशिष्टत्वेन स्फुरितं
स्वरूपं दर्शयति । विज्ञानेति ॥ ईश्वरस्य यथोक्तप्राणोपाधि-
द्वारा भोक्तृत्वादिसंसारित्वमित्यत्र श्रुत्यन्तरं प्रमाणयति ।
कस्मिन्निति ॥ प्रतिष्ठास्यामीति ईक्षित्वा स प्राणमखजतेत्य दि-
श्रुतिरिति शेषः ॥ तथाच यथा राज्ञा सर्वोपाधिकारित्वेन
सेनाध्यक्षः सन्धिविग्रहादौ नियुज्यते तथेश्वरेण सर्वचेष्टा-
न्तराधिकृतः स्वकार्यदर्शनादिव्यापारनिमित्तं नियुक्तो भवती-
त्याह । राज्ञेति ॥ प्राणः स्वविषयक्षणेन चेतनेन नियुज्यते प्रयो-
ग्यत्वादश्वादिवदित्यनुमानाद्देहसंहतात्प्राणादतिरिक्तोऽसंहतस्वे-
तनः सिद्धातीति समुदायार्थः । चक्षुरादिचेष्टा चेतननिमित्ता
चेष्टात्वात्प्रधादिचेष्टावदिति ॥ अनुमानान्तरं सूचयति । तस्यैवेति ॥
प्रकृतप्राणविषयस्तच्छब्दः । मात्रेत्येतस्य व्याख्यानमेकदेश इति

उ० मनोऽस्य दैवं चक्षुः स वा एष एतेन दैवेन
चक्षुषा मनसैतान् कामान् पश्यन् रमते ॥५॥ य

भा० यथा सवितुः सत्तामात्र एव प्रकाशनकर्तृत्वं न तु व्यापृत-
तयेति तद्वत् । मनोऽस्यात्मनो दैवमप्राकृतमितरेन्द्रियै-
रसाधारणं । चक्षुश्चष्टे पश्यत्यनेनेति चक्षुः । वर्त्तमानकाल-
विषयाणि चेन्द्रियाण्यतोऽदैवानि तानि । मनस्तु त्रिकाल-
विषयोपलब्धिकरणं मृदितदोषञ्च सूक्ष्मव्यवहितादि
सर्वोपलब्धिकरणञ्चेति दैवञ्चक्षुरुच्यते । स वै मुक्तः स्वरूपा-
पन्नोऽविद्याकृतदेहेन्द्रियमनोवियुक्तः सर्वात्मभावमापन्नः
सन्नेप व्योमवदिष्टुद्धः सर्वेश्वरो मनउपाधिः सन् एतेनै-
वेश्वरेण मनसैतान् कामान् सवितृप्रकाशवन्नित्यप्रततेन

आ० प्राणसंवादे चक्षुरादीनां प्राणपारतन्त्र्यप्रतीतेस्तदेकदेशत्वं
तेषामिति द्रष्टव्यं । शरीराद्यतिरिक्तामात्मानं सम्भाव्य तस्योपा-
धिकं द्रष्टृत्वमाचष्टे । अथेति ॥ अतिरिक्तात्मसम्भावनानन्तर्य-
मथशब्दार्थः । यत्र तत्रेति सप्तमीभ्यां संसारदशोच्यते । अनुगतं
चक्षुरिति सम्बन्धः ॥ दर्शनाय चक्षुरित्यस्यार्थं समर्थयते ।
यस्येति ॥ यस्य परस्य द्रष्टुरर्थं करणं चक्षुरित्यं स यश्चक्षुषा
लिङ्गेन दृश्यत इति सम्बन्धः ॥ परार्थे चक्षुषो हेतुमाह । देहादिभि-
रिति ॥ यत्संहतं तत्स्वविजक्षणशेषं दृष्टं । यथा शयनासनादि ।
तथा तदपि चक्षुर्देहादिभिः संहतत्वाद्यस्य विजक्षणस्य शेषभूतं
सोऽत्र दर्शनेन लिङ्गेन दृश्यते । विमतं साश्रयं धर्मत्वाद्रूपादिव-
दित्यनुमानादित्यर्थः ॥ दृश्यत इत्यस्याविरुद्धार्थमुक्त्वाऽक्षिणीत्यस्य
विवक्षितमर्थमाह । अक्षिणीति ॥ यथाऽक्षिद्वारा रूपोपलब्ध्या
तथा परस्तत्तदिन्द्रियद्वारा तत्तद्विषयोपलब्ध्या पर एवेति कृत्वा
युक्तमिदमुपलक्षणमिति साधयति । सर्वविषयेति ॥ सर्वेन्द्रियै-
रुपलब्धत्वमविश्रुतं चेत्कथं तर्हि सर्वास्तपि श्रुतिषु चक्षुषे-

उ० एते ब्रह्मलोके तं वा एतं देवा आत्मानमुपासते
तस्मात्तेषां सर्वे च लोका आत्ताः सर्वे च
कामाः स सर्वांश्च लोकानाप्राप्ति सर्वांश्च

भा० दर्शनेन पश्यन् रमते । कान् कामानिति विशिनष्टि । य एते
ब्रह्मणि लोके हिरण्यनिधिवद्वाह्यविषयामङ्गानृतेनापि-
क्षिताः सङ्कल्पमात्रलभ्यास्तानित्यर्थः । यस्मादेष इन्द्राय
प्रजापतिनोक्त आत्मा । ततः श्रुत्वा तमात्मानमद्यत्वेऽपि
देवा उपासते । तदुपासनाच्च तेषां सर्वे च लोका आत्ताः
प्राप्ताः सर्वे च कामाः । यदर्थं हीन्द्र एव शतं वर्षाणि
प्रजापतौ ब्रह्मचर्यमुवास तत्फलं प्राप्तं देवैरित्यभिप्रायः ॥
तद्युक्तं देवानां महाभाग्यत्वान्न त्विदानीं मनुष्याणामत्यल्प-

आ० वासोपदिश्यते तत्राह । स्फुटेति ॥ चक्षुषः स्फुटोपलब्धौ
हेतुत्वे श्रुतिं सम्पादयति । अइमिति ॥ यत्रादर्शमिति चक्षुषः
प्रत्ययस्तदस्तु सत्यं स्फुटोपलब्धमादिति द्वयोर्विवदमानयोर्दृष्ट-
मित्यर्थः । य एषोऽक्षिणीत्यत्र सर्वेन्द्रियद्वारोपलब्ध्या विव-
क्षित इत्युक्तं व्यक्तीकरोति । अथापीति । चक्षुषि स्फुटोपलब्धे-
ऽपीति यावत् । योऽस्मिन्देहे येन केनापीन्द्रियेण । कं यं चिद्विषयं
वेद स आत्मेति सम्बन्धः ॥ उक्तमेवार्थमाकाङ्क्षाद्वारा स्फोरयति ।
कथमित्यादिना ॥ जिघ्राणीति यो वेदेत्युक्तमेव सङ्क्षिपति ।
अस्येति ॥ इन्द्रियैर्ग्राणादिभिरसंस्पृष्टं तत्तद्द्वारेणानिष्पन्न-
मिति यावत् । केवलं मनोमात्रजनितमित्येतन्मन्वानि सम्पादया-
नीत्यर्थः ॥ यो वेदेत्यत्र प्रत्ययार्थभूतं कर्तृत्वं सापेक्षत्वान्मिथ्या-
प्रकृत्यर्थं रूपन्तु संविन्मात्रमनपेक्षतया सत्यमात्मस्वरूपमि-
त्याह । यो वेदेति । आत्मा संवेदनस्वभावश्चेत्तत्तत्सर्गादेव
विषय इति द्विसम्भवाच्चक्षुरादिवैयर्थ्यं स्यादित्याशङ्क्याह । दर्शना-
दीति ॥ अन्तःकरणवृत्तिर्दर्शनादिक्रिया । सा चात्मनः संवि-

उ० कामान्यस्तमात्मानमनुविद्य जानातीति ह
प्रजापतिरुवाच प्रजापतिरुवाच ॥ ६ ॥ १२ ॥

भा० जीवितत्वान्मन्दतरप्रज्ञत्वाच्च सम्भवतीति प्राप्ते इदमुच्यते ।
स सर्वांश्च लोकानाप्नोति सर्वांश्च कामानिदानीन्तनो
ऽपि । कोऽसाविन्द्रादिवद्यस्तमात्मानमनुविद्य विजानातीति
ह सामान्येन किल प्रजापतिरुवाच । अतः सर्वेषामा-
त्मज्ञानं तत्फलप्राप्तिश्च तुल्यैव भवतीत्यर्थः । द्विर्वचनं
समाप्त्यर्थं ॥ १२ ॥

आ० देकरसस्यासङ्गोदासीनस्य विषयसंसर्गभ्रमहेतुस्तन्निष्पत्त्यर्थानि
चक्षुरादीनि भवन्ति सार्थकानीत्यर्थः ॥ तेषामुक्तरीत्या सार्थ-
कत्वे गमकमाह । इदञ्चेति ॥ करणानामुक्तं सार्थकत्वं प्रकृतस्य
संविन्मात्रस्यासङ्गत्वादेव स्वतो विषयसम्बन्धानुपपत्त्या तत्सम्बन्ध-
भान्तिकारणान्तःकरणवृत्तिविशेषापेक्षया निर्धारितमित्यर्थः ॥
आत्मनः संविन्मात्रस्वभावत्वे कथं कर्तव्यपदेश इत्याशङ्काह ।
आत्मन इति ॥ य एषोऽक्षिणीत्यादि वाक्यं प्रपञ्चितं सम्प्रति
स तत्रेत्यादि फलवाक्यं प्रपञ्चयितुमिन्द्रियान्तरेभ्यो मनसो वैज-
क्ष्ण्यं दर्शयति । मनोऽस्येति ॥ तस्य चक्षुःपि कुतो दैवत्व-
मित्याशङ्काह । वर्तमानेति ॥ आगन्तुकदोषराहित्यं मृदित-
दोषत्वं सर्वेश्वरो व्यज्यते । यस्मिन्विशुद्धे मनसि तन्मनः सर्वेश्वरं
तदुपाधिरस्येति तथोक्तः । ईश्वरेण तदभिव्यञ्जकेनेत्येतदविद्या-
दिप्रतिबन्धकस्याभावान्मनसा नित्यं प्रततं दर्शनं नित्याभिव्यक्त-
स्वरूपं चैतन्यं तेन पश्यन्नितीति योजना ॥ तं वा एतमि-
त्यादि व्याचष्टे । यस्मादिति ॥ पदार्थमुक्त्वा वाक्यार्थमाह । यदर्थं
हीति ॥ सर्वांश्चेत्यादिवाक्यमाशङ्कोत्तरत्वेनोत्थाप्य व्याचष्टे । तद्यु-
क्तमित्यादिना ॥ यथोक्तं फलं तच्छब्दार्थः । प्रकरणनिर्वि-
शेषब्रह्मात्मैकत्वज्ञानविषयं दहरप्रकरणं विद्याप्रकरणे उपा-
स्यस्तुत्यर्थं प्रसङ्गादुक्तं तत्प्रकरणपरिसमाप्त्यर्थं ॥ १२ ॥

उ० श्यामाच्छ्वलं प्रपद्ये श्वलाच्छ्यामं प्रपद्ये
अश्व इव रोमाणि विधूय पापं चन्द्र इव राहो
मुखात्प्रमुच्य धूत्वा शरीरमकृतं कृतात्मा ब्रह्म-
लोकमभिसम्भवामीत्यभिसम्भवामीति ॥ १ ॥ १३ ॥

भा० श्यामाच्छ्वलं प्रपद्ये इत्यादिमन्त्रान्नायः पावनो जया-
र्थश्च ध्यानार्थो वा । श्यामो गम्भीरो वर्णः श्याम इव श्यामो
हार्दं ब्रह्म । अत्यन्तदुरवगाह्यत्वात्तद्गार्दं ब्रह्म ज्ञात्वा ध्यानेन
तस्माच्छ्यामाच्छ्वलमिव श्वलोऽरण्याद्यनेककाममिश्रत्वा-
द्ब्रह्मलोकस्य श्वल्यं तं ब्रह्मलोकं श्वलं प्रपद्ये मनसा ।
शरीरपाताद्गोर्द्धं गच्छेयं । यस्मादहं श्वलाद्ब्रह्मलोकान्ना-
मरूपव्याकरणाच्छ्यामं प्रपद्ये हार्दं ब्रह्मभावं प्रपन्नोऽस्मी-
त्यभिप्रायः । अतस्तमेव प्रकृतिस्वरूपमात्मानं श्वलं प्रपद्ये
इत्यर्थः । कथं श्वलं ब्रह्मलोकं प्रपद्ये इत्युच्यते । अश्व इव
स्नानि लोमानि विधूय कम्पनेन श्रमं पांश्यादि च
रोमतोऽपनीय यथा निर्मलो भवत्येवं हार्दं ब्रह्मज्ञानेन
विधूय पापं धर्माधर्माख्यं चन्द्र इव च मुखाद्राज्यस्तस्त-
स्माद्राहोमुखात्प्रमुच्य भास्वरो भवति यथैवं धूत्वा प्रहाय

आ० कृताया दहरविद्यायाः शेषभूतं जपविधानार्थमारभते ।
श्यामादिति ॥ अत्यन्तं दुरवगाह्यत्वाज्ज्ञानहीनानामिति शेषः ।
कथं जीवतो ब्रह्मलोकप्राप्तिरित्याशङ्क्याह । मनसेति ॥ न तर्हि
मुखा तत्रापिरित्याशङ्क्याह । शरीरेति ॥ विपरीतपाठं हेतुत्वे-
नेति व्याचष्टे । यस्मादिति ॥ हेतुः प्रतिज्ञया योज्यते । अत इति ॥
दृष्टान्तमाकाङ्क्षापूर्वकमवतार्य व्याचष्टे । कथमित्यादिना ।

उ० आकाशो वै नाम नामरूपयोर्निर्वहिता ते
यदन्तरा तद्ब्रह्म तदमृतं स आत्मा प्रजापतेः सभां

भा० शरीरं सर्वानर्थाश्रयमिहैव ध्यानेन कृतात्मा कृतकृत्यः
सन्नकृतं नित्यं ब्रह्मलोकमभिसम्भवामीति । द्विर्वचनं मन्त्र-
परिसमाप्त्यर्थं ॥ १३ ॥

आकाशो वै इत्यादि ब्रह्मणो लक्षणनिर्देशार्थं । आध्या-
नायाकाशो वै नाम श्रुतिषु प्रसिद्ध आत्मा । आकाश इवा-
शरीरत्वात्सूक्ष्मत्वाच्च स आकाशो नाम । नामरूपयोः
स्वात्मस्थयोर्योगद्वीजभूतयोः सलिलस्येव फेनसंस्थानीययो-
र्निर्व्वहिता निर्व्वीढा व्याकर्त्ता । ते नामरूपे यदन्तरा
यस्य ब्रह्मणोऽन्तरा मध्ये वर्त्तते तयोर्वा नामरूपयोर-
न्तरा मध्ये यन्नामरूपाभ्यामस्पृष्टं । यदि तद्ब्रह्म नामरू-
पविलक्षणं नामरूपाभ्यामस्पृष्टं तथापि तयोर्निर्व्वीढैवं-
लक्षणं ब्रह्मेत्यर्थः । इदमेव मैत्रेयीब्राह्मणेक्तं चिन्मात्रा-
नुगमात्सर्व्वत्र चित्सुरूपतैवेति गम्यते एकवाक्यतया

आ० शरीरस्य त्याज्यत्वे हेतुमाह । सर्व्वानर्थति ॥ इतिशब्दो ध्यान-
समाप्त्यर्थः ॥ १३ ॥

दहरोऽस्मिन्नन्तराकाश इति लक्षणनिर्देशस्य प्रकृतोपयोगं
दर्शयति । आध्यानायेति ॥ सर्व्वानि ह वेदनि भूतान्याका-
शादेव समुत्पद्यन्ते आकाशं प्रत्यस्तं यन्ति । आकाशा ह्येवैभ्यो
च्यायानित्याद्याः श्रुतयः ॥ आकाशशब्देनात्मनः श्रुतिषु प्रसिद्धत्वे
हेतुमाह । आकाश इवेति ॥ ते यदन्तरेत्यत्र ते इति पदं
प्रथमादिवचनान्तं गृहीत्वा व्याख्याय द्वितीयादिवचनान्तं षष्ठ्य-
र्थमादाय व्याचष्टे । तयोर्व्वेति ॥ यदन्तरेति समस्तं पदं पूर्व्वत्र

उ० वेश्म प्रपद्ये यशोऽहं भवामि ब्राह्मणानां यशो
राज्ञां यशो विशां यशोऽहमनुप्रापत्सि स हाहं

भा० ऽऽत्मा । कथं तदवगम्यत इत्याह स आत्मा । आत्मा हि
नाम सर्वजन्तूनां प्रत्यक्चेतनः स्वसंवेद्यः प्रसिद्धस्तेनैव
स्वरूपेणोन्नीय अशरीरो व्योमवत्सर्वगत आत्मा ब्रह्मेत्य-
वगन्तव्यं । तच्चात्मा ब्रह्माष्टतममरणधर्मा । अत ऊर्ध्वं मन्त्रः ।
प्रजापतिश्चतुर्मुखस्तस्य सभां वेश्म प्रभुविमतं वेश्म प्रपद्ये
गच्छेयं । किञ्च यशोऽहं यशो नामात्माहं भवामि ब्राह्म-
णानां । ब्राह्मणा एव हि विशेषतस्तमुपासते । अतस्तेषां
यशो भवामि । तथा राज्ञां विशाञ्च । तेऽप्यधिकृता एवेति
तेषामप्यात्मा भवामि । तद्यशोऽहमनुप्रापत्सि प्राप्स्यामि
प्राप्तुमिच्छामि । स हाहं यशसामात्मनां देहेन्द्रियमगोबु-
द्धिलक्षणानां यशसामात्मा । किमर्थमहमेवं प्रपद्ये इत्यु-
च्यते । श्वेतं वर्णतः पक्वदरसमं रोहितं । तथाऽदत्तं दन्त-

आ० व्याख्यातमधुना तु व्यस्तं व्याकृतं तदेव व्याकरणं सङ्क्षिपति ।
नामरूपाभ्यामिति ॥ श्यामस्पृष्टत्वेत्कथं तन्निर्व्वाहकमित्याशङ्क्याह ।
नामरूपाभ्यामस्पृष्टमिति ॥ मायावशादिति शेषः । आत्मत्वेऽपि
कथं करतलामलकवद्ब्रह्मणोऽपरोक्षत्वमत आह । आत्मा हीति ॥
तेन स्वसंवेदनत्वेनेति यावत् । कुतो देहद्वयोपहतस्यात्मनः स्वसं-
वेद्यत्वं तत्राह । अशरीर इति ॥ परिच्छिन्नस्याशरीरत्वमयुक्तमि-
त्याशङ्क्याह । व्योमवदिति ॥ ब्रह्मैव प्रत्यक्षभूतमिति कथमवगत-
मित्याशङ्क्याह । आत्मेति ॥ अनात्मत्वं चेदब्रह्मत्वप्रसङ्गात्प्रत्यग्भूतं
ब्रह्म वक्तव्यमित्यर्थः । उपास्यस्वरूपं दर्शयित्वा तदुपासकस्य प्रार्थ-
नामन्त्रमुत्पाप्य व्याकरोति । अत ऊर्ध्वमिति ॥ प्रथमतो ब्राह्मण-

उ० यशसां यशः श्वेतमदत्कमदत्कं श्वेतं लिन्दु-
माभिगां लिन्दुमाभिगां ॥ १ ॥ १४ ॥

तद्वैतद्ब्रह्मा प्रजापतय उवाच प्रजापतिर्म-
नवे मनुः प्रजाभ्य आचार्यकुलाद्देदमधीत्य

भा० रहितमप्यदत्कं भक्षयित्व तेजोबलवीर्यविज्ञानधर्माणामप-
हन्तृ विनाशयित्वेतत् । तत्सेविनां स्त्रीव्यञ्जनं यदेव
लक्षणं श्वेतं लिन्दु पिच्छलं तं माभिगां माभिगच्छेयं ।
द्विर्वचनमत्यन्तानर्थहेतुत्वप्रदर्शनार्थं ॥ १४ ॥

तद्वैतदात्मज्ञानं सोपकरणमोमित्येतदचरमित्याद्यैः
सहोपासनैस्तदाचकेन ग्रन्थेनाष्टाध्यायलक्षणेन सह ब्रह्मा
हिरण्यगर्भः परमेश्वरो वा तद्वारेण प्रजापतये कश्चपायो-
वाच । असावपि मनवे स्वपुत्राय । मनुः प्रजाभ्यः । इत्येवं श्रु-
त्यर्थसम्प्रदायपरम्परयाऽऽगतमुपनिषद्विज्ञानमद्यापि विद्व-
त्स्ववगम्यते । यथेह षष्ठाद्यध्यायत्रये प्रकाशितात्मविद्या
सफलाऽवगम्यते तथा कर्मणा न कश्चनार्थ इति प्राप्ते तदा-
नर्थक्यप्राप्तिपरिजिहीर्षयेदं कर्मणो विद्वद्भिरनुष्ठेयमानस्य

आ० यद्वयो हेतुमाह । ब्राह्मण एवेति ॥ विशेषं निर्दिशति । स्त्रीव्यञ्जन-
मिति ॥ योनिशब्दितं प्रजननेन्द्रियमित्यर्थः । कथं तद्भक्षयित्व
भवेत्तदाह । तत्सेविनामिति ॥ तदाभिगमनं नाम गर्भवास-
स्तस्यातिशयेनानर्थहेतुत्वं ज्ञापयितुं द्विर्वचनमित्यर्थः ॥ १४ ॥

उक्तविज्ञानस्योत्प्रेक्षितत्वशङ्का व्युदस्यन्ननादिपारम्पर्यागतत्वं
दर्शयति । तद्वैतदिति ॥ सोपकरणमुपकरणैः शमादिभिः
सहितमिति यावत् । तद्वारेण हिरण्यगर्भद्वारेणेत्यर्थः । विद्या-

उ० यथा विधानं गुरोः कर्मातिशेषेणाभिसमावृत्य
कुटुम्बे शुचौ देशे स्वाध्यायमधीयानो धार्मिका-

भा० विशिष्टफलवत्त्वेनार्थवत्त्वमुच्यते । आचार्यकुलाद्देदमधीत्य
सहार्थतोऽध्ययनं कृत्वा यथा विधानं यथा श्रुत्युक्तैर्निय-
मैर्युक्तः सन्नित्यर्थः । सर्वस्यापि विधेः स्मृत्युक्तस्योपकुर्वा-
णकं प्रति कर्त्तव्यत्वे गुरुशुश्रूषायाः प्राधान्यप्रदर्शनार्थ-
माह । गुरोः कर्म यत्कर्त्तव्यं तत्कृत्वा कर्मशून्यो योऽति-
शिष्टः कालस्तेन कालेन वेदमधीत्येत्यर्थः । एवं हि
नियमवताधीतो वेदः कर्मज्ञानफलप्राप्तये भवति नान्य-
थेत्यभिप्रायः । अभिसमावृत्य धर्मजिज्ञासां समापयित्वा
गुरुकुलान्निवृत्य न्यायतो दारानाहृत्य कुटुम्बे स्थित्वा
गार्हस्थ्ये विहिते कर्मणि तिष्ठन्नित्यर्थः । तत्रापि गार्ह-
स्थ्यविहितानां कर्मणां स्वाध्यायस्य प्राधान्यप्रदर्शनार्थमु-
च्यते । शुचौ विविक्ते अमेध्यादिरहिते देशे यथावदा-
सीनः स्वाध्यायमधीयानो नित्यनैमित्तिकं कर्माधिकञ्च
यथा शक्तितो च्छगाद्यभ्यासञ्च कुर्वन् धार्मिकान् पुत्रान्

आ० प्रकरणं समाप्त्याविद्धदनुष्ठितस्य कर्मणः साफल्यमविद्धत्सन्तो-
षार्थं कथयति । यथेत्यादिना ॥ इहेति प्रकृतोपनिषदुक्तिः ॥
प्राङ्मुखत्वपवित्रपाणित्वादयो नियमाः ॥ भिक्षाशनस्नानाचम-
नादिर्विधिः । किमित्येष नियमोऽध्ययने कथ्यते तत्राह । एवं
हीति ॥ तत्रापीति सप्तम्या यथोक्तोऽधिकारी गृहीतः ॥ एत-
त्सर्वं स्वयं कुर्वन् ब्रह्मलोकमभिसम्पद्यत इति सम्बन्धः । एवं
वर्त्तयन्नित्यस्य व्याख्यानमेवं यथोक्तेन प्रकारेण कुर्वन्निति ।

उ० न्विदधदात्मनि सर्वेन्द्रियाणि सम्प्रतिष्ठाप्या-
हिं सन्तसर्वभूतान्यन्यत्र तीर्थेभ्यः स खल्वेवं
वर्तयन्यावदायुषं ब्रह्मलोकमभिसम्पद्यते न च

भा० शिष्यांश्च धर्मयुक्तान् विदधद्भार्मिकत्वेन तान्नियमयन्ना-
त्मनि खद्वदये हार्दे ब्रह्मणि सर्वेन्द्रियाणि सम्प्रतिष्ठाप्योप-
संहृत्य सर्वेन्द्रियग्रहणात्कर्माणि च सन्नस्याहिंसयन् हिंसां
परपीडामकुर्वन् सर्वभूतानि स्थावरजङ्गमानि भूतान्य-
पीडयन्नित्यर्थः ॥ भिन्नानिमित्तमटनादिनापि परपीडा
स्यादित्यत आह । अन्यत्र तीर्थेभ्यः । तीर्थं नाम शास्त्रानुज्ञा-
विषयस्ततोऽन्यत्रेत्यर्थः । सर्वाश्रमिणां चैतत्समानं । तीर्थे-
भ्योऽन्यत्राहिंसैवेत्यन्ये वर्णयन्ति । कुटुम्बे एवैतत्सर्वं कुर्वन्
स खल्वधिकृतो यावदायुषं यावज्जीवमेवं यथोक्तेन प्रका-
रेणैवं वर्तयन् ब्रह्मलोकमभिसम्पद्यते देहान्ते । न च
पुनरावर्तते । शरीरग्रहणाय पुनरावृत्तेः प्राप्तायाः प्रति-
षेधात् । अर्चिरादिना मार्गेण कार्यब्रह्मलोकमभिसम्पद्य
यावद्ब्रह्मलोकस्थितिस्तावत्तत्रैव तिष्ठति प्राकृतो नावर्तते

आ० अप्राप्तप्रतिषेधाशङ्कां वारयति । पुनरावृत्तेरिति ॥ चन्द्रलोका-
दिव द्रक्ष्यलोकादपि प्राप्ता पुनरावृत्तिस्तस्या न चेत्यादिप्रतिषेधा-
न्नाप्राप्तप्रतिषेधप्रसक्तिरित्यर्थः । अपुनरावृत्तिवाक्यस्यान्यद्वाराणि
व्याकरोति । अर्चिरादिनेति ॥ प्रागिति महाप्रलययात्पूर्वका-
लोक्तिस्ततो ब्रह्मलोकादित्यर्थः । वियदादिजगज्जातं जातमज्ञा-
नतो यतः । तदस्मि नामरूपादिविरहि ब्रह्म निर्भयं ॥ १ ॥ नम-
स्त्वय्यन्तसन्दोहसरसीरुहभानवे । गुरवे परपक्षौघध्वान्तध्वंस

उ० पुनरावर्तते न च पुनरावर्तते ॥ १ ॥ १५ ॥ इति
अष्टमः प्रपाठकः ॥ ६ ॥ छान्दोग्योपनिषत्स-
म्पूर्णा ॥ ॐ तत्सत् ॥

भा० इत्यर्थः । द्विरभ्यास उपनिषद्विद्यापरिसमाप्त्यर्थः ॥ १५ ॥
इति श्रीगोविन्दभगवत्पूज्यपादशिष्यस्य परमहंसपरिव्रा-
जकाचार्यस्य श्रीशङ्करभगवतः कृतौ छान्दोग्योपनिषद्भाष्ये
अष्टमोऽध्यायः समाप्तः ॥ ८ ॥ छान्दोग्योपनिषद्भाष्यं
समाप्तं ॥ ॐ तत्सत् ॥

आ० पटीयसे ॥ २ ॥ इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यश्रीमच्छुद्धा-
नन्दपूज्यपादशिष्यश्रीभगवदानन्दज्ञानगिरिकृतायां छान्दोग्यभा-
ष्यटीकायामष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥ छान्दोग्योपनिषद्भाष्यटीका
समाप्ता ॥ ॥ समाप्तश्चायं ग्रन्थः ॥ ॥ ॐ तत्सत् ॥

छान्दोग्योपनिषत्सूचीपत्रं ॥

अथ प्रथमोऽध्यायः ।

	खण्ड	प्रश्नाश्चरधि	प्रश्नापर्यन्तं
ॐकारस्य रसतमत्वासिसमृद्धिगुणानामुक्तिः	१	६	२४
प्राणदृष्ट्या ॐकारोपासनं	२	२५	३६
आदित्यदृष्ट्या प्राणादिदृष्ट्या च उद्गीथ- स्वरुपासनं	३	३६	४६
स्वरशब्दितमोत्रारोपासनं	४	५०	५३
वागादीन् मुख्यप्राणश्च रश्मीन् आ- दित्यश्च उद्गीथदृष्ट्या अभेदोपास- ननिन्दापूर्वकं तयोः पुनर्भेदोपासनं	५।६।७	५४	६६
शिशुकदावभ्यजैवतिसंवादः	८।९	७०	७६
दुर्भिक्षकाले उषस्तेर्देशान्तरगमनं हस्तिपाणोच्छिष्टभोजनादिप्रस्तावपू- र्व्वकराजदर्शनादिऋत्विक् संवादः	१०	८०	८५
राजोषस्ति संवादपूर्व्वकमार्त्विन्यप्रस्तावेन देवताज्ञानं	११	८६	९०
कुक्कुरैरुद्गीथोपासनोपदेशः	१२	९०	९४
भक्त्यवयवोपासनं	१३	९५	९७

अथ द्वितीयोऽध्यायः ।

साधुदृष्ट्या समस्तसामोपासना	१	९६	१०१
लोकदृष्ट्या द्विहारः प्रस्तावः उद्गीथः प्रति- हारः निधनमिति पञ्चविधसामोपासना	२	१०२	१०५
दृष्टिदृष्ट्या पञ्चविधसामोपासना	३	१०६	१०६
अवृष्ट्या पञ्चविधसामोपासना	४	१०७	१०७

	खण्ड	प्रश्नाख्यवधि	प्रश्नापर्यन्त
ऋतुदृष्ट्या पञ्चविधसामोपासना	५	१०८	१०८
पशुदृष्ट्या पञ्चविधसामोपासना	६	१०९	१०९
प्राणादिदृष्ट्या पञ्चविधसामोपासना	७	११०	१११
वाग्दृष्ट्या हिङ्गारः प्रस्तावः आदिः } उद्गोथः प्रतिह्वारः उपद्रवः निधन- मिति सप्तविधसामोपासना .:.....	८	१११	११२
आदित्यदृष्ट्या सप्तविधसामोपासनं	९	११२	११७
आदित्यजयेन सप्तविधसामोपासनं	१०	११७	१२०
प्राणेषु गावचसामोपासनं	११	१२१	१२२
प्राणेषु रथन्तरसामोपासनं :.....	१२	१२२	१२३
मिथुने वामदेव्यसामोपासनं	१३	१२४	१२५
बृहदादित्ये पञ्चविधसामोपासनं	१४	१२५	१२५
पर्जन्ये वैरूप्यसामोपासनं	१५	१२६	१२६
ऋतुषु वैराजसामोपासनं	१६	१२६	१२७
पृथिव्यादिदृष्ट्या सामोपासनं	१७	१२७	१२७
पशुदृष्ट्या सामोपासनं	१८	१२८	१२८
लोकदृष्ट्या सामोपासनं	१९	१२८	१२९
देवतादृष्ट्या सामोपासनं	२०	१२९	१३०
अग्नीविद्यादिदृष्ट्या सामोपासनं	२१	१३०	१३२
विनिर्दिगुणविशिष्टसामोपासनं	२२	१३२	१३५
धर्मस्कर्त्तव्येन ओङ्कारोपासनं	२३	१३६	१५१
ओङ्कारप्रसङ्गेन सामहोमेनेन्द्रोपासनं	२४	१५२	१५७
अज्ञातसामहोमेन्द्रोपासनस्य कर्मनिषेधः	२५	१५७	१५७

अथ तृतीयोऽध्यायः ।

आदित्यादौ मध्वादितृष्टिः.....	१	१५८	१६२
दक्षिणदिक्स्थरश्म्यादौ मधुनाद्यादिदृष्टिः..	२	१६२	१६३
पूर्वदिक्स्थरश्म्यादौ मधुनाद्यादिदृष्टिः....	३	१६३	१६४
उत्तरदिक्स्थरश्म्यादौ मधुनाद्यादिदृष्टिः ..	४	१६४	१६५
ऊर्ध्वदिक्स्थरश्म्यादौ मधुनाद्यादिदृष्टिः ..	५	१६५	१६६

प्रथमामृतं यद्रोहितादिरूपं वस्तूप- } जीवनभूतं यस्योपासनं	६	१६६	१६८
द्वितीयामृतं रुद्रोपजीवनभूतं यत्तदुपासनं	७	१६६	१७०
तृतीयामृतमादित्योपजीवनभूतं यत्तदुपासनं	८	१७०	१७०
चतुर्थामृतं मरुतोपजीवनभूतं यत्तदुपासनं	९	१७०	१७१
पञ्चमामृतं साध्योपजीवनभूतं यत्तदुपासनं	१०	१७१	१७२
भोगक्षये आत्मनि संहृतं सर्व्वमित्युपासनं ..	११	१७६	१७६
गायत्र्या ब्रह्मोपासनं	१२	१८१	१८७
द्वारपालादिगौणोपासनं हृदिमुख- } ब्रह्मोपासनं	१३	१८८	२००
सर्व्वदृष्ट्या ब्रह्मोपासनं मनोमयत्वा- } धारोपेण शाखिल्यविद्या च	१४	२००	२०६
पुत्रदीर्घायुद्वफला विराट्कोशोपासना	१५	२१०	२१४
आत्मनो दीर्घायुद्वफला आत्मयज्ञोपासना ..	१६	२१४	२१६
आत्मयज्ञोपासना आङ्गिरसेन देव- } कीपुत्रायोक्ता अक्षयादिफला	१७	२१६	२२४
मनआदिदृष्ट्या अध्यात्माधिदैविक- } ब्रह्मोपासना	१८	२२५	२२८
आदित्यादृष्ट्या अध्यात्माधिदैविक- } ब्रह्मोपासना	१९	२२८	२३३

अथ चतुर्थोऽध्यायः ।

जानश्रुतेर्हंसोक्त्या रैक्कनिकटे क्षत्तप्रेरणं	१	२३३	२४०
रैक्काय जानश्रुतेर्धनादिदानं	२	२४०	२४४
ब्रह्मचारिणे अन्नदानरूपा सर्व्वोपण- } ब्धिफला संवर्गविद्या	३	२४५	२५२
सत्यकामेन ब्रह्मचर्य्यार्थं गौतमस्य गोचारणं	४	२५२	२५६
बलीवर्दस्य सत्यकामाय ब्रह्मण एकपादोक्तिः	५	२५७	२५८
अमेः सत्यकामाय ब्रह्मणो द्वितीयपादोक्तिः	६	२१८	२६०
हंसस्य सत्यकामाय तृतीयपादोक्तिः	७	२६०	२६१

	खण्ड	शृङ्गाश्वधि	शृङ्गापर्याप्त
मद्भोः सत्यकामाय चतुर्थपादोक्तिः	८	२६१	२६२
सत्यकामस्य गुरुकुले पुनर्गमनं	९	२६३	२६४
उपकोशलस्य आत्मविद्या	१०	२६४	२७०
गार्हपत्याग्निविद्या	११	२७१	२७२
अन्वाह्यार्थपचनाग्निविद्या	१२	२७३	२७३
आश्वनीयाग्निविद्या	१३	२७४	२७४
अग्नीनामुपकोशलप्रतिवचनं	१४	२७५	२७७
अक्षिपुरुषोपासना	१५	२७७	२८२
यज्ञे अध्यास्य उपासना	१६	२८४	२८७
व्याध्वत्युपासना	१७	२८८	२८३

अथ पञ्चमोऽध्यायः ।

ज्येष्ठश्रेष्ठगुणोपासना इन्द्रियाणां विवादश्च ..	१	२८४	३०२
प्राणस्याग्नवासकल्पोपासनं	२	३०५	३१४
पञ्चाग्निविद्यार्थं श्वेतकेतुप्रवाह्यसंवादः	३	३१५	३२१
लोकरूपाग्निविद्या	४	३२४	३२५
पर्जन्यरूपाग्निविद्या	५	३२५	३२६
पृथिवीरूपाग्निविद्या	६	३२७	३२७
पुरुषरूपाग्निविद्या	७	३२८	३२८
योषिद्रूपाग्निविद्या	८	३२९	३२९
पुनर्घटीयन्त्रवदभौ सम्पद्यते	९	३३०	३३२
आत्मविद्ययोत्तरमार्गः कर्मणा दक्षिणमार्गः ..	१०	३३३	३६२
औपमन्यवादिभिः पञ्चभिर्ब्रह्मलकेन सहितैः } केकयस्य संवादः क आत्मा किं ब्रह्मेति	११	३६२	३६२
औपमन्यवकैकेयराजसंवादः ..	१२	३६७	३६८
सत्ययज्ञकैकेयराजसंवादः	१३	३६८	३७०
इन्द्रद्युम्नकैकेयराजसंवादः	१४	३७०	३७१
जनककैकेयसंवादः	१५	३७१	३७२
बुडिलकैकेयसंवादः	१६	३७२	३७२
उद्दालककैकेयसंवादः	१७	३७३	३७३

	खण्ड	शृङ्गाक्षवधि	शृङ्गापर्यन्त
सर्वैः सह कैकेयसंवादः.....	१८	३७३	३७६
आञ्जत्युपासना तेभ्यः प्राणाय स्वाहेति	१९	३७६	३७७
व्यानाय स्वाहेति	२०	३७७	३७७
अपानाय स्वाहेति	२१	३७७	३७८
समानाय स्वाहेति	२२	३७८	३७८
उदानाय स्वाहेति	२३	३७८	३७९
एवंविदोऽभिहोत्रफलं	२४	३७९	३८१

षष्ठाध्यायः ।

श्वेतकेतुमुपदिशत्याशुभिः	१	३८२	३८७
प्रपञ्चस्य कारणात्मना सत्त्वे दृष्टिश्च.....	२	३८७	४०२
भूतसूक्ष्मात् प्रपञ्चदृष्टिक्रमः	३	४०४	४१२
एकविज्ञानेन सर्वविज्ञानं	४	४१२	४१९
अमाद्यशितं त्रेधा भवति	५	४१९	४२२
भक्ष्यमाणस्याणोयभागो मनश्चादिर्भवति ..	६	४२२	४२४
श्रोत्रशकलपुरुषोपदेशः	७	४२४	४२८
सुषुप्तिकालोपदेशः	८	४२९	४४३
यथायतनं पुनस्तथा सुषुप्तादुत्तिष्ठति.....	९	४४४	४४६
नदीदृष्टान्तेनोपदेशः.....	१०	४४७	४४८
वृक्षफलदृष्टान्तेनोपासना	११	४४८	४५१
वटफलदृष्टान्तेनोपासना	१२	४५१	४५३
लवणदृष्टान्तेनोपासना	१३	४५३	४५६
गन्धारदेशादागतपुरुषदृष्टान्तेनोपासना ..	१४	४५६	४६५
ममूर्षुपुरुषदृष्टान्तेनोपासना	१५	४६५	४६५
घोरपरशुग्रहणदृष्टान्तेनोपासना.....	१६	४६५	४६८

सप्तमाध्यायः ।

नारदाय सनत्कुमारोपदेशः	१	४७३	४८०
वाक् नाम्नो भूयसीति	२	४८०	४८२
मनो वाचो भूय इति	३	४८२	४८३

	खण्ड	प्रष्टाव्यवधि	प्रष्टापर्व्यन्त
सङ्कल्पो मनसो भूयानिति	४	४८४	४८८
चित्तं सङ्कल्पाद्भूय इति	५	४८८	४९०
ध्यानं चित्ताद्भूय इति	६	४९०	४९२
विज्ञानं ध्यानाद्भूय इति	७	४९२	४९४
बलं विज्ञानाद्भूय इति	८	४९४	४९४
अन्नं बलाद्भूय इति	९	४९६	४९७
अपोऽन्नाद्भूय इति	१०	४९८	४९९
तेजोऽद्भ्यो भूय इति	११	४९९	५००
आकाशस्तेजसो भूयानिति	१२	५०१	५०२
स्मरणाकाशाद्भूय इति	१३	५०२	५०३
आशा स्मरणाद्भूयसीति	१४	५०४	५०४
प्राण आशाया भूयानिति	१५	५०५	५१०
सत्यज्ञानोपदेशः	१६	५१०	५११
विज्ञानोपदेशः	१७	५११	५१३
मतिज्ञानोपदेशः	१८	५१४	५१४
अद्धाज्ञानोपदेशः	१९	५१४	५१४
निष्ठाज्ञानोपदेशः	२०	५१४	५१४
क्षतिज्ञानोपदेशः	२१	५१५	५१५
सुखज्ञानोपदेशः	२२	५१५	५१५
भूमाज्ञानोपदेशः	२३	५१६	५१६
स्वस्मिन् प्रतिष्ठितत्वोपदेशः	२४	५१७	५२१
सर्वत्र स एवेत्युपदेशः	२५	५२१	५२४
एवंविदः फलोपदेशः	२६	५२४	५२७

अथाष्टमाध्यायः ।

दहरपुण्डराक ब्रह्मापासनं	१	५२८	५४०
दहरब्रह्मापासनफलं	२	५४१	५४२
असत्यापिहितसत्योपासनं नामाक्षरोपा- सनञ्च	३	५४३	५४९
सेतुरूपात्मोपासना	४	५५०	५५३

	खण्ड	प्रस्तावनाधि	प्रस्तावर्यम्
यज्ञादौ ब्रह्मचर्यादृष्टिः	५	५५४	५६२
हृदयनाडीसूर्यरश्मिपथोपासना	६	५६३	५७०
इन्द्रविरोचनयोः प्रजापतिसकाशगमनं ..	७	५७१	५७५
इन्द्रविरोचनयोस्तदशरावे आत्मदर्शनं	८	५७६	५८५
इन्द्रस्य पुनरागमनं	९	५८६	५९०
इन्द्राय स्वप्नपुरुषोपदेशः	१०	५९१	५९४
सुषुप्तपुरुषोपदेशः	११	५९५	५९७
मर्त्यशरीराद्युपदेशः	१२	५९७	६२१
श्यामाद्युपदेशः	१३	६२२	६२२
कारणत्वेनाकाशाख्यब्रह्मोपदेशः	१४	६२३	६२५
परम्परागतब्रह्मोपदेशः	१५	६२५	६२८

समाप्ता सूची ।